

ÖDÜNCÜ AŞK

FATİH MURAT
ARSA

EPHESUS

ÖDÜNÇ AŞK

FATİH MURAT ARSAL

Gençlik ateşinde kalbini yakan bir kadın...
Ateşin korundan korkan silik bir âşık...
Korun içine yüreğini koyan kiralık bir koca...

Genç kız için bir yabancıya güvenmek zorunluydu.
Başkasını koşulsuz severken, karmakarışık olmuş hayatını
bu sahte sevgiliye emanet etti. Tek istediği şey çevresine, ailesine
ve en önemlisi onu terk eden adama karşı dik durabilmektir.

Yakışıklı kurtarıcısına âşık olması imkânsızdı.
Onun çocuğunu doğurması ise hayal dışıydı.
Kader, beklenmeyen oyununu yıllara yaydığında,
imkânsızın sadece bir kelime olduğunu şaşkınlıkla anladı.
Şimdi ise ödünç aşkını bu isteksiz kocadan geri istiyordu.
Hem de daha büyük fedakârlıkları göze alarak!

Çaresizliğin soğukluğu yüreğinizi acımasızca sararken,
sıcacık sevginin hiçbir şeyi önemsemediğini hissedeceğiniz
Bir FMarsal romanı daha!

Yetişkin Okurlar İçin

ephesusyayinlari.com
facebook.com/ephesusyayinlari
instagram.com/ephesusyayinlari
twitter.com/ephesusyayinlari

EPHESUS

ÖDÜNÇ AŞK

Yazarı: Fatih Murat Arsal

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Elis Ay

Sayfa Tasarım: Bilal Şenel

Kapak Tasarım: Belkıs Tunçay

Basım yılı: 2018

ISBN: 978-605-7583-00-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2015, Fatih Murat Arsal

Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4

Zeytinburnu – İstanbul

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

ZORAKİ GELİN SERİSİ – 3

Ö D Ü N Ç A Ş K

FATİH MURAT ARSAL

EPHESUS®

1. BÖLÜM

Mayıs ayı bitmek üzereydi. Tatlı ve ılık bir akşam havasıydı. Bu güzel havanın keyfini çıkaran kırlangıçların sesleri, etrafta hoş bir şekilde yankılanıyordu. Tatil köyünün çevresini ve içini saran yüksek ağaçlar sayesinde, her yer serin bir gölgeyle kaplıydı. Genç kadının gözlerini etrafta gezdirdi. Önünde yürüyen uzun boylu adamı takip ederken, tatil köyünün rahatlatıcı havasını yüreğinde hissedebiliyordu.

Klasik tatil köylerinden değildi burası. Geniş ve ağaçlıklı bir alanda yerleşimi oturmuş modern bir tasarımı vardı. Dikdörtgen yapısının tam ortasında çok büyük bir bahçe yer alıyordu. Bu bahçenin dış hattına, çepeçevre, üç katlı bir bina inşa edilmişti. Müşteriler bu binayı oluşturan daire tipi odalarda misafir ediliyordu. Dışta, bina katlarının bir ucundan diğer ucuna uzanan balkonvari bir yürüme yolu vardı. Her kattaki bu yürüme yolu bile özel taşlarla döşenmiş, güvenli korkulukları ise kaliteli ahşaptan yapılmıştı; üzerleri çeşit çeşit çiçeklerle sarılıp sarmalanmıştı. Ayrıca her kattan aşağıya inen geniş merdivenler de yapılmıştı. Asansör sadece binanın köşelerinde bulunuyordu.

Tatil köyünün öylesine egzotik bir tasarımı vardı ki genç kadın buraya ilk geldiğinde, kendisini bir an farklı bir ülkede hissetmişti. Birkaç değişik bölümden oluşan devasa büyüklükte bir bahçesi vardı. Alanın bir kısmı eğlence için ayrılmıştı. Ahşap oturma bankları, tenis masaları, dev boyutta plastik satranç taşları ile donatılmıştı. Güzel kokulu çiçekler ve yillanmış ağaçlar bu alanların çevresini sarıyordu. Bahçenin tam ortasındaki bir bölüm, yemek alanı olarak kullanılıyordu. Temiz masalar ağaçların gölgeleri arasında sahipleri için serinlik ve konfor sağlıyordu. Yemek alanının bir tarafı, tertemiz görünen büyük bir havuza yakındı. Genç kadın, havuzda hâlâ gülüşerek yüzen misafirler olduğunu da görmüştü. Biraz ilerisinde ise çitle çevrili kocaman bir alan vardı.

Orada birkaç müşteri, eğitimcilerin eşliğinde ata binmeyi öğreniyorlardı. Hepsisi de güçlü ve sağlıklı safkan atlardı.

Bir süre ilerledikten sonra bir dairenin önünde durdular. Daire kapısını elindeki anahtarla açan adam kenara çekildi. Gözleri, uzun zamandır gördüğü en güzel kadına ve yanında mutlu bir yüzle duran küçük kızına çevrildi.

"Yeniden hoş geldiniz, Aydan Hanım!" dedi adam. Kırk yaşlarında, saçları biraz dökülmüş birisiydi. Onları kalacakları daireye kadar tatil köyü müdürünün bizzat kendisinin götürmesi ve hatta tek valizlerini bile kendisinin taşıması, patronun karısına verdiği önemi gösteriyordu. "Umarım bu odayı beğenirsiniz. Salih Bey'in odasında tadilat olduğu için, burada daha rahat edeceğinizi düşündü."

Aydan pek şaşırmamıştı. Salih'ten bunu beklemeliydi. Yıllardır ayrı yaşadığı karısı ile aynı odada, aynı yatakta yatacak değildi ya!

"Teşekkür ederim, Bekir Bey!.. Beğeneceğimize eminim." dedi Aydan. Aldırmamış gibi davranıyordu. En iyisi de buydu zaten. Açık kapıdan kızıyla birlikte içeriye girdi. Otel müdürü Zeki Bey de arkalarından içeriye girmişti. O valizini bir kenara bırakırken, Aydan kalacakları odanın içini inceliyordu. "Çok güzel bir daire!" dedi gözleri etrafında gezinirken. Odayı gerçekten çok beğenmişti. Epey büyük, ferah bir daireydi. . Otel odası gibi değil de âdeta bir ev gibi döşenmişti. Duvarlarda yağlıboya tablolar, yerlerde halılar ve duvara yaslanmış bir kütüphanesi bile vardı. Raflarda her dilden basılmış kitaplar olduğu görülmüyordu.

"Salih Bey de birazdan gelecek. Antalya'daki işini bitirmiş, yoldaymış." Aydan'ın yeşil tonlar taşıyan gri gözlerine gizli bir hayranlıkla bakıyordu. "Size içecek serin bir şeyler yollatayım mı? Yoksa bahçeye inip kendiniz mi alırsınız?" diye sordu saygıyla. Patronun bugüne dek görmedikleri karısının böylesine güzel olduğunu kimse bilmiyordu. Herkes için büyük şaşkınlık olmuştu.

Aydan, elinin aşağıdan çekştirilmesi ile gözlerini çevirdi. Upuzun siyah saçları olan küçük kıızı, umutla ona bakıyordu. "İne-
lim anne! Atlara bakmak istiyorum!" dedi heyecanla. İnanılmaz

güzellikteki mavi gözlerini kocaman açmıştı. Büyüdüğünde, hiç bir erkek onun bu bakışlarına direnemeyecekti.

"İneriz kızım ama önce elimizi yüzümüzü yıkayalım... Eşyalarımızı boşaltalım..." Sesi tatlı ve otoriterdi. Bakışları yeniden karşısındaki adama döndü. "Biz iner kendimiz alırsız Bekir Bey!.." dedi ona gülümseyerek. "Çok teşekkürler."

"Neye ihtiyacınız olursa aramanız yeter." Adam da gülümseyerek kapıya yöneldi.

O gittikten sonra Aydan yeniden etrafına bakındı. Küçük kızı koşarak balkona geçmişti. Uzun saçları arkasından uçuşmuştu. "Uf! Anne!" dedi mutlulukla. Etrafını seyreliyordu. "Burayı çok seviyorum. İyi ki bu sefer sen de geldin. Şimdi daha eğlenceli olacak."

Aydan, burasının eğlenceli olması kısmından o kadar emin değildi. Kızının yanına doğru yürüdü. Balkondan etrafı şimdi daha iyi görebiliyordu. Her yer o kadar yeşillikti ki! Antalya'nın güzel tatil ilçesi Kemer, zamanla epey büyümüş ve gelişmişti. Böylesine gelişmiş tatil yörelerinde, bu kadar yoğun yeşillik görmek çok zordu. Salih doğayı hiç bozmadan, aralara bina serpiştirmeyi çok iyi becermişti. İnşaat mühendisi olması kuşkusuz bu kadar güzel bir iş çıkarmasını sağlamıştı.

"Çok güzel bir yer gerçekten!" dedi. Kızı Nilay'ın burayı sevmesi çok normaldi. Tam çocuklara göre bir yerdi. Tehlikesiz, oyun oynanabilecek, yüzülebilecek, ata binilebilecek ve daha başka bir sürü faaliyetle dolu özel bir yerdi. Otelde hiç yer olmadığına emindi.

"Burası çok güzel demiştin sana!" dedi Nilay, bilmişçesine. "Geçen sene yaz tatilinde neden sen de gelmedin ki?"

"İşlerim vardı." dedi genç kadın doğal bir sesle.

"Hep iş..." Nilay yine koşarak içeriye girdi. Tüm çocuklar gibi o da yürümeyi bilmiyordu. Her yere koşarak gidiyordu.

Aydan, karşısındaki güzel manzarayı izlemeye devam etti. Bu tatil köyüne ilk kez geliyordu. Kocasını altı sene önce hayalini kurduğu bu projeye başlamıştı. Kendisinden aldığı o parayla hızlı bir başlangıç yapmış olmalıydı. Bir yıl olmadan da bu cennet köyü hizmete sokmuştu. Çok belli etmese de kocasının yaptıklarını takip

ediyordu. Salih kısa zamanda iş sektöründe hızla büyümüş, çok başarılı bir turizmci olmuştu. Her sene yaptığı geliştirmeler ile burayı çevredeki en gözde tatil mekânı haline gelivermişti.

Gözleri, karşıındaki Toros Dağları'na çevrildi. Batan güneşin ışıkları inanılmaz güzellikte bir manzara oluşturunuyordu. Kırılma sesleri daha da artmıştı sanki. Mayıs ayına ait son güzel günlerden birisi bitiyor, güzel gecelerinden birisi başlıyordu. Ne olduğunu anlayamadığı egzotik bir koku da her yerden yayılıyordu; pek çok çiçeğin oluşturmuş olduğu özel bir karışımı bu.

Kokuyu derin bir nefesle içine çekti!.. Havası ne kadar da temizdi!.. Gerçekten de cennet gibi bir yerdi burası.

Dönüp içeri girdi. Etrafını inceledi yeniden. İki yatak odasından oluşan kocaman bir daireydi. İlk girdikleri geniş alan, oturma odası olarak kullanılmak içindi. Nilay yatak odalarından birisine girmişti. Aydan da oraya geçti.

"Burası benim odam olsun mu?" diye sordu kız.

"Ayrı mı yatacağız?" Sesi yalandan bir içerlemeyle doluydu.

"Tabii. Ben büyüdüm artık." dedi Nilay ciddi bir edayla. "Geçen hafta altı yaşına girdim." Furlayarak yatağın üzerine çıkmıştı. "Sen de babamla yatarsın." Sesi çok doğaldı. Annesi ile babasının aynı yatakta yatması gerektiğini düşünmesi çok normaldi.

Bu biraz zordu tabii!

Nilay keyifle yatağın üzerinde zıplamaya başlamıştı. Saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Yaşasın! Çok mutluyum!" dedi annesine. "Ata bineceğim. Havuzda yüzeceğim. Babamla olacağım!"

Genç kadının kalbi sızladı. Nilay ile Salih'in ayrılığında kendi payının büyüklüğünün farkındaydı

"Zıplama o kadar! Başın dönüp düşeceksin!" diye uyardı kızım. Mutluluktan uçurse, hiç şaşırmayacaktı. Uzun ve gür saçları şimdi küçük yüzünü sarmıştı. Siyah tellerin arasından görünen mavi gözleri pırıl pırlıdı. "Sana diyorum, küçük cadı!" dedi şakadan bir sertlikle. Zıplamaktan elektriklenip birbirine karışan saçları ile gerçekten de tam bir cadıya benziyordu. "Zıplamayı kes de bana yardım et. Eşyalarımızı yerleştirelim."

Nilay yüzünü kaplayan saçları arasından kıkırdarak annesine baktı. Ellerini korkutucu bir şekilde havaya kaldırdı. "Ben şimdi bir büyü yaparım, hepsi dolaplara yerleşir!" dedi ağdalı bir konuşmayla.

"Çok iyi olur doğrusu!" dedi genç kadın. "Öncelikle kendi eşyalarını yerleştir; benimkilerin on misli çünkü." Valizi onun ayakları dibine, yatağa koymuştu. Nilay zıplamayı kesti.

"Ben tatildeyim..." dedi sonra, büyü yapmaktan vazgeçmiş gibi. Sesi isteksizdi.

Aydan'ın güzel gözleri hafifçe kısıldı. "Ne oldu bizim büyüye? Bana mı kaldı şimdi eşyaları yerleştirme işi? Ben de tatildeyim."

"Sen annesin..." dedi yataktan inip küçük kollarını annesinin boynuna dolarken. "Hem sen en güzel büyücüsün; hatta en, en, en güzelisin! O zaman kendi büyüünü kendin de yapabilirsin."

Aydan duygulu bir şekilde gülümsedi. Güzel sözler duymayı özlemişti. "Bak şimdi!.. Seni kurnaz cadı!.."

"Ciddiyim ben!" dedi Nilay kirpiklerini kırıştırarak. Sonra kıkırdadı. "Ciddi bir cadıyım..." Kocaman gözleri, sivri burnu, sevimli dudakları ile kartpostaldan fırlamış gibiydi. Mavi gözleri hariç, daha çok Aydan'a benziyordu. Gözleri ise tıpatıp babasının gözleriydi. Masum dudakları ile annesinin pürüzsüz yanağını öptü. "İyi ki sen de geldin anne! Ömrümün en güzel tatili olacak bu!"

Aydan elinde olmadan güldü. O da kızının yanağını öptü. "Demek ömrünün ha? Daha beş yaşmdasm küçük hanım! Altı yaşından gün alıyorsun." Elleri onun saçlarını düzeltmeye çalıştı. Kalın telleri kolayca biçim aldı. "Hem sadece iki gün kalacağız. Yaz tatili başlamadı daha!"

"Öf! Evet, biliyorum!" diye iç çekti kız. "Yaz tatilinde sen de yine benimle gelecek misin peki?"

"Bakalım..." Yine gelmesi tamamen kocasının tavrına bağlıydı. Salih ile araları pek iyi değildi; aslında hiç iyi değildi. Boşanmamış olsalar da daha farklı bir yaşantıları yoktu. "Hadi şu eşyaları yerleştirelim. Sonra elimizi yüzümüzü yıkar, dışarıya çıkarız."

Valizi açıp önce kızının eşyalarını yerleştirdi. Nilay da elinden geldiğince ona yardım ediyordu. Sadece iki gün kalacakları için fazla bir şey almamıştı. Çoğu eşya kızınındı. Sonra kendi eşyalarını da diğer yatak odasındaki çekmecelere yerleştirdi. Banyoya gidip temizlik ve makyaj malzemelerini koydu. Elini yüzünü yıkadı. İşin doğrusu, çok sevmişti dairesini. Banyo bile tertemiz, ferahtı. Hiçbir masraftan kaçınılmadığı belliydi.

Nilay onun yanında, ellerini özenle sabunluyordu. "Babam ne zaman gelir acaba?"

"Çok mu özledin?"

"Çok!" dedi küçük kız doğal bir sesle. "Geçen sene onun odasında kalmıştım. Aynı böyle başka bir odam vardı."

"Yaz olunca onun odasında kalırsın yine."

"Tadilat dedikleri şey bitmiş olur mu o zamana kadar?"

Aydan gülümsedi. "Kesin bitmiş olur!" dedi kendisinden emin bir sesle. Bir tadilat falan olmadığına emindi.

Aynadan saçlarını tarayıp makyajını kontrol etti. Çok makyaj yapmazdı. Hafif bir ruj yeterli gelirdi genelde. Yirmi beş yaşında bir kadın olarak pırıl pırıl bir cildi vardı. Kapı çalınca, bir an kızıyla bakiştılar. Nilay ellerini duruluyordu o sırada.

"Babam geldi anne!" dedi heyecanla. Sonra kapıya doğru âdeta uçarcasma koştu. Aydan da sakın görünmeye çalışarak onun ardından banyodan çıktı. Küçük kız kapıyı açmak üzereydi.

Aydan ise nefesini tutmuştu.

Gergindi biraz. Kapı açılırken kalp atışları âdeta tavan yapmıştı. Tırnaklarını avucuna batırdığının farkındaydı. Tedirgin ve meraklı gözleri, kapının ardındaki kişiye çevrilmişti. Kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çalışan personelden birisi de gelmiş olabilirdi.

Sonra kapı iyice açıldığında, arkasında duran ciddi bakışlı adamı hemen tanıdı.

O, fark edilmeyecek birisi değildi. Uzun boyu, atletik fiziğiyle fazlasıyla gösterişliydi. Yakışıklı yüz hatları hiç aklından silinmemişti. O, kendisinden nefret etse bile, sevmeye devam edeceği tek adamdı!

2. BÖLÜM

Altı Sene Önce...

“Yandın kızım sen! Öldüreceğim seni!..”

Bu tehdit, ciddi olmaktan ziyade, yalancı bir öfkeyle doluydu. Uzun saçlı esmer kız, neşeli bir gülüşle arkadaşının peşinden koşuyordu. Simsiyah saçları arkasından savruluyordu. Kısa sarı saçlı arkadaşı da ondan kaçarken aynı neşeyle kıkırdıyordu. Bir alt kata inen merdivenlere doğru yöneldiler. Pansiyonun merdivenleri döner şekilde ve oldukça dardı. Sanşın kız, merdivenlerin son basamağına vardığında, aniden karşısına bir adam çıkıverdi. Ona çarpmamak için çaba harcadı ve omuzları birbirine hafifçe dokunsa da üzerinde tamirci tulumu olan adamın yanından düşmeden geçmeyi başardı. Arkasından koşan esmer kız ise o kadar şanslı değildi. Merdivenlerin sonundaki adama, engel olamadığı bir hızla çarptı.

“Ayy!” diye bir çığlık attı esmer kız o an.

Çarpmanın etkisi ise adam sendeledi ve elindeki tamir çantası savrulup yere düştü. Kapağı açılarak içindeki birkaç el aleti etrafa saçıldı. Genç kız ise düşmemek için bütün gücüyle adama tutunmaya çalışmıştı. Neyse ki epeyce iri birisiydi! Daha ufak tefek biri olsaydı, yerlerde yuvarlanmaları işten bile değildi.

Pençe gibi iri eller genç kızın incecik belini yakalarken, genç kız da onunla göğüs göğüse gelmişti. Vücutları ister istemez birbirine yapıştı. Birlikte birkaç adım gerilediler. Düşmemeleri gerçekten mucizeydi. İri adamın çevikliği ve gücü sayesinde düşmeleri engellenmişti. Yüzleri birbirine çok yakındı. Genç kızın o mesafede tek görebildiği, laciverte yakın, garip renkte mavi gözlerdi. Yüzünde hissedebildiği adamın ılık nefesi ise tertemizdi.

Adam onu yavaşça yere bıraksa da ellerini belinden çekmemişti. Genç kız farkında değildi ama parmak uçlarının üzerinde, hâlâ ona sarılmış bir halde duruyordu. Belindeki ellerin baskısı azalınca, yavaşça ayak tabanları üzerine indi. Ondan biraz uzaklaştı.

“Pardon! Özür dilerim!” dedi gülümseyerek. Genç yaşının verdiği pozitif enerji, güzel gözlerinden yansıyor. “İyi misiniz?”

Karşısındaki tamirci kıyafetli adam onaylar gibi başını eğdi. "Evet, iyiyim." dedi gülümseyerek. "Ya siz?"

O sırada yanlarına diğer genç kız da geldi. Kaçarken arkasındaki çığılığı duyup dönmüş ve çarpışmalarını görmüştü. İkisini süzdü bir an dikkatle. Aynı soruyu o da sordu. "Aydan, iyi misin sen?" Gülümsemesi ve gözlerindeki pırıltı azalmıştı.

Aydan gözlerini arkadaşına çevirdi. "İyiyim Melike!.." dedi. Kolunu ovdu hafifçe. "Birazcık kolum acıdı sadece." Göğsündeki sızıyı da unutmamak lazımdı. Adamın göğsüne epey şiddetli çarpmıştı. Bunu kimseye söylemeye gerek yoktu tabii.

Melike'nin gözleri yeniden neşeyle parlamıştı. "Neyse! Ucuz atlattınız. Daha kötü olabilirdi. Fena çarpıştınız."

İki kız da aynı yaşlarda görünüyordu. İkisi birden bakışlarını uzun adama çevirdiler. Üzerindeki tulum ve yere düşen alet çantasına bakılırsa, pansiyonun tamircisi gibi bir şeydi. Kısa ve yandan ayrılmış gür saçları vardı. Adam o kadar iri yarıydı ki daracık merdivende ona çarpmamak zaten imkânsızdı.

"Kusura bakmayın yeniden!" dedi Aydan kendisini affettirmek için tebessüm ederek.

"Sorun değil." dedi esmer adam. Yere doğru eğildi. Aydan telefonunun düştüğünü fark etmemişti. Onu yerden alıp genç kıza geri uzattı. "Neyse ki koruma kılıfı var. Kırılmamış."

Aydan telefonunu onun iri parmaklarından aldı. Tırnakları kısa ve temizdi. Pek tamirci tırnağına benzemiyordu. Derisinde de yağ lekeleri yoktu. Bakımlı bir tamirci olduğu kesindi.

"Teşekkür ederim." dedi Aydan. Son bir tebessüm atıp döndü. Arkadaşının yanına gitti. Melike ise ondan daha bariz bir ilgiyle bakıyordu tamirciye. Kahverengi gözleri genç adamın kemikli yüzünde gezindi. Genç hormonları, çekici bir adamla karşı karşıya olduğunu bağıırıyordu. Askılı tulumun altındaki dar tişört, kaslı kolları gizleyemiyordu.

"Kolay gelsin size!" dedi gülümseyerek. İstemese de oradan uzaklaşmak zorunda olduğunu biliyordu. Geriye doğru bir adım

attı. "Görüşürüz!" dedi tamirciye doğal bir şekilde. Nasıl görüşecekleri meçhul olsa da içinden öyle demek gelmişti.

Genç tamircinin çekici gülümseyişi, koyu mavi gözlerinin içine kadar yayılabiliyordu. Başını eğdi onaylarcasına. Sonra eğilip yere düşmüş olan alet çantasını topladı. Açık kapıdan bahçeye çıkan iki genç kızın ardından bir an baktıktan sonra merdivenlere doğru yöneldi. Tamir edilmesi gereken epey şey vardı.

Aydan bahçeye adım attığında, diğer iki arkadaşının çoktan gelmiş olduğunu gördü. Köşedeki bir masada oturuyorlardı. Bu sevimli pansiyona dört kız olarak gelmişlerdi. Ağustos ayının güzel günlerinde, tatilin tadını çıkarıyorlardı. Melike'yle birlikte onların yanına gidip kendileri için ayrılmış boş sandalyeye oturdular.

"Ne tamirciydi be!" diye muzip bir şekilde kıkırdadı Melike. "Çok yakışıklıydı."

Tabii ki diğer genç kızların ilgisi hemen ellerdeki telefondan Melike'ye yönelmişti.

"Kim?" diye sordu Bengü. Gözleri bir an için Aydan'la Melike arasında gidip gelmişti. Hafifçe toplu ve Melike gibi gerçek sarı-sındı. Biraz uyumayı seven, yavaş hareket eden ama çok hoşsohbet bir kızdı. Kalbinde bir kötülük barındırmazdı. Kendisiyle konuşan hemen herkesle kolayca samimi olurdu. Onun yanında oturan Şeyda ise, kısa kahverengi saçları, kahverengi gözleriyle sevimli bir kızdı. Diğerleri kadar güzel olmasa da çok mükemmel bir vücudu vardı. Belki de az olan güzelliğini desteklemek için olsa gerek, seksi şeyler giymeyi seviyordu. Şu anda bile ince bluzunun altından diri göğüsleri belli oluyordu. Üstteki oluktan çekici kıvrımları görünüyordu.

Melike sırttı. "Aydan az önce, çikolata reklamlarındaki gibi bir yakışıklıya çarptı."

"Ne? Niye?"

"Merdivenlerden aşağıya beni kovalıyordu."

"Seni niye kovalıyordu?"

"Bugün bizden gizlice almış olduğu o çok seksi iç çamaşırlarını gördüm çünkü... Poşetin içindeydi. Çok kızdı." Sanki Aydan orada değilmiş gibi gayet rahattı.

"Odama gelip izinsiz eşyalarımı karıştırman hiç doğru değildi." diye homurdandı Aydan.

"Yatağın üzerindeki poşette duruyordu!" dedi Melike aldırmaz bir sesle. "Merak ettim."

"Söylediklerin de hoş değildi."

"Tamam, birazcık dalga geçmiş olabilirim ama mesele o değil. O şeyleri giymeye utanır insan!"

"Senin seksi iç çamaşırların mı var?" diye sordu Şeyda, iri gözlerle. Bakışları, telefonundaki hasarla ilgilenen Aydan'daydı.

"Hem de tamamen şeffaf!" diye onayladı Melike. Aydan bir şeyler homurdanarak omzuna vurunca, acıyan yerini tuttu. "Yalan mı?" diye çıkıştı gülerek. "Önden bakınca, değil o seksi memelerin, iç organların bile görünür."

"Alçak sesle konuş biraz..." dedi Aydan dişleri arasından. Gözleri etrafında gezindi. "Terbiyesiz!"

"Vay!" dedi Bengü bilmiş bir sırtışla. "O iç çamaşırlar kimin için kızım?"

"Mert için tabii!" dedi Melike de sırtarak. "Yarın buraya geliyormuş o Dantel Mert!"

Bengü çapkın bir gülümseyişle sordu. "Dantel Mert'le işi pişirdiniz mi yoksa?"

"Bence sofraya bile oturmuşlar!" dedi Melike gülerek.

"Melike!" diye uyardı Aydan. "Herkes kendi işine baksın! Onun hakkında da böyle konuşmayın! Çok ayıp!"

"Ne var? Mert'in hakkında yalan mı söylüyorum yani? Herkes de biliyor onun ne entel dantel olduğunu. Bir tek sen farkında değilsin."

"Ben her şeyin farkındayım kızım!.. Kampüsteki en yakışıklı erkeği kaptım diye kıskanmayın şimdi! Entellik onun yanına bile uğramaz. Aksine, fazlasıyla maço bence..."

"Göstermelik maço!"

"O nasıl oluyormuş?"

"Öyle işte!"

"Saçmalıyorsun bence. Mert okulun dağcılık kulübünde... Geçen sene Nepal'e gitti. Himalayalar'a yabancı bir grupla tırmandılar."

"Yarı yoldan geri döndüler."

"Hava koşulları yüzündendi ö. Dalgıcılık da yapıyor... Araba ve motor yarışlarına katılıyor..."

"Bunlar onun entelliğini kanıtlıyor işte. Sana bir şey söyleyeyim mi! Bence bu dediklerini bile pek yapmıyor canım. Sadece yapıyormuş gibi yapıp prim topluyor. Akıllı çocuk. Gittiği spor salonuna biliyorsun ben de gidiyorum. Daha doğru düzgün kelli felli bir halter kaldırdığını görmedim. Boks torbasına vururken de gözü etraftaki kızlarda. Kaslarını şişirip onlara hava atmaktan başka bir şey yapmıyor."

"Halter boy kısaltır. Belki ondandır." dedi Şeyda masumca.

"Ha! Bir de boy meselesi var!" diye bu konuya dikkat çekti Melike. "Kızım! Mert'in boyu senden bile kısa!"

"Sadece topuklu ayakkabı giydiğimde öyle oluyor." diye sabırla açıkladı Aydan. "O kısa boylu değil. Ben bir kadına göre biraz fazla uzunum." Aslında bu boy farkı bazen Mert'i de rahatsız ediyordu.

Melike ona pek inanmıyormuş gibi gülümsedi. "Eğer merdivenlerde o iri tamirci yerine Mert'e çarpsaydın, şimdi nur topu gibi birkaç kırık kemiğin olurdu. Senin danteli de yerden kazı-mamız gerekirdi. Şişirme kaslarının hava yastığı görevi yapacağını sanmam."

Aydan da elinde olmadan gülümsedi. "Sus be kızım! Evleneceğim adamdan böyle bahsetmeye devam ederseniz, tatile saçsız devam edersiniz. Ben Mert'in her halini seviyorum."

Bengü'nün gözleri irileşti. "Ne? Ne? Evlenecek misiniz?"

"Tabii ki! Ne sandınız? Niyetimiz o..."

"Evlenme teklifi mi yaptı sana?"

"Henüz tam olarak yapmadı ama bahsi geçti."

"Zevksiz!" dedi Melike alaycı bir dudak bükmeyle. "O değil tabii; zevksiz olan sensin. Tam da evlenilecek adamı bulmuşsun. Annesini de sevmem zaten. Baştan söyleyeyim, düğünüze gelmem ben."

"Seninle zevklerimizin farklı olduğu çok açık! O basit tamirciyi beğenmenden belli."

"Yahu! Kim bu deminden beri bahsettiğiniz yakışıklı tamirci?" diye sordu Şeyda. "Çok merak ettim. Bu pansiyonda dünden beri kırkından genç kimseyi görmedim."

"Yakışıklı falan demedim ben!" dedi Aydan, aldırılmaz bir sesle.

"İnanılmaz yakışıklıydı!" diye belirtti Melike, adamı yeniden gözlerinin önünde canlandırarak.

"Öyle olsa fark ederdim canım. Sayende araba camına yapışan sinek gibi yapıştım adama!"

"Yuh! Aşk senin gözünü kör etmiş." Bakışları diğer kızlara döndü. "Var ya, tamirciydi falan ama vallahi fena bir parçaydı. Türünün son örneklerinden... Hani şu filmlerde görünen, seksi ve pervasız olanlardan... Aydan uçarak onun kucağına kondu!"

Aydan çok ilgilenmiyormuş gibi davranmak adına, telefonundaki mesajlarına bakıyordu. Aralarında, Mert'ten iki gün önce gelmiş eski bir mesaj vardı. Mesajı yeniden okudu. Birkaç gün sonra onların kaldıkları pansiyona geleceğini yazmıştı ve adresi istemişti. Aydan da pansiyona gelir gelmez adresi ona konum olarak atmıştı. Diğer yandan, ilgisiz görünmesi konuşmaları duymasına engel değildi.

"Çarptımmm..." diye uzatarak düzeltilti genç kız.

"Keşke ben çarpsaydım!" diye kıkırdadı Melike. "Göğüslerin adamla kaynaşmıştı!"

"Evet, acıdı!"

"Eminim onun için çok zevkli bir an olmuştur! Güzel göğüslerin olduğunu hemen keşfetmiştir."

Aydan gülümsedi. "Benim için hiç zevkli değildi. Adamın da göğüslerimin güzelliğini hissettiğini sanmıyorum. Sus artık!"

"Çarpışmanız o kadar kötüydü ha!" Şeyda'nın gözleri olayı takip etmeye çalıştığı için irileşmişti.

"Düşmemeniz bir şanstı." dedi Melike.

"Öyle!" Telefonunu masaya geri bıraktı. O çarpışma anını hatırlamaya çalıştı. Adamın onu bezden bir bebek gibi kolayca tutuvermesi aklına gelmişti.

"Adamın boyu, senin ağabeyin Ataman kadar vardı."

Aydan başını eğdi onaylarcasına. "Evet! O yüzden Mert'i o iri devle kıyaslanan hiç adil değil." dedi azarlar gibi.

"Senin Mert'in kofti, canım."

"Bak sonunda beni konuşturacaksınız!.. Seninle çocukluktan beri arkadaşız. Her şeyini biliyorum. Daha senden on santim uzun bir sevgilin bile olmadı. Rahmetli Kubilay da senden sadece birkaç santim uzundu."

Melike'nin iki yıl önce bir fabrikatörün oğluyla çok ciddi bir ilişkisi olmuştu. Kubilay biraz şatafatlı yaşamayı sevse de iyi bir delikanlıydı. Melike'nin okulu bitince hemen evlenecekleri konuşuluyordu. Ancak bir anda her şey ters gitmişti. Yaklaşık yedi ay önce Kubilay, pahalı otomobili ile aşırı hız yapmış ve otomobili yoldan çıkmıştı. Sonra da aracın içinde sıkışmış ve çıkan yangında feci şekilde ölmüştü. Melike uzun süre kendisine gelememişti. Bu tatil, onun biraz moral bulması içindi aslında. Genç kız daha yeni yeni kendisine geliyordu.

Melike yüreğindeki acıyı belli etmemek için yalandan iç çekti! "Bu tamirciden sonra erkeklerde aradığım fiziksel özellikler çatayı yükseldi birden. Adamın gözleri bile çok güzel! Lacivert yemin ederim!"

Aydan da adamın gözlerini hatırlıyordu. Gerçekten de gördüğü en değişik mavi gözlerden birisiydi. "Tamam, güzel bir mavi rengi vardı ama lacivert değildi. Lacivert göz mü olur?" Birden işaret parmağını tehdit eder gibi kaldırdı. Güzel gözleri ciddileşmişti. "Bana bak! Sakın âşık olayım deme! Baban basit bir tamirciye âşık olduğunu öğrenirse seni jet hızıyla mirasından mahrum eder!"

"Bana öyle bir şey yapmaz o. Hem ben tek çocuğum."

"Çok güvenme buna. Eminim holdingi emanet edeceği damadının yüksek mevkide biri olmasını ister. Asgari ücretle geçinen bir koca sana göre olamaz."

"Mert gibi uyuz olacağına, basit bir kocam olmasını tercih ederim doğrusu!"

"Allah'ım ya!" Onun inadı karşısında gülmüştü. "Kızım! Madem öyle, tamircinin telefonunu alsaydın!"

"Aklıma gelmedi!" dedi Melike. "Yine görürsem o sefer kesin alırım."

"Acele et, burada sadece bir hafta kalacağız."

Bengü iç çekti. "Öf! Tamam! Sıkıldım tartışmanızdan. Acıktım ben... Şu yakışıklıyı yemek yerken konuşsak olmaz mı? Bugün ev yemekleri yapan o yere gidelim. Canım fena halde kabak dolması çekti! Dün tok olmasaydım o dükkâna girip yiyecektim!"

"Yalancı!" dedi üçü birden. Şeyda devam ettirdi cümleyi. "Biz engel olduk sana. Engel olmasaydık, o bir buçuk porsiyon balığın üzerine bir de gidip dolma yiyecektin! Allah bilir daha başka neler de yiyecektin! Bu tatilde iyice kilo aldın sen!"

Bengü çenesini kaldırdı memnun bir şekilde. "Yemeyi seviyorum ben, ne yapayım! Bence hayatın anlamı, güzel şeyler yemek!" dedi ulvi bir şekilde.

"Melike'ye göre de aşk!" dedi Aydan arkadaşı ile dalga geçerek. "Neyse, hadi gidelim o zaman! Benim de canım çekti o dolmadan ve yanında cacık istiyorum ben..."

Karaca Pansiyon'un yeri, Kemer'in merkezine yakın bir sokaktaydı. Sırtını yeşilliklere vermişti. Antalya'nın bu güzel turistik ilçesi, ağustos ayının tüm hareketliliğine sahipti. Merkeze yürüyerek gitmek ve bir aile lokantasında ev yemekleri yemek çok vakitlerini almadı. Yemekten sonra çıkıp işlek caddesi boyunca gezindiler. Dört genç kızın kendilerine ait özel bir çekiciliği vardı. O yüzden güzel kızları görmeye alışmış Kemerli gençler bile onlara bakmaktan geri kalmıyorlardı. Sarışınlıklarından dolayı ikisini yabancı turist sananlar bile oluyordu. Aydan'ı ise birkaç kişi esmer Ruslara benzeterek onunla Rusça konuşmaya çalışmışlardı.

Böyle gezmek gerçekten eğlenceliydi. Beş yıldızlı otellerde bu zevki alamıyorlardı. Hepsi de on sekiz yaşını geçtikleri için ailelerinden çok zorlanmadan izin alabilmişlerdi. Tabii ki yine de tamamen bağımsız değillerdi. Sıklıkla ailelerini arıyor ve bulundukları yerle ilgili minik raporlar veriyorlardı. Aydan, annesini her gün arardı. Ağabeyi Ataman'ı da sıklıkla aramaya çalışıyordu. Ağabeyi bu geziye izin vermişti fakat sıkça arama konusunu da şart koşmuştu. Aydan zaten onu arama konusunda hiç sıkıntı duymuyordu. Onun gibi bir ağabeye sahip olmak herkese nasip olmazdı. Onunla konuşmaktan hep hoşlanmıştı. Yakışıklı olduğu kadar, pırlanta gibi de bir kalbi vardı. Çoğu zaman güvenilir bir dost, özel bir arkadaş olurdu. Dertlerini her zaman dinlerdi.

Deniz kenarı boyunca çay bahçeleri dizilmişti. Denize yakın olan masalar çoktan tutulmuştu tabii. Pazar günü olduğu için insanlar sokağa dökülmüş, ek olarak gününbirlik bir sürü tatilci gelmişti. Ortalarda bir yerde zorlukla boş bir masa bulduktan sonra serin meyve suyu içerek muhabbet ettiler. İri yarı tamirciyi unutmışlardı. Neşeli, birbirlerini seven arkadaş dörtlüsü olmuşlardı yine. Neredeyse ortaokuldan beri arkadaşlıkları sorunsuz devam ediyordu.

Pansiyona geri döndüklerinde gecenin neredeyse biri olmuştu. Bahçede hâlâ oturan pansiyon müşterileri görünüyordu. Kimisi okey oynuyordu, kimisi tembel bir şekilde televizyon izliyordu. Duvarlardan birisinin dibinde bir sedir vardı. Gündüz de gölge olan bu yumuşak sedirlerin üzerinde uzunlamasına oturmak çok keyifliydi. Hele yan tarafında bulunan güllerin kokusunu çekecek çay içmek ve kitap okumak bir başka zevkliydi. Aydan bir kere bunu denemişti. Aslında niyeti uykusu gelinceye kadar yine aynı şeyi yapmaktı. Ne yazık ki bu sefer o sedirin üzeri doluydu.

Sedirin dolu olduğunu görünce biraz canı sıkıldı. Gözleri, sedirin üzerindeki iki kişide gezindi. Birisi pansiyonun sahibi Yase-min Hanım'dı. Orta boylu, kısa siyah saçlı, zayıf bir kadındı. Elli dört yaşındaydı ve hâlâ gösterişli bir görünümü vardı. Makyajsız

cildi henüz pek kırışmamıştı. Aydan, gözlerinin içi gülen bu kadını çok sevmişti. Pansiyon sahibi gibi değil de bir abla gibi herkesle gerçek bir samimiyetle ilgileniyordu.

Gözleri, kadının yanındaki gülerek konuştuğu erkeğe kaydı. Rahat bir tavırla oturuyordu. İkisinin de önlerinde birer bardak çay vardı. İlk anda onun kim olduğunu çıkaramadı. Çarpıştıktan sonra, Melike kadar adama dikkatle bakmamıştı çünkü. Hele üzerinde iş tulumu olmadığı için hatırlaması biraz zaman aldı. Bir iki saniye sonra ise onu tanıdı.

Yasemin Hanım'ın yanında oturan adam, çarpıştığı o tamirciydi. Böyle yan yana çay içecek kadar samimi olmaları ilginçti.

Melike de tamirciyi hemen tanımıştı. Bahçenin bir ucundan diğer ucuna kadar olan mesafede, keskin gözleri adamın üzerinde gezindi. Çabucak arkadaşı Şeyda ile Bengü'yü dürttü. "Kızlar! İşte Aydan'ın çarpıştığı çocuk bu!" dedi alçak sesle.

"Çocuk mu?" diye tersledi Aydan. "Kör müsün? Eşek kadar adam! Bence senden en az sekiz, on yaş büyüktür."

"Yerim ben bunu be!" diye iç çekti Şeyda. Gözleri adamın üzerindeydi. Usulca fısıldadı. "Ne eşiği? Aygır bu! Aygır! Üstüne bile binerim."

"Terbiyesiz!" Aydan'ın gözleri irileşmişti. "Hem sıraya geç! Melike adamı aklına takmış bile. Parçalar seni valla!"

"Doğru, o benim!" dedi Melike keyifle.

"Aman! Adam dev gibi! İkiye bölsek, ikimize de yeter!" diyerek kıkırdadı Şeyda. "Alt yarısım alabilirim! En lazım olan yer..."

Melike de bu terbiyesiz espriye güldü ama bir şey demedi. Kimseyi beklemeden o tarafa yöneldi. Aydan kararsızdı. Gecenin bu saatinde şimdi bir tamirci ile konuşmayı canı hiç istemiyordu. Üstelik belki de çarpışmayı hatırlatacak ve içinde saçma vurgular olan bir konuşmaya kapı açacaktı. Diğer iki arkadaşı da o tarafa yürümeye başlayınca, mecburen o da peşlerine takıldı. Kitap okuma hayali çöpe gitmişti.

Aydan onlara doğru yürürken, gözlerini pansiyon sahibi kadında tutmaya özen gösteriyordu. Tamirciyle göz göze gelip onun

özel bir anlam çıkarmasını istemiyordu, hatta onu hiç hatırlamıyormuş gibi mi yapsaydı acaba? Bu saçma olurdu elbette. Neyse, duruma göre davranırdı.

Melike gülümseyerek sedirde oturan ikilinin karşısında durdu. "Selam!" dedi gençliğinin verdiği pervasızlıkla. Önce Yasemin Hanım'a gülücük attı, sonra da yakışıklı tamirciye... "Çay mı içiyorsunuz?" gibi bilimsel bir soru bile sormuştu.

"Evet. Siz de içer misiniz?" Kadın tatlı bir şekilde gülümsüyordu. "Hâlâ taze. Yeni demlendi."

Aydan da yanlarına varmıştı o sırada.

Melike bir an arkadaşlarına baktı. "Onları bilmem ama ben açık bir çay alırım doğrusu." dedi.

Tamirci, keskin dudaklarında minik bir tebessümle kızlara bakıyordu. Melike'nin çay istemesi üzerine, ayağa kalktı. "Sen otur anne, ben getiririm!" dedi pürüzsüz sesiyle. Bir anda dev bir kule gibi dikilmişti bahçenin o dar köşesinde.

Melike hayretle kaşlarını kaldırdı. "Anne mi?" Bakışları Yasemin Hanım'a kaydı. "Sizin oğlunuz mu?" diye sordu şaşkınca.

Kadın gülümsedi. "Evet. Bana pek benzemiyor değil mi? Salih'le daha önce tanıştınız mı?"

Aydan da şaşırmıştı. Tamirci sandıkları adam, pansiyon sahibinin oğlu muydu? Bunu beklemiyordu işte! Gerçi pek bir şey değişmemişti. Bu adam hâlâ statü olarak Melike'ye uygun değildi.

Aydan'ın bakışları, ayaktaki adamın yüzünde gezindi. Salih ise, diğer üç kızla çok ilgilenmeden gülen gözlerini Melike'ye çevirmişti. Melike'ye bakan gözleri gerçekten de koyu mavi gibi duruyordu; hatta Lacivert!.. İlginç! Demek Melike doğru söylemişti! Bu renge sahip göz mü olurdu? Üstelik sıcak ve keyifli bir ifadeye sahipti. Kendisinden emin, yetişkin bir erkeğin özgüveni vardı onda.

Kendini toparlayan Aydan, bakışlarını genç adamdan kaçırdı. Tamam, fena bir tip değildi, bunu kabul ediyordu. Yine de koskoca bir holding sahibinin kızının parlayan gözlerle adama böyle bakması doğru değildi. Onun sadece tamirci olmayışı fazla bir şey değiştirmemişti. Melike'nin böyle bir adamla ciddi bir ilişkisi olamazdı.

Peki ya Melike ciddi bir ilişki istemiyorsa? Cinselliğe dayalı bir ilişkiyi yeterli görüyorsa? Onun bakire olduğunu pek sanmıyordu. Bazı geceler Kubilay'ın evinde kaldığını hepsi de biliyorlardı. Evleneceklerini düşündükleri için buna pek takılmıyorlardı. Ne yazık ki Kubilay'ın ani ölümü, Melike'nin tüm gelecek planlarını altüst etmişti.

Salih'in gözleri Şeyda'ya döndü. "Siz? Çay alır mıydınız?"

Şeyda sırtırcasına gülümsemekten konuşmayı unutmuştu. "Evet, lütfen!" dedi zorlukla.

"Ben de içerim!" diye atıldı Bengü. "Benimkisi demli olsun."

En son Aydan'a bakmıştı Salih. "Siz?"

Genç kız sebepsiz yere huzursuzdu. Adamın bakışlarında en ufak bir alay, çarpışmaları ile ilgili herhangi bir tedirgin edici ışık yoktu. Sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Ben almayayım. Uyuyamıyorum sonra..." dedi o da doğal bir ses tonuyla. "Teşekkürler."

Genç adam oradan uzaklaşırken, dördü de birer plastik sandalye çekerek küçük masanın çevresinde toplandılar.

"Bu akşam merdivenlerde oğlunuzla karşılaştık." dedi Melike. "Onu tamirci sandık. Üstünde iş tulumu, elinde de alet çantası vardı."

Kadın gülümsedi. "Öyle mi? Bizim tamirci birkaç günlüğüne köyüne gitti. Ben de Salih'ten bazı şeyleri tamir etmesini istemişim. Elinden her iş gelir."

"Şanslısınız!"

"Evet, o da babası gibi... İsteyince yapamayacağı bir şey yok."

"Eşiniz öldü mü?"

"Çok oldu. Salih ortaokuldaydı o zamanlar."

"Allah rahmet eylesin." dedi Melike üzgünce.

Çay ocağı çok uzakta değildi. Çok geçmeden Salih, çayların olduğu tepsiyle geri geldi. Bardaklar, klasik, Diyarbakır işi bardaklardı. Tepsiyi masanın üzerine koydu. Bir servis tabağında da küçük küçük kesilmiş limon dilimleri vardı. Herkes çayını eline alıp şeker ve limonla istediği gibi hazırladı.

Genç adam yine annesinin yanına oturmuştu. Kendi yarım bıraktığı çayını eline aldı. Porselen bir kupada çayım içiyordu. Aydan doğal bir merakla, ilk kez genç adamı inceleme fırsatı buldu. Gür siyah saçları çok uzun değildi. Düz, kemikli bir burnu vardı. Köşeli çenesini ve elmacık kemiklerini, dolgun dudakları süslüyordu ama hiç şüphesiz en dikkat çekici yanı, o lacivert gözleriydi.

Tabii insanı rahatsız edecek kadar çekici duran kol kaslarını unutmamak lazımdı! Aydan'ın daha evvel bir erkeğin kol kaslarına doğru gözlerinin kaymak için bu kadar çaba harcadığı hiç olmamıştı. Hoş bir görüntüydü gerçekten de!

"Bu arada, ben Melike!" dedi arkadaşı. Gözleri Salih'teydi. "Bunlar da Şeyda, Aydan ve Bengü..."

Yasemin Hanım dudaklarında bir gülümseme ile oturuyordu. Oğlunun genç kızlar tarafından beğenilmesine alışık olduğu belliydi.

"Salih Karaca... Memnun oldum..." diyen genç adam, Melike'nin uzatmış olduğu küçük elini sıkıyordu. Diğerlerine de hafifçe gülümsemi. "Nasıl? Kemer'i sevdiniz mi?"

"Bayıldık."

"Güzel bir ilçe ama Ben Kaş'ı daha çok sevdim!" dedi Şeyda. "Doğası daha vahşi..."

"Bu bölgedeki bütün turistik ilçeler güzeldir." dedi genç adam. "Her birinin kendisine mahsus güzel özellikleri vardır."

"Öyle."

"Ailelerden uzak bir tatil mi yapıyorsunuz?"

"Bu sene böyle bir çılgınlık yapalım, diye karar verdik." dedi Bengü. Gururla ekledi. "Benim fikrimdi. Otellerin sıkıcı ve hapsedane gibi ortamındansa, böyle ilçe ilçe gezmek daha zevkli olur dedim."

"Zevkli oldu mu peki?"

"Biraz yorucu ama zevkli... İki haftadır yoldayız. Tüm Akdeniz'i gezmeyi planladık ve Bodrum'dan başladık planımızı uygulamaya."

"Bu yaşta aileniz nasıl izin verdi?" Bunu abileriymiş gibi tatlı bir sesle sormuştu. Aydan artık onun yaşının otuz bile olmadığına emindi. Yakından bakınca genç cildi her şeyi belli ediyordu.

"O kadar küçük değiliz." diye kendilerini savundu Melike. "Ben yirmi yaşındayım. Hepimiz Ankara'da aynı üniversitenin farklı bölümlerinde okuyoruz. Bu sene üçe geçtik. Şeyda dörde geçti."

"Güzelmış... Buradan nereye peki?"

"Fazla zamanımız kalmadı. Kemer'de bir hafta kalacağız. Sonra Mersin'e kadar gideceğiz. Cennet Cehennem Mağarasını görmeyi çok istiyoruz."

"Mutlaka görün. Güzel yerdir orası."

"İnşallah. Sonra da eve... Okullar açılacak zaten. Siz ne işle uğraşıyorsunuz? Bu pansiyon da mı çalışıyorsunuz yoksa?"

"Şu anda bir işim yok." dedi genç adam. Bundan utanmadan, rahat bir tavırla söylemişti. "Annem bu pansiyonu rahatlıkla çekip çevirebiliyor. Bana ihtiyacı yok."

"Oğlum askerden yeni geldi." diye açıkladı Yasemin Hanım. "Bir hafta oldu daha. Kendi işini kurmaya çalışıyor. İnşaat mühendisidir kendisi."

Kızların hepsi ilgiyle bakmıştı genç adama. Aydan bile gözlerini genç adama çevirmişti. Onun bir üniversite mezunu olabileceği aklına gelmemişti. Şu basit şortu ve rahat beyaz gömleği ile tembel biri gibi duruyordu.

"Bina mı yapıyorsunuz?" diye sordu Melike.

"Sayılır... Daha çok inşaat için proje çizimi falan..." diye açıkladı Salih.

"Çizimlerden hiç anlamam!" dedi Bengü. Sarı saçlarını havalı bir şekilde ittirdi. Sonra da neşeli bir şekilde kıkırdadı. "Harita üzerinde Ankara'yı bile bulamam!" Onun pervasız konuşması diğerlerini de gülümsetmişti.

"Askerliğinizi nerede yaptınız?" diye sordu Bengü.

"İran sınırında... Karakol komutanıydım." dedi genç adam rahatça. "Genellikle sınırın her iki yanındaki dağlarda gezerdik."

"Cidden mi?" Gözleri irileşmişti. "Zor olmadı mı? Hep terörle ilgili şeyler duyuyoruz... Üzülüyoruz."

"Kolay değildi tabii!" dedi genç adam sadece. Gülümsemesinin ardında, yaşadığı zorlukların belirtileri vardı. "Sonunda bitti işte!"

"Başınıza tehlikeli bir şeyler geldi mi?"

"Çok..." dedi fakat herhangi birini açıklama gereği görmedi. İstese ballandırarak askerlik maceralarını anlatabilirdi. Kızları tavlamak için biraz abartabilirdi de ama buna tenezzül etmemesi, Aydan'ın onu takdir etmesine sebep oldu. Üstelik elinde olmadan Aydan da onun yaşadıklarının içeriğini tıpkı diğerleri gibi merak etmişti. Tehlikeli şeyler yaşamış olmalıydı. Bu adamın bir taşın arkasında korkudan titreyerek saklanacak bir tip olmadığı açıktı.

Kızlar havadan sudan konuşurlarken zaman çabucak geçti. Aydan üzerine bir yorgunluğun çöktüğünü hissetmişti. Ayağa kalktı. Küçük masanın üzerindeki telefonuna uzanıp aldı. "Ben odama çıkayım artık. Biraz da kitap okumak istiyorum. Size iyi geceler."

Herkes bir ağızdan ona "İyi geceler." dedi. Kimsenin yatmaya niyeti yok gibiydi. Oysaki saat epey geç olmuştu.

Odasına girdiğinde ilk gördüğü şey, yerdeki şeffaf iç çamaşırları oldu. Melike ile itişirken hepsi yere saçılmıştı. Peşinden koşarken de toplamaya vakti olmamıştı. Eğilip onları yerden aldı. Kırmızı renkli olanını kaldırıp şöyle bir baktı. Önden ince bir kurdele ile bağlanan, göğüslerini kesinlikle gizlemeyecek gecelik tarzında bir şeydi bu. Eteğinin ucu kasıklarına kadar ancak uzanıyordu. Külotu da tamamen şeffaf ve kalçasına gelen kısmı incecikti. Nasıl üretiyorlardı ki bu şeffaf şeyleri? Gerçekten de bunların içinde hiçbir yeri gizli kalamazdı. Hangi akla hizmet etmişti de almıştı hiç bilmiyordu.

Yere düşüp kirlendiği için götürüp banyoda güzelce yıkadı. Banyosu bir pansiyon için oldukça genişti. Her yer beyaz ve gri fayanslarla kaplanmış, İnsan bazen böyle ortak kullanılan banyolardan tiksinti duyabiliyordu. Burada ise bunu hissetmemişti. Temizliğe ve sadeliğe önem gösteriliyordu.

Yıkadığı iç çamaşırlarını suları süzülüp kurusun diye duş kabının yanındaki çelik havluluğa astı. Balkonda asmak için çamaşır ipleri vardı ama birilerinin bunları görmesini göze alamazdı.

Ellerini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra musluk batarya kolunu aşağıya bastırdı. Su akışı tamamen kesilmeyince

kaşları çatıldı. Az önce sağlam olan şey, şimdi bozulmuş olabilir miydi? Bu damlamalar da neydi? Batarya kolunu biraz daha aşağıya bastırdı ama su hâlâ damlamaya devam ediyordu. Üstelik öyle bir yere damlıyordu ki sinir bozucu bir şekilde tıp tıp sesine döndüştüyordu.

Homurdanarak banyodan dışarıya çıktı. Bu pansiyonların derdi de buydu işte! Her ne kadar içerideki her şey yenilenmiş olsa da bir otelin rahatlığına ve güvenine sahip değildi. Banyo kapısını kapatıp o su damlacıklarının sesini duymamayı ümit etti. Soyunup üzerini değiştirdi. Pamuklu ve pembe renkli kısıcık şortu ve askılı beyaz bluzu, kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Hava sıcaktı.

Eline kitabını alıp yatağına uzandı. Dünyaca ünlü bir mankenle, geçmişî karanlık eski bir askerin aşk hikâyesiydi. Erkek bir yazarın, insanı etkileyecek kadar güzel bir aşk romanı yazabileceğine eskiden pek ihtimal vermezdi; oysa bu romanı ikinci kere okuyabildiğine göre yanıldığı açıktı.

Sessizliği bozan tek şey, bahçeden gelen hafif konuşma sesleriydi. Açık balkon kapısından gelen bu sesler, kitaba olan dikkatini dağıtmıyordu. Manken kız sevgilisini ziyaret ettiği cezaevinde ağlayarak çıkarken, gülen mavi gözleri olan, yeni tahliye olmuş bir mahkûma çarpıyordu.

Mavi göz, nedense aklına Salih'i getirmişti. Onun da kitaptaki yakışıklı adam gibi koyu mavi gözleri vardı. Ne değişik bir renkti! Lens olabilir miydi acaba? Belki de gözlük yerine renkli lens kullanıyordu. Mühendis olduğuna göre gözleri bozuk olabilirdi.

Banyodan gelen tıplama sesi bir süre sonra iyice dikkatini çekmeye başladı. Bahçeden gelen sesler de azaldığı için suyun sesi şimdi daha rahat duyuluyordu. Herkes yavaş yavaş odasına çekiliyor olmalıydı. İç çekti sıkıntıyla. Kapalı kapıya rağmen su damlaları nasıl bu kadar çok ses çıkarabiliyordu ki?

Sonunda dayanamayıp yine banyoya gitti. Ancak akıtan bataryaya ne yaptıysa çıkardığı sese engel olamadı. Çeşmenin altına havlu koymayı bile denedi. Havlu suyu emip doyunca, yine

damlama sesi çıkmaya başlamıştı. Eskisi kadar çok olmasa da yeterince vardı işte! Bu böyle olmayacaktı!..

Odasına geri dönüp yatağına uzandı. Eline telefonu alıp resepsiyonu aradı.

"Alo?"

Ahizeden gelen sesi tanımuştu: Yasemin Hanım'dı. "Hah, Yasemin abla, ben 203 numaradaki Aydan... Bu saatte aradığım için özür dilerim. Yarın hasta bir arkadaşına ziyarete gideceğini söylemiştin. Ben kalktığımda belki sen gitmiş olursun diye gecenin bu saatinde arıyorum."

"Önemli değil kızım, zaten daha yatmamıştım." dedi kadın gülümseyen bir ses tonu ile. *"Ne oldu?"*

"Banyomdaki tesisat su damlatıyor da... Ben şimdilik sesi hallettim ama damlamayı kesemedim. Yarın oğlunuza söyler misiniz, ilgilenisin. Biz denize gittiğimizde bakabilir."

"Hay Allah! Ne kötü bir aksilik! Kusura bakma kızım, haberim yoktu. Yoksa Salih'e söylerdim, tamir ederdi."

"Sorun değil." dedi Aydan. Kadının üzüldüğü açıktı. Onu rahatlatmak için gülümseyerek ekledi. *"Yeni oldu zaten. Akşam bir şeyi yoktu."*

"Salih yatmadı daha. İstersen söyleyeyim, şimdi gelsin. Bahçede Melike ile konuşuyorlar."

Demek öyle! Demek Melike ve Salih bahçede beraberlerdi! Hem de bu saatte!

"Yok, yarın baksın. Bu gece idare ederim ben."

"Tamam kızım!.. İyi geceler o halde."

"İyi geceler."

Telefonu kapatıp yeniden kitabına gömüldü. Hâlâ kulağına gelen tıp tıp seslerini önlemek için de çareyi kablosuz kulaklığından müzik dinlemekte bulmuştu. Aklında ise kitabın içindeki yakışıklıdan çok, bahçedeki yakışıklı ve güzel sarışın arkadaşının ne konuştukları vardı.

3. BÖLÜM

Kapısı çalındığında, kendisini daha yeni uyumuş gibi hissediyordu. Yattığı yerde döndü. Yüzünü yastığa gömdü. Gözlerini açmak istemiyordu. Kapı çalınışının bir rüya olmasını umuyordu. Ancak kapı yeniden tıklanınca, rüya olmadığını anladı.

Başını hafifçe kaldırdı. Yarı kapalı gözleri şinidi kapıdaydı. "Kim o?" diye sordu cızırtılı bir sesle. Seslenişi oldukça zayıftı. Kapının ardındaki her kimse, bunu kesinlikle duyamazdı. Boğazını temizleyip bu sefer daha güçlü bir sesle bağırdı. "Kim o?"

"Ben Salih..." dedi kapı ardındaki kişi. "Banyo tesisatı için gelmiştim."

Genç kız gözlerini araladı.

Banyo mu? Ne banyosu?

Sonra banyosundaki damlatan musluğu hatırladı. Başını çevirip sehpa da duran telefona göz attı. Zorla gördüğü saat, homurdanmasına sebep oldu.

Yuh ya! Saat henüz on bile değildi!

"Yatıyorum daha!" diye bağırdı biraz sinirli bir sesle. Yüzünü yeniden yastığa gömmüştü. "Çok erkennn!" dedi uzatarak. Ancak sesi yastığın içinde epeyce boğulmuştu.

"Benim birazdan Antalya'ya gitmem lazım. Gece geç dönebilirim." diye seslendi Salih kapının ardından. "Şinidi baksam iyi olur."

Genç kız zorlukla başını yastıktan kaldırdı. Uykulu ve kızgın gözleri kapıya çevrildi. İşte bu dikkat çekici bir açıklamaydı. Bir gece daha o damlacıkların sesine dayanamazdı. Kitap okumayı bıraktıktan sonra doğru düzgün uyuyamamıştı. Keskin kulakları oluşuna epey sinirlenmişti. Tüm gece kulaklıktan müzik dinleyerek uyuması da imkânsızdı.

"Bir dakika!" dedi huysuz bir sesle. Neredeyse sürünerek yatağın kenarına çekti vücudunu. Bir pansiyona göre gayet modern bir odası ve çok geniş bir yatağı vardı. Ayaklarını aşağıya sarkıtır terliklerini giydi. Eliyle yüzüne düşen saçlarını geriye itti. Neden bütün dertler kendisini buluyordu ki?

İsteksizce ayağa kalktı. Tabanlarını sürüyerek kapıya gitti. Kilitini çevirip yavaşça araladı. Kapının ardında duran adamı görmek için epey başını kaldırmıştı. Salih gülümseyen bir suratla duruyordu. Üzerinde yine iş tulumu vardı. Bir elinde yeni bir çeşme bataryası kutusu, diğer elinde ise alet çantası tutuyordu.

"Günaydın..." dedi genç adam gülümseyerek. Aralık kapıdan sadece Aydan'ın uykulu gözleri görünüyordu.

"Daha sabahın körü! Ne günaydını?" diye sızlandı Aydan.

"Saat ona geliyor. O kadar erken değil. Elimden geldiğince geç gelmeye çalıştım. Şimdi yapmazsam yarına kalır."

Genç kız kapıyı açıp kenara çekildi. "İyi, tamam..." dedi mız-mız bir sesle. "Gir içeriye. Sabaha kadar banyomda belediye bandosu çaldı sanki. Senin karga gibi sesin de üstüne tuz biber oldu."

Salih keyifli bir şekilde güldü. Genç kızın ince vücuduyla hiç ilgilenmeden doğruca banyoya yöneldi. Uzun adımlarıyla hemen gözden kaybolmuştu. Aydan kapıyı kapatıp onun peşi sıra banyoya gitti. Ancak giysi dolabının önünden geçerken bir an duraklamış ve ayna gören her kadın gibi üstünü başını kontrol etmişti.

Allah'ım! Bu halde mi çıktım adamın karşısına?

Dolap aynasından kendisine bakan bu genç kıızı hiç beğenmediğine karar verdi. Uzun siyah saçları dağınıktı. Gözleri hâlâ uykulu bakıyordu. Giymeyi sevdiği eski pamuklu şortu ve askılı beyaz bluzu da pek güzel durmuyordu. Saçlarını aceleyle düzeltti. Şortunun bacak kısmını aşağıya çekti. Askılı bluzuna yapacak bir şeyi yoktu. Açıkta kalan göbeğini gizlemek için azıcık alttan çekti. Yetmişti fakat göğüsleri daha da belirginleşmişti sanki. İnce kumaşı göğüs uçlarını gösteriyordu. İçine hemen bir sutyen giyse iniydi acaba? Ya adam sutyeni giyerken odaya geri dönüverirse? Üzerine alacağı gömlek tarzı bir şeyi bile yoktu.

Aman canım! Plajda onca kişinin içinde daha da çıplak olunmuyor muydu? Salih de yakışıklı bir adamdı. Herhalde bu yaşına kadar, çıplak birkaç kadın görmüştü! Kumaşın altında kalan bir kadının memesi gördü diye sapıtacağını sanmıyordu. Hem bu lacivert

gözlü adam içeriye girerken ona hiç de alıcı bir gözle bakmamıştı. Bu biraz rahatlatıcıydı. Belki de esmerleri çekici bulmuyordu.

Banyonun kapısına kadar gidip merakla içeriye baktı. Genç adam lavabonun altındaki kapaklı kısmı açmış, iri gövdesinin bir kısmını ve kafasını oraya sokmuştu. Bataryayı değiştirmeden önce su vanasını kapatmış, altta kalan sıcak ve soğuk su borularını söküyordu.

"Çok sürer mi?" diye sordu yorgun bir sesle. Esnemesini zor örtmüştü.

"Sürmez umarım." Başını çıkarıp ona öylesine baktı.

"Peki, kolay gelsin."

Genç adam cevap vermemişti. Genç kız da orada daha ilginç bir şey görmediği için odasına geri dönüp yatağına yöneldi. Kendisini sırtüstü bıraktı. Gözleri tavandaydı. Banyodan gelen tıkırtılara dikkat etmemeye çalışıyordu. Kollarını başının altında kavuşturdu. Aklına Mert gelmişti. Onu hatırlayınca kalbi bir anda hızla atmaya başladı. Sevdiği adamı, tatile çıktığından beri görmüyordu. Onu yeniden görme düşüncesi, heyecanlanmasına sebep oluyordu. Özlemişti sevgilisini. Acaba o da kendisini özlemiş miydi?

Melike'nin dalga geçtiği o şeffaf çamaşırları niye aldığını tam olarak bilmiyordu. Önceki öğlen, Kemer'de amaçsızca gezinirken bir mağazada denk gelmişti o çamaşırlara. Nedense ilgisini çekmiş ve arkadaşlarına çaktırmadan iki çift takım alıvermişti. Biri beyaz, diğeri de kırmızıydı. Daha önce böyle hevesleri yoktu. Mert ile çıkmaya başladıktan sonra kendisini çekici bir kadın gibi hissetmeye başlamıştı. Mert'in ilgisi ve gözlerindeki arzu dolu ışıklar, Aydan'ın hoşuna gidiyordu. Belki de bu ilginin karşılığını vermek istemişti... Belki de onun ilgisini canlı tutmak istemişti. Erkeklerin böyle seksi şeyleri sevdiğini biliyordu. İlgiyi arttırmak için azıcık destek almakta ne zarar vardı ki?

Şeffaf iç çamaşırları mı? Birden gözleri irileşti...

O şeffaf iç çamaşırları aklına gelince, başka bir şeyi daha hatırlayıvermişti! Yeni aldığı o seksi iç çamaşırları şimdi banyodaydı! Tam da Salih'in gözü hizasında! Yıkayıp oraya asmıştı. Hay Allah!

Yabancı bir erkeğin o seksi iç çamaşırlarını görmesi an meselesiydi! Bu utanç vericiydi!

Hemen yataktan fırladı. Terliklerini zorlukla giyerek banyoya yöneldi. Kahretsin! Nasıl da unutmıştu onları!

Genç kızın banyo kapısında yeniden görünmesi üzerine Salih başını çevirdi. Bataryayı yerine takmıştı bile. Sadece lavabonun altındaki su borularını sıkma işlemi kalmıştı. Gözleri doğal bir şekilde önce genç kızın yüzünde, sonra da ince vücudunda gezindi. Aslında yaptığı şey bilinçli değildi. Banyonun ışığı altında, askılı bluzunun gizleyemediği göğüsleri ve hatta göğüs uçları bile ilginç bir şekilde daha belirgin olmuştu. Her erkek gibi bu detayı atlaması imkânsızdı.

Aydan onun bakışlarını yakaladı.

Neyse ki genç adam yine Aydan'ın yüzüne çevirmişti gözlerini. "Bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

"Yok bir şey!" dedi genç kız. Elektrik çarpmış gibi, tüm vücudu ürpermışti. Göğüslerinde anlık gezinen o bakışlar neden tüm tüylerini diken diken etmişti ki? İlk kez başına böyle bir şey geliyordu. Kızgınlık değildi bu ürpertinin sebebi... Salih'in arsızca bakmadığının farkındaydı. Tiksinti ve huzursuzluk ise hiç değildi. Ne olduğunu anlamadığı için önemsememeye karar verdi. "Bitti mi?"

"Bitti sayılır!" Yine lavabonun altındaki kapaklı kısma eğildi. Dizinin üstüne çöküp sıcak ve soğuk su borularının kafalarını anaharla sıkmaya başladı.

Aydan, gözlerini yandaki krom havlu askılığına çevirdi. Çamaşırları hâlâ oradaydı. Kuruduğu için, daha da şeffaf görünüyorlardı. Belli etmeden içeriye girdi. Salih'in uğraşmasını fırsat bilip arkasından çamaşırlarına doğru yöneldi. Çok acele etmeden ama seri bir şekilde çamaşırlarını çekip aldı. Çabucak avucunda top yaptı. Gerçekten de o kadar incelerdi ki iki elinin avucunda hepsi kolayca kayboldular. Salih'in yanından çıkışa yönelirken, genç adam da işini bitirmiş ve ayağa kalkmıştı. O sırada hafifçe çarpıştılar.

Salih merakla ona baktı. Ne olduğunu anlamamıştı. "Bir sorun mu var?"

Aydan çamaşırları göstermemek için dolu ellerini arkasında gizledi. "Hayır!"

Salih'in gözleri hafifçe kısıldı. "Emin misin?" Aydan'ın arkaya doğru sakladığı kollarına çevrilmişti soran bakışları.

"Evet. Banyoda bir şey unutmuşum da onu aldım." Kızarmasına engel olmaya çalışıyordu.

Elleri arkada olduğu için, diri göğüsleri yine meydana çıkmıştı. Aydan o mavi gözlerin yeniden göğüslerine konumlanması ile kaşlarını çatı. Keşke gerçekten de bir sutyen giyseydi. Yabancı bir erkekle daracak bir alanda böyle baş başa olmak için bir garip yapmıştı.

Salih hafif bir alayla gülümsedi. Gözleri genç kızın vücudundan uzaklaşmış, bir an için krom havluluğa kaymıştı. "Sanırım seksi iç çamaşırlarını almaya geldin!" dedi yavaşça. Aydan'ın kızarması üzerine sevimli gülümseyişi daha da arttı. Sıcak, dostça bir gülümseyişti bu, hatta ağabeyce... "Onları alıp benden gizlemene gerek yoktu! Sapık değilim!"

Banyodaki çamaşırlarını görmüş olması, genç kızın biraz sarılmasına sebep oldu. Ne diyeceğini bilemedi önce.

"Bilemem..." dedi yavaşça. "Yine de görmeni istemeyeceğim kadar özel bir şey..."

"Bir erkeğin hemen görebileceği bir detaydı. Üzgünüm ama banyoya girer girmez gördüm."

Aydan dişlerini sıktı. "Keskin gözlerin için seni tebrik ederim!" Hâlâ çamaşırlarını arkasında saklıyordu.

"Onları gerçekten giyiyor musun?" diye soruverdi Salih. Şinidi lavaboyu tamir etmekte kullanmış olduğu alet edevatını topluyordu. Hepsini takım çantasına geri koyup kapağını kapattı.

"Sizi ilgilendirmez Salih Bey!" dedi genç kız. Resmî konuşarak aralarındaki mesafeyi arttırmaya çalışmıştı. "Siz kendi işinize bakar mısınız?"

"Bu sıcakta bile üşütebilirsin onlarla!" Gerçekten de sevimli bir gülümseyişti vardı.

"Çok komik!" Ona yeterince kızamıyordu; bu da garipti!

"Sana göre fazla gereksiz değil mi?"

"Bana göre mi?" Duruşu dikleşmişti biraz. "Bunları giyemeyecek kadar biçimsiz bir vücudum mu var?" Farkında olmadan isyan cümlesi çıkmıştı ağzından. Bu adam ne demek istiyordu ki?

Genç adamın delici lacivert gözleri çok kısa bir an onun üzerinde gezindi. Upuzun, pürüzsüz bacakları vardı. Eski bir şortun bir kıza bu kadar yakışacağını düşünemezdi. Dar kalçalarına incecik bir bel eşlik ediyordu. Omuzları biçimliydi. İncecik kumaşı özgürce iten göğüslerinin ne kadar güzel olduğu ise apaçık ortadaydı. "Öyle demek istemedim. Sadece sana yakışmayacağını, bu şeylerin senin güzelliğindeki bir kız için hiç gerekmediğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet! Yaşına göre de çok lüzumsuz."

"Yeterince büyüğüm." Genç kızın yüzü değişmişti biraz. "Bir kadın on beş yaşında bile olsa, bu tip şeyleri giyebilir. Rahat hissetmeyle alakalı bir şey! Kimseyi de ilgilendirmez. Üstelik ben de on beş yaşında değilim."

"Değilsin belki ama senden büyük birisi olarak ben bunu doğru bulmuyorum."

"Salih Bey!" dedi genç kız sabırsızca. "Gerçekten de bir büyüğüm olarak sizi terslemek istemem. Ne abimsiniz ne de babam! Neyi doğru bulduğunuz sizin sorunuz. Ben kendi kararlarımı kendim verebilirim. Ne giyeceğime de tabii!.."

"Tabii ki karar verebilirsin!" Manalı bir şekilde susmuştu.

Aydan dişlerini sıktı. "Yani?" Onun devam etmesi gerekiyor gibi gelmişti. Söylemek istediği bir şeyler daha olabilirdi.

Salih omuz silkti. "Eğer bunları bir erkeğin göz zevki için almadıysan giymende sorun yok ama sanırım bir erkek için almışsın. Dün gece bir sevgilin olduğunu öğrendim. Melike söyledi."

"Saçmaladığının farkında mısın? Sence ille de erkekler için mi giyilir böyle bir şey?" Aydan öfkeden kızarmıştı bu sefer. Resmî konuşmayı da unutmuştu. "Biz bunları giymesek bile sizler zaten ciğer görmüş kedi gibi her yerimize bakıyorsunuz! Az önce

göğüslerime baktığını görmedim sanma! Bakabildiğine göre, demek ki aramızdaki yaş farkı o kadar önemli değilmiş!" Sesi kızgındı. Güzel gözleri öfkeden parlıyordu.

Salih bu açık suçlamadan hiç rahatsız olmamış gibiydi. Gülümsemişi doğal bir şekilde. "Affedersin, gerçekten!.." Lacivert gözlerinin içi de gülmüştü. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Çok çekici bir kızsın. Çok güzel bir fiziğin var. Bir prenses kadar asilsin. Ne giyersen giy, zaten bir erkeğe hep şahane görüneceksin. İnan bir erkeği etkilemek için bu tip iç çamaşırlarına hiç ihtiyacın yok. Şu basit bluzla ve şortla bile o kadar seksisin ki ... sana ... ve evet göğüslerine bakmamak için deli gibi çaba harcıyorum."

Aydan onun sözleri karşısında bir an duraklamıştı. Kızgınlığı geçmemişti ama artmamıştı da. Ne demişti? Çekici bir kız mı? Prensese mi? Şahane gözükmek mi? Bunlar güzel iltifatlardı. Nedenise seksi görünüyor olmak da hoşuna gitmişti.

"Çok ... terbiyesizsin!" dedi yavaşça. Kollarını arkasından çekip, göğüsleri üzerinde kavuşturdu. Biraz da olsa görünmelerini engellemişti. Avuçlarında tuttuğu çamaşırlar da ister istemez ortaya çıkmıştı tabii. "Bunları seninle konuştuğuma inanamıyorum."

Salih gözleri ile elindekileri işaret etti. "Hem çoğu erkek, birkaç saniye içinde çıkaracağı bu şeylere dikkat bile etmez. Boşa masraf..." dedi aldırılmaz bir sesle.

"Bu... Bu kendimizi iyi hissetmeyle alakalı bir şey!" dedi Aydan inatla. Yine de elinde olmadan ona hak vermişti. Mert ona son yaklaştığında, üzerinde seksi iç çamaşırları yoktu. Oysa genç adamın gözleri arzulu, elbisesinin askılarını indirmeye çalışan elleri de sabırsızdı. Tüm amacı genç kıza ait olan hazineye erişmekti. "Neysel!.." dedi umursamaz bir sesle. "Lütfen artık bu konuyu kaparmısın? İşin bittiyse, ben biraz daha yatmak istiyorum. Uykumu alamadım. Uykumu alamazsam, bütün gün seksi olamam!" Sesinde küçük bir iğneleme vardı.

Genç adam bir an sessizce durdu. Sonra başını eğdi. "Evet, işim bitti!" dedi yavaşça. Dönüp çeşmeyi birkaç kere açıp kapadı. Yeni batarya kusursuz çalışıyordu. "Sanırım çalışmasında bir sorun yok."

"Teşekkür ederim..." dedi genç kız kuru bir sesle. Gözleri ise hâlâ kızgın bakıyordu. "Otelı terk ederken, bahşişini aşağıya bırakırım."

Salih yerdeki alet çantasını alıp bir şey demeden banyodan çıktı. Odanın kapısına doğru yöneldi. Kapıyı açtığı anda durakladı bir an. Gözleri genç kızın ifadesiz yüzünde gezindi. Kapıya kadar gelen Aydan, elindeki iç çamaşırlarını yatağın üzerine fırlatmıştı. Nasılsa artık utanacak bir şey kalmamıştı. Karşılıklı bakıştılar kısa süreliğine.

"Kusura bakma!" dedi genç adam yavaşça. "Çirkin davranmak istemedim. Seni üzmem de istemedim. Sanırım sen haklısın. Ne giyeceğin, kimin için giyeceğin beni ilgilendirmmez."

"Kesinlikle!" dedi Aydan aynı donuk bakışlarla.

"Normalde gerçekten ilgilenmem."

"Anladım!"

"Nedense senin için birden öyle garip bir düşünce geçti işte aklımdan!"

"Anladım dedim!"

"Özrümü kabul ediyor musun?"

Genç kız duruşunu dikleştirdi. Burnunu gururlu bir şekilde havaya kaldırmıştı. "Aramızda..." diye başladı yavaşça. "Aramızda size kırılacağım ve de sizi affetmemi gerektirecek kadar önemli bir samimiyet yok, Salih Bey! O yüzden rahat olun." Yine özellikle sizli bizli konuşmuştu.

Salih bunu hemen fark etmişti tabii. "Kızdın ama yine de!" dedi gülümseyerek.

"Aniden bozan havaya, kırılan tırnağıma, sabah erkenden okula gidiyor oluşuma ve arabamın mazotuna sürekli gelen zamma da kızıyorum ama inan bana, bunlarla rahatça baş edebiliyorum."

"Peki!" dedi genç adam. Genç kızın soğukluğuna aldırılmıyor olduğu çok açıktı. "Sana borçlanmış olayım o halde! Burada kaldığın sürece benden istediğin herhangi bir şey olursa..."

"Olmaz!"

"Belki olur... İnan bana sadece istemen yeter. Kendimi affettirmek için elimden geleni yaparım."

Aydan sınırlı bir şekilde omuz silkti. "Teşekkür ederim. Ne isteyebilirim ki!"

Genç adam da omuz silkti. Gösterişli omuzları iş tulumundan bile belli oluyordu. "Ne olursa artık..."

Aydan ters bir ifadeyle reddetti. "Aman eksik olsun! Sizden bir şey isteyeceğimi sanmıyorum. Tabii değiştirdiğiniz batarya sağlam olmuşsa!"

Salih ile inatlaşacak şekilde bakıştı. Vahşi gözlerini adamın gülen gözlerinden inatla kaçırmadı. Dik dik bakıyordu. Sonunda Salih pes etti.

"Bir daha damlatacağını sanmıyorum." dedi yumuşakça. "İyi günler..."

Aydan cevap bile vermemişti. Kapıyı onun ardından kapattı. Bir süre sırtını kapıya yaslamış bir şekilde ayakta durdu. Şaşkındı... Bu adamın rahatlığı da neydi böyle? Öfkeliydi! Nasıl böyle özel şeyler söyleyebilirdi?

İşin kötü yanı haklıydı. Onları tabii ki Mert'i düşünerek almıştı! Sadece esas niyeti, Salih'in ifade ettiği şey değildi. Evlendikleri gece onlardan birisini giyebileceğini, Mert'in gözüne daha çekici görünebileceğini düşünmüştü. Salih'in öyle dillendirmesi hiç hoş olmamıştı. Kendisini kötü hissetmişti.

Densiz adam!

Sıkıntıyla banyoya yürüdü. Lavabo musluğunu bir kere de kendisi kontrol etmek istiyordu. Birkaç kere açıp kapadı. Gayet güzel çalışıyordu. Aslında bu tip becerikli erkekleri severdi. Ağabeyi Ataman da becerikliydi. Ancak şansına mıdır nedir, Mert hiç becerikli bir adam değildi. Onun bir ampulü değiştirebileceğinden bile şüpheliydi. Her işini paranın gücünü kullanarak yapanlardan birisiydi. Gerekirse elektrikçi çağırırdı, yine de kendisi değiştirmezdi; fakat bu konulardaki tüm beceriksizliğine rağmen, tüm aptalca maceracı davranışlarına rağmen onu seviyordu işte. Kalbine nasıl söz geçirebilirdi? İleride onun iyi bir baba, iyi bir eş

olacağına inanıyordu. Babasının şirketini yönetecek kadar olgunlaşması biraz zaman alabilirdi belki ama neticede bir gün o yetişkinliğe erişecekti. Hep böyle yirmi üç yaşında kalacak değildi ya! Evlendiklerinde zaten kendiliğinden sorumluluk üstlenecek ve olgunlaşmış olacaktı.

Yeniden uyuyamayacağını anladığı için soyunup duşa girdi. Ilık su iyi gelmişti. Uykusunu ve Salih'le konuşmalarının verdiği gerilimi alıp götürmüştü. Kurulanıp odaya geri döndü. Havlusunu çıkarıp yatağın üzerine attı. Bir an öyle çıplak durdu. Dönüp dolap aynasındaki zayıf kıza baktı.

Çekici miydi gerçekten? Salih onu çekici mi buluyordu? Hiç de belli etmemişti oysa! Dün gece doğru düzgün yüzüne bile bakmamıştı. Daha çok Melike'yle ilgilenmişti. Peki ya az önceki o hali neydi? Bluzunun altındaki göğüslerine kayan bakışları ve o sözleri?

"Çok çekici bir kızsın. Çok güzel bir fiziğin var. Bir prenses kadar asilsin. Ne giyersen giy, zaten bir erkeğe hep şahane görüneceksin." En son da utanmazca eklemişti. *"Şu basit bluzla bile o kadar seksisin ki ... sana ... ve evet göğüslerine bakmamak için deli gibi çaba harcıyorum."*

Bahsettiği çıplak göğüsleri minik bir sızı ile gerginleşince, bakışları şaşkınlıkla onlara kaydı. Küçük ama belirgin uçlarındaki kıpırdanmayı görmese bile, delicesine hissetmişti. Sanki lacivert bakışlar tam karşısındaymış da onlara bakıyormuş gibi sertleşmişti.

Kahretsin!

Ne oluyordu şimdi? Bir adam göğüslerine baktı diye bu tepki de neydi? Mert'in bile böyle bir şey hissettirmedeği aklına geldiği anda ürktü. Bu etkinin anlık ve saçma bir şey olduğunu düşündü. Aceleyle dolabın kapağını açtı. Yatağın üzerindeki seksi iç çamaşırlarını da almıştı. Onları boş valizlerinden birisinin fermuarlı iç cebine tıktı. Eve gidinceye kadar da orada kalacaklardı.

Gündelik bir şeyler giyindikten sonra dolap aynasında yeniden kendisini süzdü. Mert gelse de bazı şeyler hakkında konuşsalar artık. Konuşmaları gereken ciddi konular vardı. Mesela ne zaman onu istemeye gelecekleri, ne zaman evlenecekleri konusu önemliydi.

Tabii ki bunlar; çok gecikmeden olmalıydı!

Yanılıyor olmayı çok isterdi ama ... hamile olabilirdi.

4. BÖLÜM

Genç kız kahvaltı için bahçeye indiğinde, arkadaşları henüz ortalarda gözükmüyordu. Bahçe sakindi. Fazla kişi yoktu. Boş bir masa seçip çantasını ve telefonunu bıraktı.

Bu pansiyonun iyi yanı, sabah kahvaltısı servisi saat on bire kadar sürüyordu. Büyük oteller gibi öğle yemeği telaşı olmadığı için acele etmiyorlardı. Bu da pansiyondaki misafirlerin biraz daha uyumasına olanak tanıyordu. Kahvaltı için açılan servis masalarının üzerinde ise gerçekten de çoğu büyük otelle yarışacak kadar çeşitli kahvaltılık vardı.

Gidip bir tabağa yiyebileceği kadar kahvaltı malzemesi koydu. Özellikle yöresel reçeller favorisiydi. Turunç ve incir reçeline bayılıyordu. Gül reçeli ve petek bal da nefisti doğrusu. Bir makinanın içinden yavaşça geçen ekmekler ise çabucak kızarıyordu. İki dilim içine atıp kızarmalarını bekledi. Sonra onları da alıp masasına gitti. Çay yerine portakal suyunu tercih etmişti.

Salih'in annesi Yasemin Hanım gülümseyerek yanına yaklaşıncı, kendisi de gülümsedi.

"Günaydın!" dedi kadın.

"Günaydın!"

"Erkenci misin bugün?"

Genç kız yalandan bir terslikle cevap verdi. "Niye acaba?" Ekmeğine tereyağı sürmeyi bırakıp kısaca açıkladı. "Oğlunuz sabahın köründe gelip beni uyandırdı."

Yasemin Hanım kıkırdadı. Onun da elinde bir bardak çay vardı. Teklifsiz bir şekilde yanına oturdu. "Antalya'ya gitmesi gerekiyordu. Kredi için oradan bir bankayla görüşecek. Musluk tamir oldu mu bari?"

"Evet."

"İyi, sevindim." Gözleri önce tabağın içindekilerde, sonra genç kızın incecik vücudunda gezindi çabucak. "Buncacık şeyle mi doyacaksınız?"

"Fazla bile aldım. Şu reçel çeşitleriniz beni öldürecek! Dayanamıyorum onlara! Hepsi çok güzel..."

Genç kız ekmek dilimine önce bal sürüp ısırmıştı. Sonraki lokmasına ise gül reçeli sürdü. Ondan da keyifle bir ısırık aldı. Dili mini bitirdiğinde, tabağındaki altı çeşit reçelden de tatmış olmuştı.

"Tatlıyı seviyorsun demek?" diye sormuştu o arada Yasemin Hanım.

"Çok! Bu turunc ve incir reçellerinden ben de almak istiyorum. Nerede bulabilirim?"

"Ben sonra senin adresine gönderirim. Şimdi alıp günlerce yanında taşımana gerek yok."

Aydan'ın yüzü memnuniyetle aydınlandı. "Cidden mi? Harikasınız ya! Teşekkür ederim. Adresim otel defterinde var zaten. Ödemeli yollarsınız."

"Tamam."

İkinci dilim ekmeği de yeniden reçel çeşitleri ile birlikte yedi. Peyniri de eksik etmiyordu tabii. Yöreye mahsus tatlı portakal suyunu ise keyif alarak içiyordu. Salih sayesinde erken kalkmıştı ama bu sayede de garip bir şekilde fazladan acıkmıştı.

"Oğlunuz ne kredisi çekecek ki?" diye öylesine sordu.

"Kendi işini geliştirmek istiyor."

"Hımm... Anladım... Büyüyüp zengin olmak istiyor yani?"

Kadın gülümsedi. "Hangimiz istemiyoruz ki?" Durdu bir an. "Gerçi Salih paraya önem vermez. Onun amacı aklındakileri yapabilmek. İnsan aklındakini yapabilmeli değil mi? Yoksa ömür boyu mutsuz olur."

"Ya yapılamayacak bir şeyse?"

"Sınırları zorlamak onun hoşuna gider. Kolay pes etmez. Her zaman bir hedefi vardır. Hedefine erişmek için yılmadan çalışır."

"Demek inatçı! Biraz da açık sözlü sanırım..." dedi minik bir iğneleme ile.

Kadın onun yüzüne baktı gülümseyerek. "Bazen! Sana karşı kaba mı davrandı yoksa?"

Aydan gözlerini kaçırdı. Doğal davranmaya çalışıyordu. "Hayır..." diye yalan attı. "Öylesine söyledim. Bende öyle bir izlenim bıraktı."

Aynı anlarda masalarına iki kişi daha yanaşmıştı. Bunlar Bengü ve Şeyda'ydı ama Melike ortada görünmüyordu. Yasemin Hanım çayından son bir yudum alıp kalktı.

"İşlerim var biraz. Ben gideyim. Hepinize afiyet olsun." dedi.

O gittikten sonra Aydan merakla arkadaşlarına baktı. İkisi de bikinilerini giyinmiş, denizde yüzmeye hazır görünüyorlardı. Ellerindeki plaj çantalarını masanın yanına, yere bıraktılar.

"Melike nerede?" diye sordu. "Uyanamadı mı uykucu?"

"Ne uykucusu kızım? O çoktan kalkıp hazırlandı." dedi Bengü.

"Nerede peki?"

"O yakışıklı ile birlikte."

"Kiminle?" diye sorarken bile kim olduğunu anlamıştı aslında.

"Salih tabii... Adamın Antalya'ya gideceğini öğrendi dün gece. O da onunla gitmek istedi. Bir akrabasını görmek istiyormuş."

"Saçma! Ne gerek vardı ki? Nasılsa hafta sonu Mersin'e giderken biz de Antalya'dan geçec..."

Şeyda gülererek onun sözünü kesti. "Nesi saçma kızım? Akraba bahane! Melike'nin istediği, Salih'le beraber olmak!"

Genç kız durakladı bir an. "Umarım Melike yine âşık olmaz!" dedi yavaşça. "Hadi rahmetli Kubilay onun dengiydi ama bu adam ona hiçbir şekilde uygun değil. Melike'nin kuaför parasım bile karşılayamaz."

Bengü kaşlarını çattı hafifçe. "Saçmalıyorsun! Âşık olmak için illa kendi dengi birisini mi bulmak zorunda? Maddi yönden yani?"

"Ya ne? Hepimiz varlık içinde büyüdük. Sen fakir biriyle evlenirsen bu evliliği sürdürebilir misin? Hiç sanmıyorum. Bir kere yaşayış tarzınız, zihniyetiz, hayalleriniz bile farklı olacak. Seni lüks bir lokantaya dahi götüremeyecek bir adamla evli olmak ister misin?"

Tüm hayali, yıl boyunca biriktirebildiği parasıyla yeni bir telefon almak olan birisi seni mutlu eder mi?"

"Eder belki..." dedi Bengü umursamazca.

"Beni eder!" dedi Şeyda. "Eğer gerçekten seviyorsam, karnımı doyursun, temel ihtiyaçlarımı karşılasın yeter. Ben de çalışır ona destek olurum."

"Benim param onun parası diyorsun yani?" diye dalga geçti Aydan.

"Paylaşmak bu değil mi? Biz fakir olsak, sevdiğimiz adam zengin olsa, aynı şey olmayacak mıydı?"

"Erkeğin zengin olması başka!"

"Nasıl başka? Hani kadın erkek eşitliği? Bence sevgi ve evlilik, her şeyi sonuna kadar paylaşmaktır. Mutluluğu da acıyı da; varlığı da yokluğu da..."

Aydan cevap vermedi. Bardağının dibinde kalan son portakal suyunu yudumladı. "Yine de ... o adamın Melike'ye uygun olmadığını düşünüyorum!" dedi yavaşça. Aslında az önceki konuştuğu şeylerin aksine, o da kızlar gibi düşünürdü. Sevdiği erkeğin fakir olmasını önemsemeyeceği gerçeği, aklının bir köşesindeydi. Nendense Salih ve Melike için bu gerçek mantıklı gelmiyordu. Bu ikilinin yakınlaşmasında onu huzursuz eden bir şeyler vardı. Ne olduğunu hiç bilmiyordu. "İnşallah âşık olmaz." dedi inatla.

Şeyda elini boynundan aşağıya doğru seksi bir yavaşlıkla indirdi. Altında şort, üstünde sadece bikinisi vardı. Parmakları göğüslerinin oluğuna geldi. Göz süzdü çapkın bir şekilde. "Melike'nin aşk istediğini ne biliyorsunuz?" dedi gülümseyerek. "Belki de sadece seks istiyordur?" Parlak gözleri ikisinin üzerinde gezindi. "Biz kutsal bakireler olarak bunu anlamayabiliriz ama Melike'nin bakire olmadığını biliyoruz. Seksin güzel bir şey olduğunu söylemedi mi bize? Belki de özlemiştir."

Aydan elinde olmadan kızardı. Artık kendisi de kutsal bir bakire değildi. Masumluğunu sevdiği adama vermişti. Tıpkı Melike gibi! Tabii Melike'nin ilişkisi bir yıldan uzun sürmüştü. Kendisi Mert'le sadece dört aydır çıkıyordu. Arkadaşı kadar tecrübeli

olamazdı. Üstelik Mert'le sadece bir kere birlikte olmuşlardı. O da biraz aceleye gelmişti. Yani o işin zevkli olduğu kısmında çok hemfikir değildi. Seks denen faaliyeti çok sevmemişti.

"Tanımadığı bir adamla mı sevişecek?" diye homurdandı.

"Belki de tanımadığı bir adamla olması daha iyidir." Bengü de gülümsemişti. Şeyda'nın sözleri mantıklı gelmişti. "Sabaha kadar sevişeceğim, sonra da unutacağım bir erkek olsun isterdim." diye ekledi şakacı bir tavırla.

"Yuh!" dedi Aydan kızgınca. "Kızım, sizler fazla yabancı dizi izliyorsunuz. Her hafta sonu bardan başka bir erkekle çıkıp ihtiyaçlarınızı giderebilirsiniz o halde! Bana göre değil bu!"

"Yahu! Her erkekle demedik." Gözleri o hayalle süzüldü. "Ancak Salih gibi birisi olabilir." "

İki kız da kıkırdamıştı. Aydan sadece, "Sapıklar!" dedi ters bir bakışla.

Kahvaltıdan sonra kızlar denize gitmek üzere pansiyondan ayrıldılar. Aydan beklemekten sıkılmaya başlamıştı. Mert öğlene doğru geleceğini söylemişti ama daha ortada görünmüyordu. Arasa mıydı? Onu arayıp sıkboğaz etmek de istemiyordu ama endişelenmeye de başlamıştı. Buraya kendi otomobiliyle gelecekti ve yollar cidden çok kalabalıktı. Üstelik de virajlı!

Saat ikiye doğru telefonu çaldı. Arayan Mert'ti. Ekranda ismi "Aşkım Mert" olarak görünüyordu. Hemen heyecanla telefonu açtı.

"Alo, Aydan?"

Onun sesini duyan genç kız rahatlamıştı. "Efendim, Mert? Nerede kaldın? Meraktan öldüm."

"İstanbul'dayım. Daha yola bile çıkamadım."

Endişelendi ister istemez. "Ne oldu?"

"Annem rahatsızlandı bu gece. Şimdi hastaneden geldim. Durumu iyi, anjiyo oldu."

"Üzüldüm. Geçmiş olsun..." Sesi üzgün olsa da kısmen rahatlamıştı. Sevdığı adamın başına bir şey gelmesini istemezdi. Onun annesiyle henüz tanışmamıştı. Yakında tanışırlardı herhalde ve bu çok yakında olmak zorundaydı. Hamileyse eğer, karnı iyice ortaya

çıkmadan evlenme kararı almaları ve bu sorunu halletmeleri şarttı. En geç bir iki ay içinde...

"Teşekkürler." dedi Mert.

"Şey... Gelemeyecek misin peki?"

"Geleceğim, merak etme. Bugün yola çıkmam imkânsız. Yarın çıksam çarşamba sabahı oradayım. Pansiyonda yer bulabilir miyim?"

Genç kız hayal kırıklığı duysa da hiç yoktan iyiydi. En azından gelecekti. Onunla karşılıklı konuşabileceklerdi.

"Bulursun sanırım. Ben çarşamba sabahına yer ayırtırım."

"Ne şapşalsınız ya! Neden pansiyon? Şöyle adam gibi beş yıldızlı bir otelde kalsaydınız ya?"

"Böylesi daha zevkli! Üstelik daha samimi..."

"Peki, neyse, tamam! Ben de hafta sonuna kadar orada kalabilirim o halde."

"Buradan sonra Antalya, Mersin yapmayı düşünüyorduk biz."

"Olur, sorun değil. Ben de gelirim. Seni özledim. Güzel birkaç gün ve ... ve gece geçireceğiz diye çok heyecanlanıyorum." Sesindeki tınıda gizli bir erotizm vurgusu vardı.

"Arkadaşlarım burada!" dedi Aydan. "Hem burası bir aile pansiyonu!"

"Bu beni durdurur mu sanıyorsun?" Gülümsediği belliydi. "Çaktırmadan gelirim odana. Bak, kapamam lazım güzelim! Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam. Güle güle..."

Genç kız telefonu kapattı. Dalgın bir şekilde önüne baktı. Mert'in sözlerini düşünüyordu. Onun odasına gelmesi sıkıntı çıkarabilirdi. Ya kendisi? Odasına gelmesini ister miydi? Seksi çok sevmemişti. Yine yapmayı isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Belki ikincisi daha güzel olurdu. Hafif bir nefes alıp dalgınlığından kurtuldu. Onu bu saate kadar boşu boşuna beklemişti. Ne yapacaktı şimdi? En iyisi kızlara katılmaktı ya da pansiyonda kalıp dinlenebilirdi. Bugün yüzmese veya gezmesede olurdu.

Kararını verince, odasına gidip kitabını aldı. Sonra bahçedeki sedire gitti. Ayaklarını uzattı. Kitabını açtı. Keyifle gülümsedi. Bu serin ortamda, bu rahat sedirde iyi bir kitap gibisi yoktu.

Pansiyonda gündüzleri çalışan genç bir kız vardı. Aydan'a sormadan, tam da onun sevdiği gibi bir çay ve birkaç parça kurabiye getirmişti önüne. Sonra gülümseyerek gitmişti. Aydan şaşkıncı. Bu ikram hoşuna gitti. İşte büyük otellerde bu samimilik yoktu. O yüzden pansiyonları tercih ediyorlardı. Bir ara Yasemin Hanım uğramıştı yanına. Bu sefer o çay getirmiş, boş bardağını da geri almıştı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu kitabın kapağına bakarak. Sonra kaşlarını kaldırdı. "FMA mı?"

"Evet... Okudunuz mu hiç?"

"Bende tümü var." Aydan şaşırınca da hemen ekledi. "Bakma öyle! Romantik olmayı seviyorum. Aşk her yaşta güzeldir. Nasıl? Sen sevdin mi?"

"Ben bunu ikinci kez okuyorum. Bende de tüm kitapları var. Hem romantik olmanın kötü bir yanı yok ki! Siz söyleyince aklıma geldi. Bu yazarın bu konuda güzel bir lafı var."

"Neymiş o?"

Aydan bir an durup cümleyi hatırlamaya çalıştı. "Şöyleydi sanırım. *Sevgi her yaşta mümkündür. İnsanın kalbi her yaşta mutlulukla ve heyecanla dolabilir. Aşka her zaman ve her yaşta ulaşılabilir. Tabii bir kalbiniz varsa...*" Hatırladığı kadarıyla söyleyivermişti.

"Evet, haklı bence..." dedi kadın parlayan gözlerle.

"Oğlunuzun kredi işi olmuş mu?" Nedense bunu gerçekten de merak ediyordu.

"Bilmiyorum, haber bekliyormuş bankadan."

"Olur inşallah."

"İnşallah. Arkadaşım Melike ile birlikte bekliyorlarmış. Banka yakınlarında bir kafedelermiş sanırım."

Aydan sustu. Demek Melike ile birliktelerdi! Gerçi Melike'nin akrabasını göreceği sözünün bir yalan olduğunu biliyordu ama Salih'in yanında kalabilmek için başka nasıl bir yalan attığını

bilemiyordu. Akrabasının evde olmadığını söylemiş olabilirdi büyük ihtimalle.

Kitabı yarılacağında, hava kararmak üzereydi. Arkadaşları plajdan geldiğinde, o da acıktığını hissetmeye başlamıştı. Onların dış almalarını bekledi. Sonra hep birlikte Kemer'in merkezine indiler. Pahalı görünen bir lokantada yedikleri leziz yemekler neşelerini yerine getirmiş, yorgunluklarını almıştı.

"Gördünüz mü?" diye mırıldandı Aydan hesabı öderken. Kabarcık hesap özeti arkadaşlarının burnuna sallamıştı. "Paranız olmasa burada böyle güzel bir yemeği nasıl yiyecektiniz bakayım? Salih Bey'in parası böyle şeylere yetmez! Belki ancak basit bir lahmacuna yetebilirdi!"

"Hâlâ o konuya mı takırsın sen?" diye sordu Bengü gülerek. "Kızım! Adamı niye küçümsüyorsun? Bence yakışıklı bir erkekle yenilen lezzetli bir lahmacun hiç fena olmazdı. Melike'yi arayalım mı? Ne yemişler öğreniriz..."

"Boş verin yahu!" dedi Şeyda. "Belki de yemek yemekten daha özel bir şeyler yapıyorlardır."

Hepsi birbiri ile bakiştılar. Saat dokuzu geçmişti. Şeyda'nın söylediği şey olabilirdi de...

Birer dondurma yerken merkezde gezinmek, turistler için belediyenin hazırlamış olduğu faaliyetleri izlemek eğlenceliydi. Meydanda hazırlanmış olan folklor ekibi gösterisini ve diğer gösterileri izlerken, Aydan kendisini yorgun hissetti. Belki de sabah erken kalktığı içindi. Yoksa hamileliği mi onu böyle etkiliyordu; bu olabilirdi. Neyse ki bulantısı falan yoktu. Olamazdı da... Daha çok erkendi çünkü.

Çok geç olmadan pansiyona döndüler. Garip ki pansiyon ortamına girince hepsi de eve gelmiş gibi huzur bulmuştu. Bahçesi serindi. Salih ve Melike gelmişti. Köşedeki sedirin olduğu yerde oturuyorlardı. Keyifli bir şekilde konuşuyorlardı. Melike neşeliydi. Uzun zamandır onu böyle keyifli görmemişlerdi.

İkilinin yanına doğru yöneldiler. Şeyda kendisini bir sandalyeye atarken, "Of! Yorulmuşum!" dedi onlara. "Siz ne yaptınız?"

Melike üçünün de oturmasını bekledi. "Antalya'ya gittik, bankayla uğraştık, hepsi bu işte!" dedi gülümseyerek.

"Ne bankası?" diye sordu Bengü. Aydan durumdan haberi olmadığı halde kimseye bir şey söylememişti. İlgileniyor gibi görünmek istemiyordu.

"Salih işlerini geliştirmek için kredi çekmeye çalışıyor!" diye açıkladı Melike.

Gözler genç adama döndü. Salih'in üzerinde bol bir gömlek ile açık mavi bir kot vardı. Yine de gergin ve atletik vücudu belli oluyordu. Aydan elinde olmadan onun hiç göbeği olmadığını düşündü. Pantolonunun kemer kısmı dümdüzdü. Bu boya bu fizik gayet mükemmeldi. Ağabeyi Ataman'la yarışacak bir adam görmek bazen şaşırtıcı oluyordu. Salih ile Ataman'ın çok iyi anlaşacaklarını düşündü bu sefer de... İkisi de hem ciddi görümlü hem de yerine göre esprili ve neşeliydi. İkisinin de gözleri gülerек bakıyordu.

"Kredi oldu mu bari?" diye sordu Bengü. Bu soru Aydan'ın aklındaki soruydu.

Genç adam dudak kıvrıdı. "Şimdilik olumlu... Asıl cevabı cuma gününe kadar vereceklermiş."

"Tüh ya! Biz cuma günü buradan gitmiş oluruz. Merak ederim şimdi."

Melike gülümsedi. "Ben telefon açar öğrenirim merak etme."

Demek birbirlerine telefonlarını da vermişlerdi! Genç kız merak etti. Başka ne yapmışlardı acaba?

"Çay ya da başka bir şey alır mısınız?" diye sordu Salih kızlara. Gözleri öylesine Aydan'a da kaymıştı.

Herkes içeceği şeyleri söyledi. Salih üşenmeden kalkıp istediklerini getirdi. Annesi biraz ileride bir müşteri grubu ile okey oynuyordu. Taş sesleri ve neşeli atışmaları onlara kadar geliyordu.

"Banyo bataryasında bir sorun var mı?" diye sordu Salih Aydan'a. Taze sıkılmış portakal suyunu yudumlayan Aydan bir an lacivert gözlere baktı.

"Şu ana kadar yoktu. Sanırım tamir olmuş." dedi çok samimi olmamaya çalışarak. "Gece de akıtmaz umarım."

"Sanmam."

"Bir ara klimaya da bakarsanız sevinirim. Soğuk üflemiyor gibi geldi bana ya da ben beceremedim."

Genç adam onaylarcasına başını eğdi. "Birazdan bakarım." Masanın üzerindeki siyah telefon çalmaya başlamıştı o anlarda. Salih'in telefonuydu çalan. Ekranda bir erkek ismi olduğunu hepsi de gördü. Salih izin isteyerek ayağa kalktı. Telefonu alıp yanlarından uzaklaştı. Bunu fırsat bilen kızlar hemen Melike'ye döndüler.

"Bana bak!" diye sordu Bengü hemen. "Ne yaptınız anlat bakalım!" Gözleri parlıyordu. Heyecanla o günün hikâyesini bekliyordu.

Melike gülümsedi iç çekerek. "Çok güzel bir gündü."

"Bankada beklerken mi?" diye alayla sordu Aydan.

"Hep bankada değildik. Bekleyeceğimiz belli olunca dışarı çıktık. Önce bir kafeye gittik."

"Sonra?"

"Konuştuk işte öylesine. Hepimizin hayat hikâyesini anlattım. Zengin kızların pansiyonlarda kalmasına, otobüslerle, dolmuşlarla dolaşmasına çok şaşırdı. Ben değişik bir tatil istediğimizi söyledim."

Şeyda yalancı bir öfkeyle iç çekti. "Bunu sormuyoruz ya! Neler oldu başka? Yani yakınlaştınız mı?"

Melike ileride telefonla konuşan Salih'e baktı. Burun kıvrırdı. "İnatçı bir adam! Yarattığım tüm fırsatları görmezden geldi. Hoşuma gitti aslında. Artık böyle erkekler kaldı mı ki?"

Aydan da burun kıvrırdı. "Belki de ona sırnaştığını anlamayacak kadar aptaldır!"

"Şişşt! Lafını bil! Sırnaşma neyse de ... aptal doğru kelime olmadı. Adam üniversiteyi birincilikle bitirmiş." Gülümsemişti rahat bir tonla.

"Hemen de onu sahiplenmişsin..." diye ters bir sesle mırıldandı Aydan.

"O iyi birisi. Buna eminim. Az konuşuyor, beni dinlemekten hiç sıkılmadı, çok da nazikti."

"Ne güzel!" dedi Şeyda hayranca.

"Sonra ne yaptınız? Bankadan sonra yani?"

"Deniz kenarında küçük bir lokantada lahmacun yedik..."

Aydan gülümsedi. Yan gözle diğer kızlara baktı. "Gördünüz mü?" dedi alayla.

Melike anlamamıştı. "Ne oldu ki?"

"Hiç!" Hafif bir nefes aldı. "Kızım! Bu adam sana göre değil. Bunu illa benim mi söylemem lazım? Bence ona sırnaşıp adama ümit vereceğine, sadece tatilinin keyfini çıkar. Deniz, güneş, kum!.. Oh!.. Mis!.."

Melike ona ters bir bakış attı. Gülümsemesi silinmişti biraz. "Ben tatilin keyfini çıkartıyorum. Sevgilisi gelecek diye heyecanlı olan ben değilim! Sensin! O dantel ne zaman geliyormuş? Bugün gelmeyecek miydi?"

"Yarın da yok. Öbür gün sabah gelecek sanırım. Annesi dün gece anjiyo olmuş."

"Aman... Geçmiş olsun fakat komşumuz olarak bir türlü seve-medim o kadını! Çok burnu havada bir tip... Yazlıklarımızın yan yana olması çok kötü. Aynı oğlu gibi o da entel birisi! Zenginlerden nefret ediyorum bazen."

Salih yanlarına yaklaşmıştı yine. Bir arkadaşının yanına gitmesi gerektiğini söyleyip masanın üzerinden otomobilinin anahtarını aldı. Nazikçe iyi geceler dileyip uzaklaştı oradan.

Klima kalmıştı bu durumda!

Genç kız odasına çekildiğinde içerisi cidden sıcaktı. Klimaya baktı ama bir türlü soğuk üfleliyordu. Ekrandaki simgelerden de bir şey anlamıyordu. Kumandayı atıp banyoya geçti. En iyisi bir duş alıp serinlemektir. Duştan sonra ıslak saçlarını kurutmadan giyindi. Askılı bir bluz ve bir şort giydiğinde bile serinlik hissetmemişti. Balkona doğru yürüdü. Hafif esinti bir miktar serinlik veriyordu. Nasıl uyuyacaktı bu sıcakta?

Kapısı tıklanınca merakla döndü. "Kim o?"

"Benim Salih!"

Genç kız ilerleyip kapıyı açtıktan sonra hafifçe araladı. "Garip saatlerde gelmek gibi bir alışkanlığınız var Salih Bey!" diye homurdandı. Kapının arkasında duran adam gülümsüyordu.

"Lamba yanık mı diye aşağıdan kontrol ettim. Öyle geldim. Uyumadığınızı anladım."

"Tepside pişen balık gibiyim. Hem de canlı canlı... Uyumak mümkün mü bu sıcak odada?"

Kapı hâlâ açılmayınca, Salih merakla sordu. "Klimana bakayım mı, yoksa sabah olmasını mı bekleyeceksin?"

"Kıyafetim uygun değil."

Salih kapı aralığından onun ne giymiş olduğunu az bir şey görebiliyordu. "Sabah da böyle giyinmiştin. Hem bikinili olsan ne fark eder? Plajda aynen öyle geziyorsun."

Aydan dişlerini sıktı. "Evet ama plajda, lacivert gözlü bir adam göğüslerime yiyecekmiş gibi bakmıyor."

"Hâlâ sabahki olaya mı takılıyorsun?" Bir kaşı hafifçe kalkmıştı.

"Takılmayayım mı?"

"Alışmış olman lazım. Bence herkes her fırsatta sana bakıyor. Kemer'in en güzel kızına hevesle bakmayacak tek bir adam tanımıyorum. Ben dâhil!" Sesi şakacıydı.

"Çok komik." Ters sesine rağmen, kısa bir duraklamadan sonra kapıyı açmıştı. Geriye çekildi. "Melike'ye de söyledin mi?"

"Neyi?"

"Kemer'in en güzel kızı olduğunu!" dedi düz bir sesle.

Genç adam içeriye girdi. Omuz silkmışti. "Gerçekten güzel bir kız. Eminim ona da pek çok kişi söylemiştir ama ben değil."

Alaycı bakışları kapıyı kapatan genç kızın üzerinde gezindi. Omuzlarına dökülen nemli saçları ile göğüslerini gizlemişti. Yine de göğüs oluğu çekici bir biçimde ortadaydı. Dümdüz göbeği ve şortundan belli olan yuvarlak kalçaları ile gerçekten çok seksi görünüyordu. Hem güzel hem çekici... Uzun boylu olduğu için bacakları dümdüz ve incedi.

"Beğendin mi bari?" diye sordu Aydan sinirli bir alayla. O bakışlar yine içini ürpertmişti. Nasıl yapıyordu bunu? Bu nasıl oluyordu anlamıyordu! Hiç anlamıyordu!

Salih bu sefer onun ucu kalkık burnunu, yeşile çalan gri gözlerini ve dolgun kırmızı dudaklarını süzdü. Sivri, sevimli bir çenesi vardı. Kaşları da gayet güzeldi. İncecik ve biçimsiz değildi.

"Evet. Kemer'in en güzel kızı olduğun konusunda fikrim değişmedi!" Samimi bir gülümseyişle itiraf etmişti.

"Deme şunu!"

"Neyi?"

"En güzel kısmını!"

Salih iyice güldü. "Peki... Öyle olsun. Şimdi bakalım şu klimanın nesi varmış." Önce gidip balkon kapısını kapattı. "Bu kapı açık olduğu sürece klima çalışmaz. Elektrikçi kesen bir mekanizma var kapıda."

Aydan onun peşi sıra klimanın karşısına geçti. Kumandayı eline alan genç adam açma düğmesine bastı. Gözleri kumanda ekranındaki simgelerdeydi. Gerçekten de klima üflüyordu ama serin hava yerine vantilatör gibi düz bir hava veriyordu.

Bir düğmeye bastı... Sonra başka bir düğmeye daha...

Klimadan şimdi gayet serin hava gelmeye başlamıştı. Aydan yüzüne dökülen bazı perçemleri geriye itti. Kendisini beceriksiz gibi hissetmişti. Hepsi bu muydu? "Nesi varmış?" diye sordu.

Genç adam kumandayı ona gösterdi. "Bak, burası yanlış yerdeydi. Sadece fan modunda çalıştırıyormuşsun. Yani sadece hava üflüyordu. Simgesini şu çiçek gibi olana getireceksin."

Yüzleri ve vücutları birbirine yaklaşmıştı. Aydan dikkatle kumanda ekranına bakıyordu. "Getirdim ben oraya sanırım..." diye itiraz etti. Burnuna dolan erkek losyonuna dikkat etmemeye çalışıyordu. Bu sıcak yaz gecesinde dikkatini dağıtacak kadar hoş bir parfümdü.

"Belki de getirmişsindir. Derecesi de yüksekti. Ben biraz daha düşürdüm ama çok değil. Fazla düşük olursa gece üşürsün."

"Şey..." Onun yakınlığı ve parfümünün çekiciliği yüzünden dağılan dikkatini toparlamaya çalıştı. Uzaklaştı ondan. "Teşekkür ederim."

"Başka bir şey var mıydı?"

Hemen odadan çıkıp gitmek ister gibiydi. Lacivert gözler doğrudan yüzüne bakıyordu. Genç kız uzun saçlarını yeniden göğüslerinin üzerinde topladı. Bu bakışlar neden çıplakmış gibi hissetmesine sebep oluyordu ki? Gerçekten de deniz kenarında daha açık saçık giyiniyordu ve hiç bu kadar rahatsız hissetmiyordu kendisini. Üstelik adam artık sadece gözlerine bakıyordu.

"Şimdilik yok."

Genç adam ellerini beline dayamıştı. "Pansiyonlarda böyle sorunlar olabilir. Büyük otellerdeki gibi rahat etmeniz zor. Hepiniz zengin kızlarsınız. Bol yıldızlı bir otele gidebilirdiniz."

"Gidebilirdik elbette. Belki de sizin gibiler nasıl yaşıyor merak etmişizdir." Sesi iğneleyiciydi. "Melike bunu söylemedi mi?"

Salih tatlı bir kahkaha attı. "Söyledi biraz. Halka inmeniz takdir edilecek bir şey güzel prenses! Merakınızı tatmin ettiniz mi peki?"

"Pek eğlenceli değil." dedi Aydan.

"Doğru. Fakirlik eğlenceli değildir."

"Kredi çekince sen de zengin mi olacaksın?"

"Hayır... Fazla bir şey vermiyorlar. Hepsini işime yatıracağım. Sonra da geri ödeme belası var. Hiçbir şey bedava değil."

"Üzüldüm."

"Bizim bünyeler alışıktır yokluğa. Üzülme."

"Lafın gelişi dedim." Burun kıvrırdı Aydan.

"Biliyorum." Kapıya doğru yönelmişti. Açıp bir an ona baktı. Genç kızın tavrı onu rahatsız etmemiş gibiydi. "Bir sorun olursa beni yine arayabilirsin. Bir iki saat daha yatmam ben."

"Teşekkürler. Umarım gerek olmaz. Pansiyondaki bütün bozuklukları benim odama doluşturmuşsunuz sanki."

"En iyi odalarımızdan birisidir."

"Çok şükür! Olmasa ne olurdu bilmiyorum."

Salih gülümsedi ama ters bir şey söylemedi. Genç kızın ona karşı olan tavrını önemsemiyor gibiydi. "Peki, iyi geceler o halde."
"İyi geceler."

O gittiğinde bir süre sırtını kapıya dayanmış bir halde durdu. Dev gibi gövdesi olmayınca oda yeniden büyümüş gibiydi. Ne değişik bir adamdı bu böyle! Rahat, pervasız, alaycı... Neresinden tutsan, alışık olmadığı bir adam türüydü. Göğüslerine baktı diye biraz üstüne gitmiş olsa da onun tavrının çapkınca olmadığını farkındaydı. Erkekler konusunda tecrübesiz bir genç kız olabilirdi ama arsızlığı ayırt edebilirdi. Belki de gerçekten Melike'nin hoşlandığı kadar özel bir adamdı.

5. BÖLÜM

Yine kapısı mı çalıyordu?

Başını yastığından biraz kaldırdı. Kulak kabarttı. Ne oluyordu ya? Gece boyunca zaten doğru düzgün uyuyamamıştı. Hepsi o Salih yüzündendi. Nedense gece boyunca adam rüyasında gezinip durmuştu. Kapının ardındaki yine o muydu acaba? Sabahın köründe başka kim gelirdi ki? Bu sefer ne mazereti vardı?

"Kim o?" diye seslendi uykulu bir sesle.

"Benim..."

Benim mi? Tamam da kim? Tanıyamamıştı sesi. Salih'in kalın sesi olmadığı kesindi. Gözlerini ovuşturarak başını çevirdi. Duvardaki saate baktı. İnanamıyordu. Henüz sabahın sekizini gösteriyordu. Salih değilse, erkenden kapısına dayanan bu densiz kimdi peki?

Kapısı yine çalınmıştı. Esnemesini zorlukla örterek yatağından indi. "Tamam! Tamam!" diye söylendi. "Geliyorum şimdi." Terlikli ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti.

"Aç şunu Aydan!" dedi arkadan bir ses. Genç kızın uykusu biraz açıldı. Kalın kapı, sesleri biraz boğuyordu.

"Sen kimsin?"

"Benim! Mert yahu! Açsana şunu!"

Aydan'ın gözleri tamamen açıldı. *Mert mi?* İnanamıyordu. *Bu saatte mi?* Hemen kapı koluna asıldı. Kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Şaka olabilir miydi bu?

Heyecanla kapının ardındaki adama baktı. Hayır! Şaka falan değildi. Gelen gerçekten oydu! Sevdği adam! Evleneceği adam! Karnındaki bebeğin babası!

"Mert!" dedi hayretle.

Genç adam kollarını iki yana kaldırdı ve gözlerini keyifle iri-leştirdi. "Sürpriz!" dedi biraz uzatarak.

Aydan şaşırmıştı ama çok sürmedi şaşkınlığı. Sonra o sevdiği kollara attı kendisini.

Çok uzun bir adam sayılmazdı. Bir seksen bile değildi. Sarıya yakın saçları alına dökülmüştü. Mavi gözleri o saçların tonuna çok yakışıyordu. Bir erkeğe göre dudakları ince ve oldukça kırmızıydı. Pürüzsüz bir cildi vardı. Çekici çenesi ve çıkık elmacık kemikleri ile yakışıklı değil, daha ziyade güzel denilebilirdi. Boyuna uygun vücudu inceydi. Sıklıkla gittiği spor salonu sayesinde fit görünüyordu. Kasları çok gelişmemiş olsa da atletikti. Esasen çok kaslı erkekleri itici bulurdu. Mert'in hafif kaslı ince kolları ona yeterli geliyordu.

Genç adamın dudakları hemen onun narin boynuna kapanmıştı. Uzamış sakalları genç kızın tenine sürtündü. Bir iki saniye sonra Aydan ondan hafifçe uzaklaştı. Yüzü mutlulukla aydınlanmıştı. Dağılmış saçlarını geriye itti.

"Erken geldin?" dedi memnun bir sesle. "Yarına bekliyordum seni?"

"Evet, tüm gece annemin başındaydım. İyi olduğunu görünce fırsatı kaçırmadım. Sevgilimi özlediğimi fark ettim. Sabah en erken saatteki uçağa yer aldım. Arabayla gelmekten vazgeçtim. İki gündür uykusuzum. Annem kadar mızımız bir kadın göremezsin... Sevindin mi erken geldiğime?"

"Çok sevindim."

Mert memnun bir suratla yeniden ellerini onun ince beline doladı. Mavi gözleri şımarıkça parlıyordu. Kendisine doğru çekti.

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Demek sevindin. Bu iyi işte!"

"Keşke önceden haber verseydin!" Elleri utangaçça dağınık saçlarına gitti. "Saçım!.. Başım!.. Yüzümü bile yıkayamadım daha!"

"Olsun! Çok güzelsin!" dedi genç adam. Gözleri Aydan'ın güzel yüzünde gezindi bir an. "Gerçekten çok güzelsin. Ne dersin, birlikte bir duş alalım mı?"

"Duş mu?"

"Evet!" dedi Mert tatlı bir gülümseme ile. Elleri genç kızın ince bluzunun içine erişmişti. Hafifçe sırtından yukarıya doğru sıyrıldı. "Bir duş yorgunluğuma iyi gelecek! Çok yorgunum gerçekten. Sonra da birlikte uyuruz, olmaz mı?" Çapkınca gülümsedi. "Belki uykudan önce başka şeyler de yapabiliriz."

Avucu genç kızın incecik kemiklere sahip sırtında gezinmeye başlamıştı. Bluzunu biraz daha çekse göğüsleri kumaştan kurtulacaktı. Aydan ondan yayılan hafif sigara kokusunu algılayabiliyordu. Dudakları yeniden kendi dudaklarına yanaştığında, koku daha da belirgin olmuştu. Nefesini ister istemez tuttu. Aslında ikisinin de önce dişlerini fırçalamaya ihtiyacı vardı.

"Olmaz! Burası bir pansiyon!"

"Ne olmuş ki?"

Dudaklarına değen dudaklar o an için çok fazla lezzet vermişti. Nefesini tuttuğu için olabilirdi. Mert'in elleri, yukarıya sıyrıldığı kumaşın açıkta bıraktığı sırtında gezinmeye devam ediyordu. Dudakları da yeniden boynunun çekici çukuruna dayanmıştı. Aydan normalde bu dokunuşlardan ve öpücüklerden hoşlanıyordu ama galiba sabahın bu saati, cinsel olarak uyarılmak için çok erkendi. Nedense şu an fazla bir şey hissetmiyordu. Sakallarının sürtünmesi de dikkatini dağıtıyordu.

Sıyrılan kumaş yüzünden bir göğsü meydana çıkıverdi. Mert de bunu hissetmiş gibi elini oraya doğru kaydırdı. Avucu sert dolgunluğu kavradı. Başparmağı göğsünün ucuna doğru tırmanıyordu ki Aydan ani bir kararla uzaklaştı. Bluzunun alt kısmını aşağıya indirdi.

"Uslu dur! Daha uyukum bile açılmadı!"

Mert onun güzel yüzünü süzdü. Genç kızı özlemiş olduğu çok açıktı. "Tamam işte! Hadi önce birlikte duşa girelim! Uykun açılır."

"Dur şimdi... Önce aklımı toplamalıyım. Eşyaların nerede?"

"Odamda tabii! Az önce bir oda tuttum. Bir kat yukarıda. Lobide sırık gibi bir adam vardı. Önce yer olmadığını söyledi, ben de senin bana yer ayırtmış olabileceğini söyledim."

Genç kız bu pansiyonda bir tek sırık tanıyordu. Demek sabah sabah Salih ile karşılaşmışlardı? "Sana yarın için yer ayırmıştım."

"Senin kız arkadaşım olduğunu söyleyince sanırım acıdı bana. Henüz gelmeyen bir müşterinin odasını verdi. Oda numaranı da böyle öğrendim. Duş alıyor muyuz şimdi?" Elleri bu sefer doğru-
dan göğüslerine uzanmıştı. Askılı bluzunun gizleyemediği göğüs-
leri çok çekici görünüyordu.

"Olmaz! Bak, sen şimdi doğruca odana git!" dedi genç kız he-
men. Göğsünü tutan eli nazikçe geri çekti. Onu kızdırmadan ikna
edecek bir sesle açıkladı. "Burasının bir aile pansiyonu olduğunu
söyledim sana. O sırık dediğin adam, pansiyon sahibinin oğlu.
Senin buraya, odama geldiğini fark etmiş olabilir. Çok utanırım."

"Saçmalama! Ona ne ki?"

"Ayrıca senin geldiğini öğrenen kızlardan birisi de çat kapı
içeriye girebilir."

"Beni burada ne arasınlar?"

"Tahmin ederler..."

"Boş ver! Kapıyı kilitletirim!" Elleri yeniden onun beline dolanmıştı.

Aydan ayıplarcasına ona baktı. "Hah! Bu iyi olur. Herkes se-
viştigimizi düşünün!"

"Ne var ki? Sevişmedik mi zaten?" Biraz arsızca gülümsemişti.

"Ben bundan utanmam!"

"Ben utanırım!" dedi Aydan. Onun rahatlığından hoşlanma-
mıştı. "Hem sadece bir kere seviştik!"

"Ha bir kere ha on kere ne fark eder!"

"Elli kere bile sevişmiş olsak, onların sık sık yapıyormuşuz gibi
şeyler düşünmelerini istemem!"

"Çok ince düşünme bu konuları yavrum ya! Hangi çağdayız?" Elleri belinden kalçasma kaydı. Onun kasıklarını kendi kasıklarına çekmek istedi. "Hem bu sefer daha güzel olacak emin ol! İlk seferinde zevk almaman çok normal... Ben de biraz acele etmiş olabilirim."

Aydan geri kaçtı. "İnşallah daha güzel olur çünkü canımı çok yaktın!"

"Bakireyinişsin, ne yapabilirdim ki!" diye kendisini savundu Mert. "Daha kolay bir yolu yok. Aslında bakire olmana biraz şaşırdın. Hiç itiraz etmeyince..."

Aydan küs bir şekilde gözlerini süzdü. O geceyi nedense hatırlamak istemiyordu. İlk defasının çok daha farklı olmasını arzu etmişti. "Demek bakire olmadığımı düşünüyordun?"

"Öyle sandığım anlar oldu. Zengin ve rahat bir kızdın. Erkekler çevrende gezinip duruyordu. Masumlüğünü bana sakladığını düşünemedim. Dediğim gibi, sen de o gölge alana gelirken hiç itiraz etmedin."

"O kadar ileri gideceğini düşünmemiştim." dedi yavaşça. "Bana itiraz etme fırsatı bırakmadın!"

"Neyse! Özür dilemeyeceğim!" dedi yavaşça. "Senin ilk erkeğin olduğuma çok sevindim."

"Öyle mi?"

"Evet... Sen de benim için ilktin! İlk kez bir bakire ile birlikte oldum. Canını acıttysam üzgünüm. Bu sefer daha güzel olacak."

"Belki ama şinüdi değil!" dedi Aydan. "Hem madem daha güzel olacak, daha özel bir zamanda yapmalıyız. Sen yorgunsun, ben de uyuklu..." Nedense onun sözlerindeki bazı detaylar, içindeki isteksizliği iyice arttırmıştı. Demek bakire olmadığını, rahat bir kız olduğunu düşünmüştü? O anda onunla duş almayı canı istemediği gibi, pek sevemediği o sevişme faaliyeti için de hiç arzusu yoktu.

Mert esnemesini eliyle zor örttü. Gözleri genç kızın yatağına döndü. Dağınık bile olsa yatak o anda çok rahat görünüyordu.

"Çok inatçısın..." dedi canı sıkın bir halde. "İnatçısın fakat haklısın sanırım... Gözlerim yanıyor uykusuzluktan..." Dönüp

yatağa doğru yürüdü. Kendisini yüzükoyun yatağa bıraktı. Yorgun bir insanın yapabileceği gibi bir rahatlama sesi çıkarmıştı. "Oh! Çok güzelmiş!"

"Bence odana gitsen daha iyi olur! Kızlar gelebilirler gerçekten! Seni yatakta görünce akıllarına her şey gelir!" dedi ona yaklaşırken. Bu konuda gerçekten endişeliydi. Sonra kapıya yöneltti bakışlarını; hâlâ yarı aralıktı. Gidip oda kapısını kapattı.

"Giderim birazdan... Çok uyum var. Hadi sen de gel!" dedi Mert hafifleyen bir sesle.

"Olmaz! Odana gitmen gerek. Uyuyup kalacaksın."

"Üşeniyorum. Burada uyusam ne olur ki?"

"Mert! Lütfen! Beni zor durumda bırakma!"

"Üfl.. İnâtçı kız! Peki, tamam ama sonra ben uyanınca birlikte duş alır mıyız?"

"Taktın duşa ya!" dedi Aydan sıkıntılı bir sesle. "Daha o tür özel şeyler yapacak kadar sana alışamadını. Gerçekten çok utanırım."

"Saçmalama... Neyinden utanacaksın? Seninle seviştik biz!"

Genç kız hafif bir nefes aldı. "Evet ama o zaman sarhoştun ve hiçbir yerimi görmedin. Ben sandığın kadar rahat bir kız değilim. Bir erkekle duşta çıplak düşünemiyorum kendimi. Evlenince ... olabilir tabii! Kocamla duş almak kadar doğal ne olabilir ki?"

Mert yüzünü yastığa daha da yerleştirdi. Konuştuğunda sesi biraz boğuk çıkıyordu. "Kocanla alacağın duştan bana ne? Beni ilgilendiren, benimle birlikte duş alman..."

"Tamam işte! Bunu ancak seninle evlendiğimizde yaparız."

"Evlendiğimizde mi?" diye sordu adam yorgunca. "Biz mi?"

"Biz tabii!"

Mert'in gözleri biraz aralandı. Başını hafifçe kaldırdı. "Anladım? Sen gerçekten *biz* mi dedin?"

"Evet..."

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Bir duş için mi?"

Aydan irkilmişti. Gözleri huzursuzca kısıldı. Genç adamın rahat sözleri karşısında ne diyeceğini bilemeden durdu. O sözlerin

anlamını kavramaya çalışıyordu. Sonra o da gülümsemeye çalışarak sordu. "Bir duş için derken?"

"İlk sevişmeni kocanla yapmadıysan, duşunu da kocan olmayan birisiyle yapabilirsin. Kim bilecek ki? Seviştikten önce veya sonra birlikte bir duş almamız kadar doğal ne olabilir? Hem çok güzel olur, inan bana. İleride evlendiğinde, kocan olacak adama da başka birisiyle böyle şeyler yaptığını söylemezsin olur biter..."

Aydan ne düşüneceğini bilemeden sevdiği adama bakıyordu. Onun yorgun bakışlı gözlerindeki manayı anlamaya çalışıyordu. Ancak bir şey elde etmek zordu.

"Şaka? Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu sonra yavaşça.

Genç adam ilgisizce mırıldandı. "Hangi konuda?"

"Evlenme konusunda şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Of Aydan! Sabah sabah bu ne ciddiyet ya? Ne demek istediğini cidden anlamıyorum! Ne diye ikide bir evlenmekten bahsediyorsun ki?"

Genç kız yatağa doğru yanaştı. Gözlerinde minik öfke kıvılcımları uçuşmaya başlamıştı. O kıvılcımlı bakışlarını sevdiği adamın yüzüne dikmişti. Sonra biraz temkinli bir şekilde sordu. "Seninle ... evlenmeyecek miyiz?"

Mert durakladı. Sonra hafif dönerek bir dirseği üzerinde biraz doğruldu. Onun güzel yüzünü süzdü. Genç kızın sözlerini yanlış anlamış gibi bakıyordu. Kaşları çatıldı. "Evlenmek mi?" diye sordu biraz şaşkınca. "Sen gerçekten ikimizin evliliğinden mi bahsediyorsun yoksa?"

"Evet..."

"Saçmalama! Ne evlenmesi? Nereden aklına geldi bu?"

Aydan hâlâ onun yüzüne bakıyordu. Hâlâ Mert'in şaka yaptığını düşünüyordu. Evet, birazdan "Şaka!" diye bağracaktı! Gerçi komik olmayacaktı ama olsun...

"Mert?" diye fısıldadı. "Benimle dalga geçiyorsan eğer ... hiç komik değil!"

"Bence de değil!" dedi Mert. Sesi bu sefer hakikaten şaşkındı. "Evleneceğimizi de nereden çıkardın?"

"Sen! Sen söyledin?"

Mert'in ince kaşları çatıldı. Sanki genç kıza böyle bir şey söyleyip söylemediğini düşünüyordu ama söylemediğinden eminmiş gibi başını iki yana salladı. "Ben hiç öyle bir şey söylemedim!" dedi ona. "Buna eminim!"

"Evimizden bahsettin!" dedi genç kız titrek bir sesle. "Evimizden... Oraya alacağımız yeni eşyalardan... Birlikte yapacaklarımızdan!.."

"Doğru!" diye onayladı Mert. Yattığı yerden tamamen doğrulmuştu artık. Ayaklarını yataktan sarkıttı. Gür saçlarını geriye doğru itti. "Evet, bunlardan bahsettim! Yalan değil. Babamın Ankara'da çok güzel bir evi var. Kiracıyı çıkarırsın. İçini yeniden dayar döşeriz. Ben kaldığım o küçük evden ayrılıyorum. Sıkılmışım zaten. Sen de seninkinden ayrılırsın. Evin güzel ama okula çok uzak... Beninkisi kampüse yakın. Arabayla beş dakika... En kısa sürede evimize yerleşiriz."

"Yerleşir miyiz?"

"Ne diye iki ayrı evde kalalım ki? Birbirimizle görüşmek için zaman kollayacağımıza, gittiği yere kadar aynı evde beraber yaşayabiliriz. İnan bana çok güzel günler geçireceğiz seninle..."

"Se... Sen ne diyorsun?" diye kekeledi Aydan.

Mert'in sesi de değişmişti yavaş yavaş. Biraz daha sertti. "Yanuma taşınmanı istiyorum! Neyi anlamadın?"

"Sevgilin olarak! Öyle mi?" Duyduklarına inanamıyordu.

Mert sustu bir an. Artık genç kızın ne demek istediğini anlamış gibiydi. Sonra son noktayı koydu.

"Evleneceğimizden hiç bahsetmedim ben..." dedi ağır ağır. "Hiç!"

Aydan'ın dişleri sıkıldı. Küçük elleri yumruk oldu. "Bahsetmemiş olsan bile ... benimle ... benimle seviştikten sonra ... öyle olması gerekmez miydi?" diye sordu. Bakışları gibi sesi de öfkeli olmaya başlamıştı. Güzel gözlerindeki ışıklar artmıştı. "Her onurlu erkek gibi ... böyle düşünmen gerekmez miydi?"

"Allah aşkına Aydan! Her seviştiğim kadınla evlenmeyi düşünseydim, sence de bu çok saçma olmaz mıydı? En az yirmi kadınla evli olurudum. Bunun onurla ne ilgisi var?"

"Her seviştiğin kadın mı? Öyle mi düşünüyorsun? Beni ... diğer kadınlarla bir mi tutuyorsun?"

Genç adam iç çekti. "Elbette hayır! Elbette bir tutmuyorum! Sen bana göre hepsinden daha özelsin. Seni hiçbirisi ile bir tutmuyorum ama anlamalısın ki ben evlilik falan düşünmedim hiç! İkimiz de daha çok genciz!"

"Genciz ama birlikte yaşayabilecek kadar büyüğüz, öyle mi? Bu komik değil mi?" Öfkesi ile şaşkınlığı birbirine karışmıştı artık.

"Ne var? Bir sürü kişi öyle yapıyor! Evlenip boşanmaktan daha iyi değil mi?"

"Ailem ne der buna biliyor musun?"

"Reşitsin! Kim ne karışacak ki? Ailen de karışamaz! Hem söylemek zorunda değilsin. Seni hâlâ eski evinde kalyormuşsun sanabilirler!"

"Sen delirmişsin!" dedi Aydan kızgınlıkla. Neredeyse bağır-mıştı. "Sen ağabeyim Ataman'ı tanımıyorsun. Onun IQ'su kaç biliyor musun? Öyle bir salaklık yaparsam hemen anlar. Üstelik de kızdığında kimse durduramaz onu! Birlikte yaşadığımızı öğrenirse, buna sebep olduğun için ayaklarına taş bağlayıp Ankara'daki en derin göle atar seni!"

"Komik olma! Hangi çağdayız?"

"Biz senin çağında değiliz maalesef! Bekâretimi sana verdim diye günlerce ağladım ben!" Öfkeli gözleri sulanmıştı.

"Bunun için sana minnettarım ama evlilik aklıma bile gelmedi! Dürüstçe söyle! Sana evlenmeyle ilgili tek kelime ettim mi?"

Etmemişti tabii! Genç kız bunu istemese de kabulleniyordu. Gözlerini yumdu. Yine de duyduklarına inanamıyordu. Neler di-yordu sevdiği adam? Gözlerini açtı yine. "Demek ... ben yanlış an-lamışım!" dedi rüyada gibi.

"Kesinlikle!" Uykusuzluktan akları kızarmış gözleri donuktu. Oturduğu yerden ayağa kalktı. "Bak! Yine söylüyorum ki senin

bakire olduğunu gerçekten bilmiyordum. Bilsem yapmazdım ama sen... Sen öyle düşünmememe sebep oldun. Daha önce de senin gibi kızlarla karşılaştığım için..."

"Benim gibi mi?" Bu tokat gibi bir cümleydi. "Ben nasıl bir kızmışım?"

Mert omuz silkti kendisini savunmak ister gibi. Onu ikna etmek için olduğundan sert ve daha katı konuşuyordu. Kendisini haklı çıkarmak için başka da bir yolu yoktu. "Anla işte!" dedi sertçe. "Yaşından büyük gibi görünen... Giyinen... Rahat kızlar!"

"Ben öyle miyim?"

"Kusura bakma ama öylesin! Sosyetenin şımarık kızı olman benim suçum değil. Çıktığın erkekler, gittiğin partiler..."

"Bunları da nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Aydan hayret dolu bir öfkeyle. "Ben sadece iki erkekle çıktım! İkisi de öylesineydi. Beni öpemediler bile! Beni ilk öpen sendin!"

"Kahretsin! Tamam! Tamam ama hiç de öyle görünmüyordun işte. Hele o gece giydiğin elbise çok seksiydi."

"Senin... Senin için giymiştim!" dedi Aydan pişmanlıkla. Kırmızı gece elbisesini alırken, aklında Mert'in onu ne kadar beğeneceği vardı. "Hem son derece kapalı bir kıyafetti. Benden çok daha açık giyinen kızlar vardı."

"Mesele açık olup olmaması değil! Bunu sana nasıl anlatayım? Sen ne kadar farklı bir güzelliğe sahip olduğunu bilmiyor musun? O gece çok çekici ... şahane ... esmer bir melek gibiydin. Çok sekiydin. Tüm gece gözlerimin içine bakıp aklımı başımdan aldın! Benden ne bekliyordun ki? O kadar güzel kokarken, seni öpmem için âdeta beni teşvik ederken, ne yapmamı bekliyordun?"

"Demek o yüzden ... o karanlık çimlerin üzerinde bana zorla sahip olurken... hiç rahatsız olmadın?" diye inledi Aydan. "Bana neredeyse tecavüz ettin! Yalvarışlarımı dinlemedin."

"Partide her şey çok hızla gelişti." dedi genç adam pişmanca. "Kendimi tutamadım."

"Senden durmanı istedim."

"Hatırlamıyorum!" İç çekti sinirli bir yüzle. "Alkol almıştım; fakat sen alkolden daha fazla aklımı almıştın. Seni dinlemediğim için üzgünüm! O kadar güzeldin ki! Üstelik seni öpmeme hiç seni çıkarmayınca da..."

"Sadece bir öpücüktü! O kadar ileri gitmek isteyeceğini nereden tahmin edeyim?"

"O kuytu köşede sadece öpücük olmasını mı bekliyordun?"

"Her gün kuytu köşelere çekiliyorum ben! Sana güvendim. Sana inandım... Ne kadar da aptalım!" dedi genç kız kızgınlıkla.

"Aydan!"

"Bana orada zorla sahip olmana rağmen ... seni affettim çünkü seni sev..." Sustu bir anda. Onu sevdiğini söyleyemezdi. Hayır! O kadar alçalamazdı. Gözlerinin içi iyice dolmuştu. Öfkesi ağlama isteğine engel olamıyordu. Belki de öfkesinden dolayı böylesine doluydu. "Ben çünkü sandım ki... Sandım ki sonra evleneceğiz..."

"Evlenmek mi? Ne için? Sadece bir dakikalık bir şey için mi? Bizimkisi doğru düzgün bir sevişme bile değildi zaten." diye kendisini savundu Mert. "Deli gibi çırpınıp durdun!"

"Çırpındım çünkü canımı yaktın!"

"İlk seferinde olabilecek bir şey. İnan bana bir daha öyle canın acımaz!"

Aydan'ın şaşkın gözleri Mert'in yüzündeydi. Yaşadığı karma-karışık duyguları açıkça belli ediyordu. Okul kapanmadan önce başlayan ilişkileri gözlerinin önünden hızla geçmişti. İstanbul'da bir araya gelmeleri, o parti heyecanı, hayalleri, hepsi ama hepsi bir bir içinde kırılmaya başlamıştı. Öfke, hayal kırıklığı ve pişmanlık da karışmıştı bakışlarına.

Mert son bir yumuşak çabayla yaklaşp ona sarıldı. Gözlerinin içine baktı. "Aydan! Neden sabah sabah böyle yapıyorsun? Tam üç haftadır görüşmüyoruz ve ben bu süre içinde sadece seni düşündüm. O geceden sonra yeniden karşılaştığımızda böyle şeyler konuşacağımızı hiç hayal etmemiştim."

"Ben de hayal etmemiştim!" dedi genç kız. Küçük bir gayretle onun kollarından uzaklaştı.

"Peki, neden ortada bir şey yokken huzursuzluk çıkartmaya çalışıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum. Sadece kendi aptallığıma kıızıyorum! Peki, sana bir şey soracağım. Ben senin için neyim? Sana ne ifade ediyorum?"

Mert onu sakinleştirmek istedi. Onu yine kollarından tutup kendisine çekmek istedi ama Aydan bir adım geri kaçarak buna izin vermedi. Bunun üzerine genç adam iç çekti. "Tatlım!.. Güzel gözlü sevgilim benim... Sen benim için çok önemlisin! Bunu zaten biliyorsun?"

"Bu bir cevap değil." dedi genç kız sinirle. Beni... Beni seviyor musun?"

Mert duraklamıştı bir an. Sonra başını salladı. "Seviyorum! Elbette seviyorum!"

"Seviyorsun ama evlenmek istemiyorsun?"

Genç adam kızarmış uykulu gözleri ile onayladı yine. "İstemiyorum tabii... Açıkladım sana! Sen daha on dokuz yaşındasın. Ben ise henüz yirmi üç! Evlenmek için çok genç değil miyiz?"

"Demek gençiz?" dedi genç kız acıyla. "Benimle sevişirken bunun bir sonucu olabileceğini hiç düşünmedin mi peki?"

"Ne sonucu?" Mert onun dediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Ya... Ya hamile kalsaydım?"

"Hamile mi?" Genç adam önce beyazladı. Gözleri kısılmıştı. Sonra dudaklarının ucundan sahte bir şekilde güldü. "Allah aşkına! Komikleşme! Ne hamilesi?" Sustu bir an. Endişelenmiş gibiydi. Korunmadıklarını hatırlamıştı. "Bu mümkün değil?"

"Neden? Neden olmasın?"

"Aptallaşma! Biraz sarhoştum ama bazı şeyleri gayet iyi hatırlıyorum. O kadar çırpınıp durdun ki içine bile tam giremedim. Kan var mıydı ortada? Yoktu!"

"Kan mı? O karanlıkta bunu görmeyi mi umuyordun? Başarını kutlamak için kan görmek şart mıydı?"

"Boşalırken de kendimi geri çektim ben!" dedi Mert de sinirlenmeye başlayan bir sesle. "Aydan! Hadi aklını başına topla artık!"

Şu evlenme olayını unuttur musun? İyice canımı sıkıma başladın. Ben buraya, senin yanına gelmek için ne kadar çaba harcadım biliyor musun? Hasta yatağındaki annemi bıraktım geldim. Sen ise bana karşı nasıl davranıyorsun?"

Genç kız hâlâ öfkeli bir şekilde bakıyordu. Mert'in sinirlenmesi hiç umurunda olmamıştı. Geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha... "Seni nasıl da yanlış anlamışım!" dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Aydan!.."

"Uzak dur benden!"

Bir hamlede uzanıp kapıyı açtı. Terlikleriyle ve yatak kıyafetiyle olmasına aldırmadan odadan çıktı. O esnada üst kat merdivenden aşağıya doğru inen Salih ile karşılaştı. Genç adam duraklamıştı. Aydan ise hiç ilgilenmeden onun yanından geçip gitti. Giderken de ters bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Tüm erkekler aynıydı. Tümü!.. Hepsi de bencil ve çıkarıcı! Sevgiden uzak ve seks düşkünü!

6. BÖLÜM

Aydan odasından çıktığında, Salih de çatıdaki güneş enerjilerini kontrolden geliyordu. Sistemde küçük bir sıkıntı vardı. Standart bir kontrol için servis çağırmayı düşünüyordu. Merdivenlerden inerken Aydan ile karşılaşmayı beklemiyordu. Onun kendisine ters bir şekilde baktıktan sonra basamaklardan hızla inmesi, biraz şaşırtmasma sebep olmuştu. Genç kızın gözleri kızgınlıkla parlıyordu. Salih duraklayıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra başım çevirdi ve kapının ağzında öylece duran Mert'i gördü. O da Aydan'ın arkasından bakıyordu. Ardından gözleri ayakta dikilen Salih'e çevrildi. Karşılıklı bakıştılar bir an... Mert öfkeli bir şekilde uzandı ve kapıyı çarparak kapattı.

Salih İstanbul'dan yeni gelen bu adamın Aydan'ın odasında ne aradığını pek sorgulamadı, genç kızın sevgilisi olduğunu tahmin etmişti. Aslında bir aile pansiyonu olarak bu tür şeylere pek izin vermezlerdi. Evli olmayan çiftlerin bir odada kalmaları uygun

değildi. Pansiyona kayıt yaparken buna dikkat ediyorlardı. Ne var ki ayrı ayrı oda tutmuş kişilerin kendi odalarında ne yaptıklarına da karışamıyorlardı. Farkında olmaları bile gerekmiyordu çoğu zaman. Herkesin kapısının önüne kamera koyacak halleri yoktu.

Genç adam merdivenlerden inmeye devam etti. O esmer güzeline haline bakılacak olursa, az önce zevkli bir sevişme yaşadığını düşünmek zordu. Zaten Mert isimli adam geleli çok olmamıştı. Ne olmuştu acaba? Aydan'ı bu kadar öfkeliendiren şey neydi? Şüphesiz, yaptığı veya söylediği bir şey onu bu kadar kızdırmış olmalıydı.

Bahçeye çıktığında onun en uzakta bir yere gitmiş olduğunu gördü. Oturmaya sevdiği o sedirlerden birisinde değildi. Plastik bir sandalyeye oturmuş, ayaklarını bir tabureye uzatmıştı. Kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Dalgın gözlerle önüne bakıyordu. Asma yaprakları ve yabani güllerin içinde bile güzelliği dikkat çekici bir biçimde parlıyordu.

Genç adam ona bir göz attıktan sonra doğruca annesinin yanına gitti. Yasemin Hanım servis masalarının üzerindeki kahvaltılıkları kontrol ediyordu. Yardımcı kız da mutfakla servis alanı arasında mekik dokuyup duruyordu. Sabahın henüz çok erken bir saati olduğu için, Aydan hariç hiçbir müşteri aşağıya inmemişti.

"Güneş enerjileri tamam..." dedi annesine. "Sızıntıyı hallettim. Başka da bir sorun yok."

"İyi..." Kadın yerini beğenmediği birkaç servis tabağının pozisyonunu değiştirdi. "Gitmeden önce kahvaltı edecek misin?"

"Biraz zamanım var." dedi genç adam. "Zaman telaffuz etmedik ama erken gidip önce araziye yerinde görmek istiyorum."

"Ye bir şeyler... Yemeden gitme. Zayıflamışsın iyice." Meraklı gözlerini Aydan'a çevirdi. "Onun nesi var?" diye sordu. Sonra kuşkuyla gözleri kısıldı. "Senin önünden çıktı. Kıza bir şey mi dedin yoksa?"

"Yok canım!" dedi Salih gülerek. Aldırmıyor gibiydi. "Prensesin nesi var bilmiyorum. Benimle ilgisi yok. Belki de sevgilisi ile ilgilidir."

"Şu yeni gelen sarışın tip mi?"

"Evet..."

"Uzaktan gördüm ama sevmedim adamı... Pek kasıntı... Yer yoktu pansiyonda hani? Hangi odayı verdin?"

"Ayarladım bir şeyler. Gelmeyen müşteri vardı."

"Kavga mı ettiler acaba?"

Salih omuz silkti. "Bize ne!"

Kadın gözlerini oğluna çevirdi. Kaşları çatılmıştı hafifçe. "Ne, kadar duygusuzsun! Bence içlerinde en akıllı başında olan kız o!" dedi yavaşça.

"Öyle mi? Nereden anladın?"

"Çünkü sana yiyecekmiş gibi bakmayan tek kız o, da oradan biliyorum!"

Salih hiç ilgilenmedi. Bu kıyaslamayı anlamsız bulduğu belliydi. Görünümü güzel olan yeşil zeytinlerden bir tane alıp ağzına attı. "Çünkü küçük prensesimizin kalbi bir başkası için atıyor." dedi annesi gibi.

"Şu anda hiç de aşkla atıyormuş gibi durmuyor." Yasemin Hanım ellerini beline dayamış, Aydan'ı süzüyordu. Kızın uzun siyah saçları göğsüne doğru inmişti. Asık bir yüzle öylesine önüne bakıyordu.

"Belki sevgilisine sabah sabah makyajsız yakalandığı için keyfi bozulmuştur." Sırıtmıştı keyifle. Yan gözle o da Aydan'a baktı ama sonra gözlerini kaçırdı. "Bizi ilgilendirmez anne!"

"Kız sanki intihar edecekmiş gibi..." dedi kadın üzüntüyle. "Git konuş onunla hadi."

"Ben niye konuşuyorum?"

"Ben çok yaşlıyım. Sen daha iyi anlarsın derdini."

"Ben de dokuz yaş büyüğüm ondan. Şımarık bir çocuğun derdi ile uğraşamam. Daha ciddi işlerim var."

Annesi ayıplarcasına kaşlarını çatı. Yüzü de asılmıştı biraz. "Çok ayıp Salih! Ben seni böyle mi yetiştirdim oğlum? Bu zavallı kızın derdi senin diğer işlerinden daha mı önemsiz?"

Salih bu sefer tabaklardaki salatalık dilimlerinden bir tane aldı. Gözleri yeniden Aydan'a doğru döndü. İsteksizliği yüzünden belli oluyordu.

Genç kız ise kendisi hakkında konuşulduğunun farkında bile değildi. Dalgınca ayaklarındaki terlikleri inceliyordu. Aslında içindeki öfkenin soğumasını bekliyordu. Öfkesi soğusa bile üzüntüsü ne olacak hiç bilmiyordu. Yüreği inanılmaz bir acıyla doluydu. Birçok duyguyu aynı anda yaşıyordu. En çok da hayal kırıklığı sarmıştı küçük kalbini... Mert'in tüm söyledikleri aklında gezinip duruyordu. Acıyla iç çekti. Daha fazla dayanamadı. Elleriyle yüzünü kapattı. Sanki gözlerini de kaparsa her şey yok olacak, bir rüyadan uyanacaktı.

Mert'in onu sevmediği açıktı. Sevdiğini söylemişti ama seven bir erkek böyle davranmazdı. Evlilikten bahsetmeyi bile saçma bulmuştu; hatta komik! Bir genç kız olarak ilk erkeği ile evlenmek istemesi saçma mıydı? O gece Mert'e ilk kez olacağını söylemesine rağmen durmamıştı. Güzel sözlerle onu ikna etmeye çalışırken amacına erişmişti. Sonunda çırpınmayı bırakan Aydan'ın üzerinden kalkması ise bir dakika sürmemişti. Hiç tecrübesi olmadığı için bir sevişmenin ne kadar sürdüğü hakkında kesin bir fikri yoktu. Sadece o güzel aşk kitaplarından okuduklarını biliyordu. Demek ki o da yalandı! Gerçi o kadar kısa sürmesini o anda mutlulukla karşılamıştı. Mert kısa sevişmesinin sonunda minik kasılmalarla boşalırken, üzerinde ağırlık yapan gövdesini geri çekmeye çalışmıştı. Hamile kalma ihtimaline karşı bir önlemde bu. Yine de içinde bir miktar sperm kalacak kadar geç davranmıştı!

Genç kız gözyaşları içinde üstünü başını toplamaya çalışmıştı. Her yerine bulaşan ıslaklığı silecek bir şeyi olmadığı için, elbisesinin eteğini çekmişti öylesine. Rahatlayan Mert ise fermuarını çekip onun yanına oturmuş, yan gözle Aydan'ın yüzüne bakmıştı. Bir şey dememişti. Özür dilememişti. Sonra genç kızı kollarının arasına alıp saçlarını öpmüştü. Üzülmemesini söylemişti. Birlikte güzel günler geçireceklerini, bir dahaki seferin onun için daha uzun ve zevkli olacağını söylemişti. Aydan onun sözlerini yankılı bir

şekilde duyuyordu. Planlarından bahsetmişti Mert... Evlerinden, yeni eşyalarından... Ancak şimdi anlıyordu ki asla evlilikten söz etmemişti. Asla... Aydan ne bilebilirdi ki kendisiyle sadece sevgili olmayı istediğini? Evleneceklerinden bahsettiğini sanmıştı. O güzel sözlerle az da olsa teskin olmuştu. Sonra Mert'ten kendisini eve götürmesini istemişti. Kimseye görünmeden otomobile binmişlerdi.

Genç kız eve de bir hırsız gibi girip odasına çıkmıştı. Duşunu alıp temizlendikten sonra annesi ile babasının yanına inmişti. Kızlarının ağlayan iç dünyasını fark etmeyen anne ve babası iyi geceler öpücüğünü aldıktan sonra yine önlerindeki komedi programını izlemeye devam etmişlerdi.

Yatağa uzandıktan sonra da uzun bir süre uyuyamamıştı. Mert'in onu bırakırken gözlerinde gördüğü şeyin sevgi olduğunu sanıyordu. Sevgi olmalıydı! Yoksa bir kızın ilk erkeği olmanın verdiği zafer duygusu muydu?

"İyi misin?" diyen kalm bir ses duyunca önce kıpırdamadı. Sonra ellerini yüzünden çekip başını kaldırdı. Islak kirpiklerinin arasından karşısındaki adama baktı. Ona seslenenin Mert olmadığını biliyordu. Ses tonları çok farklıydı. Uzun boyuyla dimdik duran adamın Salih olması canını daha da yakmıştı. Her ne kadar Mert'e kızgın olsa da ... peşinden geleceğini ummuştu! Oysa gelen hiç istemediği birisiydi.

"Sana ne?" dedi biraz kabaca. Gözlerini kaçırdı.

Genç adam ona doğru iyice yaklaştı. Uzattığı elinde birkaç kâğıt peçete vardı. "Al şunları!" dedi onun kabalığına aldırma-
dan. "Ne oldu?"

"Seni ilgilendirecek bir şey değil!" diye homurdandı Aydan. Yine de uzattığı peçeteleri almıştı. Gözlerine götürerek ıslak kirpiklerini sildi. İzin verse gözyaşları seller gibi akacaktı aslında.

"Söyle hadi!" diye ısrar etti Salih. "Sorun ne?"

"Lütfen! Git buradan!" Zayıf anında onun ilgisine yenilmemek için direniyordu.

"Aslında gitmeyi çok istiyorum." diye mırıldandı Salih. Huzursuzca kıpırdandı. Aydan'ın ıslak gözleri her erkek gibi onu da

rahatsız etmişti. Üstelik bu hali ile o kadar güzeldi ki! Çaresiz ve güzel...

"Niye gitmiyorsun?"

"Annem biraz üzülüyor senin için..." Aydan'ın gözleri genç adamın arkasından, bahçenin diğer ucundaki Yasemin Hanım'a kaydı. Kadıncağız hâlâ kahvaltılıklarla ilgileniyor gibiydi ama arada sırada gözleri onlara doğru çevriliyordu. "Annem çok yufka yürekli. Nedense seni diğer kızlardan daha çok sevmiş. Seninle ilgilenmezsem sanırım bana çok kızacak."

"İlgilenmene gerek yok. Ona iyi olduğumu söyle!" diye cızırtılı bir sesle mırıldandı Aydan. Yeniden gözlerini silmişti.

"Söylerim..." Sonra istemese de ekledi. "Aslında ben de bu güzel gözlerin ıslak olmasından pek hoşlanmadım!"

Bahsettiği gözler hayretle Salih'e çevrilmişti şimdi. Uzun kırpikleri önce kırıştı. Sonra... Sonra daha da ıslandı. Bu ilgi genç kıza fazla gelmişti. Yine de kimseye bir şey söylemek içinden gelmiyordu. Tüm istediği yalnız kalmaktı.

"Hoşuna gitmiyorsa, buradan uzaklaşman yeter!" dedi sıkıntılı bir inlemeyle.

"Merak ettiğim şeyler var. Şu kasıntı çocukla kavga mı ettiniz? O yüzden mi böylesin?"

"Hâlâ seni ilgilendirmediğini düşünüyorum."

"Sanırım kavga ettiniz! Neden? Sabah pansiyona geldiğinde gayet keyifliydi."

"Üf! Yahu, sana ne! Kendi işine bakar mısın?" Öfkelenmeye başlamıştı. Bu konuyu konuşmak istemediğini anlamıyor muydu bu adam? Özellikle bir yabancıyla!

"Şu anda acele bir işim yok! Randevum bir saat sonra gerçekleşecek."

"Git tamir edecek bir şeyler bul! Yalnız kalmak istiyorum! Derdim başımdan aşkın, bir de seninle uğraşmaya niyetim yok."

Salih olduğu yerden kıpırdamadı bile hatta kararlı bir tavırla onun yanına oturdu. Dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Düşünceli lacivert bakışları genç kızın yere çevrilmiş gözlerindeydi.

Aydan ağlamamaya çalışarak yerdeki birkaç karıncanın hareketini izler gibi davranıyordu. Ancak kilitlenmiş çenesi, ıslak kirpikleri ile hem yardıma hem de sevgiye muhtaç gibi duruyordu.

"Kemer'in en güzel kızının böyle üzüntülü olmasını sevmedim." dedi yavaşça. "Beni istediğin kadar yanından kov, derdini dinlemeden bir yere gitmem. En azından gülümsediğini görmeliyim. Belki bana sorununu anlattırsan, birlikte uygun bir çare bulabiliriz."

Salih iri elini uzattı istemsizce. Gayet mesafeli ama dostça çenesine dokundu. Parmağının ucu ile yumuşakça kaldırdı. Genç kız karşı koymamıştı. Bakışları karşılaştı. Aydan pes etmeyen bu adamı uzaklaştıramayacağını hissetmişti. İnatçı bir adamdı. O bakışlarındaki ifade, sesindeki ton, çenesine dokunan müşfik parmaklar, kararlı birisi olduğunu açıkça belli ediyordu.

Çenesini geriye çekerken, genç adamın elini hafifçe ittirdi. Bir erkeğin ona dokunmasına bir daha asla izin vermeyecekti.

"Bulamayız!" dedi kızgınlıkla. "O yüzden git şimdi."

"Deneriz!"

Genç kızın gözleri irileşti, öfkeden ıslı ıslıldı. Ellerini yumruk yapmıştı. "Of! Salih! Sana, bulamayız dedim!" diye tısladı dişleri arasından. "Hem benim derdimden sana ne ki? Sen bana nasıl yardım edebilirsin? Seni zerre kadar ilgilendirmeyecek bir konuda ne yapabilirsin? Dinleyerek her şeyi çözebileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki..." dedi Salih ciddi bir sesle. "Belki de dinlemenin dışında bir yardımım olur."

"Öyle mi? Peki o zaman!.." Ona doğru yaklaştırdı tehditkâr yüzünü. "Söyle bakalım! Siz erkeklerin çok değer verdiği bekâretimi bana geri verebilir misin? Peki, ya hamileliğime bir çare olabilir misin; ya da zorda kalmış bir kızın bebeğine baba olabilir misin?"

Salih öylece kalakalmıştı. Yüzü ifadesizdi. Gözlerinin içinde ise minik bir ışık yanıp sönmüştü. Bekâret kısmına çok takılmamıştı ama bu yaşta bir kızın hamile olması ciddi bir sorundu. "Hamile misin sen?" diye sordu elinde olmadan. Çatık kaşlarla onun genç yüzünü süzdü.

"Büyük ihtimalle! Daha test yaptırmadım ama âdetim hiç bu kadar gecikmezdi."

Ne kadar öfkeli görünürse görünsün, genç kızın üzgün olduğu açıktı. Doğruyu söylediği belliydi. Genç adamın yanak kasları istemsiz bir şekilde dalgalandı. Onun hamile olması nedense ... biraz acı verici olmuştu. Garipti!

Düşünceli gözleri genç kızın yüzünde gezindi. Aydan bakışlarını kaçırmış, acı ve öfke dolu bir şekilde başka yöne bakıyordu. Genç adam yumuşatmaya uğraştığı bir sesle mırıldandı.

"Eğer gerçekten hamileysen, bu dediklerini ben yapamam fakat yapabilecek birisi var; çocuğun babası!" dedi ona. Aydan hâlâ başka yöne bakıyordu. Genç adam doğrudan sordu. "Bebeğin babası Mert isimli o çocuk mu?"

Genç kız dişlerini sıkı. "Seni ilgilendirmez!"

"Böyle dersen '*bebek başkasından mı*' diye sorarım ve sanırım bu biraz kalp kırıcı olur!" Aydan hızla başını ona çevirmişti. Salih'in bir kaşı hafifçe havalandı. "Başkasından mı yoksa?" diye sordu bu sefer şüpheyle. Bu da bir ihtimaldi elbette. "Başkasından hamile olduğunu sevgilin öğrendiği için mi kavga ettiniz yoksa?"

Aydan ıslak kirpiklerini öfkeyle kırıştırdı. "Ne... Ne diyorsun sen ya?" diye sordu kekelercesine.

"Bebeğin babası o mu, değil mi?"

"Elbette o! Sen beni ne sanıyorsun?"

Genç adam geniş omuzlarını silk. "Özür dilerim ama önceki ilişkilerini bilemem! Aklıma geldi işte."

Aydan sinirli bir şekilde oturuşunu değiştirmişti. Gözleri yanıyor. "Sen... Sen manyak mısın!" diye tersledi onu. "Ne önceki ilişkileri? Senden daha farklı bir hayatım var diye yataktan yatağa gezdiğimi mi sanıyorsun? Partilerden sonra, bulduğum her erkekle yatıyor muyum sence? Özenip aldığım ve bir kere bile giymediğim iki kumaş parçası yüzünden beni nasıl yargılayabilirsin?"

Salih sessizce onu süzüyordu. Aydan'ın öfkesi karşısında duraklamıştı. Ne diyeceğini bilememişti. Aslında gerçekten de oradan

uzaklaşabilirdi. Bu aptal zengin kızın içinde bulunduğu durum onu hiç ilgilendirmezdi. Onun hamileliği kendi sorunu değildi!

Yattığı erkekler de!..

Hafif bir nefes aldı. Gitmek istemiyordu. Onu böyle bırakmaya içi elvermiyordu. Çoğu erkekte olan korumacılık içgüdüğü insan-cıl yüreği ile birleşince, kalkıp gitmesi mümkün olmuyordu. Oradan uzaklaşmak kolayken zor yolu seçti. Duruma göre hayatının, en büyük hatasını ... duruma göre de en doğru işini yaptı.

"Üzgünüm..." dedi yavaşça. "Böyle konuştuğum için gerçekten üzgünüm. Seni üzmem istemedim."

Aydan cevap vermedi. Avucunda buruşturmuş olduğu peçeteyle gözlerini sildi. Bakışlarını kaçırmıştı yine. "Yalnız kalsam gerçekten iyi olur!" dedi yavaşça. "Lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

"Hayır, olmaz. Seni böyle bir halde bırakamam ben!"

"Yahu anlasana be adam!" diye inledi Aydan. "Yalnız kalmak istiyorum! Yalnız! Tek başıma! Düşünmek istiyorum. Bende bu şanssızlığın içine tükürmek istiyorum. Daha ilk defasında hamile kalabilecek kadar salak bir kadınla sen niye ilgileniyorsun ki?"

Genç adam sessiz kalmıştı birkaç saniye. "Madem bebek ondan, neden üzgünsün? Yani gerçekten hamileysen..." diye sordu sonra. "Bebegi istemedi mi?"

Aydan onun gitmeyeceğini anlamıştı. Sesini çıkarmadı. Belki susarsa, sorularına hiç ilgi göstermezse kendiliğinden çekip giderdi. Ancak Salih'in öyle kolayca gidecekmiş gibi bir hali yoktu. Tüm dikkatini genç kıza vermişti ve bir cevap bekliyor gibiydi.

"Söyle hadi! Sevgilin bebeği istemediği için mi zorda kaldığını söyledin?" diye üsteledi.

"Hayır..." Bu açıklamayı farkında olmadan yapmıştı. "Daha o kısma bile gelemedik."

"Bebekten haberi yok mu?"

"Hayır!"

"Neden?"

"Söylesem ne olacak ki?"

"İstemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"İstemeyeceği kesin!" Gözlerini sıkıntıyla etrafta gezdirdi.

"Bence söylemelisin. Öğrenmek hakkı!"

Aydan öyle ters baktı ki genç adam sustu. Durumu tam olarak anlamaya çalışıyordu.

"Sonra ne olacak peki?" dedi genç kız. Sesi acıydı. "Diyelim ki öğrendi?"

Salih doğal bir şekilde omuz silkti. "Evlenirsiniz tabii ki!"

"Ya!.. Evet! Tabii!" diye onayladı alayla. "Aslında ben de evleniriz diye umuyordum ama o evlenmek falan istemiyor. Niye kavga ettik sanıyorsun? Söyle bana! Sen ... yarım yamalak seviştiğin bir kızla hemen evlenmek ister miydin?"

"Yarım yamalak da ne demek?"

"Kuytu bir ağaçlıkta, bir dakika süren bir şeydi demek! O işi yatakta bile yapmadık demek!"

Salih başını eğdi hafifçe. "Anladım..." dedi yavaşça. "Epey aceleyle gelmiş olmalı."

"Hamile kalmamı sağlayacak kadar zaman varmış demek ki! İşin kötü yanı ... kendisini geri çektiğini söylüyor. Belki de... Belki de bebeğin ondan olduğuna bile inanmaz!" Bu ihtimal aklına yeni gelmişti. Hafifçe irkilmişti.

"Ondan başkası olmadığını söylemedin mi?"

"Söyledim... Bir erkeğin sorumluluktan kurtulmak için ne kadar kıvrılabileceğini bilemiyorum elbette!"

"Bence gerçeği ona söyle! Seninle evlenecektir. Ben olsam ... evlenirdim!"

"Öyle mi?"

"Evet, şimdi git ve ona söyle. Evlilikten ilk anda korkması normal! Çocuğu olacağını duyunca kesinlikle mutlu olacaktır ve gönüllü olarak evlenmek isteyecektir. Buna eminim."

Genç kız ona baktı gözünün ucuyla. Bu teskin edici sözler mantıklı gibiydi. "Öyle mi?" dedi yine.

"Evet... İstemese bile buna zorunlu!"

"Zorunlu mu?"

"Onun hatası... Seni böyle bir sorumlulukla bir başına bırakamaz."

"Sence onu evlilik için zorlamalı mıyım?" diye sordu yavaşça. Az önce Mert'in söyledikleri aklına gelince, evlenmeleri imkânsız gibi geliyordu. Mert'in evlenmeye niyeti olmadığı çok açıktı. Çocuk, evlilik fikrini değiştirir miydi acaba?

Genç adam düşündü bir saniye... "Onu seviyor musun?"

"Evet... Sevmesem, böyle bir hata yapar mıydım?"

"Seks için birisini sevmeye gerek yok!" dedi genç adam şakacı, bir tonda ama onun gülümsemediğini görünce, kıvrılmış dudakları yeniden ciddi bir hale büründü. "Bu işte o da suçlu olduğuna göre yaptığı hatasının sorumluluğunu almak zorunda. Evlilik o kadar kötü bir seçenek değil. Çok güzel bir eşe, belki daha da güzel bir çocuğa sahip olacak!"

"Onun bunlarla ilgilendiğini sanmıyorum. Üstelik zorladığımda ne olacağını tahmin edebiliyorum. Evlenirsek benden nefret edecek. Mutsuz olduğu için sürekli beni suçlayacak, hatta çocuğumuzdan bile nefret etmesi mümkün!"

"Başka ne yapabilirsin ki?"

"Onu zorlayamam! Bunu yapamam." dedi Aydan iç çekerek. Gözleri dalmıştı. "Sevdiğim adamın benden nefret etmesine dayanamam. Birkaç gün bekleyeceğim. Kaç gündür hasta annesi yüzünden yorgundu ve sonra o yorgunlukla buraya geldi. Biraz dinlenirse, biraz daha mantıklı davranır. Belki beni anlar. Belki senin dediğin gibi daha sorumlu olmaya çalışır. Şimdilik bebeği söylemeyeceğim. Aramızın düzelmesini ve evlilik konusunda fikrinin değişmesini bekleyeceğim... Çocuğu da sonra söylerim. Kendisini evlenmek için zorlanmış hissetmemeli."

"Ya fikri değişmezse?"

"O zaman ... fazla bir ihtimal kalmıyor." diye mırıldandı Aydan. En mantıklısı çocuğu gizlice aldırmaktı. Ailesi bunu öğrenmemeliydi. Derin bir nefes çekti ciğerlerine. Bu serin sabah havasında içi cayır cayır yanıyordu. Göğsündeki baskı inanılmazdı. Bakışları, kendisini süzen genç adama döndü. Salih'le konuşmak garip ki biraz rahatlamasını sağlamıştı. "Bu konuştuklarımız ...

aramızda kalır değil mi?" diye sordu düz bir tonla. "Hamile olabileceğimi kızlar bilmiyor. Annen de bilmesin."

Genç adam başım eğdi onaylarcasına. Onun endişesini anlıyordu. "Merak etme!"

"Teşekkür ederim." dedi genç kız. "Ben ... gidip bir duş alayım. Daha yüzümü bile yıkamadım!"

Salih onun güzel yüzünü süzüyordu. Bu kadar üzüntüye rağmen bile fazlasıyla çekici görünüyordu. Genç adam garip bir dürtü ile onu kollarının arasına alıp sarmak ve üzüntüsünü almak istiyordu. Bunu neden istediğini gerçekten hiç bilmiyordu. Aydan'ın ona karşı zaten mesafeli davrandığının farkındaydı. Son derece dik bir duruşu vardı. Genç adamdan böyle bir yakınlık beklemediği açıktı.

"Bence gayet güzelsin!" dedi gülümseyerek. "Odana sonra gidersin. Birlikte kahvaltı yapalım mı?"

Aydan şaşırmişti. "Kahvaltı ım?"

"Evet! Bir iş görüşmem var ama henüz erken. Aradaki boşluğu güzel bir kızla kahvaltı yaparak geçirmeyi çok isterim."

"Benim canım hiçbir şey istemiyor."

"Olsun. Kafanı dağıtman adına iyi olur diye düşünüyorum." Bir an durup yavaşça ekledi. "Tabii yine de odana gidip sevgilinle konuşmayı ve barışmayı düşünebilirsin..."

Genç kız gözlerini odasının bulunduğu kata çevirdi. Mert'in hâlâ kendi odasında olup olmadığını bilmiyordu. Olabilirdi de... Onunla şu anda karşılaşmak istemiyordu. Zayıf düşebileceğini, ona karşı yumuşayabileceğini biliyordu. O, kalbinin zayıf tarafıydı, yumuşak yüzüydü. Sevgi ne kadar da kötü bir şeydi!

"Peşimden bile gelmedi!" dedi acı bir sesle.

"Belki de gururunu kırmışsındır!" dedi Salih hafif bir alayla. "Epey kızgın görünüyor." "

"Gururu batsın! Tek istediği duş alıp sevişmekti!"

Salih dudak kıvrıdı. "Çok zevklidir. Kabul etmedin mi? Bence de kızmak için iyi bir sebep!"

Genç kız ters bakışlarını ona çevirdi. "Senden hiç hoşlanmadığımı söylemiş miydin?"

"Kahvaltıda tekrarlayabilirsin."

"Canım hiçbir şey yemek istemiyor."

"Ben sana yarım saatimi ayırdım. Sen bana on dakikanı ayıramıyor musun?"

"Ben kalmanı istemedim! Gitmeni istedim senden..."

Salih'in lacivert bakışlarındaki bir şey ... Aydan'ın susmasına sebep oldu. Bu gözlerdeki benekler ne kadar da güzeldi öyle; maviliklerin içinde oldukça koyu, karanlık beneklerdi aslında... Lacivert gibi görünmesine sebep bu benekler olmalıydı. Şu anda gülümsüyordu o gözler ama öfkeli olduğunda, çok korkutucu görüneceğine emindi.

Gerçekten de Melike'nin bahsettiği kadar güzel gözlerdi!

Düşündükleri karşısında irkildi. Gözlerini kırıştırdı şaşkınca! Neler düşünüyordu böyle? Derdi başından aşkınken, gülümseyen gözlerin çekiciliğine takılıp kalmıştı. O uzun kirpiklerin ona ne kadar yakıştığını düşünmesi de saçmaydı!

Birkaç müşterinin keyifli sesi bahçede yankılandı. Erkenden kahvaltı etmek için aşağıya inmiş bir aileydi. Arkalarından bir çift daha görüldü. Aydan elinde olmadan kendi kıyafetine baktı. Askılı bluzu ve daracık şortu ile yatmaya hazır ama başka her şeye de Fransız sayılırdı.

"Kıyafetim uygun değil..." dedi yavaşça. Genç adamın o ana kadar ilgisiz olan bakışları, genç kızın bluzuna kaydı. Dik göğüsleri tatlı bir salınımla öne çıkmıştı. Kumaşın altında çıplak olduğu belliydi. "Özellikle senin bakışlarına karşı!" dedi Aydan iğneleyici bir sesle.

"Yine saçlarınla örtebilirsin!" dedi Salih hafif dalga geçen bir sesle. Gözleri birkaç masa yana yerleşen aileye kaydı. Ellili yaşlarda bir çiftti. Çiftin üç çocuğundan ikisi genç kızdı ve Aydan'la yaşıt gibiydi. Altlarında şort, üstlerinde oldukça küçük bikini vardı. "Bak millet senden daha açık giyiniyor. Şu anda çok dikkat çekeceğini sanmıyorum."

Aydan da gözünün ucuyla iki kıza göz atmıştı. Sandalyelerine oturan kızlar belirgin bir gülümseme ile Salih'e bakmışlardı. Genç adamı tanıdıkları belliydi. Salih de ılık bir şekilde onlara gülümsedi.

Genç kız bu bakışmaları görmüştü. "Belki de kızlarla birlikte yemelisin!" dedi kuru bir sesle.

"Çok kalabalık... Ben sakinliği severim." Gözleri yeniden Aydan'a çevrilmişti. "Rahatla hadi. Alt tarafı kısa bir kahvaltı yapacağız." Sesi çok tatlıydı. "Kalbi başkasında olan, üstelik de hamile bir kadını sadece bir dost olarak görebilirim ben! O yüzden için rahat olsun. Ne dersin? O feci çarpışmamızı unutup dost olalım mı?"

Genç kız ne diyeceğini bilemeden durdu bir an. Dost olmak mı?

Onun duraklaması üzerine Salih yine gülümsedi.

"Tabii sen zengin müşteri ben de pansiyon çalışanı olarak bu uygun bir düşünce değilse, açıkça söyleyebilirsin. Bunu anlarım."

Aydan elinde olmadan yutkundu. Genç adama olan tüm ters davranışlarına rağmen, içinden ona müteşekkirdi. Genç kıızı derdiyle baş başa bırakmamış, çekip gitmemiş ve onunla ciddi bir samimiyetle ilgilenmeye çalışmıştı. Rahat hali ile Aydan'ı da kısmen rahatlatmıştı. Önerileri ile ona yol göstermeye çalışmış, düşüncelerinin biraz daha berrak olmasını sağlamıştı.

"Şey... Ben, sanırım kahvaltı teklifini kabul edeceğim." dedi yavaşça.

Salih hemen ayağa kalktı. "Sevindim. Sen otur, ben sana bir şeyler getiririm."

"Ben kendim de alırım."

"Otur dedim." Sırıttı alaycı bir bakışla. "Sonra bahşişime biraz ekleme yaparsın belki."

Genç kız kızarmıştı. Bu bahşiş meselesini hatırlatması hiç centialmence olmamıştı. Tamam, banyodaki musluğu tamir ettiğinde ona öyle diyerek genç adamı aşağılamaya çalışmıştı ama ... şimdi hatırlatmasına gerek yoktu ki!

Uyuz!

"Çok ... çok fazla olmasın!" diye seslendi ardından genç kız. Gözleri onun gidişini takip etmişti. Salih önce genç kızların olduğu

ailenin masasına gitmiş, sırayla hepsinin halini hatırını sormuştu. Ailenin bu ilgiden ne kadar memnun olduğu açıktı. Özellikle kızlar Salih'in gözlerinin içine bakarak memnuniyetlerini açıkça belli etmişlerdi. Orta halli bir ailenin kızlarının orta halli yakışıklı bir adamı beğenmesinden daha doğal ne olabilirdi ki?

Birkaç dakika sonra Salih elinde kocaman iki tabak ile geri döndü. Tabağın içinde belli başlı kahvaltılık yiyecekler vardı. Bolca, da reçel... Aydan'ın gözleri tabağında gezindikten sonra şaşkınca genç adama döndü. Salih açık büfede ne varsa alıp onun tabağına doldurmuştu.

"Bunların hepsini ben mi yiyeceğim?"

"Annem hazırladı. Reçeli çok sevdiğini söyledi. Yiyebildiğin kadar ye!" diye de âdeta emretti genç adam. "Gün uzun! Güç ve moral toplaman gerek. Bekle, portakal suyu da getireyim!"

"Hayır, bu sabah çay içmek istiyorum. Belki sinirlerime iyi gelir." dedi genç kız.

Genç adam uzaklaşmış, bir iki dakika sonra da elinde çay fincanlarıyla geri gelmişti. Aydan biraz dalgınca çayına şeker attı. Karıştırırken aklında bebek konusunda neler yapabileceği gezinip duruyordu.

"Ye hadi!" diye uyardı onu Salih.

Genç kız dikkatini topladı. Sonra tabağındaki salam dilimlerini çatalıyla alıp genç adamın tabağına koydu. "Ben salam sevmem. Sen ye bunları." dedi. "Abim Ataman da çok sever."

"Öyle mi? Kaç kardeşsiniz?"

"Sadece iki."

"O kaç yaş büyük senden?"

"Altı yaş... Senden biraz küçük... Sen kaç yaşındasın?"

"Ben yirmi sekiz yaşındayım." dedi genç adam.

"Sana amca mı demeliyim?" diye iğneledi onu. Reçelli ekmeğini ağzına atmıştı.

Salih de salamını ısırırken keyifle güldü. "Olur, sorun değil."

"Melike ne diyor peki?" Elinde olmadan ikisi arasındaki yakınlığı merak etmişti.

"Şimdilik Salih..."

"O kadar yakınsınız demek?" Genç adam cevap vermemişti. Soruyu önemsiz bulduğu açıktı. "Melike'nin sana göre olmadığını biliyorsun değil mi?"

Salih bir an durakladı. Sonra tereyağı sürdüğü ekmeğini ısırdı. "Neden?"

"Onun babası bir trilyoner! Bizden bile zenginler. Melike'nin hayat ile ilgili planları çok büyük! Babasının planları ise daha da büyük..."

Genç adam omuzlarını silkti. Geniş omuzlara çok yakışmıştı bu doğallık. "Benim hiçbir planım yok! Her plana uyarım."

"Bunu anlayabiliyorum zaten. O yüzden öyle dedim. O sana göre değil. Yakın geçmişte, sevdiği adamı bir kazada kaybetti. Evleneceklerdi. Perişan oldu. O yüzden senin ilgin ona bir can simidi gibi gelecek ve hataya düşecek."

"Ben hata mıyım sence?" Gülümsüyordu ama gözleri merakla kısılmıştı. Genç kız cevap vermekte gecikince ekledi. "Fakir olduğum için mi?"

Aydan hemen cevap vermedi. Birkaç saniye düşündü. Ona bunları söylemek kendi işi değildi. Ancak arkadaşına değer veriyordu. Melike'nin üzülmelerini istemiyordu. "Sadece ona uygun olmadığını için." dedi yavaşça.

"Sosyal statülerimizin farklı olması o kadar önemli mi?" Arkasına yaslanmıştı. "Mesela birbirimize âşık olsak?"

"Saçma bir şey olurdu. Babası seni asla kabul etmez."

"Filmlerdeki gibi çek yazıp önüme mi atar?" Sesi keyifliydi.

"Olabilir... Kredi sorununu da hallederdin böylece!"

Salih keyifli bir kahkaha attı. Gülmesi etkileyiciydi. Diğer masada oturan kız kardeşler ilgiyle genç adama baktılar. "Zengin kadının avcısı biri gibi mi görünüyorum?"

"Bilemem. Seni iyi tanımıyorum. İyi niyetli de olabilirsin. Diğer yandan onunla sevişme fırsatını kaçıracağını sanmıyorum. Hiçbir erkek kaçırılmaz. Sonra da onun yüreğinde tahribat bırakacaksın."

"Bu kadar eminsin yani?"

"Evet."

"En azından hamile bırakmayacağım."

Aydan onun alaycı gözlerine bakmaktan vazgeçip reçelli ekmeğinden bir lokma daha ısırdı. "Pis bir adamsın! Neyse! İlişkiniz beni ilgilendirmez..."

Genç adam başını eğdi. "Aksine! Arkadaşını korumaya çalışmanı önemsiyorum. Güzel bir davranış!"

Aydan başını kaldırdı. "Öyle mi?" diye sordu inanmadan.

"Kesinlikle!"

"Bana kızmadın mı?"

Salih'in bembeyaz dişleri göründü. "Dost değil miyiz? Beni dostça uyardığın için kızmadım tabii."

Aydan gözlerini merakla kırpıştırdı. "O halde?"

"Sanırım bankadan kredimin çıkması için dua edeceğim."

"Ya ... sevişme kısını?" diye sordu tereddütle. Buna neden kafayı taktığını anlamıyordu.

"Onun iki gündür tanıdığını, oldukça fakir bir adamla sevişeceğini sanmıyorum. Merak etme."

"Merak değil... Endişe diyelim."

Salih gerçekten de ilgisiz görünüyordu. "Sana söyledim. Kalbi başkasında olan kızlar ilgi alanım değil. Kimsenin yerine konmak istemem. Özellikle ölmüş bir sevgiliyle yarışmak istemem."

Aydan gözlerini kaçırdı. "Yanlış anlamadığın için ... teşekkür ederim."

Sessizce kahvaltılarına devam ettiler. Bir ara Salih'in annesi uğradı yanlarına. Yeni yapmış olduğu bir tabak sigara böreği getirmişti. Üzerinden henüz dumanları tütüyordu. Aydan ona teşekkür etmişti. Yasemin Hanım oradan uzaklaşınca Aydan sıcak böreklerden bir tanesini bala batırdı. Salih'in garip bakışlarını görünce ilk kez gülümsedi.

"Ne oldu?" Hâlâ sıcaktı. Bir parçayı dikkatlice ısırmıştı.

"Peynirli sigara böreğini bala mı batırıyorsun?" diye endişeli bir sesle sordu Salih.

"Evet, ne olmuş ki? İnan bana çok güzel oluyor!" Sıcak böreklerle soğuk balın karışımını çok lezzetliymiş gibi ağzında keyifle gezdirdi. Derdini o an için unutmuştu. Salih'in yüzünün ifadesi hoşuna gitmişti.

"Sanırım gerçekten hamilesin ve aşeriyorsun! Bu kesin!" dedi Salih biraz iğrenmiş bir yüz ifadesiyle.

Genç kız yine güldü. "Bunu Ankara'da Güney isimli bir kızdan öğrendim. O da üniversitede okuyor. Bir okul gezisinde tanışmıştım. Sigara böreğini bala batırıp yerken, çok lezzetli olduğunu söylemişti. Gerçekten de öyle."

Ballı bir parça böreği daha gülümseyerek ısırırken, bu gülümseme, yanlarında biten bir başka adamın gözlerinden kaçmamıştı. İki kişi birden başlarını çevirip gelene baktılar.

Mert, kısılmış gözlerle Aydan'a bakıyordu. Genç kızın gülümsemesi dudaklarında dondu. Mert odasına gitmiş, düş almış, üstünü değiştirmişti. Sakal tıraşı olmamıştı ama zaten sarımsı sakalları çok belli olmuyordu. Her zamanki gibi iyi görünüyordu. Gri gömleği ve birkaç ton koyusu şortu, ince vücuduna çok yakışmıştı. Mert'in gözleri Salih'in üzerine kaydı. İçlerinde bir miktar öfke vardı. Salih bu bakışlar karşısında hiç ezilmeden arkasına yaslandı.

"Afiyet olsun!" dedi Mert biraz iğnelercesine. Sevgilisinin yanında bir erkeği görmek hoşuna gitmemişti.

"Teşekkür ederiz." dedi Aydan doğal olmaya çalışarak. Salih kadar rahat olmak isterdi. Onun rahatını hiç bozmadığını, hiçbir suçluluk belirtisi göstermeden rahatça çayını yudumladığını gördü. Zaten suçluluk duyacak ne vardı ki? İki medeni insan gibi kahvaltı ediyorlardı. Yine de genç kızın yüreğini garip bir suçluluk hissi sarmıştı. Âdeta Mert'i bu iri adamla aldatıyor gibi hissetmişti. Böyle hissetmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığı halde hem de! Mert'in bakışları ve sesindeki ima öyle hissetmesine sebep olmuştu işte!

Mert'in gözleri yine Salih'e döndü. Tehdit eden bir kısılma oldu. Duruşu dikleşti biraz. Kavgaya hazır bir adam gibi cüretkârdı.

Sonra oldukça kaba bir sesle ona bir soru sordu. Sorudan ziyade bir istekti. Ses tonundaki uyarı açıkça hissediliyordu.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın arkadaşım?"

7. BÖLÜM

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın arkadaşım?"

Mert'in dik bakışları, Salih'i pek rahatsız etmemiş gibiydi. Kılı bile kıpırdamadan oturmaya devam etti. Sadece iri elinin uzun parmakları, masanın üzerinde küçük hareketlerle tıngırdamıştı. Lacivert gözleri, Mert'in açık mavi gözlerine kilitliydi. Soğuk bir savaşın kolayca çatışmaya dönüşebileceği gergin anlardan birisiydi.

Onun sessizliği ve sakinliği Aydan'ı ürküttü. Tertemiz cildindeki yanak kaslarının oynayışı da pek hayra alamet değildi. Dişlerini sıkmış olmalıydı. İkisi arasında oluşabilecek bir ağız dalaşına, daha da kötüsü yumruklaşmaya engel olmak için, "Salih!.." dedi yavaşça. Koyulaşmış lacivert gözler Mert'in yüzünden ayrıldı. Genç kızın bakışlarındaki minik uyarıyı gördü. Aydan başını hafifçe eğerek onayladı. Bu gizli bir *lütfe* demekti aslında.

Salih belirgin bir isteksizlikle ayağa kalktı. "Peki! Ben de gidip işime bakayım o halde!" dedi. Kalkarken hafifçe Mert'e çarpmış, onun bir adım gerilemesine sebep olmuştu. Bunu bilerek yaptığı halde Mert sessiz kalmayı tercih etti. Kendisinden en az on beş santim uzun bir adamla göğüs göğüse olmak biraz ürkütücü olmuştu. Salih'in bakışlarındaki tehlikeyi, içgüdüsel olarak sezmişti. Sadece erkeklerin anlayabileceği bir meydan okuyuşla bakan o gözler, Mert'in daha ileri gitmesini engelledi.

"Teşekkür ederim!" dedi Aydan, Salih'e. "Çok güzel bir sohbetti."

"Ben de eğlendim." dedi genç adam. Çok fazla uzatmadı. "Görüşürüz." diye mırıldandı. Masadaki tabağını ve çay bardağını aldı çabucak. Geçerken yeniden Mert'in yüzüne bakmıştı. Mert bir adım geri çekilerek onun yine kendisine çarpmasına engel oldu. Salih uzun ve sakin adımlarla oradan uzaklaşmıştı.

Mert boşta kalan sandalyeye oturdu hemen. Ters bakışlı gözleri Salih'in ardından genç kıza yöneldi. "Demek güzel bir sohbetti?" diye sordu iğnelercesine.

"Evet!" dedi Aydan.

"Ben hiç hoşlanmadım bu heriften!" dedi sinirli bir sesle. "Kim bu adam?"

"Pansiyonun sahibi Yasemin Hanım'ın oğlu!" dedi Aydan sakince.

"Onu söylemiştin zaten!" dedi Mert kızgınca. "Herifin sana olan yakınlığı ne? Aynı masada kahvaltı yapmalar, gülüşmeler falan!.."

"Anlamadım?"

"Ne zaman böyle basit tiplerle sohbet etmeye başladın? Böyle alt tabakadan insanlarla muhatap olman, aynı masada kahvaltı etmen hiç hoşuma gitmedi. Tüm gezi boyunca bu tarz şeyler yapmadın umarım?"

"Saçmaladığının farkında mısın?" diye sordu Aydan şaşkınca.

"İnsan sevgilisini böyle bir ortamda görünce, ister istemez saçmalayabiliyor! Üstelik kıyafetin de hiç uygun değil!" Bakışları genç kızın belirgin duran dik göğüslerinden Salih'e doğru çevrilmişti. Genç adam boşalmış bir masanın üzerindeki kahvaltılıkaları topluyordu.

"Senin sevgilin değilim!" dedi Aydan biraz soğukça. Yine de Mert'in kıskanmış olduğunu hissetmişti ve kadınca bir içgüdüyle bundan hoşlanmıştı. Mert kıskanıyorsa eğer, ona değer veriyor demektir.

"Öylesin!" dedi Mert kızgınca. "Bir daha bu adamla görüşmeni istemiyorum!"

"Bu biraz zor değil mi? Aynı pansiyondayız!"

"Onunla muhatap olmanı istemiyorum! Ona selam bile vermeyeceksin!" Dişleri sıkılmıştı. "Senden hoşlandığı belli! Boş yere ümitlendirme sersemi!"

"Kusura bakma ama ben de ondan hoşlanıyorum!" dedi genç kız inatla. Mert'in kıskançlığını biraz arttırmakta ne zarar vardı ki? "Çok hoş, çok çekici bir adam..."

"Çekici mi?" Mert'in kısılmış gözleri kıskançlığını ve öfkesini açıkça belli ediyordu. "O mu çekici?" diye sordu küçümser gibi. "İri kıyım bir adam olması mı ilgini çekti?"

"Nazik ve iyi yürekli olması ilgimi çekti!" dedi Aydan ters bir sesle. "Yakışıklı olduğunu da eminim görmüşsündür."

"Aptallaşma! Beni kıskandırmak için uğraşıyorsan, boşuna çaba harcama derim çünkü buna hiç gerek yok."

"Ne kadar da kendini beğenmişsin!" dedi genç kız. Bu düşüncesinde samimiydi. Tamam, onu kıskandırmaya uğraştığı doğruydum ama Mert'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"O senin ayarında bir adam değil. Bunu anla! Zaten saçma bir tartışma açıp beni dinlemeden kaçtın! Sinirlerimi yeterince bozdun. Bir de bu adamla uğraştırma beni."

"Ben seni yeterince dinledim!" dedi genç kız. "Her şeyi de gayet iyi anladım. Durumumuz net bir şekilde ortada."

"Neymiş ortada olan?"

"Senin benimle sadece gönül eğlendirdiğin! Ayrıca benim inanılmaz aptallığım da ortada. Daha ne olsun?" Bunları söylerken çok rahat olmaya çalışmıştı. Başarmıştı da... Mert'e, üzüntüsünün derecesini belli etmek istemiyordu.

Mert'in gözleri genç kızın güzel yüzünde gezindi. Saçlarını bile taramadan odadan çıkmıştı. Yine de şu makyajsız taptaze cildiyle, kocaman gözleriyle, kırmızı dudaklarıyla o kadar güzel görünüyordu ki! Dudakları gergindi biraz. Eskisi gibi neşeli bir kıvrıma sahip değildi. Sıkıntısını istemese de yansıtıyordu. Ayrıca gözlerinden de biraz belli oluyordu. Eskisi gibi aşkla, sevgiyle parlamıyordu.

İç çekti Mert. Uzanıp onun elini tuttu.

"Bak! Seninle gönül eğlendirmiyorum. Yemin ederim!" dedi samimi bir sesle. "Seni ne kadar çekici bulduğumu ... çok iyi biliyorsun. Bunu hiç gizlemedim. Seninle olmaktan, seninle gezmekten hoşlanıyorum. Sensiz bir an bile geçirmek istemiyorum. Yoksa bu kadar yolu çıkar gelir miydim?"

"Zahmet oldu!"

"Aydan! Neden böyle davranıyorsun?"

Genç kız elini çekip kurtardı. "Neden mi dersin? Hayal kırıklığına uğradığım için olabilir mi?" Sesi öfkeliydi. "Senin beni sevmediğini anlamam, evlenmek istemediğini öğrenmem olabilir mi peki?" Gözleri genç adamın gözlerinin içindeydi. O gözlerde kendisine ait sevgiyi arıyordu. "Kim bilir kaç kadım benim gibi çekici buldun! Kim bilir kaç kadından hoşlandın! Benim özel olmadığım çok açık. Oysa sen benim için özeldin. Kendimi verecek kadar özeldin."

"Hiç de istekle vermedin..." diye mırıldandı Mert.

"Hah! Bir de bunun için suçla beni!" Sesi alaycı ama yeterince de acıydı. "Evlenmek istemiyorsun diye bari böyle aptalca konuşma!"

"Seni sevdiğimi evlenerek mi ispat etmem lazım?"

"O ayrı bir konu. Beni sev veya sevmeyi, düşünceli bir erkek olsaydım, daha o gece bana evlenme teklif ederdin. Her şeyi istediğim dışında yaptın. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi, seninle yaşamamı teklif ettin. Ben de aptal gibi evleneceğimizden bahsediyorsun sandım. O yüzden utancımı içime attım."

"Utanacak bir şey yapmadık!" dedi Mert sert bir sesle. "Allah aşkına Aydan! İnsanlar artık birbirlerini sevseler bile bunu ispat etmek için evlenme şartı aramıyorlar! Hangi çağdayız?"

Genç kız da öfkeli bakışlarını ona dikmişti. "Ben öyle yetiştirilmedim!" dedi ona kızgınlıkla. "Ben onunla bununla gününü gün edip, istediği erkekle düşüp kalkacak bir kız değilim. Sevdiğim adam bile olsa ... evlenmeden asla aynı evi paylaşmam!"

Mert'in gözleri parlamıştı. Genç kızın sözleri içinde önemli bir itiraf vardı. Yavaşça sordu. "Beni seviyor musun?"

Aydan bunu nasıl ağzından kaçırdığını anlamıyordu. "Şu anda hayır!" dedi kıvrırmaya çalışarak.

"Ciddiyim ben!"

"Ben de!"

"Seviyorsun!" Gözleri iyice parladı. Aydan'ı elde etmek için bir açığı bulduğunu düşünmüştü. Gerçekten de bu harika kızı kaybetmek istemiyordu. Ona doyamamıştı daha. "Aşkım!" dedi ikna etmek ister gibi. Yeniden uzanıp elini tutmuştu. "Neden anlamak

istemiyorsun? İkimiz de henüz çok genciz! Bu yaşta evlenmek nedir? İkimizin de okulu var... Bir sürü planımız var... Yapmak istediklerimiz var..”

“Senin planlarında ben yokum belli ki!”

“Neden konuyu böyle basit düşünüyorsun? Birkaç yıl bu şekilde deneriz. Senin okul bitinceye kadar! Ha? Ne dersin? Eğer bunu becerebiliyorsak da ... vakti gelince evleniriz. Bu süreyi nişanlılık dönemi gibi düşün! Kimse hemencecik evlenmiyor artık.”

Aydan anlamayan bakışlarıyla onu süzmeye devam ediyordu. Mert’in sözleri bıçak gibi yüreğini deşmişti. Ona ne diyeceğini bilemiyordu. Onun bu olayı bu kadar küçümsemesi canını yakıyordu.

“Diyelim ki...” diye başladı. “Diyelim ki seninle yaşamayı kabul ettim. Peki ya ... ya bu arada ... hamile kalırsam?”

Mert umursamaz bir şekilde gülümsedi. Yavrusuna sahiplenecek bir baba gülüşü değildi bu. “Aldırırız tabii ki!” dedi.

“Aldırır mıyız?” diye tekrarladı Aydan. “Evlenmek yerine aldırarak mı?” Mert’in gözlerinin içinde böyle bir ihtimali önemsemediğinin kesin belirtileri vardı. Genç adam olabilecek bir hata karşısında bile baba olmak istemiyordu. “Kendi çocuğuna kıyar mısın?” diye sordu içten bir üzüntüyle.

Mert omuz silkti. “Yine çocuğumuz olur. Sorun değil ki. Daha askere bile gitmedim. Önce yurt dışında yüksek lisans yapmak istiyorum. Hiçbir pürüz kalmayınca, bakmışsın evlenivermişiz. Niye olmasın? Ancak çocuk konusunda ciddiym. Hemen çocuk istemiyorum. Evlenirsek, birkaç sene bekleriz.”

Aydan sessizdi. Gözleri birkaç masa yandaki genç kızlara kaydı. Kendi yaşıtı olan kızlar keyifle kıkırdıyorlardı. Kahvaltılarını yapmışlar, çaylarını yudumluyorlardı. Biraz ileride ise Salih ayaküstü annesiyle konuşuyordu. Bahçede kahvaltıya inen müşteri sayısı da artmıştı. Kısacası hayat olağan bir şekilde devam ediyordu. Kimse Aydan’ın içinde bulunduğu sıkıntının farkında değildi.

“İzninle...” dedi Mert’e. Ayağa kalkmıştı yavaşça.

Mert’in şaşkınlığı açıldı. “Ne oldu?” diyebildi sadece.

“Hiç! Odama gidiyorum.”

"Odana mı?" Anlamaya çalışan gözlerle bakıyordu. "Aydan? Ne oldu şimdi? Barıştık mı?"

"Sana küs değilim." dedi genç kız. "Sadece kırgınım. Biraz yalnız kalıp kafamı dinlemek istiyorum."

"Barıştık ama değil mi? Eskisi gibi olacağız..."

"Üzgünüm!" dedi Aydan düz bir sesle. "Senin şartlarınla ben mutlu olamam. Seni ne kadar sevsem de bahsettiğin şeyleri yapamam."

"Allah aşkına!" diye iç çekti Mert. "Sen gerçekten..."

"Ben gerçekten..." diye onun sözünü kesti Aydan. "Seninle uzun bir gelecek hayal ediyorum. Mutlu, güzel bir yuva, birkaç çocuk istiyorum. Beklemek istemiyorum. Beraberliğimiz yasal olsun ve aileme karşı başım dik olsun istiyorum. Bu çok bir şey mi? Ben senin istediklerini yapamam... Yaparsam eğer kendime olan saygımı kaybederim. Çoğunu kaybettim zaten..."

Mert de ayağa kalkmıştı. "Son sözün bu mu?" diye sordu dik bir bakışla. "Beni seçim yapmaya mı zorluyorsun?"

"Hayır!" dedi genç kız. "Sen seçimini yapmışsın zaten. Aklındakileri söyledin. Ben de ne düşündüğümü söyledim. Hepsi bu!"

"Yine de ilişkimizin devam etmesi için evliliği şart koşuyorsun. Bu hiç adil değil."

"Sevişmemiş olsaydık ... bunun için seni asla zorlamazdım. Böyle bir şartı ortaya atmazdım. Beklerdim yıllarca. Ne yazık ki o gece her şeyi mahvettik."

Mert duruşunu dikleştirdi. Bir iki saniye bakiştılar. Sonra başım salladı iki yana. "Üzgünüm..." dedi inatçı bir sertlikle. "Seni seviyorum. İnan ki seni gerçekten seviyorum ama ... evlenmeye henüz hazır değilim. Çok gencim... Yapmak istediğim şeyler var... Planlarım var..."

Aydan da duruşunu dikleştirmişti. Güzel gözleri donuklaşmıştı. Öfkelenemiyordu bile... Öfkelenemeyecek kadar hayal kırıklığı içindeydi. Onun yakışıklı yüzünde gördüğü dürüstlüğe minnettardı yine de. Yalan söyleyip genç kızın aklını çelmeye çalışabilirdi.

Onu ikna etmeye uğraşabilirdi. Her şeye rağmen içindeki âşık kız ... ikna edilmeye hazırdı aslında.

"Peki..." dedi yavaşça. "Anladım."

"Özür dilerim!" dedi Mert. Siniri geçmemiş olduğu için özrü biraz yavan kalmıştı. "Gerçekten üzgünüm."

"Anladım dedim."

"Ne olacak şimdi?"

Genç kız dalgınca başım çevirdi. Gözleri biraz ilerideki Salih'e kaydı. Melike vardı şimdi yanında. Arkadaşının bu saatte uyanmış olması şaşırtıcıydı. Giyinmiş ve güne hazır görünüyordu. Salih ve Yasemin Hanım'la karşılıklı konuşuyorlardı. Melike'nin gülen gözleri çoğunlukla Salih'in üzerindeydi.

"Ne mi olacak?" dedi yavaşça. Dikkati dağılmıştı nedense. Melike'nin Salih'e olan bu ilgisi biraz aşırı değil miydi? Kendi gördüklerini o görmüyor muydu? Birkaç gün sonra gideceklerdi. "Hepimiz ... aynı şekilde hayatımıza devam edeceğiz!" dedi Mert'e dönerek.

Genç adam hâlâ tam anlamamış gibiydi. "Görüşmeye devam edeceğiz, değil mi? Hiçbir şey değişmedi?"

Aydan onun duraklayarak ve merakla sorduğu soru üzerine çenesini gururlu bir şekilde kaldırdı. "Evet!" dedi yavaşça. "Elbette! Elbette görüşmeye devam edeceğiz. Tıpkı eskisi gibi dedim ya!"

Mert otomatikman tekrar etti. "Eskisi gibi mi?"

"Evet... Eskisi gibi!"

"Sevgili olmaya devam edeceğiz, değil mi? Tamam, aynı evde yaşama olayı biraz acele ve abartı olabilir. Tıpkı bahsettiğin şu çocuk olayı gibi! Bana taşınma olayını da ileride yine konuşuruz."

Aydan hafif bir nefes aldı. Mert'in hâlâ farklı şeyler düşündüğü açıktı. Oysa genç kız onun gibi düşünmüyordu. Ne düşündüğünü gözlerinin içine bakarak söyleyebilmek için güçlü olmalıydı. İnsanın sevdiği birisine karşı direnmesi çok zordu ama buna mecburdu.

"Hayır!" dedi ona. "Hayır, sevgili gibi değil."

"Anlamadım?"

"Bir süre kafamı toplayıp düşünmek istiyorum. İlişkimizi değerlendirmek, nereye doğru gittiğimizi görmek istiyorum. Bu yüzden bir süre eskisi gibi olmalıyız diyorum. Bana sevgilin olmamı teklif etmeden önceki gibi ... görüşmeye devam edebiliriz. İki dost olarak..."

Mert onun ne demek istediğini anlamıştı sonunda. Kaşları çatılmıştı yeniden. Dişleri sıkıldı. "Bitti mi diyorsun yani?"

Genç kız başını salladı. "Senin düşündüğün manada ... bitti!" dedi kararlı bir sesle.

"Bu kadar kolay ım?" diye sordu Mert inatla. "Aydan! Gerçekten de bu konuyu düşünmeni istiyorum. Biz seninle bir daha nasıl iki dost olabiliriz ki? Biz bu aşamayı çoktan geçtik! Biz... Biz seninle seviştik!"

"Evet!" dedi Aydan donuk bir sesle. "Aslında o gece bile ne istediğini anlamalıydım! Beni zorlayışından anlamalıydım. Amacına erdiğinde beni avutmaya çalışırken söylediğin saçma sözcüklerden anlamalıydım. Ne yazık ki çok aptalım!.. Bu konularda hiçbir tecrübem yok. Aşk ile cinselliği ayırt edemiyorum. Sanırım bundan sonra seçeceğim erkeklerde daha dikkatli olurum!"

Mert iyice sinirlenmişti. Gözlerinin içi yanıyordu. "Bu konuda kesin kararlı mısın?" diye sordu öfkeli bir sesle.

"Evet!"

"Ben dost olabileceğimizi sanmıyorum."

"Sen bilirsin..." Gözleri yaşarmıştı. Dudaklarını ısırıldı. "Seni hiçbir şeye zorlamayacağım."

"Evliliğe zorluyorsun ama?"

"Olması gerekeni söylüyorum." Yutkundu. "Mutlu olabilirdik!"

Mert sessiz bir öfkeyle onu süzdü. Dişlerini sıkıdığı için yanak kasları oynuyordu. Genç kızın gözlerindeki nem onu hiç etkilememiş gibiydi. Belki daha da öfkelenmişti. Aydan'ın en doğal silahını kullandığını düşünmüştü.

"Zorlama bir evlilikle mutlu olamam ben!" dedi zehir gibi bir sesle. "Bekâretini kaybeden tek kız sen değilsin! Dünyanın sonu da değil."

"Meseleyi hâlâ anlamıyorsun değil mi?" diye sordu Aydan acı bir sesle.

"Evet... Anlamıyorum!" Öfkeli bir şekilde saçlarını iki eliyle geriye itti. İnce telli perçemler yeniden öne döküldü. "Anlamayacağım da... Sana son bir şans vereceğim Aydan! Bu geceye kadar aklını başına almazsan ... her şeyi bitireceğim. Anladın mı? Aklını başına topla ve saçmalamayı kes."

Genç kız cevap vermeden öyle bakıyordu. Mert'in kibirli ve inatçı hali gözlerini daha da yaşartmıştı.

Mert geriye doğru bir adım attı. Sonra sinirli bir şekilde döndü. Kararlı adımlarla oradan uzaklaştı. Salih ve Melike'nin yanından geçerken onlara hiç bakmamıştı.

Aydan bir iki saniye öylece durdu. Kendisini toparlamaya çalışıyordu. Bir peçete ile gözlerindeki yaşları aceleyle silmişti. Olanlara inanamıyordu. Bir gün önce dünyanın en mutlu kadınlarından biriyken, şimdi ise intihar etme boyutuna gelmişti. Belki de karnında bir çocukla yapayalnız kalmış olabilirdi!

Odasına gidip doyasıya ağlamalıydı. Pansiyonun bahçesinden geçip bina girişine yöneldi. Aynı anlarda Melike, Salih ile konuşmasını kesip onun önüne çıktı. Yeşil gözleri meraklıydı. "Günaydın!" dedi arkadaşına. Aydan'ın gözlerinin içine bakarak ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Neyse ki Aydan iradesi çok güçlü bir kızdı. Ne iç dünyasındaki karmaşayı belli ediyordu ne de üzüntüsünün derecesini... Sadece gözleri eskisi gibi ışıkla dolu değildi.

"Günaydın." dedi Aydan da toparlanmış bir sesle. Hafifçe gülümsemişti bile.

"Mert'in nesi var? Erken gelmiş ama bir merhaba bile demeden yanımızdan geçip gitti."

Genç kız sevdiği adamın gittiği yöne baktı öylesine. Tabii o ortadan kaybolalı çok olmuştu. "Kavga ettik!" dedi doğrudan. "Ondandır."

"Ciddi misiniz?" diye hayretle sordu Melike. "Kızım, ne ara kavga ettiniz? Adam daha yeni geldi!"

"Öyle işte..." dedi Aydan aldırılmazcasına. Konuyu değiştirmek en iyisiydi. "Sen niye erken kalktın? Bu saatte yataydın normalde."

Melike ikna olmamış bir yüzle duruyordu. Sonra isteksizce açıkladı. "Uyuyamadım..."

"Süslenmişsin de..."

"Salih'le gideceğim." Gözleri annesine veda eden genç adama kaydı. Aydan da baktı o yöne. Uzun boyu ile eğilmiş, annesinin yanağını öpmüştü. "Dün bir yere gideceğinden bahsetmişti. Bir iş görüşmesiymiş. Aklımda kalmış. Beni de götürmesini istedim."

"Kabul etti mi?"

Melike kurnazca gülümsedi. "Etti ama çok dil döktüm işin doğrusu. Çok kapalı bir adam. Başkası olsa hemen atlardı. Benden hoşlanmadığım düşünmeye başladım neredeyse."

"Adam haklı. İş görüşmesinde senin ne işin var ki?"

"Yok be kızım!.. Arabada oturacağım diye yemin ettim. Hurda arabasının kliması bile yok. Yani onun için yaptığım fedakârlığı takdir ederse sevinirim."

"Nasıl takdir etmesini bekliyorsun ki?" diye sordu Aydan düz bir sesle. Salih onlardan yana bakmıştı. Melike'nin gelmesini bekliyor olmalıydı. Uzaktan siyah gibi duran koyu mavi gözleri bir an Aydan'ın gözleri ile keşişti.

Genç kızın içi o an biraz huzursuzlukla doldu. İnşallah Salih sözlerini tutan bir adam olurdu. Kimseye hamile olduğunu söylemeyeceğine dair söz vermişti ama artık insanlara güveni kalmamıştı. Ya Melike bir şekilde konuyu açar, Mert'le ikisinin kavga ettiklerini söylerse? Ya o zaman Salih ona her şeyi anlatırsa? Mert'ten hamile olabileceğini ama onun evliliği dahi düşünmediğini söylerse!.. Arkadaşlarının bunları öğrenmelerini gerçekten istemezdi.

Söylemeyeceğini ummaktan başka çaresi yoktu.

"Bir iki öpücükle olabilir..." dedi Melike çapkınca. Arkadaşının sıkıntısını fark etmemişti. "Ateşli bir iki öpücük tabii! Uzun zamandır bir erkeğe karşı böylesine heyecan hissetmemiştim."

"Umarım sonu yatakta bitmez!" dedi Aydan onu uyarırcasına. Küçük bir sevişmenin bile nelere mal olabileceğini ilk elden

öğrenmişti. Yüzünü arkadaşının kulağına yanaştırdı. "Eğlen ama ... kendini kaptırma sakın!"

Melike gülümseyerek uzaklaştı onun yanından. Genç kız ikisinin birden pansiyonun bahçesinden çıkışını izledi. Sonra bir an için Yasemin Hanım'la göz göze geldiler. Genç kız mecburi bir tebessüm attı. Sahte gülümsemesi belli olmasın diye de inanılmaz çaba sarf etmişti. Kadın da ona gülümsemişti.

Odasına çıktığında, gülümsemesi çoktan yok olmuştu Aydan'ın. Yorgun bedenini yatağa bıraktı. Gözlerini tavana dikti. Mert şimdi ne yapıyordu acaba? Ona düşünmesi için geceye kadar süre vermişti. Neyi düşünecekti ki? Her şey bir çıkmazdaydı.

Nasıl olup da uyuyakaldığını bilmiyordu. Telefonunun çalmasıyla uyandı. Şaşkınca neler olduğunu anlamaya çalıştı. Telefonu alıp açtığında, kulağında Şeyda'nın sesi yankılandı.

"Uykucu!" diyordu arkadaşı gülümseyerek. "Yatıyor musun hâlâ?"

"Doğrusu ... evet!" dedi genç kız kolundaki saate bakarak. Saat öğleni geçmişti. "Kahvaltıyı erken yaptım. Sonra yine uyumuşum."

"Biliyoruz zaten. Mert gelmiş. Gözün aydın. Yasemin Abla az önce söyledi. Bengü ile şimdi odamıza gelip üstümüzü değiştirdik. Siz bizimle plaja gelecek misiniz yoksa ikiniz mi takılacaksınız?"

Onların bir şeyden haberleri olmadığı belliydi. Sesindeki eğlenceli tondan da, Mertle ikisinin aynı odada hatta aynı yatakta olduklarını düşündüğü açıktı.

"Siz gidin..." dedi yavaşça.

"Anlamıştık zaten!" Kıkırdadı. "Görüştürüz aşk kelebekleri..." dedi alayla. Sonra telefonu kapatıverdi. Aydan bir süre telefonun ekranına baktı. Aşk kelebeklerinin ömrü kısa olmuştu.

Kendisini toplayıp mesajlarını kontrol etti. Mert'ten bir mesaj veya bir arama yoktu. Şaşırmamıştı. Herhalde gece olduğunda ayaklarına kapanıp onu geri kabul etmesi için yalvarmasını bekliyordu. Daha çok beklerdi duygusuz adam!

Bir süre odasında oyalandı. Arkadaşlarının plaja gitmesini bekliyordu. Sonra kalkıp eline kitabını aldı. Yarım saat geçmişti. Artık aşağıya inebilirdi. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Yalnız

kalıp iyice düşünmek istiyordu. Bebek ve Mert hakkında iyice düşünmeliydi.

Bahçede en kuytu köşede bir yer buldu. Ağaçların altında, gözden uzak bir köşede idi. Oldukça serindi. Hemen başının üstündeki çınar ağacından bir sürü kuş sesi geliyordu.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmadı. Arada sırada telefonuna bakıyordu yine ama Mert'ten ne bir mesaj ne bir arama vardı. O inatçıysa kendisi daha da inatçıydı. Kimsenin yatak arkadaş olamazdı.

Öyle diyordu ama zaman geçtikçe yüreği daha acıyordu. Mert'e olan sevgisi bir sürü bahaneyi aklına getiriyordu. Bunların içinde onun bazı sözlerinde haklı olabileceği de vardı. Onun hırslı birisi olduğunu biliyordu ve geleceği için bir sürü planı olduğunu da farkındaydı. Evlenmek istememesi bu aşamada çok mantıklı geliyordu. Başka zaman olsa onu beklerdi. Başka zaman olsa evlilik için acele etmezdi fakat işte, hiç zamanı yoktu ki!

Yanında birisi durduğunda başını kaldırdı. Melike'ydi gelen. Hemen Aydan'ın yanına oturmuştu.

"Hey! Fıstık! Ne yapıyorsun burada tek başına?" diye sordu.

Aydan kitabının arasına parmağını koyarak kapattı. Kısılmış gözlerle ona baktı. "Kitap okuyorum."

"Gördüm de..." Onun da gözleri etrafında gezindi. "Mert ile barışmadınız mı daha?"

"Hayır!"

"Niye kavga ettiniz ki? Hep aklımda bu soru vardı." Merakla yüzüne bakıyordu. "Salih'e sordum bir şey biliyor mu diye ama bilmediğini söyledi!"

Oh! Çok şükür!

Demek Salih sırrını saklamayı becermişti. Ona minnet duyulmalıydı galiba.

"Boş ver bizi! Anlatırım sonra. Siz ne yaptınız? Salih'in iş görüşmesi nasıl gitti?"

Konu Salih olunca Melike'nin ilgisi hemen dağılmıştı. "İyiymiş sanırım. Ben arabada bekledim. O da iki adamla uzun uzun konuştu.

Sonra biraz dolaşırız diyordum ama pansiyonda işi varmış, hemen döndük." Sesinde küçük bir hayal kırıklığı vardı.

Genç kızın gözleri etrafta gezindi ama Salih'i göremedi. "Neyse... Şimdi ne yapacaksın? Sen de plaja gidecek misin?"

"Üf! Hava iyice sıcak oldu... Sanırım gidip biraz uyuyacağım. Sabah erken kalkmak beni salak gibi yaptı."

"Peki! Hadi sen gidip uyu. Akşama kızlar gelince hep birlikte dışarıya çıkarız."

Melike oradan ayrılınca Aydan yeniden kitabına gömüldü. Bir iki kere Salih'i görmüştü. Genç adam onunla ilgilenmeden bir şeylerle uğraşıyordu. Belli ki Aydan'ın derdi onu o kadar ilgilen-dirmiyordu. Bu durum nedense biraz canını sıkıyordu. Sabahki konuşmalarından sonra hiç değilse bir kere gelip nasıl olduğunu sorabileceğini düşünüyordu. Bütün erkekler öküzdü işte!

Hava kararmasına yakın diğer iki kız arkadaşı plajdan geldiler. Bir şeyden haberleri olmadığı için gayet neşeli bir şekilde Aydan'a el salladılar ve pansiyona girdiler. Onların duş alıp temizlenmeleri ve hazırlanmaları bir saati bulurdu. Kendisi de kalkıp akşam yemeği için hazırlansa iyi olurdu. Acıkmıştı. Oturmaktan poposu da acımaya başlamıştı. Kitabını kapatmadan önce kaldığı yere ayıracını koydu.

Tam da o anda karşısında birisi belirdi. Başını kaldırıp baktı. Mert asık bir yüzle ona bakıyordu.

"Aramadın!" dedi suçlarcasına.

Aydan'ın kalp atışları onu görünce hızlanmıştı. Her şeye rağmen sevdiği adamdı o. Bu hale gelmiş olmaları yüreğini acıtıyordu. "Aramamı gerektirecek bir şey mi vardı?" diye sordu elinden geldiğince mesafeli bir şekilde. "Senin fikrini değiştirebilecek miyim?"

"Benim değil, senin fikrini değiştirmen önemli."

"Düşüncelerimiz arasında derin bir uçurum var Mert!.. Benim hayalimde seninle evlenmek vardı. Sana hiçbir şekilde engel olmazdım. Yine kariyerine devam ederdin. Güzel bir çocuğumuz olurdu belki fakat sen evlenmek istemediğin gibi, çocuk fikrini bile hazmedemiyorsun!"

"Sana henüz çok genç olduğumuzu söyledim, Aydan!" dedi Mert. Yüzü hâlâ asıktı.

"Bu sadece bir bahane!"

"Çocuk da ne demek? Sen kendin çocuksun! İkimiz üniversiteyi bile bitirmedik. Ben daha askere gideceğim!"

"Ne olmuş? Bizim gibi olan nice çift var!" Mert'in başı öne düşmüştü sinirden. Dişlerini sıktığı belliydi. Aydan birkaç saniye onu süzdü. "Korkuyorsun değil mi?" diye sordu yavaşça.

"Saçmalama!"

"Korkuyorsun!" diye ısrar etti Aydan. "Evlenmekten değil, birine bağlı olmaktan korkuyorsun!"

Mert'in gözleri ona çevrildi. Bir şey demeden durdu öylece. Başlarının üzerinden neşeyle ötüşen kırlangıçlar geçti. İki gencin arasındaki gerilimi umursamadan uçuşup duruyorlardı.

"Tek bir kadına bağlı olmak işine gelmiyor." dedi Aydan. "Bir sürü kadın varken, gününü gün edebilecekken, tek bir kadının, vücudu da sevgisi de sana yetmeyecek, değil mi?"

"Seninle yaşamaya hazırım!" dedi Mert kızgınca. "İleride evlenebileceğimizi de söyledim! Evlenmek şart değil ki!"

"Oysa evlenmeyi isteyen sen olmalıydın!" dedi Aydan kırılgan bir sesle. "Beni yeterince sevseydin ... kaybetmekten korkardın."

"Niye korkayım Aydan!" Kızgın, isyankâr bir ses tonu vardı. "Sen beni sevdikten sonra niye korkayım?"

"Ya karşıma senden daha iyi birisi çıkarsa? Ya beni sevip hayatını benimle sürdürmek isterse?"

"Öyle bir şey olursa, bu konuyu iki olgun insan gibi konuşur hallederiz. Eğer... Eğer sevgimiz yıpranmışsa ve sen de ayrılmak istersen ..." Sustu.

Devamını getirmese de Aydan cümlelerin sonunu biliyordu.

Ayağa kalktı. Kitabını ve telefonunu eline alıp Mert'in gözlerinin içine baktı. "Ben anlayacağımı anladım artık Mert!.. Lütfen daha fazla devam edip sevgimi bu kadar küçümseme! Bırak hiç değilse bu kalsın bana!"

Onun yanından hızla geçip pansiyona yöneldi. Binadan içeriye girdi. Lobide Salih vardı. Eğilmiş, bir şeyi inceliyor gibiydi. Karşısında ise orta yaşlı bir çift bekliyordu. Belli ki pansiyonda kalacaklardı.

Salih bir an için genç kıza baktı ama derin mavi gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Yeni misafirlere bir anahtar kartı uzatırken, bu sefer Aydan'ın arkasından öfkeyle gelen Mert'i görmüştü.

Aydan odasına doğru hızla çıktı. Mert ise lobiye doğru geliyordu. Anahtarlarını ve valizlerini alan çift ise merdivenlere yönelmişti.

Mert ellerini sinirle lobinin parlak mermerine dayadı. "Hesabımı kes!" dedi Salih'e emreden bir tonla. Asık suratından nemrutluk akıyordu. Yüzünün çekiciliği kaybolmuştu. "Bir an önce bu berbat yerden ayrılmak istiyorum!"

Her türlü şeye hazırlıklı olmasma rağmen Salih biraz şaşırmıştı. Gözleri kısıldı azıcık.

"Ayrılıyor musunuz?" diye sordu şaşkınlığını gizleyerek.

"Evet!" dedi Mert. Elini cebine atmıştı. "Borcum ne?"

Genç adam önemsiz bir şeymiş gibi başını salladı. "Bir borcunuz yok!"

"Saçmalama aslanım! Odanızı kullandım. Duş aldım!" Cüzdanını açtı. Normalde beş yıldızlı bir otele verilebilecek bir günlük ücreti nakit olarak mermerin üzerine fırlattı. Salih'in gözleri önce paraya, sonra onun yüzüne çevrildi.

"Paraya gerek yok dedim!" diye biraz zorlama bir nezaketle mırıldandı.

"Bence var. Belki köhne pansiyonunuza biraz faydası olur." Bir bütün kâğıt para daha attı tezgâha. "Belki az gelir. Bunu da al."

Salih paraya bakmadı bile. "Ne oldu? Aydan Hanım'la sorununuzu halledemediniz mi?"

Dönüp gitmek üzere olan Mert durakladı. Öfke dolu gözlerini ona çevirdi. "Bizim sorunumuzdan sana ne?" diye sordu kızgınca. "Başkalarının işine niye burnunu sokuyorsun?"

Salih hafifçe gülümsedi. "Hiç istemiyorum aslında." dedi yavaşça. "Ancak, o kadar pislik bir adamsın ki ... seni dövmekle aptallığına gülmek arasında gidip geliyorum."

Mert'in yüzü karardı iyice. "Ne dedin sen?"

"O kızın sana âşık olduğu apaçık ortada..." Bebekten bahsetmesi gerekir miydi acaba? Gerçi bunu söylemek ona düşmezdi. İyi niyetle bile olsa yakışık almazdı. Belki zaten Aydan ona söylemiş bile olabilirdi. "Kemer'ini en güzel kızma sahip olabilecek kadar şanslı bir adamken, bir pislik gibi davranmanı anlamıyorum sadece..."

Mert, karşısındaki iri adamın sözleri ve dahası cesareti karşısında şaşırmıştı. "Şansını sen dene istersen!" dedi öfkeli bir sesle. "Ona yamanmaya çalıştığın çok açık!"

"Bu sözlerin bile nasıl bir pislik olduğunu ispatlıyor!" dedi Salih. Gülümsemesi hâlâ dudaklarında olsa da gözleri karanlıktı. "Hadi git!" diye âdeta emretti. "Bir yerlerini kırmadan kaybol pansiyonumuzdan."

"Bu... Bu tavrını avukatıma anlatırsın artık!" dedi Mert. Elin-den daha fazlası gelmemişti. Salih'in sadece uzun ve atletik oluşu bile korkutucu bir tehditken, sesindeki bir ton, kemiklerini kır-maya hazır olduğunu gösteriyordu.

"Tabii ki! Selamımı da söyle."

Mert öfkeyle uzaklaştı oradan. Salih bir süre ardından baktı. Belki de en doğrusu buydu! Bu adam Aydan'a göre birisi değildi. Onu hak etmiyordu. Aydan'ı sevmediği açıktı. O sadece güzel bir kadından ganimetini almış ve geri kalanla ilgilenmemişti. Peki ya şimdi ne olacaktı? Bu yaşta bir kız, karnında bebekle ne yapabilirdi ki?

Bu kadar kafayı takacağı bir şey değildi. Aydan kendi hatalarının bedelini kendisi ödeyecekti elbette. Hamileyse eğer çocuğu doğuracak değildi ya! Doğurabilmesi için öncelikle evlenmesi gerekirdi. Günümüzde ailesinden gizlice çocuk aldırان pek çok genç kız vardı. Gazetelerde okuyor, bazen birinci ağızdan duyuyordu bile. Böylesine zengin bir kızın iyi bir hastanede gizlice yaptracağı

basit bir operasyon her şeyi çözerdi. Huzursuzca iç çekti. Olan o zavallı bebeğe olacaktı!

Pansiyonun diğer kapısından orta yaşlı bir kadın girdi. Salih onu çocukluğundan beri tanıyordu. Ara sıra gelirdi ve müşterilere hiç rahatsız etmeden kâğıt mendil satar, geçimini sağlardı. Yatalak kocasına da böyle bakabiliyordu. Genç adama doğru yanaştı kadın.

"Bugün işler iyi miydi, Pakize abla?" diye sordu Salih.

Yaşlılığın doldurduğu derin çizgilerle kaplı yüzde bir gülümseme belirdi. "Şükür..."

"Geç kalımsın bugün... Akşam oldu..." Elini cebine atmıştı. Tüm bozuklukları tezgâhın üzerindeki kâğıt paraların yanına bırakmıştı. "Ver bakalım birkaç mendil. Müşteriler bu ara çok istiyor."

Yaşlı kadın memnun bir gülümsemeyle elinde kalan mendil paketlerinin yarısını tezgâha bıraktı. "Al bakalım... Sizin işler nasıl?"

Genç adam gülümsedi. "Şahane! Fark ettim de sen buraya her uğradığında bize uğur getiriyorsun."

Bu iltifatın abartılı olduğunu bile bile yaşlı kadın memnun bir şekilde kıkırdadı. En berbat gününü bile düzeltebilecek kadar hoş bir adamdı bu lacivert gözlü. "Bana kur yapmıyorsun, değil mi?"

"Senden hoşlanıyorum. Şansım varsa devam edeceğim."

"Evdeki yatalak ihtiyarı hâlâ sevmesem sana hemen göz kırpardım doğrusu." Buruşuk derili elini mermer tezgâhın üzerindeki bozukluklara uzatmıştı.

"Hepsi senin!" dedi Salih gülümseyerek. Kâğıt paraları işaret etmişti. Kadın şaşkınca bakınca doğal bir şekilde açıkladı. "Bir müşteri bırakıp gitti."

"Bana mı?"

"İlginç, değil mi?"

"Saçma..."

"Al hadi. Kemal amcanın bu ayki ilaçlarına yeter."

"Zaten her ay annenle sen ödüyorsunuz ilaç paralarını."

"O halde onu alıp bir yerde yemeğe götür. Sıkılmıştır evde."

Kadının gözleri sulanmıştı. "Önce tekerlekli sandalyesini tamir ettirmem lazım. Bu ikisine de yeter." Uzanıp Salih'in tezgâh

üzerinde duran iri elini tuttu. Hafif titreyen zayıf parmakları, genç adamın güçlü parmaklarını sevgiyle sıktı. "Sağ ol evladını!.."

Salih bıyık kıvırdı. "Kemal amcaya söyle kendisine iyi baksın. Ona bir şey olursa karısını kapabilirim."

Yaşlı kadın sulu gözlerine rağmen yine keyifle güldü. Eliyle gözlerini kurulamaya çalıştı. Salih ise peçetelerden birisini açıp ona bir tane uzatıverdi.

"Sen ilk sıradasın zaten!" dedi kadın. Peçeteyi alıp küçülmüş yeşil gözlerini sildi. Dudaklarını sıktı. Hafif bir nefes aldı. Salih paraları avucunda toplamış, ona uzatıyordu. "Teşekkür ederim." Titreyen eli paraya uzandı. Alıp eski çantasının içine attı. "Ben gideyim."

Salih onu utandırmamak için elinden geleni yapıyordu. Başını salladı. "Tamam. Tekerlekli sandalyeyi yarın ben evden alır yaptırırım. Sen onunla uğraşma."

"Cidden mi?"

"Evet."

"Peki, teşekkür ederim oğlum!.."

"Sorun değil Pakize abla!.. Sen yine sık sık gel... Şansımız uçmasın... Bir ara gizlice kahve de içelim. Baş başa!.."

Kadın kıkırdadı. Tam bir genç kız gibiydi o anda. Her kadın gibi ilgilenilmek onu mutlu etmişti. "Gelirim." dedi gülücükleri arasında. O mutlu bir şekilde gittikten sonra Salih yine işine döndü. Bir süre orada oyalandı. Aslında amacı Mert'in ne yapacağını görmektir. Sarışın yakışıklı adam on dakika sonra elinde bavulu ile aşağıya inmişti. Ters bir bakışla Salih'e göz attı. Bakıştılar bir an fakat bir şey demeden oradan hızla uzaklaştı.

Aptal adam! Demek gidip o güzel kızın kalbini almamıştı! Aklı bunu kabullenmiyordu. Aydan'ın ona âşık olduğu o kadar açıktı ki! Nasıl oluyordu da bu kadar büyük bir şans tepiyordu? Üstelik o güzel kadından bir de çocuk sahibi olacaktı. Bunu bilmese bile düşüncesi aklında gezinmeli, mutlu olmalıydı.

Bazı erkekler gerçekten şanslı ama aptaldı!

8. BÖLÜM

Aydan çok üzgündü. Mert o akşam pansiyonu terk etmiş olmalıydı. Onu daha sonra hiç görmemişti çünkü. Giderken genç kızı aramamıştı. Şaşırمامıştı gerçi. Hem Mert'i kaybettiği için hem de geleceği hakkında kararsız olduğu için üzgündü. Şüpheleri ise neredeyse kesinleşmişti. Hâlâ âdet görmemişti. Bu bir iki günlük gecikmenin dışında bir şeydi artık.

Arkadaşlarına nedense Mert'le kesin olarak ayrıldıklarını söylemekten kaçınmıştı. Sadece aralarındaki bir mesele yüzünden kavgaya ettiklerini, Mert'in de kızıp gittiğini söylemişti. Garipti ki arkadaşları ikisi arasındaki bu ciddi kavgayı hiç önemsememişlerdi, hatta sanki memnun olmuşlardı. Bir türlü Aydan'ı o kibirli adama yakıştıramıyorlardı. Üstelik tatillerinin son günlerinde Aydan'ın onlardan ayrı kalıp Mert ile vakit geçirmesini de istemiyorlardı.

Melike ise yine eskisi gibi onlara takılıyordu. Salih'le pek bir araya gelemiyorlardı. Genç adam epey yoğundu. Yasemin Hanım, oğlunun gündüzleri kendi bürosunda çalışmaya başladığını söylemişti. Dediğine göre Kemer içinde inşaat işleri üzerine olan bürosunu geri açmıştı. Küçük bir yerdi ama eski müşterileri onu hemen bulmuştu. Aydan'ın gözleri de nedense zaman zaman onu arıyordu. Bahçede veya bina içinde ara sıra karşılaşsalar da bu genellikle akşam vakti ve çok kısa bir süre oluyordu. O anlarda da genç adam ona karşı diğer misafirlere davrandığından daha farklı davranmıyordu. Tebessümü bazen dudaklarında oluyordu ama hepsi buydu.

Mert'in gidişinin ikinci günü olmuştu. Günlerden perşembeydi. Artık aklındakini gerçekleştirmiş, günün ikindi vaktinde özel bir hastaneye gitmişti. Görüştüğü kadın doğumcuyu ona, bir eczane çalışanı tavsiye etmişti. Doktor Tülin'in, Kemer'in en iyi kadın doğum uzmanı olduğunu söylemişti. Elli yaşlarına yakın, kısa saçlı bir kadındı. Sarıya boyalı saçları ile esmerleşmiş cildi güzel bir uyum içindeydi. Açık kahverengi gözlerinde ise sıcak bir ifade vardı. Önce onu dinlemiş, sonra kan ve idrar tahlilleri

yaptırmıştı. Tahliller için biraz zaman gerekiyordu. Bir saat sonra yeniden doktorun yanına gittiğinde, zaten içgüdüsel olarak bildiği haberi duymuştu.

"Hamilesin, tatlım!.." diyen doktor, sevimli bir şekilde gülümsüyordu. Tahlil sonuçlarını masaya bıraktı. "Tebrik ederim." Aydan'ın başı öne düşmüştü. Kadının gülümseyen ama dikkatli gözleri onun üzerinde gezindi. "Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet..." dedi Aydan yavaşça. Dudağının kenarını belirsizce ısırıyordu.

"Yoksa bebeği istemiyor muydunuz?" diye sordu doktor. Tecrübelerine dayanarak bazı çiftlerin hemen bebek arzulamadığını biliyordu. Gülümsedi. "Bak, baştan hep böyle olur. Biraz erken olması planlarınızı değiştirse de o kadar üzülmeye. İnana bana bebeğiniz doğduğunda tüm endişeleriniz hemen yok olacak. Anne baba olmak kadar güzel bir şey yoktur bu dünyada..."

Aydan gülümsemeye çalıştı. "Eminim öyledir. Teşekkür ederim." Ayağa kalktı. "Gideyim ben." Uzanıp tahlil sonuçlarını aldı. Pahalı çantasının içine attı.

"Dur bekle. Hamileliğin başlangıcında ve sonrasında neler yapacağınızı anlatayım sana. Bu dönemler için de takviye birkaç ilaç yazacağım."

Aydan durakladı. "Gerek yok." dedi yavaşça. Sonra sol elini ona doğru uzattı. "Evli değilim."

Kadının gülen gözleri yüzüksüz parmağına kaymıştı. Gülümsemesi azaldı. "Bu önemli bir sorun." dedi ardından. Sesi ayıplar gibi değildi. Bir anne şefkatiyle doluydu. "Demek gerçekten istenmeyen bir hamilelik!"

"Aynen..." Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Bebeğin babası hamile olabileceğini biliyor mu?"

"Hayır, henüz değil. Ben bile sayenizde yeni emin oldum."

"Söyleyecek misin?"

"Söylemeye çalıştım. İki gün önce, kaldığım pansiyonda... Sonuç olarak ciddi bir kavga ettik."

"Buralı değil misin sen?"

"Hayır... Ailem İstanbul'da. Ben de Ankara'da okuyorum." Hafif bir nefes aldı. Ne kadar da zordu nefes almak! "Size bir şey soracağım. Okul açılmadan, bu işi halletmeliyim. Yeniden uğraşmak istemiyorum. Burada kürtaj da yapılabilir mi?"

Kadının ince kaşları hafifçe kalktı. "Aldırmak mı istiyorsun?"

"Evet... Babası çocuğu istemeyeceğine göre tek çarem bu. Kürtaj olabilirim, değil mi? Kimseden... Özellikle ailemden izin almam gerekmiyor, değil mi?"

Doktor Tülin kısa bir duraklamanın ardından başını salladı. "Olabilirsin tabii. Yaşın on sekizden büyük fakat bana kalırsa biraz düşün. Bu işler aceleye gelmez. Daha önünde kürtaj için çok zamanın var. Belki babası fikrini değiştirir."

"Değiştirmez. Bebeği doğurabilmem için önce evlenmemiz lazım. Ailem aksine izin vermez. Bebeğin babası ise evliliği hiç düşünmüyor. Ayrıca bebeği duysa delirir."

"Belki de mutluluktan delirir."

Aydan mahzun bir şekilde gülümsedi. "Sanmıyorum." Hafifçe iç çekti. "Neyse... Şu anda hazır değilim ama yarın büyük ihtimalle yine yanınıza geleceğim. Tatilim bitmeden bu işi halletmeliyim. Yarın çalışıyor musunuz?"

"Evet, burada olacağım..." dedi kadın biraz üzgün bir sesle. "Sen nasıl istersen öyle yaparız ama bana kalırsa babasıyla bir daha konuş. Nasılsa kaybedecek bir şeyin yok. Bebeği duyduğunda, eğer seni seviyorsa, buna mutlu olur. Çocuğunu sahiplenir."

Aydan cevap vermedi. Hafifçe gülümsedi. Buruk, yapayalnız bir gülümseme idi. Çok şey anlatıyordu. Kocaman bir sorunla baş başa kalmış çaresiz bir genç kızdı o.

Hastaneden ayrıldıktan sonra tek başına biraz dolaşmıştı. Mağazaları gezdi öylesine. Birkaç şey aldı. Canı sıkkın olduğu için kızları arayıp ne yaptıklarını sormamıştı. Onların akşam kendisini sorgulayacaklarını biliyordu ama şu anda kimseyle gülümseyerek konuşacak hali yoktu. Hamile olduğunu onlara söyleyemezdi ki...

Kalabalıkta ve sıcakta yürümekten yorulunca, deniz kenarında etrafı açık bir kafenin içine girdi. Boş masalardan birisine yöneldi.

Bir sandalye çekip oturdu. Çantasını masanın yanındaki diğer sandalyenin üzerine bırakmıştı. Limonata sipariş edip garsonun getirmesini bekledi. Birkaç dakika içinde gelen limonatasını yudumlamak ve gölge altında oturup dinlenmek iyi gelmişti. Arada sırada esen rüzgâr çok serin olmamakla beraber saçlarını salındırıyor, biraz rahatlatıyordu. Canı ise hâlâ sıkındı. Gözleri, elinde tuttuğu limonata bardağındaydı. Ne yapacaktı şimdi? Kendi kendine kızdı. Ne demek ne yapacaktı? Yapacağı şey belliydi. En iyi ve tek çare, bebeği aldırmaktı. Onu doğuramazdı. Babasız bir bebek doğurmaya kalksa, o kadar çok sorun çıkardı ki!

Gözlerini yan masaya çevirdi. Beş altı aylık hamile gibi duran bir kadın, yanında annesi ile gülüşerek konuşuyordu. Üzerindeki bol elbise, yuvarlak karnunu pek gizleyemiyordu. Bakışları çapraz masada oturan bir başka kadına kaydı. Birkaç aylık gibi duran bir kız bebeğini yanındaki kocasma uzatmıştı. Çocuğun alnındaki kırmızı bandana ve pembe elbiseleri onu bir kartpostal bebek gibi göstermişti.

Gözlerini kaçırdı. Bebeği doğurmak istese, ağabeyi Ataman'ın önce çok kızacağını ama sonunda mantıklı davranacağını biliyordu. O böyle bir şey için kız kardeşini dövecek, gazetelerde okuduğu gibi hamile kardeşini öldürmeye kalkacak bir adam değildi elbet fakat hemen bebeğin babasını öğrenmek isteyecek ve öğrendiği gibi de ilk işi Mert'in yakasına yapışmak olacaktı. Bundan emindi. Önce sakın davranacak, evlenmeleri için Mert'i zorlayacak, gerekirse de hiç çekinmeden ağzım burnunu kıracaktı. Ataman'ı tanıyorrsa her şey bu sıra ile gerçekleşmiş olacaktı.

O güzel ruhlu ağabeyinin başının derde girmesini hiç istemiyordu. En iyisi kürtaj olmak ve başına gelen bu felaketi herkesten saklamaktı. Eğer yarın kürtaj olacak cesareti bulamazsa, sonra da yaptırabilirdi. Doktorun dediği gibi, henüz vakti vardı. Eve döndüğünde olabilirdi mesela. Arkadaşları ile buluşacağını söyleyip birkaç saatliğine ortadan kaybolur, bebeği aldırırdı. Operasyonun ikinci günü hiçbir şey olmamış gibi yürüyebileceğinden emindi.

İçinde buzların gezdiği soğuk limonatasından bir yudum alırken üzgün gözlerini, bu sefer hamile anneden ve küçük bebeğin olduğu noktadan başka bir yöne, etrafındaki hareketlilikte gezdirdi. O sırada karşı kaldırımında güçlü adımlarla yürüyen uzun boylu bir adam gördü. Bir sürü kişi içinde bile kendisini belli eden Salih'i hemen tanıdı. Beyaz keten pantolon ile açık mavi bir gömlek giymişti. Elinde olmadan onu izledi. Düzgün hatlara sahip yakışıklı yüzünde ona çok yakışan bir güneş gözlüğü vardı. Çok şık ve farklı görünüyordu. Babasının şirketine gittiğinde karşılaştığı o gösterişli iş adamlarından hiçbir farkı yoktu; hatta ağabeyi Ataman'ın yanında bile ezilmeyecek kadar güçlü görünüyordu. Elinde bir çanta vardı. Çizimler veya projeler için olmalıydı. Koyu camlı gözlük onu olduğundan daha ciddi gösteriyordu. Bu hali biraz farklı gelmişti.

Kabul etmeliydi ki Salih iyi niyetli ve çok beyefendi bir adamdı. O sabah gelip onu teselli etmeye uğraşması çok hoştu. Annesinin zoru ile geldiğini söylemiş olsa da ilgisi sıcak ve gerçektir. Neden sanki böyle iyi olan bir adama âşık olmamıştı ki? Neden Mert gibi kendisine zıt bir kutup seçmişti? Gerçi Salih de uygun bir aday değildi. Hem kendisine hem de Melike'ye... Sorun neydi peki? Neden kadınlar doğru erkekler dururken yanlış olanda ısrar ediyorlardı? Yanlış erkek seçmek, yanlış erkeğe âşık olmak kadınların genetiklerinden gelen bir şeydi galiba. Belli ki onlar da çoğu kadından farklı değildi.

Salih geçip gidecekken, genç kız ani bir kararla elini kaldırdı. Çok uzakta değildi. "Salih!" diye seslendi ona doğru.

Çevredeki müzik sesine ve diğer gürültüye rağmen genç adam bu seslenmeyi duymuştu. Durakladı bir an. Bakışları etrafında gezinirken, kendisine el sallayan Aydan'ı gördü. Sonra önünden geçen araçlara dikkat ederek yolun karşısına geçti. Ondan tarafa yöneldi. Yüzünde bir gülümseme vardı. Gölgeler içinde oturan genç kızın yanına gelince önünde durdu. Gözlüğünü çıkarıp başını eğdi selamlarcasına.

"Merhaba!" demişti kalın sesi ile.

"Merhaba!" Bu sıkıntılı anlarında nedense genç adamın arkadaşlığına, içini ısıtan o korumacı tavrına ihtiyacı vardı. Hafifçe gülümsedi o da. "Nereye? İşin yoksa biraz otursana. Sana soğuk bir şeyler ısmarlayayım."

"Aslında biraz işim vardı. Gitmem lazım. Teşekkür ederim."

"Saat altı oldu. Mesai bitti. Ne işi? Otur lütfen hadi."

Genç adam kararsızca Aydan'ı süzdü. Aydan yeşil şortu ve sarı bluzu ile çok güzel görünüyordu. Ondan etkilenmeyecek bir erkek düşünemiyordu. Bu sıcak ve yorucu günün sonunda ferahlamak için onunla geçirilebilecek birkaç dakikadan daha güzel bir şey olamazdı herhalde; fakat bu güzel kızdan uzak durması gerektiğini içgüdüsel olarak da hissediyordu!

Sonunda uzanıp bir sandalye çekti. Çizim çantasını diğer sandalyeye bırakırken rahatça karşısına oturdu. Başını çevirmişti ve ortada gezinen garsona eliyle işaret etmişti. "Ali! Bana da bir limonata!" diye seslendi. Sonra keskin ama gülümseyen lacivert gözleri yeniden genç kıza döndü. "Peki... Ne haber?"

Aydan omuz silkti. Onun varlığı ile garip bir şekilde rahatlamıştı. Yalnız olmayı başlangıçta tercih etmiş olsa bile, şimdi bu iyi niyetli adamın kocaman varlığı, içindeki sıkıntı bulutlarını dağıtmıştı. "Hiç! Öyle pek önemli bir şey yok!" diye yalan attı.

Genç adam onu süzmeye devam ediyordu. "Emin misin?"

"Evet."

"Canın neden sıkkın o halde? Tek başına oturuyorsun ve gözlerin bulutlu..." Başını çevirip etrafına bakındı hızla. "Arkadaşların nerede?"

"Onları ektim. Müzeye gideceğim dedim. Onlar da bir tur ile Olimpos'a gittiler."

"Demek ektin? Niye peki? Olimpos çok güzeldir."

Aydan omuz silkti. "İstemedim işte. Plajda gece yarısı partisi de olacmış. Hiç canım çekmedi."

"Müzeye gittin mi peki?"

"Hayır!" Limonatasından bir yudum daha aldı. Rujsuz kırmızı dudakları seksi bir şekilde ıslanmıştı. Genç adam o dudakları

süzdü bir an. Şu bir gerçektir ki Aydan'ın o güzel dudakları, gizleyemediği üzgün bir kıvrıma sahipti.

Ali isimli garson, genç adamın limonatasını da getirmişti. Bir an ikisine anlamlı bir şekilde baktı. İki genç bu bakışı fark etmemişti. O gittikten sonra Salih içi yanmış gibi bir yudumda limonatasının çoğunu bitirdi. Rahatlamış gibi bir nefes aldı. Bardağını masaya bırakıp yeniden Aydan'a yüklendi. "Söyle bakalım! Mesele yine sevgilin mi? Barışmadınız ım daha?"

"Barışmadık." Genç kızın sesi kuruydu.

"O gittikten sonra konuştunuz mu peki?"

"Hayır. Aramadı bile."

Salih hafifçe arkasına yaslandı. "Belki de sen aramalısın."

Aydan'ın dudakları sinirle kıvrıldı. "Daha neler!.. Asla aramam..."

"Saçmalama! Sevgi bazen geri adım atmaktır."

"Geri adım atacağım bir şey yapmadım ben. Mesele sadece evlilik değil. O hem evlenmek istemiyor hem de birlikte yaşamamızı isteyerek aklımla dalga geçiyor. Bebek fikrine zaten tamamen karşı... Bugün bir kadın doğumcuya gittim. Kan değerlerime göre hamile olduğum kesinleşti. Bu durumda ne yapmamı bekliyorsun?"

Salih'in yüzü tepkisizdi. Genç kızı süzüyordu. "Şu anda en önemli sorun bebek!" dedi yavaşça. Arkasına yaslanmıştı sık sık bir şekilde. Parmakları masanın üzerinde tıngırdayıp duruyordu. "Ben yine de fikrimde ısrar ediyorum. Bu durumunu sevgilinle açık bir şekilde konuşmalısın. Babası o! Gerçeği bilmek hakkı. Belki bir mucize olur, çocuğu aldırmanı istemez."

"Güldürme beni!" dedi genç kız soğuk bir alayla. "Bebegi bilse, inan bana önce kendisi aldırmanı isterdi! Bunu açıkça söyledi zaten. Bir gün evlense bile çocuk istemiyormuş! Daha çok gençmiş."

Salih gerçekten de ısrarcıydı. "Söyle ona! Ne kaybedersin ki?"

Genç kız başını iki yana salladı. "Yapamam... O kadar gurursuz değilim."

"Aşk için yapıyorsa eğer, gurur kolaylıkla çiğnenebilecek gereksiz bir detaydır. Sonu güzel olacaksa her şeye katlanılır."

Aydan suskundu. Gözleri onun gözlerinde kilitlenmişti. Kendisi de sık sık bu düşünce ile dolup taşıyordu. Gerçekten de onu son kez arasa ne kaybederdi ki?

Birkaç saniye öylece durdu. Ardından zoraki bir şekilde telefonunu eline aldı. Onun haklı olmasını umarak Mert'in ismini buldu. Arama düğmesine bastı. Bir iki saniye bekledi. Sonra karşıdan, telefona erişilemediği ile ilgili sesli mesaj geldi kulağına. Yeniden denedi. Yine erişilemiyordu.

Telefonu masaya geri bıraktı. "Telefonu kapalı sanırım."

"Yine denersin."

Genç kız aynı cesareti yine bulabilir miydi bilmiyordu. "Bir şey değişmeyeceğine eminim." dedi yavaşça. Gözleri etrafında gezindi. "En iyisi çocuğu aldırma!" Sesi donuktu. "Hem de en kısa sürede... Gecikemem."

Salih'in yakışıklı yüzü gergindi şimdi. Genç kızın sözleri içinde acısını belli eden yoğun bir tını vardı. "Bu konuda emin ımsın?"

Aydan üzgün bir şekilde omuz silkti. "Ne yapabilirim ki? Onu doğuramam! Doktora evli olmadığımı, babasının da çocuğu istemediğini söyledim. Kürtaj yapıp yapamayacağını sordum. İstersem yapabileceğini söyledi."

Sözlerini bitirdiği anda genç kızın telefonu çalmaya başladı. Ekrandaki isme baktı. Salih de kimin aradığını görmüştü. "Aşkım Mert".

Kalbi deli gibi atmaya başlayan Aydan, uzanıp telefonu eline aldı. "Alo..." dedi heyecanını bastırmaya çalışarak. Salih'in delici gözleri dikkatle onu süzüyordu. Aynı dikkatle konuşmayı dinlemeye niyeti olduğu açıktı.

"Aydan! Beni aramışsın." dedi Mert karşıdan. Sesi soğuktu. "Spor salonundaydım. Çekmiyor burada."

"Şey... Evet. Evet aradım."

"Niye?"

"Konuşmak için..."

"Konuşacağımız bir şey mi kaldı?" diye sordu Mert sinirli bir sesle.

"Kalmadı mı?"

"Kalmadı. Sen o gün son sözünü söyledin. Ben de son sözümü söyledim."

"Ben... Ben sana bir şey daha söylemeliyim." dedi Aydan dudaklarını ısırarak. Gururu inciniyordu ama Salih haklıydı. Yapmak zorundaydı. İleride pişman olmamak için buna mecburdu. "Küçük bir şey..." diye ekledi.

"Hiç ilgilenmiyorum Aydan!" dedi Mert kaba bir sesle. *"İlişkimiz bitti. Ne söyleyeceksen o mavi gözlü sırığa söyle. Eminim ben gittikten sonra hemen senin peşine düşmüştür."*

"Mert!.."

"Seninle çok ilgileniyordu. İlgisine karşılık buldu mu?" Aydan sessizdi. Gözleri Salih'e çevrildi. Sevdiği adamın suçlayan sözleri karşısında şaşkın, dahası hayal kırıklığıyla doluydu.

"Belki de bulmuştur!" dedi soğuk bir sesle.

"Eminim bulmuştur. Ne ateşli bir fıstık olduğunu ona kanıtlarsın artık. Ben bir şey göremedim çünkü."

Aydan'ın gözleri sulandı ama konuştuğunda sesi yine de soğuktu. "Ne kadar iğrençsin!"

"Uzatma artık Aydan!.. Peki hadi! Ne söyleyeceksen söyle de bitirelim bu işi! Akşama bir randevum var. Güzel ve senden daha istekli bir kadınla hem de!"

Onun sabırsız ve küçümseyen sesi genç kızı iyice yaralamıştı. Derin bir nefes aldı. Sanki karşısında o varmış gibi güzel burnunu kaldırıp gururlu bir şekilde mırıldandı.

"Hiç!" dedi düz bir sesle. "Sana o kadınla mutluluklar dilerim. Başka da söyleyecek bir şeyim kalmadı."

Mert ters ters sordu. "Emin misin?"

"Evet."

"Ben de özür dileyeceksin sandım!" Sesi oldukça öfkeliydi! *"Ne diye aradın o zaman aptal kız?"*

"Özür mü? Daha neler! Sadece ne iğrenç birisi olduğunu söylemek istemiştim!" dedi Aydan. "Bunu söylememi kolaylaştırdığın için teşekkür ederim."

"Seni gidi oros..."

Aydan onun küfürlerle süslenmiş sözlerini duymuyordu. Art arda epey küfür gelmeye başlayınca da sakın bir şekilde telefonu kapattı. Sonra... Sonra üzgün bir şekilde Salih'e çevirdi gözlerini.

Genç adam suskundu. Gözleri kısılmıştı. Bakıştılar bir an. "Duydun mu?" diye sordu Aydan.

"Evet..." dedi genç adam. Yanak kasları dalgalanmıştı. Koyu mavi gözleri sertleşmiş, yumrukları hafifçe sıkılmıştı. "Çoğunu..." Duyduklarından memnun olmadığı çok açıktı.

"Başka çarem kalmadı artık. Bebeği aldıracağım."

"Bir çaren daha var. Onu doğurabilirsin." dedi Salih.

"Komik olma! Aileme bunu açıklayamam!"

"Açıklayabilsen doğurmak ister miydin?"

Genç kız dudağının kenarını ısırdı. Gözleri kararsızdı. "Bilmiyorum..." dedi yavaşça. "Belki... Belki isterdim ama bu imkânsız."

"Değil. Söyle ailene. Bir cana kıymaktansa böyle bir risk alınabilir."

"Böyle konuşma! Kendimi zaten yeterince suçlu hissediyorum. Hem karnımdaki şey daha canlı bile sayılmaz. Daha da büyümeden aldırma en doğrusu! Ailem bunu kaldıramaz. Babam da annem de yıkılır. Ağabeyimin yaşayacağı hayal kırıklığını tahmin bile edemiyorum. Yapamam... Yapamam..." Sesi inler gibiydi.

Genç adam farkında olmadan uzandı. Aydan'ın acısını hafifletmek ister gibi, küçücük elini tuttu. O sıcağa rağmen eli buz gibiydi. Üstelik titriyordu. Üzüldü elinde olmadan. Biraz güç vermek için hafifçe elini sıktı. Aydan elini geri çekmemişti hatta bilinçsizce o da parmaklarını kıvrırmıştı. Sanki genç adamın gücünü kendi bedenine aktarmak ister gibiydi.

"Çok korkuyorum..." dedi Aydan acı içinde. Bakışları karşılaştı bir an. "Kendimi hayatım boyunca hiç böyle yalnız ... böyle çaresiz hissetmemiştim!"

Salih onun ince parmaklarını tutan elini güç vermek istercesine biraz daha sıktı. "Üzülme hadi..." dedi bir dost edasıyla. "Her şey olacağına varır."

Aydan burun kıvırdı. "Senin için demesi kolay. Hamile olan benim."

Genç adam çaresizce sustu. Onu avutacak en ufak bir şey bile gelmiyordu aklına. Gözleri, avucundaki narin ele çevrildi. Ne kadar zarif, ince uzun parmakları vardı. Bir kuş gibi de ürkekti.

"Başka bir çare yok mu diyorsun?"

Aydan hafif bir nefes aldı. "Hayır! Yok. Evlenmek zorundayız. Anla artık! Evlenmemiz gerek! Tek çare bu!"

O anda yanlarında birisinin durduğunu fark etmediler.

"Salih?" demişti bir kadın sesi. Her ikisi de başlarını sesin sahibine doğru çevirdiler. Karşılarında duran sarı saçlı kadının gülen gözleri ikisi arasında geziniyordu. O gözler kısa bir an genç adamın iri avucuna sığınmış zarif ele kaydı. Ardından başını eğerek genç kıza selam verdi. "Merhaba Aydan kızım!.."

Her ikisi de şaşırmıştı. Salih elini yavaşça geri çekti. Aydan da boşta kalan elini masanın üzerinden çekip kucağına kilitlemişti. Gözleri daha birkaç saat önce muayenehanesinde oturduğu kadındaydı. Üzerinde beyaz önlüğü olmadan daha genç ve daha sıcak görünüyordu. Gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı.

"Merhaba... Tülin Hanım!" dedi yavaşça. Başka da ne diyeceğini bilemiyordu.

Salih de biraz şaşkındı elbette. Şaşkınlığını kolayca gizlerken, biçimli dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti.

"Tülin abla..." diyerek selam verdi kadına. Anlaşılan Aydan hamilelik testini, annesinin çok iyi arkadaşı olan bu tatlı kadına yaptırmıştı. Dünya gerçekten küçük bir yerdi.

"Ben de eve gitmeden önce biraz hava alayım, soğuk bir şey içeyim diye düşünmüştüm." dedi kadın. "Yorucu bir gündü." Meraklı gülen gözleri ikisi üzerinde gezinmeye devam ediyordu.

"Oturmaz mısınız?" diye mecburen onu davet etti Aydan.

"Biraz oturayım bari." Boş sandalyeyi çekip oturdu. Çantasını sandalyesinin kenarına asmıştı. Gözleri Salih'e çevrildi. "Büroyu yeniden açmışsın diye duydum. Dün beş dakika sizin pansiyona uğramıştım. Annen söyledi."

“Evet, öyle.”

“Hiç dinlenmeyecek misin oğlum? Daha yeni geldin askerden.”

“Beni bilirsin Tülin abla!.. Boş kalmak bana göre değil. Sezon bitmeden bir şeyler yapmak lazım.”

“Var mı yeni bir şeyler?”

“Var... Uğraşıyorum işte.”

“Güzel...”

“Ne içersin?”

Doktorun gözleri limonata bardaklarında gezindi bir an. “Ben de limonata alayım. İş yerinde çay içmekten gına geldi.”

Salih etrafına bakındı. Garsonlardan hiçbirisi yakında değildi. Elini kaldırdı. Sonunda etrafına bakınan Ali onu fark etmişti. Hızlı adımlarla yanlarına geldi. “Ali! Buraya bir limonata daha getir.” dedi.

Tülin Hanım sessizce ikisini süzüyordu. Aralarındaki yakınlığı anlamaya çalışıyordu. El ele tutuşmuş olmaları içine bir şüphe düşürmüştü. Sonra Aydan’ın bazı sözleri aklında gezindi. Pansiyonda kaldığını söylemişti. Bebeğin babasıyla pansiyonda bir kavgaları olduğunu söylemişti. Salih’in nerede kaldığı malumdu. Bu kız İstanbul’dan Salih için gelmiş olabilir miydi?

Salih dönüp yıllardır tanıdığı doktora baktı. “Demek ikiniz tanıştınız, öyle mi?” diye sordu rahat bir tavırla.

Doktor Tülin bir an durakladı. Şüphelerini belli etmemeye çalışarak gülümsedi. “Evet...” dedi sonra.

“Dünya küçük diye boşuna demiyorlar. Koca Kemer’de bir sürü doktor varken, onu senin muayene etmiş olman çok ilginç!” dedi Salih.

Doktorun bakışları pek değişmese de sesinde temkinli bir hava vardı. “Sen ne için muayene olduğunu biliyor musun?” diye sordu sonra dikkatli bir tonla.

Genç adam başını eğdi. “Evet, biliyorum tabii.”

“Sonucu da biliyor musun?”

Salih pek anlamamıştı. “Sonucu derken, bebeği soruyorsan, evet, hamile olduğunu biliyorum.”

"Ya çocuğu aldirmek istediğini?" Doktorun gözleri ikisi arasında gezinmişti. Aydan boş bakışlarla dinliyordu.

"Evet, onu da biliyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Doktor Tülin'in kaşları çatılmıştı şimdi. Gülümsemesi yok olmuştu artık. "Buna izin mi vereceksin?"

Salih dudak büktü isteksizce. "Elimden bir şey gelmiyor. Aslında ben de dedim ama..."

"Neyi dedin?"

"Bebeği aldirmasına gerek olmadığını."

Kadın kısa sarı saçlı başını salladı. "Çok güzel bir düşünce!" Bakışları bu sefer Aydan'a döndü. "Gördün mü kızım? Salih de aynı fikirde. Bebeği aldirmek doğru bir çözüm değil."

"Hem evlenmeyelim hem sevgili olalım hem de bebeğe tek başıma ben bakayım, öyle mi? O kadar da geniş değilim!"

Doktorun kaşları bu sefer havaya kalktı. "Daha neler! Öyle mi diyor?"

"Gelecek ile ilgili planları varmış. Henüz evlenemezmiş..."

Doktorun gözleri Salih'e çevrildi. Aydan da otomatik olarak Salih'e bakmıştı. Genç adamın yüzünden bir şey belli olmuyordu. "Çok saçma!" dedi ona. "Bebek, bir erkeğin kariyerini hiç engellemez! Sen öyle mi düşünüyorsun Salih?"

Salih cevap vermeden önce yanlarında garson Ali belirdi. Bir bardak limonata getirmişti. İçinde buzlar yüzüyordu. O gidince Doktor Tülin sorusuna cevap bekler gibi gözlerini genç adama dikti.

Salih yine dudak kıvrıdı. "Şahsen kariyerimin başında evlenmek istemezdim. Hedefleri olan bir erkek eşine ve çocuğuna zaman ayırmakta zorlanabilir."

"Çok saçma..."

"Senin de kocan uzmanlaşmak için Amerika'ya gidip orada iki sene kalmamış mıydı Tülin Abla?" Genç adam gülümsüyordu. "Senin için zor olmadı mı?"

"O zaman şartlar farklıydı. Neredeyse otuz sene oldu. Sen doğmamıştın bile. Bunu nereden biliyorsun?"

"Annemle benim yanımda kaç kere konuştunuz bu konuyu! Recep abiye az saydırmıyordun. Bence kariyer önemli! Hele ki kariyerinin başındaysan... Neyse, bu benim düşüncem tabii."

"Yani bebeği aldırmasını mı istiyorsun?"

"Yok canım! Aldırmamasını ben de söyledim."

"Ancak evlenmek istemiyorsun, öyle mi?"

Salih durakladı bir an. Kalın kaşları hafifçe kalktı. "Şu anda konu nasıl bana geldi anlamadım ama evet, henüz evlenmek gibi bir düşüncem yok. Madden ve manen bir kadına uygun bir koca olabileceğimi sanmıyorum."

"Para kazanmak bir çocuktan önemli mi?"

"Anlamadım?"

Aydan da anlamamıştı fakat yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Tülin Hanım, sanırım siz..." diye başlarken doktor onun sözünü kesti.

"Dur bir dakika kızım!" dedi kadın otoriter bir şekilde. "Bak Salih! Bu sözleri ve tavrı sana hiç yakıştıramıyorum. Sen her zaman vicdanlı ve yürekli bir adam oldun. Gençken bile birisine haksızlık yaptığını, adil olmayan bir işle uğraştığını görmedim. Askerden yeni geldiğini ve hayatını kurmaya çalıştığını anlıyorum ama..."

"Tülin Hanım..." diyerek araya girmeye çalıştı Aydan ama doktor onu dinlemeden, anaç bir tavırla Salih'i azarlamaya devam ediyordu.

"Bence bu masum bebeği aldırma yapacağınız son şey olmalı! Zaten yaşın otuza geliyor değil mi? Çocuk değilsin. Evlenecek yaşı geçiyorsun bile! Sana ait bu bebeğin sorumluluğunu alabilmelisin."

Salih'in kalın kaşları hafifçe havalandı. Durumu artık kesin olarak anlamaya başlamıştı. "Sanırım ortada bir yanlış anlaşılma var!" dedi yavaşça. "Bu konuda çok yanlış şeyler düşünüyorsunuz Tülin abla!" dedi gülümseyerek.

"Öyle mi?"

"Öyle!"

"Ne gibi mesela?"

"Çocuğun bana ait olduğunu düşünmen gibi mesela."

Doktor Tülin'in yüzü biraz kızardı fakat utançtan değil, öfkeden ve ayıplamadan.

"Çok ayıp Salih! Kendi çocuğunu kabullenmemek için başkasına ait olduğu iftirasını atman çok ... çok terbiyesizce ve çok onur kırıcı."

"Bir kere, bebeğin babası nasıl ben olabilirim ki?" diye sordu Salih. "Askerden daha yeni geldim."

"Son bir ayımı, yaralanıp gazi olduğun için Ankara'da geçirdin ama! Öyle değil mi? Orada tanışmış olmalısınız mutlaka!"

Salih duraklamıştı. Bu doğrudu. Bu duraklama, doktorun aklındakilerini ortaya dökmesini sağlamıştı.

"Aydan, pansiyonda kaldığını ve bebeğin babasıyla orada kavga ettiklerini söyledi. Evlenmeyi istemediğini söylemiş kıza. Bu da mı rastlantı? Seninle tanıyor olduğumuzu bilmiyordu tabii. Yanınıza geldiğimde de el ele tutuşmuştunuz. Sana evlenmeniz gerektiğini söylüyordu."

Aydan şaşkındı. Doktor Tülin'in büyük bir yanılgıyla bebeğin babasını Salih sanması onda şok etkisi yapmıştı. Demek onları el ele tutuşurken görünce, aklına olmayacak şeyleri gelmişti. Nereden bilecekti ki Salih onun elini dostça, güven vermek için sıkıyordu! Üstelik evlenmeleriyle ilgili o son sözleri söylerken, Salih'i kastetmemişti ki! Pansiyon olayı da tamamen bir rastlantıydı.

"Onunla evleneceksin, değil mi?" diye sordu kadın emreden bir tonla. "Sana yakışan davranış budur!"

Salih'in gözleri bir an Aydan'a çevrildi. Aydan tüm güzelliği ile ona bakıyordu. Şaşkınlıktan irileşmiş gözleri, uzun siyah saçları ile çok güzeldi. Bir erkeğin hayal edebileceği en nadide eş olurdu. O Mert aptalının bu hayali nasıl reddettiğine ise inanamıyordu.

"Bizim evlenmemiz imkânsız!" dedi biraz kuru bir sesle.

"Saçmalama! Birbirinize ne kadar yakıştığınızın farkında değil misiniz?"

Aydan araya girdi ister istemez. "Tülin Hanım! Gerçekten de ortada büyük bir yanlışlık var! Durum sizin düşündüğünüz gibi değil."

Kadının bakışları ona çevrildi. "Öyle mi?" Onun duru yüzünü süzmüştü bir an için. Aklına gelen bir şüphe ile gözleri kısıldı. "Dur bakayım! Yoksa ben gerçekten yanlış mı anladım?"

"Kesin!" diye mırıldandı Salih.

"Sen sus!" dedi kadın ona. Bakışları yine Aydan'a çevrilmişti. "Kızım? Yoksa sen mi?.. Yoksa sen mi evlenmek istemiyorsun? Bak, Salih'in askerden yeni geldiğini biliyorum ama inan bana geleceği gayet parlaktır. Çok çalışkandır. Endişelerin varsa eğer, hiç korkma. Sana ve bebeğe çok iyi bakacağına eminim."

Aydan ona gerçeği bir çırpıda söyleyebileceğini biliyordu. Salih'in o kişi olmadığını, bebeğin babasının başkası olduğunu söyleyebilirdi fakat nedense duraklamıştı. Aklına olmayacak bir fikir gelmişti. Gözleri genç adamın esmer, yakışıklı yüzünde gezindi.

"Ben ... zaten zenginim!" dedi biraz utançla. "Paraya ihtiyacım yok. On sekiz yaşımdan beri ailemin şirketinde, özgürce harcayabileceğim bir hisseye ve paraya sahibim."

Doktorun yüzü aydınlandı. Memnun bir şekilde Salih'e döndü. "Gördün mü işte? Hali vakti yerinde güzel bir kız... Hem de uzun zamandır gördüğüm en güzel bir kız!"

"Benim de..." dedi Salih alayla. Yeniden keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Ancak cidden halledemeyeceğimiz bir sorun var!"

Kadın eliyle havada öylesine bir hareket yaptı. "Pöh! Halledilemeyecek sorun yoktur! Bebeği aldırmaq ise önemli bir sorundur. Aydan aylarca, belki de yıllarca bunun travmasını yaşayacak. Bebeği aldırmasaydım acaba nasıl bir çocuk olacaktı diye ömür boyu düşünüp içine atacak. Bir doktor ve bir abla olarak beni dinleyin. Kendinize ve çocuğa bir şans verin."

Salih gerçeği artık açıklaması gerektiğini biliyordu. Biçimli dudakları aralandı. Tam ona her şeyi anlatacaktı ki bir telefon çalmaya başladı. Doktor Tülin'in, sandalyeye asmış olduğu çantasından geliyordu. Kadın çantasına uzanıp hâlâ çalan telefonunu içinden çıkardı.

"Pardon!" dedi ekrandaki isme bakarak. "Bir hastam arıyor! Doğumu yaklaşmıştı, acil bir durum olabilir!" Ayağa kalkarak

birkaç adım uzaklaştı oradan. Telefonu açmış ve alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

Aydan sessizce Salih'i süzüyordu. Kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Genç adam, ayağa kalkan doktorun ardından bir süre baktıktan sonra bakışlarını genç kıza çevirdi. Onun bakışlarındaki garipliğe çok dikkat etmemişti.

"Ne saçma değil mi?" dedi gülümseyerek. "Bebeğin babasının ben olduğumu sandı!" Aydan hâlâ cevap vermeden onu süzüyordu. Genç adam iç çekti. Onun kendisinde sabitlenmiş bakışlarındaki garipliği görünce bir kaşı merakla havalandı. "Ne?" dedi biraz kabaca. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Aydan'ın güzel dudakları yavaşça kıpırdandı. Hiçbir kelime dökülmedi önce... Konuşamıyordu sanki. Çaba harcarmış gibi yine kıpırdandı. Sonunda tatlı sesiyle, çok garip bir sorunun kelimeleri döküldü aralarından.

"Salih!" dedi soluk bir sesle. "Benimle evlenir misin?"

9. BÖLÜM

Salih onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Koyu mavi gözlerindeki ışıklar azalmış, dudakları da hafifçe gerilmişti. Yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Efendim?" diye sordu yavaşça.

Aydan hafif bir nefes aldı. Saçmaladığını biliyordu. Biliyordu ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Geri dönemezdi. "*Benimle evlenir misin*, diye sordum!"

Genç adam ciddi bir şekilde güldü. "Ha ha!.. Ben de yanlış duydum zannetmiştim."

"Gülme! Doğru duydun!" diye homurdandı Aydan.

Salih biraz öne eğilirken merakla sordu. "Başına güneş mi geçti senin prenses?"

"Güneş falan geçmedi! Ciddiyim ben! Benimle evlenir misin?"

"O halde benim başıma güneş geçti çünkü hâlâ seninle evlenmemi istiyorsun diye duyuyorum." Gülümsemesi devam ediyordu.

"Aptallaşma artık! Neden ciddi olmuyorsun Salih!"

"Ciddi olamıyorum Aydan Hanım, çünkü bu teklifin ciddiye alınamayacak kadar saçma! Evlenmeyi düşüneneğin kişi ben değil, o aptal sevgilin olmalı!"

"Mert hakkında böyle konuşamazsın!" dedi Aydan biraz kızgınca. "Onunla aramız kötü olabilir ama yine de senin böyle konuşmanı gerektirmez."

O sırada Doktor Tülin yanlarına geri dönmüştü. "Benim gitmem lazım çocuklar!" dedi ikisine birden. "Kırk yaş üstü bir hastam var ve tüp bebek tedavisi ile hamile kaldı. Gebeliği riskliydi. Doğumu biraz erken başlamış olabilir." İki genç de ona cevap vermeden sadece bakmıştı. "Bugün ikiniz de iyice düşünün bence." dedi onlara doğru. "Eğer hâlâ inat ederseniz, yarın hastaneye gelebilirsiniz fakat sen de geleceksin Salih!.. O tek başma gelirse, asla kürtaj yapmam."

Sandalyenin arkasından çantasını alıp koluna taktı. Son bir uyarı bakış attıktan sonra oradan uzaklaştı.

Aydan gözlerini Salih'e çevirdi. Genç adam bardağında kalan son limonatayı da bir yudumda içti. Onun da kalkmaya niyeti var gibiydi.

"Salih!" dedi ona.

"Efendim!"

"Lütfen benimle evlen!"

"Saçmalama Aydan! Hamile kalınca beyin hücrelerin zarar mı gördü senin? Babası kimse, onunla evlenmen lazım."

"Mert evlenmek istemiyor işte!"

"O halde yapacak bir şey yok. Kürtaj olmalısın!" Sesi biraz sertleşmişti.

"Ben... Ben sana çok para veririm!"

Genç adamın yanak kasları dalgalandı. "Anlamadım?"

"Sana çok para veririm. Bankadan kredi çekmene gerek kalmaz. Umduğundan çok daha büyük işler yaparsın." Genç kız hafifçe öne doğru verdi vücudunu. Kollarını masaya yaslayıp yüzünü iyice genç adama yaklaştırdı. Kimsenin konuştuklarını duymasını istemiyordu. Bakışlarında çaresiz bir ifade vardı. "Söz veriyorum

çok kısa bir süre evli kalacağız. Sadece bebeği ... bebeği doğuruncaya kadar."

Genç adam gözlerini kısmıştı. "Her şeye rağmen bebeği doğurmak mı istiyorsun?"

"Sen demedin mi bir cana kıymamam gerektiğini?"

"Sorumun cevabı bu değil!"

"Senin tavrına göre karar vereceğim." dedi Aydan. Farkında olmadan bir kadının en doğal silahına büründü. Güzel gözleri doldu. Şimdi griden çok, yemyeşildi. "Sebebini bilmiyorum ama onu aldırma istemiyorum. Sadece kürtajdan korktuğum için değil. Aldırmamanın aptallık olacağını biliyorum. Seninle evlensek bile, önümde birçok ciddi sorun olduğunu da biliyorum. Daha on dokuz yaşındayım. Üstelik üniversite okuyorum. Bebek doğduğunda onunla tek başıma ilgilenmek zorunda kalacağım. Büyümeye başladığında, bir babasının neden olmadığını ona anlatmak zorunda kalacağım."

"Bunların hepsi doğru!" dedi Salih. Gözlerini onun nemli gözlerinden kaçırdı. Bu hali genç adama dokunuyordu. "O yüzden benimle değil, diğer adamla evlenmelisin. Çocuğunu ona anlat. Baktın olmadı..." Sustu.

"Ona söylersem kabul etmeyeceğini biliyorsun."

"Bana teklif ettiğin parayı ona öner."

"O zaten zengin!" Başı öne düşmüştü. Uzun saçları yüzünü örttü. Bir iki saniye sessizce durdu. "Bana bir söz vermiştin!" dedi ona birden. Başım kaldırdı. Gözleri şimdi daha nemliydi. O kadar kalabalığın içinde ağlamak istemiyordu elbette.

"Ne sözü?"

"Banyodaki musluğu tamir ettiğin sabah, bana bir söz vermiştin. Kendini affettirmek için ne istersem yapacağını söylemiştin!"

Salih durdu öylesine. Gözleri onun neden bahsettiğini anlamak ister gibi bakıyordu. Sonra güldü. "Daha neler! Ben o sözü verirken evlilik gibi ciddi bir şeyden bahsetmemiştim."

"Yine de söz verdin!"

"Sen de benden bir şey istemeyeceğini söylemiştin!"

"İstemeyeceğimi sanıyordum... Bak, benimle evlenmek seni hiçbir şekilde etkilemeyecek. Yine eskisi gibi olabilirsin. Hiç evlenmemiş gibi davranırsın. Birlikte yaşamayacağız ki zaten! Sadece aileme karşı yanımda ol yeter."

"Saçmalama Aydan! Ben anneme ne diyeceğim?"

"Bilmesi gerekmiyor."

"Anneme yalan mı söyleyeyim yani?"

"Yalan söyleme! Ancak illaki doğruyu söylemene de gerek yok. Sen demedikten sonra evlendiğimizi nereden bilecek?"

"Gizlice nikâh mı yapacağız?"

Aydan durakladı bir an. Dudağını ısırды düşünceli bir şekilde. "Haklısın. Gizlice evlenemeyiz..." diye itiraf etti sonra. "Benim ailem güzel bir düğün olmasını ister. En kötü ihtimalle dostlar arasında bir nikâh."

"Yani böylece benim annemin de haberi olur!" diye alayla mırlılandı Salih. "Onu da davet edersiniz sanırım?"

Genç kız onun dalga geçen gözlerine baktı üzgünce. "Tabii beni istemeye gelmenizi de bekler annemle babam!" diye son bir kehanette bulundu. Her yönden düşündüğü şey imkânsız gibi görünüyordu.

Salih de aynı düşüncedeydi. "O yüzden bu evlilik imkânsız." diyerek onun düşüncelerini pekiştirdi.

"Aslında imkânsız değil. Sadece birazcık rol yapmamız gerekebilir. Sana vereceğim paranın miktarını arttırsam bunu kabul eder misin?"

Salih gülümseyerek başını iki yana salladı. Ona inanamıyormuş gibiydi. "Birincisi, seninle evlenmeyi kabul etmedini. İkincisi, seninle evlenebilmem için kabul edeceğimi düşündüğün rakamı nasıl hesapladın bilmiyorum. Kalkmış arttırmaktan bahsediyorsun. Üçüncüsü, hiç romantik değilsin. Ben oğlak burcuyum. Aşk evliliğine inanırım."

Onun gülümseyen suratına rağmen Aydan'ın ıslak gözlerle bakması çok ironikti. "Aşkın bir işe yaramadığını çok yakından öğrendim ben."

Genç adam geniş omuzlarını silktilti. "Ben de deneyerek öğrenmek isterim doğrusu. Tecrübeler önemlidir."

"Hayır mı diyorsun?"

"Ben hâlâ kendi soruma bir cevap alamadım. Söylesene, neden seni istemeyen, büyük ihtimalle seni sevmeyen bir adamın çocuğu doğurmak istiyorsun?"

"Seni ... ilgilendirmez!"

"Sadece kürtajdan korktuğun için mi? Sanmam!"

"Susar mısın?"

"Yoksa annelik içgüdüğü mü? Belki de sevdiğin adamdan sana bir hatıra kalması için? İleride onun sana ve bebeğine döneceğini mi umuyorsun?"

Aydan öfkeyle ayağa kalktı. Uzanıp yandaki sandalyeden çantasını aldı. Öfkeden ateşle yıkanan gözleri genç adama döndüğünde, Salih'te en ufak bir rahatsızlık yoktu. Sözlerinden utanmamış gibiydi. "Üzgünüm!" dedi Aydan kızgınca. "Seni kendi derdimle meşgul ettim. Gerçekten de senden istediğim aptalca bir şeydi!"

"Öyleydi!" dedi genç adam duru bir katılıkla.

Aydan çantasından çıkardığı bir miktar parayı masanın üzerine bıraktı. "Yine de ilgilenip dinlediğin için teşekkürler. Ben yarın Doktor Tülin'e her şeyi anlatırım. Kürtajda bulunmana gerek kalmaz."

Sonra dönüp uzun bacakları ile hızla oradan uzaklaştı.

Salih dalgın bir şekilde arkasından bakıyordu. Siyah saçları tatlı bir şekilde sırtına doğru salınıyordu. İnce fiziği yaşının gençliğini açıkça belli ediyordu. Ne kadar da güzel bir kızdı. O yürürken yanından geçtiği her erkeğin gözleri ona çevrilecek kadar güzeldi. Mert'in onu bu kadar kolayca bırakmasını anlamıyordu. Onunla sevişecek kadar şanslı olan bu adamı elinde olmadan kıskandı. Sonra garip bir huzursuzluk duydu. Kıskançlığının sebebi Mert'in onunla sevişmesi değildi. Bekârete takılmayacak kadar çok kadın tanımıştı. Zamanın değiştiğini kabulleniyordu. Kıskançlığının sebebi, Aydan'ın Mert'ten hamile kalmış olması da değildi.

Yerinde huzursuzca kıpırdandı.

Galiba yüreğini sıkan asıl şey, *Aydan'ın o sersemi hâlâ çok seviyor olmasıydı!*

Aydan yürüyerek pansiyona dönmüştü. Doğruca odasına gitti. Gözleri yaşlıydı. Tamamen çaresiz ve yapayalnızdı. Bebeği aldıracağı kesinleşmişti artık. Onu doğuramazdı. Bir baba adayı olmadığına göre ailesine bu durumu da açıklayamazdı. Yapacak hiçbir şey yoktu. Kürtajdan başka!

Bir duş alıp kendisini yatağa attı. Havlusunu sıyrıp çıplak bir şekilde örtünün altına girdi. İki dakika sonra da stres ve yorgunluktan uyuyup kalmıştı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Gözlerini açtığı anda, hava kararmıştı. Çalışan klima yüzünden üşümüş, örtüye sımsıkı sarılmıştı. Pansiyonun bahçesinden tabak çatal sesleri yayılıyordu. Akşam yemeğini dışarıda yemek yerine pansiyonda yemeyi tercih edenlerin alçak sesli konuşma ve gülüşmeleri de kulağına geliyordu.

Yataktan doğrulup ayaklarını aşağıya sarkıttı. Morali bozuktu. Canı bir şey yemek istemiyordu. Zaten çok geç olmuştu fakat burada kalırsa moralinin daha da bozulacağına emindi. Kemer'e mi inseydi? Dolaşırdı biraz. Nasılsa kızlar gece yarısından sonra gelecekti. Tamam da nereyi gezebilirdi? Zaten her yerini ezberlemişti bu küçük beldenin. En iyisi bahçedeki o kuytu yere gidip yalnızlıktan ölmeyi beklemektir.

Sıkkn bir ruh haliyle yerinden kalktı. Klimayı kumandasından kapattı. İki dakika içinde içerisinin yeniden sıcak olacağını biliyordu. Çıplak olarak giyinme dolabına gitti. Ayaklarını neredeyse sürümüştü. Hangileri olduğunu hiç önemsemeden bir şort ve bluz aldı. İç çamaşırını giymeyecek kadar ruhu sıkkn ve üşengeçti. Pembe bluzu göğüslerini biraz belirginleştirse de çok önemsemedi. Gece gece kim fark edecekti? Biraz nemli olan saçlarını tarayıp ensesinde atkuyruğu yaptı. Makyaj yapmaya gerek görmedi. Nasılsa güzelliğini takdir edecek kimse de yoktu.

Odasından çıkıp bahçeye indi. O hazırlanuncaya kadar epey sakinleşmişti bahçe. Hâlâ yemek yiyen yaşlı bir karı koca vardı. Birkaç orta yaşlı çift de çay keyfi yapıyorlardı. Akşamları pansiyonda

çalışan Meral isimli genç kız, hızlı bir şekilde masalarda kalmış olan tabakları topluyordu. Kendi yaşlarında sevimli bir esmerdi.

Etrafına çok bakmamaya çalışarak yürüdü. En azından Salih ile karşılaşmamaya özen gösteriyordu. Sebebinin bilmiyordu ama ona kırgındı. Evlilik teklifine balıklama atlamamasını anlasa da içinde tarif edemediği bir hüznün vardı. Hayatındaki ikinci erkek de onu reddetmişti. Gerçi Salih onun hayatında tam olarak yer alması olsa da evlenmeyi düşündüğü ikinci erkek olarak hiç unutamayacağı birisi olarak kalacaktı.

Komikti!

Melike'ye ondan uzak durmasını söylemişti bir de! Salih'in evlenmek için uygun bir aday olmadığını ona anlatmaya çalışırken, kendisinin içine düştüğü durum çok acınasıydı. Ancak, Melike'nin seçme şansı varken kendisinin hiçbir şansı olmadığını unutmamalıydı. Denize düşen yılanı sarılır demişti ataları...

Duvar kenarındaki her zaman oturduğu yer boştu. Oraya gidip rahat sedirin üzerine oturdu. Sırtını duvara yaslayıp ayaklarını ileriye uzattı. Gelirken yanına aldığı kitabını açtı. O sırada garson kız Meral yanına gelmişti.

"Yiyecek veya içecek olarak bir şey ister misiniz?" diye sordu gülümseyerek. "Bu gecenin menüsünde nefis kılıçbalığı filetosu vardı. Hâlâ birkaç parça var sanırım."

"Karnım pek aç değil." dedi Aydan. Durup düşündü bir an. "Bir meyve tabağı alabilirim."

"Peki... Birazdan getiririm."

Kitabının içinden ayracı alıp kaldığı yerden itibaren okumaya başladı. Birkaç kere gözlerini kaldırmış ve sonuncusunda Salih'in de bahçeye geldiğini görmüştü. Genç adam spor şortu ve bordo spor atleti ile oldukça dinç görünüyordu. Annesinin yanağına bir öpücük kondurmuş, sonra da mutfakta bir şeylerle uğraşmaya başlamıştı. Pansiyonda olduğu zamanlarda genellikle annesine yardımcı olduğunu fark etmişti. Fakat ortalıkta müşteri falan kalmamıştı. Kime ne pişiriyordu ki bu saatte?

Genç kız, anne ve oğlunu doğrudan izlediğinin farkında değildi. Annesi ile gülümseyerek konuşan Salih bir ara bakışlarını ona doğru çevirmişti. Aydan gözlerini hemen kaçırdı. Salih'in onu izlediğini sanmasını istemiyordu. Bir süre dikkatini kitabına verdi. Zor olmuştu. Aç karnı ufak ufak sinyal vermeye başlamıştı. Üstelik de mutfak tarafına bakmamak için harcadığı çaba, kitabın sürükleyiciliğini azaltıyordu. Hafif bir nefes aldı. Nerede kalmıştı şu meyve tabağı? Meral unutmuş muydu acaba?

Kitabına gömülmüş gibi dururken, Salih'in ona doğru yürüdüğünü gözünün ucuyla hissetti. Kitabının üstünden koca gövdesinin yaklaştığını görmemek mümkün değildi. Pek ilgilenmiyormuş gibi öylesine gözlerini kaldırdı. Güzel gri gözleri, karşısına dikilen Salih'e çevrildi. İfadesiz bakışlarla genç adamın gülümseyen yüzünü süzdü.

"Selam... Akşam benden ayrıldıktan sonra yolda bir yerde yemek yedin mi?" diye sordu Salih.

"Niye soruyorsun?"

"Annem burada da bir şey yemediğini söyledi. Erken gelip odana çıkmışsın. Sonra da aşağıya geç inmişsin."

"Bu suç mu şimdi? Uyudum biraz."

"Akşam yemeği yemedin yani?"

"Yemedim ama..."

"Meral de yemek istemediğini söyledi." Sesi biraz azarlar gibiydi.

"Karnım aç değil. Meyve tabağı istemiştin. Onu yollarsanız sevinirim."

"Aç kalırsan bebeğin düşeceğini mi umuyorsun?"

"Çok komik! Aç değilim dedim."

"Öğlen yemeği yedin mi peki? Ya kahvaltı?"

"Salih, aç de..." diye başladı öfkeyle ama sözü kesildi.

"Hadi gel!"

"Efendim?"

Genç adam uzanıp elinden kitabını aldı. Aydan şaşırılmıştı. Aracı kaldığı sayfaya koyup kapattı ve sedirin üzerine bıraktı. Sonra

da gayet rahat bir şekilde genç kızın elini tutup nazikçe çekti. Onun şaşkınlığına aldırmamıştı. "Gel!"

"Ne... Ne yapıyorsun?"

"İkimize yemek hazırladım."

"Ne?"

"Yemek..."

"O niye?"

"Yiyelim diye tabii. Asma yüzünü. Deminden beri uğraşıyorum. Ben de açım. Öğlen bir şey yemeye vakit olmadı."

Genç kız onun nazik ama güçlü çekişi karşısında mecburen ayağa kalkmıştı fakat gitmek istemiyormuş gibi minik bir direnç göstererek olduğu yere çakıldı.

"Ben seninle yemek istemiyorum." dedi inatla.

"Evlenmek istemedim diye mi?" diye sorarken genç adam hiç de rahatsız gibi değildi.

"O sadece pekiştireç... Aç değilim dedim sana. Duymuyor musun yoksa?" diye homurdandı genç kız.

"Gel prenses! Benim yaptığım oğlak kavurması dillere destandır." Yine nazikçe çekmişti. Aydan onun gücü karşısında elinde olmadan yürümeye başladı. Küçük eli genç adamın iri avucunda neredeyse kaybolmuştu. Ne kadar da inatçıydı bu adam!

Salih onu kenardaki boş bir masaya doğru götürdü. Masanın üzeri yemek için hazırlanmıştı. Çatal ve bıçaklar vardı. Taze etmek bırakılmıştı. Bardaklara buzlu su bile konmuştu. Meral elinde tuttuğu salata tabağını masanın üzerine bırakıyordu. Gülümseyerek ikisine baktı. Sonra dönüp mutfığa doğru yürüdü. Onlar sandalyelerine oturuncaya kadar da bir kavurma sacı içinde hâlâ dumanları tüten oğlak kavurmasını getirdi. Sıcak olduğu için altında topraktan bir kap vardı.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu Salih'e. Kavurmayı dikkatlice masaya bırakmıştı. Aydan'ın gözleri ister istemez çukur kabin içindeki etlere kaydı. Soğan, biber ve domatesle sotenmiş et çok lezzetli görünüyordu. Mis gibi kokusu genç kızın

burnundan içeriye süzüldü. Aç olmadığını düşünse de garip bir şekilde cidden ağzı sulanmıştı.

"Benim hazırladığım ayranı da getir, Meral!.." dedi Salih. O gidince gözleri Aydan'a çevrildi. "Akşam yemeği için çok çeşidimiz yok ama inan bana severek yiyeceksin."

"Sen mi yaptın şimdi bunu?" diye sordu Aydan şüpheyle.

"Evet. Çok iyi et yemekleri yaparım ben. Çocukluğumdan beri pansiyonda özel eğitim aldım diyebiliriz."

"Çok da alçak gönüllüsün! Hiç ego yok maşallah!"

Salih güldü. İlginç gözleri bahçenin değişik yerlerine konumlandırılmış sarı ışıklar yüzünden daha mavi duruyordu. "Ego senin sevgilinde var prenses!.. Bir insan kendi özelliklerini iyi biliyorsa, bu ego sayılmaz bence." Ona bir dilim ekmek uzattı. "Hadi ye... Geldiğimden beri sana hizmet için uğraşıyorum!"

"Yalancı!.. Ben olmasam da yiyecektin!" Eli sanki kendiliğinden onun uzattığı ekmeğe gitmişti. Parmaklarının birbirine değmemesine özen göstererek aldı.

"Evet ama şu an annemin sevgi dolu yüzüyle birlikte yemek yemek varken, burada senin ekşi suratına bakıyor olmam da biraz manidar olmalı! Ye hadi! Kavurma müesseseden. Para almayacağız."

Meral geri gelmişti. Ayranla beraber bardakları da bıraktı. Afiyet olsun deyip uzaklaştı.

Genç adam bir dilim ekmeğe uzandı. Bir parçasını koparıp kavurmanın yağına bandırdı. Sonra aynı ekmekle tuttuğu bir eti ağzına attı. "Elinle ye! Böyle daha lezzetli!" dedi çiğnerken.

Aydan da isteksizce elindeki dilimden bir parça kopardı. Onun gibi yiyemezdi elbette ama Salih'in alaycı bakışlarını görünce durakladı. Peki öyle yapsa ne olurdu ki? Etrafta zaten onlarla ilgilenen pek kimse yoktu. Ekmek parçasını kenarda duran güzel görünümlü bir parça ete doğru götürüp hafifçe bastırdı. Et hemen ekmeğe yapışmıştı. Parmak uçlarının yağlanmamasına özen göstererek ağzına götürdü.

Salih bardaklara ayran koyuyordu. Güldü sinsice. "Sanki sen eti değil et seni yiyecek! Çok sosyetiksin."

"Sosyetik değilim." dedi Aydan ağzındaki lokmanın tadını algılamaya çalışırken. Sıcak olduğu için dikkatli olması gerekiyordu. "Sadece medeni insanlar gibi yiyorum. Tüm parmaklarımı yağlamama gerek yok."

"İyi tamam. Nasıl yersen ye. Beğendin mi peki? Kısa zamanda ancak bu kadar yapılabilir. Eminim sizin evinizde marine edilmiş etlerden, bundan daha da lezzetlisi yapılıyor."

Aydan çiğnemesine devam ediyordu. Onun iğnelemesine aldırmamaya çalıştı. Ekmeğe sinen etin yağı ağır değildi. Nefis kekik kokusuna karışmış etin tadı da mükemmeldi; lezzetli ve yumuşacık!

"Abim de çok güzel yapar bunu!" dedi yavaşça. "Siz ikiniz ... birbirinize ... çok benziyorsunuz!"

"Hımm!.. Öyle mi?"

"Evet."

"Sanırım öfkeli birisi? Ondan korkuyorsun."

Aydan ister istemez gülümsedi. "Ataman mı?" Ağabeyini özlediğini hissetmişti birden. Onun güven verici gülüşünü, gri gözlerinin içten sıcaklığını, iri gövdesinin koruyucu etkisini özlemişti. "Turgut Ataman Çeliker özel birisidir! Ondan öfkeli olduğu için korkmam ben. Onun üzmemden korkarım. O bana hiç kızamaz."

"O halde neden ondan çekiniyorsun?"

"Bana kızamaz dedim fakat başkasına kızabilir. O kızdığında onu durduracak erkek tanımıyorum. Fizikleriniz de birbirine çok benziyor. O da sen gibi çam yarması!"

Salih yeni bir parça ekmekle eti kavrayıp ağzına atmıştı. Kaşlarını kaldırdı hafifçe. "Ha! Anladım! Sen sevgilin için korkuyorsun." dedi alaycı bir tavırla.

"Sevgilim deme şuna artık ya!" dedi Aydan biraz sinirle. "Ayrıldık biz!"

Ayranından koca bir yudum alan genç adam başını salladı. "Öyle ama nihayetinde çocuğunun babası! Onun hâlâ sana döneceği

gibi bir ümit taşıyorsun bence. Bu yüzden ağabeyinle de aralarının bozulmasını göze alamıyorsun."

"Hayır!"

"Evet! Bence öyle!" Ağzındaki lokmayı yutup aniden önemli bir soru sordu. "Peki diyelim ki biz evlendik! Olacağından değil ya, mesela diyorum... Mert de pişman oldu ve sana geri döndü! Ne yaparsın? Sen de bana pardon deyip ona mı dönersin?"

Aydan bu soru karşısında şaşırmişti. Sonra başını salladı. "Böyle bir şey ... olamaz sanırım!"

"Olamaz sanırsın, öyle mi?"

"Ben evliyken ... neden başka bir erkeğe..."

"Başka bir erkek değil o!" dedi Salih kesin bir sesle. "Senin sevdiğin adam! Çocuğunun babası!"

"Beni terk edip giden adam..."

"Öyle ama hâlâ bir çocuğu olacağını bilmeyen bir adam! Belki öğrendiğinde gelip seninle evlenmek isteyecek?"

"İstemez..." İç çekti. "İstemeyeceğini biliyorum."

Salih onun duru yüzünü süzdü bir an. "Neden ona çocuğunuz olacağını söylemekten kaçınıyorsun?" diye soruverdi birden. "Sadece birkaç saniyeni alır."

"Salih! Susar mısın lütfen!" dedi Aydan biraz kızgınca.

"Kızacak bir şey yok. Medeni iki insan gibi konuşuyoruz şurada! Yemek yerken medeni görünmesem de ciddi konuları konuşurken oldukça medeniyimdir." Sesi keyifliydi. Onun rahatlatmak için ekmeğini yeniden kavurmaya batırıp aldığı etle birlikte ağzına attı. Delici gözleri genç kızın asılmış yüzündeydi.

"Ben konuşmak istemiyorum." dedi Aydan ters bir sesle.

"Hiç tanımadığın bir adamla evlenmeyi düşünmeden önce, bazı sorulara doğru cevapları bulmalısın. Bunu biliyorsun prenses! Benim için yapmasan da kendin için yapmalısın."

"Benim o soruların hiçbirisi ile bir ilgim yok. Ona çocuğu söylemiyorum çünkü..." Sustu bir an. "... çünkü..."

Genç adamın bir kaşı hafifçe kalkmıştı. Onun sözünü bitirmesini bekledi ancak Aydan daha fazla devam etmemiştir.

"Çünkü ne?"

"Salih! Gerçekten de seni ilgilendirmediğini düşünüyorum. Biz seninle arkadaş bile değiliz."

"Ancak, seninle evlenmemi isteyecek kadar da yakın olduğumu düşünüyorsun!" dedi genç adam hafif bir alayla.

"Para karşılığı..." diye kabaca karşılık verdi Aydan. "Sadece bu kadarıyla ilgilensen olmaz mı?"

"Daha ne kadar para olduğunu bile bilmiyorum!" dedi Salih gülererek.

Aydan hafif bir nefes aldı. "Çok para..." Durup düşündü bir an. "Beş yüz bin dolara ne dersin?"

Genç adam rakamı duymamış gibi yeniden bir parça ekmekle kavurmaya yöneldi. Duraklamamıştı bile. Hiç ilgilenmediği belliydi. Sonra lokmasını ağzına attı. "Sanırım soğanı biraz az olmuş." dedi kendi kendine. Ardından gözleri genç kıza çevrildi. "Ne demiştin?"

"Benimle oynama Salih! İlgilenmiyorsan bu konuyu burada kapatalım."

"Merak ediyorum sadece. Sence benim özgürlüğümün değeri beş yüz bin dolar mı?"

"Az mı?"

"Çocuğuna baba bulmanın değeri sence buysa..." Omuz silktili. "Pek fazla sayılmaz."

Aydan hafif bir nefes aldı. Nedense içinde minik bir ümit birmişti. Salih onunla oynuyor da olabilirdi ama şu anda bu minicik ümide tutunmak zorundaydı. "Peki... Evlenmeyi kabul edersen ... sana ... bir milyon dolar ödeyebilirim. Bir yılı bile bulmayacak evlilik için iyi para değil mi bu?"

"İyi para!" dedi Salih gülümseyerek. "Niye dolar? Bizim Türk Liramızın nesi var?"

"Benimle oynama dedim sana!"

"Peki, bu parayı hesabından çektiğinde kimse sana ne yaptığını sormayacak mı?"

"Hesap benim hesabım. Ailemden yıllardır düzenli para yatıyor hesabıma. On sekizimi geçtiğimden beri de benim kontrolümde."

Genç adam sessizce onu süzüyordu. "Vay bel! Bu parayı gözün kararmadan vereceksin demek!" diye konuştu kendi kendisine. "Sen gerçekten bu çocuğu istiyorsun değil mi?" diye sordu sonra. "Asıl sebep, kürtajdan korktuğun için değil. Korkuyorsundur belki ama asıl sebep bu değil. Ona söylersen, seni kürtaja zorlayacağı için korkuyorsun. Sevdiğin adamdan bir hatıra kalmasını isterken, elinde kalan son şeyi de kaybetmekten çekiniyorsun. Bebek doğarsa, böylece sevgine sahip çıkabileceksin. Anılarıyla mutlu olacaksın. Tıpkı saçma Türk filmlerindeki gibi..."

"Hayır! Senin teorilerin saçma! Mert ile senin sandığın kadar güzel anılarımız yok!" dedi Aydan dişlerinin arasından. "Onunla sadece dört aydır çıkıyoruz. Son üç haftadır da hiç görüşmedik!"

"Yine de ne yaparsa yapsın onu seviyorsun. Bunu gözlerinden, sözlerindeki tınıdan, onu bana karşı korumandan görebiliyorum. Bu saçma değil."

Aydan dupduru gözlerle durdu bir an. Dişleri hâlâ sıkılıydı. Yüzü hâlâ asıktı fakat konuştuğunda, ses tonu son derece sakindi.

"Evet..." dedi sonunda. "Onu seviyorum. Ölünceye kadar da seveceğim. Buna engel olamam. Kalbime söz geçirebilmem imkânsız..."

Salih başını salladı yavaşça. Onun sözlerini kavramıştı. Sevgisinin gücünü hissetmişti. "Anladım..." dedi düşünceli bir sesle. "Böyle bir aşka sahip olmak çok güzel olmalı." Sonra açık bir sıkıntıyla emretti. "Yemeğini ye hadi! Soğumaya başlar birazdan. Yağı donduğunda bir şeye benzemez."

Aydan hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Gözleri genç adamın üzerindeydi. O yine iştahlı bir şekilde kavurma kabına uzanırken sordu.

"Ya teklifim?"

"Ne olmuş ona?"

"Kabul etmeyecek misin? Bir milyon dolar! İşlerini geliştirsin. Büyük bir sıçrama yaparsın. Bankadan kredi çekmene gerek kalmaz."

"Banka krediyi geri çevirdi zaten!" dedi Salih aldırılmaz bir sesle.

Bu haber nedense Aydan'ı mutlu etmişti. "Öyleyse? Bak işte sana bir kurtuluş şansı veriyorum. Paranın yarısını evlendiğimizde veririm. Diğer yarısını da bebek doğduğunda!"

"Soğanı gerçekten az olmuş bunun."

"Daha fazla para mı istiyorsun?"

"Para falan istemiyorum prenses!.. Kemerin en güzel kızıyla şöyle ağız tadıyla bir kavurma yemek istiyorum. Hadi ye..."

"Karnım aç değil benim." diye yalan attı. Gözleri ağzına bir parça et daha atan obur adamdaydı. Ne vicdansız birisiydi bu böyle! Gerçekten de onunla oyun oynuyordu! Bu kesindi!

Salih durup ona baktı. "Kürtaj için yarın öğlene kadar vaktin var. Yüreğini ferah tut. Belki sevgilin seni arar. Bu arada bir şeyler yemek, mideni de ferahlatır."

"Sen gerçekten..."

"Şişşt!" dedi Salih ona. "Küfür etmek sana yakışmaz. Hem anem geliyor. Onu üzmemek istemezsin değil mi?"

Gerçekten de Yasemin Hanım bir iki saniye sonra onların yanına gelmişti. Gözleri ikisi arasında gezindi.

"Ne konuşuyorsunuz siz öyle ciddi ciddi bakayım?" diye sordu gülümseyerek. Böyle gülümsemesi aynı oğlunkiydi.

"Kavurmanın soğanı az olmuş." dedi Salih. "O ise iyi diyor..."

"Güzel bence!" dedi Aydan zoraki bir tebessümle.

Yasemin Hanım bir parça ekmek alıp kavurmadan tattı. "Bence de güzel!" dedi ortaya. "Böyle ciddi ciddi konuşacağınıza, kavurmanızı yiyin hadi. Soğuduğunda bir şeye benzemez. Sonra bir köşeye çekilir rahatça konuşursunuz. Milletin dikkatini çekiyorsunuz." Sesinde tatlı, uyaran bir ton vardı.

"Evlilik planı yapıyoruz!" dedi Salih rahatça.

"Çok komik. Ben yarım saatliğine dışarıya çıkıyorum. Bu saatten sonra pek yemek isteyen çıkmaz. Meral göz kulak olacak... Siz keyfinize bakın."

"Tamam."

Yasemin Hanım gidince, iki genç bakıştılar bir an. Aydan şaşkınca mırıldandı. "Annene pat diye öyle bir şey söylediğine inanmıyorum."

Salih güldü. Çok rahat, relaks bir hali vardı. Sanki az önce konuştukları konu çok önemli bir konu değilmiş gibiydi. "En iyi savunma, saldırıdır prenses!.. Annem inanmadı gördüğün gibi." Gözleriyle kavurmayı işaret etti. "Bunun cidden bir şeyi az ama neyse ki kötü değil. Hadi sen de ye... Aç kalarak bir şeyi çözemezsin."

Aydan sesini çıkarmadan ekmeğe uzandı. Et biraz ılıklaşınca, daha da lezzetli gelmişti ona. Aşırı sıcak yemekleri sevmezdi zaten. Sıcakken tadını algılayamıyordu. Düşüncelerinin yoğunluğu yüzünden çok yiyemese de açlığını bastırmıştı. Salih ise kalan kavurmayı ayrıyla birlikte silip süpürdü. Bolca nar ekşisi dökülmüş salatayı da iştahla tükettikten sonra memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Şimdi o da Aydan gibi ıslak bir mendille ellerini siliyordu.

"Nasıl? Beğendin mi?"

"Evet."

"Sevindim. Çok yemedin ama bu fiziğe bakınca fazla yemediğin hemen anlaşıyor." Gözleri o gece ilk kez genç kızın vücudu üzerinde gezinmişti. Pembe yazlık bluzu dik göğüslerini oldukça belli ediyordu. Göğüs oluşu çok derin olmamasına rağmen, narin omuzları tüm zarafetiyle ortadaydı. Oturma pozisyonunda bile dümdüz karnı, henüz bir bebeğin varlığını gizliyordu. Bakışları yeniden ve açıkça çekici göğüslerine kaydı.

"Bana böyle bakabilen bir tek sen varsın!" dedi Aydan homurdanarak. "Gözlerine hâkim olamıyor musun?"

"İçine sutyen giymeliydin."

"Kusura bakma! Karşıma dikileceğini bilemezdim."

"Burası halka açık bir yer. Elli yaşındaki amcaların bile seksi bir kızı görmezden geleceğini sanmam."

"Yine de sen bakmayarak nezaket gösterebilirsin."

"Naziğim zaten. Hayatımda ilk kez bir kadının göğüslerini okşamak için delicesine bir istek duyuyorum ve yapmamak için

kendimi zor tutuyorum." Sesi o kadar gerçek ve o kadar içtendi ki yalan söylemediği belliydi. Aydan'ın gözleri irileşti. O yakışıklı yüzün ifadesi son derece dürüsttü.

"Delisin sen!" dedi huzursuzca. Masanın üzerindeki ellerini çekip kollarını hemen göğüsleri üzerinde kavuşturdu. Onun gözlerinden bir miktar gizleyebilmişti işte. Ayrıca... Ayrıca göğüslerindeki saçma gerginliği, tecrübesiz uçlarındaki kıpırtıları da gizlemişti.

"Gerçekçiyim!" diye gülümseyerek mırıldandı Salih. "Okşamak istediğim konusunda yalan mı söyleseydim?"

"Terbiyesiz! Bu kadar kişi içinde mi?"

Genç adam başını salladı. "Bu kadar kişi içinde olamayacağımı bildiğim için gerçekçiyim dedim zaten." Hafif bir nefes aldı. "Hadi kalk gidelim!"

Aydan iyice şaşırmişti. Güzel gözleri şaşkınca bakıyordu. "Ne?"

"Gidelim dedim."

"Göğüslerime dokunabilmek için mi gibi, saçma bir soru sormama gerek yok değil mi?" Dişlerinin arasından uyarırcasına fısıldamıştı Aydan. "Yani seninle evlenmek istedim diye böyle bir şeye izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Hadi prenses!.." diye dudak kıvrırdı Salih. "Bu hayatta yapmayı istediğim bir sürü şey var ama hepsinin sırasının gelmesini bekliyorum."

"Bana dokunmanın sırası gelmeyecek. Bunu bil. Fırsatçı insanların hiç sevmem."

"Büyük konuşmamak lazım." Ayağa kalkmıştı. "Hadi kalk. Ellerimizi yıkadıktan sonra gidip bir yerlerde çay içelim."

"Kitap okumak istiyorum ben."

"Okursun sonra. Seni harika bir yere götüreceğim."

"Sadece çay için mi? Hayır... Teşekkürler."

"Evet. Kalk hadi."

"Despot!"

"Üstüne bir şey almak ister misin?"

"Bu sıcakta mı?" İsteksizce ayağa kalkmıştı.

"Sutyen giyebilirsin. Görüntünden çok memnun olsam da gerçekten beni çok tedirgin ediyorsun."

Aydan onun koyu gözlerine baktı. Nedense gülümseyerek söylenmiş bu sözler genç kızı garip bir şekilde güçlü hissettirmişti. Dağ gibi bir adamın bu çocuksu itirafı, bir kadın için çiğ bir zafer duygusu oluştuyordu.

"Burası tatil yöresi. Herkes böyle geziniyor." Başka zaman olsa o da yukarıya çıkıp içine bir şey giymeyi tercih ederdi. En azından göğüslerinin biçimini çok göstermeyecek daha kalın kumaştan bir şey giyebilirdi. Daha bol bir şey de olabilirdi fakat nedense Salih'in bu isteğine karşı güçlü bir inat duygusu geliyordu içinde.

Genç adam bir şey demeden durdu öylesine. Onun gri gözlerindeki inatçı pırlıtyı görmüştü. Sonra çaresizce kabullendi. "Peki, öyle olsun."

Onlar ayağa kalkınca, Meral hemen yanlarına gelmişti. Masayı toplamaya başlarken Salih bir iki saate kadar geleceklerini söyledi. Bahçenin mutfağa yakın tarafında çok temiz bir lavabo vardı. Orada ellerini yıkadıktan sonra genç adam, Aydan'ı kolundan tutup hafifçe yönlendirdi. Çıkış kapısının ardında bekleyen eski otomobiline değil, duvarın dibinde duran daha da eski bir motora doğru götürüyordu.

Aydan motorun önünde durduklarında ellerini beline dayadı. "Bu ne!" dedi kaşları çatık bir halde.

"1960 model BMW R27... Dover Beyazı..." Gözleri hayranlıkla beyaz renkli eski püskü motorda geziniyordu. "Nasıl? Harika, değil mi?"

"Bu külüstürü bana sadece göstermek istediğini umuyorum."

"Hayır! Bineceğiz!"

"Hayatta binmem ben buna!"

"Prenseler!..." dedi genç adam sabırla. "BMW bu!"

"Kendisinin bundan haberi var mı acaba? Babamdan bile yaşlı bu iki tekerli hurda."

Salih gülümseyerek motorun yanına gitti. Usta bir şekilde üzerine bindi. Konağı çevirerek motoru çalıştırıverdi. Eski motordan

hemen güçlü ve gerçekten de ona özgü o güzel ses yankılandı. Hafif gaz verince motor daha da keyifli bir şekilde homurdandı.

"Gel hadi prenses."

"Yahu! Hamileyim ben! Buna asla binmem."

"Korkma! Çok dikkatli gideceğiz. Yatağındaki kadar rahat olacaksın." Duvardaki askılara asılmış iki kasktan birisini alıp kendi başına geçirdi. Sonra diğerini alıp ona doğru uzattı. "Bunu da tak!", diye yumuşakça emretti.

Aydan, bir elindeki kaska, bir motora, bir de Salih'e çevirdi gözlerini. Ürküyordu hakikaten.

"Korkma o kadar! Sevgili ağabeyinin motoru yok mu?"

"Yok."

"O nasıl zengin çocuğu öyle?"

"Ataman'ın eğlenmeye pek vakti olmadı. Çocukluğundan beri iş hayatının içinde!"

"Onun için üzüldüm işte şimdi. Doğrusu, harcayamadığım bir para için yaşamayı istemezdim. Eğlenmek de lazım. Bir sevgili var mı peki?"

Aydan hâlâ elindeki kaska bakıyordu. "Tonla!" diye mırıldandı. "Onlara ayıracak zamanı buluyor. Bütün erkekler ayrısınız. Hepiniz seks düşkünüsünüz."

Salih motoru park halinde tutan metal ayağı kaldırdıktan sonra hafifçe öne doğru sürdü. Genç kızın yanında durdu. "Seksi sevmek suç değil... Hem doğru kişiyle harika bir şeydir."

"Senin hayatına kaç kere doğru kişi girdi?" Ters bakışları Salih'in kaskının içinde sırttan yüzündeydi. "Eminim onlardadır... Doğru kişi bir tane olur."

"Bir kere âşık olduktan sonra başkasına bakmam mı diyorsun?"

"Tabii! Ben bakmam. Sen de bakmamalısın. Doğrusu bu!"

"Seks içgüdüselidir. Aşkla ilgisi yok fakat eminim âşık olduğun kişiyle daha güzeldir. Kaskını tak hadi."

Aydan kaskı takarken onu süzüyordu. Elinde olmadan bir merakla sordu. "Sen hiç âşık olmadın mı yani?"

"Sen oldun da ne oldu?"

Aydan yavaşça motorun arkasına yanaştı. Bir bacağını attı. Motorun oturma yerine yerleşirken, gözleri Salih'in sırtındaydı. "Ben âşıkken bile seksten hiç hoşlanmadım. Diğer türlü sü eminim çok berbat bir şeydir."

Salih başını hafif yana çevirmişti. Onun yerleşmesini beklerken, sözlerini düşünüyordu. "Sarıl bana!" dedi. "İnşallah âşık olmadığın erkeklere sarılmakta da bir sıkıntı yaşamıyorsundur."

Aydan ona sokuldu biraz. Elleri beline kaydı. Genç adamın bedeninin sıcaklığı ince kumaşın altından avucuna kadar erişti. Bu göbeksiz vücutta hissettiği kaslar, bir inşaat mühendisi için hiç doğ al değildi. Göğüsleri ona değmesin diye elinden geleni yaptı ama böyle uzak durmanın zaman içinde zor olacağını farkındaydı.

"Keşke seni dinleyip içime sutyen giyseydim." dedi pişmanca.

"Çok geç artık. Bırak da tadını çıkarayım."

"Bazen o kadar berbat bir adam oluyorsun ki her yerini tırmanmak istiyorum. Sanırım sırtınla başlayacağım..."

Motor hareketlenmişti. Bahçeden pansiyonun dışına çıkarırken birkaç minik sarsılma, Aydan'ın genç adama biraz daha sokulmasına sebep oldu. Yola çıkıp kalabalıkta dikkatle ilerlemeye başladılar. Biraz gitmişlerdi ki, önlerine aniden çıkan bir otomobil yüzünden Salih hafif bir fren yaptı. Yavaşlamaları yeterince emniyetli ve dikkatli olsa da genç kızın vücudunun ona iyice yapışması engellenemezdi.

"Kendisini motor sanan bu şeyi sürmek için ehliyetin var mı senin?" diye homurdandı. Artık kendini kasmaktan vazgeçmişti. Çarpışma korkusuyla sarıldığı genç adamın sırtı ile kendi göğüsleri birbirine yapışmıştı âdeta. Garipti ki sırtının sert dokusunu kendi teninde hissetmek hiç kötü gelmemişti.

"Yıllardır bu motoru kullanırım ben. Aldığımda hurdaydı. Çok emek verdim. Şimdi ise yenisiyle bile değişmem."

"Anlamam ben! Soruma cevap vermedin. Ehliyetin var mı?"

"Var, merak etme."

Motor yeniden motor hareketlenmişti. İşlek trafikte araç yoğunluğuna takılmadan ilerlemek güzeldi. Üstelik de sıcak havaya

rağmen vücutlarını tatlı bir serinlik sarıyordu. Bu serinlik otoyola çıkınca daha da arttı. Kemer'in çevresini saran yeşillikler ve ormanlık alan, bu sevimli tatil yöresini daha çekilir bir havayla kuşatıyordu.

Epey bir süre gittikten sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı.

"Bir arkadaşımın yerine."

"Çok yardımcı oldun!"

Salih duymamıştı. Motorun homurtusundan veya rüzgârın sesinden olabilirdi. "Efendim?" dedi.

"Uzak mı?"

"Korkuyor musun?"

Genç kız nereye gittiklerini anlamaya çalışıyordu. Tedirgindi... Gözlerini etrafta gezindirdi. Otoyoldan çıkmışlar ve oldukça dar, eski bir asfalt yolda gitmeye başlamışlardı. Az önce tepelerinde görünen dolunay, sık ağaçların dalları yüzünden görünmez olmuştu. Doğrusu pek iç açıcı bir yol değildi.

"Periler önümüzü kesmezse eğer, sorun yok!" diye bağırdı duysun diye.

"Saçmalama!" diye yüksek sesle cevap verdi Salih de. "Burada peri ne arasın? Batıl itikat! Bu dolunayda sadece kurt adamlar vardır."

Onun şaka yaptığını bilmesine rağmen genç kızın içi ürperdi. Şimdi de epey virajlı bir yolda ilerliyorlardı. Yolun kenarından koşarak gelen birisi kolayca üstlerine atlayıp onları düşürebilirdi. Gözleri motorun ışıklarının dışında kalan karanlığa çevrildi. Elinde olmadan Salih'e biraz daha sarıldı. Ne işleri vardı bu tenha yolda? Tepede dolunay olabilirdi ama orman o kadar sıkı ki her yer karanlıktı.

Birden ağaçlar seyreldi. Aynı hızla önlerinde deniz belirdi. Kıyıdan yüz metre kadar yüksekte olmalıydı. Dolunayın denizle oynaştığı manzara o kadar güzeldi ki... Salih motoru durdurdu. Oluşukları yerde birkaç saniye denizi izlediler.

"Gideceğimiz yerde manzara bundan daha güzeldir. Birkaç kilometre kaldı."

Motoru yeniden hareketlendirdi. Şimdi denize paralel ilerliyorlardı. Birkaç dakika sonra önünde lüks araçların park etmiş olduğu, büyük ve ahşap bir binanın önüne geldiler. İnanılmaz güzel bir mimarisi vardı. Sadece ağaçlarla yapılmış gibiydi. Ay ışığında ana kulübenin etrafını saran rengârenk çiçekler geceye hoş bir etki katmıştı. Binanın içerisinde ve dışarısında yemek yiyenler olduğu görülebiliyordu. Bazıları da ailecek çay içmeye gelmiş gibiydi. Denizi gören terasta, yumuşacık sedirlerin üzerinde, kendilerine ayrılmış bölümlerde oturuyorlardı. Her bölüm diğerinden bağımsızdı. Aralarına ahşap bir duvar, estetik bir şekilde inşa edilmişti. Görünüm çirkin olmasın, hapishane odası gibi gözükmessin diye de duvarlara çeşit çeşit süs eşyası asılmıştı. Çoğunluğu deniz kabuğu, denizyıldızı gibi denizden elde edilen orijinal süslerdi.

Genç adam motoru stop ettirdi. Önce genç kızın inmesini bekledi. Aydan onun sırtından gövdesini ayırıp motordan indi. Kaskını başından çıkarırken gözleri hâlâ etraftaydı. Uyuşmuş bacaklarını hafifçe hareket ettirerek silkeledi. O sırada Salih de inip kaskını çıkarmıştı. Aydan'ın elindeki kaskı da alıp motorun üzerine koydu. Aynı anda yanlarına Salih'in yaşlarında bir adam yanaşmıştı. Yüzünde bir gülümseme vardı. Üstten saçları dökülmüş olsa da ensesinde atkuyruğu yaptığı uzun saçları olduğu görülüyordu.

"Salih!" dedi keyifli bir sesle. Gülen gözleri, genç adamın yüzünde idi. "Hoş geldin kardeşim!"

İki erkek samimi bir şekilde tokalaşıp birbirlerine sarıldılar. "Hoş bulduk!" dedi Salih de gülümseyerek. "Nasıl-sın Şinasi?"

"Çok şükür... Aynı... Sen nasıl-sın? Askerden geldiğini duyduğumda pansiyona uğradım ama sen yoktun. Sonra da işlerin yoğunluğundan bir daha gelemedim."

"Olsun. Sağlık olsun. Annem geldiğini söyledi. Senin yine gelmeni beklemeden ben geldim." Gözleri Aydan'a çevrildi. "Aydan Hanım pansiyonumuzun müşterilerinden. Şinasi de benim çocukluk arkadaşım." diyerek ikisini tanıştırdı. Daha fazla açıklama yapmaya gerek görmemişti.

Şinasi elini uzatıp genç kızın elini nazikçe sıktı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Nasıl? Sevdiniz mi buraları?"

Aydan elinden geldiğince nazik olmaya çalıştı. "Evet, çok güzel, gerçekten sevdim."

"Beğenmenize sevindim." Şinasi'nin gözleri motora kaydı. "Bu motoru ne zaman bana satacaksın?"

"Satmayacağım. Sende daha iyisi var."

"Var ama benim motorum bu klasikten değil. Türünün son örneklerinden bu ve en sağlamı aynı zamanda, biliyorsun."

"Boş ver onu şimdi. Biraz bizimle ilgilen. Bize iki şey lazım. Taze çay ve kafa dinleyebileceğimiz sakın bir yer."

"Sedirler dolu." Durakladı bir an. Hafif vurgulu bir sesle ekledi. "Size Sevgi Ağacı'nın altında bir yer hazırlayayım mı?"

Salih gülümsedi. "Çok güzel olur."

Genç kız bu gülümsemedeki minik bir hainliği hissetmişti. Gözleri genç adama çevrildiyse de Salih renk vermedi. Bir dakika sürmemiştir ki Şinasi onlara birlikte ilerlemek için el hareketi yaptı. Üçü de düzlüğün ucuna gittiler. Her yer çimdi. Genç bir çınar ağacının dibine iki kişilik bir örtü serilmişti. Yaslanabilecekleri yumuşak ama güçlü yastıklar konmuştu. Sadece ortada küçük ahşap bir masa vardı.

"Çaylar birazdan gelir." dedi Şinasi. "Siz keyfinize bakın. Ben de geleceğim az sonra."

Şinasi kulübeye doğru uzaklaşırken, Aydan örtünün üzerine oturdu. Altında çimlerin yumuşaklığını hissediyordu. Sırtını büyük deri yastıklardan birisine yasladı. Salih de yanına oturmuştu. Bir ağa gibi bağdaş kurmuştu; gözleri, önlerindeki inanılmaz manzaradaydı. Genç kız da aynı güzel manzarayı seyrediyordu. Ay iyice yükselmişti. Denizin küçük dalgaları üzerinde altın renkli ışıklar geniş bir alana yayılmıştı.

Aydan'ın meraklı bakışları manzaradan ayrılp etrafında gezindi. Birçok aile çaylarını içerlerken, ayrı kendileri gibi bu harika manzaranın tadını çıkarıyorlardı. Çok huzurlu bir ortamdı burası. O kalabalığa rağmen ses neredeyse hiç yoktu.

"Bizi sevgili mi sandı?" diye sordu sessizce oturan Salih'e.

"Sanmam."

"Bize burayı ayarlarken gözleri parladı sanki."

"Sen her erkeğin gözlerini parlatacak kadar güzelsin... On-
dandır..."

Bu sakın iltifat, nedense Aydan'ın yüreğini ürpertmişti. Mert'in kabalığından sonra bir erkeğin iltifatı iyi gelmişti. Etkilendiğini belli etmemeye çalıştı. Başını hafif kaldırıp üstlerindeki çınar ağacında dolaştırdı bakışlarını. "Neden bu çınara Sevgi Ağacı diyorsunuz?" diye sordu.

"Saçma bir hikâyesi var."

"Anlatsana."

"Seni ümitlendirmesinden korkuyorum." diye inırıldandı Salih alayla.

Genç kız hafifçe durakladı. "Hangi konuda?"

"Evlenebileceğimiz konusunda."

Aydan'ın yüzü düştü. "Ümitlenmem! Merak etme!" dedi biraz ters bir sesle. "Anlat hadi."

"Peki..." Salih de bacaklarını uzatıp hafif yan bir şekilde yas-
tığa yaslandı. Şimdi gövdesi Aydan'a çevrilmişti. "Çınar ağaçları
aslında sulak yerleri severler. Biz bu ağacı çok küçükken Şinasi ile
beraber buraya diktik. Ortaokulda fen dersi ödevimizdi. Çocuktuk
ve bu kuru toprakta yetişmeyeceği aklımıza bile gelmedi. Adını
da dostluk ağacı koyduk."

"Niye buraya diktiniz? Koca Kemer dururken?"

"Burası Şinasi'nin ailesine aitti. İkimiz de çok severdik. Şinasi,
anne ve babasıyla birlikte bir karavanda yaşırdı. Kışın okul zamanı
Kemer'de olan karavan, yazları buraya çekilirdi. Şimdi karanlıkta
görünmüyor ama arkada bir yerde hâlâ kullanılır vaziyette duru-
yor. Sanırım biz karavanın doğaya uymayan görünümünü birkaç
ağaçla güzelleştirmeye çalıştık."

Aydan ilgiyle dinliyordu. Elinde olmadan başını çevirmiş, ah-
şap binarın arkasında kalan karanlıktaki karavanı görecekmış gibi
bakmıştı. Tabii bir şey görememişti.

"Şinasi'nin babası ağacın burada büyümeyeceğini söyledi. Annesi Kerime abla bile bizimle dalga geçti. Biz de ödevimiz olduğunu söyleyip çok önemsemedik fakat her hafta gelip ağaç kurumuş mu diye baktığımızı hatırlıyorum."

"Çam ağacı ekseydiniz ya!" diye fikir üretti Aydan.

"Çam ağaçları geç büyür. Çınar ise nispeten daha hızlı büyür ve daha serin bir gölgesi vardır."

Genç kız kollarını hafifçe kavuşturdu. Gerçekten de ağacın altı serindi. Esen hafif rüzgâr bu etkiyi güçlendiriyordu. "Belli!" dedi yavaşça.

"Üşüdün mü?" Gözleri yine açıkça genç kızın bluzunun üzerinde, narin omuzlarında, çıplak kollarında gezinmişti. Uzun boylu bir kız olmasına rağmen kaba kemikli, humbl bir görünümü yoktu. İnce, uzun, zarif bir kızdı.

"Hayır, gayet iyiyim..."

"Üşürsen söyle. Sana polar şal getirtirim."

"Devam et sen."

"Peki... Neyse... Bir mucize oldu ve çınar ağacı yerini sevdi. Çam ağacının bile naz yapacağı bu kuru toprağa tutundu. Sonradan fark ettik ki altta, toprağın içinde gizli bir su sızıntısı var. Gündüz gelseydik sen de görürdün. Önümüzdeki uçurumdan aşağıya gözle görülmeyecek bir şekilde sızıyor. Üstünde oturduğumuz bu çimler bile fazla sulanmaya ihtiyaç duymuyor."

"İlginçmiş. Peki, niye Sevgi Ağacı diyorsunuz? Hani dostluk ağacı koymuştunuz adını?"

"Bundan on beş sene önce, Şinasi'nin babası bu tesisin ilk temelini atmış. Derme çatma bir şeydi fakat zamanla tutuldu. Yıllar sonra, ben üniversiteyi okurken de benden bir tasarım istedi. Üçüncü sınıftım sanırım."

Aydan'ın kaşları havaya kalktı. "Burayı sen mi tasarladın?"

"Evet." Doğal bir şekilde, aşırı gurura kapılmadan söylemişti. "Müşterileri çoğalınca, daha modern bir şey istemişti. Böylece bu yeni hali ortaya çıktı. Tabii o sırada bir şehir efsanesi de doğmuştu."

"Anlamadım. Ne efsanesi?"

Salih sırtı hoş bir şekilde. "Biz buraya müşteri çekmek için, çınar ağacının gizemini biraz abartarak her yerde yaydık. Zaten birkaç kişiye söylememiz yetmişti. Özellikle işi gücü olmayan yaşlı teyzelerin bire beş katarak ne güzel abarttıklarını bilemezsin. Çok kısa sürede bu tepedeki çınar ağacının kuru toprakta yetişen özel bir ağaç olduğu ve..." Durakladı. Gülümsemesi arttı. "...ve ona dokunan çiftlerin çok kısa bir süre içinde evlendikleri dedikodusu yayıldı."

"Saçma!"

Salih'in yüzündeki gülümseme değişmedi. "Saçma fakat gerçek! İnan ki doğruyu söylüyorum. Bu ağaca aynı anda dokunan çiftlerin evlendikleri kesin. Bir sürü örnek var."

"Saçma!" dedi Aydan yine.

"Aslında işin mantığı şu sanırım... Buraya genellikle birbirine âşık çiftler gelir. Manzarayı izlerlerken de ağaca yaslanırlar. Belki de ilk evlilik tekliflerini burada yaparlar. Bunu bir iki yerde anlatınca da bu kolayca bir efsane olur. Ağacın adı zamanla *Sevgi Ağacı* olur. İşin yaslanma kısmı, sonraları ağaca elleri dayamaya dönüşür. Büyük ihtimalle evlilik teklifleri kabul edilir, evlenilir ve böylece de efsane sürmeye devam eder."

Aydan da elinde olmadan alayla gülümsedi. "Sen buna inanıyormusun?"

Salih dudak kıvrıldı. "Bilemem... Tüm efsaneyi biz çıkarmadık. Belki başlangıcında biraz etkimiz oldu ama sonra kesin ispatlarla insanlar bunları çevrelerine yaymaya başladı. Hâlâ buna inanıp gelen çiftler olduğunu biliyorum."

"Hih!" dedi Aydan küçümsercesine. "Belki yirmi kişi elini ağaca dayamıştır ama sadece birkaçı evlenmiştir. Onlar da ballandıra ballandıra bunu gerçekmiş gibi herkese anlatmıştır."

"Olabilir tabii."

Genç kızın gözleri ağaca çevrildi. Düz gövdeli, değişik bir çınardı. Oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı. Söylenenleri düşünerek ağaca yaklaştı. Üzerindeki bir şey dikkatini çekmişti.

Ağacın gövdesinde, rengi daha açık iki alan vardı. Sanki kabuğu aşınmıştı, daha inceydi.

"Bu ne?" Aslında ne olduğunu tahmin etmişti. Salih de ayağa kalkıp onun yanına geldi.

"Anlamadın mı?"

"Saçma bu." Dikkatle, ağacın gövdesindeki aşınmış alana baktı. "Sakin bana çiftlerin avuçlarını dayadıkları yer olduğunu söyleme!"

"Öyle."

"Yok artık! Hiçbir ağacın gövdesi sadece avuç dayandı diye böyle aşınmaz."

Salih de ağacın gövdesindeki aşınmış yeri inceliyordu. İri sağ elini kaldırdı. Ağacın gövdesindeki incelmış kısma getirdi. Hayret verici bir şekilde avucu o boşluğa uymuştu. Üstelik de şekli neredeyse parmaklarının biçimindeydi.

"Bak! Gördün mü?" dedi Aydan'a.

Genç kız bir onun eline baktı bir de kendi tarafındaki boşluğa. O da farkında olmadan elini uzattı. Ağacın gövdesine dokundurmadan sadece şeklinin uyup uymayacağını inceledi. "Buradaki el biçiminde değil..." diye önemli bir keşif yapmış gibi mırıldandı. "Bak!" İspat etmek için avucunu yasladı.

"Onu değil, sağ elini dayayacaksın."

Aydan bu sefer sağ elini ağaç üzerindeki aşınmaya yaklaştırdı. Dokundurmadan bakınca bile, gerçekten de el biçimine benzediği görülebiliyordu. Loş ortamın kandırmacası mıydı acaba? Ancak şekli açıkça belliydi. Yan gözle Salih'e baktı

"Tıpatıp oluyor işte." dedi genç adam.

"Benim asıl saçma bulduğum, buraların el şeklinde aşınmış olması. Birileri günde yirmi dört saat, her dakika ve hatta her saniye gelip avuçlarını yaslasalar, yine de böyle aşınmaz burası. Ağaç bu yahu! Bence birisi kazımış ağacın gövdesini! Bence sen bile kazımış olabilirsin." Suçlayan bakışları genç adamdan yine ağacın üzerine çevrilmişti.

"Kazınsa böyle pürüzsüz olmaz." diye kendisini savundu Salih.

Genç kız merakla avucunu o boşluğa yasladı. Gerçekten kazınmaya benzemeyecek kadar pürüzsüzdü. İlginçti gerçekten. Avucu da tam oturmuştu.

"Ben yine de birisi kazıyıp sonra da zımparalamış diye düşünüyorum." dedi inatla. "Yine de iyi bir şey... İsimlerini kazıyan ahmakların ağaca verdiği zarardan daha az zarar vermiş hiç değilse."

O sırada arkalarından birisi gülümseyerek konuştu.

"Sevgi Ağacı'na mı dokundunuz siz? Üzgünüm ama artık evlenmek zorundasınız!"

10. BÖLÜM

Elinde bir tepsi ile duran Şinasi'den başkası değildi konuşan. Yarındaki bir çalışan da küçük ahşap masanın üzerine yine küçük bir semaver koymuştu. Altındaki jöle dolu kutudan ateş çıkıyordu.

Aydan elini ağaçtan ayırdı. Gözleri Şinasi'nin şakacı yüzünden Salih'e çevrildi. O da elini ağaçtan çekmişti.

"Aydan evlilik hikâyesine inanmıyor." dedi genç adam gülümseyerek. "Bu izleri de bizim yaptığımızı söylüyor."

Şinasi dönüp küçük masanın önüne gitti. Elinde tutmuş olduğu tepside üç bardak vardı. Semaveri yerleştiren garson, dönüp patronunun elindeki tepside bardakları ve şekeri aldı. İnce kesilmiş limon dilimleri ve atıştırma kurabiye tabağını da masanın üzerine koydu.

"Size bir bardak çay süresince eşlik edebilir miyim?" diye sordu Şinasi. Gözleri Aydan'daydı.

"Tabii ki!" dedi genç kız hafifçe gülümseyerek. "Bizimkisi romantik bir buluşma değil Şinasi Bey!.. Merak etmeyin."

Şinasi bir şey demedi. Hepsi birlikte yere, yumuşak çimlerin üzerindeki örtüye oturdular. Garson çocuk gitmişti. Şinasi uzanıp servisi kendisi yaptı. Çayları Diyarbakır işi büyük çay bardaklarına koyarak tek tek dağıttı. Aydan şeker almamıştı ama limona hayır demedi.

"Demek ağacın sihrine inanmıyorsunuz?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet, maalesef." Bluzundan göğüsleri çok belli olmaması için arkasına yaslanırken, kollarını da göğsünün üzerinde bağlamıştı. Salih neyse de Şinasi'nin gözlerine hedef olmak istemiyordu. Neyse ki uzun saçlı adam yan tarafa oturduğu için dikkat etse bile fazla bir şey göremezdi.

"O el izlerini biz yapmadık gerçekten." dedi Şinasi. "Ne olduğunu tam bilmiyorum ama sanırım ağacın verdiği bir çeşit tepki. Bir profesör gelmişti geçen sene buraya. Dendroloji uzmanıymış. Adam ağacı görünce merak etti. Buraların eskiden daha kurak olduğunu öğrenince ağacın nasıl olup da yetiştiğini sordu. Toprak altındaki mucize sızıntıdan bahsettim. Sonra üzerindeki izleri inceledi. İnsanların elleri hep aynı yere dokunduğu için ağacın verdiği bir çeşit tepkiymiş. Mantar gibi bir şey sanırım."

Genç kız çayını ahşap masaya koyup, biraz huzursuzca ellerine baktı. "Şimdi mantarlandık mı biz?"

Şinasi keyifle güldü. Salih de hafifçe gülümsemişti. "Zararlı bir mantar değil." dedi Şinasi. "Hem ağaçtan bize değil, bizden ağaca geçen bir şey."

"Artık tam tersi de olabilir. Efsaneyi gerçekleştiren, belki de beyne erişip düşünmeyi engelleyen, insanları evlenmeye zorlayan bir çeşit mantar türüdür." diye fikir üretti Aydan.

Şinasi'nin kaşları hafifçe kalktı. Ne diyeceğini bilemez gibi durdu bir an. Bazı kadınların temizlik konusunda aşırı hassas olduğunu biliyordu. "Islak mendil getirteyim mi? Yıkamak isterseniz lavaboyu da gösterebilirim."

Genç kızın gözleri, havaya tuttuğu ellerinde gezindi. Zarif, uzun parmaklarını şöyle bir oynattı. Henüz parmakları üzerinde eciş bücüş bir şekil bozukluğu oluşmamıştı. Sonra bakışları, bir kenarda sessizce oturan uzun boylu adama kaydı. Gökyüzüne yükselmeye uğraşan dolunayın daha da garip kıldığı lacivert gözleri, içlerinde hafif bir gülümsemeyle onun üzerine kilitlenmişti.

"Yok!" dedi umarsızca. Memnun bir gülümseyişle Şinasi'ye çevirdi güzel gözlerini. "Kalsın böyle. Belki bana da bir faydası olur çünkü bu aralar acil olarak birisiyle evlenmeyi umuyorum."

Salih bu sefer sesli olarak güldü.

Şinasi ne olduğunu anlamamıştı. Bakışları ikisi arasında gidip geldi. Aydan çayına uzanıp bir yudum içti. Adamın merakını giderecek bir şey söylemedi. Salih de çayını yudumlayarak Şinasi'nin merakını gidermemişti.

"Askerde vurulduğunu duydum." dedi Şinasi.

"Evet, şanssız bir olaydı." dedi Salih öylesine.

"Dağda mı oldu?"

"Evet, sınırda devriye gezerken... Çok şükür önemli bir şey olmadı."

"Nereden vuruldun?" diye sordu Aydan merakla. Salih hakkında bilmediği ne kadar da çok şey vardı. Öğrenmeye meraklı değildi aslında. Bir iki gün sonra unutacağı bir adamın hayatını niye öğrenmek isteyecekti ki? Ancak, merakına da engel olamıyordu işte.

"Karnımın kenarından." dedi genç adam. "Çelik yeleğimi bile delen özel bir mermiydi. Kaçakçılar olduğunu öğrendim sonra."

"Sen okumuş adam değil misin? Ne işin vardı ki sınırda?"

"Kısa dönem askerlikte işte. Geçti gitti." Konuyu kapatmıştı rahat bir şekilde. "İşler nasıl Şinasi?"

"Gördüğün gibi. Yaz sezonu iyi geçiyor. Kışın da gelen giden eskisinden fazla oluyor."

"İyi hadi. Annen ve baban iyi mi?"

O dakikadan sonra konuşmalar, iki arkadaşın birbirlerini görmedikleri aylarda neler olduğu üzerine geçti. Aydan sessizce dinliyordu onları. İki farklı erkek vardı karşısında. İkisi de iyi eğitimli, güzel konuşan erkeklerdi fakat tabii ki özellikle Salih'in sohbeti ilgisini çekiyordu. Kontrollü, insanı dinlemeye zorlayan bir ses tonu vardı. Havanın karanlığına rağmen, yakışıklı yüzünün kemikli hatları belli oluyordu. Elinde olmadan iç çekti. Ne vardı sanki hayat kendisine farklı bir oyun oynasaydı! Ne olurdu sanki, kalpsiz, bencil bir erkeği seveceğine, şu anda karşısındaki bu hoş adamı sevmiş olsaydı! Ne vardı sanki, sorumluluktan kaçan fırsatçı bir pislikten çocuk sahibi olacağına, Salih gibi düzgün bir adamdan çocuk sahibi olsaydı.

Yine de âşık kalbi yüzünden, sevdiği adamı düşünmeden yapamıyordu. Mert şimdi ne yapıyordu acaba? Onu hiç düşünüyormuydu? Yoksa gerçekten de hemen yeni bir sevgili bulmuş muydu? Telefondaki konuşmasına göre bulmuş gibiydi. Kendisi her dakika neredeyse onu düşünüyorken, o kim bilir hangi kadının kollarında keyif çatıyordu.

Genç kız, Şinasi'nin ayağa kalktığını fark edince düşünlerinden sıyrıldı. Konu konuyu açınca, epeyce uzun süre yanlarında oturmuştu.

"Ben gideyim, biraz diğer müşterilerle ilgileneyim." dedi Şinasi utanır gibi. "Sizi epey meşgul ettim." diyerek yanlarından ayrıldı. O gittikten sonra baş başa kalan Aydan ile Salih, bir an bakiştılar.

"Çay?" diye sordu Aydan.

"Olur." Elindeki boşalmış bardağını küçük ahşap masanın üzerine koymuştu.

Genç kız semaverin altında yanan alev sayesinde hâlâ sıcak olan çaydan bardaklarına çay doldurdu. Genç adamınkini ona doğru uzattı. Sonra huzurlu bir şekilde arkasına yaslandı. Hava o kadar güzeldi ki! Serindi ama üşümüyordu. Çay iyi geliyordu. Lezzetli kurabiyelerden bir tane alıp ısırdı.

"Burası gerçekten çok güzelmiş." dedi genç adama. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

"Beğenmene sevindim. Ben de severim."

"Arkadaşın Şinasi iyi birisi... Efendi!"

"Öyle... Çok efendidir..."

"En azından senin gibi göğüslerime bakıp durmadı."

Salih gülümsedi. "Evli barklı adam! Bakmayacak tabii... Yoksa karısı gözlerini oyar. Oysa ben bekârim. Bakmak en doğal hakkım!"

Aydan'ın kaşları hafifçe kalktı. Onun son cümlesini duymazdan gelmişti. "Şinasi evli mi?"

"Evet. İki de çocuğu var."

"Vay..." dedi Aydan yavaşça. "Güzelmiş. Bence sen çok geç kalmışsın. Neden evlenmedin bu zamana kadar? Yaşlı sayılırsın artık."

"Yok artık! Daha otuz bile değilim."

"Senin yaşındakiler çoluk çocuk sahibi oluyorlar baksana hatta gördüğün gibi, ben yaşındaki bir kız bile!"

"Şu ana kadar evlilik için hazır hissetmedim kendimi. Birisine bağlı olmak zor sanat..."

"Hiç mi istemedin? Sevdiğin bir kız da mı olmadı?" Kurabiyesinin son parçasını da attı ağzına. Her zaman üzümlü kurabiyeleri sevmiştii.

"Hayır... Bitmeyen aşk, ölümsüz sevgi gibi şeylere çok inandığımı söyleyemeyeceğim."

"Yani sen de Mert gibi, kızlarla sadece gönül eğlendiriyorsun, öyle mi?" Dudağını büzdüğü için sesi biraz aşağılar gibiydi. Çayından bir yudum alıp gözlerini onun gözlerinin içine dikti. "Seviştikten sonra evlenmeyi düşünmediğin kadınlarla olmayı seviyorsun."

"Beni sevgilinle bir mi tutuyorsun?"

"Aranızda ne fark var ki? Kadınları sadece sevişmek için istiyorsunuz."

"Bu kadar basit mi?"

"Değil mi? Çarpıp böleceğim karmaşık bir formülü mü var?" Salih kısılmış gözlerle onu süzüyordu. "Bence sevgiline olan kızgınlığını benden çıkarmaya uğraşıyorsun."

"Ne oldu? Doğruyu söyleyince zoruna mı gitti?"

"Senin anlattığın gibi bakılınca haklı görünüyorsun ancak bu tür ilişkilerin karşılıklı rızaya dayalı olduğunu unutma. Kimse kimseyi zorlamıyor. Sevgiline bekâretini verirken kendi rızan olduğuna eminim. Hamile kalışında ikiniz de suçlusunuz. Çocuk değilsiniz... Birlikte olmadan önce önleminizi alacaktınız. Düşüncesizliğinizin cezasını şimdi bu masum yavrucak çekecek!"

Genç adamın sesi ansızın sertleşmişti. Her zaman gülümsemesine alıştığı bu adamın böyle birden sert çıkması Aydan'ı ürküttü. Salih'in kızdığı zaman gerçekten engellenemez olacağını hissetti. O da ağabeyi gibi öfkeli tabiatını o gıcık gülümsemesi ile mi gizliyordu? Kesin öyleydi!

Birkaç saniye geçti aradan. Genç kız, ne yüzünün bembeyaz olduğunun ne de gözlerinin dolduğunun farkındaydı. Gözlerinden

bir damla yaş kaydı. Ağladığını ancak birkaç damladan sonra fark edebildi. Salih'e göstermek istemiyordu gözyaşlarını... Elinin tersi ile hemen yanağını sildi. Gözlerini kaçırıp önünde uzanan şahane manzaraya çevirdi.

"Hepiniz aynısınız işte!" dedi kendi kendine. "Kalp kırmakta üstünüze yok!"

"Ne oldu? Doğruyu söyleyince zoruna mı gitti?" diye onun sözlerini aynen geriye iade etti Salih. Genç kız irkilmişti, başı öne düştü. Şimdi çaresiz, savunmasız bir hali vardı. Salih devam etti. "Ben kimseyi hamile bırakmadım. Bıraksam, emin ol çocuğumu sahiplenirdim. Dünyanın en çirkin kadınıyla bile evli olsam, dünyanın en berbat hayatını bile yaşasam, çocuğum için devam ederdim. İyi bir baba olmaya çalışırdım."

"Zamanla karını sever miydin?"

Genç adam hafif bir nefes aldı. Gözleri onun güzel yüzünde, cansız vücudunda gezindi. "Bilemiyorum... Sevgi ile ilgili bir fikrim yok. Sevmesem de onu sayardım sanırım..." dedi yavaşça. Sesi nispeten yumuşamıştı. O mahzun haliyle bile Aydan çok çekici görünüyordu. Bir erkeğin kollarına alıp saracağı kadar, avutmak isteyeceği kadar güzel bir çaresizliğe bürünmüştü. "Senin kadar güzel bir kadını, yani çocuğumun annesini sevmek çok daha kolay olurdu." diye itiraf etti.

"Öyle mi?"

"Evet... Gerçeği söyle şu adama. Eminim seninle evlenmeyi kabul edecek."

Genç kız gözlerini yumdu. Birkaç saniye öyle kaldı. Sonra uzun kirpikleri yavaşça aralandı. Elindeki bardağı ahşap masaya bıraktı. Çantasına uzanıp kucağına çekti. İçinden telefonunu çıkardı. Başka şansının olmadığını o da biliyordu. Çocuğu için yapabiliirdi... Onu kaybetmek istemiyordu.

"Sırf sen artık yakamdan düş diye arıyorum!" dedi Salih'e. "Bana inanmadığın için."

"Nasıl bir şey kaybetmeyeceksin!"

Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı. Karşısında Mert'in donuk sesi vardı. "Alo?" Salih de konuşmaları duyabilsin diye Aydan hoparlörü açmıştı.

"Mert, benim," dedi Aydan. Ağlamış olduğunu belli etmemek için dudağını ısırды. Boğazını belli etmeden temizledi. "Birkaç dakikan var mı?"

"Ne oldu yine? Her şeyi konuştuk sanıyordum." Sesi öyle kabaydı ki! Küfür etmese bile etmiş gibi hissettiriyordu. Sessiz ortamda Salih de onun sesini gayet net duyuyordu.

"Son bir şey kaldı!" dedi Aydan. Hafif bir nefes alıp ekledi. "Belki bilmek istersin diye düşündüm."

"Neyi?"

"Ben hamileyim!"

Karşıdan kısa bir sessizlik oldu. Sonra Mert gülmeye başladı. Genç kız şaşkınca onun gülüşünü sonlandırmasını bekledi.

"Ciddi misin sen aşkım?" diye sordu Mert.

Aydan iyice şaşırdı. Bu nasıl bir cümleydi? Acaba Mert hakkında yanlışmış mıydı? Acaba Salih haklı mıydı? Mert de olması gerektiği gibi çocuğunu sahiplenecek miydi? Yüreğini bir an için bir ümit ışığı sardı.

"Evet, bugün bir doktora gittim!" dedi yavaşça. "Şüpheleniyordum zaten!"

"Demek şüpheleniyordun?" Mert'in sesi aniden değişmişti. Gülmesi yok olmuş, içindeki yumuşak ton da katı bir moda dönüşmüştü. "Aptal mısın kızım sen? Buna inanacağımı mı sanıyorsun? Evlenmek için bu kadar aşağılık olmanı anlamıyorum. Beni bu tuzakla evlenmeye ikna edeceğine sanıyorsan yanlışlıyorsun. Ne iğrenç bir oyun bu! Ola ki böyle bir şey gerçekten var, git yarın çocuğu aldır. Hiç umurumda değil. Beni de bir daha arama artık! Yoksa senin ne kadar adi bir kadın olduğunu herkese anlatırım. Anladın mı? Uzak dur artık benden! Uzak dur!"

Telefon çat diye kapanmıştı genç kızın suratına.

Aydan ağır ağır telefonu kulağından çekti. Gözleri Salih'e çevrildi. Gözleri yeniden dolmuştu. Çocuğunu aldıracak olmak ayrı

bir sorunken, sevdiği adamın bu ağır hakaretleri canını çok yakmıştı. Bu kadar ağır sözleri hak etmemişti.

"Duydun işte!" dedi fısıltı halinde. Hüngür hüngür ağlamak isterken, dudağını ısırarak buna engel olmuştu. Kanının tadı geldi ağzına. Salih sessizdi. Konuşmalarından çok rahatsız olduğu gözlerindeki kısılmadan belliydi. Kemikli yüzünde öfkeli bir kas seğirmişti kısa bir an. "Bana inanmadın."

"Denedin hiç değilse." dedi genç adam öfkesini çok belli etmeyen sıkkın bir sesle. "İleride aklında hep bu soru olacaktı. Benim de tabii..."

Aydan burnunu çekti belli etmeden. "Kalkabilir miyiz artık?" dedi ayağa kalkarken. "Pansiyona dönmek istiyorum." Birkaç adım öne çıktı. İlerideki uçurumun kenarında ahşap bir çit vardı. Şimdi koşarak üstünden atlasa, o çiti kolayca aşabilirdi. Acaba uçurumun derinliği, ölmesine izin verecek kadar var mıydı?

"Boşuna çaba olur!" dedi arkasından bir ses. Salih ona o kadar yakındı ki genç kız saçlarının üzerinden âdeta onun nefesini hissediyordu. Belki de rüzgârın nefesiydi... Ancak ince kemikli omuzlarına dokunan eller kesinlikle onundu. Burnuna dolan hafif ama erkeksi parfümünün varlığı da onun çok yakınında olduğunu kanıtlıyordu. "Şimdi görünmüyor ama iki metre aşağıya bir set yaptık. Kazara düşene bir zarar gelmesin diye..."

Aydan başını çevirmedi. Gözyaşlarını göstermek istemiyordu. Ne düşündüğünü anladığı için ona kızmadı da. Sessizce, içinde yankılanan bağırışlarla ağlıyordu. Garip bir şekilde bu yakınlık onu içlendirmişti. Hiç tanımadığı bir adamın yakınlığındaki güzel etki, ruhundaki çalkantılara iyi gelmişti.

"Neden? Tüm sorunlarım hallolurdu böylece." dedi ağlamaklı bir sesle. "Kurtulurdum işte her şeyden..."

Omuzlarındaki eller kısa bir duraklamanın ardından yavaşça aşağıya kaydı. Koltuk altından girip yumuşakça genç kıza sarıldı. Göğüslerinin altında kavuşarak göbeğinde birleşti. Onu müşfikçe kendisine çekti. Aydan onun uzun vücuduna sırtını yasladığında, garip ki hiç huzursuzluk duymadı. Tanımadığı bir erkeğin ona

sarılması doğal mıydı? Değildi elbette! Ancak bu sarılışın cinsellikten uzak olduğu o kadar açıktı ki itiraz etmek aklına bile gelmedi. Adamın bu güçlü varlığı, buz gibi olmuş ruhunun tamamen donmasını engelleyen sıcacık bir örtü gibi gelmişti.

"Saçmalama!" dedi Salih. Uzun boyu yüzünden iri ellerinin üst kısmı, diri göğüslerine dokunuyordu. Dudakları ise şimdi gerçekten de saçlarının üstündeydi. "Hem ben düşmene izin vermem!" dedi hafif alaycı bir sesle. "Bu kadar tatlı bir kıza zarar gelsin istemem."

"Beni sürekli bir şeylere zorluyorsun. Çaresizliğimi görmezden geliyorsun!" diye sızlandı Aydan çocuksu bir dudak bükmeyle.

"Çünkü ben sana inanıyorum... Karşında, altından kalkamayacağın kadar büyük bir sorun yok."

"Çocuğu aldırma zorundayım artık! Mert her şeyi öğrendi."

"Yine çocuğun olur. Eminim ileride Mert'ten çok daha fazla seveceğin, sana değer verip çocuğuna sahip çıkacak bir adam da bulacaksın. O şanslı adam senin için deli divane olurken, sen de hayatının bu kısmında yaşadığın aptalca günleri gülerek hatırlayacaksın."

"Buna inanıyor musun?" Başım ona çevirmeyi denemişti ama bu yakınlıkta oldukça zordu.

"Evet... İnanmasam, aşağıya atlaman için seni hemen bıraktırdım, hatta iterdim."

"Beni gerçekten sevecek bir adam bulabilir miyim sence? Var mı bahsettiğin gibi erkekler? Sen bile sevgiye inanmıyorsun. Tüm istediğiniz cinsellik!"

"Herkes Mert veya ben gibi fırsatçı değildir..." dedi Salih başının üstünden. Güzel ses tonunun içinde tatlı bir iğneleme vardı.

Genç kız hafifçe burnunu çekti. Gözlerini yeniden önündeki manzaraya çevirdi. Ay yükseldikçe, deniz üzerindeki etkisi azalmaya başlamıştı. Çınar ağacının gölgesi ikisini de sarıyordu. "Şey... Sen de pek fırsatçı değilsin aslında." diye isteksizce itiraf etti. "O kadar paraya başkası olsa hemen atlardı."

"Evet, iyi para doğrusu..." diye alaycı bir şekilde mırıldandı genç adam.

"Hâlâ ... seninle evlenebileceğimizi düşünüyorum!"

"Sanmıyorum."

"Bu senin için bir fırsat. Banka kredisi için uğraşmana da gerek yok. Sadece bir yıl evli kalırsın. Belki de daha az... Çocuk oluncaya kadar... Bu evlilik bütün beklentilerini kısa sürede karşılar."

"İnatçı ve azimli olduğunu kabul etmeliyim prenses!.. Yine de benim evlilikten beklentilerim daha fazla."

"Nasıl fazla? Daha mı çok para istiyorsun?" Minik bir zorlamayla onun kollarında döndü. Salih'in elleri hâlâ koruyucu bir tavırla belinde ve kalçasının üst kısmında duruyordu. Göğüsleri de belli belirsiz ona değiyordu. Nedense o sıkıntılı anında bile genç adamın sert vücudu, vücuduna dokunan o rahat eller aklını karıştıracak kadar garip dürtülere sebep olmuştu. Bir erkeğe bu kadar yakın olmayı garipsememesi ise apayrı bir olaydı.

"Para önemli elbette fakat paranın miktarı evlenmek için tek başına yeterli bir sebep değil." dedi genç adam.

"O halde ne? Annen için daha güzel bir ev mi istiyorsun? Kendin için bir araba ya da dağılmak üzere olmayan bir motor mu istiyorsun?" Gözlerini kırıştırdı. Elleri onun kollarına dokundu. Parmaklarının altındaki gerilmiş kasları hissetti. "Salih! Bunlarsa eğer istediklerin, hepsini alırım."

"Çok cömertsin çılğın kız!.." Hafifçe iç çekti. Kollarındaki kadının ısısı bir erkek olarak içindeki bazı dürtüleri hareketlendirmişti. "Sorun bu da değil. Başka bir şey..."

"Ne? Salih! Lütfen! Evliliğimiz için küçük bir ihtimal varsa bile, bunu değerlendirmek istiyorum. Lütfen ne istediğini söyle!"

"Senin yapamayacağın bir şey..."

"Yaparım..."

"Bebeğin için her şeyi göze alır mısın gerçekten?"

Aydan yutkundü. Hâlâ saklı gözyaşlarının ıslaklığıyla parlayan gözleri, genç adamın karanlıkta kalan yüzündeydi. "Evet!" dedi sonra fısıltıyla. "Çocuğumu aldırma istemiyorum. Ona bakmak, büyümesini görmek istiyorum. Sen bu hissi anlayamazsın. O yüzden başka ne istediğini söyle bana! Elimden gelirse yaparım."

"Demek öyle!" diye mırıldandı Salih. "Peki, sence bir erkek evlilikten ne bekler? Evlendiği kadından ne ister? Anlamadın mı gerçekten?" Şimdi karanlıkta kalsa bile gözlerinde bir parlıltı belirmişti.

"Hayır!" dedi Aydan masumca. "Çocuk mu?"

"Çocuk, soyun devamı için en önemli unsur elbette fakat ben karımdan daha farklı şeyler de isterim."

"Ne?" diye sordu anlamaya çalışarak.

"Bunu yapmak isterim mesela..."

Salih'in sağ avucu onun belinden yavaşça öne doğru kaymıştı. Diğer eli kalçasında tatlı bir zorbalıkla bastırırken, hareketlenen avucu da usulca sol göğsünün üzerine kapandı. Aydan irkilmişti. Gözleri şaşkınlıkla irileşti Diri göğsü adamın iri avucunun baskısıyla sarmalandı.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye kekeledi. Eli hemen adamın elinin üzerine gitti. Onu çekip almak istedi fakat bu imkânsızdı. İncecik kumaştan baskısını o kadar net hissediyordu ki!

"Evlenirsek eğer, o seksi iç çamaşırlarını benim için de giymeni beklerim." dedi yavaş yavaş. "Giyer misin?" Onun şaşkınlığını önemsememiş gibiydi. Elini çekmediği gibi göğsünü daha istekle avuçlamıştı.

"Salih!" dedi genç kız hayretle. Bakışları etrafında gezindi ama barakalarda oturan hiç kimse onlarla ilgilenmiyordu. Karanlıkta birbirine sarılmış bir çifti böyle turistik yerlerde çok görüyor olmalıydı. Yine de "Birisi görecektir şimdi..." diye itiraz etti. Bu yakınlığa itirazının sadece bu yönde olması onu bile şaşırtmıştı. Normalde çılgılık atması gerekirdi.

"Soruma cevap vermedin." Utanmaz avucu, göğsünün sert dokusunu kumaş üzerinden hissetmekle yetinmeyecek gibiydi. Aşağıya inip bluzunun içine süzüldü. "Bekliyorum."

Bu ani yön değişikliği Aydan'ı ürpertmişti. Belki de gecenin serinliğiydi buna sebep... Belki de çıplak teni üzerinde yukarıya kayarken kumaşın da sıyrılmasıydı. Sebep her ne olursa olsun, garip bir şekilde tüyleri diken diken olmuştu. Utanmaz el hedefine çok fazla yaklaşmıştı. Göğüslerinin alt kıvrımına erişmişti bile.

"Bir kere, 'benim için de' demen çok kabaca oldu. Zaten henüz kimse için giymedim ki!" dedi kızgınca. Onun bileğini yakalamıştı ama sımsıkı tutamayacağı kadar kalm bir bileğe nasıl hükmedebilirdi?

"Neyi kastettiğimi biliyorsun... Bekliyorum!.." dedi Salih hiç tınmadan. Avucu usulca çıplak göğsünün üzerine kapandı.

Aydan onun bu cesareti karşısında nefesini tutmuştu. Bakıştılar bir an. Asice sertleşmiş göğüs ucu adamın pürüzsüz avucuna sürtündü. Bunun verdiği hoş duyguyu görmezden gelmek çok zordu. Avucu kıpırdandıkça sürtünme de devam ediyordu üstelik.

"Bunu ciddi olarak sorup sormadığını bilmeliyim!" dedi genç kız biraz sertçe. Göğsünü okşayan eli durdurmaya çalıştı. "Diğer türlü suratına sağlam bir tokat atacağım çünkü!"

Genç adamın eli kendiliğinden durakladı. "Ne kadar ciddi olduğum belli olmuyor mu?" diye sordu.

"Hayır! Olmuyor! Tüm anladığım, fırsatçılık yaptığın!"

"Tüm gece bunun hayalini kurduğumu inkâr edemeyeceğim!" dedi Salih ciddi bir sevimlilikle.

"Demek gerçekten, beni buraya sırf göğüslerime dokunabilmek için getirdin!"

"Saçmalama!"

"Şu an yapıyorsun ama! Pansiyonda her şeyin bir zamanı olduğunu söylemiştin. Şimdi zamanı mı? Beni okşamak için zor durumda olmamdan faydalaniyorsun!"

Genç adam kısa bir duraklamanın ardından elini yavaşça geriye çekti. "Bunu yapmayı çok istediğim bir gerçek ama planladığımı ima etmene gerek yok. Planlamadım çünkü."

Genç kız da kalçasındaki eli tutup çekti. "Öyle olmasını umarım. Sandığın kadar kolay bir kız değilim. Yine de saçma bir yöntemle vermeye çalıştığın mesajı anladığımı söyleyebilirim."

"Buna sevindim."

"Evliliğimiz karşılığında istediğin şey bu mu?"

"Ne kadarını anladığına bağlı!" dedi Salih gizemli bir şekilde.

Aydan onun gözlerini, içinde bulundukları karanlık yüzünden zar zor görüyordu. Yüzünün ifadesini de tam olarak anlayamıyordu. Çınar ağacının gölgesi, tepeye çıkan ay yüzünden iyice koyulaşmıştı.

"Evlenirsek..." diye başladı Aydan. Tereddütle durakladı. Yanlış anlamış olmayı o kadar çok istiyordu ki! Oysa yanlış anlamadığına da emindi. İçgüdüleri Salih'in ne istediğini ona fısıldıyordu. "Evlenirsek, paradan başka ... seks de mi istiyorsun?" İri gri gözleri, genç adamın kilerin aksine kolayca görülüyordu.

"Bildin!" dedi genç adam ağır ağır.

"Benimle?"

"Sevişmeyeceğim bir kadınla ne diye evleneyim?"

"Ama... Ama bir sürü kadın bulabilirsin çevrende."

"Evlenirsek başka kadınlara bir şey demeyecek misin?"

"Niye diyeyim? Birlikte yaşamayacağız ki! Benim ruhum bile duymaz. Ben buna hiç aldırmam."

"O halde evlenmeme ne gerek var? Zaten o kadınlarla her türlü karşılaşıyorum." Genç adamın gözleri onun dudaklarına kaymıştı ve Aydan bunun farkında değildi.

"Bu istediğin şey çok adice!" dedi Aydan dişleri arasından. "Bir sürü para kazanacaksın işte! Neden ben?"

"Belki de sevgilinden olan çocuğunu ne kadar istediğini merak ediyorum!"

"Şartın bu mu yani?"

Genç adam dik bakışlarla onu süzüyordu. Gülümsüyordu. Vahşi bir hayvanın avına bakarken görüldüğü kadar rahattı. Hiç tereddütsüz onayladı. "Bu!"

"Kesin mi?"

"Kesin!"

"Be... Ben... Düşünmem lazım!" dedi Aydan kekeleyerek.

"Elbette düşünebilirsin!" dedi genç adam. Ondan bir adım geri çekildi. "Nasıl da yarına kadar vaktimiz var."

"Evlilik konusunda ciddisin ama değil mi?" diye son bir kere daha sordu genç kız. Onun geri adım atabileceği korkusu ile

paniklemişti birden. Yutkundu. "Salih! Benimle oynamıyorsun değil mi?"

"Hayır... Aklım biraz karışık olsa da bu konuda ciddiylim. Senin beyaz atlı prensin olmayabilirim ama çocuğuna uygun bir baba olabilirim sanırım." Geriye döndü. Küçük masanın üzerindeki telefonunu aldı. Ayakta kıpırdamadan duran genç kıza baktı. "Hadi gidelim prenses!.. Arkadaşların gelmeden dönelim pansiyona. Belki benimle birlikte oluşunu açıklamakta zorlanırsın."

Sesinde hafif bir alaycılık olsa da bu doğrudu aslında. Salih'in kendilerine göre basit bir insan olduğunu ve hayatının da basit bir hayat olduğunu arkadaşlarına anlatmak için o kadar çaba harcadıktan sonra, onunla pansiyona dönmesi biraz ilginç olacaktı. Hem de bir motorun arkasında, samimi bir pozisyonda! Hem de arkadaşlarının bile daha önce görmediği bir şekilde; sutyensizken!

"Kimseye bir şey açıklamak zorunda değilim." dedi yine de kibirli bir şekilde. Bir yandan da içine bir şüphe düşmüştü. Genç adamın sesindeki ton onu şüphelendirmişti. Acaba Melike ona bir şeyler anlatmış olabilir miydi? Salih'in ona uygun olmadığı yönündeki sözlerini genç adama aktarmış olabilir miydi? Gerçi Aydan'ın inadı, arkadaşının farklı yaşamdaki birisine âşık olmaması yönündeydi. Kötü bir şey söylememişti ki! Hayatın gerçeğiymi bunlar ama Melike'nin Salih'e âşık olması ve hatta evlenmeyi hayal etmesi çok uzak bir ihtimal değildi.

Ya kendisi?

Abartılı konuşmanın yanlışlığını hissediyordu şimdi! *Büyük lokma ye, büyük konuşma*, demişti ataları. Şimdi bu çaresizliğinin içinde, arkadaşına yakıştıramadığı adamla evlenmeyi kendisi ciddi bir şekilde istiyor, ona büyük bir para öneriyordu. Gerçek karıkoca olma isteğine bile yeterince olumsuz bakamıyordu. Nasıl da kendi kazdığı kuyuya düşmüştü!

Neyse ki bu uzun adama Melike gibi hayranlıkla bakmıyordu. Ona âşık değildi. Tüm istediği çocuğuna soyadını verebilecek birisiydi. Bu yönden bakınca evlilikleri de gayet doğaldı. Birbirlerini

pek sık görmeyeceklerine göre aralarındaki sınıf farkı hiçbir şekilde göze batmazdı.

Ya seks?

Onun bu isteğini kabul edebilir miydi? Kahretsin! Fırsatçı adamın istediği şey çok uçtu. İmkânsız değildi belki ama ... ama fazla saçma ve gereksiz bir şeydi. Her şeyin bir anlaşma gereğince olacağını kabul edip parasını alsa ne güzel olurdu. Neden illa da seks istiyordu? Evliliklerini daha karışık bir hale getirmekten başka bir işe yaramayacaktı bu. Sevmediği bu adamla sevişebilir miydi peki? Emin değildi... Gerçi sevdiği adamla sevişirken bile hiç zevk almamıştı. Mert ile birlikte olduğunda canı hem çok acımişti hem de hiçbir şey anlamamıştı. Zaten onunla sevişmeleri bir dakika bile sürmemişti... Kitaplardaki o uzun ve erişilmez beraberliklerin yalan olduğu gün gibi açıktı. Tıpkı on kere vurulup da ölmeyen kahramanların hikâyesi gibi...

Eğer normal sevişme hep bu kadar kısa sürüyorsa, dişlerini sıkarak, Salih'in işini bitirmesini bekleyebilirdi. Genç adam telefonunu almak için eğildiğinde, Aydan'ın üzgün gri gözleri onun kaslı kollarına takılmıştı. Çınar ağacının sık yapraklarından süzölmeye uğraşan ay ışığı, kol kaslarının kıvrımlarında hoş bir şekilde oynamıştı. Çekici bir vücuda sahip olması işi kolaylaştırırmıydı? Motorda ona sarıldığında mis gibi bir kokusu olduğunu fark etmişti. Yakışıklı olduğunu da kabulleniyordu. Bunlar Salih için hep bir artıydı.

Tüm yapacağı, birkaç dakika için onun emeline erişmesine izin vermektir.

11. BÖLÜM

Genç adamın motoruna doğru giderlerken, Şinasi de dışarıya çıkıp yanlarına gelmişti. Ona veda ettikten sonra doğruca pansiyona yol aldılar. Konuşmuyorlardı. Aydan motorun düzenli ve artık kulağına hoş gelen sesiyle kendi düşüncelerine dalmıştı. Motor sarsıldıkça, göğüslerinin genç adamın sırtına sürtündüğünün

de farkındaydı. Ancak o anda bunları hiç önemsemiyordu. Göğsünü avuçlamış bir adamdan bu basit sürtünmeyi mi esirgeyecekti!

Vakit çok ilerlemiş olsa da Kemer içinde trafik oldukça işlekti. Pansiyonun önüne gelmeleri, motorun rahat ulaşım gücü sayesinde çok uzun sürmedi. Salih onun inmesini bekledi. Kaskını çıkaran genç kız gözlerini etrafta gezdirdi. Korktuğu başına gelmişti. Bahçenin o uzak köşesinde arkadaşları oturuyordu.

"Teşekkür ederim." dedi ona. "Çok güzel bir geceydi."

"Ben de eğlendim." Salih de kendi kaskını çıkarıyordu. Aydan'ın uzattığı kaskla birlikte duvardaki askılara astı. Gözleri bir an için genç kızın arkadaş grubunun oturduğu kısma kaymıştı. "Arkadaşların gelmiş."

"Öyle."

"Onlara ne diyeceksin?"

"Ne demem gerekirse... Bazı önemli detaylar hariç tabii. Sen de Melike'ye, hamile oluşumdan ve evlilik düşünceğimizden bahsetmezsen sevinirim. Senin o aptalca şartını kabul etsem bile hemen öğrenmesini istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Senden ne kadar hoşlandığının farkında değil misin?"

Genç adamın gözleri kısıldı. Çok da farkında olmadığı belliydi. "Öyle mi?"

"Kendimi, arkadaşımın sevgilisini çalıyormuşum gibi hissediyorum."

"Onun sevgilisi değilim."

"İşin doğrusu, o benden daha zengin. Belki bu daha çok işine gelir?" Sesinde hafif bir kinaye vardı.

Salih gülümsedi. Ona doğru yaklaşmıştı biraz. "Kendimi daha pahalıya satabilirim demek mi istiyorsun?"

Aydan yutkundü hafifçe. "Demek istesem bile o kadar da kaba bir şekilde demem!" diye mırıldandı. "Bilsen iyi olur diye söyledim. Babasının tüm mirası ona kalacak. Ülkenin en zengin kızlarından birisi olacak. Benim ise mirası bölüşecek bir ağabeyim var."

Salih düşünür gibi durdu bir an. "Babası ölünceye kadar beklemek çok ahmakça olmaz mı? Hemen elime geçecek para bence daha makbul olur. Sence?"

"Bak bu doğru..." Burun kıvırdı. "Tabii şu uçuk kaçık isteğin olmasa daha iyiydi. Şimdi el sıkışmış, sorunu halletmiştik bile! İkimizin de tüm dertleri hallolmuştu."

"Avucumda hâlâ o şahane göğsünün kıvrımlarını hissederken, sana karşı yumuşayabileceğimi sanıyorsan, çok fena yanıyorsun prenses!..." Sırıtmıştı keyifle. "... ve artık daha fazlasını istiyorum."

Aydan ona ters bir bakış atarken, "Terbiyesiz!" diye homurdandı. Sonra dönüp arkadaşlarına doğru yöneldi. Kızlar kendi aralarında gülüşerek konuşuyorlardı. Aydan'ı görünce konuşmalarını kestiler. Hepsinin de gözleri genç kızın arkasında kalan Salih'e çevrilmişti. Salih, kızlara selam verip resepsiyon tarafına yöneldi. Orada annesi yeni gelen bir aileyle ilgileniyordu.

"Kızım? Neredeydin sen?" diye sordu Bengü ciddi bir merakla.

"Buradayım işte!" dedi Aydan bir sandalye çekerken. Arkadaşlarının gözleri ince bluzundan belli olan göğüslerine kaymıştı. Gecenin loş ışıklandırması kurnaz gölgeleriyle onları sanki daha belirgin yapmıştı. Aydan kötü şansına saydırdı içinden.

"Salih'le beraber bir yere gitmişsiniz diye duyduk." dedi Bengü. Kısa sarı saçlarını komik bir şekilde iki yanda atkuyruğu yapmıştı.

"Baş başa yenen bir yemekten sonra!" diye hafifçe iğneli bir sesle ekledi Melike. Yeşil gözleri biraz mesafeliydi.

"Hem de şu incecik bluzunla! Memelerin görünüyor kızım!" diyerek gözlerini Aydan'ın göğüs uçlarına dikmişti Şeyda. Grupta kendisinden daha seksi giyinen biri çıkınca haliyle şaşırmıştı. Oysa Aydan'ın göğüslerinin uçları hep böyle belirgin değildi ki! O mavi gözlü azgın herifin sözleri ve tavrı yüzünden sertleşmiş, daha göze batırılmıştı. Demek Salih göğsünü şahane bulmuştu? Bunu duy-mak niye hoşuna gitmişti anlayamıyordu. Mert ona hiç böyle şeyler söylememişti. Hoş, doğru dürüst okşamamıştı bile.

Bu toplu saldırıdan pek etkilenmemiş gibi rol yapmaya kararlıydı. Sandalyesine oturduktan sonra aldırılmazca omuz silkti.

"Yemek işi plansızdı. Mert'le yine kavga ettiğimiz için üzgündüm. O da sanırım annesinin baskısı ile yanıma geldi. Siz olmayınca, bana acımış olmaları. Hepsi bu! Kendisi için pişirdiği yemeğinden bana da verdi. Fazla bir şey yemedim zaten."

"Ya motorla gezi?" Bunu soran elbette Melike'ydi.

"Gezi falan değildi. O hurda motor yolda dağılacak diye ödüm koptu. Götüre götüre üçüncü sınıf bir dağ kafesine götürüp çay ısmarladı işte. Çok yakındı zaten. Abartılacak bir şey değil. Orada bir saat bile oturmamak. Siz neler yaptınız? Erken gelmişsiniz?"

"Plaj partisi sırasında birisi kalp krizi geçirdi. Herkesin tadı kaçınca geri dönmeye karar verildi." dedi Bengü.

"Öldü mü?"

"Evet... Kurtarılamadı. Daha kırk yaşındaymış zavallı adam."

Aydan üzgünce başını salladı. "Yazık... Allah rahmet eylesin."

"Karısı ve çocukları da oradaydı. İşte en kötüsü buydu!" dedi duygulu duygulu Bengü. İç çekti bariz bir şekilde. "Çılgınları kulaklarımdan gitmiyor."

Aydan yan gözle Melike'ye baktı. O sessizdi. Onun sevgilisini çalıyormuş gibi hissettiği için, dik bakışlarının üzerinde durmadı. Bir başka kadın Mert ile bir yere gitseydi, kendisi de kıskanırdı kesin. Salih sevgili olmadıklarını söylese bile, Melike'nin öyle düşünmediği belliydi.

"Dantel Mert'le durum ne?" diye sordu Melike.

Aydan'ın yüzüne düşen üzüntü bulutları gerçek olduğu için herkes ister istemez cevabı merakla beklemişti.

"Sanırım ayrıldık..." dedi Aydan yavaşça.

"Neden? Ne oldu ki? Kavga meselesi mi hâlâ? Gayet iyiydiniz."

"Ben de öyle sanıyordum ama demek ki değilmişiz."

"Anlatsana..."

Genç kız dudaklarını sıktı üzgünce. Anlatıp anlatmamakta kararsızdı.

"Buraya geldiği sabah, onunla evlenmemi değil de..." diye başladı. Her şeyi anlatmaya gerek yoktu. Yüzeysel olarak bahsedip

onların meraklarını biraz törpülese olurdu. "... aynı evde sevgili olarak yaşamamızı istedi."

"Ne?" İri açılmış kahverengi gözlerle âdeta bağırmuştu Şeyda. "Yok artık!"

Melike dudak büktü. "Şaşırmadım!" dedi ona. "Sana kaç kere Mert'in ne mal olduğunu anlatmaya çalıştım. Adamın gözü düzgün bir hayatta değil ki! Kızlarla oynayıp güzel vakit geçirmekten başka bir dileği yok."

Aydan sessiz kaldı. Gerçekten de Melike zaman zaman onu uyarmıştı. Keşke onu dinleseydi fakat kim âşık olabileceği insanı seçme şansına sahipti ki!

"Sen ne dedin peki?" diye sordu Bengü.

"Hayır dedim tabii! O yüzden kavga ettik ya..."

"Demek o yüzden apar topar gitti. Ağabeyin bunu duysa onu bir kaşık suda boğar!" dedi Şeyda.

"Belki fikrini değiştirir diye birkaç gün bekledim ama olmadı işte. En son bugün telefonda kavga ettik. Sonunda... Sonunda bitti işte."

Başı öne düşmüştü. Arkadaşları bir an üzgünce ona baktılar. İçinde kıskançlık filizleri yeşeren Melike bile üzgünce iç çekti. "Üzülme hadi! Bak sonunda biz haklı çıktık. O sana göre birisi değildi. Bence ayrılmanız senin açısından iyi oldu."

"Karaktersiz pislik!" diye homurdandı Bengü. "Üzülme kızım! Sana erkek mi yok! Elini sallasan ellisi... Güzellik desen güzellik... Zenginlik desen zenginlik... Parmağını şıklatırsan çoğu erkek sana kul köle olur."

Aydan bundan şüpheliydi. En azından Salih bu tanımın dışındaydı. O kadar paraya heyecanlanmamıştı bile! Güzelliği ile pek ilgilenmediği de açıktı. Göğsünü okşarken Aydan'ın itirazı üzerine elini hemen geri çekmesi, söylediği kadar istemediğini de gösteriyordu. Belki de biçimini veya dokusunu beğenmemişti! Göğüsleri sarkık veya yumuşak mı gelmişti acaba?

Göğüs uçlarının yeniden kıpırdamaya başlaması ile irkildi. Başka şeyler düşünmeliydi. Ne oluyordu böyle? Vücudu neden böyle tepkiler veriyordu?

"Ben gidip biraz Salih'le vakit geçireyim." dedi Melike. Yerinden kalkmıştı. "Bakayım işi için gerekli parayı bulmuş mu? Olmazsa ben ona borç verebilirim."

Kısa bir duraklama yaşamıştı. Belli ki Aydan'ın itiraz etmesini, Salih'in ona göre olmadığını hatırlatmasını, borç vermesinin tam bir saçmalık olacağını söylemesini bekliyordu. Aydan ise gözlerini, elinde tuttuğu telefona çevirmiş, bu sefer bir şey dememişti. Hâlâ, sevmiş olduğu adamdan ılık bir mesaj beklentisi içinde gibiydi.

O gidince, Bengü eliyle gizlemeye çalışarak esnedi. "Ben de yatayım artık. Temiz hava çarptı sanırım. O kötü olay olmasaydı gerçekten çok güzel bir gündü. Hayatımda ilk kez bir ölü gördüm."

O gidince, Şeyda ile baş başa kaldılar. Kız gözlerini Melike ile Salih'ten ayırdı. "Bence Melike boşuna uğraşüyor." dedi Aydan'a. "Salih güzel gülümsüyor ama Melike'nin istediği gibi bir ilişki istemediği çok belli."

Aydan da bakışlarını bir an onlara çevirdi. Dikkatle baktı. Resepsiyonun önündeki koltukta yan yana oturuyorlardı. Melike bir an için elini Salih'in koluna koymuş ve hararetle bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Salih dinliyor gibiydi. Gülümsemesi de gayet doğaldı.

"Öyle mi?" diye sordu merakla. Melike elini niye onun koluna koymuştu ki! Ne anlatacaksa elini koymadan da anlatabilirdi.

"Evet. Bence Salih başka bir kadını seviyor. Yoksa şimdi o koltukta oturacaklarına, çoktan yatağa düşmüşlerdi."

"Daha neler!"

"Kızım, aptal olma! Melike'nin buna itiraz edeceğini mi sanıyorsun? Bakire de değil nasılsa!"

"Şişşt!" dedi Aydan kaşlarını çatarak. "Nasıl konuşuyorsun böyle? Bakire olmaması her erkekle yatabileceğini mi gösteriyor!"

"O manada demedim yahu. Salih'i gerçekten beğeniyor. Gerçekten beğendiğine göre de gitmeden onunla yatmasında ne mahsur olabilir ki? Belki aralarındaki ilişki de daha ciddi ve kalıcı olur öyle!"

"Belki..." diye mırıldandı Aydan.

"Şeyda kaşlarını kaldırdı. "Ne o? İtiraz etmeyecek misin kızım? Salih ona göre değil demeyecek misin?" Gözleri muzipçe

parlamıştı. "Yoksa motorda göğüslerin ona sürtünüp dururken adama karşı güzel şeyler mi hissettin!"

"Saçmalama!" dedi Aydan oldukça ters bir sesle.

"Şaka diyorum ya! Mert'ten dolayı moralin biraz düzelsin istedim."

"Böyle şaka olmaz. Salih hoş bir adam, bunu inkâr etmiyorum. Sadece Melike'ye göre değil diyorum." Gözleri yine ikisine çevrildi. Salih dikkatle karşısındaki sarışını dinliyordu. Belki de onun borç para teklifini değerlendiriyordu. Evlenip kendisine ait olmayan bir çocuğa babalık yapmaktansa, Melike'den borç almayı daha mantıklı bulabilirdi.

Onunla sevişme şartını hemen kabul etmemekle aptallık yapmış olabilir miydi?

Göğsü okşanırken bu yakınlıktan hiç tiksinnemişti. Belki akli karışık olduğu veya çok şaşırdığı için olabilirdi ama şu kesindi ki göğsünü okşayan başkası olsa, adamın burnundan fitil fitil getirirdi. Anlaşılan, akli kabul etmese de vücudu bu teklifi mantıksal olarak kabulleniyordu.

"Ben de odama gideyim." dedi arkadaşına. "Canım sıkkın. Yatağıma yatıp biraz kafa dinlemek istiyorum."

"Dur ben de geleyim."

Resepsiyondan geçerken Salih ve Melike'ye iyi geceler dilediler. Aynı karşılığı aldıktan sonra iki kız sessizce odalarına çıktı. Birbirlerine de iyi geceler diledikten sonra ayrıldılar. Aydan odasına girip ne yapacağını bilemeden durdu. Sırtını kapıya yaslamıştı. Ruhu o kadar sıkındı ki nefes almak bile zor geliyordu âdetâ.

Elini yüzünü yıkamak için banyoya yöneldiğinde, ister istemez, gece olanları düşünüyordu. Yedikleri kavurma güzeldi. Aslında o hurda motor ile yaptıkları yolculuk da güzeldi. Çay içtikleri yer ve manzara ise gerçekten mükemmeldi. Şinasi'nin yerinin meşhur olması çok normaldi. O ağacın üzerindeki izleri düşündü ellerini yıkarken. Avucunu o aşınmış gövdeye dayamıştı. Salih de dayamıştı. Bu durumda evlenmeleri şart değil miydi?

Elinde olmadan gülümsedi.

Batıl itikatları olmasa da ilginç bir deneyimdi doğrusu. Evlenmeleri mümkün olursa bunu o ağaca bağlamak mümkün değildi. Evlilik, kendisi için güvenle çocuğunu doğurmak demekti. Salih için ise para! Belki biraz da seks...

Kendisini yatağına attığında, hâlâ kafası karışık bir şekilde düşünüyordu. Telefonunun çıkardığı bir sesle irkildi. Mesaj gelmişti. Uzanıp ne geldiğine baktı. Mert'tendi.

"Sana inanmıyorum ama ola ki hamileliğin gerçekse, onu hemen aldırmanı istiyorum. Sakın aklından aptalca bir düşünce geçmesin."

Genç kız gözlerini yumdu. Böyle olacağını biliyordu. Mert'in bebeği öğrendiğinde aldırmasını isteyeceğini Salih'e de söylemişti. Ne yapacaktı şimdi?

Belki en doğrusu da buydu. Bebeği aldırırsa evlenmek zorunda kalmazdı, sevmediği bir adamla sevişmek zorunda da olmazdı. Parası da cebinde kalırdı.

Yeni bir sesle irkildi. Gelen mesaj yine Mert'tendi.

"Bu hafta bu işi hallet. Okul başlamadan önce bitir. Anladın mı?"

Genç kız hafif bir nefes aldı. Mert'in onu rahat bırakmayacağı açıktı. Bir şeyler yapmalıydı.

"Hamile falan değilim. Tepkini ölçmek için söylemiştim sadece. İçin rahat olsun. Özür dilerim." diye yazıp yolladı. Onun buna inanmasını bekliyordu. İnşallah inanırdı.

Karşılık olarak gelen mesaj hiç hoş değildi.

"Aptal!.. Uzak dur benden!"

12. BÖLÜM

Uyuyamadığı için erken kalkmıştı. Duş almak iyi gelmişti. Hiç değilse bitkinliğine biraz çare olmuştu. Ağlamaktan kızarmış gözlerinin şişliği için yapacak bir şey yoktu. Aynanın karşısında çıplak dururken, bakışları düz göbeğindeydi. Bugün büyük gündü. Ya kürtaj olup her şeyden kurtulacaktı ya da bebeğini sahiplenip yeni bir hayat için cesur adımlar atacaktı.

İç çamaşırlarını giydi. Üzerine de mavi şortunu ve çiçek desenli bol bluzunu geçirdi. Solgun dudakları için tam ruj sürmeye

başlamıştı ki açık pencereden Salih'in kalın sesini duydu. Gözü saate gitti. Daha dokuzdu. Bu saatte işe gidiyor olabilir miydi? Olabilirdi tabii!

Pencereye gidip baktığında, onun gerçekten de gitmeye hazır bir halde motoruna yöneldiğini gördü. Aceleyle döndü. Odasından dışarıya fırladı. Ne öküz herifti bu! Bugün kürtaj günü olduğunu ve evlilikleri ile ilgili konuşmak için fazla vakitleri kalmadığını bilmiyor muydu? Biliyordu elbette. Tabii evlilik onun umurunda olmadığı için rahattı. Gitmeden önce insan bir telefon açar, son kararını sorardı.

Gerçi adamda telefon numarası yoktu. Resepsiyondaki kayıt kartlarına bakmayı da canı istememiş olabilirdi.

Bahçeye indiğinde, Yasemin Hanım'la karşılaştı. Hızlı adımlarını yavaşlattı. Esmer kadına gülümsedi.

"Günaydın!" dedi.

Gülümsemesi doğal olunca, Yasemin Hanım da gülümsemişti. "Günaydın kızım!.. Nereye böyle aceleyle?"

Yutkundu. Gözleri, kaskını eline almış olan Salih'e çevrildi kısa bir an.

"Salih'e bir şey diyecektim de..."

Kadın başıyla bahçenin köşesini işaret etti. "Orada... Gidiyordu tam..."

"Evet. Gitmeden yakalayayım."

Salih'in annesinin, arkasından dikkatle bakmasına aldırmadan hızlı adımlarla yürüdü. Şimdi buna dikkat edecek zamanı yoktu. Sırtı kendisine dönük olan Salih'e yaklaştı iyice.

"Gidiyor musun?" diye sordu biraz kızgınca.

Salih kaskını başına hafif yaklaştırmışken geri indirmiş, genç kıza doğru dönmüştü. İşe giderken her zaman rahat bir pantolon ve ince bir gömlek giydiğini fark etmişti onun. Beyaz gömleği göğsüne yapıştığı için gerçekten atletik ve dikkat çekici duruyordu.

"Evet." dedi Salih gülümseyerek.

"Benimle konuşmadan mı?" Kaşları çatılmıştı. Ona iyice yanaştı. Uzun boylu bir kadın olduğu için uzun boylu bir erkeğin karşısında nedense kendini daha iyi hissediyordu.

"Hangi konuda?"

"Yemin ederim hayatımda gördüğüm en uyuz adamsın!" dedi Aydan dişleri arasından. "İnsan gitmeden önce, o saçma talebinle ilgili son kararımın ne olduğunu sorar."

"Henüz uyuyorsundur diye düşündüm. İki saat sonra geleceğim zaten. Çatıdaki güneş enerjileri için servis gelecek. Başında duracağım."

"Olsun. Şimdi konuşalım. İşin acele mi?"

"Geç gitsem de olur. Patron kızmaz." Sırtmıştı rahatça.

"Hayat sana güzel." diye homurdandı Aydan. "Benim çaresiz olmam hoşuna gidiyor sanırım. Sana muhtaç olduğumu biliyorsun."

"Bana muhtaç falan değilsin." dedi Salih rahatça. "Her zaman önünde ikinci ve hatta üçüncü bir seçenek vardır."

"Kürtaj gibi mi?"

"Gibi..."

"Bunu yapmayacağım!" dedi Aydan burnunu kaldırarak. Gri gözleri ışıldıyordu. "Çocuğu aldırılmayacağım. Şartların ne olursa olsun, kabul ediyorum. Bunu söylemek istemiştım."

Salih kıpırdamadan durdu bir an. İçi ışık dolu mavi gözleri genç kızın gözlerine kilitlenmişti. Kaşları hafifçe çatıldı.

"Sen ciddi misin?" diye sordu yavaşça.

"Evet... Çok ciddiyim. Benimle evlenmen karşılığında, o saçma şartını de kabul ediyorum." Kararını vermiş olmanın rahatlığı ile kaşlarını kaldırdı. "Sen vazgeçmedin değil mi?"

"Hayır ama..."

"Ama ne?"

"Kabul etmezsin diye düşünmüştüm. Emin misin?"

"Evet, eminim!" dedi genç kız biraz öfkeyle. Sonra kendisini frenledi. Daha Salih kesin bir cevap vermemiştir. Onunla dalaşıp sinirlendirmek akıllıca olmazdı. Bir anda vazgeçebilirdi. Akıllı

olmalıydı. Öfkelenmemeliydi. "Ancak..." diye daha yumuşak bir sesle ekledi. "Ancak fazla sık olamaz!.."

"Niye?"

"Hamileyim ben..." diye hatırlattı ona. "Birbirlerini seven çiftlerin ne kadar sıklıkla seviştiklerini bilmiyorum ama biz zaten birbirimizi sevmiyoruz. Bu sebeple haftada bir kere nasıl olur?"

Genç adam bir kahkaha attı. "Pazarlık mı yapıyoruz şimdi?"

"Mantıklı olmaya çalışıyoruz."

"Şartın bu mu?"

"Şart değil bu! Zorunluluk. Kabul ediyor musun?"

"Kararsızım doğrusu."

"Salih! Lütfen sen de biraz anlayışlı ol! Ben de az fedakârlık yapmıyorum. Bunun farkında mısın?"

Genç adam sevimli bir şekilde dudak büktü. "Çocuğun için yaptıklarını takdir ediyorum elbette."

"Kabul ediyor musun sen onu söyle."

"Edeceğim mecburen. Zorlanacağım biraz ama olsun."

"Ne... Neden zorlanacaksın?" diye sordu Aydan.

"Biz evlendiğimizde zaten ayrı yaşamayacak mıyız?"

"Evet?" Ne demek istediğini anlamadan ona bakıyordu.

"Bu durumda haftada bir Ankara'ya gelmem gerekiyor." Aydan duraklamıştı. "Ben ayda bir gelirim diyordum ama madem senin de şartın bu!.." Omuz silkti zorda kalan bir insanın edasıyla. "Haftada bir gelirim artık, ne yapalım."

Aydan'ın gözleri irileşti. Yüzü beyazlamıştı. "Salih!" dedi soluk alamaz gibi. "Senden nefret etmem için neden bu kadar uğraşıyorsun?"

"Ben ne yapıyorum ki prenses?" Gözleri genç kızın başının üstünden arkasına kaydı. Sonra hafifçe Aydan'a yaklaştı. "Hadi sarıl bana!"

"Ne?"

"Sarıl bana dedim! Annem bakıyor."

"Ne... Neden?" Yutkundu. "Yani neden sarılayım?"

Salih, bir elinde kask olduğu için diğer eliyle onu belinden hafifçe tutup çekti. "Eğer evleneceksek, benim de bir mazeretim olmalı. Annem iyi bir kadındır ama durumu anlarsa kötü bir kaynana olabilir. Ne kadar cadı olabileceğini tahmin bile edemezsin." Dudakları Aydan'ın pürüzsüz yanağına değdi. Dudaklarının kenarına çok yakındı. "Ayrıca neden evlendiğimizi bilirse çok üzülür. Rol yapmamız lazım. Yardımcı olursan sevinirim. İkimiz için de hayat daha yaşanılır olur böylece."

Aydan onun tıraş losyonunun kokusu ile neredeyse gözlerini yumacaktı. Ne güzel bir kokuydu bu böyle! Elleri genç adamın kollarına giderken, yanağına değen öpücüğü itirazsız karşıladı.

Salih onu serbest bıraktı. "Tabii yakınlaşmamız çok da hızlı olmamalı..." dedi şakayla. "Yoksa seni o güzel dudaklarından uzun uzun öperdim. Şimdilik annemin içine şüphe düşse yeter."

Kaskını başına takarken, Aydan da kararsızca duruyordu. "Ne olacak şimdi?" diye sordu yavaşça. Dudakları güzel miydi? Hiç dikkat etmemişti. Biraz dolgun olduğunu biliyordu sadece. "Ne... Neye karar verdik?"

Salih binmeden önce motoru bahçe kapısına doğru yönlendirdi. Henüz uyuyan müşterileri motorun güçlü sesi ile uyandırmak istemiyordu. Kapının ağzında durdu. Onun gözlerine baktı. "Evleneceğiz prenses!.. Tam da istediğin gibi, çocuğuna soyadını verecek bir baba ve kendine de uygun bir koca buldun."

"Hepsi ... bu mu?" diye sordu şaşkınca. "Ayrıntılar?"

"Onları gelince konuşuruz. İki saat sonra döneceğim. Sen de güzelce bir kahvaltı yap. Çocuğumuzu aç bırakma." Pansiyon bahçesinin dışına çıkınca motoruna binip çalıştırma düğmesine bastı. Tatlı bir hırıltı yayıldı.

"Salih!" diye seslendi Aydan ona. Ellerini incecik beline dayamıştı. Çaresiz bir hali vardı.

"Efendim!" Genç adamın gözleri ona çevrildi.

"Vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Sen?"

"Hayır!"

Genç adam gülümsedi. "O halde ben de vazgeçmeyeceğim. Merak etme..." Motoru hareket ettirmişti. Eski motor o düzenli sesi ile hafifçe ilerledi. Sakin sokağa çıkmaya hazırdı.

"Salih!" dedi Aydan yine. Bu sefer biraz sesini yükseltmişti.

Genç adam durup başını yine ona çevirdi. "Efendim?" dedi sabırla.

Aydan kararsızca dudaklarını sıktı. "Dikkatli git!" dedi sonra. Bunu uyarıyı niye yaptığını o anda hiç bilmiyordu. "Motor sürmek çok tehlikeli..."

Genç adam güldü. "Benim için mi endişeleniyorsun, yoksa yeni bir koca bulmanın zorluğu yüzünden mi böyle konuşuyorsun?"

Aydan'ın güzel gözleri hafifçe alevlendi. Dişlerini sıktı. Nasıl bir adamdı bu! "İkinci şık için tabii!" dedi ona. "Benimle evlenmeden önce asla ölme!"

"Çalışırım..." dedi Salih gülümseyerek. Sonra bir şey demeden gaza bastı ve seri bir şekilde gözden kaybolup gitti.

Aydan bahçe girişinde onun arkasından baktı bir süre. Geri döndüğünde, Yasemin Hanım'ın kahvaltılıklerle uğraştığını gördü. Acaba Salih'in hazırladığı o mizansen, bir fırsatçılık mıydı? Ancak kadın bir an için gözlerini kaldırıp ona baktığında, mizansen olmadığını anladı. Salih'in annesi onları mutlaka görmüş olmalıydı. Oğlunun verdiği öpücük dostça olamayacak kadar dudaklarına yakın ve yavaştı.

Salih de kendince haklıydı. Para için evlendiğini annesine söylemek onun için utanç verici olmalıydı. Görünüşü çok iddialı olmasa da bazı tavırları, ufak tefek detaylar, genç adamın çok gururlu olduğunu hissettiriyordu.

"Çok açım..." dedi kadının yanına giderek. "Dün geceki kavurma çok güzeldi ve hiç rahatsız etmedi fakat oğlunuzun o hurda motorunda hoplara zıplara giderken yediklerim çabucak eridi sanırım."

Kadın güldü. Gülüşü aynı oğlu gibiydi. "Motorunu çok sever. Duymasın. Madem acıktın, hadi otur bir şeyler ye."

"Siz... Siz korkmuyor musunuz o motordan? Tehlikeli değil mi?"

Kadının gözleri bir an onun endişeli gözlerinde gezindi. Bu endişeli bakışlarda zerre kadar yalan yoktu. Aydan'ın hislerindeki gerçeklik, kadının merakını iyice arttırmıştı.

"Çocukluğundan beri motora biner. Dikkatlidir." dedi yavaşça. "Daha tek bir kazası yok çok şükür."

"İyi... Sevindim."

"Yoksa dün gece seninleyken tehlikeli bir şekilde mi sürdü?"

"Hayır... Gayet dikkatliydi. Aslında gezimiz gerçekten çok da keyifliydi. Rüzgârı hissederken, etrafı daha iyi görürken, motorla dolaşmak çok eğlenceli geldi. Yine de durup düşündüğümde, iki tekerlekli bir araç bana fazlasıyla tehlikeli geliyor."

"Çok uzak yerlere gitmiyor zaten. Kemer gibi işlek trafiğin olduğu yerlerde, arabadan daha kullanışlıdır motorlar. Ben de sürem zaman zaman. Tabii benim öyle kocaman bir şeyim yok. Arkada duran elektrikli bir motorum var."

Genç kız ona hayranlıkla baktı. "Harikasınız."

Yasemin Hanım gülümsedi. "Boş ver beni. Salih için de endişelenme. Ona bir şey olmaz. Bu arada, dün akşam kitabım sedrin üzerinde bırakmışsın. Resepsiyona koydum. Alırsın sonra."

"A evet! Teşekkürler... Unutmuşum."

Genç kız on dakika sonra her zaman oturduğu masada kahvaltısını yapmaya başlamıştı. Nasılsa uyuyamayacaktı. Salih'i beklerken aklından bir sürü şey geçiyordu. Nasıl evlenecekleri, ailelerine bunu nasıl anlatacakları öncelikliydi. Özellikle erkenden evlenmeleri önemliydi. Çocuk karnında daha çok büyürse, hamileliğini açıklamakta zorlanırdı.

Kahvaltısını bitirip sedire geçeli çok olmuştu ki telefonu çaldı. Arama sesini kişiselleştirdiği için, ağabeyi Ataman'ın aradığını biliyordu. Biraz heyecanla uzanıp, yanında duran telefonu eline aldı.

"Alo?" dedi yavaşça. "Abi?"

"Nasılsın bakalım ufaklık?" dedi ağabeyi gülümseyen bir ses tonuyla.

"İyiyim. Çok iyiyim..." dedi heyecanını bastırmak için.

"Kaç gündür aramayınca merak ettim. Uyuyor muydun yoksa?"

"Normalde evet, uyuyor olurum." dedi ona. "Tatildeyim ben."

"Disko disko geziyor musunuz yoksa?"

"Diskoları sevmediğimi bilirsin. Burası gerçekten çok güzel. Gündüzleri geziyoruz ama geceleri genelde pansiyondayız. Yemekten sonra da geç saate kadar pansiyonun bahçesinde oturuyoruz."

"Eğlenceli geçiyor yani?"

"Evet..." Kararsızca durakladı. "Keşke sen de burada olsaydın."

Ağabeyi Ataman gülümsedi. "Öyle mi? Özledin mi beni?"

"Özledim. Keşke sen de bir ara gelebilseydin. Pansiyonda sana göre arkadaş da var. Sıkılmazdın."

"Erkek mi?"

"Erkek tabii."

Ataman keyifle güldü. "Çok yazık ama ben genellikle kadınları tercih ederim, biliyorsun."

Genç kız iç çekti. "Püf! Birbirinize bu kadar benzemenize inanmıyorum. O kadar gıcıkınız ki! Sizin gibi yakışıklı erkekler neden böyle ters olmak zorunda?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sır bunlar. Söylesene, sen bu delikanlı için yakışıklı mı dedin?"

"Evet... Çok yakışıklı ama delikanlı değil. Senden birkaç yaş büyük hatta."

Ataman duraklamıştı. Sonra onu çok korkutmadan ağır ağır sordu. "Aydan? Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Hangi konuda?"

"Şu yakışıklı adam hakkında..."

Genç kız da duraklamıştı. Bu fırsatı bir daha böyle kolayca yakalayamayacağım biliyordu. O da Salih gibi akıllı davranmalıydı. "Gerçeği mi söyleyeyim, kıvrayım mı?"

"Yalan söyleme yeter."

"Kıvrıyorum o zaman. Dün gece bu yakışıklı adamla birlikte yemek yedik. Sonra dağ başında, arkadaşına ait çok güzel bir kafe oturup çay içtik. Manzara izledik."

"Sonra?" Sakin bir şekilde soruyor gibiydi. Sesinin tonundaki sahiplenici ve koruyucu tınıyı sadece Aydan anlayabilirdi. Daha

ileri aşamada, bu tını tehlike arz edebilirdi. Ataman gibi adamlar kuru gürültü çıkarmazlardı. Onlar tehlikeli yanlarını hep gizlerler, gerektiğinde de mükemmel bir giysi gibi giyip ortalığı dumana boğarlardı.

"Bol bol konuştuk tabii. Ardından pansiyona geri döndük."

"Konuştunuz mu sadece?"

"Evet... Sadece konuştuk. Ataman, inan bana o çok efendi bir adam. Korumacı, kollayıcı... Senin gibi içten gülümsüyor... Hayata bakış açısı çok farklı."

"Devam et bakalım."

"Edecek bir şey yok. Hepsi bu. Kızlar sana söylerse, şaşırma diye anlattım."

"Kızlar beni nereden görecektir? Geç bunları. Ayrıca adamdan bahsederken sesin gayet heyecanlı çıkıyor!"

Öyle miydi gerçekten? Salih onu bu kadar heyecanlandıramayacağına göre, ağabeyi ile bu konuyu konuştuğu için heyecanlı olabilirdi.

"Şey... Ondan... Ondan hoşlandığımı gizleyecek değilim."

"Senden biraz büyük değil mi?"

"O kadar da büyük değil. Hem annemle babamın arasında bile on beş yaş var."

"Bu bir referans mı şimdi?"

"Bilmem. Değil mi? Bizim Salih'le aramızda on yaş bile yok."

"Demek adı Salih?"

"Evet. Okuldaki çocuk ruhlu erkeklerden sonra doğrusu güzel bir değişiklik oldu. Kendisi inşaat mühendisi..."

"Başka?"

"Pansiyonun sahibi Yasemin Hanım'ın oğlu. Elinden her iş geliyor. Askerden yeni gelmiş. Kendi işini kurmaya çalışıyor."

"Bu yaşına kadar kuramamış mı?"

"Serbest çalışmış sanırım. Tam olarak ne olmuş bilmiyorum."

Ataman birkaç saniye sustu. Genç kız onun düşündüğüne emindi. Sonunda genç adam sakın olmasına çalıştığı bir sesle sordu.

"Aydan... Endişelenmeme gerek yok değil mi?"

"Ne için?"

"Ne bileyim. Her şey olabilir. Sen akıllı kızsındır. Sadece yakışıklı diye birisini beğenmeyeceğini biliyorum. Yine de daha yirmi bile değilsin. Hayat senin gözünle çok renkli olabilir. Cesur atılımlarla oynanacak bir macera gibi görünebilir. Gerçek ise çok farklıdır. Erkeklerle güvenmemen gerektiğini söylerken utanıyorum ... fakat..."

"Meraklanma abi!.." diyerek onun sözünü kibarca kesti genç kız. Bu konuda zaten dersini almıştı. Sevdiği insana güvenmesinin karşılığı ortadaydı işte. Karnında bir bebek ve sevmediği bir adamla geçecek ayları vardı. "Salih'ten bana bir kötülük gelmez." Bunu içtenlikle söylemişti. Belki onu kalbiyle sevmiyordu ama kişisel özelliklerini gayet sevilesi buluyordu.

"Öyle mi diyorsun?"

"Rahat ol. O gayet mülayim birisi. Eğer ağgözlü bir çapkın olsaydı, kollarına atılmak için basket topu gibi zıplayan Melike'yi hiç kaçırmazdı. İçimizde en güzeli Melike fakat Salih ona bile gayet mesafeli."

"Belki sarışınlar tipi değildir."

Aydan güldü. "Ah abi ya! Her şeye bahane bulma. Tüm erkekler sarışınları severler. Senin de sevgilin sarışın."

"Konu ben değilim." Hafif bir duraklama oldu. "Benim şimdi bir toplantıya katılmam lazım Aydan!.. Bu konuyu sonra konuşsak olur mu?"

"Konuşacak bir şey kaldı mı?"

"Adamdan bahsederken sesin bir başka tatlı çıkıyor. Bu da beni kışkandırıyor ve endişelendiriyor. Bir erkekle arkadaş olmana karşı değilim fakat mesafeler yüzünden görüşmekte zorlanacağın bir erkekle ve telefonla yürütemeyeceğin bir ilişkiyle başa çıkmanın zor olacağını sana söyleyebilirim. Bana kalırsa ondan kısa zamanda ayrılacağını bir kenara yaz ve hatırla... Bu işi de çok büyütme."

Daha ne kadar büyütebilirdi ki? Evet, evleneceklerini ağabeyine söylemek için henüz erkendi belki ama en azından bugün bir giriş yapmıştı.

"Tamam. Hadi sen git toplantına. Ben de kızları bekliyorum. Denize gideceğiz."

Telefonu kapattıktan sonra arkasına yaslandı. Başını geriye atıp bir süre ağaç dalları arasında oynayan iki küçük serçeyi izledi. Allah her şeyi çift yaratmıştı. Şimdi kendi çifti Salih mi olacaktı? Sevdığı bir adam varken başka bir erkeğin sarılmasına mu nasıl katlanacaktı?

Mert'in ona söylediği kaba sözleri yüreğini yaralamış olmasına rağmen bir yanı hâlâ onu affetmeye uğraşıyordu. Bir yanı hâlâ onu seviyordu. Salih haklı mıydı? Bu çocuğu istemesinin nedeni sadece annelik içgüdüleri değil miydi? Sevdığı adamdan kalacak tek hatıra olacağı için mi istiyordu?

O sırada pansiyondan içeriye Salih girdi. Motorunu pansiyonun dışında bırakmıştı. Yanında servis kıyafetleri ile birlikte iki adam vardı. Aydan'a yan gözle baktıktan sonra onlarla birlikte pansiyona yöneldi. Genç kız ise onu görünce anlamsız bir şekilde heyecanlanmıştı. Kalp atışları hızlanmıştı.

Aynı anda bahçeye Şeyda ve Bengü çıktı. Hemen arkalarında Melike vardı. Salih'i görünce durup ayaküstü konuşmuştu. Bengü kendisine el sallayınca, Aydan hafifçe gülümsedi. Birkaç dakika sonra kahvaltı tabakları ile birlikte Aydan'ın oturduğu masaya yerleştiler.

"Hey!" dedi Bengü. "Sen kahvaltını yaptın mı?"

"Yaptım."

"Niye bizden ayrı yaptın? Bizi niye beklemedin?"

"Erken kalktım bugün. Uyuyamadım. Serinlikten yararlanmak istedim."

Şeyda başını havaya doğru kaldırdı. "Evet, bugün sıcak olacak gibi. Ne yapacağız kahvaltıdan sonra? Konuştuğumuz gibi şu antik kente gidecek miyiz?"

Melike de masaya gelmişti. Elindeki tabakta fazla bir şey yoktu. "Bugün dinlenelim derim ben!" dedi otururken. "Plaja inip sere serpe yatalım. Gezmekten güneşlenmeye vakit bulamıyoruz kızlar. Hepimiz hâlâ bembeyazız."

"Özellikle Aydan!" dedi Şeyda gülerek.

Aydan sebebini açıkladı. "Cildim çok beyaz. Sonra ıstakoz gibi kızarıyorum. Vücudumda çirkin bikini izlerini de sevmiyorum."

"Vay vay! Onları gören mi var ki kızım? Mert'le ayrıldığınızı da söylüyorsun?"

"Ben görüyorum ya!" diye itiraz etti genç kız. "Mert dâhil henüz kimse bir yerimi görmedi. Sadece zebra gibi gezmeyi sevmiyorum." Bu yalan değildi. O karanlıkta Mert için her şey acele olmuştu. Elbiselerini çıkarıp vücudunu okşamaya bile çaba harcamamıştı.

Bengü kıkırdadı. "Ben üstümü çıkarıp güneşlenmeyi düşünüyorum. Gerçekten renk farkı sıkıcı oluyor."

"Yapalım mı hakikaten!" diye sordu Şeyda gözleri parlayarak.

"Sakin bir köşe bulabilirsek olabilir..." diye mırıldandı Melike. O da hafifçe gülümsüyordu. "Memelerimizi kamuya açacaksak, kıskanç eşlerin az olduğu bir yer olmalı."

Aydan şaşkınca kaşlarını çatmıştı. "İnşaat işçilerinin öğlenleri yüzdüğü bir yer var diye duydum. Orada rahat edersiniz. Selfi de çekilirsiniz."

Şeyda hâlâ muzipçe gülümsüyordu. "Kızım, seninkiler sarık olsaydı, korkmanı anlardım. Ne var sanki bir kere bir çılgınlık yapsak?"

O dakikalarda Salih güneş enerjisi tamircileriyle beraberdi. Adamlar işlerini hızlı bir şekilde hallediyorlardı. Genç adam aşığıda Aydan'ın beklediğini biliyordu. Onun her kadın gibi ayrıntıları netleştirmek için sabırsızlandığının farkındaydı. Zaten şu anda bir şey konuşmaları imkânsızdı. Arkadaşları da yanına indiğine göre ayrıntılı olarak ancak akşama konuşabilirlerdi.

Güneş enerjilerindeki sorun halledildikten sonra genç adam servisin parasını verip yolcu etti. Annesi bahçede çiçekleriyle uğraşıyordu. Her sabah kahvaltı telaşı bitince, Yasemin Hanım mutlaka renk renk çiçeklerini elden geçirirdi.

"Hallettiler mi?" diye sordu oğluna yaklaşırken.

"Evet..." Bir bardak su koyup kana kana içti. Bardağı ikinci defa doldurup gözlerini bahçeye çevirdi. Kahvaltı bitmiş olsa da

bazı müşteriler oturmaya devam ediyordu. Dört kız arkadaş da diğer müşteriler gibi çay keyfi yapıyordu.

"İki arkadaşın arasını bozmazsın umarım!" dedi annesi birden.

"Anlamadım?"

Kadın bir gülün yaprağını elindeki bahçe makası ile kesti. Diğer kurumuş bir yaprağa yönelirken durdu. Gözlerini oğluna dikti.

"Ben senin Melike'den hoşlandığını sanıyordum."

Salih omuz silkti. "Güzel kız..." dedi öylesine. Gerçekten de kısa sarı saçları ve güzelliğiyle Melike oldukça dikkat çekiyordu.

"Yani?"

"Önce sen ne demek istediğini söyle?" Koyu mavi gözleri gülmseyerek annesine çevrilmişti.

"Aydan'ı öptüğünü gördüm sabah."

Salih başını eğdi hafifçe. "Öpmedim."

"Yanağını öptün."

Genç adam sırtıttı. "Bu çok özel bir şey değil."

"Kız Aydan kadar güzel olunca ... bence çok özel. Neler oluyor bakalım? Onun beline de sarıldın. Sen giderken arkandan endişeyle baktı. Motora binmeden hoşlanmadı sanırım. Tehlikeli buluyormuş."

"Cidden mi?"

"Salih!" Kadın makasını tehdit eder gibi salladı. "Öncelikle bu kızlar sana uygun değil. Hepsi zengin, biraz şımarık genç kızlar. Yaz aşkı yaşanacak kadar hoppa da değiller. Özellikle şu Aydan'a karşı dikkatli olmanı istiyorum."

"O niye?"

"Bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Onda beni çeken farklı bir şey var."

"Belki beni de çekiyordur anne?"

"İşte asıl bundan korkuyorum. Kimliğine baktım. Senden dokuz yaş küçük. Kolayca senin yakışıklılığına kapılabilir ve kalbinde yıllarca taşıyacağı derin yaralar oluşabilir."

"Bunların hepsini bir öpücükten mi anladın?"

"Beline de sarıldın..."

"Farkında değilim."

"O da kollarını tuttu..."

"Senin işin yok muydu o sırada?"

"Öncelikli işim sensin."

Genç adam sessizce annesinin yüzünü süzdü. Şimdi ikisi de ciddiye. Genç adam elinde tuttuğu bardağından bir yudum su içti. "Söylemek zorundayım. Aydan'dan fazlasıyla hoşlanıyorum."

"Oğlum!.. Bunu anlayabilirim... O kız çok güzel! En büyük hayalim onun gibi bir kız bulman, bana getirmen fakat bu sence de imkânsız bir yakınlaşma değil mi? Aydan bir iki gün sonra buradan gidecek. Eğer hoppa bir kızsas, seni kolayca unutacak. Eğer göründüğü kadar tatlı bir kızsas, kalbi kocaman bir yarayla dolacak."

"Anne! Henüz bunları konuşmak için erken değil mi?"

"Her şey olduktan sonra konuşmak için geç olacağına, erkenden konuşmak en iyisi."

Salih suyundan bir yudum daha aldı. "Melike için niye bu kadar endişelenmiyorsun?"

"Sana söyledim. Melike için bir şey diyemem ama Aydan bende farklı duygular uyandırıyor. Onu üzmeni istemiyorum."

"Onu üzmeyeceğim." dedi Salih kesin bir sesle.

Kadın birkaç saniye sessizce durmuş, gözlerini oğlunun gözlerinin derinliklerine dikmişti. "Söz mü?" diye sordu.

"Anne! Hayat ne gösterir bilemem ancak emin ol onu bilerek üzmem."

"Zaten korkum da bu! Ya sana âşık olursa?"

Salih tatlı bir şekilde güldü. Gerçekten de o anda kanlı canlı her kadının âşık olacağı kadar yakışıklıydı. Bu konuşmayı uzaktan yan gözle izleyen Aydan ise ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Arkadaşlarına belli etmeden bunu yapmak çok zordu.

"Bunu isterdim doğrusu. Aydan kadar özel bir kız tarafından sevilmek güzel olurdu."

"Saçmalama..."

Genç adam uzanıp annesinin mis kokulu yanağını öptü. "Üzülme hadi. Belki her şey güzel olacak. Belki tüm endişelerin

yersiz çıkacak." Gözlerinde güven veren bir ifade vardı. "Bu arada pansiyondan yarın gitmesi gereken yirmi iki numaradaki çift, birkaç gün daha burada kalmak istiyorlarmış. Merdivende karşılaştım. Onların odasına rezervasyon yapan olmuş muydu?"

Dört kız arkadaş ise çaylarını yeni bitirmişlerdi. Masalarından kalkıp pansiyon binasının girişine yöneldiler. Plaja gitmek üzere hazırlanacaklardı. Melike, anne ve oğulun yanında duraklayınca, hepsi de durakladı.

"Salih, odamdaki banyo sifonu düşüp duruyor. Ona bir bakabilir misin?"

Genç adam başını onaylarcasına eğdi. "Tabii. Şimdi mi?"

"İyi olur. Biz bugün plaja gideceğiz. Şimdi yapılırsa sevinirim."

"Alet çantasını alayım. Birazdan gelirim."

Aydan genç adamla göz göze geldi. Ne zaman konuşacaklarını merak ediyordu. Mavi gözlerde keyifli bir ışıktan başka bir şey yoktu. Yasemin Hanım'ın da aynı anda kendisine baktığını fark edince hemen gözlerini kaçırdı. Bu pis adam bilerek onunla oynuyor muydu yoksa?

Yarım saat sonra aşağıda buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Aydan kırmızı bikinisini içine giyip üzerine de şort ve bluzunu geçirdi. Yatağına oturup beklemeye başladı. Salih'le ne zaman konuşacaklarını düşünüp duruyordu. Şu son ayrıntıları netleştirip içini rahatlatmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kapısı tıklanınca ayağa kalktı. Gidip açtı. Karşısında müstakbel kocasının iri gövdesini görünce şaşırdı. Salih elinde takım çantası ile duruyordu.

"Neredeyse Melike ile seviştiğinizi düşünmeye başlayacaktım!" diye homurdandı.

Adam sırtıttı. "Bu kadarcık zamanda mı? Seksin kısa olanını sevmiyorum. Uzun sürer benim..."

Genç kız dişlerini sıkı. "Terbiyesiz."

"Plaja gidecekmışsiniz diye duydum. İstersen akşama konuşalım demek için çaldım kapını." Gözleri bir an için onun bluzunun

üzerinde gezindi. İçindeki bikiniyi başarıyla saklasa da güzel kabırlıklıları gizleyemiyordu.

“Kaçta?”

Genç adam omuz silkti. “Akşama işte... Beş nasıl?”

“Tamam. Ben bir bahane uydurup erken dönerim o zaman.”

“Olur! Ben de gelince birlikte yemeğe gideriz. Nasılsa artık kimseden gizleyemeyeceksin.”

Aydan yutkundu. “Gitmesek daha iyi! Gizlemek değil de... Aramızda bir şeyler olduğunu hemen öğrenmelerini istemiyorum. Özellikle Melike’nin üzülmelerini istemiyorum. O senden hoşlanıyor.”

“Buna bir şey yapamam.”

“Belki ona karşı biraz daha mesafeli olabilirsin.” dedi suçlarcasına.

“Kimseye davrandığımdan daha farklı davranmıyorum.”

“Davranmana gerek yok... O çapkın mavi gözleriyle her baktığında, o da benim gibi kendini çıplak hissediyorsa eğer, yanlış şeyler de pekâlâ düşünebilir.”

“Sen düşünüyor musun?”

Aydan burnunu kaldırdı biraz kibirle. “Ben senden hoşlanmıyorum bile! Sadece bakışlarının beni huzursuz ettiğini belirtmek istemişim.”

“Sevdiğin adam sana böyle bakmıyor muydu?”

“İkiniz aynı kulvarda değilsiniz. Sen bir yabancısın.”

Salih hafifçe ona sokuldu. Bir elinde alet çantası olduğu için, boşdaki eliyle incecik beline dolandı. Gayet yavaş bir hamleydi. Aydan’ın itiraz etmesini bekler gibiydi. Kollarından kaçıp gitse hiç şaşırmayacaktı büyük ihtimalle. Oysa Aydan hiç tepki vermedi. Beline dolanan el onu hafifçe çekince kocaman vücuda ister istemez yaslandı.

“Çok yakında yabancı olmayacağım artık, değil mi?” diye hafif bir alayla sordu genç adam.

“Evet... Maalesef öyle. Senin çok kârlı çıkacağın kesin.” Bakışları bir an onun arkasına kaydı. “Bırak şimdi beni. Kızlardan birisi gelebilir.”

Salih başını eğmiş, yüzünü iyice ona yanaştırmıştı. Sözlerini duymamış gibiydi. İlk nefesi Aydan'ın yüzünü yaladı. Sağlıklı ve bakımlı bir ağzın belirtisi olarak nefesi tertemizdi.

"Bence her ikimiz de kârlı çıkacağız." diye mırıldandı.

Genç kız bu yakınlığın verdiği etkiden huzursuz olmuştu. Yabancı bir erkeğin sarılmasından değildi huzursuzluğu! Bunu doğal bulması ve itici hiçbir şey hissetmemesiydi.

"Öyle olsun." dedi aceleyle. "Hadi bırak beni."

"Çok sıkı tutmuyorum ki!" Belindeki eli gerçekten de gevşek sayılırdı. "İstediğin zaman uzaklaşabilirsin."

"Sonra senden kaçtığımı bahane etmen için mi?"

"Ben sözlerimi tutarım..." diye mırıldandı Salih tatlı bir bakışla. "Sen istediğin sürece, evlilik kararım kesindir. Hâlâ istiyorsan tabii! Vazgeçmek için henüz vaktin var.

"Saçmalama! Vazgeçmeyeceğim!" Kolay bir hamle ile geri çekildi. "Akşama görüşürüz o halde Salih Bey!"

"Görüşürüz prenses!.."

13. BÖLÜM

Genç kız için öğleden sonrası hiç geçmemişti. Akşamı nasıl ettiğini bilmiyordu. Sadece bir kere denize girmiş, genellikle kiraladıkları şezlongun altında güneşten korunmayı tercih etmişti. Neyse ki kimse çıplak güneşlenmemişti. Şeyda ve Melike bikinilerinin üstünü çıkartmış olsalar da yüzükoyun güneşlendikleri için çevrede bir faciaya sebep olmamışlardı.

"Kızlar, benim gitmem lazım." dedi saat dördü geçerken.

"Niye?" diye merakla sordu Bengü. "Rahatsız mısın?"

"Biraz karnum ağrıyor. Klimadan dolayı üşüttüm galiba. Burarlarda temiz tuvalet de bulamam şınıdı."

Melike kaşlarını kaldırdı. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Annemle babamı da aramam lazım. Sonra yatarım biraz."

"Gelelim mi biz de?"

"Yok... Siz devam edin. Ciddi bir şeyim yok."

"Hani akşam yemeğini şu çok beğendiğin pizzacıda yiyecektik? İyi olursun değil mi o saate kadar?"

"Bilmiyorum. Zaten canım bir şey istemiyor. Az önce yediğim mısır bile fazla geldi. Siz hazırlanmak için pansiyona gelince beni çaldırın. Duruma göre karar veririm."

Onları ikna etmek zor olmuştu. Bikinisinin üzerine şort ve bluzunu geçirip oradan ayrıldı. Yürüyerek pansiyon yirmi dakika bile sürmüyordu. Zamanı olduğu için hiç acele etmedi. Geniş kenarlı şapkası onu güneşten koruyordu. Aklında bir sürü şey vardı fakat nedense içinde bir huzur da hissediyordu. Salih sözlerini tuttuğunu söylemişti. Ona inanıyordu. Bu evlilik onu korkutsa da kürtajdan ve çocuğunu kaybetmekten korktuğu kadar değildi.

Pansiyona girdiğinde, ilk gördüğü Salih oldu. O da erken gelmişti gerçekten. Pansiyona geçen gün gelen bir çiftle ayaküstü konuşuyordu. Kızıl saçlı, kendi yaşlarında bir kızları vardı. Kızın ilgili bakışları Salih'in biçimli yüzüne kilitlenmişti. Genç adam bunun farkında olmasa da Aydan görmüştü. Garip bir şekilde bu bakıştan hoşlanmadı.

Salih çiftin ve kızlarının yanından gülümseyerek ayrılmak üzereyken, Aydan da o tarafa yaklaşmıştı. Yanından geçerken hafifçe fısıldadı.

"Odama gel birazdan."

Sonra onun yanından geçip gitti. Aceleyle odasına çıktı. Üzerindeki deniz tuzunu atmak için çabucak soyundu. Duşa girmeye hazırlanıyordu ki kapısı tıklandı. Şaşkınlıkla durakladı. Salih'i bu kadar da çabuk beklemiyordu. Etrafına bakındı. Çırlıçıplak kاپıyı açamazdı ya!

Banyodaki havluya sarınarak geri döndü. Kapıyı hafifçe araladı. Vücudunu gizleyerek aralıktan baktı. Salih karşısında dimdik duruyordu.

"Erken geldin!" diye fısıldadı. Bakışları arkasına kaydı. Şimdi kimse yoktu ama birilerinin onu kapısında görme ihtimali de içini huzursuz etmişti.

"Birazdan odama gel demedin mi?"

"Bu kadar da erken dememiştim. Fazla erken oldu. Duş alacağımı düşünürsün sandım."

"Eee?"

"Çıplağım be adam!"

"Annemin beni bir yere göndermeye niyetli olduğunu öğrendim." dedi Salih. "Beni yakalarsa birkaç saat daha gelemeyebilirim."

Aydan çaresizce durakladı. Onunla daha sonra konuşma fikri hiç cazip değildi, hatta bu gece hiç konuşamayabilirlerdi de. Sonra yavaşça kapıyı açtı. "Gir içeri." dedi alçak sesle. "Ayrıca gözlerine hâkim ol!"

Genç adam içeriye girdiğinde gülümsüyordu. Dönüp kapıyı kapatan genç kıza baktı. "Şimdi hayal kırıklığına uğradım işte!" dedi alaycı bir sesle. "Hani çıplaktın?"

"Saçmalama!" diye homurdandı Aydan. Havluyu biraz çekti aşıya. Ek yerini önde bırakması biraz aptalca olmuştu. "Çıplağım işte!"

"Hımm... Bu çıplaklık sayılmaz. Neyse ki gelecekteki kocan olarak büyük bir tehlike arz etmiyorum."

Öyle diyordu ama lacivert bakışları âdeta havluyu yakıp geçerek göğüslerine, oradan da daha aşıya kaymıştı. Aydan endişe ile başım eğdi. Gerçekten de öndeki aralıktan bir yeri gözüküyor olabilir miydi? Kızarmıştı biraz. Bu ne biçim bir adamdı!

Salih döndü. Kendisini yatağa sırtüstü bıraktı. "Peki, hadi düşün al. Ben beklerim." dedi ona. Gözlerini yummuştu. "Uyumamı istemiyorsan, çok geç kalma."

"Sakın!" dedi Aydan. "Geliyorum hemen."

Dolaba yöneldi. Duştan sonra giyinmek üzere dolaptan aceleyle bir şeyler aldı. Bu odada giyinemezdi artık. Salih ona bakmadan, gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Banyoya girince, kapıyı sıkı sıkı kapadı. Adamın rahatlığına hayret ediyordu. Ne güzel de uzanmıştı yatağa! Sanki kendi yatağıydı. Eli kilide gitti. Kalkıp banyoya girmek isteyebilir miydi? Mümkündü elbette!

Yine de kilitlemedi. Duş kabinin içine girerken, bu adama niye böyle güvendiğini düşünüp duruyordu. Üstelik de o ne yaptığını

bilmeyen tacizci gözlerine rağmen güveniyordu. Zaten yakında bu zayıf vücut, onun için bilinmez bir şey olmayacaktı. İşte bu korkutuyordu onu...

Duşunu alıp çabucak giyindi. Sonra düşünceli bir şekilde üstündekilere baktı. Dar beyaz şortu neyse de bu penye tişörtü nasıl olup da seçebilmişti? Aceleyle aldığı dar tişört göğüslerinin biraz altında son bulan epey kısa bir şeydi. Dümdüz göbeği, olduğu gibi meydandaydı. Kollarını aniden yukarıya kaldırsa, göğüsleri çok kolay dışarıya fırlayabilirdi. Dişlerini sıktı. Kendi kendisine kıızıyordu. Tişörtünün altını biraz aşağıya çektiyse de en fazla göbek çukuruna kadar gelmiş, sonra yeniden geri esnemişti. Üstelik üstten göğüs oluğu ortaya çıkıvermişti.

Yapacak bir şey yoktu. Sıkıntıyla banyodan çıktığında, Salih'in doğrulup yatağın kenarına oturmuş olduğunu gördü. Uslu bir çocuk gibi televizyon izliyordu. Delici gözleri genç kıza çevrildi. Göbeğini açıkta bırakan seksi tişörtünü tabii ki hemen fark etmişti. Yazlık şort, yuvarlak kalçalarına sımsıkı yapışmıştı. Siyah saçlarını sadece havluyla kuruttuğu, nemli oluşundan belliydi.

Aydan çekmeceye gidip lastik tokasım aldı. Saçlarını ensesinde atkuyruğu yaptı. Kendisini açıkça izleyen adama baktı yan gözle. "Nasıl, beğendin mi bari ganimetini?" diye homurdandı. Aslında kızgınlığı kendisineydi.

"Çok güzel görünüyorsun. Şortun kalçalarının güzelliğini meydana çıkarmış!"

Aydan öfkeli bir nefesle iç çekti. "Salih! Böyle şeyler söylemesen!"

"Niye?"

"Söyleme işte! Daha o kadar yakın değiliz."

"Ne diyeyim? Bence çok güzel bir kadınsın."

"Teşekkürler ama deme işte bir şey. Benden istediğin şey karşısında ürküyorum zaten. Bir de böyle konuşunca..."

"Bence güzelliğinin avantajlı bir şey olduğunu kabul etmelisin. Daha çirkin, daha şişman birisi olsaydım, sanırım on milyon dolara bile seninle evlenmezdim."

"Bence evlenirdin ama sevişmek istemezdin." Geçip onun karşısındaki tek kişilik koltuğa oturdu. Dik duruşu bir kuğu gibi asıldı. "Belki üstüne birkaç milyon dolar daha isterdin."

"O da bir ihtimal." dedi genç adam doğal bir omuz silkişle. Birkaç saniye karşısındaki çekici kızın güzel yüzünü süzdü. "Aslında şu sevişme işi ... var ya?" diye mırıldandı.

Aydan'ın kalp atışları birden hızlanmıştı. Konu bu olunca hızlanmaması da mümkün değildi. "Ne olmuş ona?" diye sordu. Önemsemiyormuş gibi davransa da tecrübesi olmadığı bir konuda bu kadar korkması çok normaldi.

"Hiç... Aslında ben o şartı sadece seni test etmek için öne sürmüştüm." dedi Salih.

"Bunu biliyorum zaten. Çocuğu ne kadar istediğimi anlamak için yaptığın aptalca bir teklif."

"Doğru!"

"Ben de kabul ettim işte. Sorun ne?"

"Sorun şu ki..." Düşünceli bir şekilde sustu birkaç saniye... "Aslında ben öyle bir şey istemiyorum."

"An... Anlamadım!" diye kekeledi Aydan.

"Tam da söylediğin gibi, teklifim çok aptalcaydı. Sadece ciddiyetini test etmek istemiştım."

"Yeterince ciddi buldun mu bari?" diye sordu Aydan soğuk bir kızgınlıkla.

"Evet!" dedi genç adam. "Buldum... Bu bebek için her şeyi yapacaksın. Onun doğması için sevmediğin bir adamın koynuna girmeye bile razısın! Sırf o sersemin bebeği bir soyadına sahip olsun diye!"

Aydan ne olduğunu anlamaya çalışır gibi ona bakmaya devam ediyordu. "Böyle söyleyince durum hiç de şık görünmüyor. Ne demek istediğini de doğrusu tam anlamış değilim."

"Peki..." dedi genç adam. Lacivert bakışları onun duru gözlerindeydi. "Açıkça söyleyeyim o halde. Söz verdiğim gibi seninle evleneceğim. İstedığın şey olacak ancak karşılığında istediğim ve senin de kabul ettiğin şey, gerçekte istediğim şey değil." Sesi kesindi.

Genç kız anlamak isterken gözlerini kırıştırdı. "Yani?" diye sordu kalbi deli gibi atarken. Yanlış anlamaktan korkuyordu.

"Sevişme şartımı yok sayabilirsin."

"İstemiyor musun gerçekten?" diye fısıltıyla, şaşkınca sordu.

"Tabii ki hayır!"

"Hiç mi?"

"Hiç! Ne haftada bir ne de ayda bir..."

Aydan onu süzüyordu. Neden fikrini değiştirmişti? Gerçekten başından beri hiç istememiş miydi, yoksa sonradan fikrini mi değiştirmişti? Belki de hamile olduğu için onu yeterince çekici bulmuyordu. Belki de kollarına almak istemeyeceği kadar kirletilmiş görüyordu.

"Neden?" diye sordu farkında olmadan. "Bana açıklamak zorunda değildin. Kabul etmiştim."

"Dediğin gibi..." Durdu kısa bir an. Delici gözleri, onun otururken bile katlanmayan dümdüz göbeğine kaymıştı. "Hamilesin!" diye ekledi düşünceli bir şekilde. Sonra zoraki bir şekilde gülümsedi. "Hamile ve başkasına âşık bir kadınla zorla sevişecek kadar iğrenç birisi olacağıma inanmıyorsun değil mi?"

"Be... Ben o isteğinin..." diye başladı kekelercesine. Kafası karışmıştı. Onun sözleri içini rahatlatırsa da kadın tarafı yine istenmediğini düşünecek kadar aptaldı. Bu durumda hayatındaki iki erkek de hamile olduğu için onu reddediyordu. Bu durum yüreğini sızlatmıştı. Başka birisi olsaydı neyse ama Salih olunca... "O şartının gereksiz bir şey olduğunu düşünsem de bunun olabilirliğini ... iğrenç bulmuyordum." diye mırıldandı.

Ne diyordu böyle? Ne demek istediğini kendisi bile anlamıyordu. Bu teklife uçararak atlaması lazımdı. Sonunda sadece amaçladığı şey için evleniyor olacaktı.

Salih başını salladı. "Evet, teşekkürler ... fakat..." Sustu önce. "Vücudunla ilgilenmiyorum!" diye ekledi sonra kesin bir tavırla. Konuyu bitirmek ister gibi davranıyordu. "Anlaşmamızın geri kalanı ise gayet makul..."

Vücudunla ilgilenmiyorum...

Aydan'ın gözlerinden birer damla yaş kaydı...

İkisi de buna hazırlıklı değildi.

Salih biraz ifadesiz bir yüzle o damlaların hareketini izledi. Bu mutluluk ve rahatlama gözyaşlarını doğal karşıladı. Genç kız artık rahatlamış olmalıydı. Vücudunu kullanmasına gerek kalmadan, sevmeyi bir adamın koynuna girmeden, çocuğunu huzurla doğurabilecekti. Aşk güzel bir şey olmalıydı. Bir insan sevilmesine de sevginin verdiği güçle, hayal bile edilemeyecek şeyler yapabiliyordu.

Oysa Aydan o damlaların sebebinden Salih kadar emin değildi. Neden ağladığını hiç bilmiyordu. Rahatlamış mıydı? Kuşkusuz evet! Ya neden içi burkuluyordu? Neden başka bir erkeğin aşkıyla dolu masum yüreği bu pervasız adamın sözleri karşısında sızlamıştı?

Salih hafifçe gülümsedi. Oysa onun da gülümsemesi gölgelerle doluydu. "Sevineceğini biliyordum."

Genç kız parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi. Gülümsemeye çalıştı. "Evet... Evet, teşekkür ederim. Çok sevindim."

"Tamamdır. Bunu da hallettiğimize göre..." Genç adam ayağa kalktı. "Akşama birlikte yemeğe çıkalım mı?"

"Kızlarla pizzacıya gideceğiz. Bu saatte zor kaçtım zaten."

"Tamam. O halde gece döndüğünde, ikimiz bir araya gelmeliyiz. Birkaç küçük detayla annemin ikna olması iyi olur. Evleneceğimizi de siz gittikten sonra açıklarız. Böylece arkadaşlarıyla bu konu hakkında muhatap olmazsın."

"Evet, mantıklı."

"Ne zaman ayrılacaksınız buradan?"

"Yarın öğlen..."

"O halde kahvaltıda da buluşabiliriz. Yarın bir iş için Kumluca'ya gideceğim. Öğlen siz gitmeden dönmem zor olabilir. Ne dersin?"

"Evet, sabah kahvaltı olur." diye otomatik bir şekilde onayladı genç kız.

"Sekiz iyi mi?"

"O kadar erken mi?"

Genç adam gülümsedi. "İnsanlar o saatte işlerinin başında oluyorlar."

"Biz de normalde o saatte okula gidiyoruz ama şu an tatildegiz. Ağabeyim gibi konuşma..."

"Sekiz buçuk olsun o zaman."

"Peki..." dedi Aydan çaresizce. "Çok cömertsin..."

Salih gülümseyerek kapıya doğru gidince, genç kız da ayağa kalkıp onu takip etmişti. Salih aniden durdu. Gözlerini ona çevirdi.

"Sen iyi misin?"

"Evet! Neden?"

"Bilmem. Garip bakıyorsun."

Genç kız dişleri arasından mırıldandı. "İyiym ben."

Salih sessizce onu süzdü birkaç saniye. Sonra iri eli kalktı. İnılmaz bir şefkatle, genç kızın pürüzsüz yanağına dokundu. Parmak uçları hafifçe tenini okşadı.

"Üzülme hadi. Her şey güzel olacak. Birbirimizden uzak ve bağımsız olacağız. Birbirimizi hiç üzmeyeceğiz. Üzmeye imkân bulamayacağız çünkü. Doğumdan sonra da kendi yolumuza gideriz."

Uzun parmaklarından yanaklarına akan elektrik yüzünden Aydan ürpermişti. Böylesine şefkat dolu bir yakınlığa öylesine ihtiyacı vardı ki! Gözlerini yumup ona sokulmak gibi delicesine bir ihtiyaç duydu. Şu kaslarla kaplı kolların kendisini sarması ne güzel olurdu.

"Ben..." Kendisini toparlamaya çalıştı. "Ben teşekkür ederim."

"Teşekkürlük bir durum değil." Sesi nispeten mesafeli olmuştu. Parmaklarını geri çekti. "İkimiz için de kârlı bir anlaşma oldu."

Bu sözler Aydan'ı biraz kendine getirmişti. Doğru söylüyordu. Gelecekte kocası olacak bu adam, bu işi sadece para için yapan bir yabancıydı hatta bir bakış açısıyla onun emrinde çalışan bir işçiydi.

"Evet, doğru..." dedi yavaşça. "Umarım bu anlaşma ikimize de iyi gelir. Ben çocuğuma, sen de hayallerine kavuşacaksın."

"Hayallerim hep olacak. Sadece bir tanesine kavuşmam bir anlam ifade etmiyor."

"Bence bir milyon anlam ifade ediyor." dedi Aydan alaycı olmaya çalışarak. "Bir iş kuracaksın. Eminim çok da başarılı olacaksın. Hayatının sonuna kadar rahat yaşayacaksın."

"Umarım." dedi genç adam.

"Paran konusunda endişelenme. Eve gidince avukata bir sözleşme yaptırırım. Sana vereceğim paranın miktarı falan yazarız. Tabii paranın diğer yarısını da boşanunca alacaksın."

"Bence öyle bir sözleşmeye gerek yok. Sana güveniyorum prenses!.. Paramı kuruşu kuruşuna alacağıma eminim." Kapıyı açtı. Dışarıya doğru bir adım attı. "Gece görüşürüz."

Hepsi buydu işte. Onu odasında öylece bırakıp çekip gitmişti. Genç kız kapıyı yavaşça kapattı. Gidip az önce onun oturmuş olduğu yere oturdu.

Yüreği neden hâlâ sıkındı?

Kızların gelişi ve yemeğe birlikte çıkışları, içindeki sıkıntıyı biraz hafifletti. Kemer'de keşfettikleri pizzacıya gittiler. Henüz kilo almanın endişelerini yaşamayacak kadar gençtiler. Hafif kilolu olan Bengü bile bu endişeyi taşıymıyordu. Kilosunun genetik olduğunu, aileden geldiğini söylüyordu.

Yemekten sonra biraz dolaştılar. Meydanda yine bir gösteri vardı. Sonrasında deniz kenarında oturup dondurma yediler. Geç saatte pansiyona döndüklerinde ortalıkta pek kimse yoktu. Salih'in annesi, kendi yaşlarında bir grúpla okey oynuyordu. Birkaç kişi de onları izliyordu. Melike etrafına bakındı. Salih'i göremeyince isteksizce iç çekti. Sonra esnemesini eliyle örterek arkadaşlarına döndü.

"Kızlar, ben erken yatacağım. Çok yorulдум bugün."

"Güneşin altında çok kaldık." dedi Bengü. "Ben de yatacağım.

Aydan da gözünün ucuyla Salih'i aramıştı belli etmeden. Ne-redeydi bu adam? "Ben biraz oturacağım." dedi onlara. "Kitabımı okumak istiyorum."

"İnsan tatilde bile kitap okur mu ya?" dedi Şeyda şakayla.

"Asıl tatilde okunur." diye karşılık verdi genç kız.

"O halde sana karışmayayım. Kitap okurken pek bir sıkıcı oluyorsun. Ben de yatayım."

Herkes gidince Aydan bahçede unuttuğu kitabını almak için resepsiyona yöneldi. Daha yeni içeriye girmişti ki Salih de binanın diğer girişinden içeriye girdi. Aydan'ı görünce gözleri parladı.

"Beni mi bekliyordun?"

"Ne münasebet! Kitabımı alacaktım. Bahçede unutmuşum dün gece. Annen resepsiyona bıraktığını söyledi. Aslında senin beni beklemen gerekmiyor muydu?"

Genç adam elindeki poşetleri kaldırdı. "Pansiyon için birkaç şey almam gerekti. Yemek yedin mi?"

"Evet. Bu saate yemek mi kalır?"

"Bu gibi bir dondurmaya ne dersin?"

"Onu da yedim."

Salih poşetleri pansiyonun mutfağına bırakıp döndü. "Motorla gezelim mi peki?"

Aydan durup düşündü bir an. "Buna da hayır dersem sonraki teklifin ne olacak?"

Derin lacivert gözler tatlı bir şekilde ışıldadı. "Odama gidebiliriz."

"Asla olmaz."

"Seninkisi?"

"Şansım zorlama! Bahçeye ne dersin? Annen için de iyi olur."

"Peki! Pazarlıkta çok iyisin. Sen git bir yere otur hadi. Ben de içecek soğuk bir şeyler getireyim. Bugün hava çok sıcaktı."

Aydan okey oynayan grubun yanından geçerken duraklamıştı. Yasemin Hanım'la karşılıklı gülümsediler. Genç kız onun taşlarına baktı. Fena değildi. Tek taşa kalmıştı.

Çok geçmemişti ki Salih göründü. Elindeki tepside bir sürü soğuk limonata vardı. Onları annesinin masasına doğru getiriyordu.

"Belki serinlemek istersiniz dedim!" Tepsiyi ortaya uzattı. "Bunlar benden."

Herkes memnun bir şekilde onaylamıştı. Okey oynamayı bırakarak can havliyle bardaklarına uzandılar. İçindeki limonatayı keyifle yudumladılar.

Salih genç kıza döndü. "Gel Aydan!.. Biz de şurada oturabiliriz."

Yasemin Hanım belli etmeden, onların köşedeki sedire doğru gidişlerini izledi. Oğlunun esmer kıza karşı olan yakınlığı, adıyla

seslenişi dikkat edilmeyecek gibi değildi. Biraz huzursuzca limonatasını yudumladı. Taş atma sırasının kendisinde olduğunu unutmuştu.

Aydan sedire yerleşti. Limonata tepsisini önlerindeki küçük masaya bırakan Salih de onun yanına oturmuştu. Genç adam bacak bacak üstüne atıp hafifçe kaykıldı. Omuzları birbirine değiyordu. Aydan ister istemez bu teması engellemeye çalıştı. Onun neden bu kadar yakınına oturduğunu elbette anlıyordu. Annesinin dikkatini çekmek içindi ama yine de tepkisine engel olamamıştı. Salih kendisine her yaklaştığında, her dokunuşunda, kendisini hem iyi hem huzursuz hissediyordu.

"Hiç inandırıcı değilsin!" dedi Salih alayla.

"Ne gibi?"

"Annemin çok keskin gözleri vardır. Senin bu mesafeli halini gördükçe aramızda bir şey geliştiğine asla inanmaz."

Bir âşık gibi Aydan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Birkaç masa ileride okey oynayan Yasemin Hanım, bu yakınlığı ve bakışmaları görececek açıdaydı.

"Ne yapayım? Kucağına mı oturayım." Sert konuşsa da hafifçe gülümsemişti. Rolden ibaret bu gülümsemeyi Yasemin Hanım'ın gördüğünü o da fark etmişti.

Salih uzanıp onun küçük elini yakaladı. Genç kızın elini geriye kaçırmasına fırsat vermeden yumuşakça sardı. "Ne kadar güzel ellerin var!"

"Salih!" dedi genç kız dişlerinin arasından fısıldayarak. "Annenin keskin gözleri olabilir ama bizi duyacak kadar keskin kulakları olduğunu sanmıyorum. Böyle şeyler söyleme..."

"İnce uzun... Çok zarif! Beyaz..." Onu dinlemiyor gibiydi. Genç kızın elini kaldırdı ve hafifçe dudağına götürdü. Parmak uçlarına konan küçük bir öpücüğün ardından yine gözlerine baktı. "Hah! İşte böyle bakman lazım... Hoşlanmış bir kadın gibi."

Onun öpücüğü yüzünden bütün vücudu elektrik çarpmış gibi ürpermişti. Bakışlarındaki gariplik bu yüzdendi.

"Hoşlanmadım ama mecburum!" diye yalan attı. Daha önce kimse onun parmak uçlarını öpmemişti. Sadece parmakları değil, hiçbir yeri doğru düzgün öpülmemişti. Belki de bu yüzden anlamadığı değişik şeyler hissediyordu.

Salih gülümsedi. "Rahat ol lütfen... Benim de sana böyle davranmamı ister misin?" Elini geri bırakmıştı.

"Anlamadım?"

"Ailenle tanıştığımda, onların yanında sana karşı ilgisiz davranmamı ister misin diye soruyorum!"

Genç kızın gözleri irileşti. Bu düşünce ile büyük bir endişe sarmıştı içlerini. Ailesinin yanında Salih'in davranışları elbette çok önemliydi.

"Hayır!" dedi çabucak. "Onları ikna etmemiz çok önemli. İlgisiz davranmazsın değil mi? Annem gerçeği öğrenirse perişan olur. Onları severek evlendiğimize ikna etmeliyiz."

"Sen böyle davranırsan nasıl ikna olacaklar peki?"

Aydan yutkundtu. Yan gözle Yasemin Hanım'ın olduğu yere baktı. Kadın masanın üzerindeki okey taşlarından birisine uzanırken, gözleri onlardan yana çevrilmişti.

"Gerçekten çok fırsatçısın!" diye fısıldadı kendi kendine konuşur gibi. Elini uzattı çaresizce. Adamın tüylü bacağıının üzerinde duran iri elini tuttu. Sevgi dolu bir âşık gibi hafifçe sıktı. Mavi gözlerine yalancı bir gülümsemeyle baktı. "Oldu mu? Bunu mecburen yaptığımı bil!"

Salih tatlı bir kahkaha attı. Sesi okey masasına kadar ulaşmıştı. Yasemin Hanım'ın ve diğerlerinin başları bu sefer açık bir merakla ikisinden yana çevrildi. Gördükleri şey, birbirlerine sevgiyle bakan ve el ele tutuşmuş bir çiftti.

"Elbette!" dedi genç adam alayla. "Benimki de zaten görev icabı!"

"Bence sen bu işten cidden keyif alıyorsun. Zorda olmam hoşuna gidiyor!" Okey masasındakiler yeniden oyunlarına dönmüştü.

"Seninle sevişme şartımdan vazgeçmiş olabilirim ama bu zorunlu evliliğimizden birazcık keyif almamda ne sakınca var ki?"

"Nasıl bir keyif?"

"Birbirimize dokunmak gibi! Sana dokunmak çok zevkli." Genç adamın ışıltılı gözleri daha da parlamıştı. Onun elini yeniden dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücükten sonra aşağıya doğru indirdi. Fakat bu sefer kalın bacağına değil, kendi kucağına koymuştu. Üzerine de kendi ağır elini kapattı. "Bence sen de keyif almaya çalışmalısın."

Aydan'ın gözleri irileşti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu yutkunarak. Elini çekmek istedi ancak eli nedense hiç kıpırdamadı. Belki de kendi elinin üzerinde duran, adama ait iri elin hafif baskısı yüzündendi. "Birisi görüp yanlış anlayacak şimdi!" dedi alçak sesle. Bakışları uyarıyla doldu. "Salih?"

"Sakin ol!" dedi genç adam. "Sadece elini tutuyorum. Kim neyi yanlış anlayacak ki?"

Aydan ne diyeceğini bilemeden sustu bir an. Evet, dışarıdan bakınca eli onun elinde gibi görünüyordu belki ama ... kendisi bundan daha fazlasını hissediyordu.

"Kimse yanlış anlamasa bile ben neye dokunduğumu biliyorum!" dedi alçak sesle. "İnanamıyorum ya! Ne kadar da fırsatçısın. Hem de milletin gözü önünde bunu bana yaptırıyorsun!"

"Hiçbir şey yaptırmıyorum. Elin sadece kucağımda duruyor. Tabii başka bir şey de yapmak istersen karşı koymam. İnsanın beğendiği birisi tarafından kendisine dokunulması çok keyiflidir." Sesi alaycıydı.

"Ben hiç istemem!" dedi Aydan hemen. "Sanırım seni o kadar beğenmiyorum."

Salih tatlı bir şekilde güldü. "Yalancı... Göğsünün avucumda nasıl kabardığını hâlâ hatırlıyorum. Vücut tepkileri yalan söylemez. Tıpkı şu anda benim tepkimi senin de hissettiğin gibi!"

"Terbiyesiz!" dedi Aydan utançla.

Elinde olmadan kızarmıştı. Bakışlarını kaçırdı. O gece göğsünü avuçlayan kocaman elin baskısından, teni üzerinde gezinmesinden hoşlandığını itiraf etmek zor geliyordu. Bunu bir çeşit adilik olarak görüyordu. Başkasını seven bir kadın nasıl olur da sevmediği bir adamın dokunuşundan hoşlanabilirdi? Üstelik şu anda bile

göğüsleri gerilmiş, uçları sertleşmişti. Sebep ise, onun erkekçe tepkisini gerçekten güçlü bir şekilde avucunda hissediyor olmasıydı.

"Evlence de benden böyle şeyler isteyecek misin?" diye sordu suçlarcasına.

"Olabilir, belki..."

"Beni istemediğini sanıyordum. Vücudumla ilgilenmediğini söylemiştin."

"Doğru. İlgilenmiyorum ama neticede evli olacağız. El ele tutuşmamızın gerektiği, sana sarılmamın birilerini mutlu ettiği anlar olacaktır. Ufak tefek yakınlaşmalarımıza alış artık. Bunu sevgiline ihanet olarak görme."

"Saçmalıyorsun!" dedi Aydan biraz kızgınca. "Neden kıskanç bir âşık gibi durup durup Mert'i öne sürüyorsun anlamıyorum. Ufak tefek yakınlaşmalara asla karşı değilim ama tabii ki bir sınırı olmalı! Şu anda ben o sınırı aştığımı hissediyorum."

"Elini istediğin zaman çekebilirsin! Anlaşılan bana dokunmak seni gerçekten memnun etmiyor."

Genç kız hafif bir nefes aldı. Bu son cümle ne kadar doğruydum o da bilmiyordu. İçinde sevdiği adama karşı bir suçluluk duygusu taşısa da Salih'e dokunmayı itici bulmadığını çoktan kabullenmişti. Sanki genç adam onun karanlık tarafıydı. Ne bacağına değen kalın bacağına, ne omuzlarının birbirine temasını, ne de avucunda hissettiği heyecan verici sertliği itici buluyordu.

"Bunu yaparsam sen de ailemin yanında bana uzak davranıp beni cezalandıracaksın değil mi?"

Salih güldü. Gözleri az önce soğumuş olsa da şimdi yine ısınmıştı. "Saçmalama!" dedi. "Tabii ki öyle bir şey yapmam."

"Kusura bakma ama sana güvenmiyorum."

Gri gözleri etrafta gezinip kendileriyle ilgilenen olup olmadığına baktı. Kimsenin ilgilenmediğini görünce, parmakları usulca kıpırdandı. Madem onu hissetmek istiyordu, biraz fazlasını yapabilirdi. Ne kadar zor olabilirdi ki? Önce hafif bir baskıyla o kabarıklığı sıktı. Kalbi yine deli gibi atmaya başlamıştı. Kimseye belli etmemeye çalışarak onun istediği gibi gezindi üzerinde. Tanımaya

çalışıyor gibiydi. Nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlaması uzun sürmedi. Hoşlanmaya başladığını anladığı anda da ürkererek durdu. "Hepsi bu!" dedi sesindeki titremeyi yok etmeye çalışarak. "Tamam mı? İstediğin oldu mu?"

"Şaşırttın beni!"

"Doğrusu ben de şaşırdım ama çok da kötü değildi. Elimi çekebilir miyim artık? Limonatamı içmek istiyorum."

"Tabii ki..."

Salih elini kaldırıncaya, Aydan kısa bir duraklama yaşadı. Sonra sadece kendisinin bildiği bir isteksizlikle o da elini çekti.

"Böyle daha iyi..." dedi yavaşça.

Bunu sanki kendisine söylüyordu. Kalp atışlarının normale dönmesi gerekiyordu artık ancak, vücudunun tepkisi devam ediyordu. Uzanıp aldığı limonatasından birkaç yudum içti. Hararete iyi geldiği söylense de bu şu an için yalandı.

"Sabah ağabeyimle konuştum ve senden bahsettim." diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sanırım senden hoşlandığımı düşündürebildim. Onun desteğini alırsak, annem ve babam karşı çıkmazlar."

"Ne dedi?"

"Endişesi var elbette. Bana çok düşkündür Ataman."

"Sonuç?"

"Dedim ya! Senden hoşlandığımı sanıyor."

"Ne zaman evleneceğiz peki?"

"En kısa zamanda işte. Tatilimiz bitiyor. Üç gün sonra evde olacağım. Çok geciktirmeden anneme durumu açıklayacağım. Çabucak evlenebilmemiz için ciddi bir bahane bulmamız lazım."

"Çocuk iyi bir bahane..."

"Saçmalama!"

"Ciddiyim ben. Annene doğruyu söyle. Onun doğruyu bilme hakkı var. Böylece sana destek de olur."

Aydan iri gözlerle bakıyordu. "Bunu yapamam."

"Yaparsın. Annen de senin gibi tatlıysa eğer, senin yanında yer alacaktır. Sana çok kıyamaz."

"Bu iltifatının içimi rahatlattığını söyleyemem. Annem benden çok daha tatlıdır. Çok kötü hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"Torunu olacağını düşününce çabucak toparlar."

"Salih! Bunu yapamam! Anneme başka bir adamdan hamile olduğumu ve sırf bebek için sevmediğim bir başka adamla evleneceğimi mi söyleyeceğim? Hem de para karşılığı?"

Salih durup düşündü bir an.

"Her iki adam da ben olabilirim!" dedi ona ansızın. "Çocuğun babasının ben olduğumu söyle. O yüzden benimle evlenişine çok takılmayacaktır. Yaptığımızın bir gençlik aptallığı olduğunu düşünecektir. Eğer birbirimizi sevdiğimizize inanırsa da tüm pürüzler yok olur. Babanı ikna etmesi hiç zor olmaz."

Genç kızın kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Bir süre önüne bakarak düşündü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"En kolay ve hızlısı..."

"Bilemiyorum. Çok basit bir plan gibi geliyor."

Genç adam güldü. "Biz erkeklerin siz kadınlar gibi Bizans oyunlarına akli çalışmaz. Baban ve ağabeyin hiç itiraz etmeyeceklerdir."

Aydan dudağının kenarını ısıırıyordu. "Korkuyorum."

"En zorunu atlattın. Daha neden korkuyorsun?"

"Gerçeği söylemekten tabii!"

"Sadece hamile olduğun gerçeğini söyleyeceksin. Geri kalanın hiçbirisi gerçek değil ki?" Sesi alaycıydı. "Ne beni sevdiğin ne de bebeğin babasının ben olduğum..."

14. BÖLÜM

Aydan, uçağın penceresinden havaalanına inişlerini izlerken, aklı tamamen başka bir yerdeydi. Kemer'deki son gece Salih ile olan konuşmaları aklında dönüp duruyordu. Ne yapacağı konusunda kararsızdı. Bir erkek için bu tip şeyleri annesine veya babasına söylemek çok korkutucu olmayabilirdi fakat kadınların daha sınırlı haklarının olduğu, cinselliğin tabu görüldüğü bu ülkede, annesine bunu nasıl söyleyecekti?

Küçük bir sarsıntının ardından uçak yere indi ve yanaşacağı perona doğru yöneldi. Melike onun yanında oturuyordu. Toparlanmaya başlamıştı bile. Dört arkadaş Kemer'den ayrıldıktan sonra üç gün süren Antalya ve Mersin gezisi yapmışlardı. Çok istedikleri Cennet Cehennem Mağarası'nı da görmüşlerdi. Ardından eve dönüş başlamıştı. Bengü ve Şeyda Ankara'da oturdukları için başka bir uçakla oraya gitmişlerdi.

Aydan müzik dinlediği kulaklığını toplayıp çantasına koydu. Herkes gibi o da hazırlanmaya başladı. Kapılar açılınca uçaktan çıkıp merdivenlerden aşağıya indiler. Kendilerini bekleyen otobüslerle terminale varmaları ve oradan da valiz kısmına geçmeleri on dakikalarını almamıştı. Valizler döner banda çıktıklarında, Aydan ağabeyi ile konuşuyordu.

"Ağabeyim gelmiş. Dışarıdaymış. Seni de bırakalım mı?" diye sordu Melike'ye.

"Gerek yok! Babam şirketten bir adam yollamış." dedi Melike. "Kendisi gelip kızını alamayacak kadar meşgul her zamanki gibi."

İkisinin de birer tane ama tepeleme dolu bavulu vardı. Onları saplarından tutup tekerlekleri üzerinde sürüklemek çok zor değildi. Tam çıkışta, orta boylu, orta yaşlı, topluca bir adam yanaştı onlara.

"Melike Hanım!.." dedi saygılı bir sesle. "Beni babanız gönderdi. Araba bu tarafta..." Bir yandan da Melike'nin elindeki valize uzanmıştı.

Melike yanındaki arkadaşına çevirdi gözlerini.

"Sen git hadi." dedi Aydan. "Ataman gelir birazdan. Yoldaymış."

"Emin misin?"

"Evet. Aracınızı polis çekmeden gidin hadi."

İki genç kız birbirlerine sarıldılar. "Görüşürüz o halde..." dedi Melike. "Okulun açılmasına iki hafta kaldı."

"Evet. Bu tatil de bitti."

"Çok güzeldi ama değil mi?"

"Evet."

"Yakışıklı abine selam söyle."

Melike oradan ayrıldıktan sadece yarım dakika sonra Ataman'ın siyah Audi otomobili görüldü. Genç kız, onun yanaşabileceği bir boşluğa doğru yöneldi. Duran otomobilden inen uzun boylu abisine gülümseyerek bakıyordu.

"Geciktim, kusura bakma." dedi Ataman. Kalm, hoş bir sesi vardı. "Trafik felaketti. Kaza olmuş sanırım."

"Sorun değil."

Parmak uçlarında yükselip yanağından öpen ağabeyine karşılık verdi. Gerçekten de kolay görülemeyecek bir yakışıklılığa sahipti genç adam. Yanlarından aceleyle geçen kadınlar bile yan gözle ona bakmadan yapamıyorlardı. İyi kesilmiş dalgalı saçları alnından iki yana ayrılmıştı. O kadar siyahtı ki boyattığını sanan çok kişi olmuştu. Her zamanki gibi asi bir perçem alnuna düşüyordu. En dikkat çekici yanı, ne düz burnu ne de inatçılığını belli eden köşeli çenesiydi. Onu farklı yapan, soğuk gri gözlerinin içindeki keyifli ışıklardı. Bu yakışıklı devin kendi ağabeyi olmasından her zaman mutluluk duymuştu.

"Özledin mi bakalım beni?" diye sordu ağabeyine. Eli otomatik bir refleksle alnına dökülen saçına gitmiş, kalın telleri okşarcasına geriye itmişti.

Her an gülümsemeye hazır dudaklardan, "Çok..." kelimesi çıktı.

"Yalancı!"

"Hadi gel. Polis bizi uyarmadan gidelim." Uzanıp valizini almıştı. Hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp bagaja koyması, onun spora da zaman ayırdığının göstergesiydi. Üzerindeki kaliteli takım elbise, altındaki atletik yapıyı zar zor gizliyordu.

"Bizimkiler nasıl?" diye sordu yola çıktıklarında.

"İyiler. Annem bu yaz tatilinde seni daha az görebildiği için söyleniyor biraz."

Aydan gülümsedi. "Hakikaten öyle oldu. Bizim bu gezi hiç planda yoktu."

"Eğlendin mi bari?"

"Çok."

Ataman gözlerini bir an için yoldan ayırıp kardeşinin yüzüne baktı. "Ya şu adam? Yakışıklı mühendis?"

"Adam deyip durma ona. Adı Salih."

"Neyse işte..."

"Ne olmuş ona?"

"Sen söyleyeceksin ne olduğunu."

"Sen beni sorguya mı çekiyorsun yoksa?"

"Kıskanıyorum sanırım."

Aydan güldü içtenlikle. "Valla kıskanmalısın da!" dedi rahatça. "Bu dünyada senden daha yakışıklıları da varmış. Tesadüfen buna şahit oldum."

"Vay! Demek benden yakışıklı ha?"

Genç kız durakladı bir an. Artık rol yapma vakti gelmişti. "Senden daha yakışıklı olmasa da ... benim gözümde öyle." dedi yavaşça. "İnsan birisinden hoşlanınca, tüm kusurları bile güzel geliyor."

Bu yalan değildi. Aklında ister istemez hâlâ Mert vardı. Tüm o sözlerine ve kabalığine rağmen onu aklından çıkaramıyordu.

"Demek Salih isimli bu adamdan hoşlanıyorsun?"

"Çok..."

Ataman kırmızı ışıkların olduğu bir kavşakta durdu. Kısa bir duraklama olmuştu o anda. "Ayrıldınız ama değil mi?" diye sordu yavaşça.

Aydan gözlerini dışarıdaki kalabalıkta gezdiriyordu. Hava kararmak üzereydi ve insanlar evlerine yetişmenin telaşı içindeydiler. Aynı anda ikisi de birbirlerine çevirdiler bakışlarını. İki çift gri göz birbirleri içinde kayboldu.

"Aydan!" dedi Ataman. Yakışıklı yüzü düşünceliydi. "Emin misin?"

Genç kız belirsizce iç çekti. "Evet..." dedi yavaşça. "Hiç olmadığım kadar eminim abi!.."

"Demek öyle?"

"Benimle evlenmek istiyor."

"Sen?"

"Ben de öyle..."

"Daha on dokuz yaşındasın! Geçici bir tatil aşkı olduğuna eminim. Bir haftadır tanıdığın bir adamla evlenmek, yapacağın en büyük hata olabilir."

"Olmayacağını biliyorum." dedi Aydan kesin bir sesle. "Onu tanırsan sen de çok seversin. Birbirinize çok benziyorsunuz. Akıldan neler geçtiğini biliyorum. Zengin olduğum için benimle ilgilediğini sanıyorsun fakat Melike benden de zengin. Üstelik sürekli Salih'e yeşil ışık yaktı. Salih isteseydi kolayca onunla olurdu."

"Belki arkadaşın Melike onun nasıl bir adam olduğunu çabucak anlamıştır."

"Hiç ilgisi yok. Son güne kadar gözü hep Salih'in üzerindeydi. Ben onu kırmamak için şimdilik gizlememizi istedim."

Yeniden yeşil ışık yanmıştı. Otomobil hafifçe hareketlendi. Birkaç dakika sessizce ilerlediler. "Peki, neden gözlerin yeterince parlamıyor?" diye sordu Ataman ağır ağır.

Genç kız dudağının kenarını ısırды. Salih haklıydı. Böyle odun gibi davranırsa, kimsecikler bir aşk evliliği yapacaklarına inanmazdı. Daha içten rol yapmalıydı.

Gülümsedi ona bakarak. "Galiba biraz korkuyorum!" dedi.

"Neden?"

"Onu yanlış anlamanızdan, onu sevmemenizden... Çok ani bir karar olduğunu biliyorum ancak kalbim onun aşkı ile o kadar dolu ki şimdiden deli gibi özledim. Aklım sürekli onda!" En azından bu yalan değildi. Durup durup onu ve yapacakları evliliği düşünüyordu.

Ataman'ın kalın kaşları çatıldı. "Ciddi misin sen?"

"Sen aşktan anlamayan bir çapkın olduğun için ne demek istediğimi anlamazsın diye korkuyorum. Birkaç saniyede âşık olmanın nasıl güzel bir şey olduğunu, Allah'ın ne büyük bir mucizesi olduğunu sana nasıl anlatabayım?"

Gözleri gerçekten de parlıyordu bu sefer.

"Dene istersen!" dedi Ataman.

"Onu uzaktan görünce bile heyecanlanıyorum. Yanıma geldiğinde kalbim temposunu değiştiriyor. Gülen gözlerindeki şefkat,

tavırlarındaki o asil koruyuculuk, mutlu olmam için sürekli çabalaması, kendimi farklı hissettiriyor. Bana kazara bile dokunsa, her yerimle elektrik çarpmış gibi ürperiyorum.”

“İyi tamam!” diye homurdandı Ataman. “O kadar ayrıntıya girme istersen.”

“Beni daha öpmedi bile!” Utanarak söylemişti bunu. Farkında değildi ama yanakları kızarmıştı. Salih için söylediği o cümlelerin, hepsinin doğru olması da ayrı bir ironiydi.

“Aydan!” diye uyardı Ataman.

“Bil diye söylüyorum. Abi! İnan bana onu çok seveceksin. Lütfen ona bir şans tan! O bunu hak ediyor.”

Genç adam sessizce durdu birkaç saniye. Her zaman gülen yüzü, otomobile bindiklerinden beri ciddiydi. Kardeşine verdiği değer in doğal sonucuydu bu. Sonra derin bir nefes aldı. İnsan in içini delen gri gözleri kardeşine çevrildi.

“Onu bilemem; yine de ben sen in hak ettiğ in her şey in yanında olurum. Sen mutlu olacaksan eğer, ben de elimden geleni yaparım.”

Genç kız uzanıp elini onun iri eli üzerine koydu. Sevgiyle sık mış tı. Mutlulukla gülümsedi. Parlayan gözleri ile gerçekten çok mutlu görünüyordu. “Biliyorum!” dedi yavaş ça. “Bundan hiç en dişe bile etmem.”

Hızla evlerine doğru gidiyorlardı. Yolun iki yanını saran ağaç lar manzarayı güzelleştiriyordu. Trafik azalmış tı.

“Demek birkaç saniyede âş ık oldun ha?” diye sordu Ataman biraz alayla. Yine eski keyifli haline döndüğü belliydi.

“Evet... Sana inanılmaz mı geliyor?”

“Doğrusu evet... Bir kızı birkaç saniye içinde sevebileceğ imi düşünemiyorum. Mantıklı değıl.”

“Aşk bunun adı abiciğ im!.. Aşkta her şey mümkündür! Belki bir gün ansızın baş ma gelir.”

Genç adam güldü. Beyaz dişleri görünmüş tü hafifçe. “Hiç inan cım yok. Bu kadar iş in içinde bununla uğraşacak vaktim de yok. Halimden memnunum.”

“Allah’ın nereden ne kısmet açacağı belli olmaz. Çölde bir çiçek açtırabildiğine göre, senin karşına da bu kadar işinin içinde şahane bir kız çıkarabilir.”

Ataman bu sefer yüksek sesle güldü. Yan gözle kardeşine bakmıştı. “Sen gerçekten âşkınsın sanırım. Böyle güzel sözleri söyleyebildiğine göre, birisi yüreğine dokunuyor olmalı.”

Aydan gözlerini kırptırdı. Yüreğine dokunan adam şimdi bu şehirdeydi. Çocuğunun babası... Onu bir daha göremeyecekti büyük ihtimalle fakat kendisinden bir parçayı doğurup büyütecekti. Sevgisini çocuğuna yönlendirecekti.

Sonunda evlerinin önüne vardıklarında, içini yeniden bir endişe kapladı. Ya annesini ikna edemezse? Ya babası bu evliliğe karşı çıkarsa? Her şey mahvolurdu o zaman. Çocuk gibi ağlayıp zırlayıp evlenme isteğinde ısrar edebilirdi. En son çare de buydu galiba!

“Annene doğruyu söyle. Onun doğruyu bilmeye hakkı var. Böylece sana destek de olur.”

Salih’in söylemiş olduğu o sözler geziniyordu aklında. Ne pervasız bir adamdı bu; ancak bir yandan da haklıymış gibi geliyordu. Annesi evde her yönden otoriteydi. O isterse her şey mümkün olurdu.

Evlerinin önüne varmışlardı. Aydan evlerini çok severdi. Babası burayı yıllar önce bomboş bir araziye aldığını söylemişti. Denize kenarı olan bu araziye, gösterişli ve iki katlı binanın yapımında kendisi de çalışmıştı. İşlerini yeni geliştirdiği yıllardı. Ataman kiralık bir evde, Aydan ise bu evde doğmuştu.

Otomatik demir kapı, kumanda vasıtasıyla kolayca açılınca, arkasındaki parke taşlı yol görüldü. İki yanı ağaçlıklı yoldan geçip evlerinin önünde durduklarında, yılların ne çabuk geçtiğini düşünüyordu. Belki kendi çocuğu da bu yolda koşturacak, bu ağaçların arkasında kendisi gibi saklambaç oynayacaktı.

Acaba çocuğu kız mı olacaktı erkek mi?

Otomobilden indiğinde, evin kapısında annesi görünmüştü. Babası ise bahçedeki çardakta oturuyordu. Elindeki çay bardağını cam masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Ataman’dan sadece birkaç

santim kısa olan babası, hâlâ yakışıklı ve dikkat çekiciydi. Onun gözleri kahverengiydi. Bunun dışında yüzünün pek çok hattı oğlu ile aynıydı. Siyah saçları yeni kırışmaya başlamıştı. Altmış dört yaşındaki bir adam için hiç de fana sayılmazdı.

Annesi Makbule ise babasından on beş yaş küçüktü. Birbirlerini hâlâ delicesine sevdikleri konusunda hiç kuşku yoktu. Her iki kardeş de saçlarının koyu siyahlığını ve gözlerinin rengini annelelerinden almıştı. Uzun saçlarını omuzlarına bırakmış annesi, yaşını hiç göstermezdi. Aydan yine ona hayranlıkla ve sevgiyle baktı. Her zaman gülümseyen annesi, onun gözünde hâlâ dünyanın en güzel kadınıydı.

Birbirlerini özlemişlerdi. İkisi de hasretle sarıldılar. Aydan için annesinin pürüzsüz yanaklarını öpmek vazgeçilmez bir alışkanlıktı. Onun kokusunu almak, teninin ılıkliğini hissetmek her zaman genç kızı rahatlatmıştı.

"Bizim küçük Evliya Çelebi'miz demek sonunda evin yolunu bulabildi!" dedi minik bir azarlama ile. Oysa gri gözleri neşeli ve mutlu bir şekilde parlıyordu.

"Evet, döndüm sonunda. Ev gibisi yok!"

"Eğlendin mi bari?"

"Çok eğlendim!" dedi Aydan keyifle.

"Özellikle son hafta!" diye mırıldandı bagajdan valizi çıkaran Ataman. Genç kız biraz uyarırcasına ağabeyine baktı.

Makbule Hanım'ın gözleri ikisi arasında gidip geldi bir an. "O niye?"

"Sonra anlatırım anne!..."

Babası yanlarına gelmişti. Metin Bey de kızına sarıldı. Aydan'ın alnuna sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Amma da uzun gezdin prenses!" dedi.

Nedense Aydan'ın içi bir tuhaf oldu. Salih'ten sonra babasının da ona böyle bir söz söylemesi çok garip olmuştu. Üstelik ilk kez söylemişti.

"Öyle oldu değil mi?"

"Özledik seni!"

"Ben de sizi özledim."

"Hadi elini yüzünü yıka da gel." dedi annesi. "Yemek birazdan hazır olacak. Melek ablan sana en sevdiğin yemeklerden yaptı. Delirdi kadın. Engel olamadım."

Genç kızın gözleri, arkada duran diğer çifte kaydı. Melek Hanım ve kocası Talip, yıllardır onlara yardım ediyorlardı. Her ikisi de bu evi ve aileyi kendi yuvaları gibi benimsemişlerdi. Kır saçlı kadın Aydan'ı kendi kızı gibi severdi.

"Teşekkür ederim Melek abla!" dedi Aydan Ona doğru gidip kadının hafif tombul kollarına bıraktı kendisini. "Senin yemeklerini de çok özledim." Gözleri, zayıf, orta boylu kocasına kaydı. "Sen nasılsın Talip amca?"

"Her zamanki gibi! Fit ve zinde!" dedi adam şakayla. "Hoş geldin kızım!.."

"Hoş bulduk."

"Seninle satranç oynamayı özledim. Bu ağabeyin hiç zevk vermiyor artık. Sürekli yeniyor."

Bundan sonra her şey eskisi gibiydi. Aydan odasına çıktığında evini gerçekten de özlemiş olduğunu fark etmişti. Bir duş alıp hazırlanması çok vaktini almadı. Çimlik bahçede yedikleri yemekler ise olağanüstüydü. Hazır yemeklerden sonra ev yemekleri gibisi yoktu.

Aydan tatilde yaptıklarından, gezdikleri yerlerden bir bir bahsetti. Gerçi çoğunu annesi ve Ataman biliyordu. Annesini her gün aradığı için haliyle pek çok ayrıntıyı ona anlatmıştı. Birkaç ayrıntı hariç...

Gece hızla ilerliyordu. Erkekler kendi aralarında konuşurken, kadınlar da havadan sudan bahsettiler. Yatma vakti geldiğinde hepsi odalarına doğru çekildi. Aydan hâlâ ailesine Salih ile ilgili olan konuyu açamamıştı. Ataman ise her şeyden habersizmiş gibi davranıyordu.

Genç kız, şortu ve yatarken giydiği tişörtünü üzerine geçirdiğinde, kapısı çalındı. Aralık kapının ağzında annesi duruyordu. Güzel gri gözleri gülümsüyordu.

"Gelsene anne!" dedi uzun saçlarını toparlarken.

Kadın odanın ortasına kadar geldi. Bakıştılar bir an. "Okulun açılıncaya kadar çok az vaktimiz kaldı!" dedi üzgünce.

"O zaman bu vakti değerlendiririz biz de! Her gün bir şeyler yaparız. Hem Ankara çok uzak değil ki! Her zaman gelebilirsin."

"Öyle olmuyor işte. Babanı bırakmaya içim elvermiyor. Sağlığı eskisi gibi değil." Onun yatağına oturdu. Aydan da yanına oturup annesinin elini tutmuştu.

"Yaşlanıyor mu diyorsun?"

"Mesele o değil. Ne olduğunu bilemiyorum... Bazen halsizleşiyor. Dengesi bozuluyor. Tansiyon diyor ama tahlillerde her şeyi normal çıkıyor. Neyse, sen nasılsın?"

"Ben mi?" Sesi biraz şaşkınca çıkmıştı. "Gayet iyiyim."

"Sanki biraz garip gibisin." dedi Makbule Hanım yavaşça. "Gözlerin dalıp gidiyor. Aklında bir şey mi var? Kötü bir şey mi oldu tatilde?"

Annesinin onu bu kadar iyi tanınması çok kötüydü. Diğer yandan şu anki durumu için bir avantaj sayılabilir miydi acaba? İskisi arasında her zaman özel bir yakınlık olmuştu. Herkesi kandırabilirdi ama annesini kandırması zor olacaktı.

Ondaki bu duraklama, Makbule Hanım'ın dikkâtini çekmişti elbette. Küçük kızının büyüdüğünü ve kendisine mahsus sırları olabileceğini biliyordu. En önemli sırrın ise bir erkek olma ihtimali çok yüksekti. Bugüne kadar onun sadece bir erkek hakkında konuştuğunu duymuştu; o da Mert diye adını andığı bir gençti.

"Yoksa şu Mert'le ilgili bir sorun mu var?" diye sordu yavaşça.

Genç kızın başı biraz öne düştü. Elleri kucağında kenetlenmişti. Birbiriyle uğraşan parmakları, içinde yaşadığı sıkıntıyı belli ediyordu.

"Evet..." diye kabullendi sonra. "Onunla ilgili bir sorun var."

"Ne oldu?"

Genç kızın gözleri ellerinden annesinin anlayışlı yüzüne çevrildi. Aklında hâlâ Salih'in sözleri geziniyordu.

"Annene doğruyu söyle. Onun doğruyu bilmeye hakkı var. Böylece sana destek de olur."

"Anlatacağım çok şey var anne!" dedi gülümsemeye çalışarak fakat kıvrılan güzel dudaklarının neşeden çok uzak olduğu belliydi. En azından kızının her tepkisini bilen bir anne için bunu görmek zor değildi. Aydan'ın bir şeyler anlatması gerektiğini hissediyordu. Anlatmakta bu kadar zorlanacağı şey ne olabilirdi ki?

"Beni korkutma!" dedi Makbule Hanım. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Aydan? Anlatmaya başla hemen!"

Genç kız iç çekti. Evet, başlasa iyi olurdu.

Yine de bir türlü anlatmaya başlayamıyordu. Güzel gözleri dolmuştu. Gerçeği anlatırsa annesini tamamen kaybedebileceğini de biliyordu. Salih'e göre hava hoştu. Yaptığı öneri onu o kadar endişelendirmiyor olabilirdi. Gerçi endişelendirmesi gerekirdi. Birazdan olacıklara göre, evlilik tamamen iptal olabilir, o da bir milyon dolarından olabilirdi.

"Aydan!" dedi annesi son bir uyarıyla. Uzun saniyeler geçmişti aradan.

Genç kız kaçırılmış olduğu gözlerini yeniden annesine çevirdi.

"Anne!" dedi yavaşça.

O anda sanki sekiz yaşında bir çocuk gibiydi! Yaramazlık yapmış ve affedilmeyi bekleyen bir çocuk gibi! Oysa iki kardeşin içinde en haylazı hep Ataman olmuştu. Aydan tüm hayat dolu neşesine rağmen her zaman bir genç kızın olabileceği ağırbaşlılık ve zarafete sahipti.

"Anne ... nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..." diye başladı son bir çabayla. Sonra hıçkırır gibi gerçeği dudaklarından serbest bırakıverdi. "Anne! Ben... Ben hamileyim!"

15. BÖLÜM

"Hadi! Çabuk olun!" diye seslendi Aydan. Sesi heyecan doluydu. Merdivenlerden aşağıya koşarak iniyordu. "Geldiler!"

Ataman aşağıda çok şık bir takım elbiseyle bekliyordu. Babası zemin kattaki odasından çıktı. Takım elbisesi ve kırmızı kravatı

ile çok şıktı. Babasının ardından annesi çıktı yatak odalarından. O da siyah kıyafeti ile oldukça genç görünüyordu. Gözleri kızına çevrilmişti.

"Aradı şimdi..." dedi Aydan son basamağı da geçerken. "Bir iki dakikaları kalmış."

Ataman kameraları gösteren monitörün önüne gitti. Demir kapının ardında henüz kimse görünmüyordu. Bir iki saniye sonra bir aracın ışığı kameranın görüş açısına girince geldiklerini anladı. Kapıyı açma düğmesine bastı. Kapı açılırken, otomobil yavaşça içeriye girdi. Ticari bir taksidi bu.

Hep birlikte evlerinin kapısı önüne çıkıp yüzlerini bahçe girişine çevirdiler.

"Buna nasıl razı oldum ben bilmiyorum!" diye homurdandı Metin Bey. Yüzü asıktı. "Daha on dokuz yaşında!" Makbule Hanım ona uyarıcı bir bakış atınca duruşunu biraz düzeltti. Yüzünün asıklığı ise devam ediyordu.

Ticari taksi kapının önünde durdu. İçinden iki kişi indi. Parasını alan taksici oradan uzaklaşırken, Makbule Hanım yüzünde bir gülümseme ile misafirlerine doğru yöneldi.

"Hoş geldiniz Yasemin Hanım!" dedi. Gülen gri gözlerini karışındaki orta boylu kadına çevirmişti. "Ben Makbule..."

"Hoş bulduk!" dedi Yasemin Hanım da gülümseyerek. Bu kadar büyük bir evin sahibesinin içten bir gülümseme ile onları karşılaması biraz içlerini rahatlatmıştı. İki kadının önce elleri, sonra yanakları buluştu. O esnada erkekler de birbirine bakıyordu.

Aydan öne çıktı. Gözleri parlayarak elini uzattı. "Hoş geldiniz Yasemin Hanım!" dedi. Sonra genel kültüre uyarak onun uzattığı eli alıp öptü ve alnına götürdü.

"Hoş bulduk kızım!..."

"Sizi tanıştırayım. Babam Metin, abim Ataman."

Yasemin Hanım önce babasının, sonra Ataman'ın elini sıktı.

"Hoş geldiniz." dedi Metin Bey kibarca.

"Hoş bulduk. Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz." dedi Ataman da.

Hepsinin gözleri, ayakta dimdik duran uzun boylu adama çevrilmişti. Salih o gece giymiş olduğu takım elbise ile Aydan'ı bile şaşırtmıştı. Onu her zaman spor kıyafetlerle görmeye alıştığı için, bu hali âdeta şok etkisi yapmıştı. Müthiş derecede etkileyici ve bir o kadar da yakışıklı görünüyordu. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu ayrı kaldıkları birkaç gün içinde unutmuştu. Genç adam bir elinde kocaman bir demet çiçek ve diğer elinde de yine büyükçe bir çikolata kutusu ile duruyordu.

Aydan biraz utanarak onu ailesiyle tanıştırdı. "Bu da Salih..." Aklına daha başka bir tanıştırma cümlesi gelmemişti. Oysa önce-sinde bir sürü prova yapmıştı.

Makbule Hanım Salih'e doğru elini uzattı ama öpmesine ki-barca engel oldu. Genç adam elindeki büyük çiçek demetini nazıkçe Makbule Hanım'a doğrulttu. Kadın da teşekkür ederek aldı. Baba oğul ise karşısındaki iri yapılı genci süzmeye devam ediyorlardı.

Kendisini ilk toplayan Ataman oldu. Tam Salih'in karşısına geçip elini uzattı. Kendi boyunda ve yapısında bir adam görmek onu şaşırtmışsa da asıl şaşkınlığı Salih'in atlanamayacak kadar yakışıklı bir adam olması yüzündendi. Üstelik duruşunda farklı bir özgüven vardı. Aydan'ın bu adama neden tutkun olduğu o kadar açık bir şekilde karşısında duruyordu ki, nedense buna memnun oldu. Henüz Salih'in kişiliği hakkında bir yorum yapamazdı fakat o garip mavi gözlerinin içindeki samimi ışıklar hoşuna gitmişti.

"Hoş geldin Salih!" dedi dostça.

İki kocaman el birbiri ile buluştu. O anda yer biraz sarsılsa Aydan hiç şaşırmayacaktı çünkü elleri, güçlü bir şekilde birbirle-rini sıkıyordu.

"Hoş bulduk..." dedi Salih gülümseyerek.

Metin Bey hâlâ damadı olacak adamı süzüyordu. Yüzünün asıklığı gitmişti. Gözleri önce kızının mutlu yüzüne, sonra yine onun sevdiği adama çevrildi. İnkâr edilemez yakışıklılığının ha-ricinde, boy pos olarak Ataman'dan altta kalmaması nedense ho-şuna gitmişti. Allah da biliyordu ya, kızının hep orta boylu, pısı-rık bir adam seçmesinden korkup durmuştu. Oysa şu üzerindeki

yazlık takım elbise ile duran genç adamın ne kadar güçlü bir yapıya sahip olduğunu memnunlukla görebiliyordu. Daha da önemlisi ... gülümseyen yüzündeki ifade hiç de sahte değildi. Ataman ile iyi anlaşıpacaklarını yüreğinden hissetti.

Birden bütün ruh hali değişti. İçindeki tüm kötü duygular yok oldu.

Eh! Kızı seviyorsa, zaten kendisi de severdi!

"Hoş geldin oğlum!" dedi o da bir adım öne çıkıp. Aynı oğlu gibi güçlü bir şekilde el sıkıştı. Oğlu gibi gülümsemeyi beceremese de az sonra kızım verecek bir baba olarak gayet kibardı.

"Hoş buldum efendim!" dedi Salih. "Sizinle tanıştığım çok sevindim. Aydan sizden çok bahsederdi."

Aydan hafifçe kızardı. Bu tamamen yalandı tabii. Biraz bahsetmiş olabilirdi ama o da sadece birazdı! Salih'in akılcıca hamlesini içinden takdir etti.

"Niye taksiyle geldiniz ki? Sizi aldırabilirdik." dedi Metin Bey.

"Otel çok uzak değildi zaten." Elindeki çikolata kutusunu da genç kıza doğru uzatmıştı. Aydan biraz utanarak kutuyu aldı.

"Buyurun, içeriye geçelim."

Birlikte eve girerlerken, iki yardımcı ile de tanıştılar. Melek Hanım ve Talip Bey, hepsinden daha heyecanlı görünüyordu. Aile bireylerinin heyecanlarını gizlemek gibi bir mecburiyetleri olsa da onların yoktu.

Geçtikleri misafir odası, sessizce çalışan klima sayesinde yeterince serinlemişti. Klasik eşyalar yerine, oldukça modern bir şekilde döşenmiş, büyük bir odaydı. Yerde kocaman bir halı, duvarlarda gerçek tablolar bulunuyordu. Zenginliğin varlığı hissedilse de kimsenin gözüne sokulmayacak şekilde tasarlanmıştı.

Herkes doğal bir şekilde uygun buldukları koltuklara oturdu. Salih ve Yasemin Hanım iki kişilik bir koltuktaydı. Metin Bey ve Makbule Hanım da karşısındaki üç kişilik koltuğa oturmuşlardı. Ataman, yanda bulunan tek kişilik koltuktaydı. Melek Hanım ve Talip Bey de o gün şık giyinmişlerdi. Bir diğer üç kişilik koltukta heyecanlı bir şekilde oturuyorlardı. Aydan ise ayakta durnuyordu.

Uzun beyaz gece elbisesi ince vücudunun güzelliğini ustaca gizlerken, ona çekici bir hava katmıştı.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Uçak yolculuğunuz nasıldı?” diye bir konuşma kapısı açtı Makbule Hanım.

“Yarım saat rötanın dışında iyiydi. Bu mevsimde o kadarlık rötar da normal sanırım.” dedi Yasemin Hanım.

“Bu sene fazla turist varmış. O sıkışık trafiğe rağmen iyi idare ediyorlar gerçekten. Antalya havaalanına çok sık uçak inip kalkıyor.”

Salih’in gözleri Aydan ile kesişti. Genç kız ona daha hoş geldin bile dememişti. Heyecandan yanaklarının al al olduğunu görebiliyordu. Bir sorun çıkacağından endişe ettiği belliydi.

Aydan gözlerini istemsizce kaçırdı. Kendi aralarında konuşan kadınlara döndü. Salih de bu sefer belli etmeden aile bireylerini süzdü. Aslında o da genç kızın ailesi ile tanıştığında biraz sorun çıkabileceğini düşünmüştü. Bu kız isteme işinin her iki aile için de biraz ani olduğu açıktı. Sebebini sadece ikisi bildikleri için, hızlı oluşunu açıklamakta zorlanacaklarını düşünüyordu. Neyse ki belirgin bir sıkıntı yoktu. İçerideki elektrik, memnuniyetsizlikten çok heyecan gerginliği gibi görünüyordu.

Aydan’ın annesinden hoşlanmıştı. Zenginliğin değiştiremediği olgun bir kadın gibi görünüyordu. Aydan gibi uzun boyluydu. Sandığından daha gençti. Kendi annesi ile yaşıt görünüyordu. Çocuklarına neşeli gri gözlerini veren kişi de belli ki oydu.

Kayınpederi ise sert görünümlü ve dikkat çekici bir adamdı. Onun altmışından biraz fazla olduğunu biliyordu. Aydan söylemişti fakat hâlâ dimdik bir bedeni, sert bir el sıkışı vardı. Kahverengi gözleri dikkatli bir ifadeye sahipti. Zekâsını açıkça belli ediyordu. Salih gibi babasız büyümüş genç bir erkek için, Metin Bey gerçekten imrenilecek bir babaydı. Yaşlandığında onun gibi dikkat çekici ve zinde olabilmeyi umdu.

En çok ilgisini ise Turgut Ataman Çeliker çekmişti. Doğrusu onun hakkında birkaç şey duymuş olmasına rağmen yine de şaşırmıştı. Aydan’ın ağabeyi gerçekten görülmeye değer bir adamdı.

Sıkı spor yapan bir görünümü vardı. İyi kesimli uzunca dalgalı saçları, yüzünün iki yanına hoş bir şekilde kıvrılmıştı. Tahmininin çok üstünde bir yakışıklılığa sahipti. Çarpıcı, insanı uzun süre bakmaya zorlayan kemikli bir yüzü vardı. Gülümsemeyi sevdiği beliydi. Eğer Ataman asık suratlı birisi olsaydı, kuşkusuz biraz korkutucu bir tip olabilirdi. Neyse ki gülen gözleri kendisine dostça bakıyordu. Aydan'ın ondan hem korkmasının hem de deli gibi sevmesinin sebebini içgüdüsel olarak anlamıştı.

Kız isteme merasimi sorunsuz devam ediyordu. Annesinin minik bir işareti ile Aydan mutfığa geçti. Kısa süre içinde elinde kahvelerle geldi. Önce misafirlere ve sonra kendi ailesine kahve ikramı yaptı. Elleriyle özenerek yaptığı bol köpüklü kahveler iştah açıcı görünüyordu. Salih'e verdiği kahve ise elbette özeldi. Genç adam kahveyi dudaklarına götürürken, Aydan elinde olmadan kıkırdadı. Bakışları karşılaştı bir an. Herkes kahvesinden ilk yudumunu almıştı. Salih de mecburen kahvesini yudumladı. Ağzının içinde şöyle bir gezdirdi. Sonra tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Eline sağlık. Çok güzel olmuş!" dedi içtenlikle. Ardından kocaman bir yudum daha aldı. Mavi gözlerindeki pırıltı, Ataman'ın da gülmesine sebep olmuştu.

"Kardeşim çok güzel kahve yapar." diye mırıldandı.

İki genç erkek birbirlerine gülümsediler. Salih başını eğdi. "Öyle gerçekten."

Yasemin Hanım kahvesini bitirmeden önündeki sehpa koydu. Konuya bir an önce girmek istediği belliydi.

"Efendim..." dedi karşısındaki çifte. "Buraya geliş sebebimiz malumunuz... İsterseniz çok beklemeden konuyu açayım. Sonra kahvemize devam ederiz."

"Buyurun..." dedi Makbule Hanım nazikçe. O da kahvesini önündeki sehpa bırakmıştı. Aydan heyecanla elindeki gümüş tepsiyi sıktı. Son anda bir aksilik çıkacak diye çok korkuyordu.

"Kızınızla iki hafta önce ilk karşılaştığımda, onun hayatımıza bu kadar farklı bir şekilde gireceğini hiç düşünmemiştim. Yine de güzelliğine ve kişiliğine hayran olmuşum. Allah da biliyor ya, bir

an, tek çocuğumun, Salih'in böyle bir kızla evlenmesinin ne güzel olacağını düşünmüştüm."

Aydan kızarmıştı. Başı önce önüne düştü. Sonra çaktırmadan Salih'e baktı. O ise dikkatli bir şekilde annesini dinliyordu. Gözü Aydan'ın üstünde olan tek kişi ise Ataman'dı. Kardeşinin gözlerinin sürekli Salih'e kayması ilgisini çekiyordu. Aşk nedir hiç bilmediği için Aydan'ın son günlerdeki hali zaten garip geliyordu. Geçen hafta tatilden gelen kardeşi, o hafta boyunca sürekli bir hayal âleminde gezer gibiydi.

Yasemin Hanım dudaklarında bir tebessümle devam ediyordu.

"Allah'ın bana böyle bir iyilik yapacağını elbette hiç düşünmemiştim. Malum, sizler ayrı dünyadan, bizler ayrı dünyadanız. Kızınızı çok güzel büyüttüğünüzü, iyi bir eğitim verdiğinizi görebiliyorum. Böyle kızların kendi çevresinden birisini sevmesi ve evlenmesi kadar doğal bir şey de olamaz. Haliyle aralarında bir şey olabileceği aklıma bile gelmemişti. Ta ki pansiyondaki tatilin son günlerinde, ikisinin yakınlaştıklarını görünceye kadar..."

Herkes sessizce onu dinliyordu.

"Oğlum bu konuda uyardığımı bilmelisiniz. Aydan'ı üzmemesi konusunda özellikle uyardım. Bazı konularda kadınların farklı, erkeklerin ise çok daha farklı düşündüğünü inkâr edemeyiz. Üstelik aralarında biraz yaş farkı da var. Aydan kızım henüz üniversitede okuyor. Buna rağmen niyetlerinin ciddi olduğunu öğrendiğimde gerçekten sevindim. Sizin de bunu anlayışla karşılamanız ve bizi burada kabul etme nezaketini göstermeniz, bu ziyareti gerçekleştirmemize sebep oldu." Hafif bir nefes aldı. Gözleri önce Aydan'a kaydı. Sonra yeniden annesine ve babasına baktı. "Lafı daha fazla uzatıp vaktinizi almak istemiyorum. Eskilerin dediği gibi, gençler birbirini görmüşler, anlaşmışlar... Birbirlerine kalplerini vermişler, bir yuva kurma hayalini üstlenmişler. Bu sebeple, Allah'ın emri, sevgili peygamberimizin kavli ile kızınız Aydan'ı, oğlum Salih'e istiyorum. İnşallah münasip görürsünüz. Salih'in kızınıza gözü gibi bakacağına eminim. Oğluma her yönden kefilim."

Kısa bir sessizlik oldu.

Makbule Hanım kocasma çevirdi gözlerini. Metin Bey ciddi bir yüzle durmaya devam ediyordu. Zeki bakışlı kahverengi gözleri, Yasemin Hanım'ın üstündeydi. Ardından onun yanında oturan gösterişli adama kaydı. Kaşları hafifçe çatıldı.

"İşin doğrusu..." diye başladı. "Ben bu evliliğin biraz aceleye geldiğini düşünüyorum."

Ortada soğuk bir sessizlik olmuştu.

Aydan'ın kalbi deli gibi atmaya başladı. Olamaz! Babası bu evliliğe ciddi direnç göstermişti. Annesi olmasaydı asla ikna olmazdı. Belki şimdi yine vazgeçmişti! Belki de kızını bu yaşta birisine vermeye gönlü razı olmayacaktı.

Metin Bey hafif bir nefes aldı. "Aydan henüz okuyor. Bu bir engel... Oğlunuzun da çok iyi birisi olduğunu görebiliyorum fakat henüz işini kurma aşamasında olduğu aşikâr. Züppelik etmek istemiyorum ama kızımın isteklerini nasıl karşılayacağını merak etmeden de duramıyorum. Karşılamadan kastım ise, maddi yönü değil... Aydan'ın kendisine ait bir hesabı zaten var. İkisinin maddi yönden hiçbir eksikleri olmayacağına eminim. Aile birliği her şeyin ortak olması temeline dayanır. Benim endişem, kızımın hayat sevincini azaltacak yönde kısıtlamalarla karşılaşması... Salih'in işini geliştirirken, kızıma zaman ayıramayacak olması... Hepsi bu!"

Gözler Salih'e çevrilmişti. Genç adam dikkatle dinlemişti bu konuşmayı.

"Endişelerinizde çok haklısınız." dedi Salih. "Kuşkusuz bu geceye kadar olan her şey, bizim de bildiğimiz gibi biraz hızlı oldu. Ancak, yüreğimi saran sıkıntıyı bilebilerseniz, neden acele ettiğimi anlarsınız. Gerçekten de Aydan sadece nişanlım olarak Ankara'da kalabilirdi. Biz onun okulu bitinceye kadar bekleyebilirdik fakat bu şekilde olsaydı, pek çok zorlukla karşılaşacaktık. Aramıza mesafe girecek, yeterince yakın olamayacak hatta zamanla soğuma bile olabilecekti. Ortak olmadığımız başka hayatları yaşarken, ona hak ettiği gibi kol kanat geremeyecektim. Ailenin en güzel meyvesi olan çocuk hayalimiz de çok uzun yıllara sarkacaktı."

Metin Bey'in yüzündeki ifade biraz değişti. Orta yaşı çoktan geçmiş bir adam olarak, elbette torun istiyordu. Son yıllarına yaklaşmıştı artık. Ataman'ın bu konuda hiç istekli olmadığı açıktı. Sık sık tartışmasını yaptıkları bir konuydu. Oğlu henüz evlenmeyi düşünmediğini ona defalarca söylemişti. Aydan'ın geç evlenmesi de benzer bir sorundu. Okulunu bitirmesi ve çocuk sahibi olmaya karar vermeleri belki yılları bulacaktı.

"Çocuk istiyor musunuz?" diye sordu.

"Ben çocukları çok severim." diye cevapladı Salih içten bir sesle.

Metin Bey başını salladı. Ciddi yüzü kendisinin fark etmediği bir memnuniyetle yumuşadı. "Zaten bu iş olursa, çok gecikmeniz taraftarı değilim. Madem evlenecek kadar olgunsunuz, madem evlenecek kadar cesaretiniz var, Aydan okurken de bir çocuğa bakabilirsiniz."

Salih ile Aydan'ın gözleri kesişti. İşte bu sözler onlar için ikramiye gibi olmuştu.

"Aslında..." dedi Salih gülümseyerek. "Ben de sizin gibi düşünüyorum. Yaşım daha fazla ilerlemeden baba olmak güzel olur. Son söz elbette kızınızda... Onu hiçbir şeye zorlamayacağıma dair hem anneme hem de kendisine söz verdim. Benim tek istediğim Aydan'la yeni bir hayata başlamak. Hep yanında olmak! Ayrı olduğumuz günler de olacaktır belki. Yine emin olun ki ilk fırsatta onun yanına koşmak için çaba harcayacağım. Bana ait bir prensesin beni beklediğini bilerek işlerimi daha bir şevkle yapacağım. Sevgimizin yıpranmaması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Ataman yakında eniştesi olacak adamı gizli bir hayranlıkla süzüyordu. Salih'e gittikçe ısınıyordu. Söylediği her sözün içten olduğu açıktı. Kolay kolay kimse bu kadar açık yüreklilikle konuşamazdı. Üstelik çok yakın zamanda dayı olma ihtimali, garip bir şekilde onu heyecanlandırmıştı. Yeni evli çiftlerin hemen çocuk yapmalarına karşı olmasına rağmen, dayı olma fikri inanılmaz güzel gelmişti. Bu evi renklendirecek bir çocuk harika olurdu doğrusu.

Metin Bey karısının onaylayan bakışlarından ayırdı gözlerini. İlk kez memnun bir şekilde gülümsedi.

"Madem öyle..." dedi yavaşça. "Madem iki genç görüşüp anlaşmışlar, bize de hayırlı olsun demek düşer. Kızımı oğlunuza veriyorum Yasemin Hanım!.. Sizin gibi bir aileyle akraba olmak bize gurur verir."

Yasemin Hanım'ın bu güzel sözlerle gözleri yaşarmıştı. Dişlerini sıkıkmaktan konuşamadı bir an. Yaşlar dökülmesin diye çaba harcıyordu. Makbule Hanım da memnun bir şekilde gülümsemesine rağmen, gözlerinin içi dolmuştu.

Aydan gidip müstakbel kayınvalidesinin elini öptü. Salih de yerinden kalkmıştı. Ona ilk tebriki Ataman yaptı. Oturduğu koltuktan kalkıp onun elini sıktı dostça.

"Tebrik ederim enişte!" dedi muzip bir sesle. "Allah, mutlu, mesut etsin."

"Teşekkür ederim." dedi Salih de gülümseyerek. Sonra kayınpederinin elini sıktı. Ardından kayınvalidesinin elini öptü. Bu sefer elini öpüp alnına koymasına izin vermişti Makbule Hanım. Üstelik genç adamın elini hemen bırakmadı. Hafifçe sıktı.

"Kızıma iyi bak oğlum!" dedi yavaşça. Durdu birkaç saniye. "Sen bizden evlat almıyorsun." diye fısıldadı. Gözleri dolmuştu iyice. "Sen canımızdan bir parça alıyorsun. Bunu unutma."

Aynı anda evin dışında bir kuş ötmeye başladı. Bahçede serbestçe dolaşan bir bülbüldü. Sanki aralarında gerçekleşen evlilik kararını o da kutluyordu.

Belki herkes bu evlilik yolunda büyük bir oyuna gelmişti ama Allah'ın planlarının ne olduğunu, kim nereden bilebilirdi ki? Belki de her şey güzel olacaktı.

16. BÖLÜM

Evlilik tarihinin çok erken olması sadece Metin Bey'i huzursuz ediyordu. O, kızının anlı şanlı çok büyük bir düğünle evlenmesini hayal etmişti. İş çevresinin, yakın dostlarının da böyle bir evliliği beklediklerini söylemişti. Aksini kabul etmekte zorlanıyordu.

Aydan'ın okulunun yakında başlayacak olması, düğün sezonunun neredeyse bitmiş olması, gerçek bir düğün için çok az zamanlarının kalması Aydan için bir şanstı. Ayrıca pek çok ünlünün bile düğünle uğraşmayıp, sadece aile içinde bir merasimle evlendiklerini babasına söyleyip duruyordu. Önemli olan zaten insanın sevdikleriyle birlikte olması değil miydi?

Her nasılsa Metin Bey ikna olmuştu işte. Karısının da Aydan'dan yana çıkması onu şaşırtmıştı. Özellikle onun büyük bir düğün isteyeceğini düşünürdü. Oysa karısı, önemli olanın Aydan'ın istekleri ve mutluluğu olduğunu söyleyip kocasını ikna etmişti.

Salih ve Aydan evlilik işlemlerini tamamlamak için ertesi gün buluşmuşlardı. Bir hafta sonraya gün almaları bir mucizeydi. Eylül ayının ilk haftası ve pazar günüydü. Nikâhları düğün salonunda resmî olarak kıyılacak, evde ise yemekli bir davet verilecekti. Nikâh için gerekli tüm evrakları tamamlamak için bir hafta yeterdi. Başka bir işleri olmayınca, aynı akşam Salih ve annesi uçakla Antalya'ya geri döndüler. Çeliker ailesinin kendi evlerinde birkaç gün daha kalma teklifini nazikçe reddetmişlerdi.

Ataman bütün gün onlara eşlik etmiş, işini gücünü bırakarak âdeta şoförlük yapmıştı. Anne ve oğlunu havaalanına bıraktıktan sonra da kardeşiyle eve geri gelmişti. Elinde olmadan Aydan'ın davranışlarını takip ediyordu. Aşkın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aydan'ın değiştiği kesindi. Salih giderken onun ardından Aydan'ın bakışını unutamıyordu. Küçük kardeşinin bu adama fena halde tutkun olduğunu kolayca görebiliyordu.

Bir hafta çabucak geçti. Gerekli kişilere telefon açıp haber vermek, bazılarına bizzat gidip söylemek gerekmişti. Sade bir nikâh düşünseler de Aydan da her genç kız gibi güzel olmak istiyordu. Pahalı bir tuvalet yerine gerçek bir gelinlik almaya karar vermişti. Büyük ihtimalle bir daha evlenemeyecekti.

En zoru Melike ile konuşması olmuştu.

Ertesi gün onu arayıp bir yerde buluşmalarını teklif etmişti. Bağdat Caddesi'nde bir kafede buluştular. Hava o gün rüzgârlıydı. Yaz bitmek üzereydi ve bunu hissettiriyordu.

Biraz havadan sudan konuştuktan sonra Aydan ona gerçeği açıklamaya karar verdi. Melike'nin kırılacağını biliyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

"Ben birkaç gün sonra evleniyorum!" deyiverdi birden.

"Ne?"

"Evleniyorum." Gülümsemeye çalıştı.

Melike'nin yüzünü memnuniyetsiz bir gülümseme kapladı. "Ah, tatlım ya! Cidden mi? Demek sonunda Mert ikna oldu." Uzanıp onun masa üzerinde duran elini tuttu. "Ancak neden bu kadar çabuk? Demek birkaç gün sonra! Neyse... Her ne kadar Mert'ten pek haz etmesem de yine de tebrik..."

"Mert değil!" dedi Aydan yavaşça. Onun sözünü kesmişti.

"Anlamadım?"

"Evleneceğim kişi Mert değil."

Melike'nin güzel kaşları havalandı. Biraz ince olsa da ona yakışıyordu. "Mert değil mi?" Gözlerini şaşkınlıkla kırıştırmıştı. "Hiçbir şey anlamadım. Mert değilse kim o zaman? Daha geçen haftaya kadar Mert için ölüp bitiyordun!"

Aydan dudağının kenarını ısırды. "Mert ile her şeyin sona erdiğini söylemiştim."

"Evet ama..." Anlamadığı belliydi. "Kim bu şanslı adam? Burada mı tanıştın? Niye bu kadar aniden evlenmeye karar verdin?"

Aydan derin bir nefes çekti içine. Gözleri arkadaşının gözleriyle kesişti. "Geçen hafta tanıştım."

"Daha neler?" Güldü şaka olduğuna inanarak. "Geçen hafta sürekli beraberdik kızım!.. Bir adamla tanışmış olsaydın bilirdik!"

"Biliyorsun zaten."

"Aydan?" Kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şey çok aniden oldu!" dedi Aydan onu ikna etmeye çalışır gibi. "Hiç aklımda yoktu. Bir öğlen karşılaşıp karşılıklı limonata içtik. Sonra akşam birlikte yemek yedik. Sonra da bir dağ kafesinde oturup..."

Melike'nin gözleri önce irileşti. Sonra yavaşça bir öfkeyle doldu. Elini arkadaşının elinden sanki yanmış gibi çekti. "Sana inanmıyorum!" dedi öfkeyle.

"Evet..." Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. "Melike! Ben..."

"Lütfen sus!" diyerek onun sözünü kesti Melike. "Hızla ayağa kalktı. "Sus! Saçma sapan bahanelerini dinlemek istemiyorum. Bana dediğin onca şeyden sonra bunu nasıl yaparsın? Onun hakkında o kadar atıp tuttuktan sonra nasıl? Nasıl yaparsın?"

Çevredekilerin garip bakışları ikisinin üzerine çevrildi. Aydan'ın gözleri nemlenmişti. "Lütfen otur."

Melike bir adım geriledi. "Senin yanında bir dakika bile durmam artık!" diye soludu kızgınlıkla. "Beni arkamdan vurdun!"

"Salih sana herhangi bir söz verdi mi?"

"Vermesi gerekmiyor! Mesele de bu değil zaten! Ondan hoşlandığımı biliyordun! Ona âşık olabilirdim! Oysa sen bir sürü şey zırvaladın! Onun bana uygun olmadığını söyledin! Bana uygun değil ama sana uygun, öyle mi?"

"Her şey çok ani oldu, Melike!"

"Eminim öyledir." Gözlerinde küçümseme, öfke ve kırılmışlık vardı. "Eminim öyledir!" diye tekrarladı. "Aferin ikinize de! Gerçekten aferin. Öyle olsun bakalım. Size mutluluklar diliyorum. Düğününüze de beni çağırma lütfen. Gelmem çünkü..."

Genç kız onun gidişini üzgünce izlemişti. Kendisini süzen bakışlar altında garsona işaret etti. Garson zaten ondan yana bakıyordu. Hesabı ödedikten sonra o da kafeden ayrıldı. Dışarının yoğun gürültüsü dağınık aklına ve sertçe esen rüzgâr yanan yüzüne iyi gelmişti. Ne bekliyordu ki? Böyle olacağı belliydi. İşin kötüsü Melike her cümlesinde sonuna kadar haklıydı. Altına imzasını atardı.

Nikâhtan iki gün önce Salih ve annesi gelmişlerdi. Hiç akrabaları olmadığı için onların tarafından başka kimse olmayacaktı. Tabii Salih yine bir otelde kalmayı uygun görmüştü. Evlenmeden önce o evde kalmasının doğru olmayacağını savunuyordu. Aydanların evine zaten birkaç akrabası düğün için misafir olmuştu.

Düğün öncesinde birlikte tüm eksiklerini tamamladılar. Yan yana oldukları sırada bazen göstermelik bir şekilde el ele tutuşuyorlardı. Bir yerde otururken birbirlerinin gözlerine bakarak konuşuyorlardı. Bu tip küçük ayrıntılar elbette diğer aile fertlerinin dikkatini çekiyordu ve bundan memnun oluyorlardı. Ancak gerçek tamamen bunların dışındaydı. Salih pansiyon bahçesinde olan o yakınlaşmadan sonra bir daha Aydan'a benzer bir tavır sergilememişti. Evlilikleri kesinleşince, aralarına sanki bir duvar ör-müştü. Saygıyla harç edilmiş, korumacı bir içgüdüyle örülmüş ve nezaketle kaplanmış kalınca bir duvardı. El ele tutuşurlarken bile bunu aşırı uzatıp Aydan'ın rahatsız olmasını istemiyor gibi davranıyordu. Aydan bunun farkında olsa da düğün heyecanı ile çok takılmamaya çalışıyordu. Neticede bu evlilik ikisi için kârlı bir anlaşmadan başka bir şey değildi.

Nihayet beklenen gün geldiğinde, heyecan herkes için tavan yapmıştı. Kadınlar bir kuaförde buluşmuştu. Düğün vakti yaklaşırken, Metin Bey karısını ve Yasemin Hanım'ı kuaförden alıp nikâh salonuna götürdü. Kuaförde en son işi biten Aydan'ı da Salih aldı. Bindikleri gelin arabası tabii ki Ataman'ın, şoför ise biz-zat yakışıklı ağabeyin kendisiydi. Bu özel günde iki erkek özenle seçilmiş takım elbiseleri ile çok yakışıklıydı. Kuaförden beyaz gelinliğiyle çıkan Aydan ise ... âdeta bir içim suydu.

Saçları tepesinde çok güzel toplanmış, sevimli lüleler yüzünün iki yanına yayılmıştı. Saçlarını tüllerle zenginleştirilmiş bir taç süslüyordu. Beyaz gelinliği ise göz alıcıydı. İnsanların gözüne batacak kadar şatafatlı değildi. Diğer yandan, içindeki çekici kadını ortaya çıkaracak kadar zarif ve sadeydi. Mutlu olduğu ise parlayan gözlerinden belli oluyordu.

Salih onu görünce ayakta öylece kalakaldı. Utançla gülümseyen Aydan ne yapacağını bilemeden müstakbel kocasına bakıyordu.

"Nasıl olmuşum?"

"Tıpkı bir prenses gibi!" dedi Salih içtenlikle.

Ataman ise bu güzel çiftin birbirlerine aşkla bakışını gülümseyerek izliyordu.

Nikâh salonu hesapta çok dolu olmayacaktı ama gazeteciler ordusundan kendisini kurtarabilen pek çok tanıdık, salona girmeye çalışıyordu. Çoğunda davetiye bile olmadığı kesindi. Aydan en çok, arkadaşları Bengü ve Şeyda'yı görünce sevinmişti. Onların da kendisine küsüp gelmeyeceklerini sanmıştı. Oysa iki arkadaşının gözleri onun mutluluğunu desteklercesine parlıyordu.

Her şey bir hayal gibiydi. Nikâh memurunun sözleri... Önce Aydan'ın "evet" demesi... Sonra Salih'in demesi... Nikâh salonunda takılan takıların çokluğu... Salih'in ona taktığı değerli kolye ve nikâh yüzüğü yerine geçen pırlanta yüzük... Çok sade olması gereken nikâh fazlasıyla gösterişli ve kalabalık oldu. İki üç fotoğrafçı sürekli o anları fotoğraflayıp duruyordu.

Nikâhtan sonra konvoy şeklinde, o gün için özel ayarlanmış olan lokantaya geçtiler. En az iki yüz kişi kapasiteli lokantanın tamamı onlar için tutulmuştu. Hava birkaç gündür serinlemeye başladığı için evin bahçesindense kutlama yemeğinin lokantada olmasına karar vermişlerdi. Salih ve Aydan fazla kalmayacaklardı. Balayı için tuttukları otele gitmeleri gerekiyordu ve uçakları iki saat sonra kalkacaktı. Zaten misafirlerle ilgilenmekten, teşekkür etmekten, şahane yemeklerden bir lokma tadacak vakitleri olmamıştı. Ataman'ın uyarısı ile ikisi de üzerlerini lokantanın müdür odasında değiştirdiler. Ailelerine ve o anda yakınlarında olan herkese veda edip hemen Ataman'm arabasına atladılar.

Havaalanı güvenliğinden geçtiklerinde, binecekleri uçak için anons yapılıyordu. Valizlerini teslim edip son güvenlik noktasına geldiler. Aydan dönüp ağabeyine sarıldı.

"Çok teşekkür ederim!" dedi yanağından sevgiyle öperken.

"Bir şey değil. Mutlu ol yeter."

"Destegini unutmayacağım."

"İyi olur."

"Belki bir gün ben de sana destek olurum böyle bir konuda."

Ataman güldü. Gri gözleri tatlı bir şekilde ışıldamıştı. "Acil olarak evlenmeyi isteyeceğim, senin kadar güzel bir kadın bula-bileceğimi sanmıyorum." dedi kardeşine. "Salih çok şanslı. Yine de teşekkürler."

Ardından iki erkek el sıkışıp vedalaştılar. Ataman nispeten ciddi bir sesle eniştesini uyardı.

"Ona iyi bak!"

"Bakacağım." dedi Salih güven veren bir sesle. Kardeşini seven bir ağabeyin bu tehdidinden hiç alınmamıştı.

Yeni evli çift, hızla kontrolden geçip uçağa giden tüp geçide girdiler. Yerlerine oturduklarında, uçağın tamamı kalkış için hazır. Kapılar bir iki dakika sonra kapandı. Sonra park alanından çıkıp piste doğru yöneldiler.

Gittikleri otel, Kıbrıs'taydı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bir komi eşliğinde odalarına çıktılar. İki bölümden oluşan bir odaları vardı. Giriş oturma odası şeklinde düzenlenmişti. Karşı tarafta ise yatak odası görünüyordu. İçerideki her şey kaliteliydi. Yerler komple halı kaplıydı. Duvarlarda gerçek tablolar görünüyordu. Parlak perdeler, içerisinin dekoruna çok uygundu.

Gözlerini lüks dairede gezdiren Aydan, uzun zamandır ilk kez bu kadar mutluydu. Sanki tüm dertleri bitmişti. Felaket bir gönül ilişkisi, sonunda mucizevi bir şekilde olumlu bir hale dönüşmüştü. Hele ki uzun boylu ağabeyinin yanında sevgili kocasının hiç ezik durmaması ve herkes tarafından sevilmesi nedense kendi gururunu okşamıştı.

Elini karnına götürdü. Elbette hamileliği henüz gözle görünür olmamıştı. "Gerçek baban olmasa da çok harika bir baban olacak, bebeğim!" diye fısıldadı. Valizleri taşıyan çocuğa bahşişini veren Salih onu duymamıştı. Boşansalar da boşanmasalar da bu bebek, babası olarak Salih'i bilecekti. Çocuğuna hiçbir zaman gerçeği söylemeyecekti. Salih bunu hak ediyordu.

Kominin ardından kapıyı kapatan Salih ona döndü. Yüzünde alaycılıktan ziyade sevimli bir gülümseme vardı.

"Evet prenses!.." dedi yavaşça. "Sonunda bu iş de bitti. Evlendik..."

"Evet!" dedi Aydan da... "Sonunda!"

"Karnın aç mı?"

Genç kız duvardaki saate baktı. Biri geçiyordu. Uçakla gelmeleri ve oradan da taksi ile otele varmaları uzun sürmese de zaman hızla geçmişti işte. "Bu saatte mi?" diye sordu merakla.

Genç adam omuz silkti. "Restoranda her gece çorba varmış... Komi söyledi az önce. Bu gece de tereyağlı mantar çorbası varmış. Ne dersin?"

Aydan burun kıvrıdı. "Pek sevmem!"

"Hiçbir şey yemedin. Acıktığına eminim. Belki başka bir şeyler daha vardır."

"Peki!" dedi Aydan kabullenerek. Gerçekten de İstanbul'da hiçbir şey yiyememişti. Uçakta verdikleri yiyeceği de uyukladığı için kaçırmıştı. Kaç gündür heyecandan uyuyamadığı için uçak kalkar kalkmaz başı Salih'in omzuna düşmüştü. Genç adam da onu uyandırmaya kıyamamıştı. "Üstümüzü değiştirecek miyiz?"

"Elbette!" dedi Salih gülümseyerek. "Tatildeyiz! Böyle kot pantolon ile gezecek değiliz. Şort ve rahat bir ayakkabı giymek güzel olacak!"

Aydan güldü. "Sanki hiç giymiyorsun da? Kemer'de sürekli öylesin!"

"Evet ama şimdi tatildeyiz! İçime bir heves geldi nedense!" Sırıtıyordu genç adam. Aydan onun yakışıklı yüzünden kaçırıyor gözlerini.

"Tatil değil..." diye mırıldandı. Bu gerçek saatlerdir aklından çıkmıyordu. "Balayı!" diye usulca ekledi.

Salih kapının kenarında duran valizleri aldı. Onu duymamış gibi yatak odasına yöneldi. Aydan da onu takip etti. İçeride kocaman bir yatak vardı. Bir duvarı boydan boya sürgülü dolaptı. Her şey kaliteliydi. Banyoları da bu taraftaydı. Salih kendi valizini tuvalet masasının yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Fermuarını açıp içini karıştırmaya başladı. Onun valizi küçük sayılırdı. Aydan ise sanki bir aylığına gelmiş gibi koca bir valiz getirmişti. Oysa topu topu dört gün kalacaklardı.

Genç adam siyah bermuda şortunu ve kısa kollu beyaz gömleğini valizinden çıkarıp kenara koydu. Eli kot pantolonunun kemerine giderken bir an durakladı. Gözleri ayakta dikilip kalan karısında çevrildi. "Sanırım artık aynı odada soyunup giyinmeye alışmamız gerekecek!" dedi.

Aydan kızarmıştı. Hemen sırtını döndü. "Sorun değil!" dedi yavaşça. "Ben önce elimi yüzümü yıkamak istiyorum."

Ondan kaçtığı belli olmasın diye de gayet yavaş bir yürüyüşle banyoya geçti. Burası da oldukça büyük ve lükstü. Kenarı altın sarısı renkle süslenmiş büyük aynada yüzünü süzdü. Bugünden itibaren yepyeni bir hayatı vardı. Artık geleceğe umarsızca bakan bir çocuk değildi. Ek olarak pek tanımadığı bir yabancıyla evliydi. Üstelik de hamileydi! Ne komikti! Bir ay önce bunların olacağını hayatta tahmin edemezdi.

Mert ne yapıyordu acaba?

Evlendiğini öğrenince ne olacaktı? Üzülecek miydi? Bu kadar hızlı bir şekilde evlendiği için meraklanacak mıydı? Şüphesiz bir şeylerden kuşkulanacaktı ama artık ona neydi ki? Çocuğu istemeyen oydu! Evlenmek istemeyen de oydu!

Elini yüzünü yıkayıp kalan son makyajını da temizledi. Odaya döndüğünde Salih giyinmiş, eşyalarını dolaba yerleştirmişti. Karısının valizini de fermuarı açılmış bir şekilde sehpayaya koymuştu. Onu beklerken balkona çıkmış etrafı izliyordu. Balkondan otele ait havuz ve tüm eğlence alanları görülyordu. Çok güzel bir oteldi. Her şey tertemiz ve huzur vericiydi.

Genç kız gözlerini yataktan kaçırdı. O yatakta neler olacağı meçhuldü. Bakışları kocasının geniş sırtında, dar kalçalarında gezindi. Kısa kollu gömlek ve şorttan oluşan kıyafetleri rahat ve salaş olabilirdi ancak iri vücudunun çekici biçimini asla gizleyemiyordu. Yayıdığı cinsellik kendisinin dikkatini çektiği için huzursuz oldu. Tecrübesiz bedeni gerildi. Her şey normal olsaydı eğer, bu yatakta olabilecekler çok farklı olabilirdi.

"Ben hazırım!" dedi düşüncelerini dağıtmaya çalışarak. "Üstümü değiştirmekten vazgeçtim. Böyle iyi."

Salih dönüp ona baktı. Bir an ince vücudunu süzdü. Kısa eteği ve kısa kollu bluzu gayet rahat görünüyordu. "Peki, gidelim o zaman."

Otelin yemekhanesi çok genişti. İçerisi o saate göre epey kalabalıktı. Self servis masalarından birinin üzerinde elektriklerle çalışan kocaman bir çorba kazanı görünüyordu. Mantar çorbasının hoş kokusu algılanabiliyordu. Neyse ki bu çorbayı sevmeyenler için masanın bir tarafına yeni pişirilmiş taze börekler ve başka kahvaltılık yiyecekler de yerleştirilmişti.

Genç adamın tercihi çorbaydı. Sevddiği belliydi. Aydan ise kendisine iki parça peynirli börek aldı. Süt de eksik değildi. Sessizce yemeklerini yediler. Etraflarındaki hareketlilik sürekli devam ediyordu. Aydan içgüdüsel bir şekilde, onun bilerek yemek yemeyi önerdiğini hissetti. Belli ki Aydan'ı odadan çıkararak gerginliğinin gitmesini, biraz rahatlamasını istemişti.

Haklıydı! Gerçekten de Aydan'ın kafası ciddi anlamda karıştı. O yatağı görünce, bazı şeyler aklıma dank etmişti. O yatak, önemli bir semboldü. Yeni evli çift için geleceklerinin ilk tohumlarının atıldığı önemli bir sembol! Salih'i seviyor olsaydı, onunla sevişmeyi isteyeceği özel bir alandı!

Tabii ki hiçbir şey normal sayılmazdı!

Salih'i sevmiyordu. Onunla sevişmek de istemiyordu. Fakat çok garipti ki sevişmeleri gerektiğini düşünmüştü bir an. Yeni evli bir kadın ilk gecesini hatırladığında, aklına güzel şeyler gelmeliydi. Özel şeyler...

Salih'in onu hiç arzulamadığını bir süredir görebiliyordu. Göğsünü okşadığı o geceden beri bir daha vücudunun herhangi bir noktasına dokunmak için çaba harcamamıştı. Pansiyonda elini kucağına götürdüğünden beri de benzer bir isteği olmamıştı. Hamile bir kadınla sevişmek istemediğini söylediğinde, nedense bir yanı bunun yalan olabileceğini düşünmüştü. Fırsatını bulursa değerlendirebileceği aklında gezinmişti. Belli ki yanılmıştı. Sevişmeleri fikri Salih için gerçekten de pek cazip değil gibiydi. Otuz yıllık evli kocalar gibi isteksiz görünüyordu.

Bunu niye dert ediyordu ki?

İşte istediğini elde etmişti. Çocuğuna bir baba ve kendisine yasal bir koca bulmuştu.

Ancak... Ancak yine de bu gece ilk geceleriydi!

Benliğinin bir yanı buna isyan ediyordu. Her şeyin normal gelişmesi gerektiğini söylüyordu. İstenen, arzulanan bir kadın gibi hissetmek istiyordu kendisini. Mert'in tavrından sonra buna ihtiyacı vardı. Oysa çorbasını yavaşça içen şu adamın tavrı da Mert'ten farklı değildi. Az sonra gerdeğe girecek bir kocadan çok, heyecansız bir erkek kardeş gibiydi. İyi davranan, koruyan, kollayan, Ataman'dan farksız bir kardeş...

"Kalbi başkasında olan, üstelik de hamile bir kadını sadece bir dost olarak görebilirim ben! O yüzden için rahat olsun."

Onun bu sözleri de hatırlayıvermişti birden...

Sütünden son yudumunu aldı. Bardağını masaya geri bıraktı. Salih çorbasını çoktan bitirmişti. Etrafını öylesine süzüyordu.

"Kalkalım mı?" diye sordu genç adama.

"Evet..."

Havuz kenarındaki bar hâlâ çalışıyordu. Oradan aldıkları soğuk otantik içeceklerle plaja yöneldiler. Otelin plajında bir sürü boş şezlong vardı. Şemsiyeleri kapalıydı. Kendileri gibi hava almaya çıkan birkaç çift vardı. Kimisi şezlonglarına, kimisi de serin kumların üzerine oturmuşlardı. Deniz kapkaranlık olsa da kıyıya vuran dalgaların sesi güzeldi. Onlar da kumların üzerine oturdular. Oraya kadar gelirken, birbirlerine tek bir kere bile dokunmamışlardı. Şimdi de aralarında biraz mesafe olacak şekilde oturuyorlardı.

"Çok güzel bir gece!" dedi Aydan gözlerini gökyüzüne dikerken. Karanlık bir geceydi. Ay yoktu. Etraflarında gökyüzündeki şahane manzarayı gizleyecek ışık da yoktu. O yüzden yıldızlar âdeta birer mücevher gibi parlıyordu.

"Evet..." dedi Salih de gökyüzüne bakarak. "Gerçekten çok güzel!" Gözleri yıldızlardan karısına doğru kaydı. "Bugün sen de çok güzeldin."

Aydan ona çevirdi gözlerini. "Gerçekten mi?"

"Daha güzel bir gelin görmemiştim."

Aydan bu sefer hafifçe gülümsedi. "Kaç kere düğüne gittiğini, kaç gelin gördüğünü sormaya korkuyorum."

"Ben ne gördüğümü biliyorum." dedi Salih de keyifli bir sesle.

"Ne gördün?"

"Sadece Kemer'in değil, İstanbul'un da en güzel kızı olduğunu gördüm."

Aydan kaşlarını kaldırdı. İnanmazca bakıyordu. "Salih! Senin içtiğinde alkol mü var acaba?" dedi elindeki bardağı kaldırarak. "Benimkisi Hindistan cevizli ve vanilyalı garip bir şey ama alkollü olmadığına eminim."

Salih elindeki bardaktan büyük bir yudum aldı. "İkimizin de içtiği aynı... Ben alkol kullanmam."

"Sigara da içmiyorsun."

"Evet."

"Kumar gibi kötü alışkanlıkların var mı?"

"Piyango bileti bile almam ben." Gözlerini yeniden gökyüzüne çevirmişti. "Hak etmediğim paradan nefret ederim."

"Neyse ki şu andan itibaren yarım milyon doları hak ettin. Çekin çantamda duruyor. Odaya dönünce veririm. Ne yapacaksınız paranla?"

Salih omuz silkti. "Faydalı şeyler sanırım."

"Ne gibi?"

"Daha düşünmedim."

"Ne garip bir adamsın ya! Bu parayı başkası alacak olsaydı son kuruşuna kadar ne yapacağını planlamış olurdu. İyi bir araba almalısın bence! O hurda motorunu boş ver. Şinasi'ye sat gitsin. Motor çok tehlikeli! Sonra da işini geliştirirsin. Birkaç eleman işe alırsın."

"Askerden önce biriktirdiğim biraz param var. Senin paran olmasa da iş için zaten bir şeyler yapacaktım."

"Biz ne olacağız peki?"

"Anlamadım?"

"Balayından sonra neler olacak? Bunu hiç konuşmadık."

"Konuştuk sanıyordum. Bebek doğduktan sonra boşanacaktık."

"Evet... Tamam, bu doğru!" Sesi biraz garipleşmişti. Boşanmak üzere evlendiğine inanamıyordu. İnanmadığı bir sürü şey yaşamıştı son haftalarda. "Ben tam olarak ondan bahsetmiyorum."

"Ya neden bahsediyorsun?"

"Anladın işte! Boşanuncaya kadar geçen o dokuz ay içinde ne yapacağız?"

"Gerçekten de anlamadım Aydan!.. Sen, ikimizin de hayatımıza devam edeceğimizi söylememiş miydin?"

"Evet, bu da doğru ama..."

"Ama?"

"Şu şakalaştığımız konu..." Eliyle serinlemiş kumları karıştırdı. "Hani Ankara'ya, yanıma gelip gitme konusu? Yani ben bunun ayda bir yerine haftada bir gibi daha sık olmasına aldırmam." Dudaklarını sıkı. "Ailemi mutlu olduğumuza ikna edecekse buna razı olurum."

Genç adam keyifli bir şekilde güldü. "Bunu konuşup şakalaştığımız zaman, mevzunun içinde seninle sevişeceğimiz de vardı. Hepsi gerçek dışı şeylerdi yani."

"O an, sevişme mevzusu dâhil, benim için hepsi gerçektir. İstedğin şeyi yapabileceğimi söylemiştim sana..." dedi yavaşça.

"Yani ailen evliliğimizde mutlu olduğunu düşünsün diye, Ankara'ya gelip gitmemi mi istiyorsun?"

Onun sevişmeleri konusunu duymazdan geldiğini fark edince, nedense bundan hoşlanmadı. O yaptığı itiraf, neredeyse açık şekilde bir davetti. "Sadece o değil. Bayramlar var. Özel günler var. Bir arada olduğumuzu görmek isteyecekleri bu günlerde yanımda olamaz mısın?"

"Aydan! Dikkatini çekerim ki biz..." Anlaması için kısa bir süre sustu. "Biz dokuz ay sonra boşanacağız. Sadece dokuz ay! Onlar çok mutlu olduğumuzu düşünürlerse, bunun sonunu nasıl getireceğiz? Bu boşanmayı nasıl açıklayacağız?"

"Evet, bunu da biliyorum. Kolay olmayacak. Evlenmek için bütün söylediklerimizi yalanlayacağız."

"Aynen öyle!"

Genç kız içi yanmış gibi bardağında kalan son yudumu kafasına dikti. Boşalmış bardağını kenara koydu. Ellerini iki yandan destek alarak hafifçe geriye yaslandı. Başını geriye attı. Gözleri ışıltılı gökyüzündeydi. Düşünceli görünüyordu.

"Peki, hemen boşanmasak ... senin için sorun olur mu?" diye sordu yavaşça. Gözünün ucu ile kocasına baktı. Ne garip bir düşünceydi bu! Kocas! Bu iri adam şınıdı onun kocası mıydı?

Salih de ona bakıyordu. "Hemen derken?"

"Anladığın gibi işte! Bunu uzun zamandır düşünüyorum. Onları kandırdığımızdan beri! Senin suçun olmadığını biliyorum. Hepsi benim suçum fakat ailemin sana olan sevgisini görünce çok üzülüyorum." Bu sefer doğrudan onun gözlerine baktı Gece karanlığında siyah gibi duruyordu. "Ataman'ın daha evvel kimseye bu kadar yakın davrandığını görmemiştım. Annem gelip gidip seni bana övüyor. Babam... Babam bile seninle ilgili bir konu olduğunda sürekli gülümsüyor. Yüzü yumuşuyor. Bunlar sık görülen şeyler değil."

"İyi insanlar onlar." diyerek kendi payını hiç önemsemeden mırıldandı Salih. Oysa Aydan doğrusunu biliyordu.

"Hepsi senden kaynaklanan şeyler." Dudağının kenarını ısırdı. "Sende şeytan tüyü var. Bunu kabul ediyorum. Boşanırsak eğer, onları ben değil, aslında en çok sen hayal kırıklığına uğratacaksın. Kendimden çok, sana üzülüyorum. İşte bu yüzden huzursuz oluyorum çünkü bunu hak etmiyorsun. Seni kötü birisi gibi hatırlamalarını istemiyorum."

Salih de kumun üzerine yanlamasına uzandı. Dirseğine yaslanmıştı. "Bir iki ayda beni unuturlar." dedi çok aldırmyıymuş gibi.

"Yani sen boşanmak mı istiyorsun?"

Salih alaycı bir şekilde güldü. "Yoksa diğer beş yüz bini nasıl alacağım?"

Aydan öfkeyle doğruldu. "Senin için her şey para mı?"

"Senin için öyle değil mi prenses? Paramı burnuma dayayarak beni ikna etmeye uğraşmadın mı?"

Bakıştılar bir an. Doğruydu! Bu evliliği sağlayan şey paraydı. "Peki, tamam. Bak ... şöyle yapabiliriz." dedi öfkesini kontrol altına almaya çalışarak. "Bebek doğunca, geri kalan paramı da alırsın. Sonra sen istediğin sürece evli kalırsın. Ne dersin? Sen birine âşık oluncaya veya birisiyle evlenmek isteyinceye kadar... Bu süre içinde yine benden para kazanırsın. Sana her ay belli bir miktar ödeme yaparım. Aslında çalışmana bile gerek kalmaz."

Salih düşünceli gözlerle onu süzüyordu. "Ya sen birisine âşık olursan?"

Aydan biraz acı bir şekilde güldü. "Benim artık birisini sevmek gibi bir hayalim kalmadı. İleride bir daha evleneceğimi hiç sanmıyorum."

"Ya Mert?"

"Ne olmuş ona?"

"Ya geri dönüp seni isterse?"

"Konuşmasını sen de duydun!" dedi Aydan acı bir sesle. "Öyle bir şey olacağını sanmam."

"Farz et ki bunu istedi..."

Aydan durup düşündü bir an. "Peki! Az önce dediğim gibi, sen birisini seversen veya o birisi ile evlenmek istersen, ayrılmamızda hiçbir zorluk çıkarmayacağım. Aynı şey benim için de geçerli olsun diyelim. O kişinin Mert olacağını sanmıyorum ama eğer o veya hoşlandığım başka birisi karşıma çıkarsa, bunu sana söyleyirim. Söz! Sonra da boşanırsınız. Oldu mu?"

Salih düşünceli bir şekilde ona bakıyordu.

"Sevmediğin bir adamla ... evli kalmaya hazırsın yani?" diye sordu sonra.

Aydan başını salladı ağır ağır. "Boşanmak için acelem yok, diyelim." Evet, onu sevmiyordu. Evet, o kesinlikle bir yabancıydı ama bebeğin babasından bile daha ilgili, daha fedakârdı. Evlenmeleri aşamasında bir kere bile alacağı paradan bahsetmemişti. Sanki gerçekten evlenmek isteyen bir adam gibi teklifsiz, rahattı.

Salih uzandığı yerden doğruldu. Ayağa kalkıp üzerindeki kumları silkeledi. Elini ona doğru uzattı. "Hadi gidelim artık. Geç oldu."

Aydan elini onun eline bıraktı. "Bir şey demeyecek misin?" diye sordu kolayca ayağa kaldırılırken. Gözlerini görebilmek için başım iyice geriye atmıştı.

Genç adam onun beline sarıldı yumuşakça. Hafifçe kendisine çekti. "Hizmetinizdeyim prenses!" dedi şakacı bir sesle.

"Salih?" Ellerini kalın kollarına koymuştu. Avucunun altındaki kasları kolayca hissediyordu. "Ciddi ol lütfen!"

"Sanırım aileni ben de üzmem!" diye mırıldandı Salih. "Hem benim annem de çok üzülür. Seni çok seviyor."

"Yani fikrimi kabul ediyorsun?"

"Çok itici bir fikir gibi gelmedi."

Aydan'ın meraklı gözlerinde yavaş yavaş bir ışık belirmişti. Mutluluk ve rahatlama ışığıydı bu. Sonra güzel dudakları kıvrıldı. Elinde olmadan ona doğru uzandı. Kocasının sert çizgili dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim... Sen harika bir adamsın." dedi muzipçe. "Adamın dibisin..." O küçük öpücüğün dudaklarında bıraktığı güzel tadı ise düşünmemeye çalışıyordu. İlk kez öpüşmüşlerdi. Tam bir öpüşme olmasa da dudakları birbirine değmişti işte.

"Bu tip teşekkürlere alışabilirim." Salih'in de gözleri karanlığa rağmen parlıyordu.

"Evli kalacaksak ... ben de çok garip bulmam sanırım." Dudakları hâlâ birbirine çok yakındı. Üstelik yakıcı mavi gözler o dudaklara kilitlenmişti birkaç saniye. Bu bakış her zamanki gibi Aydan'ın garip bir şekilde ürpermesine sebep olmuştu.

"Karımı istediğim zaman öpebileceğimi mi söylüyorsun yoksa?" diye sordu Salih şakayla.

"Da... Daha doğal bir şey olabilir mi?" diye kekelercesine açıklamaya çalıştı. "Senden neredeyse on yaş küçüğüm. O yüzden senden daha çağdaş düşüncelere sahibim. Eşler arasında öpüşmek normal bir şeydir." Dudakları yine muzipçe kıvrılmıştı. "Bak! Bana sarılmana da karşı çıkmıyorum. Zaten ufak tefek yakınlaşmalara bir şey demeyeceğimiz konusunda anlaşmamış mıydık?"

Salih keyifle güldü. Dudaklarına son bir kez baktıktan sonra onu ansızın serbest bıraktı. “Böyle bir gecede sınırlarımı genişletmen yanlış olabilir prenses!..” dedi uyarırcasına. “Çok yanlış hem de!”

17. BÖLÜM

Kocaman yatak davetkâr bir şekilde odanın ortasında duruyordu. Sehpanın üzerindeki valizini boşaltmakla meşgul olan Aydan, arada sırada o yatağa bakmadan yapamıyordu. Salih az önce onun arkasında rahatça soyunmuş ve iç çamaşırı ile banyoya geçmişti. Başka kadınların yanında çıplak olmaya alışık olduğu belliydi. Genç kız ona hiç bakmamış olsa da çıplak olduğunu tüm duyuları ile hissetmişti. Garip ki korkmamıştı; hatta ... hatta farklı bir heyecan sarmıştı bedenini.

Yeniden yatağa baktı. İki yetişkinin birbirine değmeden uyuyacağı kadar büyüktü. Gerdek gecelerinde sırtlarını birbirlerine çevirerek mi uyuyacaklardı? Yanındakine dokunmamaya çalışarak uyumak zor olacaktı. Aksi gibi hiç de uykusu yoktu!

Valizinde kalan son eşyalarına uzandığı sırada Salih odaya geri döndü.

“Oh! Rahatladım. Tüm gün koşturmaktan sonra duş iyi geldi.” dedi memnun bir sesle.

Aydan öylesine başını çevirip bakmıştı. Elinde olmadan nefesini tuttu. Tahmin ettiği gibi yarı çıplaktı. Üzerinde siyah bir boxerden başka bir şey yoktu. Duş aldığı ıslanmış saçlarından anlaşılıyordu. Yutkunmasını zorlukla bastırdı. Kalm kollarının çekiciliğini önceden bilse de yeni gördüğü göğüs kaslarının kıvrımları, içinde garip ürpertiler oluşturmuştu. Bir gram bile yağ olmayan göbek kısmından daha aşağıya bakmaya utandı. Hemen bakışlarını kaçırdı.

Yuh yani! Bu nasıl bir inşaat mühendisiydi?

Elini son attığı şeyler, bikinileriydi. Aceleyle bavulundan aldı. O sırada bir şey parmaklarının arasından kaydı. Valizinin kenarına takıldı. Az kalsın oradan da yere düşecekti. Onun ne olduğunu fark eden genç kız bir an için dondu. Salih o sırada yanına gelmişti. Boşalmış valizi alıp kenara koymaktı amacı.

Genç adam uzanıp bavulun kenarına takılan kırmızı kumaş parçasını aldı. Havaya kaldırdı. Aydan'ın Kemer'den almış olduğu seksi iç çamaşırlarından birinin alt kısmıydı bu. O kadar şeffaftı ki Salih kumaşın diğer tarafından bakıyordu ve Aydan'ın gözlerini rahatlıkla görebiliyordu.

"Bu ne?" diye sordu.

Aydan burnunu kaldırdı. "İç çamaşırım tabii ki!"

"Ne için?"

"Giymek için!" Elini uzatıp almaya çalıştı ama Salih küçük bir hamleyle geri çekerek kumaşı kurtardı.

"Ne zaman giyeceksin bunları?" Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Sakın bu gece deme!"

"Düşünüyorum!" diye karşılık verdi soluk bir sesle. "Hem senden daha giyinik olacağım kesin. Böyle mi yatacaksın?"

"Elbette! Hava çok sıcak!" İç çamaşırını bir daha kaldırıp baktı. "Bunun arka tarafı görünüyor Aydan!" dedi sıkıntıyla. Dudakları da sıkıntısını belli ediyordu.

"Örtünün altında nereden göreceksin?"

"Örtünün altında hiçbir şey görmesem bile, neredeyse çıplak olduğumu bileceğim." Sesi gerçekten sıkıntılıydı.

"Niye? Çıplak kadın görmedin mi hiç?" Uzanıp onun elinden şeffaf iç çamaşırını kaptı. Gözleri yeniden geniş göğsüne kaymıştı. Eğer bu karnındaki baklavaları çizimi masasının başında oturarak yapmışsa, aferindi ona!

"Gördüm ama seni görmemeyi tercih ederim."

Bu kuru sözler genç kızın yüreğini yaralamıştı. Gözlerini kırptırdı bir an. Nedense ağlama hissiyle dolmuştu bir anda. Zor tuttu kendisini.

"Senin adına üzgünüm. Gerdek gecemde beklediğim sözler bunlar değildi ama sana da hak veriyorum. Hamile bir kadını istemeyeceğini daha önce söylemiştin zaten."

Genç adam kıpırdamadan ona bakıyordu. Karısının sesinin titreşiminden, gözlerinin hafif dolmasından bir şeye üzüldüğünü

anlayabiliyordu. Oysa bu gece sevmediği bir adamla zorunlu olarak sevişmeyeceği için memnun olması gerekirdi.

"Benim isteyip istememem neyi değiştirir ki?" diye sordu meraklı bir sesle.

"Çok şey değiştirir." Ağlamamak için hâlâ çaba harcıyordu. "Bu gece evliliğimin ilk gecesi! Benim gerdek gecem! Sevişmek istememeni anlıyorum ama hiç değilse çekici bir kadınmışım gibi davranabilirsin!"

"Saçmalama! Çekici bir kadınsın elbette!"

"Gözlerin hiç öyle demiyor."

"Ne diyor?"

Aydan dönüp ondan uzaklaştı. "Boş ver! Önemli bir şey değil. Sen bakma bana. Sanırım boş yere duygusallaştım."

Salih arkasından bakıyordu. Genç kız elindekileri dolabın çekmecesine yerleştirdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi bazılarını da düzenlemekle uğraştı. Salih onun konuşmak istemediğini anlayınca hafif bir nefes aldı. Ne yapacağını bilemeden etrafa bakındı. Onun sözlerini düşünüyordu bir yandan da.

"Peki!" dedi sonunda. "O şeyleri giyecek sen giy ama sonra beni suçlama! Gece uykumda oranı buranı okşarsam sorumluluk kabul etmem!"

Aydan yan gözle ona baktı. "Saçmalama!"

"Ciddiyim ben! Deli yatarım biraz." Sehpanın üzerinde duran valizi alıp kapattı. "O güzel göğüslerini okşadım diye sıkı bir tokatla uyanırsam eğer, benim için epey can sıkıcı olabilir. İnsan uykusunda nasıl davranacağına karar veremiyor. Hiçbir erkek sıcak bir kadının yakınlığına dayanamaz." Odada valizleri koyabilecekleri bir dolap vardı. Alıp kendisinininkinin yanına koydu. Sonra yatağa doğru yürümeye başlamıştı.

"Palto giyersem daha sıcak olur belki!" diye homurdandı Aydan. Elinde olmadan gözleri genç adamın kalçalarına kaymıştı. İncecek çamaşır, sımsıkı kalçalarını fazla gizlemiyordu. İnce beline nazaran geniş, pürüzsüz bir sırtı vardı.

"İnan bana seni korkutmaya çalışmıyorum." dedi Salih. Çarşafı çekip içine girmeden önce duraklamıştı.

"Korkmuyorum zaten..." Sırtını döndü. Dolabın kapağını kapatırken üzgünce mırıldandı. "*Beni istemediğini biliyorum.*"

Salih'in son cümlesini duyması imkânsızdı.

Aydan içindeki sıkıntının ve eksik kalan şeyin ne olduğunu tam anlayamıyordu. Askılı bluzunu ve şortunu alıp banyoya gitti. Geniş banyoda gerçekten de kocaman bir jakuzi vardı. Onu sonra kullanırdı. Bu gecelik kısa bir duş alsa yeterdi. Acele etmeden aldığı duştan sonra saçlarını kurutup dişlerini fırçaladı. Giyinip odaya geri döndü. Saçlarını, tepesinde kelebek toka ile tuttururken, gözü yatağa kaydı. Salih yarı oturur yarı yatar pozisyondaydı. Gözleri televizyondaydı.

"Uyursun sanmıştım."

"Nedense hiç uykum yok." dedi Salih gülümseyerek. "Sen de banyodan çıkmak bilmeyince, tedbir olsun diye jakuzide uyudun sandım. Bu yatak jakuziden rahattır."

"Sevindim, benim çok uykum var çünkü." diye yalan attı. Yatağa doğru yaklaşmıştı.

Salih hafif bir alayla sordu. "Yatarken o seksi iç çamaşırlarını giymeyecek miydin sen?"

"Vazgeçtim. Uyurken göğüslerimi elleyeceksen eğer, seni biraz uğraştırayım dedim."

Salih'in gözleri karısının ince uzun vücudu üzerinde gezindi. Bu çekici kadının seksi görünmek için o küçücük şeyleri giymesine kesinlikle gerek yoktu. O her haliyle seksiydi. Oturuşu, etrafını doğal bir şekilde süzüşü, esnek yürüyüşü ve hatta üzgün olduğu halleri bile diğer kadınlardan farklıydı. Giymiş olduğu şu daracık şorta ve incecik bluza ne kadar lanet etse azdı! Diri göğüslerini, yuvarlak kalçalarını gizleyemiyorlardı. Odanın zayıf ışığı altında göğüslerinin küçük uçları davetkâr bir şekilde öne çıkmıştı. Sağlıklı bir erkek için ona bakmak tehlikeli, kendisi içinse aşırı tehlikeliydi.

Genç kız örtüyü çekip yatağın içine girdi. Kocasının iri gövdesine rağmen bile büyüktü yatak. Birbirlerine değmeden rahatça

yatabilirlerdi. Zaten adam kutsal bir bakire gibi incecik örtüyü göbeğine kadar çekmiş, kolu ile de neredeyse bir set yapmıştı. Aydan'ın ona dokunmamak için kendi kısmında kıpırdamadan yatması yeterliydi.

O da sırtını yastığa dayayıp gözlerini alçak sesle çalışan televizyona çevirdi. Ekranda kadın bir spiker magazin haberlerini sunuyordu. Bir iki saniye öylece durdu. Sonra yan gözle kocasına baktı.

"Bu gece bizim hakkımızda ... daha fazla konuşmayacağım!" dedi ona yavaşça. "Bir konu hariç! İçimi rahatsız eden bir şey var! Belli ki seninkini de rahatsız ediyor!"

Salih de yan gözle ona baktı. "Beni rahatsız eden bir şey yok!" dedi. Tamamen yalandı. Gecenin bu saatinde bile nasıl bu kadar güzel olabiliyordu? Topuz yaptığı hafif dalgalı saçlarının bir kısmı kurtulmuş, yüzüne lüleler halinde dökülmüştü.

"Olsun! Beni rahatsız eden bir şey var!"

Salih bir an durakladı. Olabilecek ihtimalleri aklında sıraladı hızla. Yine de ne olduğunu tam çıkaramadı. Aydan'ı ne rahatsız ediyor olabilirdi ki? Söz verdiği gibi ona dokunmamak için elinden geleni yapıyordu işte! "Neymiş peki?" diye sordu sonra dayanamayarak.

"Mert'ten hamile olmamın haricinde..." diye başladı Aydan yavaşça. Nasıl toparlayacağını bilemediği kelimeleri vardı. "Sanırım onun bana dokunmuş olması seni tiksindiriyor değil mi?"

"Tiksindiriyor mu?" diye biraz şaşkınca sordu Salih. Sonra kaşları çatıldı. "Saçmalıyorsun!"

Aydan yattığı yerde kıpırdanıp hafifçe ona doğru döndü. "Yalan söyleme!" dedi donuk bir sesle. "Siz erkeklerin mantıkları bellidir! Kadınınızın ilk erkeği olmayı istersiniz hep!"

"Sen benim kadınıym değilsin!" diye hemen karşılık verdi Salih. Gözlerini televizyona çevirmişti.

"Senin karınım ama değil mi?"

"Seninle evlenirken ben durumun ne olduğunun farkındaydım Aydan!" dedi Salih.

"Olsun! Bilmek farklı. Bir iş anlaşması yaptık aramızda. Kabul edilebilir bir şey belki ama sıra bana dokunmaya gelince ... bunu bilmek seni rahatsız ediyor! Öyle değil mi? Bana başka bir erkeğin dokunmuş olması hoşuna gitmiyor!"

"İlgisi bile yok!" dedi Salih yeterince ters bir sesle.

"Evet!" dedi Aydan inatla. "Pansiyondaki odamda bana baktığında, beni çekici bulmuştun. Göğüslerime açıkça baktın. Fırsatını bulsan dokunacak gibiydin! Sonraki gün okşamayı istediğini açıkça söyledin. Hatta Şinasi'nin yerinde okşadın da! Heyecanlandığımı fark edecek kadar çok okşadın..."

"Seni korkutmak istemiştin!" diye kendisini savundu Salih.

"Elimi kucağına da o yüzden mi koydun? Orana dokunursam korkup vazgeçeceğimi mi düşündün?"

"O da bir ihtimaldi!"

"Korkmadığımı için üzgünüm. O kadar çaresizim ki hiçbir şeyden korkacak halim yok."

"Korkma zaten!" dedi Salih biraz düz bir sesle. "Aynı şeyler bir daha olmayacak!"

Aydan bir an durdu. Güzel gözleri üzgünce dalıp gitmişti. Bu sözler içini rahatlatması gerekirken çok yaralayıcı olmuştu. "Gerçekten de benden öğreniyorsun değil mi?" diye üzgünce mırıldandı.

"Senden öğrenmiyorum. Neden böyle düşündüğünü de bilmiyorum. Mert'le yaşadıkların beni sandığın kadar rahatsız etmiyor. İçin rahat olsun. Ne senden ne de vücudundan tiksiniyorum. Aksine, sana ve çocuğun için yaptıklarına çok saygı duyuyorum. Mert kadar sevebilmeyi gerçekten çok isterdim. Şanslı adam! Onun için ne çok sıkıntıya katlanıyorsun."

Bakışları karşılaşmıştı. Salih'in sözlerinde ciddi olduğu, mavi gözlerindeki koyuluktan belliydi.

"Ancak... Ancak kocam o değil, sensin!" diye fısıldadı Aydan. "Sen!"

Salih onun ne anlatmaya çalıştığını bir türlü anlayamıyordu. Eli kolu bağlıydı. Hafif bir nefes aldı. "Evet, bunu biliyorum. Umarım

çocuğuna da iyi bir baba olurum. Şimdi! Söyleyeceklerin bittiyse yatalım mı artık? Saat çok geç, üç olmuş!”

Aydan çaresiz bir şekilde gözlerini kapadı. Derin bir nefes almıştı. Bu adama inanamıyordu! Kendisine de inanamıyordu. Gerçekten de aklı ve ruhu o kadar büyük bir karmaşa içindeydi ki!

“Bitmedi!” dedi gözlerini açarak. “Madem tiksiniyorsun, neden bana böyle davranıyorsun?”

“Nasıl?”

“Aynen böyle işte!” dedi Aydan öfkeyle. “Aptalca bir his diyeceksin belki! Kadınca bir saplantı da diyebilirsin ama her nedense bu gecemizin özel olduğunu düşünüyorum. Hiç değilse bu gece bazı hakların olduğunu biliyorum! Sevişmeyi hiç sevmedim. Sevmediğim halde seninle bu gece bunu yapmamız gerektiğini düşünüp duruyorum. Yıllar sonra pişmanlıkla hatırlamayacağım bir gecem olmasını istiyorum. Kimse bilmeseyse bile, ben de her kadın gibi, bir ilk gecemin olduğunu bilmek istiyorum!”

Arka arkaya söylediği cümlelerden sonra nefes almak için sustu. Salih şaşırıp kalmıştı. Gözleri karısının gözlerindeydi. Öfkeyle ışıldayan gözleri sanki koyu yeşile dönmüştü.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun!” dedi kaşlarını çatarak.

“Biliyorum! Bir kadın olarak görüyorum ki bu en özel gecemde sen varlığımın farkında bile değilmişsin gibi davranıyorsun! Bu da beni anlayamadığım kadar üzüyor.” Sustu. Kocasının gözlerindeki şaşkınlık, cesaretini toplamasına sebep olmuştu. Bu geceyi bir daha yaşayamayacağını biliyordu. “Sana sadece tek bir şey söyleyeceğim!” dedi ona dik dik bakarak. “Evet, hamileyim! Evet, ilk erkekğim sen değilsin fakat yemin ederim ki Mert bana doğru düzgün dokunmadı bile! Ne göğüslerime ... ne de başka bir yerime! Her şey zaten bir iki dakika içinde oldu.”

Salih kısılmış gözlerle onu süzüyordu. Konuşmuyordu... Öylesine bakıyordu. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

“Sutyenimi bile çıkaramadı...” diye ekledi Aydan. “Heyecandan, çok acele ediyordun!”

“Daha fazla dinlemek istemiyorum!” dedi genç adam.

"Alttaki iç çamaşırımı çıkarmaya da gerek duymadı..."

"Aydan!"

"Nasıl yaptı bilmiyorum. Belki yana sıyırmıştır..." diye öfkeyle devam etti genç kız

"Allah'ım... Aydan!" dedi Salih gerçekten sıkıntılı bir şekilde. O üsteledikçe içindeki öfke yükseliyordu. Öfkesi Aydan'a değildi. İlk cinsel tecrübesinde bile bu güzel kıızı harcayan Mert'eydi. "Bunları dinlemek zorunda değilim!"

"Hayır! Zorundasın!" Yattığı yerden tam doğrulup dizleri üzerinde durdu. Vücudunu ona çevrilmişti. "Ben anlatmak istiyorum! Sana garip gelecek ama bir erkeğin cinsel organı neye benzer onu bile tam olarak bilmem! Hiç de meraklısı değilim. Gördüğüm birkaç resim var sadece... Yani Mert bana düşündüğün gibi engin bir tecrübe vermedi!"

Salih sessizdi. Sonra derin bir nefes aldı. "Aydan!" dedi yavaşça. "Bunlar ... benim için hiç önemli değil!"

Genç kız öfkeli gözlerini kırpıştırdı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Yani... Her halükârda... Seni istemiyorum mu diyorsun?" Sesi çocuksu bir acıyla dolmuştu.

Salih de kaşlarını çatıp yattığı yerden hafifçe doğruldu. Örtü üzerinden kaymıştı. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı.

"Saçmalıyorsun gerçekten de!" dedi azarlarcasına.

"Saçmalamıyorum!" Aydan'ın üzüntüden dudakları titriyordu. Belki de ağlamamak için harcadığı çabadan titriyordu! Sebep her ne ise, titriyordu işte! İnanılmaz çekici bir şekilde titriyordu... Salih gözlerini o dudaklardan ayırmak istese de bunu kolayca yapamadı. Deli gibi öpmek istediği bu dudaklar, tam bir baş belasıydı. Zorlukla genç kızın gözlerine çevirdi gözlerini.

"Peki! Sana neyin hoşuma gitmediğini söyleyeyim mi?" dedi genç adam sıkın bir sesle. "Hayatında benden önce bir değil, birkaç erkek olsa bile önemsemezdim. İlk olmayı isterdim belki ama pek çok şeyin yanında bu önemsiz bir detay olurdu. Senden önce benim de ilişkilerim oldu. Ben de masum değilim. Ancak şu anda durum farklı! Sorun sadece hamileliğin değil! Hoşuma gitmeyen

şey başka! Sen başkasına âşıkısın! Ondan bir bebek bekliyorsun. Sen başkasını severken, sırf ilk gecemiz diye bana kendini sunman, içimi rahatlatmıyor. Anlıyor musun? Başkasını seven bir kadınla kendimi rahat hissedemem!"

Aydan onun sözlerini kavramaya çalışıyordu. "Hayır..." diye mırıldandı soluk bir sesle. Onun sözleri karşısında öfkesi biraz azalmıştı. "Anlamıyorum!.."

"Sabah ikimiz de kendimizi çok kötü hissedeceğiz!" dedi Salih sabırla. Durdu birkaç saniye kararsızca. "Ben senin çocuğun için sadece bir kamufle Ajdan! Bunu biliyorsun. Böyle olması gerek. Seninle sevişirsek, benim için her şey değişir. Seni sahiplenirim. Bir daha o Mert sersemimi senin yanına yaklaştırmam. İnan bana, yaklaşırsa da canını yakarım."

Genç kız onun çekici gözlerinin içine bakıyordu. Genç adamın gözleri derin bir deniz gibiydi. Çalkantılarla dolu ve vahşi... Gülmemediği zamanlarda korkutucu derecede gizemli!..

"Birinin beni sahiplenmesine ihtiyacım var!" dedi üzgünce. "Özellikle bu gece!"

"Pişman olacaksın!" diye uyardı Salih.

Genç kız çok uzun düşünmedi. "Evet, belki!" dedi ağır ağır. "Belki de olmam..."

Zarif eli yavaşça hareketlendi. Yapacağı şeyin bilincinde olarak titriyordu. İnce uzun parmakları Salih'in elini tuttu. Minik bir zorlamayla çekti. Sol göğsüne doğru götürdü. Salih'in eli bir an için kasılmıştı. Avucu, yumuşakça askılı bluzunun altında gizlenen göğsüne yapıştı.

"Dokun bana!" dedi Aydan. "Bir daha olmasa bile ... bu gece dokun bana! Yaşlandığımda, düğün gecemde kocamla olduğumu hatırlayabileyim!"

Genç adam elini çekmesi gerektiğini biliyordu ama o kadar zordu ki bunu yapmak! Büyük bir kararsızlık içindeydi. Avucunun altındaki sert dokuyu hissetmemesi mümkün değildi. Bu incelik kumaş pek yararlı bir koruma sağlamıyordu.

"Çok büyük hata yapıyorsun!" dedi ağır ağır.

"Evet..." diye onayladı Aydan kısılmış bir sesle. Salih ne hissediyordu bilmiyordu ama bu temas, tecrübesiz vücuduna yine bir elektrik akımı yollamıştı. "Herkes kendi hatasını yapabilmeli!"

"Mükemmel bir ilişkiyi mahvedecek kadar berbat bir hata olacak." diye son bir kere direndi Salih.

Elini geri çekti Aydan. Kocasının avucu hâlâ göğsündeydi. Üstelik hafifçe baskılayıp avuçlamıştı. Genç kız bunun verdiği cesaretle elini yine kaldırdı. Sert dokulu geniş göğsüne dokundu ürkekçe. "Hata bile olsa, mükemmel olmasını istiyorum. Tecrübene güveniyorum. Sana hiç karşı koymayacağım. Bu gece bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Aydan!..." Göğsünde gezinen tüy hafifliğindeki parmakların etkisi ile yutkunmuştu Salih. Dayanma gücünün sınırına gelmişti. Yarın ne olacaktı? Aydan'ın gerçekten pişman olacağından emindi. "Yapma!"

İnce parmaklar bir an için duraklamıştı. Sadece bir an için! Sonra yine teninde gezinmeye başladı. İlginç bir şekilde genç kızın kalp atışları hızlanmıştı. Kocasının ne güzel bir teni vardı! Ona dokunmak zevkliydi. Sert ve serindi. Kendi göğsü hafifçe okşanırken, o da parmağını genç adamın göğüs ucuna götürdü. Parmağını çevresinde gezdirerek hafifçe okşadı. Bir erkeğin göğüs ucu bir kadınınki gibi hassas olabilir miydi acaba; çünkü şu anda kendi göğüs ucu adamın avucuna batıyor olmalıydı.

Sonra... Sonra delice bir cesaretle onu geriye doğru ittirdi. Salih arkasına yaslanmıştı. Yarı yatar bir pozisyondaydı. Genç kızın titreyen parmak uçları kocasının karnındaki kıvrımlarda uçuştu. Bunları kazanmak için hangi sporu yapmıştı acaba? Bakışları karşılaştı bir an. Salih âdeta yapmaması için uyarıyordu. Aydan bunu hissetse de durmadı. Çarşafı yavaşça aşağıya çekti. Gözleri hedefini belirlemişti. Zarif parmakları yeniden yukarıya yöneldi. Tam da iç çamaşırına doğru... Salih gerilmişti iyice. Onun bu hali Aydan'ın içgüdüsel olarak cesaretini arttırıyordu. Kalp atışlarını da...

Dar iç çamaşırından belli olan kabarıklığı süzdü bir an. Parmaklarına sadece birkaç santim mesafedeydi.

"Hoşuna gidecekse, yine ona dokunurum!" dedi kesik bir sesle.

"Senin hoşlanmayacağın bir şey yapmanı istemiyorum!" diye uyardı genç adam. "Sevişmek de buna dâhil!"

Aydan sessiz kalmıştı. Kalbi çılgın gibi atarken, parmakları yeniden hareketlendi. O kabarıklığın üstüne usulca kapandı. Kumaş o kadar inceydi ki! Kalbi delicesine atıyordu. Kontrolün kendisinde olması farklı bir heyecan yaratıyordu. Avucunun altındaki sertliğin boyutu onu biraz ürkütse de elini geri çekmedi. Hafifçe bastırarak okşadı. Genç adamın bundan hoşlandığını içgüdüsel olarak hissediyordu.

Salih kıpırdamadan duruyordu, gergindi. Genç kızın avucunun baskısı altında, geri dönülmez bir noktaya sürükleniyordu. Karısını engellemesi gerektiğini mantıklı olarak düşünse de kıpırdayan başka bir yerine söz geçiremiyordu.

Birkaç yürekli okşamadan sonra Aydan'ın parmakları yukarıya tırmandı. İç çamaşırının kenarına geldi. Garipti ama daha fazlasını istiyordu. Tenine dokunmak, dokusunu hissetmek, istenildiğini gözleri ile görmek istiyordu. Yaşadığı farklı heyecandan dolayı göğüs uçları acı verecek kadar sertleşmişti. Kasıklarında sürekli bir ürperti vardı. Nefes almak bile zor geliyordu. Demek insanlar o yüzden seks esnasında kalp krizi geçirip ölüyorlardı! Aman Allah'ım! Bu ne büyük bir heyecandı!

Titreyen parmakları iç çamaşırının içine çekinikçe kaydığında, Salih de onun ne kadar ileri gideceğini merakla ve heyecanla bekler olmuştu. Bakışları Aydan'ın yüzündeydi. Onun zorla değil de isteyerek hareket etmesi, içini biraz rahatlatıyordu. Kocasına ilk gece hediyesi vermeye kararlı olsa da sabah olduğunda büyük ihtimalle pişman olacaktı.

Aydan'ın avucu aradığına kavuşurken, genç adamın iç çamaşırını epey sıyrılmıştı. "Bu çok güzel!" diye fısıldadı Aydan yavaşça... Gözleri üzerindeydi. Hayranlığı, heyecanını yenmişti. Ona dokunmak, tahmininden bile farklı bir şeydi. Sıcak, sert, kadifemsi... Başparmağı biçimli kıvrımların üzerinde dolaştı bir süre. Her saniye daha da geç olduğunun, geri dönülemez bir noktaya geldiklerinin

ikisi de farkındaydı. Gözlerini yavaşça kocasına çevirdi. Dokunduğu sanki sertliği artıyor gibiydi. Kavisli kaşları hafifçe havalandı. "Bu hali, beni istiyor mu demek?"

Salih derin bir nefes aldı. Kaç saniyedir nefesini tuttuğunu bilmiyordu. "Kontrol edemediğim bir uzva sahip olmak, utanç verici!" dedi cızırtılı bir sesle.

"İstiyor yani!" Dudağını ısırды. Gözleri süzүldü. Avucunda istekle gerilen şeye dikti gözlerini yeniden. Parmakları hâlâ üzerinde geziniyordu. "Açıkçası buna sevindim. Seni ikna emek için düşünmediğim şeyler yapıyorsun bana!" Salih sessizdi. Genç kız hafifçe mızıldandı. "Salih! Sen de biraz yardımcı olamaz mısın? Böyle yatıp durma! Daha fazlasını tek başıma yapacak cesaretim yok! Hem ne yapacağımı bile bilmiyorum!" dedi yalvarırcasına.

Birkaç saniye sonra genç adamın elleri kıpırdandı. Parmakları karısının saçlarına doğru gitti. Ensesinden içeriye doğru süzүldü. Kısa bir duraklamanın ardından hafifçe kendisine doğru çekince, Aydan onun ne istediğini anladı. Buğulanmış gözleri hafifçe irileşti.

"Hayır!" dedi cılız bir sesle. Nefesini tuttuğu için hemen konuşamamıştı. "Bunu yapmasam?" diye çaresizce fısıldadı.

Salih'in eli küçük bir baskıyla çekmeye devam ediyordu. Aydan karşı koyacak gücü gerektiği kadar bulamıyordu. Hem korkuyordu hem de istiyordu. Aralık dudakları, elindeki sertlikle buluştuğunda bir an durakladı.

"Ben böyle bir yardımı kast etmemiştim!" diye mırıldandı. Sesi kızgın gibi değildi. "Gerçekten fırsatçısın!"

Üzerinde hâlâ duş jelinin mis gibi kokusu vardı. Kendine has başka bir kokusu ve tadı olduğu da kesindi. Saçları öne döküldüğü için Salih onun ne yaptığını göremiyordu fakat gayet sıcak bir şekilde hissediyordu. Aydan da gözlerini yummuştu. Şu an yaptığı şeyi istemeden, kocasının zoru ile yaptığını düşünmeye çalışsa da iğrenç bulmadığı, devam etmesinden belliydi. Her bir kıvrımını dudaklarında hissederken, Salih elini geriye çekti.

O andan itibaren kontrol tamamen Aydan'a geçmişti. Saçları yaptıklarını gizlediği için memnundu. Acele etmeden onu da

memnun etmeye çalıştı. Başardığını minik kasılmalarından anlayabiliyordu. Bir iki dakika sonra nefes almak için doğruldu. Kocasıyla göz göze geldi. "Hoşuna gittiğini umarım." dedi suçlarcasına. Parlak gözleri biraz utançla doluydu. Farkında olmadan dudaklarını yaladı. "Şimdi sıra sende..."

Salih'in de gözleri parlıyordu. Elini uzattı. Üzerindeki bluzunun alt kısmından usulca tuttu. Meydanda bıraktıklarına hayranlıkla bakarak yukarıya doğru sıyırdı. Gayet yavaş ama oldukça kararlıydı. Diri göğüslerinin alt kavisleri görüldüğünde, durdu. Aydan'a son bir şans vermek ister gibi baktı.

Genç kızın koyulaşmış gri gözlerinde geri adım atacakmış gibi bir ifade yoktu. Sadece bekliyordu. Bluzun alt kısmı biraz daha çekilince, ona isteyerek yardım etti. Elini genç adamdan çekip kollarını kaldırdı. Kumaşın altında saklanmış gergin göğüsleri, bir saniye sonra özgürce meydana çıktı. Pembe uçları davetkâr bir şekilde sallandı. Plajda güneşlenmeyi fazla sevmediği için teni beyazdı. Tatilin bitmesinden bu yana geçen zamanda güneş alan yerleri de epeyce açılmıştı. Hafif bir bikini izinden başka bir şey kalmamıştı.

"Ne kadar güzelsin!" dedi Salih hayranlıkla. Parmakları güneşin geride bıraktığı hafif izlerde gezindi.

Aydan sessizdi. Onun karşısında çıplak olmaktan hiç utanmıyordu. Bunların sahibi bu gece oydu. Kocasının iri avucu, sanki nadide bir sanat eserine dokunur gibi göğüslerini kavradı. Dolgunluklarını hissederek gezindi üzerlerinde. Yine aynı etkiyi yaratmıştı genç kızda. Dayanılmaz bir elektrik tüm vücuduna yayılmıştı önce. Sonra dakikalardır sızlayan kasıklarına erişmişti.

Salih onu yumuşakça yatağa doğru ittirdi. Sırtüstü yatırırken, koruyucu bir şekilde üzerine eğilmişti. Bir süre güzel yüzünü süzdü. Sonra bakışları narin omuzlarında, gergin göğüslerinde gezindi. İri eli de aynı güzergâhta süzülüyordu. Avucu karnına doğru inerken, Aydan elinde olmadan gerildi.

"Korkma!" diye mırıldandı genç adam.

"Korkmuyorum!" derken gözleri tam bir teslimiyetle doluydu.

"Evet... Korkma. Canın yanmayacak." Parmakları yavaşça karının pürüzsüz yüzeyinde gezindi. "Benim hiç acelem yok."

"Bu geceyi ... sana bıraktım."

"Demek öyle... Günün aydınlanmasına sadece üç saat kaldığını düşünürsek, fazla zamanım yokmuş." Mavi gözlerinde bir pırıltı vardı. Dudakları yine gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Birkaç dakika sürmeyecek mi?"

"Gerdek gecemizde mi?" Sesi alaycıydı. "Her şeyi yanlış bir şekilde yaşadığın kesin."

"Uzun mu sürecek?" Nedense uzun sürecek bir sekse çok takılmamıştı. Güzel olup olmayacağını da bilmiyordu. Sadece bu gece Salih'e istediği her şeyi vermek istiyordu. Daha parasını bile sormayan bu garip adama bir çeşit teşekkür etmek istiyordu. Canı acısa da sevişmekten yine hoşlanmasa da bu gece ikisinin gecesi olacaktı.

Belki kasıklarındaki dayanılmaz ürperti ve sızıya da iyi gelecek bir an yaşırdı!

"Çok uzun sürecek!" dedi Salih dudaklarını boynuna doğru uzatırken. Yan durarak genç kıızı altına hapsedmişti. Canını acıtmayacak şekilde hafif bir baskı yapıyordu. Boynundaki dudakların baskısı ile Aydan'ın gözleri bilinçsizce kapandı. Bu ne güzel bir histi? Bunların hiçbirisini Mert ile yaşamamıştı. Belki de Salih'in gerçekten acelesi olmadığı içindi. Tembelce gezinen dudaklar boynunun her kıvrımını keşfediyordu âdeta. Genç kızın vücudu bilinçsiz bir şekilde kıvrıldı. Beli kavis yapmış, göğüsleri kendisini sıkaran avuçlara doğru yükselmişti. Kulak memeleri minik minik dişlenince, inlememek için kendisini zor tuttu.

Demek sevişmek buydu? Güzeldi hakikaten!

Sakalı biraz uzamış çenesi, göğsünün hassas derisine değdiğinde, bir an için gözlerini araladı. İki göğsü de genç adamın avucunda gezinip duruyordu. Sertleşen uçları istekli dudaklarla kavranınca yemiden gözlerini kapattı. Vücudunu saran ürpertilerin yerleri karışmaya başlamıştı artık. Genç adamın dudakları işine devam ederken, bir eli de şortunu aşağıya doğru sıyırmaya

başlamıştı. Mert gibi aceleci değildi. Açıkta bıraktığı her yeri okşamaya devam ederek sıyrılıyordu.

Aydan önce utanır gibi oldu. Tatlı bir baskıyla zorlanınca, bacakları kendiliğinden aralandı. Aralanan kısma kayan utanmaz parmaklara engel olamadı. Bir an kıpırdamadan durup onun ne yaptığını anlamaya çalıştı. Genç adamın parmakları belli belirsiz bir baskı yapıyordu. Her kıvrımını keşfetmeye çalışır gibiydi. Genç kıızı daha fazlasını istemeye zorluyordu âdeta!

Birkaç saniye sonra istediğini de elde etti. Aydan istemsizce inledi. Nereye dokunacağını bilen parmaklara bıraktı kendisini. Bacakları iyice aralandı. Nefesi sıklaştı. Göğüslerinde gezinen dudaklar ise bir an bile durmamıştı. Öpücüklerle bazen küçük, zevk veren ısırıklar eşlik ediyordu. Genç kız bir elini kaldırdı ve onun sık saçlarının arasına daldırdı parmaklarını. Teşvik eder gibi okşadı başını çünkü gerçekten de daha fazlasını istiyordu.

Daha fazlasının zevk dolu bir işkence olacağını bilemezdi. Göğüslerinden aşağıya kayan, oradan da göbeğini öpmeye başlayan dudaklar gerçekten usta bir işkenceciydi. Arada sırada dilinin ıslak baskısını da hissediyordu. Bu zorlu ikili, sızlamaya başlayan kasıklarına kayarken nefesini tuttu. Oldukça aydınlık bir odada kendisine yapılan bu şey fena halde utandırıcıydı. Başucu lambalarını niye kapatmamışlardı ki?

Oysa Salih'in lambayı kapatmak gibi bir niyeti yoktu. Bu incecik taze bedeni tadarken, en ince ayrıntısına kadar görmek istiyordu. Okşamalarına, öpücüklerine gözleri de eşlik ediyordu. Aydan'ın tepkisini birebir görmek istiyordu.

Aydan hem çaresiz hem istekliydi! Aydan nihayet tam olarak ele geçirilmişti! Artık kıvrınmasına, arada sırada dudaklarından dökülen inlemesine engel olamıyordu. Kocasının kısa ama gür saçlarını yolmamak için kollarını iki yana açmıştı. Yatağın örtülerini sımsıkı tutmuştu, hatta minik kasılmaları başlamıştı. Şimdi Salih'in az önce neler hissettiğini biliyordu. Dudaklarını onun sert organında gezdirirken hissettiği kasılmaların zevk olduğunu daha iyi anlamıştı. Bu çok dayanılmaz bir zevkti. Bir şeylere hazır olduğunu

biliyordu ama neye hazır olduğundan emin değildi. Sadece dudaklarını mı kullanacaktı? Çok güzeldi ama sanki yeterli değildi. Şu anda tam içinde, derinlerinde bir sızı vardı.

İçgüdüsel olarak ona neyin iyi geleceğini hissediyordu. Önceki tecrübesinden dolayı korksa da bu birleşmeye fena halde ihtiyacı vardı. Az önce dudakları arasına hapsettiği şeyi şimdi kendi içinde hapsetmek istiyordu.

Genç adam dudaklarını geri çekip yeniden göbeğine, oradan da yine diri yuvarlakların üzerine kaydırdı. Aydan'ın aklından geçenleri yapmaya niyetlendiği belliydi. En sonunda alınları birbirine değecek şekilde bir pozisyonda durdu. O ana kadar hiç öpüşmemişlerdi. Kasıklarında ise şimdi yumuşak dudakların yerine daha sert bir baskı vardı. Çok daha sert ve gerçekten çok daha keyifli bir baskıydı. İç çamaşırını çıkarıp attığının bile farkında değildi. Tamamen çıplaktı kocası.

"Hâlâ ... durabilirim!" diye fısıldadı Salih çatallaşmış bir sesle. Genç kız, en hassas yerindeki baskının kontrollü gücünü hissetti. Kocası kalçasını birazcık bastırrsa ... her şey sona erecekti.

Canı acıyacak mıydı yine?

Büyük ihtimalle!

Ancak baskının verdiği zevk ve ürperti dayanılmazdı. Genç adamın mavi gözlerine doğru açtı gözlerini. Parmakları geniş sırtına ne zaman kaymıştı? Bacakları ne zaman davet edercesine onu kucaklamıştı? Ürperen göbeğinde onun sert karnını, göğüslerinde hafif baskısını hissediyordu. Bu şekilde inanılmaz bir hazzın içine sürüklenmişti. Birisine ait olmak güzeldi. Tarif edilemez bir güç ve güven hissediyordu yüreğinde. Adamın iri vücudu altında tamamlanmaya hazırdı.

Kalçalarını ona doğru hafifçe hareket ettirirken, kendisine yapılan son uyarıya açık bir cevap vermiş oldu. Parmak uçları kocasının kalın kollarına yapıştı. O kadar hazırdı ki ilk giriş sandığından kolay oldu. Mert ile olana hiç benzemiyordu. Bu ilk hamle rahattı ama birkaç santim sonra tam da tahmin ettiği gibi, keskin bir acısı

oldu. Dudağını ısırp gözlerini hafifçe kıstı. Azıcık inlerken, bir an için genç adamın kollarını sıkıp onu durdurmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Salih biraz şaşkınca.

Aydan hafifçe gülümsedi. Acısı yavaş yavaş geçiyordu. "Hiç! Devam et hadi!" diyerek onu yüreklendirdi.

"İyi misin?"

"Evet, sadece acemiyim." Acısı artık tamamen geçmişti fakat aldığı zevk devam ediyordu. İçinde hissettiği baskı olağanüstü keyifliydi. Güzel gözleri yaşadığı keyfin etkisi ile buğulanmıştı. Dev gibi bir adamın tüm arzusunu açık bacakları arasında hissediyordu. Elini kaldırdı. Parmakları onun yanağında gezindi. "Acemiyim ama hâlâ durmanı istemiyorum." diye fısıldadı gücünün farkında olarak. "Sen bu noktadan sonra... artık ... durabilir misin?"

Salih'in cevabı da açıktı. Kısa bir duraklamanın ardından, tüm ağırlığı ile Aydan'ı kendisinden geçiren bir baskı uyguladı. Baskının gücü ile Aydan inledi. Katlanan bacakları kocasının hareketlerini kolaylaştırdı. Onun tüm ağırlığını sadece tek bir noktada hissettiği için aldığı keyif eşsizdi. Gözlerini yumup bu keyfe bıraktı vücudunu.

Sevdiği adamla, yani Mert'le bunları yaşamamıştı. O an korkudan hiçbir şey hissetmemişti. En azından böyle bir zevk almadığı kesindi. Evet, bu gece sevişmeleri için kocasına özel bir izin vermişti ama kendisinin de bundan bu kadar keyif alacağını hiç düşünmemişti. Bu utanç vericiydi. Aşkına ihanet ini ediyordu şimdi? Birisini seven bir kadın başka bir erkekten hoşlanabilir miydi? Aynı anda iki üç erkekle olan kadınlar olduğunu duymuştu ama bu Aydan'a göre değildi. Hayatı boyunca hep tek bir erkeğe ait olacağını hayalini kurmuştu. Şimdi şu haline ne demeliydi peki? Bu yabancıya sarılmak, ağırlığını hissetmek onu mutlu ediyordu. Aldığı haz her an artarken, nefesi zevkle sıklaşıyordu. Kollarından destek alan genç adam sabırla en derinlerine ulaşmaya çalışıyordu. Nazikti ama gücün onda olduğunu anlatmak ister gibi yoğun bir baskı ile kalçasını hareket ettiriyordu.

Aydan artık Mert'i düşünemez olmuştu. Başka bir erkekten zevk aldığı için pişmanlık ve utanç duyamayacak kadar kendisinden geçmişti. İnemeleri sadece Salih içindi. Ne olduğunu bilmiyordu ama vücudunda ilk kez hissettiği bir şeyler oluyordu. Kasıklarından başlayan, tüm vücuduna yayılan bir halsizlik baş göstermişti. Baş dönüyordu. Bir şeylerin patlama noktasına geldiğini bilemeyecek kadar tecrübesizdi.

"Salih!.." dedi ne olduğunu anlamadan. Yarı aralık gözlerle kocasına baktı. "Ben... Ben..." Elleri yardım ister gibi kocasının beline doğru gitti. Parmakları âdeta tenine gömüldü. Kendi ince belini gerdi. Diri göğüsleri hazla öne çıktı. "Devam et..." dedi nefes nefese. "Devam et... Daha sert!"

Engel olamadığı, acı çekiyormuş gibi hissettiren bir çığlık çıktı boğazından. Gözlerini yumdu. Salih'in coşku veren zevkli temposu bir an bile bozulmadı. Aydan hayatında ilk kez orgazma erişirken, ölmeyi bile umursamayacak kadar büyük bir zevk patlaması sardı her yerini. Bitmek bilmeyen kasılmalarla geçmesini bekledi fakat kocasının güçlü hareketleri sürdükçe, kasılmaları daha da büyük bir patlamaya dönüşüyordu. Salih bir süre onun kasılmalarına göre ayarlamıştı temposunu. Sonrasında ise o da kendisini tutmayı bıraktı.

Aydan yaşadığı rüya alemi içinde onun da sarsıldığını, tüm birikmiş enerjisini içine aktardığını hayal meyal fark etti. Salih'in dudakları boynuna gömülürken, karısını daha da sıkı çekti kendisine. Onun kasılmaları daha güçlüydü. İşte o anda Aydan seksin güzelliğini tam olarak hissetti. Kendi aldığı zevkin aynısını onun da aldığını bilmek, çok yoğun bir hazla benliğinde gezindi.

Şu kesindi ki bu ilk gerçek sevişmesini ömür boyu güzel bir anı olarak hatırlayacaktı.

18. BÖLÜM

Dışarıda keyifle uçan birkaç martının çığlıkları, açık balkon kapısından odaya kadar girince, Aydan'ın gözleri yavaşça aralandı. Martı sesleri aslında alışık olduğu bir şeydi. İstanbul'daki evleri

de deniz kenarında olduğu için, yuvaları olan martıların ve onların yavrularının çirkin sayılan ötüşleri yaşamın bir parçası gibiydi. Onu tatlı uykusundan uyandıran bu sesleri dinledi birkaç saniye. Niye böyle erkenden uyandığını bilmiyordu.

Hafifçe gerindi. Vücudunda anlamadığı bir halsizlik vardı. Ona rağmen bir kutu çikolatayı yemiş gibi kendisini keyifli hissediyordu. Ne olmuştu ki?

Gözleri yarı aralıkken, aklını saran sis perdesi yavaşça ortadan kalktı ve nerede olduğunu hatırladı.

Tatlı tatlı gerinmesi yarım kaldı. Bir oteldeydi! Evliydi ve balayı için bu ultra lüks otele gelmişlerdi. Gözleri aşağıya kaydı. Çıplak göğüslerini görmek onu şaşırtmamıştı. Sıcakta örtüyü üzerinden atmış olmalıydı. İnce çarşaf, düz göbeğinin bir kısmını örterken, bacaklarına dolanmıştı. Alt tarafının da çıplak olduğunu fark etmesi çok zamanını almadı. Neyse ki en özel bölgesi kısmen örtülüydü çünkü son fark ettiği şey, yanında yanlamasına yatan Salih'in onu seyrettiğiydi. Üstelik giyinikti. Çoktan duş almış, tertemiz tıraş olmuştu. Bol bir gömlekle kaslı bacaklarını gösteren bir şort giymişti.

"Günaydın!" dedi Aydan biraz utanarak. Genç adam uzun zamandır onu seyrediyor gibiydi.

"Günaydın!" dedi Salih de ancak her zamanki gülümsemesi yüzünde yoktu. Bakışları ciddiydi.

Aydan ne diyeceğini bilemiyordu. Ne olmuştu? Neden böyle kaşları çatıkmış gibi bakıyordu? Dün gece olanları aklında gezdirdi. Salih'in de zevk aldığını hatırladı. O zaman sebep memnuniyetsizlik değildi. Çıplak vücudunda beğenmediği bir nokta mı görmüştü acaba? Oysaki beyaz cildinde minicik bir ben veya hafif leke bile yoktu. Sarkık göğüsleri de olmadığına göre bu adam niye şimdi böyle ciddi bakıyordu?

Gece onu sevişmeye zorladığı için miydi acaba? Nasıl o kadar cesur olabildiğine kendisi bile inanamıyordu. Aklına geldikçe de inanmakta zorluk çekiyordu. Genç adamı açıkça tahrik etmişti. Onu açıkça sevişmeye zorlamıştı.

Pişman mıydı peki?

Durup bir an hislerini kontrol etti. Hayır... Pişman değildi. Vicdanı da rahattı. Hayatının bir parçası, kendisini terk eden bir adama ait olabilirdi ama ona hiçbir sözü yoktu. Mert'e bağlılık yemini etmemişti. O aptal adam hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Tıpkı kendisi gibi... Aydan kendi hatasının bedelini bir çocuk ve aklında bile olmayan bir kocayla ödemişti. Mert de belki bu şekilde ödeyebilirdi; kendisine tutkun olan kadını bir başkasına kaptırarak! İntikam güçlü bir duyguydu. Elinde olmayan, bir çeşit intikam hissiyle doluydu. Dün gece o kadar istekli olmasının sebebi belki de Mert'ten intikam almak istemesiydi. Onun kaybettiklerini Salih'e sunmak vicdanını sızlatsa da kalbini rahatlatıyordu.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Dokuza geliyor."

"Çok erken!" diye sızlandı hafif bir gülümseme ile. Sonra gülümsemesi azaldı. Salih'ten ılık bir tepki görmemişti. "Bir... Bir sorun mu var?" diye sordu yavaşça. Bir yandan da bacağını yana kaydırıp altta sıkışan örtüyü çıplak vücuduna çekistirmeye çalışıyordu. O böyle çatık kaşlarla baktıkça, karşısında çıplak olmak utanmasına sebep olmuştu.

Örtü göğüslerine erişmek üzereyken Salih uzanıp onu durdurdu.

"Evet, var!" dedi yavaşça. Gözleri gergin göğüslerinde geziyordu.

Genç kadın huzursuzca kıpırdandı. Sabah sabah çok mu kötü görünüyordu acaba? Sevişirlerken tokası başından çıkıp gitmişti. Saçları haliyle epey dağılmış olmalıydı. Bir gram bile makyajı olmadığı için ona çirkin görünüyor da olabilirdi fakat normalde hafif bir rujdan başka bir şey sürmezdi ki!

"Ne... Ne var?" diye sordu endişeyle. Yutkunmuştu. "Kızgın mısın yoksa?"

"Ne için?"

"Seni zorladığım için!" Yanakları kızarmıştı. "Sevişmemizi istememiştin!"

"Hayır!" dedi genç adam kesin bir sesle. Sonra ilk kez gülümsemi. "Hayatımın en güzel gecesi olduğunu da gizlemeyeceğim. Çok güzeldi."

Aydan elinde olmadan rahatlamıştı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Yani hem kızmadın hem de güzeldi öyle mi?"

"Evet, öyle."

Aydan o anların hatırasını hâlâ benliğinde taşıyordu. "Ben de ... sevdim!" dedi utanarak. "Sen de çok iyiydin." Örtüyü yeniden çekti ama Salih'in eli yine ona engel olmuştu, hatta yumuşakça bir dokunuşla göğsünün üzerine kapandı.

"Güzel bir şey yaşamayı istedim." diye mırıldandı Salih. Ağır ağır okşuyordu. "Önceki tecrübenden sonra çok daha iyi olmasını istedim."

"İtiraf etmek gerekirse ... hayal ettiğimden bile güzeldi. Öleceğim sandım bir an." Dudağının kenarını utançla dişledi. Kocasının gülümseyen dudaklarına baktı. "Bana böyle şeyler söyletme!" diye suçlarcasına konuştu.

O okşadıkça, vücudunun yeni sinyaller vermeye başlaması şaşırtıcıydı. Göğüs uçları zaten hemen sertleşmişti. Bunun olmasını engelleyebileceği bir yöntem var mıydı acaba? Azgın bir kadın gibi görünmek istemiyordu ve bu tepkisine engel de olamıyordu!

"Okşamayı bırak da ... sorunun ne olduğunu söyle hadi!" dedi dikkatini toplamaya çalışarak.

Salih'in yüzü yeniden ciddileşti. Düşünceli bir hali vardı. "Sana Mert'le olanların çoğu, senin sandığın gibi değilmiş!" dedi. Durup sözlerini anlaması için bekledi. "O sana, senin sandığından bile daha az şey yapmış!"

"An... Anlamadım?..." diye kekeledi Aydan. Gerçekten güzel gözleri soru işaretleriyle doluydu.

Salih sessizce durdu bir iki saniye. Sonra eli aşağıya kaydı. Karısının vücuduna dolanmış örtüyü çekip aldı. Eliyle bacaklarının arasını işaret etti. "Cevap orada..."

Aydan onun ne demek istediğini hâlâ anlamamıştı. Yattığı yerden hafifçe doğrulup onun işaret ettiği yere baktı. Pek bir şey

görememişti. Sonra gözleri beyaz çarşafıta sırtan renkli bir kısım görmüştü. Kırmızıya yakın bir lekeydi bu. Dehşetle irkildi!

“Aman Allah’ım!” diye küçük bir çığlık attı. Utanmayı unuttarak ince bacaklarını iki yana açtı. Çekici kıvrımlarında ve bacaklarının bir kısmında hafif kan lekeleri vardı. “Düşük mü yapıyorum?” dedi korkuyla fakat hiç de öyle hissetmiyordu. Eliyle yokladı. Hayır! Kanaması falan yoktu. Eline bir şey bulaşmamıştı. Mevcut kanlar da kurumuştur.

Gözlerini kocasına çevirdi. O da sakın bir ifadeyle bacaklarına ve arada kalan pürüzsüz kıvrımlara bakıyordu. Aydan hemen bacaklarını kapattı. Düşük korkusunun içinde bile o yakıcı bakışlardaki ısıdan utanmıştı. Gece dakikalarca oralarda gezinen dudakları hatırlamamaya çalıştı.

“Meraklanma!” dedi Salih rahatlatıcı bir sesle. “Düşük olsaydı eminim daha çok kanardı! Canın da acırdı. Bu dün gece olmuş. Yani sevişirken.”

Aydan’ın birazcık rahatlaması için bu cümle yeterliydi. Hakkı olduğunu biliyordu. Bu kan eskiydi. Acısı hiç yoktu hatta kocasının gözleri orasında gezinirken, utancının yanında o rahatsız edici heyecanı yine duymuştu. Bu adam baktığı her yerde nasıl olup da okşuyormuş gibi bir etki bırakabiliyordu?

“Pe... Peki, neden?” diye sordu Aydan saf bir merakla. Örtüyü yeniden üzerine çekmişti. Bu sefer göğüslerini de örtecek kadar şanslıydı ama çok acele etmemişti. Acemi bir bakire gibi davranması saçma olurdu. Zaten adam her yerini görmüştü. “Kanama olduysa ikimiz de neden hissetmedik?”

“Bunu ben de sabahtan beri düşünüyorum!” dedi Salih. “Sen uyurken fark ettim bu kanamayı... Sonra bir doktor arkadaşımı aradım!”

Genç kızın aklına hemen onun arayabileceği birisi gelmişti. “Tülin Hanım mı?” diye sordu utanarak.

“Hayır! Bu konuyu ona anlatamam. Sanırım hâlâ senin ilk erkeğin olduğumu ve bebeğin benden olduğumu sanıyor.” Genç adamın sesi biraz alaycı olmuştu. “Onu hayal kırıklığına uğratmak

istemedim. Haklı da olabilirdi üstelik. O yüzden konusunda uzman başka bir arkadaşımı aradım."

"Anladım... Sonra?"

"Neden kanama olduğunu sordum. Düşük olup olamayacağını sordum. Olsaydı anlayacağımızı söyledi. Kanama az ise bakire olabileceğini söyledi. Ona mecburen önceki ilişkini ve bakire olmadığını anlattım. Kafası karıştı haliyle."

"Karının bu özelliklerini başkasına anlatman benim adıma çok utanç verici!" diye homurdandı genç kadın. "Eee? Peki, ne dedi?"

"Hiç..." Salih hafifçe gülümsedi. "Bir doktora gidip göstermemizi söyledi. Rahminde küçük kist oluşumları olabilmemiş ve kanayabilmemiş!"

"Saçma! Gayet sağlıklı benim rahmim!" diye itiraz etti Aydan. "Neredeyse yirmi senedir benimle! Kist olsaydı bilirdim."

"O halde başka bir ihtimal olmalı!" dedi Salih yine gülümseyerek. "Sen uyurken bunu düşünüyordum. Sana bakarken aklıma başka bir detay geldi." Sesi gizemliydi biraz. "Gece fark ettiğim ve o anda çok önemsemediğim bir detay! Böylece o kanamanın ne olduğunu keşfettiğimi düşünüyorum."

Aydan merakla durup bekledi. Onun devam etmesini, endişelerini yok etmesini bekledi. "Yani?" diye sordu sabırsızca. "Salih! Çılgılık atacağım şimdi! Bu sefer geceki gibi zevk dolu bir çılgılık da olmayacak, haberin olsun! Düşük değilse ne? Korkutma beni de söyle!"

Genç adam başını salladı. "Peki... Aklıma gelen detay şuydu. Dün gece ilk birleşme anımızda ... kasıldın! Canın acıdı! Hatırlıyor musun? Beni durdurdun."

Aydan bir şey anlamamıştı. Güzel gözleri merakla bakıyordu. "Evet ama ... sonra geçti!"

"Normalde acımaması lazımdı. Bakire değildin çünkü."

"Öyle mi?" Gözünün önünde genç adamın çıplak hali canlandı. Avucunda tuttuğu o aşırı heyecanlı organın boyutlarını hatırlayınca sanki ilk anda acıması daha doğal gibi gelmişti.

"Evet..." diye onayladı genç adam âdeta uzman bir görüşle.

Aydan'ın yüzü biraz değişti. Gözleri kocasının gözlerinde takıldı. "Kaç bakire ile seviştin?" diye anlamsız bir kıskançlıkla sordu. İçindeki duygunun kıskançlık olduğunun bile farkında değildi.

"Konumuz bu değil."

Aydan zaten o soruyu neden sorduğunu bilmiyordu. Bilmese de aşırı merak etmişti. Daha sonra yine sorabilirdi elbette. Yeniden asıl konuya dönmeye karar verdi. "Ben her seferinde canım biraz acıyacak diye düşünmüştüm." dedi. Tecrübesizliğinin sözlerle dökülüştüğü bu.

"Yok öyle bir şey prenses!.." dedi Salih gülümseyerek. "Gerek-siz bir sertlikle birleşme olmadığı sürece tabii!"

Bu cümle bile Aydan'ı heyecanlandırmıştı. Dün gece sevişirlerken, Salih'in sonlara doğru biraz sertleştiğini hatırlıyordu. Üstelik bunu ondan kendisi istemişti. Azıcık sertlikten hoşlanabilirdi galiba.

"Lütfen artık sadede gelir misin?" dedi düşüncelerinden kurtulmaya çalışarak.

"Öyle olsun... Şöyle ifade edeyim o zaman... Bence sen ... dün geceye kadar bakireydin!"

Aydan öylece kalakaldı. Şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra aynı şaşkınlıkla güldü. Sadece birkaç saniye... Salih'in gülmediğini ve ciddi olduğunu fark edince gülümsemesi dudaklarında kayboldu. "Saçmalama ya!"

"Ciddiyim ben."

"Ben de hamileyim, aptal!" dedi yine gülümsemeye çalışarak. "O yüzden evlendik! Hatırladın mı? Bir milyon dolar da var işin içinde! Onu unutmazsın."

"Hamile olduğun doğru..." diye onayladı Salih.

"Doğru tabii! Yani bakire olamam! Belki şu kolay yırtılmayan zarlardandır bendeki."

"Öyle olsaydı, sevişme boyunca kanardı ve acırdı sanırım. Sadece ilk anda oldu."

"Bu dediğin şey imkânsız!"

"Sana bir şey sormak istiyorum. İyi düşün... İlk seferinde korktuğunu ve canının acıdığını söylemiştin, değil mi? Dün gece seninle

ilk birleştığımızda de canın acıdı. İkisinde de aynı mıydı? Benzer bir acı mıydı?"

Aydan gözlerini kırıştırdı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Hatırlamaya çalışıyordu. "Hayır..." diye mırıldandı sonra. "Ben ... o gece kendimi çok kasmıştım. O durmak istemedi. Zorlaması yüzünden canım çok yandı. Pantolon fermuarı ve kemeri de etime batıyordu. Yani tam ... tam hatırlamıyorum! Her şey bir iki dakika sürdü..."

Genç adam başını salladı. "Nasıl olursa olsun, hissederdin. Dün gece hissettiğin gibi ... hissettin mi?"

Aydan hafifçe kızarmıştı. "Nasıl yani?"

"Açık olmak gerekirse ... ben içindeyken ... hissettiğin şeyleri onunla da hissettin mi?"

Genç kadın iyice kızarmıştı. "Ne bileyim ben?" Sustu bir an. "Seni içimde hissettiğim gibi hissetmedim onu... Zaten içime girmek için bastırırken canım çok acıyordu. Keyif alacak halde değildim. Korkuyordum..."

"Beni hissettin ama değil mi? İçinde?"

"Saçmalama! Tabii ki hissettim!" Onun açık bacakları arasındaki güçlü hareketleri aklına gelince, kasıkları bir anda yeniden sızlamıştı. Buna alışma evresi var mıydı acaba? İstemsiz heyecanlanmak hiç hoş değildi. Gözleri genç adamın şortuna kaydı. "O şey ... hiç de küçük değil! Nasıl hissetmem?" diye masumca ekledi. Heyecarı daha da artmıştı. Genç adam sessizce durunca, Aydan'ın kaşları kalktı. "Ne olduğunu anlamadım şimdi ben? Salih? Ne düşünüyorsun bana öyle bakarak?"

"Bence durum şu..." dedi genç adam yavaşça. "Mert seninle sevişmek istedi. İç çamaşırını bile çıkarmadığını söylemiştin. Bence sana sahip olamadı bile! Sen bacaklarını kasıp kapatınca, fazlasıyla tahrik oldu. İçine tam giremedi ama aşırı heyecandan boşalmasına engel olamadı..."

"Öyle bir şey olabilir mi?"

"Elbette."

"Ben de senin boşalman niye o kadar uzun sürdü diye düşünüyordum!" dedi yalandan bir suçlamayla. "Demek sen onun kadar heyecanlanmadın!"

"Her erkeğin boşalma süresi farklı olabilir. Ben kendimi tutabilirim. Kimi erkek de tutamaz."

Aydan düşünceli bir şekilde gözlerini aşağıya indirdi. "Şimdi neredeyse bir dakika süren, sevişme bile sayılmayan bir birlikle hamile mi kaldım ben? Bu çok saçma! Hem bakire hem hamile olamam."

"Olabilirsin..." dedi Salih kesin bir sesle. "Telefondan internete girip baktım. Birkaç sağlıklı spermin içeriye girmesi yeterli! Birleşmeden bile, hatta boşalmadan bile hamile kalılabileceği söyleniyor. Sürtünme sırasında akan sıvılarla..."

"Yok artık! Nasıl?"

Salih omuz silkti. "O kadarını da sen araştır artık. O gece işiniz bitince ... temizlendin mi?"

"Temizlenme mi? Ne temizlenmesi?" dedi Aydan ters bir sesle. "Beş yıldızlı bir plaj değildi orası doğrusu... Kuytu ve ağaçlık bir yerdi. Giydiklerim yırtılmıştı. Üstüm başını ot ve topraktı. Kimseye görünmeden hemen eve döndüm. Evde temizlenebildim."

"Ertesi gün hapı?"

"Bunları bilecek kadar yetişkin değilim ben!" dedi Aydan kızgınca. "Hap map aklıma gelmedi. Gelse bile hafta sonuydu ve her yer kapalıydı zaten. Aileme belli etmeden eczane eczane gezemedim."

Genç adam başını salladı. "Anladım... Durum bu işte! Anlaşılan spermlerden bir tanesi çok şanslıymış!"

Genç kadın yeniden çarşaftaki lekelere baktı. Buna inanmak ne zordu? Olabilir miydi? Ne kadar da karışmıştı işler! Sevdigi adama bekâretini verdiğini ve ondan hamile kaldığını sanırken, sadece kendisini kurtarmak için evlenmiş olduğu bir başka adama gerçek masumlüğünü altın tepside sunmuştu! Gerçi çok masum sayılmazdı ya neyse!

Düşünceli bir şekilde ona baktı. "Hiç değilse..." diye başladı. Sustu kelimelerini toparlamak için. "Eğer gerçekten buna inanıyorsan, hiç değilse bu evlilikte ... paranın dışında kazandığın bir şey daha oldu! Hoş bir ikramiye olmalı!"

Gözleri Salih'in gözlerindeydi. Genç adamın hafifçe irkildiğini gördü. Öyle çok değildi ama irkilmmişti işte. Gülümsemesi yavaşça azaldı. Kopkoyu mavi gözlerindeki ışık kısmen söndü.

Aydan onu kırmak istememişti ama kırdığını hissetti.

"Bekâretin... çok umursadığım bir şey değildi." dedi genç adam. Yüzü ciddi, sözleri kesindi.

Bu sefer Aydan irkildi. Onun irkilmesi daha görünürdü. Gözleri Salih'in kollarının aksine, öfkeli pırıltılarla doldu bir anda. "Kocam olarak ... bu ... önemsiz bir hediye mi sence?" diye sordu.

"Önemli elbette fakat bizim evliliğimiz sevgi üzerine değildi. Senin de dediğin gibi, evliliğimiz karşılıklı anlaşmaya dayalı. Benim için maddiyat, senin için uysal bir koca ve bebek üzerine. Bakire olup olmaman beni niye ilgilendirsin ki?"

Aydan neden sinirlendiğini, dahası niye üzüldüğünü anlayamıyordu. Duruşu gerginleşti. İnce boynu zarif bir şekilde dikleşti. "İlgilendirmiyor mu?"

"İlgilendirmeli mi?"

"Önce ben sordum!" dedi genç kadın öfkeyle. "Bana neden böyle trip atıyorsun ki? Ben sana kötü bir şey söylemedim. Ben sana hakaret etmek istemedim. Öylesine bir şey söyledim. Ben zaten bakire olduğumun farkında bile değildim. Sen söylemesen anlamazdım!"

"Evet, sevişmesek ben de anlamazdım!" dedi genç adam. "Senin masum olmadığını ve başkasından hamile olduğunu bilerek evlendim. Dolayısıyla gerisi çok önemli değil. Sadece bir konuyu açığa çıkardık işte!"

Aydan sessizce duruyordu. Onun sözleri canını acıtıyordu. Söylediği her şey doğrudu elbette ama yine de bunu böyle açıkça söylemesi, genç kadını üzüyordu. Vücudunu tutan örtüyü parmakları

arasında iyice sıkıştırmıştı. "Ya... Ya hamile... değilsem?" diye fı-sıldadı.

"Böyle bir şey olma ihtimali yok." dedi genç adam.

"Neden? Midem bile bulanmıyor daha!" diye itiraz etti Aydan.

Bu gerçek birkaç gündür aklını meşgul edip duruyordu. Hamile olmamaktan korkuyordu.

"Bu ay âdet geçirdin mi peki?"

"Şey... Hayır!"

"Yaptırdığın kan testinin de yanlış olacağını sanmıyorum. Kemer'deki nüfusun yarısı Tülin ablanın eline doğmuştur. Kazara bile olsa hamilesin ama istersen bir doktora daha gidip yeni bir test yaptırabiliriz."

"Birlikte mi?"

"Birlikte tabii!"

"Evet... Çok sevinirim. Ancak birkaç gün daha bekleyelim. Baylayından sonra olsun."

Gülümsemeye çalıştı. Hâlâ onun az önceki sözlerinin şaşkınlığını yaşıyordu. Demek dün geceye kadar bakireydi! Ne kadar inanılmazdı! İlk gecesinin özel olmasını istemişti ama beklediğinden de özel olacağını hiç düşünmemişti. Salih'in ona yaptıkları çok güzeldi. Hiç korkmamıştı. Hâlâ bakire olduğunu bilse korkar mıydı acaba? Hayır! Sanmıyordu. Salih'in, Mert'den çok daha tecrübeli olduğu ve ne yapacağını çok daha iyi bildiği kesindi.

Salih yataktan kalktı. "Hadi artık hazırlan. Kahvaltıya gidelim." dedi ona.

"Evet, tamam..." Örtünün vücudunu açıkta bırakmasını engellemeye çalışarak yataktan indi. Sarındığı o örtü ile bile çok güzeldi. Banyoya doğru yönelirken, gözü masanın üzerinde duran çantasına kaydı. Yönünü değiştirdi. Çantasını açıp içinden bir zarf çıkardı. Dönüp kocasına uzattı.

Salih'in bir kaşı hafifçe havalanmıştı. "Bu ne?"

"Çekin..." Salih hâlâ zarfı almamıştı. "Dün gece verecektim ama fırsat olmadı. Al hadi."

Genç adam bir şey demeden yavaşça uzanıp zarfı aldı. İçindeki çeki çıkarıp öylesine üzerinde yazan rakama baktı. Üzerinde kendi ismi yazıyordu.

"Tamam değil mi? Bu para bütün sorunlarını halleder."

"Çok cömertsin." dedi Salih biraz alayla. Tabii Aydan onun alay edip etmediğini tam anlayamadan bakmıştı.

"Şey! Hakkın bu senin... Güle güle harca." Salih'in kazandığı paradan dolayı dans edip taklalar atmasını beklemiyordu ama pek sevinmiş gibi de görünmüyordu. "Mutlu olmadın mı? Anlaşmamız böyle değil miydi?"

"Aynen böyleydi." dedi Salih gülümseyerek. Şortunun cebinden cüzdanını çıkarıp çeki içine koydu. "Yine de sanırım karnım tok olursa daha da mutlu olacağım. Hadi sen duşa..."

"Tamam. Birazdan hazır olurum."

Gerçekten de gençliğinin etkisi ile on beş dakika içinde hazırlanmıştı. Saçlarını çok kurutmadan odaya döndüğünde, Salih gözünü televizyondan ayırdı. Açıkça karısını izlemeye başladı. Aydan buna alışması gerektiğini biliyordu. En azından bu otelde! Dolabın olduğu kısma gitti. Havluyu vücudundan çekip kenara bıraktı. Sırtı kocasına dönük olsa da dolap aynasının hainliği ile karşı karşıyaydı. Üstelik kalçalarında gezinen gözlerin ısınısını hissedebiliyordu. Başını çevirip ona baktı.

"Utanmıyor gibi davransam da çok utanıyorum." dedi sevimli bir şekilde. "O kadar açık bakmasan olmaz mı?"

"Sadece daha güzel bir şey gördüğüm zaman olabilir. Bu da zayıf bir ihtimal..." Gülümseyen gözleri yandan görünen göğüslerine kaymıştı.

"Bu güzel sözleri başka kadınlara da söylüyor musun?"

"Çok az kadına!" dedi Salih gıcıklık olsun diye.

Aydan beyaz bikinisine uzandı. Altını giydi. "Şu bakire sayısını hâlâ merak ediyorum. Genellikle onlara söylüyorsundur sanırım. Güzel çıtırlara..."

"Bakireler başa derttir. Hiçbir erkek bunun heveslisi olamaz."

Aydan bikinisinin üstünü de giydiğinde ona doğru döndü. Arkasını bağlarken merakla kocasına baktı. "Gerçekten mi?" Salih cevap vermeden duruyordu. "Demek Mert o yüzden benden o kadar korktu."

"O senin evlilik isteğinden korktu."

Aydan durup düşündü bir an. "Haklısın. Onunla yaşamamı teklif etmişti. Evlilik ise aklında bile yoktu. Çocuk hiç yoktu..."

Salih öylece duruyordu. Genç kadın bikinisinin üstüne askılı kırmızı bluzunu ve sarı şortunu giydi. Sonra dönüp genç adamın önüne gitti. Kollarını açıp kendisini bir manken edasıyla gösterdi.

"Nasılım kocacığım?"

Salih'in gözleri ışıldamıştı bir an için. "Beni kahvaltıya gitmekten vazgeçirecek kadar güzelsin." diye itiraf etti. Aydan ayıplar gibi baktı.

"Akıllı adam fakat şu an için unut onu..." dedi gülümseyerek. Kocasının parlayan gözleri ve imalı sözleri hoşuna gitmişti. Yeni evli bir kadının kocası tarafından beğenilmesi keyifli bir şeydi gerçekten.

"Yani dün gece ilk ve son muydu benim için?" diye merakla sordu Salih. Gülümse de sorusunun cevabını merakla bekliyor gibiydi.

"Benim karnım aç demek istedim. Kahvaltıyı kaçırmak istemiyorum."

"Bu otellerde sürekli yiyecek vardır."

"Biliyorum ama ben kahvaltı yapmak istiyorum."

Salih uzanıp onun ince vücudunu nazıkçe kendisine çekti. "Bana hayır demediğinin farkındasındır sanırım?" dedi. Neyi kast ettiği açıktı.

Genç kadın iri gözlerini ona dikmişti. Kararsızca durakladı bir an. "Balayındayız..." diye tek bir kelimeyle kendini savundu.

"Yani?"

Parmakları kalın kolunda gezindi hafifçe. "Bunu gece olunca konuşsak? Dün sevişmek istemiyordun. Şimdi de kesin bir cevap mı istiyorsun?"

Salih başını salladı. "Biz erkekler böyleyizdir. Kolayca sahip-
leniriz."

"Hani özgürlük anlaşmamız vardı?"

"O seninle sevişmeden önceydi."

"Anlaşma anlaşmadır bayım!.." Kolunu okşamaya devam edi-
yordu. Gece o kollara nasıl zevkle tutunduğunu hatırlamıştı. "Peki..."
dedi sonra. "Bu gece belki yine bir şeyler yapabiliriz. Hem senin
teorini de test etmiş oluruz. Esasen yine kanamam ve acım olacak
mı diye merak ediyorum."

"Tamamen bilimsel diyorsun yani?" Bir eli kalçasına kaymıştı.
Kocaman avucu dar kalçasını kolayca kavramıştı.

Genç kadın onun elini tutup yumuşakça çekti. "Tamamen bi-
limsel... Akıllı durur musun? Kahvaltı saatimiz kaçacak."

"Korkak..."

Korkuyordu gerçekten. Genç adamın deli mavi gözlerine ba-
karken kavramıştı bunu; vücudunda hissettiği şeylerden, kolayca
tahrik edilmekten, bir yabancıнын kollarında huzurlu olmaktan
korkuyordu. Mert'le de ilk seferi böyle güzel olsaydı, birlikte ya-
şama teklifine belki o kadar kötü bakamayabilirdi.

Açık büfeden aldıkları yiyecekler çok güzeldi. Sonra birlikte
yüzmeye gittiler. Plajda en arkalarda, oldukça sakın bir bölgede
güzel bir şezlong bulmuşlardı. Şemsiyenin altında geçen birkaç saat
oldukça dinlendiriciydi. Arada sırada gidip yüzüyorlar, sonra da
gelip kitap okuyorlardı. Genç kadın kocasının bir kere bile önle-
rinden geçen alımlı kızlara bakmadığına şahit oldu. Başı önünde
dikkatle romanını okuyordu. Osman Aysu'nun Kutsal Resim
isimli romanı vardı elinde. Sürükleyici olmalıydı ki pek sesi çık-
mıyordu. Genç kadının gözleri, elinde olmadan bazen ona çevri-
liyordu. Sonra bunu her fark edişinde kendi kendisine kızıyordu.
Ne var ki her zaman böyle atletik, çekici bir erkek görmek müm-
kün değildi. Bu etkiyi, çevresinde onu süzen kızlardan da hisse-
diyordu zaten. Böyle çıplak gezmemeliydi. Onu plaja takım elbise
ile getirse iyi olurdu.

Gün güzel geçince, gecenin de güzel geçmesi garanti gibiydi. Yemek için ayrı ayrı duş alıp giyindiler. Birbirlerini seven yeni evli bir çiftten tek farkları, birbirlerini sevmeyen yeni evli bir çift olmalarıydı. Yoksa Salih durumu gayet iyi kurtarıyordu. Mesela herhangi bir yere girip çıkarken ona yol verip centilmen bir erkek gibi davranıyordu. Kalabalık içinde iri gövdesiyle ona yol açıyordu. Masaya otururken sandalyesini tutuyor ve âşık bir kocadan geri kalmayacak şekilde gözlerinin içine bakıyordu. Doğrusu her şey mükemmeldi. Aydan da kendisini kasmayı bırakmıştı. O da ona karşı daha yakındı. Yemekten sonra animasyon izlemişlerdi birlikte. Çok gülmüştü genç kadın, hatta gülerken sık sık kocasına sokulmuştu. Animasyon ekibi gerçekten de insanları eğlendirmeyi iyi biliyordu.

Daha sonra ellerinde içeceklerle plaja inmişlerdi. Önceki gece gibi sakin değildi. Bu sefer daha erken gittikleri için kendileri gibi bir sürü çift vardı. Çocuklarıyla o romantizmi yaşamaya çalışanlar aileler bile vardı. Aydan denize doğru ilerleyip bileklerine kadar suya girdi. Elindeki bardaktan içeceğini keyifle yudumlarken, yıllardır bu kadar güzel bir gün geçirmediğini düşünüyordu. Gözleri denizdeydi. Yine karanlıktı. Birkaç teknenin ışığı görölüyordu sadece. Arkasındaki kumların üzerinde ise kocası oturuyordu. Ayaklarını bir süre ılık suda tuttuktan sonra o da kocasının yanına gitti. Yere oturup omzunu ona yasladı hafifçe. Otelden gelen romantik müziği dinlerken, başı da omzuna doğru kaymıştı. Burnuna onun mis gibi kokusu doluyordu. Salih bu yakınlığa sesini çıkarmadı.

Genç kadın gözlerini ona doğru çevirdi. "Ne inanılmaz birkaç hafta yaşadık değil mi?" diyerek, soru sormaktan ziyade şaşkınlığını dile getirdi. "Üç hafta önce seni tanımıyordum bile!"

"Evet..." dedi Salih sakin bir sesle.

"Bu kadar kısa sürede evlenebilmemize hâlâ şaşıyorum."

"Öyle..."

Derin bir nefes aldı. Temiz havayı ciğerine çekti. Burnundan içeriye yeniden kocasının dikkat dağıtıcı parfümü sızmıştı. "Umarım bundan sonra her şey yolunda gider."

"Sadece bir ay erken doğum yapacaksın. Kimsenin ciddi bir kuşku duyacağını sanmıyorum."

"İnşallah!" Gülümsedi. "Sen olmasan hiçbir şey böyle güzel sonuçlanmayacaktı. Desteğin için teşekkür ederim. Kazanacağın paranın dışında özel bir destek verdiğini biliyorum. Ailemin sana bayılması beni gerçekten çok mutlu etti. Sanki gurur verici bir iş yapmışım gibi hissediyorum."

Salih sessizdi. Gözleri denize çevrilmişti.

Önlerinden bir çift geçti. Birbirlerine sarılmışlardı. Mutlu görünüyorlardı. Birbirlerine sahip oldukları için şanslı olduklarını düşünüyorlardı belki de... Aydan içgüdüsel olarak Salih'e biraz daha sokuldu. O da şanslıydı. Bunu biliyordu. Normal şartlarda böylesine gösterişli ve iyi bir koca bulması kolay değildi. Onun gibi adamlar ortalıkta cirit atmıyordu. Salih'ten başka kim olursa olsun, ailesinin onayını alamazdı. Bunu hissediyordu. Bunun huzuru ile gülümsedi. "Keşke burada dört günden fazla kalabilseydik!" dedi kocasına.

"Niye?"

"Ne bileyim..." dedi genç kadın. "Güzel bir gün geçirdim. Burası çok güzelmiş."

"Bizim pansiyondan sonra güzel gelmesi normal." dedi Salih tatlı bir gülümsemeyle. "İstersen biraz daha kalabiliriz." Sonra şakayla mırıldandı. "Para sorun değil. Yarım milyon dolarım var benim. Tabii benden sıkılmazsan..."

"Sıkılma değil de..." Kararsızca onun gözlerine bakıyordu. "Gitmemiz lazım. Haftaya okul açılıyor. Senin de işlerin olmalı."

"Artık sen öncelikli işlerimden birisin. Ankara'ya ben de seninle geleceğim. Nerede yaşadığını, nasıl bir ortamının olduğunu görmek istiyorum."

"Evet, güzel olur. Evimde sana ait birkaç eşya da bırakmalısın. Ayrıca daha büyük bir yatak almalıyız. Ailemden birisi gelirse, birlikte yaşıyormuşuz gibi görünmeli. Hem birlikte doktora da gidecektik."

"Gideriz..." Biraz duraklamıştı.

"Bir şey mi var?" diye sordu Aydan.

"Senin hamile halinle tek başına yaşayacak olman ... biraz kafamı kurcalıyor!"

Aydan güldü. "Ne?" Genç adam cevap vermeyince de onun ciddi olduğunu anladı. "Mert açısından mı böyle konuşuyorsun?"

Salih'in kaşları çatıldı. "Mert de aklımdaki bir sorun ama asıl düşündüğüm bu değil. Senin yaşında hamile bir kadının tek başına bir dairede yaşaması pek doğru değil gibi geliyor."

"Saçmalama!" Genç kadın biraz pervasız olmaya çalışarak yeniden güldü. "Daha önce de tek başıma kalıyordum o evde. Büyük bir site! Hiçbir şey olmaz. Zaten hamileliğim bana beş altı ay boyunca sorun yaratmaz diye düşünüyorum. Sonra duruma göre bakarız. Belki son aylarımı, rapor alıp evde geçiririm. Durumu kurtarmak için senin yanına bile gelebilirdim ama senin bir evin bile yok." Durup düşündü bir an. "Aslında Kemer yerine Ankara'da bir iş kursan, tüm sorunlarımız çözüldü. Çok güzel olurdu. Ankara'da daha çok iş yapabilirdin."

Salih sessizdi. Gözleri karısının üzerindeydi. Ne düşündüğü tam belli olmuyordu.

"Birbirimizi rahatsız etmeden yaşadık." diye devam etti Aydan. "Evde sana göre kocaman bir odam daha var. Sadece ailemden birisi gelince aynı odada kalırsınız. Şüphelenirler yoksa! Babam ve ağabeyimin Ankara'da bir sürü tanıdığı da var. İkisi de işini geliştirmende sana memnuniyetle yardımcı olurlardı. Ne dersin?"

Salih gülümsedi. "Güzel teklif..."

"Güzel tabii." Gözleri ışıldamıştı Aydan'ın. Daha önce ona böyle bir şey teklif etmeyi düşünmemişti. Evlilikleri, anlaşmaları gereği birbirlerinden ayrı olarak sürecekti. Ancak bir anda, birlikte yaşamaları düşüncesi yüreğini ısıtmıştı. Artık Salih'e yüzde yüz güveniyordu ve kendisine ondan bir zarar gelmeyeceğini biliyordu. Onun varlığının hamileliği boyunca kendisine güven vereceğini de biliyordu.

Genç adam elindeki meyve suyunu yudumladı. "Düşünmem lazım. Kemer'de yapmak istediğim şeyler var. Ankara'ya ise hiç ısınmadım."

"Kemer küçük bir yer! Ne yapsan çok ilerleyemezsin. Ankara her zaman fırsatlarla dolu olur."

"Ya biz?"

"Ne olmuş bize?"

Salih gizemli bir sesle sordu. "Diyelim ki birlikte yaşamaya başladık. Evde çekici bir kadın gezinirken ben nasıl davranacağım?"

19. BÖLÜM

Aydan ondan hafifçe uzaklaştı. Ne demek istediğini düşünüyordu.

"Dün gecenin bir devamı olmayacak, değil mi?" diye sordu Salih.

Genç kadının başı hafifçe öne düştü. Onun ne demek istediğini anlamıştı şimdi. "Hamile olunca pek çekici olmayacağım." diye kaçamak bir cevap verdi. "Sen de başkasını seven bir kadın istemediğini söylemiştin."

Salih gülümsedi. "Yani dün geceye rağmen şartlar aynı kaldı mı diyorsun?"

Aydan neden bu gülümseme ile rahatlamadığını düşündü. Başım salladı hafifçe. "Sence de öyle değil mi? Yani... Yani hâlâ hamile ve kalbinde başkası olan bir kadınsın."

Genç adam gözlerini denize çevirdi. "Evet, öyle. Sadece meraktan sordum. Dün gecenin bana özel bir hediye olduğunu biliyorum ama bir an belki normal bir evliliğimiz olabilir diye düşündüm."

"Dün gece sadece sana değil ... kendime de bir hediye idi." Uzanıp onun elini tuttu. "Gerçekten çok teşekkür ederim. Benimle seviştiği için bir erkeğe teşekkür edeceğimi hiç tahmin etmezdim ama öyle işte. Eğer beni reddetseydin, yıllarca bunun huzursuzluğunu çekecektim. İlk gecemi gerçekten çok güzel bir hale çevirdin."

Salih de onun elini hafifçe sıktı. "Birlikte yaptığımız bir şeydi prenses!.. Teşekkür edilecek bir şey değil." Sesi gerçekten de sekteki becerisini göz ardı edecek kadar umursamazdı.

Aydan'ın dudakları kıvrıldı. Gözleri karanlığa rağmen ışılda-mıştı. Genç adamın rahat ses tonu Aydan'ın da rahatlamasını sağ-lamıştı. "Tabii balayımızda hâlâ sana aitim..." dedi yavaşça. Bu gü-zel günün yine güzel bitmesi gibi bir düşünce vardı aklında. Kaşları hafifçe kalktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Salih onu süzüyordu. O kadar güzel, o kadar masum duru-yordu ki! Başkasını sevmiş olsa da kocasma karşı elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Bu da genç adamı gerçekten huzursuz edi-yordu. Hafif rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırdı. Bir tutam saç ya-nağından dudaklarına doğru salındı. Salih farkında olmadan elini kaldırdı, o tutamı hafifçe yana çekti.

Aydan bu dokunuşun etkisi ile yanağını o ele yasladı. Nere-deyse gözlerini kapatacağı.

"Anlıyorum ama eğer istemiyorsan..."

"İstiyorum!" dedi Aydan kesin bir sesle. "Benim için ne evli-liğimizdeki şartlar ne de balayımızdaki şartlar değişti. Sanırım sa-dece ilk gecemin değil, balayımın tümünün özel olmasını istiy-o-rum. Hem sabah da dediğim gibi, canımın acıyıp acımayacağını merak ediyorum. Belki yine acır. Belki yine kanamam olur. Bu se-fer kontrol edeceğim. Belki sen yanıyorsundur."

"Yanılsam da yanılmasam da benim için o kadar önemli de-ğil." dedi genç adam. Sesi yumuşaktı. "Aşkına bu kadar yürekten sahip çıkan bir kadın, benim için dünyanın en masum kadınıdır."

Aydan bu sözlerin etkisi ile yutkundü. Hayır! Ağlamamalıydı. Neden birden böyle hissetmişti ki? Dudağının kenarını ısırды belli etmeden.

"Pek de sahip çıktığım söylenemez!" dedi yavaşça. Gülümse-meye çalıştı. "Hele dün gece yaptıklarından sonra! Sen de suçlu-sun! Yapmayı hiç düşünmediğim, tiksineceğimi sandığım bir şey yaptırdın bana!"

Salih onun neden bahsettiğini anlamıştı. Bir kaşı hafifçe kalktı. "Öyle miydi?"

Aydan gecenin karanlığında kızardığı belli olmadığı için memnundu. "Değildi!" diye itiraf etti bir iki saniye sonra. Sesi kısıktı. "Artık iğrenç bulmadığımı söyleyebilirim."

"Hepsi bu mu?"

"Daha ne olsun ki?" Utanarak gözlerini denize çevirdi. Karanlık denizin üzerinde gezinen teknelere baktı, ışıkları suya yansıyor. "Sanırım ... yine yapmak hoşuma gidebilir." diye alçak sesle itiraf etti. Bu da önemli bir itiraftı.

"Sanırım benim de gidebilir..." diyen genç adam ona hiç ayıplamadan bakıyordu. Gözleri pırıltılıydı.

"Ah, eminim." dedi gülümseyerek. Kısa bir duraklamanın ardından ayağa kalktı. Hafif bir rüzgâr yine saçlarını dalgalandırdı. Yüzünün bir kısmını örtse de dudaklarındaki muzip gülümseme görülebiliyordu. Elini kocasına uzattı. Teklifi çok cazipti. "Hadi deneyelim..."

O gece oteldeki odalarında her şey daha farklıydı. Zamanları daha çoktu. Salih onu çırlıçıplak soyup kollarına aldığı anda, bir süre öylece bakıştılar. Ayakta duruyorlardı. Aydan'ın gözleri kocasının dudaklarına kaydı. Hâlâ gerçek manada öpüşmemişlerdi. Salih öpüşmek istemiyor muydu yoksa Aydan'a olan saygısından mı uzak duruyordu? Oysa şu anda kendisi bunu fazlasıyla istiyordu. Bu çekici dudakları kendi dudaklarında hissetmek nasıl bir duygu, anlamak istiyordu.

"Öp beni!" dedi yavaşça. Kolları genç adama dolanırken çıplak göğüsleri kocasının göğsüne yapıştı iyice. Dudaklarını davetkâr bir şekilde uzattı.

Daha önce hiç böyle bir istek duymamıştı. Dudakları usulca örtüldüğünde, inanılmaz bir hazla doldu. Gözleri kapandı. Kendisini onun tecrübesine bıraktı. Öpüldükçe ağzına dolan lezzet, Salih'e daha da sıkı sarılıp daha fazlasını istemesine sebep oluyordu. Dakikalarca öpüşebileceğini hissetti. Dudaklarını aralayıp ağzına sızan becerikli dili kendi dili ile karşıladı. Belinden kalçasına kayan eller, çıplak tenini okşuyordu. Parmaklarının ucunda yükselirken, kasıklarını ona bastırırdı.

Sonunda dudakları ayrıldı. Aydan mahmur gözlerle kocasına bakıyordu. Salih geriye gidip kendisini yatağa bıraktığında, gri gözleri onun atletik bedeninde gezindi. Genç adam eliyle küçük bir işaret yapmıştı. "Gel bakalım..."

Genç kadın dizlerinin üzerinde yatağa çıkarak ona doğru yaklaştı. Bu sefer kontrol tamamen kendisindeydi. Kocasının iri gövdesi üzerine uzanırken, eli göbeğinden aşağıya kayıp aradığı şeyi buldu. Zevkle sıkarken, dudaklarını yine kocasının dudaklarına uzattı. "Öpmeye buradan başlayacağım..." dedi ona. Küçük öpücükleri beklendiği gibi uzun öpücüklere dönüştü. Sonra dudaklarını kalın boynuna götürdü. Tıraş parfümü burada daha yoğun ve daha cazipti. "Buradan devam edeceğim..." dedi dudaklarını gezdirerek. Bir iki dakika sonra oradan aşağıya kaydırıldı. Dudakları ve dili geniş göğsünde gezindi. "Sonra burası..." Sonra tahrik eden sıcak öpücükleri, genç adamın karnına doğru kaydı. Bir yandan da eliyle sımsıkı tuttuğu şeyi okşuyordu. Sıra ona geldiğinde hiç duraklamadı. "Bu da tabii!" dedi. Dudaklarını eline dokundurduğunda, Salih'in gerilmesi ona yine daha fazla cesaret vermişti.

Genç adam engel olmasaydı, sonuna kadar gidebilirdi. Dakikalar sonra Salih elini uzatıp onu durdurdu. Sonra kendisine doğru çekti. İnce vücudunu yana yatırıp üzerine doğru uzandı:

"Sıra bende!" dedi parlak gözlerle.

O daha yavaştan alıyordu. Vücudunun her bir santimini acele etmeden öptü. Dudakları, elleri ile birlikte çalışıyor, Aydan'ı acımasızca kıvrandırıyor. Sonunda aralık bacaklarına doğru gövdesini yerleştirdiğinde, genç kadın olası bir acıya hazırlandı. Canının hiç acılaması ise kocasının tahminlerini doğruluyordu. Minik inlemeleri sıklaştıkça, teslimiyeti de artmıştı. Çok kısa bir an için bile Mert aklına gelmemişti. Hiçbir şekilde ihanet hissi duymadı. Delice bir hazla orgazma erişirken, yüreğinde zerre kadar pişmanlık yoktu. Tek istediği, kucakladığı dev gibi adamı daha fazla hissetmek, onu da mutlu etmektir.

İlk sevişmelerinden sadece on dakika sonra Salih ona yine sarılmıştı. Aydan ilk kez üstte, farklı bir pozisyondaydı. Kalçaları

çekiştirilip göğüsleri okşanırken, yeniden bir zevk seline kapılıp gitti. Bu pozisyonda, kocasının sert hareketlerine kendisi de cevap verebiliyordu.

Her şey bittikten sonra Salih onun giyinmesine izin vermedi. Yanağını çıplak göğüslerine yaslayıp uyumuştı. Bir eli de sahiplenircesine diğer göğsünü kavramıştı. Aydan bu tarz yatmaktan hiç huzursuz olmadı. Kocasının gür saçlarına elini sokmuştu. Küçük okşamalarla gezinirken, o da uykuya daldı.

Sabah düşünü birlikte almak da ayrı bir zevk olmuştu. Hayatında bir ilkti bu! Mert'in de bunu ne kadar istediğini hatırlamıştı ilk anda. Kavgalarının başlangıç sebebiydi. Geniş duş alanında Salih'in vücudunu sabunlarken, minik bir pişmanlık duydu. Belki o sabah Mert'le duş alsaydı, her şey daha farklı olabilirdi. Belki hâlâ birlikte olabiliyorlardı.

Salih mermer oturma alanına oturup onu kucağına çektiğinde, ne istediğini hemen anladı. Zaten onu sabunlarken yavaş yavaş heyecanlandığını görmüştü. Heyecanlı erkekliğine dokunması Salih'in daha fazla dayanamayıp onu kucağına çekmesine yeterli olmuştu. Islak vücutları istekle birbirine dolandı. Salih hiç beklemeden ona sahip olduğunda ise, Mert çoktan aklından çıkıp gitmişti.

Genç kadın uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Gündüzleri denizin tadını çıkarmak, gece ise sevişmek hiç yaşamadığı kadar dolu bir tatmin duygusu veriyordu. Seviştikten sonra ise göğüslerine yatıp uyuyan adamı müşfikçe sarmak hoşuna gidiyordu. Dört gün süren balayı bittiğinde ise elinde olmadan üzüldü. O dört günde pişman olduğu hiçbir şey olmamıştı. Aksine, her şey çok güzeldi.

Balayı otelinden ayrılıp da Ankara'da uçaktan indiklerinde öğlen saatleriydi. Bir taksi tutup genç kadının Batıkent semtindeki evine gittiler. Yedi bloktan oluşan modern bir siteydi. Güvenlikten geçip içeriye girdiler. Taksi parasını ödeyen Salih araçtan inip gözlerini etrafında gezdirdi. Lüks bir yerdi. Bir yüzme havuzu ve çocuklar için güzel bir park alanı bile vardı. Çevresi, çoğu site-nin aksine duvarlarla değil, yeşil bitkilerle ve ağaçlarla çevriliydi.

"Nasıl buldun?" diye sordu Aydan.

Salih yeniden girişteki güvenlik birimine göz attı. Bu siteye yabancıların veya hırsızların girmesi imkânsız gibiydi.

"Güzelmış..."

"Güzel tabii! Babam bizzat gelip kendisi seçti burayı. Ev çok büyük değil ama bir öğrenci olarak işime yarıyor. Metroya da yakın. Çoğu zaman arabamı kullanmıyorum. Daha hızlı oluyor. Hem okulda zengin kızı gibi görünmek istemiyorum. Fazla dikkat çekiyor."

"Akıllıca..." dedi Salih. Sonra genç kadının beklemediği bir soru sordu. "Melike de burada mı oturuyor?"

Aydan o an durakladı. Kalbine ilginç bir sızı girmişti. İnana-mıyordu! Kıskançlık mıydı bu?

"Evet... O, şu karşı blokta oturuyor." dedi kendisini toplamaya çalışarak. Demek evlilik böyle bir şeydi? Sevmediği bir adamı kıskanacak kadar değişik bir bağ oluşturunuyordu. Hoşlanmamıştı bu histen.

"Ya Mert?"

"Onun Maltepe tarafında büyük bir dairesi var. Anıtkabir'e çok yakın." Yerde duran orta boy el çantasını aldı. Kıbrıs'tan satın almış olduğu şeyleri bu çantanın içinde toplamıştı. Kendi dairesinin bulunduğu binanın girişine yöneldi. "Diğer kızlar da Beşevler semtindeler. Birlikte kalıyorlar." dedi arkasından gelen kocasına.

Salih de valizleri almış, sessizce karısını takip ediyordu. Asansöre binip Aydan'ın oturduğu kata çıktılar. Her katta iki daire vardı. Aydan anahtarını çıkarıp dairesinin çelik kapısını açtı. Uzun süredir kullanılmadığı için dairenin içi hafif havasız kalmıştı. Hemen pencereleri açan genç kadın gözlerini kocasına çevirdi. Dikkatli mavi gözler etrafta geziniyordu.

"Nasıl buldun evi?" diye sordu gülümseyerek.

Burada bir aileden ziyade bekâr birinin oturduğu belliydi. Evliliklere mahsus o eşya kalabalığı yoktu. Etraftaki her eşya yeniydi. Aydan okul için geldiğinde hepsi yeni alınmış olmalıydı. Girdikleri oda salon olmalıydı. Sağda solda birkaç ders kitabı ve roman

vardı. Duvarlar kâğıt kaplıydı, üzerlerinde asılı birkaç yağlı boya tablo görünüyordu. Yerdeki halı da modern bir desene sahipti. Üzerinde renkli daireler ve çizgiler vardı.

"Güzelmiş!" dedi genç adam.

"Çok büyük değil. Yüz on metre kare."

"Bir kişiye yeterli..."

"İkimize de yeter." diye bir cümle çıkıverdi Aydan'ın dudaklarından. Bu konuyu bir daha hiç konuşmamışlardı. Salih'in Ankara'ya yerleşip bir iş kurup kurmayacağı belli değildi.

"Benim odam hangisi olacak?" diye sordu Salih. Gözleri odanın diğer kapısına çevrildi. Oradan bir koridor ve iki kapı görünüyordu.

Aydan eliyle işaret etti. "Gel..."

Salih onu takip etti yine. Koridor kısaydı. Solundaki kapıyı açtı. İçeride iki kişilik bir yatak görünüyordu. Sade ama şık döşenmişti.

"Annemle babam geldiklerinde burada kalıyorlar. Allah'tan babamın da boyu uzun da böyle büyük bir yatak aldırdı. Rahatça yatarsın. Nasıl?"

"Beğendim..."

Genç kadın dönüp diğer odanın kapısını açtı. İçeride ilk dikkati çeken şey kocaman kütüphaneydi. Çeşit çeşit romanla doluydu.

"Kitaplarımı paylaşmayı sevmem. O yüzden eve gelenlerden saklamak için burada tutuyorum. Hem yatarak kitap okumayı seviyorum."

Genç adam kitaplara nadide birer eserlermiş gibi parmak uçlarıyla dokundu. "Sanırım elbisesinden çok kitabı olan nadir kadınlardansın."

"Aynen..." dedi gülümseyerek. "Onlar benim kıymetlilerim." Gidip odasının penceresini açtı. "Hadi sen valizleri getir."

Genç adam valizleri getirdiğinde, Aydan durmuş, yatağına bakıyordu. Yüzü düşünceliydi. Kocasının geldiğini görünce ona döndü. "Buraya ikimiz zor sığarız. Yeni bir yatak almalıyız bugün!" dedi ona.

Genç adam onun valizini yere koydu ama kendisinininki hâlâ elindeydi. "Acelesi yok. Nasılsa yarın dönüyorum. Annenle baban da hemen gelmeyeceğine göre, bir dahaki gelişimde yatağı gider alırız." Salih onun ne demek istediğini anlamamıştı. Karşı odada yatacağını düşündüğü için o tarafa yöneldi.

Diğer yandan, Aydan da onun ne demek istediğini anlamamıştı. O kapıya doğru yönelirken, şaşkınca geniş sırtına baktı. Arkasından seslendi.

"Ne yapıyorsun?"

"Karşıya geçiyorum!" dedi Salih biraz safça.

Aydan gözlerini kırptırdı anlamaya çalışarak. "Geniş diye orada mı yatalım diyorsun?"

Salih duraklamıştı. Gülümsedi sonra. "Yatalım mı? Ben yatacağım yani değil mi?"

Aydan sonunda durumu anlamıştı. Balayının bittiği aklına o an dank etti. Otelde yaptıkları konuşmaya göre, artık aynı yatakta yatmaları ve hatta sevişmeleri gereksiz görünüyordu. Dört günlük umarsız, tasasız balayı bitmiş, yerini bir iş anlaşması doldürmüştü. Aydan, Salih'ten anlaşmalarına uymasını istemişti. Salih de zaten kalbi başkasında olan bir kadını istemiyordu! Yani her şey balayının o parlıtlı sisleri içinde yaşanmış ve unutulmuş olarak kalacaktı.

Kalbi inanılmaz bir şekilde sızladı. Çenesi kasıldı. Ne diyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Şimdi bu gece ayrı mı yatacaklardı? Bu son gecelerinde? Kim bilir bir daha ne zaman gelirdi bu adam!

İşte bunu hiç planlamamıştı!

Her şeyin bittiğini veya her şeyin yeniden başladığını biliyordu ama onun kollarında uyumaya o kadar alışmıştı ki ... bu son gecenin de öyle geçeceğini düşünmüştü. Diğer türlü sü aklına bile gelmemişti.

"Bu... Bu gece ayrı yatmak zorunda değiliz ki!" dedi soluk bir sesle. Sanki onu değil, kendi kendisini ikna etmeye çalışır gibiydi. Dudağının kenarını ısırıldı. Son dört gündür hiç düşünmediği şeyler söylemiş, yapmayı aklından bile geçirmedigi şeyler yapmıştı. Bir kere daha yapsa galiba gururu o kadar incinmezdi. "Yani sen

ayrı yatmak istersen bilemem ama bence ... bence bir sakıncası yok. Balayımız henüz bitmedi. Sen gidince bitmiş olacak."

Salih onun gözlerine bakıyordu. Kararsız gibiydi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." dedi yavaşça.

"Peki ama niye?"

"Sana rahatça açıklayamayacağım bir şey!" dedi Salih gizemle.

"Saçmalama Salih!" Ona doğru gitti. Tam karşısında durdu. Güzel gözleri ile kararsız mavi gözlerin içine baktı. "Aklındaki ne bilmiyorum ama bu gece birlikte yatmamızı engelleyecek bir sebep yok. Ben buna karşı değilim. Eve geldik diye bir anda iki yabancı olmamıza gerek yok. Bunu engelleyecek kadar güzel bir dört gün geçirdim. Sen geçirmedin mi?"

"Evet ama..." Ne diyeceğini bilemeden durdu. "Senin anlayamadığın, fark edemediğin şeyler var Aydan!" dedi sonra. O mavi gözlerin içinde bir anda beliren şey sevgi pırıltıları değilse eğer, büyük bir göz yanılması olurdu. Tabii hemen gözlerini kaçırdığı için Aydan bunu fark edemedi.

"Neymiş onlar?" diye merakla sordu. Kaşlarını çattı. "Yoksa yine başkasını seven bir kadın olduğum konusuna mı geldik?" Salih sessizdi. Aydan ona biraz daha sokuldu. "Salih! Lütfen hakkımı yeme!" dedi yavaşça. "Bu son günlerde başkasına değil, sana âşıkım gibi davranmadım mı?" Gözleri yine karşılaşmıştı. Gülmüştü. "İstediyin her şeyi yapmadım mı? Elini tuttum, sana sarıldım, öpüşlerine karşılık verdim. Seninle seviştin, kollarında uyudum. Seven bir kadın gibi davrandım. Öyle değil mi?"

"Evet..." dedi genç adam yavaşça.

"O halde sorun ne? Niye canın sıkkın? Beni mi istemiyorsun?"

"Yaptığının tehlikeli bir şey olduğunu anlamıyor musun?" diye açıklamaya çalıştı Salih.

"Gerçekten anlamıyorum." Uzanıp onun elini tuttu. Hafifçe çekti. "Hadi valizini şuraya koy da boşaltayım. Bazı eşyalarının burada kalması iyi olur. Sonra çıkıp büyük bir yatak alalım. Karnım da acıktı. Bildiğim çok iyi bir yer var. Tam da senin istediğin gibi et pişiriyor..."

Salih'in isteksizce de olsa ikna olması genç kadını mutlu etmişti. Önce kendi valizini, sonra onun valizini boşalttı. Yıkana-cak olanları ayırdı. Çamaşır makinesine attı. Geri dönünceye ka-dar bunlar yıkanmış olurdu. Eylül'ün ortası olduğu için Ankara biraz serinlemişti. İkisi de uygun kıyafetler giyip dışarıya çıktılar. Aydan otomobilinin anahtarını ona uzattı.

"Al bakalım."

Genç adam beyaz renkli otomobile baktı. Sadece parası olanın alabileceği bir araçtı. Bu sitede oturanların çoğunun zengin olduğu belliydi. Otoparktaki her araç neredeyse son modeldi.

Kısa sürede ulaştıkları Kızılay, artık oldukça hareketliydi. Son-baharın doğal hareketliliği başlamıştı. İnsanlar her bir yöne telaşla koşturuyor gibiydi. Trafik de yaz mevsimine göre iki misli yoğun-laşmıştı. Uygun bir otoparka girip otomobili bıraktılar. Önce ye-mek yemeye karar vermişlerdi. Aydan elini uzattı. Kocaman elin kendi elini küçük bir teredditle kavraması üzerine gülümsedi.

"Benden utanmıyorsun değil mi?" diye sordu muzipçe. "Be-nim yaşımda bir çıtırın elini tutmak için fazla da yaşlı değilsin."

"Koluma da girebilirsin."

"Böyle iyi..." Onun kocaman elini sıktı. Yürürken biraz daha sokulmuştu. Onunla artık sayılı saatleri kaldığını düşünüp duru-yordu nedense. Onu özleyecekti. İlgisini, koruyucu tavrını, o tatlı gülümseyişini, gözleriyle kendisini soyar gibi bakmasını, içini ür-pertmesini özleyecekti.

Kızılay'ın merkezinde, sade bir lokantada yedikleri yemek ger-çekten güzeldi. Şişe takılıp közde pişirilmiş et, Gaziantep usulü Küşleme'ydi. Koyunun sırtının iki yanındaki sinirsiz etten yapılan, lokum kıvamundaki etler gerçekten çok lezzetliydi. Burada daha evvel Mert'le de yediğini söyleme gereği duymadı. Mert konu-sunun Salih'i huzursuz ettiğini hissedebiliyordu.

Tam da o sırada telefonunun çalması ise çok şaşırtıcıydı. Ye-meği yeni bitirmiş, çaylarını içiyorlardı. Ekranda beliren ismi Sa-lih de görmüştü.

Aşkım Mert...

İnanamıyordu! Mert mi arıyordu onu? Bunca zaman sonra! Hem de en uygunsuz bir anda! Gözleri saliseler içinde kocasının yüzüne çevrildi. Onun ekrandaki ismi görebileceği bir açıdaydı telefonu. Görmüştü de! Hemen elini uzatıp kapatma düğmesine bastı. Biraz utanarak kocasına baktı.

"Affedersin!" dedi alçak sesle. "Numarasını silecektim ama... ama unutmuşum."

"Silmen saçma olurdu." diye mırıldandı Salih. "Açsaydın keşke..."

"Onunla konuşacak bir şeyim yok."

"Belki önemli bir şeydir."

"Olsun. Açmak istemiyorum." Gülümsemeye çalıştı. Önemse-miyormuş gibi davranmaya çalıştı. Heyecanını gizlemek için elinde geleni yaptı. Aslında Mert'in neden aradığını o kadar çok merak ediyordu ki... "Kalkalım mı artık?"

Salih hesabı ödemek için garsona işaret etti. Aydan telefonu elinde tutuyordu; bir mesaj sesi ile birlikte titremesini hiç bekle-miyordu. Çaktırmadan telefona baktı.

"Seninle konuşmamız lazım. Gerçekten evlendin mi?"

Telefonu sessize alıp çantasına attı. Mesaj sesini Salih'in duyup duymadığını bilmiyordu. Aslında neden duymasından çekindiğini de bilmiyordu. Onunla gerçekte karı koca değillerdi. Salih'in onun üstündeki hakları sınırlıydı. Buna rağmen huzursuz olmuştu. Mert niye durup durup böyle uygunsuz bir zamanı seçmişti? Hem ne diye evliliğini soran bir mesaj atmıştı?

Lokantadan ayrılıp yürüyerek birkaç sokak ileriye gittiler. Kocatepe Camisine çıkan yolda Aydan daha evvel büyük bir mağaza gördüğünü hatırlıyordu. Mağazayı bulmaları zor olmamıştı. Oraya kadar giden yolda, bu sefer Salih'in elini tutmak yerine koluna girmişti. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. En azından Aydan'ın kafası karışık bir haldeydi.

Mağazada her birisi sanat eseri olacak bir sürü yatak odası takımı vardı. O kadar güzellerdi ki genç kadın sadece yatağı değiştirmektense, komple bir takım almaya karar verdi. Nedense evi için alışveriş yapmak heyecanlanmasına sebep olmuştu. Mobilyacıda

gezinirken bir süre için Mert'i ve neden aradığını merak etmeyi unutmıştı. Satıcı adam, beğendikleri takımı ertesi gün göndermeye söz verdi. Elemanları gelecek ve takımı odaya kurup geri döneceklerdi. Yoğunluktan dolayı belki akşamı bulabileceğini söylemişti.

Aydan gülümseyerek kocasına baktı. Mağazadan çıkmışlar, yürüyerek geri dönüyorlardı. "Bu durumda yarın gece de mi kalacaksın?" diye sordu ona. "Beni tanımadığım işçilerle yalnız bırakmazsın sanırım." Salih sesini çıkarmamıştı. Bu bir onaylama olmalıydı ve Aydan neden bu kadar sevindiğini anlayamıyordu. Onun bir gün daha fazla kalacak olması içini ısıtmıştı. Girmiş olduğu kalın kola biraz daha sokulup keyifle yürümeye devam etti.

Eve döndüklerinde hava kararmıştı. Artık günler iyice kısalmıştı. Gelirken marketten birkaç şey de almışlardı. Aydan onları dolaba yerleştirirken, Salih salondaki koltuğa oturdu. Televizyonu açıp haberleri izlemeye başladı.

Aydan bu fırsatı değerlendirdi hemen. Yerleştirme işlemini yarıda bırakıp telefonunu çantasından çıkardı. Mert'ten yedi mesajın daha gelmiş olduğunu görünce şaşırdı. Dört kere de aramıştı. Mesajlarda onu geri araması ile ilgili cümleler vardı ama sebebini söylemiyordu. Neden evlendiğini de sormuştu.

"Evet, evlendim. Arama artık beni!" diye mesaj atıp telefonunu kot pantolonunun cebine geri soktu.

Telefonun sesi kısıktı ama cebinde titrediğini hissedebiliyordu. Aldıklarını dolaba yerleştirme işlemi bitince telefonu geri çıkardı. Mert onu üç kere daha aramıştı.

Çamaşır makinesindeki giysileri çıkarıp kurutma makinesine yerleştirdi. Onlar kururken bir kahve içecek zamanları olurdu. Fakat öncelikle annesini aramalıydı. Ankara'ya döndüklerini söylemeliydi. Onun merak edeceğini biliyordu. Balayı süresince bir kere konuşmuştu onunla; o da otele yerleştikleri günün sabahıydı. Salih'le seviştikleri ve bakire olduğunu öğrendiği o sabah, sesindeki mutluluğu annesinin de telefondan hissettiğini bilmiyordu.

"Anne! Nasılsın?" diye sordu telefon açılınca.

"İyiym kızım. Siz ne yaptınız?"

"Ankara'ya geldik biz. Salih iki gün daha benimle kalacak. Sonra işi için gidecek ama yine gelecek."

"Güzel. Felaket yağmur var burada. Orada hava nasıl?"

"Fena değil. Hafif bir serinlik başlamış. Sizler iyisiniz, değil mi? Babam nasıl? Ataman?"

"İkisi de iyi." Kadın bir an durakladı. "Bırak bizi de sen söyle... Balayınız nasıl geçti bakalım?"

O sırada Salih girmişti mutfağa. Mutfaktaki sebilden bir bardak su aldı. Genç kadın onu süzerken memnun bir şekilde gülümsemişti. "Çok güzel geçti!" dedi yavaşça.

"Her manada mı?" diye sordu kadın gerçekten anaç bir merakla.

"Evet..." dedi Aydan. Elinde olmadan yanakları kızardı.

"Mutlu musun peki? Bir sıkıntı yok değil mi?"

Mutlu muydu? Öyle olmalıydı. Şu anda mutsuz olması için bir sebebi yoktu. "Kesinlikle!" dedi annesini rahatlatmak için. Salih'le göz göze gelmişlerdi. "Anne, hadi ben seni yine ararım. Salih'in de selamı var bak."

"Tamam, sen de bizden yana selam söyle. Çok yorma kendini. Bebeğe dikkat et. En tehlikeli zamandasın."

"Ederim..." Telefonu kapatan genç kadın onu yeniden cebine attı. "Annemin selamı var." dedi kocasına. "Her anne gibi çok meraklı..."

Salih gülümsemişti. Suyundan son yudumu alıp bardağı bıraktı. "Aleykümselam."

Aydan gidip onun koca gövdesine sarıldı. Keskin hatlı gülümseyen dudaklarına bir öpücük kondurdu. İri eller de doğal bir şekilde kalçalarına kaymıştı. Aydan bu yakınlığı hiç garipsemediği gibi büyük bir tamamlanmışlık duygusu ile doldu. "Balayımızın çok güzel geçtiğini söyledim. Aslında her anını anlatmak için deliriyorum ama utaniyorum. Çok teşekkür ederim. İki hafta önce böyle mutlu olacağıma ihtimal bile veremezdim."

"Evet, çocuğun için bir engel kalmadı."

"Pislik yapma!" dedi Aydan yalancı bir azarlamayla. "Ben galiba kazara çok iyi bir koca buldum. Bu da az bir kazanım değil..."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurup ondan uzaklaştı. "Hadi sen git televizyon izle. Ben de kahve yapıp geliyorum."

O gece Aydan kendisini biraz yorgun hissediyordu. Hamilelik ve uçak yolculuğu buna sebep olmalıydı. Kızılay'da geçirdikleri zaman dilimi içinde de yorulmuştu. Kahveyi içerken pek bir şey hissetmedi ama ileri saatlerde yorgunluk ağır gelmeye başlamıştı. İçtikleri ilk çay sırasında gözleri gitmeye başlamıştı. Kocasının yanında oturuyordu. Gözünün önündeki televizyonun görüntüsü ise gittikçe silikleşmeye başlamıştı. Birkaç dakika sonra yerinde kaykıldığını, kocasının omzuna doğru yaslandığını bile hatırlamayacaktı. Elinden alınan çay bardağı bir kenara konmuştu. Salih kolunu kaldırıp onu güvenli kanatları altına müşfikçe hapsetti. Televizyonu izlerken gözü arada sırada derin bir uykuya dalan karısına çevriliyordu. Güzel hatlarını, masum görümlü yüzünü izliyordu.

Onun uyanmayacağı belli olunca, genç adam yerinde doğruldu. Aydan bir çocuk rahatlığı ile kucaklandığını ve yatağına götürüldüğünü fark etmedi. Salih onu soyarken, genç kadının gözleri aralandı sadece. Rahat bluzunu ve kot pantolonunu çıkaran genç adam, üzerini örttü. Giysilerini bir kenara koyarken, Aydan'ın telefonu cebinden düşecek gibi olmuştu. Telefonu yatağın yanındaki sehpa bırakırken, ekrandaki iki cevapsız aramayı gördü.

Aydan'ın hâlâ *Aşkım Mert* diye sevdiği adamı kayıtlı tutması normal gelse de yüreğini acıtıyordu. Onu ne kadar sevdiğini hissedip durmuştu. O kadar seviyordu ki sırf bebeği için bile hayata kafa tutmuş, büyük fedakârlıklarla savaşılmaya çalışmıştı. Bu yaşta bir kadının kolay kolay gösteremeyeceği bir bağlılıktı. Mert ondan ne istiyordu acaba?

Aydan üstüne çekilen örtü ile deliksiz bir uykuya dalmıştı. Sadece gece geç saatte Salih yanına gelince kıpırdandı. Dönüp, ikisine de dar gelen yatakta kocasına sarıldı. Güvenli kollarla sarılınca ve yüzünü geniş göğsüne yaslayınca, yeniden derin bir uykuya sürüklendi. Yüzünde bir gülümseme belirdiğini ise gözlerini tavana diken Salih fark etmedi.

Aydan sabah uyandığında yatakta tek başınaydı fakat hayal meyal Salih'in de bu yatakta yattığını hatırlıyordu. Elbette hiçbir şey olmamıştı. Uslu uslu uyumuş oldukları açıktı. Gözlerini etrafta gezdirirken pişmanlıkla iç çekti. Dün gece nasıl olup da erkenden uyuduğunu anlayamıyordu. Uyumak yerine daha eğlenceli şeyler yapabilirlerdi.

Yataktan inip önce oturma odasına geçti. Salih yoktu. Merakla etrafına bakınırken kapı kilidinin içinde dönen anahtar sesini duydu. Daire kapısı açıldı. Salih elinde birkaç poşetle görüldü. İçlerinde ekmek ve başka şeyler de var gibiydi.

"Uyandın mı?" diye sordu genç adam gülümseyerek. Kapıyı ardından kapatmıştı. Gözleri karısının üzerinde gezindi.

Aydan dağılmış saçlarını toplamaya çalıştı utanarak. "Çok uyudum değil mi?"

"Epey yorgundun."

"Hamilelik yüzünden sanırım."

"Olabilir."

Genç kadın ne yapacağını bilemeden duruyordu. O mavi bakışlar yine içini ürpertmişti. Salih elindeki poşetleri kaldırdı. "Taze ekmek, simit, su böreği ve çtır çtır Karaköy böreği..."

Aydan, tatlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Hayırdır? Apartman bize kahvaltıya mı geliyor yoksa?"

"Hepsi bizim!" dedi genç adam. "Ancak asansörde güzel bir esmerle karşılaştım. Kim olduğumu merak etti. Senin eşin olduğumu söyleyince epey şaşırıldı."

"Şarkıcı İclal olmalı..." dedi Aydan. "Belki sen de tanırsın. Televizyona falan çıkıyor."

"Evet, söyledim fakat tanımadım maalesef."

Genç kadın dudak büktü hafifçe. "Güzel mi buldun gerçekten?"

Salih onun tam önündeydi şimdi. Eğilip güzel dudaklarından öptü. "Senin kadar değildi."

"Doğru cevap ama... Ben... Ben tüm geceyi mahvettim değil mi?" Canı sıkındı. Hâlâ uyuyup kalmasına bozuluyordu ve Salih'in de bozulmuş olabileceğini düşünüyordu.

Genç adam boŖta kalan eliyle ona sarıldı. Gözlerinin içine baktı. "Sorun değil. Sana sarılıp yatmak çok güzeldi. Bunu hep yapabilirim. Ben de çok güzel uyudum." Bu tamamen yalandı. Kollarının arasında duran Aydan sürekli ona sokulup fazlasını ister gibi kıvranıp durmuŖtı. Bu kadar çekici bir vücut bir erkek için sıkıntı demekti.

"Ya?" dedi Aydan sevinmiŖ gibi. "Bak iŖte buna memnun oldum."

Kahvaltıları, radyodan gelen hafif Türk müziği ile daha keyifli hale geldi. Aydan duŖunu alıp gelinceye kadar Salih kahvaltı masasını hazırlamıŖtı bile. Her zaman basit bir kahvaltı ile yetinen Aydan, masasının zenginliği ile o kadar büyük bir keyif almıŖtı ki, sanki yepyeni bir hayatın ilk gününü yaşıyor gibi hissetmiŖti. Sanki Salih hep orada kalacak, her kahvaltıda yanında yer alacakmıŖ gibi gelmiŖti.

Öğleden sonra sitenin dışına çıktılar. Hava çok güzeldi. AŖaęıda büyük bir gruba denk geldiler. Sitede bir düğün hazırlığı olduğu anlaŖılıyordu. Belli ki düğün sahibi Aydan'ın iki alt komşusuydu. Onların kendi yaŖına yakın bir kızları olduğunu hatırlıyordu. Adam misafirleri ile ilgilenirken, karısı hemen Aydan ve Salih'e yöneldi. Gözleri parlayarak yanlarına gelmiŖti.

"Tebrik ederim." dedi doğrudan Aydan'a. Ufak tefek bir kadın olduğundan dolayı, ikisine de bakabilmek için kafasını epey geriye atmıŖtı. "Evlendiğini duydum."

"Evet..." dedi Aydan gülümseyerek. Ne çabuk duyduklarını ise ŖaŖkınlıkla düşünüyordu. "EŖim Salih... Feride Hanım..." diye ikisini tanıŖtırdı.

Kadın açık bir beğeni ile Salih'e bakmıŖtı. Genç adamdan en az on yaŖ büyük olmasına rağmen, yakıŖıklılıęını göremeyecek kadar yaŖlı değildi.

"Ne güzel!" dedi elini uzatarak. Salih gülümseyerek teŖekkür etmiŖti. "Ben de çok genç evlendim. Daha on sekizdim. On dokuzumda kızımı kucağıma aldım. Ŗimdi de bu hafta sonu kızımı evlendiriyorum. İnanılmaz bir Ŗey. O da yirmi yaŖında. Davetiyenizi

siz olmayınca posta kutusuna attım. Şimdi de özellikle söylüyorum. Hafta sonu mutlaka bekliyoruz tamam mı? Gelirseniz çok seviniriz.”

O sırada kadının kocası da yanlarına gelmişti. Orta boylu tombul bir adamdı. Büyük bir nakliye şirketinde genel müdürdü. O da Salih ile tanıştı. Ayaküstü yapılan muhabbette belli etmeden bir sürü soru sorulmuştu. Ne zaman tanıştıkları, ne zaman evlenmeye karar verdikleri gibi... Aydan, kocasını kendi işine sahip bir mühendis olarak tanıtmıştı. Yalan değildi elbette ama biraz abartmış olabiliirdi. Amacı Salih'in bu zengin insanların karşısında ezilmemesiydi. Zengin bir kadınla evli olan, fakir bir adam gibi gözükmemesini arzulamamıştı. Ancak, Salih'in yüz ifadesinin hafifçe değiştiğini gözünün ucuyla fark etmişti. Belli ki Salih, olduğunun dışında gösterilmesinden hoşlanmamıştı.

Yakınlarda büyük bir alışveriş merkezi vardı. Geze geze oraya yürüdüler. Aydan oradan yeni yatakları için büyükçe birkaç çarşaf ve örtü aldı. Evdekilerin küçük geleceğini biliyordu. Sonra aldıklarıyla birlikte yürüyerek eve döndüler. Aynı dakikalarda mobilyacı aramıştı. Bir iki saate kadar montaj elemanlarının geleceğini haber vermişti.

Onlar gelinceye kadar birlikte öğlen yemeği hazırladılar. Aydan utanarak yemek yapmayı çok bilmediğini söyledi.

“Artık yediğine içtiğine dikkat etmen gerekiyor. Bebek için buna mecbursun!” dedi otoriter bir sesle.

“Tamam, ederim...” olmuştu Aydan'ın cevabı.

Öğlen için hafif bir şeyler olsun diye, Menemen pişirdiler. Aydan'ın uzun zamandır yediği en güzel yemektir. Ekmek banarak yemek çok güzeldi. Tam balkonda çaylarını içiyorlardı ki mobilyacılar büyük bir kamyonetle güvenlik kapısında görüldü. Aydan önceden haber verdiği için kolayca içeriye girdiler. Yatak odasındaki mevcut eşyalar belediyenin bir yardım merkezine gidecekti. Aydan onların içlerini önceden boşaltmıştı. Yeni mobilyalar da büyük bir hızla yerleştirildi. Yeni bazalı yatak ve dolaplar, odayı bir

anda küçültmüştü sanki. Mağazada bu kadar büyük bir yer kapladıkları belli olmuyordu.

Herkes gidince, Aydan yeni aldığı çarşafı ve serinlemeye başlamış geceler için örtüyü yatağa serdi. Sonra kendisini yatağa attı. "Oh! Çok rahatmış!" dedi kollarını iki yana açarak. Birkaç saniye sonra gözleri kocasına döndü. Bu sefer kollarını ona doğru uzattı. "Gel..."

Bu kesin bir emirdi. Salih yatağa, onun yanına uzanırken, Aydan hemen dönüp kocasını sırtüstü ittirdi. Üzerine tırmanıp gözlerinin içine baktı.

"Sevişmek için erken mi?" diye sordu muzipçe. Dudakları kocasının çenesinde, dudaklarının kenarında, elmacık kemiklerinde gezinmeye başlamıştı bile. "Yeni yatağımızı test etmeye ne dersin?"

O yatağı ikisine aitmiş gibi düşünmesi garipti. Düşündüğünün bile farkında değildi oysa. İri eller beyaz bluzunun içine girip sırtına kaydıığında, memnuniyetle gülümsedi. Dudakları kocasının dudaklarına kapandı. Bir kere daha Mert'i tamamen aklından çıkaracak bir sevişmeyi bu. Her dakikası zevk ve tutku doluydu.

O akşam birlikte sinemaya gittiler. Sinema öncesi yemeği yine dışarıda yemişlerdi. Sinemadan sonra bir kafede oturdular. Büyük fincandaki gece kahvesi iyi gelmişti. Canlı müzik yapan iki genç vardı. Onları dinlerken fazla konuşmadan kahvelerini yudumladılar.

"Doktora gidecektik..." dedi genç adam bir ara.

Aydan omuz silkti. "Ben kendim de giderim. Hâlâ âdet görmediğime göre, kan tahlillerim doğru söylüyor demektir."

"Gitmeyi geciktirme yine de. Hamilelik döneminde ne yapıp ne yapamayacağın konusunda doktorun önerileri de olur eminim."

"Tamam, giderim." dedi Aydan. "Belki de senin gelmeni beklerim. Birlikte gideriz. Bir daha ne zaman geleceksin?"

Salih onu süzüyordu. "Gelmemi istiyor musun gerçekten?"

"Gelmen gerek zaten." dedi Aydan. "Etrafa karşı dikkatli olmalıyız. Özellikle aileme karşı!"

"Soruma cevap değil bu. Sen gelmemi istiyor musun?"

"Dediğim gibi... Gelmen lazım." Sustu bir an. Kendisi bile bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordu ki! Elbette gelmesini istiyordu ama bu isteğinin derecesini ve sebebini belirlemeye korkuyordu. "İşini buraya taşımayı düşünüyor musun?" diye sordu yavaşça. "Burada gerçekten daha başarılı olacağını düşünüyorum."

Salih kahvesini bitirmişti. Suyundan bir yudum aldı. "Şu anda olumsuz düşünmüyorum." diye mırıldandı.

"Annen bir şey der mi peki?"

"Sanmam."

"Tamam işte. Düşünecek bir şey yok. Paran var. Hem... Hem paran eksik kalırsa ben sana yardım ederim."

Salih'in bir kaşı hafifçe kalktı. "Öyle mi?"

"Evet..." dedi içtenlikle. Onun memnun olmadığını hissetmişti. "Yani... Yani borç olur tabii."

"Bana nasıl güveniyorsun ki?" dedi genç adam. "Kötü niyetli olabilirim. Parandan faydalanmaya çalışabilirim. Sen henüz çok gençsin. Doğruyla yanlış ayırmakta zorlanacak bir yaştasın. Şu yaptığın teklifi aslında bir yabancıya yaptığını bilmiyor musun?"

Aydan onun gözlerine bakıyordu. Bu güzel gözler bir yabancıya mı aitti? Ya şu ihtiraslı dudaklar? Sevmesini bilen şu müşfik eller? "Sen yabancı mısın?" diye sordu küçük bir itirazla.

"Yabancıyım elbette."

"Kocamsın..."

"Tanışalı sadece birkaç hafta oldu..."

"Zenginliğimden faydalanmaya çalışsaydım bunu fark ederdim!" dedi Aydan biraz inatla.

Salih gülümsedi. "Belki seni korkutmamaya çalışıyorum! Belki sonra göstereceğim gerçek yüzümü! Belki de sahip olduğun paranın peşindeydim!"

Genç kadın hafif bir nefes aldı. "Ben öyle olmadığını biliyorum!" dedi inançla. "Öyle birisi olsaydın, kollarında kendimi öyle güvende hissetmezdim!"

"Erkeklerle çok güvenme!" diye mırıldandı Salih. Gözlerini, bir kenarda şarkı söyleyen gençlere çevirdi. Birkaç saniye sonra

yeniden Aydan'a baktı. "Kollarımda kendini gerçekten güvende mi hissediyorsun?" diye sordu merakla.

"Böyle sorarsan utanır söyleyemem!" dedi Aydan gülümsemeye çalışarak. O da bakışlarını kısa bir an için kaçırmıştı. Sonra doğruyu söylemesi gerektiğini hissetti. Kendi içindeki karmaşayı birisine açıklayacaksa, bu kocasından başka kim olabilirdi ki? "Yine de ... açıkçası bana öyle sevgiyle sarılıyorsun ki bazen..." Sustu. Devam edemedi. Uygun kelimeleri bulamıyordu.

"Bazen?" diye devam etmesini bekledi Salih.

"Bazen... Bazen beni sevdiğini düşünüyorum ve ben de seni seviyormuşum gibi büyük bir coşku duyuyorum. Yani beni sevmeydiğini biliyorum ama sevseydi eğer, ancak bu kadar severdi diye düşünmeden edemiyorum. Gerçekten bana karşı çok iyisin. Çok anlayışlı ve çok koruyucusun. Beni sıkmadan bana sahip çıkman çok farklı hisler oluşturuyor bende. Mert'ten sonra gördüğüm bu ilgi, kendimi değerli hissettiriyor."

Salih onu dinliyordu sessizce. Her zaman gülümseyen yüzü bu sefer ciddiye. Başını salladı onaylar gibi. "Sen değerlisin..." dedi yavaşça.

"Bir milyon dolarlıksın gibi çirkin bir cümleye bağlamazsın değil mi?" diye sordu Aydan gülümsemeye çalışarak.

"Annem senin değerli olduğunu daha en başında bana söylemişti."

"Öyle mi?"

"Seni üzmemem için bana söz verdirmeye çalıştı."

"Beni üzme ihtimalin olduğunu nasıl düşünmüş ki?"

Genç adam omuz silkti. Çok fazla ayrıntıya girmek istemiyordu. "Düşünmüş işte."

"Peki, sen söz verdin mi?" Parlayan gözlerle ona bakıyordu.

"O yüzden mi bana karşı iyisin?"

"İyi falan değilim. Normal halini bu!"

"Hamile bir kadınla evlendin. Çocuğuna sahip çıktın. Ailesine karşı utanmasını engelledin. Üstelik herkesi etkiledin. Şüphelerini yok ettin."

"Para..." dedi Salih kısaca. Övülmekten hiç hoşlanmadığı belliydi. "Neden kendini kötü göstermeye çalışıyorsun?"

Salih gülümsedi yine. "Sanırım, bunları çok yakında bana kendin söyleyeceksin de ondan." dedi gizemli bir sesle. "Şu anda farkında olmasan da yakında bu işi para için yaptığım kafana dank edecek ve kollarımda hissettiğin güven duygusu kuşkulu düşüncelere dönüşecek."

"Hayır!"

"En ufak bir tartışmamızda yüzüme gerçekleri vuracaksın."

"Niye tartışalım ki?"

"Bir sebep bulunur."

Genç kadın güldü. "Saçmalıyorsun..."

"Bak şimdi tartışıyoruz mesela!"

"Hayır!" dedi Aydan kocaman gözlerle. "Hem tartışsak bile bu gece bunu görmezden geleceğim. Bu geceyi balayımın son gecesi sayıyorum ve beni son kez kollarında sevilmiymiş gibi hissettirmeni istiyorum. Ciddiyim!"

"Sevişmeyi sevmediğini söylemiştin hani?" diye hafif bir alayla sordu Salih.

"O tam beş gece önceydi!" dedi Aydan. "Doğruyu söylemek gerekirse, kitaplarda okuduğumdan bile güzel olduğunu düşünüyorum artık." Gözleri hem muzip hem de içten bir şekilde bakıyordu. "Tabii benim de hızlı bir şekilde öğrendiğimi kabul etmelisin."

Salih eliyle, aralarda gezinen garson çocuğa işaret etti. "O halde bu gece final sorularıyla ne öğrendiğini test etmem iyi olur. Bakalım sınıfı geçecek misin?"

Aydan keyifli bir şekilde güldü. "Tamam hocam!" Kahvesinden son yudumunu alıp fincanı geri bıraktı. Çantasına uzandı. "Ben hazırım. Sıkı çalıştım."

Eve keyifli ve heyecanlı bir şekilde döndüler. Daha dairenin girişinde öpüşmeye başlamışlardı. Sonrası ikisi için de inanılmaz bir geceye dönüştü. Aydan elinden geleni yapıyordu. Onu sımsıkı sararken, son geceleri olduğunu aklına getirmemeye çalışıyordu.

Sınavı geçip geçmediğini bilmiyordu ama hazzın doruklarına eriştiğinde, dudaklarının sevgiyle örtülmesi, başarılı olduğunun kanıtıydı.

Her şey bittiğinde Salih yana kaydı. Her zamanki gibi yanağını çıplak göğüslerine yaslamıştı. Aydan hüznle onun terli omuzlarında, sık saçlarında gezdirdi parmaklarını. Yarın gece bu keyfi, bu sahiplenmişliği bulamayacaktı. Garip bir şekilde üzülüyordu.

Sabah onun gidişini duymadı. Salih'in uçağa yetişmek için erkenden gideceğini biliyordu. Kalkıp havaalanına götürmek gibi bir düşüncesi vardı fakat gece onu memnun etmek adına o kadar yorulmuştu ki ne yataktan kalkışını ne de üzerini şefkatle örtüşünü hissetti. Giyinip hazırlanan Salih, küçük valizine birkaç eşyasını koydu. Büyük kısını Aydan'ın istediği gibi burada kalacaktı. Çıkmadan önce son kez, yatakta mışıl mışıl uyuyan karısını izledi. Saçları yastığa vahşice dağılmıştı. Huzurlu bir şekilde uyuyordu. Eğildi. Güzel gözleri kapalıydı ama bir tanesinin üzerine küçük bir öpücük kondurdu.

Aydan bu öpücüğü hayal meyal hissetti. Gülümseyerek yatakta kıpırdandı. Yan dönerken yeniden keyifli bir uykuya bıraktı kendisini. Salih'in odadan çıkışını, dış kapıyı ardından çekişini duymadı. Evi yeniden bir sessizlik kaplamıştı ve ... ve yalnızlık!

Aydan bu yalnızlık hissini daha uyanır uyanmaz hissetti. Gözleri aralandığında, önce üzerine kaynar su boşalmış gibi hissetti. Aceleyle yattığı yerde doğruldu. Etrafına baktı ama Salih yoktu. Saate baktı. Ona geliyordu. Çıplak omuzları çöktü. Yeniden etrafına, sonra yataktaki boş yastığa baktı.

İşte o anda yalnızlığı tüm yüreğiyle hissetti.

Yalnızdı! Garipti! Ne çabuk alışmıştı bu evde başka birisinin oluşuna? Hâlbuki önceden hep yalnızdı. Kendisini yatağa sırtüstü bıraktı. Salih neden onu uyandırmadan ayrılmıştı ki? Havaalanına nasıl gitmişti acaba? Şu anda neredeydi?

Telefonunu eline alıp onun numarasını çevirdi fakat telefonu kapalıydı. Henüz uçakta olabilir miydi?

Evdeki yalnızlığını tüm hücreleri ile hissederken kalkıp duşunu aldı. Uzun süren duş bile içindeki sıkıntıyı giderememişti.

Giyinip mutfağa geçti. Hava kapamıştı. Belki de bulutlar yüzünden kararmış havanın verdiği bir sıkıntıydı bu!

Bir süre sonra yine Salih'i aradı. Bu sefer telefonu açılmıştı.

"Selam!" dedi karşıdan Salih. Sesi telefonda daha da ahenkli geliyordu.

"Selam!" dedi Aydan da. "Beni uyandırmadan gitmişsin." diye suçladı ardından da.

"Çok güzel uyuyordun."

"Seni havalimanına ben bırakacaktım."

"Sorun değil. Hallettim ben. Sen nasılsın?"

"İyiyim... Vardın mı Kemer'e?"

"Yeni çıktık uçaktan. Rötar vardı. Antalya'dayım şimdi."

"Şey... Peki o halde... Annene selam söyle tamam mı? Ben henüz aramaya utanıyorum."

"Utanma. Çok sevinir eminim. Seni çok seviyor."

Nedense aklına farklı bir kişinin sevip sevmediği gelmişti. O kişi Mert değildi...

Sen?

Saçmalıyordu. Salih'in sevgisine ihtiyacı yoktu ki! Onun sevgisi olsa olsa kadınca bir tatmin duygusundan başka bir şey yaratmazdı.

Kahvaltıyı hazırlarken hiç de keyifli değildi. Hava iyice kapanmıştı. Yağmur yağacak gibiydi. Telefonu çalınca aceleyle cebinden çıkarıp ekranına baktı. Salih bir şey mi diyecekti acaba? Bir şey söylemeyi mi unutmuştu? Sonra arayanın Salih olmadığını fark etti. O olmadığı gibi, hiç de beklemediği bir kişiydi.

Yok artık!

"Alo?" dedi yavaşça. Daha fazla kaçamayacağını bilincinde olarak açmıştı Mert'in telefonunu. Kalp atışları hızlanmıştı. Ayağa kalkıp pencereye yöneldi.

"Aydan?" dedi karşıdaki ses sert bir şekilde.

"Efendim Mert?"

"Neden telefonlarıma çıkmıyorsun? Seni o kadar aradım. Sana o kadar mesaj attım. İnsan bir merak edip döner."

"Neyi merak edeceğim ki?" Aslında ne kadar merak ettiğini kendisine bile itiraf edemiyordu.

"Beni tabii!" dedi Mert kibirle.

"Konuşmak istemiyorum belki."

"Saçmalama Aydan! Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ne mesela?"

"Neden evlendiğin gibi mesela!"

Aydan yüzüne dökülen saçlarını geriye attı. Pencereden dışarıya bakarken, aşağıda kendi bloğundan çıkan Melike'yi gördü. Şaşır-mıştı biraz. Demek Melike Ankara'ya dönmüştü! Bunu biliyordu.

Dikkatini toplamaya çalıştı. "Neden evlendiğim beni ilgilen-dirir Mert!.. Sonunda sana benzemeyen, bana değer veren birisini buldum." diye cevap verdi ona.

"Ben de sana değer veriyordum." dedi Mert biraz kızgınca.

"Değer verseydin belki de şu an kocam sen olurdun!"

"Beni böyle aptalca bir şekilde suçlama Aydan! Beni sevdiğini söy-lüyordun ama daha ayrılır ayrılmaz hemen başka bir erkeğin kollarına bıraktın kendini." Aydan'ın buna verecek bir cevabı yoktu. Pek ya-lan sayılmazdı. "Beni sevdiğin yalandı demek!"

"Beni nasıl böyle bir şeyle suçlayabilirsin?"

"Belli değil mi?" dedi Mert suçlayarak. "Hem de gidip kiminle ev-lenmişsin! Duyunca inanamadım! O çam yarmasıyla mı evlendin ger-çekten?"

"Adı Salih!"

"İnanamıyorum ya! Senin gibi bir kız nasıl öyle alt tabakadan biri-siyle evlenir?"

"Mert! İzninle bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Eğer bana söylemek istediğin başka bir şey yoksa, telefonu kapat-mam lazım. Konuştuğumuzu duyarsa o çam yarmasının canı fena halde sıkılır, haberin olsun!"

"Dur! Kapatma!" dedi Mert aceleyle. Sonra aklındakileri arka arkaya sözlere döktü. "Benden hamile kalma olayının tüm ayrıntıla-rını bilmek istiyorum. Gerçek mi, değil mi? Gerçekse çocuğu aldır-dın mı? Aldırmadıysan, bunun için mi aceleyle evlendin?"

20. BÖLÜM

Şakarya'da bir kafede oturmuş, karşılıklı çaylarını içiyorlardı. Dışarıda şiddetli bir yağmur başlamıştı. Genç kadın gözlerini yağmurda koşturanlardan ayırıp Mert'e çevirdi.

Sanki zayıflamış gibiydi. Burada buluştuklarından beri gözlerini neredeyse Aydan'dan hiç ayırmamıştı.

"Demek hamile değilsin?" diye sordu Mert. Sesi inanmıyor gibiydi.

"Senden hayır..." dedi Aydan dik bir sesle. "Ancak, Salih'ten olabilir! Henüz bilmiyorum..."

"Neden bana yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Diyelim ki yalan söylüyorum. Diyelim ki senden hamileyim. Bu neyi değiştirir? Çocuğu ister miydin ki?"

Kalbi bu soruya gelecek cevabın endişesi ve heyecanı ile doluydu. Artık olumlu veya olumsuz nasıl bir cevap alırsa alsın çok geç kaldıkları bir noktada olduklarını biliyordu.

"Elbette istemezdim!" dedi Mert. "Sana durumu açıklamıştım."

"O halde niye bununla ilgileniyorsun ki?"

"Merak ediyorum yine de!" diye homurdandı Mert. "Benim olan bir çocuğa başkasının babalık etmesi fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Saçmalıyorsun."

"Hem de o adamın!" diye ısrarla üstüne vurgu yaptı Mert. "Onunla gerçekten niye evlendin?"

"Niye mi; çünkü senden sonra ilgiye ihtiyacım vardı; çünkü bakire olup olmamamla ilgilenmeyen yakışıklı bir adamdı." diye biraz sinirle söylendi Aydan.

"Evet, bekâretinden daha çok paranla ilgileniyor olmalı! Aptallık etme Aydan! Sen de öyle olduğunu biliyorsun!"

"Beni sevemez mi yani? O kadar çirkin miyim?"

Mert derin bir nefes aldı. Dakikalardır gözlerini ayıramadığı güzellikteki bir kadın, bu soruyu nasıl sorabilirdi? "Çirkin mi? Allah'ım! O kadar güzelsin ki! Sanki görüşmeyeli daha da güzelleşmişsin." Gözleri siyah gömleğinin gizleyemediği ince vücudunda gezindi. Pantolonu da siyah olan Aydan o gün sanki ekstra

güzeldi. Diri göğüsleri gömleğini iterken, gerçekten de hamile bir kadın gibi durmuyordu. "Bu güzelliğinin o paragöz için bonus olduğuna eminim."

Aydan onun göğüslerine olan bakışını gördü. Aynı mavi bakışlar olsa da başka bir adamın bakışları gibi kendisini hiç etkilememişti. Belki de içinde bulunduğu strestendi.

"Salih paramın peşinde değil!"

"Laf!" dedi Mert sert bir alayla. Sustu birkaç saniye. "Aydan! Bana niye öyle bakıyorsun? Beni hiç özlemedin mi? Oysa sen, ayrıldığımızdan beri hiç aklımdan çıkmadın!"

Aydan gözlerini kaçırdı. Bu basit sözler inanmamalıydı. "Böyle şeyler söyleme hiç. İnanmıyorum çünkü!"

"Yemin ederim..." Doğru olduğunu göstermek için derin bir nefes aldı. "Sürekli aklımdaydım."

"Mert! Evliyim ben artık." Çayından aceleyle bir yudum aldı. "Seninle buluştum çünkü artık beni aramaman gerektiğini yüzüne söylemek istedim. Evliyim ben. Mutluyum da! Artık beni telefonla arama tamam mı? Kocamın fark etmesini ve boşuna bir sıkıntı çıkmasını hiç istemiyorum."

"Beni unutacak mısın yani?"

"Seni unutmak mı?" Gülmeye çalıştı. "Bu ne aptalca bir soru oldu! Aramızda bir şey yoktu ki zaten!"

"Seninle seviştik biz!" diye hırsla söylendi.

Aydan bunun doğru olmadığını, bekâretini bile alamamış olduğunu ona söylemeye hiç gerek görmedi. Burnunu havaya kaldırdı. "Bunun için müteşekkir olmam mı gerekiyor?"

"Aydan!"

"Yaşandı bitti, Mert!.. Sen yolunu çizdin. Çocuk olsun veya olmasın, senin benimle evlenmen gerekirdi. Beni sevseydin, tek erkeğimin sen olmasını isterdin. Bunun olması için çaba harcardın."

"Düşünmem için hiç zaman vermedin bana!"

Aydan onun yakışıklı yüzünü süzdü bir an. O kadar çok zamanları olmadığını ona nasıl söyleyecekti? "Her şey için çok geç artık!" dedi yavaşça.

"Değil! Onu sevmiyorsun sen! Beni seviyorsun!"

"Komik olma!"

"Ben de seni seviyorum."

Bu güzel bir itiraftı. Aydan'ın gururu okşanmıştı. "Sanmıyorum..." dedi yine de. "Sen beni hiç sevmedin. Her erkek gibi aklındaki tek şey yeni bir kadın, sevişebileceğin güzel bir vücuttu."

Ayağa kalktı. Şemsiyesi yoktu ama gelirken yanına bir mont almayı akıl etmişti. Onu giyip karşısındaki adamın yüzüne baktı.

"Gitme..." dedi Mert.

"Gitmem lazım."

"Kocan evde mi?"

"Değil. Kemer'e geri döndü o."

Mert'in gözleri parladı. Hemen ayağa kalkmıştı. Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bıraktı. "Ben de geleyim seninle."

"Arabam yakındaki otoparkta. Gelme lütfen. Bir daha da beni arama. Numaramı silersen sevinirim."

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum Mert!" Elinden geldiği kadar sesini donuklaştırdı. "Üzgünüm... Aramızdaki her şey bitti."

Oradan çıktığında hâlâ yağmur yağıyordu. Otopark çok uzakta değildi, yine de oraya varıncaya kadar epey ıslanmıştı. Otomobilinin içine girdiğinde, bir an durup direksiyona alnını yasladı. Saçlarından süzülen sular yere damlıyordu. Tıpkı gözyaşları gibi...

"Aptal adam! Aptal adam!" diye söylendi. Neden sanki daha en baştan makul bir şekilde yaklaşmamıştı? Neden hiç tanımadığı birisiyle evlenmeden önce aklım başına almamıştı?

Salih'in gidişi ve Mert'in ani görüşme isteği ile birkaç günlük bunalımlı bir sürece girmişti. Neyse ki o pazartesi okul açıldı. İlk gün Bengü ve Şeyda ile birlikteydi. Melike yoktu. Kızların neşesi Aydan'a iyi gelmişti. Salih ile olan evliliği için onu ayıplamamışlar, tek bir söz söylememişlerdi. Sanki hiçbir şey olamamış gibi davranıyorlardı. Üçüncü gün Melike ile karşılaştı. Okulun girişinde karşı karşıya geldiler. Bakıştılar bir an.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu Aydan.

Melike ona öylece bakıyordu. Sonra hafif bir nefes aldı. "Biraz..." dedi yavaşça.

"Ne zamana kadar sürecek?" Gülümsemeye çalışmıştı.

"Hiç komik değil!" diye homurdandı Melike. "Bana iyi bir gol attın." Gözleri Aydan'ın üzerinde gezindi. Gerçekten de sanki bir ay öncesine göre daha güzelleşmişti. Daha kadınsı ve daha çekici olmuştu. "Nasıl? Mutlu musunuz bari?"

Aydan başını salladı. "Evet..."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten..."

Melike hafifçe gülümsedi. "İyi bari... Hiç değilse birimizi mutlu etti o lacivert gözlü." Muzipçe gülümsedi bu sefer. "Nasıl? İyi seviyor mu?"

Aydan'ın gözleri irileşti. Etrafta kendileri gibi bir sürü kişi vardı. Yanlarından geçip gitseler de bazı cümleleri duymaları ihtimal dahilindeydi.

"Şişşt! Kızım!" dedi şaşkınca. "Burada sorulacak soru mu bu?"

"Cevabını çok merak ediyorum çünkü az kalsın bunu şahsen öğrenecektim. Sen onu kapmasaydın."

"Özür dilerim!" dedi Aydan yavaşça. "Seni üzdüğümü biliyorum. Gerçekten üzgünüm."

"Üzgünsün ama pişman değilsin?"

"Değilim..."

Melike ona doğru bir adım attı. Gülümsüyordu. "İyi, hadi gel bir sarılayını sana. O uyuz adamı nasıl kaptığını anlat bana. Ben de belki kendimi geliştiririm."

Melike ile yeniden barışmaları moralini biraz düzeltmişti. O günden sonra yine sık sık birlikte oluyorlardı. Bir ateşkes yapmış gibilerdi. Mümkün olduğu kadar Salih'in adı geçmiyordu aralarında.

Salih onu üç dört günde bir arıyordu. Kısa konuşmalardı. Her şey, önceden planlandığı haline dönmüştü sanki. Sadece çocuk ve para için evlenen bir çift olmuşlardı. Salih genel durumu hakkında sorular soruyordu. Bazen okulunu, arkadaşlarını sorduğu da oluyordu fakat bir kere bile Mert'in adını ağzına almamıştı.

Son aradığında, yüz yüze görüşmeyeli neredeyse bir ay olacaktı. Evleneli de tabii. Bir aydır evliydi ve yakışıklı bir kocası olduğunu az kalsın unutacaktı. "Sen neler yapıyorsun?" diye ilk kez ne yaptığıyla ilgili bir soru sordu ona.

"Beni mi işi mi soruyorsun?" diye gülümseyen bir sesle cevapladı Salih.

"İşi tabii..." dedi Aydan. "Hani Ankara'ya gelecektin?"

"Düşünüyorum hâlâ. Burada çok uygun bir fırsat yakaladım. Kendim için bir tatil köyü projesi... Aklımda çok güzel fikirler var."

"Öyle mi? Neler?"

"Geniş bir bahçenin içinde misafir odaları yapacağım. Bahçe içinde bir süri ağaç olacak. Egzotik çiçekler... Sonra atlara binilebilecek bir alan ayırmak istiyorum. Sağlıklı, güçlü atlar olacak. Havuzu da olacak. Müşteriler denize gitmeyi hiç istemeyecekleri bir ortamda geçirecekler tatillerini..."

"Güzelmış!" dedi Aydan gülümseyerek. Onun heyecanını hissetmişti. "Çok para istemiyor mu bu iş?"

"Dediğim gibi, çok uygun bir fırsat olarak karşıma çıktı. Araziyi inanılmaz ucuza aldım. Arazi sahibinin başka yerde bir otel yaptıрма düşüncesi var. İkisini birden ben götüreceğim için bana ucuza verdi."

"Senin adına sevindim." Duraklamıştı. "Bu durumda Ankara'da iş kurma olayı başka zamana mı kaldı?"

"Gibi..."

"Kaç ay sürer ki bu iş? Ben doğum yaptıktan sonra boşanma ihtimalimizi de düşündüğünü umarım?"

Onun uyarısı ile Salih de kısa bir an duraklamıştı. "Bu ihtimal hep aklımda..." dedi yavaşça.

O konuşmalarının ardından Aydan yine buruk bir hüznün içine düşmüştü. Geceleri kendisine sarılan güçlü kolları özlüyordu. Bedeni sevişmenin tadına vardığı için, âdeta bir ihtiyaç gibi onun gelmesini bekliyordu. Bir ay uzun zamandı. Gelirse eğer, karşı odada yatmasına razı olmayacaktı. Başlangıçtaki anlaşmaları ne olursa olsun, şimdi belli ihtiyaçları olan bir kadını memnun etmek zorundaydı.

Tek sorun, karnı çıktıkça Salih'in ondan uzaklaşması olurdu. O yüzden birkaç ay sonra değil, hemen gelmesini istiyordu. Vücudu biçimini ve çekiciliğini kaybetmeden gelmeliydi. Belki şiş karnını görürse, bebeğin başkasından olduğu aklına gelir ve sevişmek istemezdi.

İşin garip yanı bulantıları hâlâ başlamamıştı. Doktora da gitmemişti. Okulun yoğun temposu içinde buna fırsat bulamamıştı. Yakında gitmesi gerektiğini biliyordu. Bebek neredeyse iki aylık olacaktı ve bir doktor desteği alması iyi olurdu. Doktordan sonra da ailesine hamile olduğunu bildirirdi gönül rahatlığıyla.

Mert'le zaman içinde birkaç kere daha karşılaşmışlardı. Lüks otomobili ile gelip giderken, her zamanki gibi kızlar çevresindeydi. Aydan çok ilgilenmese de Mert onu görür görmez yanına yaklaşmaya çalışıyordu. Eskiden sevgili oldukları bilindiği için, gözler üzerlerine çevriliyordu. Garipti ki Mert her seferinde daha büyük bir ilgiyle Aydan'a yaklaşıyordu.

"Aklımdan çıkmıyorsun!" demişti yine bir gün. Aydan'ı ders arası kafeteryanın yanında yakalamıştı.

"Lütfen!" dedi Aydan.

"Seni inanılmaz özledim."

"Gitmem lazım." Genç kadın oradan uzaklaşmaya çalıştı ama Mert kolundan hafifçe tutup onu durdurdu.

"Bir akşam yemeğe gidelim mi?"

"Ne?"

"Sonra sinemaya gideriz."

"Ya sonra?" Sesi soğuktu.

"Sonra... Sonra istersen bana veya sana gideriz." Duruma göre masum olabilecek bir cümleydi ancak, mavi gözlerdeki ifade, evde neler yapılabileceğini, Mert'in neyi ima ettiğini belli ediyordu. Aydan kolunu kurtarıp bakışlarını etrafta gezdirdi. Ders arası olduğu için epey kalabalıktı.

"Derse gitmem lazım!" dedi ona.

"Teklifime hayır demiyorsun, değil mi?"

"Diyorum elbette. Seninle yine sevişmem için bahane bulmaya..."

"Aydan! Bahaneye gerek yok. Seni istiyorum. Lanet olsun! O adamla ne biçim bir evliliğin var ki haftalardır görüşmüyorsunuz?"

"Nereden biliyorsun ki?"

"Biliyorum işte!"

"İşleri var. Yakında gelecek."

"Ne işi olabilir ki? Alt tarafı bir pansiyoncu!"

"Mühendis! O bir inşaat mühendisi ve işleri oldukça iyi. Şimdi, izin verirsen derse yetişmem lazım."

Oradan hızla uzaklaşsa da aklı Mert'te kalmıştı. Gerçekten de son zamanlarda Mert'te büyük bir değişiklik vardı. Aydan'a gittikçe daha çok bağlanıyor gibiydi. Bu içindeki kadını sevindirсе de aklını karıştırdığı bir gerçektі.

Derslerin yoğunluğu içinde, evde yiyecek malzemesinin tükenmeye başladığını fark etmemişti. Cuma akamı alışverişe çıktı. Markette gezinirken elini yavaşça karnuna götürdü. O gün biraz karnı ağrıyordu. Üşütmüş müydü acaba? Karnının ağrmasına üşütmesinin dışında bir mazeret bulamıyordu. Ne zaman üşütmüş olabileceğini de hatırlamıyordu. Havalар yeniden ısınmıştı çünkü. Sonbaharı epey sıcak geçiriyorlardı. Hem tam üşütme ağrısına da benzemiyordu. İlginçti! Bir an sanki âdet geçiriyor gibi hissetmişti.

Market arabasındaki ağır poşetleri otomobilinin bagajına koyarken ağrısı iyice artmıştı. Kaşları çatıldı. En iyisi bir ağrı kesici almaktı. Bir an önce eve gitse iyi olurdu.

Hava karardığı için, caddeler ıslıl ıslıldı. Aydan gittikçe artan ağrısı yüzünden bu güzelliği göreceк halde değildi. Dışlerini sıkınıştı. Direksiyonu tutan parmakları kasılmıştı. Ne olduğunu gerçekten anlamıyordu ve gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Sabahтан beri başlayan sızı neredeyse üç dört kat artmıştı. Acaba apandisit ağrısı böyle bir şey miydi?

Eve varıp aracını park ettikten sonra, poşetleri dairesinin önüne kadar zorlukla taşımıştı. Endişeliydi... Kasıklarında, âdet dönemlerindeki gibi bir ıslanma hissediyordu. Bu çok saçmaydı! Kapıyı açıp poşetleri girişe bıraktı. Hızlı adımlarla banyoya yöneldi. Bir yandan da kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını çözüyordu.

Aklı karışık. Kalbi deli gibi sıkışmıştı. Pantolonu çıkarıp bir kenara fırlatırken, gözleri karşıdaki boy aynasındaydı. Daha ilk anda ne olduğunu fark etti. Aynadan açıkça gözüküyordu! Beyaz iç çamaşırının ön kısmında ciddi bir lekelenme vardı. Kırmızıya yakın, pembemsi bir leke...

Aman Allah'ım! Bu da neydi?

Yeni bir kramp ile irkildi. Yüzü acıyla buruştu. Bu acılı kanamanın başka bir sebebi daha olabilirdi. Aklına gelen ihtimal çok korkutucu, çok can acıtıcıydı. Kalbi deli gibi atarken, gözyaşları da yavaşça dışarıya sızmaya başlamıştı.

"Hayır Allah'ım! Hayır! Ne olur öyle olmasın!"

Acele bir şekilde kasıklarını yıkadı. Kanaması için kalınca bir ped koyup yeni iç çamaşırını giydi. O sırada telefonla bir taksi çağırmıştı. Araç sürebileceğini sanmıyordu. Kramplar sıkışmıştı. Buruşmuş yüzüyle evden çıktı. Çağırdığı taksi sitenin içine girmiş bekliyordu. Arka koltuğuna geçip yakındaki özel hastanenin adını verdi. Acil servise girmesini de söylemeyi unutmadı. Gidecekleri yere vardıklarında, şoföre fazladan para vererek acil servisin kapısından içeriye girdi. Acısı biraz azalmıştı neyse ki. Görünürde bir şeyi yok gibiydi ama kasıklarındaki ıslaklığı hissediyordu. Kalabalık serviste kendisine ilgi gösterecek birisini aradı gözleriyle. Yaşlıca bir kadın hemşire onu ve yüzündeki acıyı fark etti. Yanına geldi hemen.

"Senin neyin var kızım?"

"Sanırım ... düşük yapıyorum!" dedi endişeli bir yüzle. Gözleri yaşarmıştı yeniden. Hemşire hemen mesleki bir profesyonellikle kenarda bekleyen tekerlekli sandalyeye yöneldi. Çekip Aydan'ın önüne getirdi ve genç kadının yumuşakça oturmasını sağladı.

"Sen burada bekle. Ben hemen doktora haber vereyim." dedi.

İki dakika sürmemişti ki çağırdığı doktorla geri geldi. Ellilerinde gözüken, çok zayıf ve ifadesiz yüzlü bir kadındı. Zayıf telli saçlarını ensesinde toplamıştı. Kendisini Doktor Şermin olarak tanıtmıştı. Bir iki kısa sorudan sonra uzun boylu bir erkek hastabakıcıya işaret etti. Hastabakıcı tekerlekli sandalyeyi özel hastanenin

kadın doğum ünitesine doğru götürdü. Soğuk görünümlü bir odaya girdiklerinde, Aydan'ın kalbi deli gibi atıyordu. Kendisini hem ameliyat olacakmış gibi heyecanlı hissediyordu hem de bebeği için üzülüyordu. İçindeki sıkıntı ona, bebeğine bir şey olduğunu fısıldayıp duruyordu.

Doktorun muayenesi normalden uzun sürmüştü. Ultrason çubuğu ile vücudunun içinden bakıyordu. Son derece modern ultrason cihazının gösterdiklerinden hiçbir şey anlamayan Aydan merakla bir cihaza bir de doktorun ifadesiz yüzüne bakıp duruyordu. Endişesi doktorun suskunluğu ile tavan yapmıştı.

Sonunda dayanamadı. "Neyim var?" diye sordu endişeyle. "Düşük mü?"

Doktorun kaşları çatılmıştı. "Bakıyorum..." dedi biraz kuru bir ses tonuyla. Gözlerini bir an için bile ekrandan ayırmamıştı. Bir dakika kadar sonra elindeki tarama cihazını monitörün kenarında bir yere taktı. Düşünceli bir şekilde eldivenlerini çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu Aydan. O da yattığı yerde toparlanmıştı. "Neyim var?"

"Çok ilginç" dedi Doktor Şermin. Gözleri hâlâ düşünceliydi. Aydan iyice huzursuz olmuştu.

"Söyler misiniz? Düşük mü?" diye sordu üzüntüyle.

Doktor başını eğip bir iki saniye düşündü. Sonra yavaşça doğruladı. "Evet, üzgünüm ama düşük başlamış gibi..."

Aydan'ın gözlerinin kenarından bir damla yaş süzüldü. Demek doğruydum? Hisleri onu yanıltmamıştı. O kanın başka ne sebebi olabilirdi ki? Demek düşük yapıyordu? Demek uğruna her şeye katlandığı bebeği gidiyordu.

Doktor ona bakıp ilk kez gülümsedi. "Dur kızım! Üzülme hemen..." dedi. "Çünkü çok şanslısın!"

Aydan bir şey anlamamıştı. Eliyle yanaklarındaki yaşları silerken anlamadan ona bakıyordu. "Şanslı mıyım?" diye sordu ısrarla. "Şanslı mıyım? Bebeğimi kaybediyorum!"

Acımasızca onayladı doktor. "Evet..." Ardından eklediği cümle ise inanılmazdı. "Bu doğru ama sadece bebeklerinden birini kaybediyorsun!"

"Ne?"

"İkiz bebek bekliyormuşsun kızım! Bunu bilmiyor muydun?"

Genç kadının gözleri irileşmişti. Islak kirpiklerinin arasından bakan acılı gözleri, içlerindeki nem yüzünden ıslıl ıslıldı. "Ha... Hayır!" diye kekeleydi.

O kadar şaşırmıştı ki acısını unutmuştu! İnanmazca doktoru süzüyordu. İkiz mi demişti? Mert o gece o kadar beceriksizken onu ikiz bebeğe hamile bırakmayı nasıl becermişti? Sevinsin mi üzülün mü şaşırmıştı. Demek bebeği ikizdi!

Doktor Şermin yeniden ciddileşti. "Ultrasonda iki kese gördüm. Daha önce ultrasona girmiş miydin?"

"Hayır!"

"Kan tahlili ile mi belli oldu gebeliğin?"

"Evet!"

"Anladım. Tabii yakın zamanda doktora gitmediğin için de ikiz bebek beklediğinin farkında olmadın. Üzgünüm ama şu anda bebeklerden birisini düşürüyorsun. Durum bunu gösteriyor. Kese yerinden kaymış ve parçalanmış. Maalesef onun için ümit yok."

"Ya... Ya diğeri?" diye korkarak sordu.

"Onun durumu şimdilik iyi görünüyor."

"Emin ... misiniz?" diye aynı korkuyla teyit etmeye çalıştı.

"Kesinlikle. O şanslı bir bebek. O kadar şanslı ki onun gibisi dünyada ancak olsa olsa iki düzine kadar vardır."

"Anlamadım?"

"Bak kızım!.. Sen farklı zamanlarda iki kere hamile kalmışsın. Biz yıllar önce ders kitaplarında bunları okuduk hatta geçen yıllarda birkaç vaka da haberlerde çıktı. Belki daha çoktur ama bilgilerimiz sınırlı. Belki kırsal kesimlerde çoğu kadın farkına bile varmıyordur."

Aydan anlamadan bakıyordu.

"Ben de meslek hayatımda ilk kez görmüş oldum. Tıpta annenin belirli zaman aralığıyla hamile kalmasına süperfetasyon denir."

"Nasıl yani?"

"Bak şimdi..." diye açıklamaya çalıştı kadın. "Her kadının her ay bir tane yumurtası olgunlaşır. Bunu biliyordursunuz. Hamile kalmaya müsait tek yumurta döllendiğinde, bir bebek oluşmaya başlar fakat bazen embriyo zaman içinde bölünebilir. İşte o zaman tek yumurta ikizi olur." Durup hafif bir nefes aldı. "Vücutta bazen de aynı anda birkaç olgun yumurta oluşabilir. Eğer bu yumurtalar aynı zamanda döllenirse, yine ikiz veya üçüzler görülür. Senin olayın buna yakın. Çift yumurta ikizine hamile kalmışsın fakat önemli bir farkla! Aralarında ciddi bir zaman dilimi var."

"Hiç anlamıyorum!"

"Baştan alayım o zaman. Şimdi kızım!.. Normalde kadın vücudu bir yumurta olgunlaştırır ve döllenmenin ardından doğuma kadar başka yumurta üretmez. Rahimde kazara birden fazla olgun yumurta var ise, onlar da vücuttan genellikle atılır."

Aydan ıslak gözlerle hâlâ anlamadan bakıyordu. Doktor devam etti.

"Bazen de bir yumurta döllense bile sağlıklı bir başka yumurta bir süre sonra yeniden ortaya çıkabilir. O da rahimde bir başka şanslı spermcigi bekliyor olabilir. Çok enderdir ama olabilir işte." Doktor Şermin kesin olarak son cümlelerini söyledi. "Sen iki kere hamile kalmışsın kızım!.. Şu an düşürdüğün ilk döllenmiş cenin! Onun dışında rahminde tutunmuş daha küçük bir kese var. Boyutlarına bakılırsa bir aylık gibi! Sen, kocanla girdiğin bir ilişkide ... ikinci kere hamile kalmışsın! Yaklaşık bir ay sonra."

Aydan'ın nemli gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Doktorun söylediklerini anlamıştı anlamasına ama ... ama o kadar şaşkındı ki! Doktor Şermin'in şaka yapmadığı ciddi yüzünden belliydi. Zaten böyle bir konuda şaka yapılabilir miydi?

"İkinci kere?" diye bir soru döküldü dudaklarının arasından.

"Evet..." dedi kadm. "İkinci bir hamilelik daha gerçekleşmiş." Aydan'ın gözlerine bakarken devam etti. "Yani çok şanslısın. Evet, ilk bebek konusu üzücü biraz ama bu ikinci bebek için hâlâ ümit var."

Genç kadın sessizdi. İnanamıyordu. O halde bu ikinci bebek? Bu ikinci bebek?

"Siz ... farklı bir gecede mi hamile kaldığımı söylüyorsunuz?" diye sordu yine de. Emin olmak istiyordu. "İlk gece beni hamile bırakan o spermeler..."

"Hayır! İmkânsız!" diyerek onun sözünü kesti kadm. Onun neyi sorduğunu anlamıştı. "Bir spermin ömrü bellidir. Üç gün yaşayabilir en fazla. O da sadece en sağlıklı olanları... Sen uzun süre sonra bir başka ilişkide hamile kalmışsın canım!.."

Aydan karnına giren yeni bir ağrı ile hafifçe yüzünü buruş-turdu. Doktor bunu fark etmişti.

"Öncelikle şu durumunu ele alalım. Bence seni bu gece burada yatırsak iyi olur!" dedi ona. "Eve gitmeni tavsiye etmem. Kontrolümüz altında olman senin için gerekli. Vücut genelde hepsini atar ama bazen içeride bir parça da kalabilir. İnşallah kürtajlık bir durum olmaz!"

Kürtaj kelimesini duyunca, Aydan'ın gözleri yeniden endişeyle doldu. "Öyle olursa ... diğer bebeğe?" diye başladı.

Doktor başını salladı. "Merak etme. Onu korumak için elimiz-den geleni yapacağız. Yatıralım mı seni bu gece?"

Aydan başını salladı. "Evet... Tamam!"

"Güzel..." Kadın yerinden kalkmıştı. "Kaç yaşındasın?" diye sordu Aydan'a.

"On dokuz..." dedi yavaşça.

Doktorun gözleri onun sol elindeki nikâh yüzüğünü görmüştü elbette. Her dikkatli kadın gibi o zarif halkayı görmemesi imkânsızdı. Bu yaşta evlenmiş olan gençlerle çok sık karşılaş-yordu. Çoğu tecrübesiz ve çok genç olduğu için, evlendiklerinde ilk birkaç günde hemen hamile kalıyordu. Büyük ihtimalle bu çift de tecrübesizce davranmıştı.

"Kocana haber verdin mi?" diye sordu.

Kocası? Salih?

"O... O bir iş için başka şehirde!" dedi yavaşça. "Şu anda gelmesi imkânsız!"

"Ailen?"

"Onlar da başka şehirde..."

"Hımm!.. Gece yanında birisi olsa iyi olurdu."

Genç kadın başını salladı. "Bir arkadaşım var. Onu çağırırım." Aklındaki kişi Melike'den başkası değildi elbette. Bir yere telefon açan doktor, ona oda açılması talimatını vermişti. On beş dakika sonra ise tek kişilik odasında tek başınaydı genç kadın. Basit şeyler vardı. Kaliteli bir yatak, bir duvar televizyonu, üç kişilik misafir koltuğu ve iki tane tek kişilik koltuk. Aslında başucundaki elektronik aletler ve serum cihazı olmasa normal bir eve benziyordu. Sadece yerde halı yoktu.

Acıdan yüzünü buruştururken Melike'ye telefon açtı. "Bu saatte aradığım için üzgünüm ama ... mecbur kaldım." dedi ona. "Şimdi bizim evin yakınındaki özel hastanedeyim. Bu gece burada kalmam gerekiyor. Bir refakatçi gerekiyormuş. Bu gece ... benimle kalır mısın?" Karşı tarafı dinledi bir an. "Yok, iyiyim şimdi. Sen gelince durumu anlatırım. Eve de uğrayıp birkaç eşyayı getirir misin? Diş fırçası, eşofman falan... Kapıcıya haber veririm. Onda yedek anahtar var. Seni içeriye alır."

Kapıcıyı da arayıp haber verdikten sonra yattığı yerde arkasına yaslandı. Gözleri tavandaydı. Bu kadar kısa sürede çağıracağı başka kimsesi yoktu. Melike'nin meraklandığını ve buraya gelince her şeyi öğreneceğini biliyordu. Aslında ona durumu defalarca açıklamak istemişti fakat nedense Salih'e olan ilgisi yüzünden anlatmak içinden gelmemiştii. Anlaşılan bu geceden itibaren her şey ortaya dökülecekti.

İç çekti. Çok sık iç çekmeye başlamıştı. Yüreği sıkılıyordu. Yanında sevmiş olduğu adam yoktu. Çocuğunu düşürüyordu. Salih de yoktu! Üstelik sevdiği adamın değil Salih'in çocuğunu taşıyordu artık! Melike ise her şeyin ortasında olup, birçok şeyden

de habersizdi. Hayatı ne kadar karmaşık olmuştu. Belki Melike'ye gerçekleri anlatınca azıcık rahatlardı. İçinde sakladığı bu sır onu boğmaya başlamıştı.

Melike bir saat olmadan geldi. Ertesi günün cumartesi olması ikisinin de işine yaramıştı. Yanında Aydan'm istediği tüm özel eşyalar vardı. O geldiğinde tuvaletten yeni çıkıyordu Aydan. Kanaması daha yoğundu artık. Tıpkı doktorun dediği gibi parçalar atılıyordu vücudundan. Canı çok acımıyordu artık. Üzülün mü sevin sin mi karar veremiyordu. Her şeyin sebebi olan bebeğini kaybetmişti. Üstelik para karşılığı kendisiyle evlenmeye zorladığı bir başka adamın çocuğunu taşıyordu! Hayat ne garipti! Hayatın kendisine göre oldukça garip yöntemleri vardı. Her şeyini sevdiği adama verdiğini düşünürken, hem bekâretini hem de annelik ikramiyesini Salih'e kendi eliyle sunmuştu!

Belki de Salih çok şanslı bir adamdı! Belki de Allah'ın Salih ile ilgili ilginç planları vardı. Her şey o kadar rastlantısal ve genç adamın çıkarınaydı ki! Bu bebekten sonra onun kendisinden boşanmayı isteyeceğini de hiç artık sanmıyordu. Neticede çocuğunun gerçek babası olacaktı.

Söylemezse nereden bilecekti ki?

Melike'nin yardımıyla eşofmanını giydi. Çok merak etmesine rağmen ne olduğunu sormamıştı henüz. Aydan'ın anlatmasını bekliyordu. Bir hemşire gelip tansiyonuna baktı. Birkaç soru sordu. Sonra kan alıp gitti. Aydan yattığı yere yerleşmeye çalışırken, yan gözle tek kişilik koltukta oturan arkadaşına bakmıştı.

"Düşük mü yapıyorsun sen?" diye sordu Melike biraz üzüntüyle. Durumu artık kesin olarak anlamıştı.

"Evet..." dedi Aydan.

"Çok üzıldüm."

"İkizlermiş... Birisini kaybettim sanırım." Hâlâ asıl bebeği kaybettiği için çok üzgündü.

Melike biraz şaşkınca ona baktı. "İkiz mi?"

"Evet... Öyle."

"Şanslısın o halde. Hiç değilse diğeri duruyor." Aydan sessizdi. Melike dayanamadı. "Kızım! Merak ettiğim şey, daha yeni evlendiniz. Korunmadınız mı? Ne çabuk hamile kaldın? Üstelik Salih haftalardır buraya gelmedi."

Aslında Aydan o anda istese kıvrılabilirdi. Ona gerçeği anlatmayabilirdi fakat yüreğindeki baskı çok büyüktü. Suçluluk hissi sarmıştı bedenini. Melike'nin hâlâ Salih'e ilgi duyması ise ayrı bir sorundu. Bir yanı kıskanıyordu, bir yanı onun için üzüliyordu.

"Sana anlatmam gereken şeyler var..." dedi yavaşça. "Ancak ... aramızda kalacağına yemin etmelisin."

"Saçmalama!"

"Yemin et!"

"Sen böyle davranınca ürküyorum kızım!" dedi Melike gülümsemeye çalışarak ama onun ciddi olduğunu görünce gülümsemesi dudaklarında dondu. Kaşları hafifçe çatıldı. Anlatmadığı şeylerin ne olabileceğini düşündü. Yine de en olmadık şeyi düşünmesi ilginçti. Hem olabileceği kadar gerçek hem de olamayacak kadar uçuk bir şey düşünmüştü.

"Yoksa... Yoksa bebek Mert'ten mi?" diye soruverdi aniden.

21. BÖLÜM

Aydan sessizce durunca, Melike'nin gözleri şaşkınlıkla doldu. "Sen Salih'i Mert gibi bir kişiliksizle mi aldattın?" Sesi öfkeliydi hatta.

"Hayır, durum senin sandığın gibi değil." diye açıklamaya çalıştı Aydan. Hafif bir nefes aldı. "Evet, bebek Mert'tendi ama..."

"İnanamıyorum!" diye fısıldadı Melike. "Salih'i sevdiğini sanıyordum ben! Bunu onun gibi bir adama nasıl yaparsın?"

"Melike! Beni dinlemiyorsun! Durum gerçekten de senin düşündüğün gibi değil."

Ardından, baştan sona her şeyi ona anlattı. Mert'le plajdaki kısa sevişmelerini, hamile olduğundan şüphelenişini, evlenmeyi ve çocuğu istemediği için Mert'le yaptıkları kavgayı, Doktor Tülin'den dönüşünde Salih'le çay bahçesinde karşılaşmalarını ve ona yaptığı evlilik teklifine kadar her şeyi anlattı. Aslında Salih'in evlenmeyi

istemediğini, ona para önerdiğini ve bunun karşılığında evlendiklerini söyledi.

Önemli bir tek şeyi atlamıştı! Salih'le seviştiklerini söylememişti.

"Sen şimdi... Mert'in bebeğini mi düşürdün?" diye sordu Melike inanmazca.

"Evet..."

"Hay Allah!" dedi Melike. Anlatılanları yeniden aklından geçirdiği belliydi. "Ne kadar karışık, kötü bir durum! Peki neden kürtaj olmadın? Herkesi kandırdın. Beni gerçekten çok üzdün! Mert'in çocuğu için değer miydi? Bu kadar acıyı yaşamaya değer miydi?"

"Ya sen?" dedi Aydan yavaşça. "Rahmetli Kubilay'dan bir bebeğin olsun istemez miydin? Sevdığın adamın hatırasını ömür boyu saklamak istemez miydin? Sence değmez miydi?"

Melike duraklamıştı. "Ben hamile değildim. O yüzden ne hissedeceğimi bilemem fakat yine de istemezdim sanırım. Babasız bir çocuk doğurmaya hakkım olmazdı."

"Babası Salih olacaktı!"

"Belki ama madem boşanacaktınız, zaten yine babasız kalacaktı. İnanamıyorum sana ya! Sana olan kızgınlığım yeniden depreşti. Salih'i gözümün içine baka baka aldın benden."

"Mecburdum." dedi Aydan. "Üzgünüm... Diğer türlü ailem bu kadar hızlı evlenmemize izin vermezdi. Evleneceğim adam gösterişli birisi olmalıydı!"

"Evet..." diye biraz sinirli bir sesle onayladı Melike. "Fazlasıyla gösterişli bir koca buldun kendine! Kim itiraz edebilirdi ki? Bizlerden hiç kimse bu durumu garipsemedi. Ona âşık olduğunu zannettik."

"Öyle! O tek şansımı!" dedi Aydan. "Ailem hiç şüphelenmedi."

"Demek Salih seninle paran için evlendi?" diye mırıldandı Melike. "Çok şaşırdım doğrusu. Ben ona borç para önerdiğimde hemen reddetmişti. Demek senden alacağı para daha tatlı gelmiş!"

"Evet, çok para verdim ben."

"Anlıyorum. Çok olmasa seninle niye evlensin ki? Kim başkasından hamile olan bir kadını ister? Para insana neler yaptırıyor!.."

Bu cümleler Aydan'ın duygularını incitmişti. İçindeki sıkıntıya anlam veremeyerek yavaşça onayladı. "Durum bu işte!"

"Üzülme, Mert'ten bir bebeğin daha var." dedi Melike. Sesi engelleyemediği bir acımasızlıkla doluydu.

"Bu... Bu tam olarak doğru değil." diyerek isteksizce son gerçeği açıkladı.

"Doğru olmayan ne?"

"Karnımdaki ikinci bebek Mert'e ait değil."

"Anlamadım?"

"Düşen bebek Mert'in ama karnımdaki bir başkasının..."

"Saçmalama kızım!.." derken gülmüştü Melike. "Aynı anda iki bebek iki baba adayı mı olur?"

"Yemin ederim... Süperfetasyon diye bir şeymiş."

"Olmaz! Anlattıkların Brezilya dizisi gibi oldu. Mantıklı değil."

"Yemin ederim!" diye tekrarladı Aydan.

"Peki, diğer bebek kimin?"

"Salih'in tabii!" dedi biraz öfkeyle. "Başka kimden olabilir?"

Aydan ona geri kalanları da mecburen anlattı. Doktorun söylediği şeylere kendisinin bile inanmadığını ama telefonundan internete girip baktığında doğru olduğunu gördüğünü söyledi.

Melike sonunda inanmış gibi susup kalmıştı. Ancak, takıldığı asıl meselenin başka olduğu belliydi. Aydan her ne kadar o kısmı atlasa da gerçek ortadaydı.

"Sen şimdi para karşılığı evlendin. Buraya kadar tamam! Bebeğine bir baba buldun; o da bebek doğuncaya kadar! Öyle değil mi? Bu da tamam! Anlamadığım şey şu! Sen para için seninle evlenen bir adamla mı seviştin? Sana yabancı olan, sevmediğin bir adamın sana dokunmasına izin mi verdin?" diye sordu hayretle. "Menfaat karşılığı yaptığı bu iyilik için ona ödül mü verdin? Kendini?"

Aydan biraz kızarmıştı. Belki de tam açıklaması buydu. "Böyle anlatınca kötü görünüyor gerçekten ... ama öyle..."

"Sana zorla sahip olmadı değil mi?" diye sordu Melike biraz şüphyle.

"Hayır!" dedi genç kadın kesin bir sesle. "Benim rızam dâhilindeydi her şey." Sonra hemen konuyu değiştirdi. "Evet, şimdi her şeyi öğrendin işte."

"Ne olacak peki? Bu saçma durum karşısında ne yapacaksın?"

"Hiç bilmiyorum!" diye mırıldandı genç kadın. Aklının karışıklığı sesine yansımıştı.

"Bebeği Salih'e söyleyecek misin?" diye ağır ağır sordu Melike.

"Bilmiyorum... Sence?" Melike sessiz durunca da Aydan başını eğdi. Saçları önüne döküldü. Bir iki saniye sustu. "Söylemem lazımdır sanırım!" diye konuştu yavaşça. "Bilmek hakkı. Çocuk onun çocuğu..."

"Bu durumda asla boşanmak istemez. Para için evlendiyse, daha fazlasına konacağını öğrenince niye boşansın ki? Değil mi?"

"Paraya o kadar değer veren birisi olmadığını sen de söyledin."

"Rakam büyük olunca..." dedi Melike aldırmadan. "Çok para verdiğini kendin söyledin."

"Senin benden daha zengin olduğunu biliyor."

Melike'nin kaşları kalktı. "Öyle mi? Bunu neden bana söyledin ki şimdi?"

Aydan biraz sıkıntıyla kıpırdandı. "Yani... Yani benimle evlenmeyi tercih etmeyip senin peşinde gezebilirdi."

"Ben ona ne kadar zengin olduğumu söylememiştim ki!"

"Ben söyledim." dedi biraz utanarak. "Beni kızdırmıştı. İkna olmak bilmiyordu."

"Belki de benim evlenmek gibi bir niyetim olmadığını hissetmiştir. Durum her neyse, bence artık o senden hiç boşanmak istemez!"

Genç kadın, "İstemesin..." dedi yavaşça. "Benim için fark etmez. Artık başka bir erkeği sevme gibi bir ihtimalim olmadığına göre..." Usulca ekledi. "Boşansak bile bir daha bir başkasıyla evlenmem!"

"Onu seviyor musun hâlâ?"

Genç kadının kafası karışık. Dalgın bakışlarla durdu bir an. Ne hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Sonra onayladı. "Evet!" dedi ağır ağır. "Evet, seviyorum. Mert'i unutmaya çalışıyorum ama aklımdan bir türlü çıkmıyor. Ona çok kızsam da onu unutamıyorum işte!"

"O da seni unutamıyor olmalı ki çevrende gezinip duruyor!" dedi Melike biraz bilmiş bir sesle.

"Öyle mi?" dedi Aydan ilgilenerek. "Ona Salih'le evlendiğini de sen mi söyledin?"

"Evet. Okul açılmadan önceki hafta yanıma geldi. Bana seni sordu. Sana kızgındım. Anlatmakta bir sakınca görmedim. Evlendiğini söylediğimde düşüp bayılacaktı az kalsın. Bu kadar acele evlenmene çok kızdı. Evlendiğin kişinin Salih olduğunu öğrendiğinde ise âdeta köpürdü. Ona inat olarak evlendiğine benzer bir şeyler söyledi. Demek haklıymış!"

Aydan sessizce duruyordu. Gözleri dalgınlaşmıştı biraz.

"Öfkeliydi ama bir o kadar da üzüntülüydü. Önceki gün yine yanıma geldi. Pek iyi görünmüyordu. Seni sordu... Onu sevmem ama üzüldüm doğrusu. Perişan haldeydi."

"Kendi kabahati!" dedi genç kadın dalgınca.

"Kesin!" diye onayladı Melike. "Yine de seni aklından çıkaramadığı belli! Bebek konusunu iyi düşün bence. Mert ile yine bir araya gelme ihtimalini göz önünde bulunduracaksan, akıllıca davranmalısın. Salih gerçekten hoş ve çekici birisi... Bunu kabul ediyorum ama bu çocuğu ona söylersen, senden hiç boşanmak istemeyeceği çok açık! Belki çocuğu kullanarak senin ve ailenin tüm mal varlığına ortak olmak ister. Bilemezsin ki! Erkek mantığı bu..."

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordu Aydan. Kafası iyice allak bullak olmuştu. "Salih'e onun çocuğunu taşıdığını söylemeyeyim mi?"

"Bence söyleme!" dedi Melike. "Yani henüz söyleme... Acele etme. O nasılsa bu çocuğun kendisinden olmadığını sanıyor. Bir sorun yok. Mert ile ilgili önemli bir gelişme olmazsa ve sen de ileride kocanla birlikte mutlu yaşayacağına inanırsan söylersin. Çocuğunuzla birlikte hayatınıza mutlu mesut devam edersiniz. Diğer türlü... Diğer türlü boşanıverirsin olur biter!"

"Çocuğumun babasından mı boşanayım?" diye sordu Aydan biraz hayretle.

Melike omuz silkti. "Sadece rastlantı sonucu çocuğunun babası olmuş birisi! Seninle paran için evlenen bir adam hatta bu çocuğu Mert'in bile sayabiliriz. Onunla evlenmemiş olsaydı belki de Mert'in çocuğu düşmeyecekti. Belki de onunla girdiğin cinsel ilişki sırasında düştü bebek?"

"Ne ilgisi var?" dedi Aydan biraz kızgınca. "Onu kaç haftadır görmüyorum. Eğer bebek seks yüzünden düşecek olsaydı, bundan üç dört hafta önce düşerdi. Kaldı ki doktora sordum. Hamileyken cinsel ilişkiye girmekte ciddi bir sakınca yokmuş."

"Her ne ise!" dedi Melike ona aldırmadan. "Bir şey soracağım. Salih'e vermeyi taahhüt ettiğin para var ya?"

"Evet?" dedi genç kadın onun ne demek istediğini anlamadan.

"Ona hiç ödeme yaptın mı?"

"Şey... Anlaşmamızın yarısı olan rakamı ... çek olarak verdin!" dedi genç kadın.

"Hımm!" Melike biraz düşünür gibi yaptı. "Demek çek verdin? Bu çeki bozdurmuş mu peki?"

Aydan başını salladı. Birkaç gün önce onu bankadan aramışlardı. Hesaptan önemli bir paranın çekileceğini söylemişler ve bundan haberi olup olmadığını sormuşlardı. Genç kadın da onay vermişti.

"Evet..." dedi yavaşça. "Birkaç gün önce Salih çeki bozdurmuş."

Melike güldü. "Gördün mü bak? Adamın derdi para... Başka ne olsun ki? Hem güzel hem de zengin bir eşe sahip olmak büyük piyango gibi bir şey!"

Aydan sessiz kalmıştı. Başını geriye atıp yastığına yasladı. Gözleri tavanda birkaç saniye öylece kaldı. Sonra iç çekti. "Neyse ne! Şimdi bu konuyu konuşmak istemiyorum. Parayı ona harcaması için verdim zaten. Bu kadar geç kullanmasına bile şaşırdım. O parayla Kemer'de bir tatil köyü yapmaya çalışıyor anladığım kadarıyla. Şu anda asıl mesele diğer bebek! Mert'in bebeği düşmüş olabilir ama Salih'in ki de düşün istemiyorum. Bu kadar çabanın boşa gitmesini kaldıramam."

Genç kadının dileği yerini bulmuştu. Şanslıydı ki kürtaj olması gerekmedi. İkinci gecenin sabahında evine çıktı. Günlerden pazar

olduğu için resmî çıkış işlemleri ve son kontrol için hafta başı bir daha gelecekti. Evine gidip dinlenmesini önermişti Doktor Şermin. İkinci bebeğin şansını arttırmak için çok gezmemesini, her fırsatta yatmasını tavsiye etmişti.

Aydan dikkatle uyuyordu bu öneriye. Garipti ama bebek Salih'ten olsa bile, ona çok değer veriyordu. Bebek yanlış adamdan olduğu halde genç kadın onu seveceğini hissediyordu. Neticede kendi yavrusuydu.

Melike'nin evde yardımcı olarak kalma teklifini kabul etmemişti. Tek başına kalabileceğini söylemişti ona. Kaldı ki Melike'nin kocası hakkında arada sırada vurdurduğu laflar da hoşuna gitmiyordu. Durum ne olursa olsun o adam ... kocasıydı. Saygıyı hak ediyordu. Bankadan çekmiş olduğu para, gizlice çekilen bir para değildi ki! Ona söz vermiş olduğu paraydı. Tamamen onun hakkıydı. Elbette ki çekecekti o parayı. Hakkı olan bu çeki bozdurmuş olmasını nasıl olup da paragözlüğe bağlıyordu ki?

Yine de Melike'nin o kısacık etkisi, genç kadının ruhuna yansımıştı. Bir yanı Salih'in paracı olmadığını düşünürken, bir yanı da onun sözlerini aklında gezdirip duruyordu.

Sen yabancı mısın?

Yabancıyım elbette.

Kocamsın...

Tanışalı sadece birkaç hafta oldu...

Zenginliğimden faydalanmaya çalışsaydın bunu fark ederdim!

Belki seni korkutmamaya çalışıyorum! Belki sonra göstereceğim gerçek yüzümü! Belki de sahip olduğun paranın peşindeydim!

Ben öyle olmadığını biliyorum! Öyle birisi olsaydın kollarında kendimi öyle güvende hissetmezdim!

Erkeklere çok güvenme!

Salih o hafta onu iki kere aramıştı. Nasıl olduğunu sormak içindi. Bebeğin ve genç kadının sağlığını ayrı ayrı sormuştu. Aydan bir düşük yaptığını gizledi. Genç adamın ilgisi karşısında bile elinde olmadan biraz soğuk konuşmuştu. Bir yanı, Mert'in bebeğini kaybetmesini ve Salih'in bebeğinin kalmasını haksızlık olarak

görüyordu; diğer yanı ise Salih'e her şeyi söylemesini ve işi oluna bırakmasını öneriyordu.

22. BÖLÜM

Salih huzursuzdu. Telefonda Aydan'ın sesindeki soğukluğu, mesafeyi hissetmiş, sebebini anlayamamıştı. Gerçekten çok işi olmasına rağmen sık sık Aydan'ı düşünüyordu. Genç karısını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Herhangi bir kadına baktığı yoktu. Yanına faklı bir amaçla bir kadın yanaşsa, ona karşı ufacık bir ilgi bile duymuyordu. Kime bakarsa baksın, aklına karısının güzel yüzü, sıcaklığı, çoğu zaman muzip olan tavırları geliyordu. Ona özlem duymak hiç hoşuna gitmese de gerçek buydu.

İşlerinin tüm yoğunluğuna rağmen Ankara'ya gitmeyi sorun olarak görmüyordu. Bir hafta sonu kolayca gidip gelebilirdi. İşlerine engel olmazdı. Yanına biri kadın üç teknik personel almıştı; işten anlayan, çalışkan kişilerdi. İşleri onlara bırakıp bir kaçamak yapabiliirdi fakat Aydan'ın onu içten bir şekilde davet etmemesi, genç adamın hep bir frene basmasma sebep oluyordu. Karısının onu özlemeyeceğini biliyordu ama yine de içten bir davet bekliyordu işte!

Kemer'de üstlendiği proje hiç değilse meşgul olmasını sağlıyordu. Bir anda işleri açılmıştı. Sihir gibiydi... Kendisi için başladığı iş hariç, iki büyük otel grubuna da başından sonuna kadar kendi küçük şirketi bakıyordu. Projelerin yıllık kazancı çok iyiydi. Aydan'ın vermiş olduğu çekteki rakamı bile geçiyordu. Eh, bir senede o kadar büyük bir parayı helal yoldan kazanmak gibisi yoktu. Karısının vermiş olduğu çeki bir türlü hazmedememişti.

O hafta inşaatlardan birisinin resmî işlemi için Ankara'ya gitmesi gerekiyordu. Ayrıca bazı malzemeler de alması lazımdı. Gittiği zaman Aydan'ı ziyaret edip etmemekte kararsızdı. Anlaşmalarının net içeriğini artık kavramakta zorlanıyordu. Aydan ona rahatça gelebileceğini söylemişti. Karşı odada yatabileceğini, dışarıya karşı gerçekten evli gibi durmalarını hatırlatmıştı ancak, son konuşmalarındaki soğukluk, genç adamın kararsız kalmasına sebep olmuştu.

Ankara'da uçaktan indiğinde akşam olmuştu. Günlerden pazardı. Dışarıya çıktığında elini telefonuna attı. Kararsızca durakladı. Onu aramalı mıydı? Ya yine soğuk davranırsa? Eğer öyle davranırsa Ankara'da olduğunu söylemezdi, olur biterdi.

Acaba karısının canını sıkıran bir şey mi vardı?

Mert?

O züppe aklına gelince dişlerini sıkı. Acaba Mert ile bir daha görüşmüşler miydi? Görüştüklerine emindi. Aydan'ın onu hâlâ sevdiğine emindi. Uzun süredir hain bir kıskançlık yüreğine yara gibi yerleşmişti zaten. Aydan'ı kıskanmasına engel olamıyordu. Genç kadının kendisine herhangi bir söz vermediğinin de farkındaydı. Aralarındaki tek bağ, evlilik bağıydı fakat yine de Salih bu evlilik müessesesinin birliğine inanıyordu. Aydan'dan başka bir kadının olmaması şu ana kadar... Evlendiklerinden beri ona sadıktı.

Peki ya Aydan?

Kıskançlık fena bir illetti. Artık Aydan'ı arasa iyi olurdu. Birazdan ne olacağı belli olurdu. Tam karısının numarasını çevirecekti ki elindeki telefonu çalmaya başladı. Merakla baktı. Arayan numara kayıtlı değildi ve kim olduğunu bilmiyordu.

"Alo?" dedi kısaca.

"Alo? Salih Bey?" diyen bir kadın sesi geldi karşıdan. Genç adam bu sesi tanııyordu. Meraklanmıştı... Vurgusu güzel bir tona sahipti.

"Evet, benim."

"Ben Eğitim İsteklileri Vakfı'ndan Dilek Yalçınay... Nasılsınız efendim?"

Genç adam durumu biraz kavrar gibi olmuştu. "Teşekkür ederim Dilek Hanım!.." dedi kadına. "İsminizi hatırladım."

"Evet, sizinle daha önce konuşmamıştık ama vakfımız adına bir teşekkür belgesi yollamıştım. Elinize ulaştı mı?"

"Adınızı oradan hatırlıyorum zaten. Evet, ulaştı."

"Sevindim. Cömertliğiniz için ne kadar teşekkür etsek azdır. Vakfımıza bağışladığınız çek, bugüne kadar okumak isteyen öğrencilerimize destek adına bağışlanan en büyük rakamlardan birisi oldu. Beş yüz bin dolar,

dövizin sürekli yükseldiği bu zamanda göz ardı edilemeyecek bir rakam. O yüzden sizi telefonla bizzat arayıp vakfımıza davet etmek istedim."

"Davet mi?" Bunu hiç düşünmemişti işte.

"İki hafta sonra vakfımızda mütevazı bir davet veriliyor. Hayırsever destekçilerimizin de bulunacağı bir organizasyon olacak. Sizin de bu davette bulunmanızı rica edecektim. Kabul ederseniz davetiyenizi adresinize yollayacağım."

"Ben..." Genç adam ne diyeceğini bilemedi bir an. "Ben gelemem sanırım. Teşekkür ederim." dedi kadına.

"Gerçekten mi?"

"Üzgünüm. Bu ara çok yoğun bir tempoda çalışıyorum."

"Gelmenizi çok isterdik. Hiç mümkün değil mi?"

"Özür dilerim Dilek Hanım!.. İşin doğrusu o çeki bağışlarken kendi adımın ve çek sahibinin adının gizli kalmasını rica etmiştim. Hâlâ aynı düşüncedeyim. Çok iyi işler yaptığınızı biliyorum. Pek çok kişiye eğitim hakkı tanıyorsunuz. Burs veriyorsunuz. Bir arkadaşım vakfınızda çalışıyor zaten. Her şeyi onun sayesinde öğrendim. O yüzden çeki sizin vakfınıza vermek istedim. Göz önünde olmak istemediğim için beni mazur görün lütfen."

Dilek Hanım fazla uzatmamıştı. Israr ederek itici olunabileceğini biliyordu. "Gelmenizi çok isterdik!" dedi yine de. "Peki, çok teşekkür ederiz. Vakfımız size minnettar... Bunu bilin lütfen."

Salih gülümsedi. "Rica ederim... Hiç önemli değil!" dedi tatlı bir sesle. "O parayla ülkemiz için iyi bir gelecek sağlandığını düşünüyorum. Hem ben o paradan çok daha değerli bir şey kazandım!" Aklında güzel gözleri olan, uzun dalgalı saçlı bir kadın canlanmıştı. Parası olsa, onun her gülümsemesine o çeklerden bir tanesini keyifle harcardı.

Birkaç nezaket dolu sözcükten sonra telefonu karşılıklı kapattılar. Salih de aklındaki kadını arama zamanının geldiğini düşündü. Parmakları yavaşça ezberindeki numarayı basmaya başladı.

23. BÖLÜM

Aydan mutfakta oturmuş, isteksizce önündeki tabağa bakıyordu. Bir hafta daha bitmek üzereydi. Pazar gecelerini sevmiyordu. Tek başına geçireceği, sıkıcı bir gece daha başlamıştı. Elindeki çatalını, pişirdiği sebzeli yahninin içinde gezdirdi. Canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Yalnız yaşamanın iyi yanı, yemek yapmayı öğrenmeye başlamasıydı. Gerçi bu da diğerleri gibi pek iyi bir yemek olmamıştı ama neyse. Dünyanın en şahane yemeğini bile yapmış olsa, kime beğendirecekti ki?

Masanın kenarında duran telefonu çalmaya başlayınca, gözleri merakla ekranına gitti. Numarayı kaydetmiş olduğu için altında arayanın ismi yazıyordu. Kısaca bir "Salih"ti isim. Ne Aşkım ne de Kocam...

Nedense elleri titredi. Kalbini anlayamadığı bir heyecan sardı. Çatalını bırakıp hemen telefonuna uzandı. Açmadan önce boğazını temizledi. Daha iki gün önce aramıştı bu adam! Şimdi niye arıyordu ki? Bir aksilik mi vardı? Endişelenmeli miydi?

"Alo?" dedi yavaşça. Heyecanının endişe yüzünden olmadığını farkındaydı. Salih'in kalm sesini duymak hoşuna gidiyordu. Her ne kadar son zamanlarda ona biraz soğuk davranmış olsa da o sesi seviyordu işte. Yalnızlığını alıyor gibiydi.

"Selam..." dedi genç adam tatlı bir tonla.

"Selam."

"Nasılsın prenses?"

"İyiyim..." diye mırıldandı genç kadın. "Sen nasılsın?"

"Hımm... İyiylim. Fena değil. Yoğun bir haftaydı."

"Öyle mi? Yoğun olması senin için iyi mi kötü mtı?"

"Para kazanmak adına iyi, yorgunluk olarak da kötü tabii... Şimdi önümde bir yorgunluk kahvesi olsaydı, gerçekten keyifle içerdim."

"Annen... Annen yapar sana." dedi yavaşça.

"Kemer'de olsam yapardı belki..." dedi genç adam gizemli bir sesle. "Ancak ... başka şehirdeyim maalesef..."

Genç kadın yutkundtu. Yoksa? Ellerinin titrediğinin farkında değildi. Gülümsediğinin de farkında değildi. Yüzüne bir ışık gelmişti.

Duruşu değişmiş, vücudu dikleşmiş, gözleri heyecanla dış kapıya yönelmişti. Elbette ki bunların hiçbirisinin farkında değildi.

"Neredesin ki?.." diye sordu alacağı cevaptan korkarak.

"Ankara'dayım... Bir iş için geldim."

İnanılmaz rahatlamıştı. Demek buradaydı! Kendi ailesi gelmiş olsa ancak bu kadar sevinirdi. Sonra gözlerindeki ışık hafifçe söndü. Kavisli güzel kaşları hafifçe çatıldı. Ankara'da ise niye eve gelmemişti? Gelmeyecek miydi?

"Buraya geleceksin değil mi?" diye sordu.

"Kahve için mi?"

"Saçmalama! Kalmak için tabii. Akşam oldu."

"Rahatsız etmeyeyim..."

Aydan yutkundu. "Niye rahatsız olayım? Düzenli olarak gelmen gerektiğini sana söyleyen benim. Karşı oda bomboş..."

Kısa bir sessizlik oldu önce. *"Peki, madem öyle, kahveyi hazırlamaya başlayabilirsin."*

Aydan bu sefer gülümsedi. "Kötü kahve yaptığımı biliyorsunuz!" dedi ona. "Kahveden daha kötü olmuş bir de yahnım var. Tek başıma canım yemek istememişti. Belki birlikte daha lezzetli olur."

"Bak bu iyi olur." dedi genç adam. *"Kahve bahane zaten... Sanırım gönül başka bir şey istiyor."*

"Aptal! Evine gelmek için izin mi istiyorsun yoksa? Onun için mi telefon açtın?"

"Doğrusu evet... Beni görmek isteyip istemeyeceğini bilemedim!"

Durup düşündüğü saliseler içinde, onu görmeyi çok istediğini fark etmişti. Haftalar geçtikçe yalnızlığı ağır gelmeye başlamıştı. En zor anlarında ona destek olan bu adamı yeniden görmeyi istediğini anlamıştı; özlenen birisinin istenebileceği kadar!

Bunu ona belli edecek değildi elbette.

"Anlaşmamıza göre eve istediğin zaman gelebilirsin!" dedi gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Burası senin de evin..."

"Müsaitsin yani?"

"Yanımda sevgilim var ama yollarım birazdan!" dedi genç kadın da. "Neredesin şimdi?"

"Servisle geliyorum. Yarım saat sonra orada olurum."

"Sen gerçekten aptalsın!" dedi Aydan da biraz hayretle. "O kadar paran var, servisle mi geliyorsun? Bir taksiye binseydin ya? Hiç olmadı bana haber verseydin? Ben gelip alırdım seni."

"Para çabuk biten bir şey!" dedi Salih keyifle. *"Hamile bir kadını da ayağıma getirecek kadar çiğ değilim çok şükür. Geliyorum işte. Sorun yok..."*

"Peki, bekliyorum..."

Aydan telefon kapanınca bir an ekranına bakmıştı. Aptal adam! O çek ile bir sürü paraya sahip olmuştu. Acaba bir taksiye para veremeyecek kadar pinti miydi? Ancak onunla birlikte oldukları o kısacık zamanda bile buna dönük bir işaret yakalamamıştı.

Zaman yavaş akıyordu sanki. Aydan'ın gözleri ikide bir duvardaki saate gidiyordu. Sonunda kapı zili çaldı. Tam otuz sekiz dakika geçmişti! Hızlı adımlarla kapıya doğru gitti. Ellerinin titremesinin bir sebebi olmalıydı mutlaka... Belki yalnızlığını yok edecek bir kahramanla karşılaşacağı içindi. Kapı kolunu tutup yavaşça açtı. İşte, kocası karşısındaydı!

Geniş gövdesi ile kapının önünü tamamen kaplamıştı. Genç kadın biraz kenara çekildi. Ne yapacağını bilemiyordu. Yalnızlıktan kurtulan mutlu bir eş gibi gülümseyip öpmeli miydi, yoksa önceden karar verdiği gibi ona karşı biraz mesafeli mi olmalıydı?

"Hoş geldin..." dedi yavaşça. "Gelsene!"

Genç adam gülümsedi. İçeriye girip elindeki küçük el valizini bir kenara koydu. Kapıyı ardından kendisi kapadı. Gözleri karısının üzerindeydi. Zeki mavi gözleri onun ince bedeninde gezindi.

"Nasılsın bakalım prenses?" dedi genç adam gülümseyerek.

Aydan da elinde olmadan gülümsedi. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Çok iyi!"

"Şey... Güzel!" Araya zaman girince, ne yapacağını bilemeyen çocuklar gibi kararsız kalmıştı.

"Beni öpmeyecek misin?" dedi genç adam minik bir alayla.

"Sanırım buna iznim vardı."

Aydan tereddütle duruyordu. Sonra öne çıktı. Ellerini onun geniş göğsüne dayarken, dudaklarını yanağına doğru uzattı. Mis kokulu tenine hafifçe dokundu.

Salih'in alaycı gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Fazla özlenmediğim belli!"

"Sen özledin mi sanki?" dedi Aydan kendisini savunmak ister gibi. "Çağırmasam gelmeyecektin belki!"

Salih güldü. Keyifli, rahat bir gülüştü. Onu yumuşakça belinden tutup, Aydan'ın karşı koymasına fırsat vermeden kararlı bir şekilde kendisine çekiverdi. Çok yumuşak, çok nazik ama bir o kadar da kararlı bir çekişti. Aydan hiç karşı koymadı; koyamazdı zaten... Onun gücünü iyi bilen birisiydi artık. İnce bedenini yavaşça genç adamın kollarına bıraktı. Daha yakınlaşır yakınlaşmaz her zaman hissettiği o elektrik yine tüm vücudunu dolaşıp midesinde düğümlendi.

Bunu nasıl başarıyordu bu adam?

Dudaklarına dokunan dudaklar önce yumuşaktı. Birkaç saniye boyunca genç kadını cevap vermeye zorladı. Aydan nasıl davranacağını hâlâ bilemiyordu. Melike onu kötü bir şekilde etkilemişti. Ancak bu tertemiz öpüşe daha fazla mesafeli olamadı. Dudakları hafifçe kıpırdandı. Bir iki saniye istekle cevap verdi. Genç adamın elleri kalçalarına kayıp daha güçlü çekiştirmeye başlayınca ... ürktü.

Dudaklarını kaçırdı yavaşça.

"Salih!" diye fısıldadı genç kadm. Gözleri yavaşça köşeli çenesinde, erkeksi dudaklarında gezindi. Bedeni hâlâ ona yapışmış bir halde duruyordu. Sonra bakışları genç adamın ateşli gözleri ile kesişti. "Bir süre..." diye başladı yavaşça. "Bir süre daha ileriye gidemeyeceğiz sanırım..."

Ona yalan attığı için kızarmıştı biraz. Genç adamın gözleri anlamaya çalışır gibi kısıldı hafifçe ama bir şey demedi. Öylece bakıyordu.

"Ya... Yanlış anlama!" dedi Aydan biraz kekeleyerek. "Sana bir şey söylemeliyim. Geçen haftalarda bir ... düşük tehlikesi yaşadım.

Biraz kanamam oldu ve doktor ... bir süre dinlenmem gerektiğini söyledi. Dikkatli olmam lazımmış.”

Genç adamın yüzü değişti. “Ne dedin?” Sesi endişeli bir şekilde değişmişti. “Düşük tehlikesi mi? Neden?”

Aydan omuz silkti hafifçe. “Öyle işte!” Ona yaslanmak kendisini seksi hissetmesini sağlıyordu. Göğüsleri heyecanla gerilmişti ve kasıklarında tanıdık bir kıpırdanma vardı. Aklı yaptığını doğrularken, vücudu bunu reddediyordu.

“Neden bana haber vermedin?” dedi genç adam.

“Kendi... Kendi başıma halledebileceğim bir şeydi!” Sonra eklemeyen yapamadı. “Hem senin ... başka bir adamın bebeği için endişeleneceğini ... düşünemedim! Endişelenmezdin değil mi?”

Salih onu serbest bıraktı. Kaşları çatılmıştı. “Neden endişelenmeyeyim ki?” dedi biraz sertçe. “Kimin çocuğu olursa olsun nitecede o da bir hayat demek! Bebek bir yana, öncelikle senin için endişelenirdim. Bana haber vermeliydin.”

“Neyse! Atlattım işte.” Geri çekildi. “Karnın aç mı? Yemek yaptım. Çok güzel değil ama ... idare eder.”

Masada iki kişi olmak gerçekten güzeldi. Aydan gerçekten memnundu bundan. Salih yemeğini çok konuşmadan yemişti. Genç kadın ondaki durgunluğa dikkat etmedi. Kocasının bu kanamaya kafayı taktığını ve Aydan’ın yanında olamadığı için üzgün olduğunu bilemezdi.

Yemekten sonra genç kadın ona önce kahve, sonra da çay hazırlamıştı. Salih ikisini de istememişti aslında. Karısının yorulmasını istemiyordu. Bu düşük olayı genç adamın içine ciddi bir korku salmıştı. Alışık olmadığı hislerle boğuşuyordu.

Ya Aydan’a bir şey olsaydı? Ya onu kaybetseydi?

Çaylarını bir tepside getiren karısını süzdü bir an. Aydan yanına oturunca da sesini normal tutmaya çalışarak konuştu. “Pek kilo almamışsın!” dedi ona. “İki aylık hamile olduğun hiç belli olmuyor.”

Aydan onun yanındaydı ama birbirlerine değmiyorlardı. Oturdıkları üç kişilik modern koltuk tam televizyonun karşısındaydı.

"Evet, pek kilo almadım daha!" dedi. Elini karnına attı. "Bebek de kendisini pek belli etmiyor." diye mırıldandı. "Ufak tefek bir bebek olacak galiba. Ne de olsa babası çok uzun değil!"

Bunu söylerken bir an için yüreği sızlamıştı. Çayım yudumlama bahanesi ile gözlerini kaçırды.

"Yemene içmene dikkat ediyorsun değil mi?" diye sordu Salih. "Şişmanlarım diye dert edip az yemen hiç doğru olmaz. Hamilelikte biraz kilo almak normaldir!"

Genç kadın gülümsemeye çalıştı. "Tek başma yemek pek keyifli değil. Neyse, sen niye geldin?"

"Bir otel projesi aldım..." dedi karısına. "Projenin halledilmesi gereken bir iki resmî işlemi var. Yarın sabah bakanlıklara gideceğim. Biraz da inşaat için malzeme almam lazım. Gelmişken de seni göreyim istedim."

"İyi yapmışsın. Benim için de değişiklik oldu. Büyük bir proje mi?"

Sesi, bu proje ile gerçekten de ilgilendiğini gösteren bir tondaydı. Genç adam başım salladı. "Evet, altından kalkabilirsem çok iyi getirisi olacak. İşimi epeyce büyütüp geliştirme imkânı sağlayacak."

"Sevindim senin adına..." dedi genç kadın. "Eminim altından kalkarsın." Çekten elde ettiği parayı da kullanırsa, işini önemli ölçüde geliştirebileceğini düşünmüştü o an.

"Ailene hamile olduğunu haber verdin mi?" diye sordu Salih.

"Hayır... Aslında senin gelmeni bekledim. Birlikte söylesek daha uygun olmaz mı?"

"Tamam. Arayalım istersen. Ben de gidince anneme söylerim artık. Yoksa neden haber vermeyi geciktirdiğimizi sorup meraklanacaklar."

Aydan telefonuna uzandı. Annesini aradı. Birkaç çalıştan sonra karşıdan annesinin güzel sesi duyuldu.

"Aydan? Kızım?"

"Annecim, iyi akşamlar. Nasılsınız?"

"İyiyiz kızım!.. Babanla kavga edip duruyoruz."

"O niye?"

"Takmış Ataman'a... Onun da artık evlenmesi gerektiğini söyleyip duruyor. Ataman da sinirlenip evden çıkıp gitti."

Aydan gülümsedi. *"Yakışıklı abimi üzmeyin. O kendisine çok güzel bir kız bulacaktır, eminim ben."*

"Sen bunu babana anlat!"

"Anlatırım ama sonra... Ona anlatacağım daha güzel bir şey var."

"Neymiş o?" Yandan babasının sesini de duydu. Belli ki konuşmayı dinliyordu.

"Ne dedi? Ne anlatacakmış?"

"Baban ne anlatacağını soruyor kızım!"

"Duydum!" Nedense kalbi pır pır ediyordu. Vereceği haberin onlarda yaratacağı mutluluk kendi bedenine de sirayet etmişti. Gözleri parlamıştı. Güzel dudakları kıvrılmıştı. *"Söyle ona, bir süre için oyalanacak başka bir şeyi olacak."*

Kısa bir sessizlik oldu. Babası telefonu annesinin elinden almıştı. *"Alo? Kızım? Aydan, ne diyorsun sen?"*

"Babacım! Yakında dede oluyorsun diyecektim sadece!"

"Ne?" Sesi âdeta gürler gibi çıkmıştı. *"Sen... Sen emin misin?"*

"Evet baba... Eminim. Bak Salih de yanımda!"

"Ver onu bana!"

Aydan telefonu kocasına uzattı. Genç adam telefonu aldığı anda, Aydan'ın gözleri elinde olmadan sulanmıştı. Babasının sesindeki mutluluğu hissedebilecek kadar tanıyordu onu. Kim bilir ne kadar sevinmişti adamcağız!

İki erkeğin konuşmasını hayal meyal dinledi. Salih'in terbiyesinden ödün vermeden konuşmasını, tebrikleri gülümseyerek kabul edişini izledi. O anda o kadar vicdanı sızladı ki! Başkasının bebegine ait mutluluğu aile bireyleri ile paylaşırken, aslında kendi çocuğu olduğundan bile habersizdi. Kendi çocuğu olduğunu bilse kim bilir ne kadar sevinirdi!

Çok değil, eve haber vermelerinden sadece on dakika sonra, bu sefer Salih'in telefonu çaldı. Arayan Ataman'dı. İki erkek keyifli bir konuşmaya daldılar. Ataman onu tebrik ediyordu. Sonra kardeşiyle de konuştu.

"Harikasin!" dedi. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler."

"Demek dayı olacağım? Bu harika ya! Hemen havaya girdim bak. Onu alır gezdiririm ben. Sinemaya götürürüm. Dondurma alırım. Pamuk şeker de alırım. Sen çok severdin..."

"Yok artık! O kadar da acele etme! Daha çok var abi ya!" Gerçekten de küçükken Ataman'ın ona yaptıklarını hiç unutamıyordu. Çocuklarla esasen çok iyi anlaşılan bir adamdı. O pembe renkli pamuk şekerleri aldığını da çok iyi hatırlıyordu.

"Olsun kızım! Zaman çabuk geçer. Bir bakmışsın kızın alt-yedi yaşına gelmiş..."

"Kız mı?" diye sordu şaşkınca. Gözleri Salih'e çevrildi. "Kız dedi! Sen kız mı olacak sanıyorsun abi? Daha cinsiyeti bile belli değil!"

"Ne bileyim! Ağzımdan öyle çıktı işte birden. Hayırlısı olsun da kız mı erkek mi fark etmez. Ben yeğenimi her türlü gezdiririm. Seni dinlemeyiz."

Telefon kapandıktan sonra bir süre daha yan yana oturup bir macera filmi izlediler. Aydan'ın yüzünde bir tebessüm vardı. Ailesinin sevincini hâlâ yüreğinde hissediyordu. Annesi hamile olduğunu biliyordu zaten ama o bile sevindiğini artık daha açıkça belli edebilmişti.

Gece yavaşça ilerliyordu. Aydan sonunda uykuya yenileceğini hissetti. Hamilelik böyle yapıyordu. İzledikleri film de bitmek üzereydi. Genç kadın boş çay bardaklarının olduğu tepsiyi alıp ayağa kalktı.

"Ben ... yatmaya gidiyorum." dedi kocasının gözlerine bakarak. "Sen ... film bitince mi gelirsin?"

Bu açık bir mesajdı. Daha başka nasıl söylenirdi ki? Bir an duraklayan genç adam başını eğerek onaylamıştı.

Aydan'ın yatmak için hazırlanması uzun sürmedi. Dişlerini fırçalamış bir halde yatağına uzandığında, Salih'in de oda kapısından içeriye girdiğini gördü.

"Burada mı yatacağım?" diye yine de tedbir amaçlı sordu Salih.

Aydan umursamaz bir şekilde gözlerini irileştirdi. "Tabii ki!" dedi. "Benim için sorun değil." Kocasını haftalar sonra evdeyken,

kocaman bir yatakta tek başına yatması saçma olurdu. "Senin için de sorun olmaz diye düşündüğüm için, eşyalarını yerleştirmiştım bile. Tabii sen bilirsin."

Salih bir an kenarda duran boş el çantasına göz attı. Sonra içeriye doğru yürüdü. Gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Sadece iç çamaşırları ile kaldıktan sonra banyoya yöneldi. Aydan onun duş aldığını tahmin etti. Uyuması gerekiyordu ama uyuyamıyordu bir türlü. Salih geri döndüğünde gözleri ister istemez genç adamın üzerine çevrildi. Beline sardığı havluyu çekip almıştı. Dar kalçaları, ince beli ve geniş omuzları ile aynen hatırladığı gibiydi. Gözünün ucuyla onun giyinmesini seyretti. Biçimli kalçalarının temiz bir iç çamaşırı ile sarılmasını, geniş gövdesine temiz bir atletin geçirilmesini izledi.

Yutkundu. Gözlerini kaçırabilse ... bu basit giyiniş belki seksi bir striptiz gibi gelmezdi! Oysa kaçıramıyordu. Seksi erkek dedikleri bu olsa gerek!

Yatağa yanaşıp örtünün içine giren adama doğru baktı. "Gel-diğin çok iyi oldu. Annem de geçen gün gelebileceklerinden bahsediyordu. Çok meraklıdır. Bir şekilde senin gelip gelmediğini öğrenirdi. Komşulara bile sorardı."

"Gelişimin seni rahatsız etmediğine sevindim."

"Niye öyle diyorsun ki?"

"Son arayışlarımda biraz mesafeliydin sanki." Gözleri karısına dönmüştü.

Aydan göğsüne kadar çektiği örtüyü düzeltti. "Araya zaman girince, belki ondandır..." dedi yavaşça. "Düşük tehlikesi olması da bende biraz gerginlik yarattı."

Salih yana uzanıp başucu lambasının düğmesine bastı. Oda kısmen karanlığa gömüldü. Birkaç saniye öylece yattılar. Sonra Salih'in sesi duyuldu.

"Doktor, karıma sarılarak uyumamda bir sıkıntı olacağını da söyledi mi peki?"

Sesinde tatlı bir şeytanlık vardı âdeti. Gözlerini yummuş olan Aydan çok fazla düşünmedi. Olduğu yerde kıpırdanarak ona doğru

sokuldu. Fena fikir olmadığını kabul ediyordu. Mumyalaanmış ölü-
ler gibi yatmalarına gerek yoktu. Üstelik onun ısını hissetmek istiyordu. Kokusunu da...

"Söylemedi..." dedi heyecanını yenmeye çalışarak. Kalın kolunun kendisi için açtığı boşluğuna kolayca yerleşti. Başı geniş omzunda uygun bir yer bulurken, zarif eli genç adamın göğsüne gitti. İnce bacaklarından birisini de onun bacaklarının üzerine atıvermişti.

Kabul etmeliydi ki böyle çok rahattı! Çok da güven doluydu. Sıcacık oluvermişti hemen. Her ne sebepten evlenmiş olurlarsa olsunlar, bu kollarda kendisini hiç huzursuz hissetmemişti. Mert'e olan ihanet duygusu bile bunu engelleyemiyordu.

Tek sorun tüm bedeninin uyarılmış olmasıydı. Aklında Melike'nin sözleri gezinmiyor olsaydı, belki bu gece ona zevkli dakikalar geçirtebilirdi. Kendisi de bu zevkten payına düşeni alırdı. Ancak Melike onun içine kuruntu tohumlarını yerleştirmişti bir kere...

Gözlerini yumdu. Adamın kokusunu içine çekerek sakinleşmeye çalıştı; ancak belinin kavisinde usul usul gezinen el, buna hiç de yardımcı olmuyordu.

Uyumaları her ikisi için de biraz zaman almıştı.

Salih sabah uyandığında yanında karısını göremedi. Okula mı gitmişti? Ancak içeriye dolan müzik sesi, onun mutfak tarafında olduğuna işaret ediyordu. Yataktan kalkıp saate baktı. Dokuz olmuştu. Epvey uyumuş sayılırdı. Gerçi dün gece seksi karısının kendisinde uyandırdığı etkiyle boğuşup durmuştu. Gece boyunca da birkaç kere uyanmış, sonra yine zorlukla uyumuştu. Kollarında böylesine çekici bir kadın varken ona dokunamamak gerçekten de bir eziyetti.

Tıraş olup düşünüyordu. Tertemiz giyinip mutfağa gitti. Aydan da giyinmişti. Eğilmiş fırının içine bakıyordu o sırada. Üzerinde rahat bir kot ile çizgili spor bir gömlek vardı. Genç adam onun yuvanlık kalçalarından gözlerini kaçırmaya çalışarak yaklaştı.

"Sen okula gitmedin mi?" diye merakla sordu.

Aydan onun geldiğini fark etmemişti. Döndü. Gülümsedi. "Hayır gitmedim. Senin için sabahki dersi ekdim."

"Gitseydin keşke."

"Üzülme... Kolayca telafi edebileceğim bir dersti."

"Ne yapıyorsun? Güzel kokuyor."

"Anneninki kadar iyi değildir belki ama sana peynirli poğaça yaptım. Tarifine internetten baktım."

"Eminim güzeldir!" dedi. "Demek erken kalktın?"

Aydan doğru düzgün uyuyamamıştı ki! Sık sık uyanmıştı. İşin garip yanı, o kollardan sıkılıp bir an bile uzaklaşmamıştı. Her uyanışında kendisini saran güçlü kolların rüya olmadığını anlıyor ve yine keyifle uykuya dalıyordu. En son, sabah göğüslerinin okşanması ile uyanmıştı. Salih'in farkında olmadan yaptığı bir hareketti ama Aydan'ın uyanıvermesine yetmişti işte. Sonra mücadele etmeyi bırakıp kalkmıştı.

"Evet, biraz erken kalktım."

"Benim yüzümden mi?"

Genç kadın kızardı. "Neden senin yüzünden olsun ki?" Acaba ondan cinsel olarak etkilendiğinin farkında mıydı?

"Pek ufak tefek değilim!" diye açıklamaya çalıştı genç adam. Onun endişesinin tersine bir şey söylemişti. "Belki yatakta sana sarılınca rahat edemedin!"

"Aksine çok rahattım! Endişe etmeyin Salih Bey!" dedi genç kadın gülümseyerek. "Sarılıp uyuduğum tek erkek olarak varlığınız beni hiç rahatsız etmiyor."

"Öyle mi?"

"Öyle! Gerçekten çok rahat ettim. Gece çok üşürüm ben. Sanyende ısındım. Belki de sen ahtapot gibi bir karın olduğu için hiç memnun değilsindir?"

Genç adam gülümseyerek omuz silkti. "Bana öyle ömür boyu sarılabilirsin!"

Ömür boyu mu?

Aydan'ın yüzündeki gülümseme hafifçe azaldı. Melike haklı mıydı gerçekten? Salih boşanmak istemeyecek miydi?

"Ne yazık ki ... ömür boyu ... evli kalmayacağız!" dedi ona.

"Öyle değil mi?"

Salih ona aldırmadan eğilip fırının içine baktı. Poğaçalar tatlı bir altın sarısı olmuştu bile. Pişmesine fazla bir zaman kalmamış gibi gözüküyordu.

"Kim bilir!" diye mırıldandı genç adam. "Hemen boşanmak istemediğini söyleyen sensin. Benim tercihim de olumlu yönde..."

Kahvaltılarını sakın bir şekilde geçti. Televizyonda haber programı vardı. Onu izlemedikleri anlarda da genellikle havadan sudan konuştular. Aydan'ın özendiği poğaçalar severek yenmişti. Genç kadın elinde olmadan onun göbeksiz vücudunu süzdü. Bu kadar iri yarı bir adamın bir gram bile yağı olmaması ilginçti. O da Ataman gibi fırsat buldukça spor yapıyor olmalıydı. Ağabeyi her sabah erkenden kalkar, yaz kış denizde, havuzda yüzerdi. Kemer'de kaldıklarında, Salih'in de çok erkenden denize gidip yüzdüğünü fark etmişti. Balayında bile genç adam bu uzun yüzmelerini eksik etmemiş, fırsat buldukça epey açıklara kadar yüzüp geri gelmişti.

"Bugün de buradasm, değil mi?" diye sordu ona kapıda.

"Sanırım."

"Ne zaman gelirsin peki?" Hayret! Tıpkı evli bir kadın gibi davranıyordu! Neden sormuştu ki bunu ona?

"Bilemiyorum. Sen okuldan ne zaman dönersin?"

"Altı gibi... İstersen bunu al..." Elinde evin yedek anahtarları vardı. Salih'in avucuna bırakıp geri çekti elini. "Belki benden önce gelirsin." diye de eklemişti.

Genç adam anahtarı cebine atıp gülümsedi. "Tamam... Görüşürüz..." deyip uzaklaştı oradan. Aydan az kalsın ondan bir veda öpücüğü bekleyecekti! Bu evlilik ne biçim bir şeydi? Bu kadar çabuk alışılması normal miydi ki? Küçük bir öpücük ile işlerine güçlerine ayrılan çiftlerden olmayı istemişti birden.

Genç kadın da hazırlanıp okuluna doğru yola çıktı. Derse kendisini bir türlü veremedi. Kalem ile oynayıp duruyordu. Son iki ders iptal edilince çok sevindi. Dışarıya çıktığında, yanına Melike'nin yanaşmasını beklemiyordu.

"Selam!" dedi arkadaşı.

"Selam."

"Sabah yoktun? Merak ettik. Bebekte bir sıkıntı yok değil mi?"

"Hayır! Bebek iyi."

"E neredeydin kızını?"

"Salih geldi." diye mecburen açıkladı Aydan. Gözlerini kaçırmıştı. Melike'nin yüzü hafifçe değişti. Duruşu da değişmişti.

"Uzun bir geceydi o zaman?" diye sordu gülümsemeye çalışarak.

"Hayır! Ondan değil. Canım gelmek istemedi." Gecenin ne kadar uzun olduğunu veya ne yapıp yapmadıklarını ona açıklamayı istememişti. "Biraz bulantılarım başladı da."

Melike bununla pek ilgilenmemiştir. "Salih niye gelmiş?"

"İşleri varmış."

"Küçük mühendisin büyük işleri mi?"

"Öyle konuşma Melike!"

"Aman iyi tamam! Sen dikkatli ol yine de. Kendi evi gibi gelip gitmeler pek hoş değil. Senin aklını çelmeye uğraşabilir. Bebeği ona söylemedin inşallah?"

"Hayır."

"Güzel... Söyleme..." Etrafına bakındı. "Gitmem lazını. Ahmet Hoca'yı arıyorum. Adam bana daha dönemin başında taktı. Saçma salak bir tez vermiş. Unutma, bebeğin ondan olduğunu söylersen, Salih seni asla bırakmaz. Çocuğunu ve parayı sahiplerin. Sen de Mert'e veda edersin."

"Ben ona çoktan veda ettim."

"Büyük konuşma! Bence her şey senin adına olumlu yönde değişebilir."

Aydan ondan ayrılınca dalgın bir şekilde eve gitti. Otomobilini park edip dairesine çıktı. Salih henüz gelmemiştir. Melike neden Salih'i ona bu kadar kötülüyordu ki? İçgüdüsel olarak biliyordu ki Salih'ten ayrılırsa Melike bu fırsatı kendisi için değerlendirecekti.

Salih'in gelmesini beklerken zaman epey yavaş geçti. Mutfağa girip akşam için yemek mi yapsaydı? Eğer Salih dışarıda yemelelerini teklif ederse de sorun olmazdı. Yemeği dolaba koyardı. Kulağında küçük radyosundan gelen Türkçe müzik varken, tabletinde

gezinmeye başladı. Elindeki malzemelere göre bir yemek arayışına girdi. Sonunda görünümü güzel olan bir yemek tarifi buldu.

Buzdolabını açıp kasaptan aldığı tavuk göğsünü çıkardı. Tarifteki gibi yatay olarak ince plakalar halinde kesti. Keskin bıçakla elini kesmemeye çalışıyordu. Plakalar kibrit çöpü inceliğinde olacaktı. Sonra bunları boyuna, birer parmak kalınlığında yine kesti.

Önce terbiye etmesi gerekiyordu. Hepsini büyükçe bir kaba koydu. Yarım bardak süt, yarım bardak sıvı yağ döktü üzerlerine. Göz kararı tuz, karabiber ve kırmızı biber tozunu ekledi. Bir kaşık da salça koydu. Kolaymış diye düşündü. Bir iki damla da sirke ekledi. Hepsini iyice karıştırdı. Beyaz tavuk eti tatlı bir renge bürünmüştü. Epey karıştırdığında, süttten ve yağdan eser kalmamıştı. Hepsini emmişti taze et.

Tarife göre biraz bekletmesi gerekiyordu ama fazla vakti yoktu. Bu incelikte etler nasılsa pişerdi. Fırın tepsisini alıp altına yağlı kâğıt serdi. Sonra bir elini etlere attı. Bir parmağını tepsideki kâğıdın üstüne koymuştu. Aldığı ilk plakayı parmağının etrafında dola-maya çalıştı. Yara bandı gibi sarmıştı. Aynı etin çevresine yeni bir plaka daha sardı. Beş altı plaka sonra parmağını çekti. Gözleri parlamıştı. Gerçekten de parmağını çekince tepsideki parça etler gül görünümüne bürünmüştü.

Bütün etleri yapması çok vaktini almadı. Tepsi dolmuştu. Bir sürü kırmızı renkli gülü olmuştu şimdi. Etlerden oluşan bir gül yığını... Pişmesi için yirmi dakika yeterli diyordu tarif. Önden biraz pişirir, Salih geç gelirse de yeniden ısıtırdı. Erkeklerin yemeklerini sıcak sevdiğini, babası ve ağabeyinden dolayı çok iyi biliyordu.

Tepsiyi fırına attıktan sonra yanına çoban salata hazırladı. Yapacak bir iş kalmayınca oturma odasına döndü. Artık dinlenebilirdi. Bebekten dolayı çok yorucu işler yapmıyordu zaten. Kitabını okurken, Salih'in nerede kaldığını düşünmeye başlamıştı. Hava kararmıştı iyice.

Salih geldiğinde, oturalı fazla olmamıştı. Önce kapı zili çalınmıştı, sonra da kapı içinde bir anahtarın dönüş sesi duyuldu. Genç kadın oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı. Kitabını bir kenara

bırakıp kapıya yöneldi. Genç adam içeri girip kapıyı ardından kapatınca merakla sordu.

"Zile niye bastın ki?"

"Alışkanlık!" dedi genç adam. "Belki duymaz korkarsın falan dedim."

"Ya da uygunsuz bir durumda olacağımı mı düşündün?"

Genç adam sırttı. "Uygunsuz olman da mümkündü." Gözleri ışıldamıştı. "Seni çıplak görmek benim hoşuma gider de belki sen rahatsız olursun."

"Beni o kadar çok çıplak gördün ki ... artık utanacağımı sanmıyorum!" diye yalan attı. "Zaten evde genellikle giyinik gezerim!" Gözlerini kıstı biraz kızgınca. "Ya! Salih! Bu tavırların bazen beni kızdırıyor. Şunu ikimiz de anlamalıyız artık. Sen kocamsın. Evli olduğumuz sürece pek çok şeye hakkın var! Bu ev benim olduğu kadar senin de evin. İstedğin zaman gelip kalabilirsin! Sana verdiğim anahtar sende kalabilir. Bundan sonra zili çalmana gerek yok..."

"Tamam..." dedi genç adam gülümseyerek. Üzerindeki kabanını çıkarıyordu. "Kızma hemen! Kızınca d kadar pek çok şey anlatmıştı aha güzel oluyorsun ve seni öpmek istiyorum."

Aydan bu ilginç iltifat ile donup kaldı. Kaşları hafifçe havalandı.

"Buna da izin vermiştim..." diye mırıldandı öylesine. Uzanıp ince kabanını aldı. Girişteki dolabın askısına astı. "Neyse... Yemek yedin mi?"

"Hayır..." Genç adam burnunu havaya doğru kaldırmıştı. Kokuyu tanımaya çalışıyordu. "Immm..." dedi beğenmiş gibi. "Nefis kokuyor! Tavuk gibi bir şey ama ne olduğunu tam anlayamadım.

Aydan'ın yüzü yumuşamıştı yeniden. Gülümsemekten geri kalamadı. "Gibi bir şey zaten... Bakalım beğenecek misin? İlk kez yaptım."

"Beğenirim eminim."

"Acemi olduğumu unutma. Şimdi yiyelim mi?"

"Yiyelim ama önce elimi yüzümü yıkayayım."

O temizlenip mutfığa geldiğinde, Aydan da salataya limon ve nar ekşisi ekleyip işini bitirmişti. Fritöze attığı kızartmalık patatesler bile hazırды.

Salih parlak gözlerle önüne konan tabağa bakıyordu. Tavuk çok güzel görünüyordu. Yanındaki patateslere ketçap ve mayonez sıktı. Ekmeğini de tavuğun az miktardaki suyuna bana bana yemeğe başladı.

"Harika olmuş!" dedi bir iki dakika sonra. "Yanına daha sık gelirim, belki bana *yemek yapacağım* diye usta bir aşçı olup çıkarsın!"

Aydan yan gözle ona baktı. "Bana o kadar güvenme. Kendimi henüz kocasma yemekler pişiren tombik bir ev kadını gibi düşünemiyorum."

"Tombik olma diye birlikte yaparız o halde."

"Olur. Peki, buraya yerleşme fikrine ne oldu?"

"Zor görünüyor. Kemer'deki iş bir sene sürer. Sen o zamana kadar doğum yapmış olursun."

Genç kadın bir şey demedi. Hayal kırıklığına uğradığını kendisinden bile gizledi. Yemeğin geri kalanında Salih keyifli bir şekilde o gün olanları anlattı. Otel inşaatı için kullanılacak bataryaların seçiminden, elektrik malzemesinde nasıl az daha zarar edeceğine kadar pek çok şey anlatmıştı. Yavaş yavaş, tek tek ama kesinlikle eğlenceli bir dille anlatıyordu. Anlattığı şeyleri dinletmeyi bilecek kadar da etkileyici bir konuşma tarzı vardı. Aydan elini çenesine yaslayarak onu dinlemişti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

O gece yine aynı yatakta birbirlerine dokunmadan yattılar. En azından cinsel anlamda dokunmadan... Salih karısına sarılmıştı fakat ne okşamaya yeltenmişti ne de öpmeye. Aydan buna memnun olduğunu kendisine telkin edip durmuştu. Kabul etmeliydi ki Salih gerçekten bu konuda hassas davranıyordu. Hem de karnında-kinin kendi çocuğu olduğunu bilmeden!

24. BÖLÜM

Kasımın ilk haftası başlamıştı. Ankara gerçekten soğuktu. Henüz kar yağmamıştı fakat kuru soğuk kendisini hissettiriyordu. Hamileliği de kendisini belli ediyordu. Mide bulantıları başlamıştı. Salih'in iki hafta önce gidişinden hemen sonra başlamıştı. Özellikle sabahları kötü oluyordu. Yemek yerken zorlandığını da anlatınca,

Salih hafta sonu yine geleceğini söyledi. Genç kadının gözlerinin parlamış görülmeye değerdi.

Hafta sonuna kadar günler nedense geçmek bilmemişti. Sonunda cuma günü gelip çattı. Derslerini dikkati dağınık bir şekilde dinledi. Öğlen yemeğini mide bulantısı yüzünden es geçti. Bengü ve Şeyda da öğrenmişti hamile oluşunu. Melike'nin aksine iki kız da çok sevinmişlerdi. Genç kadın, en yakın arkadaşı Melike'nin, karnındaki bebekten haz etmemesini anlayamıyordu. Salih defterinin kapandığını söylüyordu ama söz konusu Salih olunca hep değişik tepkilerde bulunuyordu.

Cuma akşamı okuldan çıkıp eve gitmeye hazırlanırken, Mert geldi yanına. Başında bir bere vardı. Yüzü asıktı. Genç kadının önünü kesti âdeta.

"Bana yalan söyledin! Hamileymişsin!" dedi hakaret eder gibi.

Aydan durup onun yüzüne baktı. Mert gerçekten de pek iyi görünmüyordu artık. Gözleri karlıydı. Sarımsı sakalları epey uzamıştı. Parmaklarının arasında bir sigara görünüyordu.

"Kim söyledi bunu sana?"

"Bengü... Dün kafeteryada karşılaştık."

Bu iyiydi. Hiç değilse Melike sır saklama konusunda sözünü tutuyordu. Genç kadın aniden esen soğuk bir rüzgârla ürperdi. Kabanına iyice gömüldü. Ellerini ceplerine soktu.

"Gerçekten hamile misin?" diye sordu Mert.

"Evet... Sana yalan söylemedim. Senden hamile olmadığımı söyledim!" diye kıvırdı.

"O heriften mi?"

"Başka kimden olacak?"

"İnanamıyorum!" dedi Mert acılı bir mızıldanma ile. Sigarasından bir nefes çekti. Sonra genç kadının hamile oluşunu hiç önemsemeden yüzüne doğru üfledi. "Neden bu kadar acele ettin? Hep... Hep bir araya gelme ihtimalimiz var diye düşünüyordum."

Aydan da bunu düşünmüştü doğrusu. Melike bir an için aklına girmişti fakat karnındaki bebek büyüdükçe bu uzak bir hayal olmaya başlamıştı.

"Saçmalama!" dedi sert bir sesle.

"Ondan boşanırdın!"

"Mert!" dedi genç kadın sabırsız bir sesle. "Hava çok soğuk ve donuyorum. Gitmem lazım. Bunları dinleyecek halim yok."

"Ciddiyim ben. Yemin ederim aklım hep sende! Sensiz yapamıyorum." Sigarasından yine derin bir nefes çekti. Gözleri etrafında gezindi pişmanca. "Bana yine geri dönmen için ne yapabilirim bilmiyorum."

"Evli ve hamile bir kadına mı bunları söylüyorsunuz?"

"Bebek o kadar büyümüş olamaz! Daha evleneli iki ay oldu. Aldırırın..." Sustu bir an. "Sonra da benim yanıma taşınırın. Her şeye baştan başlarız. Yaz olduğunda istersen evleniriz." dedi yavaşça.

Aydan onu süzüyordu. Yaptığı teklife inanamıyordu. Olabilirliğinden değil, cüretindeki saçmalığına kızmıştı. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu?

"İstersen daha fazla konuşma!" dedi Aydan. "Her kelimenle bana hakaret ediyorsun. Bebeğimi değil aldırmaq, kılma dokunmalarına bile izin vermem. O benim hayat gayem!"

Sözlerini bitirir bitirmez onun yanından öfkeyle geçip hızla uzaklaştı. Eve vardığında öfkesi hâlâ devam ediyordu. Bu ne cesaretti? Bebeğini aldırmasını önermişti! Onun yanına taşınmasını istemişti! Yani kısacası hiçbir şey değişmemiştir. Evlilik sözü bile çok sonrası içindi!

Kapısının zili çaldığında, saat yediye geliyordu. Hava kararmıştı. Kaşlarını çatı. Ah bu adam! Yine mi eve girmeden önce zile basıyordu? Yine de öfkeli değildi; kapı içinde anahtar dönüp de eşikte o görüldüğünde, üzerindeki tüm kara bulutlar dağılmıştı çünkü. Onun gülümseyen yüzü yeniden içini sıcak yapmıştı.

"Sana söylemiştim..." diye başladı ama onun yanında beliren orta boylu kadını örünce gözleri irileşti. İnanamıyordu buna! Âdeta koşarak kapıya gidip kadına sarıldı. Kocasının yanındaki bu tatlı kadın Yasemin Hanım'dan başkası değildi. Neredeyse çocuk gibi zıplayacaktı. "İnanamıyorum!" diye çığlık atmıştı.

"Sürpriz yapalım dedik!" diye gülerek açıklamaya çalıştı kadın.

"Hem de ne sürpriz!" dedi Aydan sevinçle. Gözlerinin parlaklığından sevinci o kadar belli oluyordu ki sözlere dökmesine gerek yoktu.

Yasemin Hanım'ı kalacağı odaya geçirip eşyalarını boşaltmak üzere yalnız bıraktı. Sonra kocasının yanına döndüğünde, gözleri hâlâ parlıyordu. Salih de gülümseyerek bakıyordu.

"Kızmadın değil mi?" diye sordu.

"Kızmak mı?" dedi Aydan hayretle. "Çok mutlu oldum! Nasıl güzel bir şey oldu bilemezsin." Uzanıp dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu. "Bunu hak ettin Salih Bey!.. Çok güzel bir sürpriz yaptın bana!"

Akşam yemeği çok özel bir şey değildi. Aydan gelirken yiyecek bir şeyler almıştı fakat evde fazladan iki kişi olunca, Aydan için bir ziyafetten farksızdı. Yemekten sonra çaylarını içerlerken genç kadın kayınvalidesinin elini tuttu.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu. Gözlerinde minik bir yalvarış vardı. "Lütfen çok kal. Salih sonra gelip seni alır. Biz de birlikte gezer tozarız biraz. Pansiyon sıkıntı olmazsa eğer burada benimle kalmanı çok isterdim."

Kadının sevecen gözleri gelininin güzel yüzündeydi. "Pansiyonda kalan fazla kişi yok zaten. Çalışanlar halleder. Ben de burada bir iki hafta kalabilirim sanırım." O da avucundaki zarif eli sevgiyle sıkıyordu. "Torunum ve gelinimle olmak güzel olacak."

"Harika!" dedi Aydan çocuksu bir sevinçle yerinde kıpırdanırken. Bu bebek haberi her şeyi daha güzel yapmıştı sanki. "Harika! Tam olarak iki hafta ama! Tamam mı? Daha az değil! Daha fazla olabilir."

Gece Salih'in kollarında yatarken, hâlâ bu harika sürprizin etkisindeydi. Yüzü geniş omzundaydı. Bir eli de göğsünde geziniyordu. Kalın kolun ağırlığını hissetmiyordu bile. Burnundan içeri dolan erkeksi kokuyu her zamanki gibi özlemişti.

"Salih?" dedi yavaşça.

"Hım?" Genç adam gözlerini aralamıştı.

Aydan başını kaldırdı. Güzel çenesi ve öpülecek gibi duran dudakları öne çıkmıştı. Soran gözlerle baktı. "Şimdi seninle bir şeyler yaparsak ... annen duyar mı?"

Genç adamın gözleri iyice aralandı. "Sanırım!" dedi yavaşça.

"Çok sessiz olsam?" İnemelerine engel olamadığı gecelerini hatırlıyordu.

"Bence iyi bir fikir değil." dedi Salih.

"Neden? Sen istemiyor musun?" Hâlbuki bu gece onu ödüllendirmek istiyordu. Annesini getirmeyi akıl etmesinin dışında ... onu özlemişti de!

"Düşük tehlikesinden bahsediyorum ben!" dedi genç adam. "Öyle bir riske girmemiz doğru olmaz. Bunun sorumluluğunu alamam." Ona iyice sarıldı. Dudakları alına değdi. "Ben böyle de memnunum. Merak etme! Sana sarılmak bile güzel."

Aydan bu sözlerin etkisi ile gözlerini kırıştırdı.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Yeniden alnından öptü. Sonra uzanıp dudaklarını öptü. "Bunları yapabileceğime bile ihtimal vermezdim iki ay önce."

"Doğrusu ben de vermezdim. Ben erkeklere kolay kanan hafif bir kadın mıyım?" Sesi şakacıydı. "Düşünmediğim bir sürü şey yaptırdın bana!"

"Erkeklere güven olmayacağını söylemiştim!" dedi Salih alayla. Eli belinde gezinip duruyordu. "Uyu hadi!"

Aydan kıpırdanıp daha da yerleşti geniş vücuda. Âdeta hayatından memnun bir kedi yavrusu gibiydi. Gözlerini yumdu. "Sanırım bu şekilde uyumayı ben de seviyorum." diye mırıldandı. "Çok rahatsın. Çok güzel kokuyorsun."

Salih sesini çıkarmadı. Vücudunu hafif hafif okşarken, onun uykuya yenilişimi bekledi. Çok sonra kendisi de zorlukla uykuya dalabildiğinde saat epey ilerlemişti.

O hafta sonu öylesine çabuk geçmişti ki Aydan şaşırmıştı buna. Keyifli saatlerdi. Cumartesi günü Kızılay'da alışveriş yapmışlardı. Yasemin Hanım torunu için bir bebek beşiği almıştı. Erken olmasına rağmen almakta ısrar etmişti. Beşiğin içine konulacak oyuncakları

bile seçmişti. Kız mı erkek mi olacağı kesin olmadığı için küçük bebek elbiselerine ise sadece ağzılarını suyu akarak bakmak zorunda kalmışlardı.

Pazar günü öğlen Salih onları Gölbaşı'nda balık yemeğe götürdü. Mide bulantıları sadece sabahları yoğun olan Aydan, nefis balığını iştahla yedi. Kalabalık bir aile gibi olunca insanın canı her şeyi yapmak istiyordu.

Salih pazartesi sabahı Kemer'e geri döndü. Aydan da okula gitmişti. Sonrasında her akşam eve geldiğinde Yasemin Hanım'ı orada görmek, güzel bir alışkanlığa dönüşmüştü. Onunla olmak çok zevkliydi. Aynı oğlu gibi keyifli, hayattan zevk almayı bilen birisiydi. Gözleri sürekli gülüyordu. Geçen günler içerisinde bir kere bile Aydan'ın kalbini kırmamıştı. Yüzünü ekşitmemişti bile... Bazı akşamları çıkıp gezdiler. Hafta sonları ise iki arkadaş gibi dolaşıyorlardı, hatta bir keresinde Melike, Bengü ve Şeyda da katılmıştı onlara. Sinemaya gidip çıkışta yemek yemişlerdi.

İki hafta ne çabuk geçti hiç anlamamıştı Aydan. O hafta sonu Salih yine gelmişti. Evi dolduran varlığı iki kadını da kesinlikle memnun ediyordu. Cumartesi günü Sincan'daki Harikalar Diyarı'na gitmişlerdi. Orayı gezmek hiç nasip olmamıştı. Aydan oradaki dev heykellere bayılmıştı. Akşam yemeği ise dışarıda, Kızılay'da yenmişti. Sakarya caddesindeki self servis lokantalardan birisinde yedikleri yarım ekmeğe konmuş et döner, gerçekten nefisti. Aydan eğleniyordu. Özellikle, geceyi, canlı müzik çalan o kafede büyük fincanda kahve içerek kapatmak çok güzel olmuştu.

Salih hâlâ ona dokunmuyordu. Geceleri gayet müşfik bir koca gibi davranıyordu. Karısına sarılıp gücünü ve enerjisini ona aktarıyor, rahatlayıp uyumasını sağlıyordu.

Yasemin Hanım'ın Kemer'e dönüşünün ardından bir hafta sonra bir başka sürpriz olmuştu. Bu sefer kendi annesi ve babası gelmişti. Babası ertesi gün işleri yüzünden dönse de annesi bir hafta daha kalacaktı. Kayınvalidesinin gidişinin verdiği hüznün böylece biraz azalmıştı. Salih o hafta sonu Ankara'ya geldiğinde, kayınvalidesine

karşı doğrusu çok kibar davranmıştı. Kendi annesine nasıl sevgi ve saygıyla davranıyorsa, Aydan'ın annesine de öyle davranıyordu.

Makbule Hanım da damadını görmüş olmaktan memnundu. Kızının bu adamla mutlu olduğunu görebiliyordu. İçindeki ufak tefek endişeler de kaybolmuştu.

Bir hafta sonra Salih yine gelmişti. Aralık ayının başlarıydı. Son bir ayda neredeyse her hafta sonu gelmesi Aydan'ı memnun ediyordu. Makbule Hanım bir gün önce İstanbul'a dönmüştü. İkisi evde yalnızlardı.

"Doktora gitmeye ne dersin? Çocuğun cinsiyetini öğrenebiliriz artık bence!" dedi Salih. Sabah kahvaltısını beraber hazırlıyorlardı. Dönüp karısının karnına bakmıştı. "Dört aylık oldu sanırım?"

Karnı dört aylık hamile bir kadın gibi durmadığı için Aydan onun kaşlarının hafifçe çatıldığını görmüştü. Mert'in bebeği düştüğü için, karnı elbette pek büyümemişti. Üç aylık bir bebeğin varlığı minik bir göbekten başka bir şey oluşturmuyordu. Bu kadarlık bir bebeğin cinsiyetinin de henüz anlaşılamayacağını biliyordu. Üstelik doktor, Salih'i tedirgin edecek şeyler de söyleyebilirdi.

"Bir iki hafta daha beklemek istiyorum. Daha kesin sonuç çıkar." dedi kocasına.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Bakışlarını kaçırdı. "Hem bebeğin cinsiyetini öğreneceksin de ne olacak?"

Salih gülümseyerek onu kendisine çekmişti. "Merak işte! Sen merak etmiyor musun? Hem biraz da heyecanlanıyorum doğrusu!"

Aydan inanmazca ona bakıyordu. "Ne... Neden ki?"

"Baba olacağı!" diye düz bir mantıkla açıkladı Salih. O kadar doğaldı ki Aydan bir an için ürperdi. Acaba Salih karnındaki bebeğin kendisine ait olduğunu biliyor muydu? Yoksa Melike? "Bakma öyle!" dedi Salih. "Mert bebeğin fizyolojik babası olabilir ama ben gerçek babası olacağım."

"Salih!" Ne diyeceğini bilemeden sustu.

"Tamam, bir şey deme. Aramızda bir anlaşma olduğunu biliyorum. İkimiz de boşanmaya karşı bir direnç göstermeyecektik fakat mesele şu ki ben artık boşanmak istemiyorum."

Bu önemli bir itiraftı. Salih genç kadının gözlerine bakarken, içindeki sevgi pırıltıları görülebiliyordu. Oysa içine fitne fesat sokulmuş her kişi gibi, Aydan'ın gözleri başka bir şey görüyordu. Melike'nin sözleri kulağında gezinmişti o an.

"Bu durumda asla boşanmak istemez. Para için evlendiyse, daha fazlasına konacağını öğrenince niye boşansın ki? Değil mi?"

"Neden?" diye sordu elinde olmadan.

Genç adam gülümseyerek onu biraz daha kendisine çekti. Aydan tıpkı bir bütünün yarısı gibi onu tamamladığının, genç adama sokulduğunun farkında değildi. Gözleri gözlerindeydi.

"Bu kadar güzel bir eşimin olması artık çok hoşuma gidiyor." dedi Salih gülümseyerek. "Evli olmaya alıştım diyelim." Eğilip onun kırmızı dudaklarından hafifçe öptü. Gülümsemesi devam ediyordu. "Sen alışmadın mı?"

Aydan başım eğdi. "Çok sık görüşmüyoruz." diye mırıldandı.

"Hımm... Bu hayır mı demek?"

"Yanında rahatım." diye başka bir şey söyledi Aydan.

Salih kısa bir duraklamanın ardından sözlerine ekleme yaptı. "Rahat ve mutsuzsun, değil mi?"

"Niye öyle dedin?" Gözleri yeniden onun keskin gözlerine doğru kalkmıştı. "Varlığın beni mutlu ediyor." Bu kesinlikle gerçektir.

"Ya Mert?"

"Ne olmuş ona?"

"Özlüyor musun?"

"O iş bitti!"

"Seni görmeye çalışmıyor mu?" Aydan susunca merakla sordu. "Onu hâlâ seviyor musun?"

"Bu konuları konuşmasak?" Kollarından kurtulup uzaklaşmaya çalıştı. Salih onu serbest bırakmamıştı.

"Aydan!.." Derin bir nefes aldı. Karısının güzel kokusu burunun deliklerinden beynine, hatta kalbine doğru süzülüyordu.

"Şunu bilmeni istiyorum ki ... ben senin yanında çok mutluyum. Senden... Senden hoşlanıyorum. Boşanmazsak eğer, ileride bir gün senin de benimle olmaktan mutlu olabileceğini umuyorum."

"Ben ... mutluyum zaten!" diye mırıldandı Aydan.

"Değilsin!.." dedi genç adam kesin bir tonla. Her zaman gülen gözleri şimdi epeyce ciddiydi. "Büyük ihtimalle benim yerimde Mert'in olmasını isterdin. Bunu anlayabilirim. Onun çocuğunu taşıyorsun. Ona âşıksın... Benimle mutlu değilsin."

"Mutluyum..." diye inat etti Aydan çocuksu bir bakışla.

"Değilsin..." dedi Salih aynı inatla. "Mutlu olmanı gerçekten çok isterdim. Sendeki hüznü, üzüntüyü fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Salih'in bilmediği şeyler vardı... Melike'nin sözleri!.. Karnındaki bebek!.. Kocasının sadece Mert'i bilmesi bir şey değiştirmiyordu. Aydan bunları ona söyleyemezdi.

"Ne bekliyorsun ki?" dedi yavaşça. "Sana hemen ... âşık olmamı mı? Senin çocuklarını doğurmamı mı?"

Salih başım salladı. Artık gayet ciddiydi.

"Evet... Doğrusu bu çok güzel olurdu. Bunların hepsini düşünüyorum. Hem de ciddi anlamda düşünüyorum. Bana âşık olmasan da ileride belki seversin diyorum. Aşkını istemiyorum. O kadar şanslı olamam belki ama evliliğimize bir şans verip beni sevmeye çalışman güzel olurdu."

"Bu... Bunu neden istiyorsun ki?" diye sordu Aydan kekeleyerek.

Salih eğilip onu bir kere daha öptü. "Bir nedeni mi olmalı?"

Aydan'm dudakları hiç kıpırdamamıştı.

"Olmalı tabii..." dedi. "Yani... Yani hangi şartlarda evlendiğimiz belli. Birbirimizden bir şey beklemeyecektik. Seni kırmak istemem ama ... biraz da para için evlendin benimle. Öyle değil mi? Bu yüzden evliliğimizi devam ettirmek istemeni anlarım ama ... seni sevmemi neden istiyorsun? Sadece, Mert'e karşı kişisel bir tatmin mi?"

Salih'in duruşu biraz değişti. Kaşları hafifçe çatılırken güzel gözleri kısıldı. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Paran için mi evli kalmak istiyorum sanıyorsun?"

Genç kadın onun sesindeki ifadenin şaşkınlık mı kızgınlık mı olduğunu anlayamadı. "Evet..." dedi gözlerinin içine bakarak. "Doğrusu bu olmalı."

Salih onu yumuşakça serbest bırakıp bir adım geri çekildi. "Bence de bu konuyu konuşmasak daha iyi..."

"Kızma hemen. Benimle param için evlenmiş olman beni o kadar rahatsız etmiyor." Bu kocaman bir yalandı. "Sana gerçekten müteşekkirim. Bebeğe soyadını vermekle yetinebilirdin. Bebek meselesi geçtiğinde yüzün asılabilirdi. Oysa cinsiyetini öğrenmek için heyecanlanırken gerçek bir baba gibi ilgilisin. Bu çok hoşuma gidiyor. Bunu takdir ediyorum. Bu yüzden de mutluyum. Gerçekten mutluyum..."

Genç adam sessiz durdu birkaç saniye. Kararsızdı aslında... Ne diyeceğini bilemediği ender anlardan birisiydi. Kaşları çatılmıştı. Aydan'a parasının umurunda olmadığını nasıl söyleyecekti? Böyle bir şeyi söylerse, boş bir savunmadan öteye geçemeyecekti. Onu ikna etmeye uğraşamayacak kadar kırılmıştı bu konuda... Aydan buna inanıyorsa, elinden bir şey gelmezdi.

"Bu durumda..." dedi kendisini toparlamaya çalışarak. "Doğumdan sonra çok beklemeyip boşanmak ... en iyisi." Arkasını dönüp, üzeri donatılmış mutfak masasına gitti. Bir sandalye çekip oturdu.

Aydan irkılmışti. Tokat yemiş gibi hissetmişti.

"Anlaşmamız hâlâ geçerli..." dedi kararlı bir sesle. Gözleri kocasının yüzünden hiç ayrılmamışti. "Bu konuşma bir şeyi değiştirmedir. İkimizden birisi boşanmayı isteyinceye kadar evliliğimiz devam edecek. Alınan olmana gerek yok. Evli kaldığımız her ay sana ödeme yapacağım. Biliyorum ki ... sen de karşılığında çok iyi bir baba olacaksın!"

Salih başını kaldırıp ona baktı. Gözleri şimdi kesinlikle lacivertti. Yanak kasları bir an dalgalanmışti.

"Güzel..." dedi yavaşça. Sesi hafif donuktu. "Madem anlaşmamızı tazeledik, artık kahvaltıya geçebilir miyiz? Bir saat sonra birisiyle buluşmam lazım..."

25. BÖLÜM

Bir şeylerin değiştiği kesindi.

Yine yalnızdı. Onunla yaptıkları o küçük tartışma, diğer hafta sonları kocasını bekler durumda olmasını engellememişti fakat iki hafta geçtiği halde gelmemişti. O yokken mutlu muydu? Kısmen! Ancak, Salih yanındayken daha da mutlu olduğunu kabul ediyordu. Onun burada olduğu o iki gün çabucak geçip gidiyordu. Geleceğini bildiği için hafta içi de çabuk geçiyordu.

Neden gelmiyordu? Bu bir ceza mıydı, yoksa gerçekten işleri mi yoğundu? Yılbaşı da yaklaşıyordu. Haftada bir arasa da konuşmaları o kadar sıcak olmuyordu. Yüzeysel, hatır sorulan konuşmalardı sadece.

Yeni yıldan bir hafta önce doktora gitti. Her şeyin normal gidip gitmediğini öğrenmek istiyordu. Ultrasona girdi. Bebeğinin çok sağlıklı olduğunu öğrenmesi yüzünü güldürmüştü. Gerçi cinsiyeti hakkında net bir bilgi edinememişlerdi. Doktor kız olabileceğini söylüyordu. Bu gelişmeler mutlu olması için kesin bir sebepti.

Ultrason muayenesi bittikten sonra hastaneden çıkıp otoparka gitti. Otomobiline biner binmez telefonuna uzandı. Fazla düşünmeden kocasını aradı.

"Alo?" dedi karşıdan Salih.

"Merhaba!" dedi genç kadın yavaşça. "Kontrol için doktora geldim de onu haber vereyim dedim."

"Niye? Bir şey mi oldu?" Sesindeki merak eski bir dostun tınısına sahipti. Yani o kadar özel değildi.

"Hayır!" Dudağının kenarını ısırды. "Hâlâ ilgileniyorsan eğer, bebeğin cinsiyetini öğrenmek için gittim."

Salih sessizdi.

"Doktor kız olabileceğini söyledi. Cinsiyetini gizleyecek şekilde yatıyormuş. Çok bir şey göremedi. İki hafta sonra yine gideceğim."

"Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler."

"Karnım çıktı artık..." Bunu niye söylediğini bilmiyordu. Onun telefonu kapatmak için hazırlandığını hissetmişti. "Bulantılarım da bitti."

"Senin adına sevindim. Yediğine dikkat ediyor musun?"

"Evet. İdare ediyorum işte." Kararsızca durakladı. Gözleri otomobilin önünden geçen bir anne kıza takıldı. Küçük kız annesinin elini tutmuş, montunun kapüşonuna dökülen saçlarını savura savura yürüyordu. "Düşük tehlikem de kalmamış..." diye ekleyiverdi.

Bundan daha açık bir davet mi olurdu? Onun görmeyeceğini bile bile yüzü kızarmıştı.

"Güzel..."

"Sadece güzel mi?" diye elinde olmadan söylendi.

"Ne demem gerekiyor?" Gerçekten ne demesi gerektiğini anlamamış gibi sormuştu. Aydan'ın gizli davetini anlamadığı açıktı.

"Hiç..." Sustu bir an. "Neyse ... kapatayım ben."

"Tamam..."

"Görüşürüz..."

"Görüşürüz."

O kadar uzun zamandır yalnızdı ki! Hem yatağında hem evinde... "Ne zaman?" diye sordu farkında olmadan.

"Anlamadım?"

"Görüşürüz dedik ama ne zaman? Ne zaman geleceksin?" Yutkundu. "Yani yakında geleceksen ... bileyim. Hafta sonu kızlarla Abant Gölü'ne bir tur yapmayı düşünüyoruz. Yılbaşında da orada kalabiliriz."

"Aslında bu hafta Ankara'da bir işim var. Cumartesi gecesi mühendislik üzerine gelişmeleri anlatan bir konferansa katılmam lazım. Yılbaşı pazartesi gecesi değil mi? Ailenle birlikte olursun diye düşünmüştüm."

"Sen olmayınca onların yanına gidemem."

Salih bir an durup düşündü. Bu belliydi. "Peki, istersen arkadaşlarınla Abant'a gidebilirsin ya da bir gün sonra İstanbul'a ailenin yanına birlikte gideriz. Yılbaşını onlarla geçiririz. Anneme haber veririm o da gelir. Ne yapacağına sen karar ver."

Aydan'ın gözleri parlamıştı. Yılbaşını hep birlikte geçirmek ne harika bir şey olurdu!

"Bak bu çok güzel bir fikir. Birlikte olmamız herkes için iyi olur. Abant'a sonra da gidebiliriz. Hiç sorun değil. O halde bu hafta sonu bekliyorum seni."

"Emin misin? Abant planınıza engel olmayayım."

"Eminim, merak etme. Bekliyorum bak! Görüşürüz..."

Telefonu kapattı. Bir süre otomobilin içinde öylece durdu. Salih'in sesi mesafeliydi. Onun bu inatçı tarafını daha evvel de fark etmişti. Onunla ciddi bir kavgaları olsa, demek ki adam hayatından çıkıp gidecekti!

İnatçı öküz!

Onu kıracak bir şey söylememiştir ki! Sadece onu sevemeyeceğini istemeden belli etmiş, paranın ilişkilerindeki önemini yine istemeden ortaya koymuştu! Hepsi de gerçektir... Kızacak ne vardı?

Cuma gecesi vakit epey ilerlediğinde, Salih hâlâ gelmemiştir. Normalde daha önceki gelişlerine göre iki saat önce evde olmalıydı. Başına bir şey mi gelmişti acaba? Yoksa sadece yarın için mi gelecekti? Emin olamıyordu. Aramayı da kendisine yediremiyordu.

İsteksizce ona yapmış olduğu kıymalı patates yemeğinden atıştırdı. Güzel olmuştu ama tadını tam alamadı. Yemekten sonra ortalığı toparlayıp oturma odasına geçti. Koltuğunda televizyon izlerken aklı Salih'teydi. Nerede kalmıştı bu adam?

Telefonu aniden çalınca irkildi. Önceden her arayışında heyecandan nabız atışlarını yükselten adamın ismini ekranında görünce, garip bir hayal kırıklığı duydu.

Aşkım Mert

Telefonu eline alıp ayağa kalktı. "Alo?" dedi sakın bir sesle. Aramasını beklediği kişi o değildi. Bu kayıt ismini değiştirse iyi olurdu.

"Aydan?" Sesi bir garipti. *"Benim, tatlı kuşum!..."* Ağdalı bir şekilde ekledi. *"Naaapıyorsun güzel bebeğim?"*

Sarhoş olduğu o kadar belliydi ki! "Mert! Başka zaman konuşsak? Hem sarhoşsun hem de başka telefon bekliyorum!"

"O cüsseli aydan mı?" diye sordu Mert peltek bir şekilde. *"Nasıl, mutlu musun?"* diye suçlar gibi sordu sonra. *"Onunla sevişmek hoşuna gidiyor mu? Ha? Söylesene? Bana vermemek için direndiklerini"*

ona kolayca verdin mi?" Sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı. "Onunla birlikte duş alıyor musunuz? Söylesene! Benimle yaşayacağın her şeyi neden onunla yaşadın Aydan? Neden? Neden bana zaman vermedin!" Burnunu çekmişti. "Düzelebilirdim... Sana söz vermiştim! İleride evlenebiliriz demiştin!"

Aydan derin bir nefes alırken gözlerini yumdu. Sonra uzun kırıpkırları yine aralandı. "Bekleyecek zamanım yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver... Sen seçimini yaptın. Artık her şey imkânsız bir çıkmaza sürüklendi Mert!.."

"Çıkmaz değil... Tamam! Bak! Söz veriyorum istediğin gibi olacağım." Sesi hâlâ ağlamaklıydı ama biraz da kararlılıkla dolmuştu. "Ondan boşan! Çocuğu doğur. Mahkeme ne karar verirse razıyım ben. Evleniriz ve çocuğa babalık da yaparım."

Aydan donup kalmıştı. Elindeki telefonu düşürecekti az kalsın! İnanamıyordu onun sözlerine.

"Ne?" diyebilirdi nefes almaya çalışırken.

"Evleniriz diyorum. Çok beklemeyiz. Boşanmanız sonuçlanınca hemen bir nikâh kıyarız. Yaza da bebek doğduktan sonra düğün yaparız. Beni sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum. Aklımdan çıkmıyorsun. Her gün kantine gelip seni uzaktan izliyorum."

"Mert! Susar musun artık! Sarhoşsun sen!"

"Bana böyle davranmana katlanamıyorum artık. Küçücük bir hata yaptım, her şey nasıl bu kadar değişti anlamıyorum."

"Küçücük bir hata mı?"

"Boşan ondan Aydan! İnan bana seni mutlu edeceğim. Söz veriyorum iyi bir adam olacağım."

Genç kadın gözlerini yumdu. Gözyaşları yanağının kenarından süzölmeye başlamıştı. Aylardır hayal ettiğı şey gerçekleşmişti. Mert onu seviyordu işte! Onu seviyor ve istiyordu. Hem de evlenmek için, çocuğıyla beraber istiyordu! Tüm hayalleri gerçek olmuştu.

"Sen... Sen ayıldığın zaman bu söylediklerinin hepsinden pişman olacaksın!" dedi acıyla.

*"Aydan, yemin ederim doğruyu söylüyorum. Ne söylediğimi bilme-
yecek kadar alkol almadım. Seni çok seviyorum. Seni gördüğüm o ilk an-
dan beri seviyorum ben!"*

"Sonra konuşalım Mert!.. Kendine geldiğin zaman belki daha farklı düşünürsün. Şimdi olmaz."

"Sen de beni seviyorsun!"

"Bak! Salih gelecek birazdan. Beni böyle yakalamasını istemi-
yorum. Huzursuzluk çıkması şu anda en son istediğim şey. Sonra
yine konuşalım, olur mu?"

Onun cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı. Acıyla yıpranmış yorgun bedenini koltuğa bıraktı. Gözyaşları şimdi deli gibi akıyordu.

Neden bu kadar geç kalmıştı? Neden onu sevdiğini söylediği halde evlenmekten, sorumluluk almaktan kaçınmıştı? Belki mutlu bir evliliği olsaydı, ona ait bebeği de düşmemiş olacaktı.

Salih'le boşanabilir miydi? Mert'e dönebilir miydi? Bu neredeyse imkânsızdı. Ailesi vardı. Arkadaşları vardı. Salih vardı... Karnında onun çocuğu vardı!

O gece Salih gelmedi.

Cumartesi sabahı gözleri ağlamaktan şişmiş bir halde uyandı. Duşunu alıp kendisine gelmeye çalıştı. Beyaz renkte, kalçalarını ve uzun bacaklarını belirginleştiren hafif dar kumaş pantolonu ile yumuşak kırmızı renkte bir bluz giydi. Kahvaltısını hazırlarken telefonuna bir mesaj geldiğini duydu. Alıp baktı. Salih'tendi.

"Yola çıktım. Akşam yemeğinden sonra gelirim. Senin bir planın varsa beni bekleme."

İç rahatlamıştı nedense. Demek daha yeni yola çıkmıştı. Dün gece için endişe etmediğini söylese yalan olurdu. Kahvaltıdan sonra biraz kitap okudu. Kalkıp dışarıda yürüyüşe çıktığında, gökteki kara bulutlar dağılmış, güneş sıcak ışınlarıyla soğuk Ankara'yı biraz ısıtmaya başlamıştı. Ellerini kabanının ceplerine sokup, bir süre dalgın dalgın yürüdü. Mert'in sözleri aklından çıkmıyordu.

Yakındaki alışveriş merkezinde epeyce oyalandı. Aldığı iki üç parça şeydi fakat üç katlı dev alışveriş merkezini baştan sona

gezmişti. En son yiyecek bölümünde oturup bir şeyler atıştırdı. Akşam yemeği yemezdi artık.

Eve döndüğünde hava yine soğumuştu. Batmak üzere olan güneş kalm bulutların ardında tüm ısını kaybetmişti. Sert esmeye başlayan rüzgâr yanaklarını kızartmıştı. Evinin sıcaklığına eriştiğinde derin bir oh çekti. Hemen kendisine bir sıcak çikolata hazırladı. Havanın aydınlıktan karanlığa geçişi kendisini her zaman karamsarlığa sürüklerken, o akşam nedense öyle hissetmiyordu. Birkaç saat sonra yalnızlıktan kurtulacağını biliyordu. Hiç değilse bir gün için bile olsa bu evde başka birisi daha olacaktı.

Ya Mert?

Tüm gün dalgınca dolaşırken aklı aslında ondaydı. Ona karşı hissettiklerindeydi. Kuşkusuz bu evlilik akdi bozulabilirdi. Salih ile anlaşmaları bu yöndeydi. Kuşkusuz Mert ile evlilik, hayallerinin gerçekleşmesi demektir. Ailesi ve çevresi ne derse desin, buna dayanabilirdi. Gerekirse herkese her şeyi açıklardı. Arada sırada gelen bir kocadansa, her akşam evde olan bir kocası olurdu. Ne yaptığını merak etmeyeceği, gelirken ve giderken endişe etmeyeceği bir adama sahip olurdu.

Bir şeyler yanıltı...

Neyin yanlış olduğunu hiç bilmiyordu.

Bir şeyler o kadar yanıltı ki Mert'in sözleri, içinde bir sevinç uyandırmıyordu. O kadar yanıltı ki Salih'i hayatından çıkarıp atmak vicdansızca geliyordu. İki mavi gözlü adamın arasında kısılmış kalmıştı.

Gerçi Mert'e güvenmemeyi öğrenmişti. Dün aradığında oldukça sarhoştur. Sabah uyandığında söylediği sözlerin hepsini unutacağına da emindi fakat hiç değilse alkol onun bilinçaltına gizlediği hislerini kolayca ortaya dökmesine sebep olmuştu!

Kapının zili çaldığında, heyecanla yerinden doğruldu. Parlak gözleri kapıya çevrilmişti. Erken değil miydi daha? Zil yine çalınca iç çekti. Ne gıcık bir adamdı bu! Ona anahtar vermişti işte. Anahtarı ile açıp içeriye girseydi ya! Neden kendi evi gibi davranmıyordu?

Uzun adımlarla kapıya gitti. Zil bir kere daha çaldı. Anahtarını mı unutmuştu acaba bu adam? Açmadan önce yan taraftaki boy aynasında kendisini kontrol etti. Bir saniye kadar sürmüştü. Güzel görünüyordu. Sadece hafif bir göbeği vardı. Yakında böyle dar şeyler giyinemeyecekti. Sonra gözden bile bakmaya gerek görmeden kapının parlak koluna uzandı. Onu fırçalamadan önce anahtarını ne yaptığını sormalıydı belki.

Kapıyı çekip açarken hafifçe söylendi. "Anahtarın varken neden kendin açmıyorsun?" Sesi kızgın değildi. Sadece minik bir iğneleme vardı.

Karşısındaki adam gülümseyerek cevapladı.

"Eğer bir anahtarım olsaydı kesin açardım!" Sarı saçları, arkasından gelen ışıktaki parlıyordu. Açık mavi gözlerinde keyifli bir ton vardı. "Belki de bir tane edinmeliyim senden?"

Aydan donup kalmıştı. İrileşmiş gözlerle karşısındaki orta boylu adama baktı. Yerinde sallandı bir an... Onu hiç beklemiyordu işte!

Mert!

"Sen!.." dedi şaşkınca. Sonra elinden geldiği kadar hızla toparladı kendisini. "Ne işin var burada?"

Genç adam bir kaşım kaldırdı. "Ne işim mi var? Seninle işim var tabii. İçeriye almayacak mısın beni?"

Aydan onun rahatlığına inanamıyordu. Kaşları hafifçe çatıldı. "İçeriye mi? Neden içeriye alayım ki seni?"

"Konuşmak için elbette. Konuşmamız lazım..."

"Konuşacak bir şey yok!" dedi Aydan. Mert'in bakışları onun vücudu üzerinde gezinmişti hızlıca... Genç kadın elini hafif belirginleşmeye başlamış göbeğine götürmemek için zor tuttu. "Siteye nasıl girdin? Güvenlik haber vermedi."

"Melike'ye uğramıştım. Oradan da sana geçeyim dedim." Mert bir adım ona doğru yaklaştı. Aydan'a bakan gözleri özlemle doluydu. "İçeride konuşamaz mıyız? Bir çay, hiç olmadı kahve iyi giderdi."

"Kusura bakma! Seni alamam. Kocamı bekliyordum anladığın gibi."

Mert'in kaşları kalktı. "O besili sırık geç gelecekmiş." dedi kendisinden emin bir sesle.

Aydan anlamaya çalışır gibi durakladı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Melike ile konuşmuşlar."

Aydan tokat yemiş gibi olmuştu. "Melike'yle mi konuşmuşlar?"

"Evet... Melike o adamla telefonda sık sık konuştuklarım söyledi." Yüzünde genç kadının şaşkınlığı ile eğlenen bir ifade vardı. Beğeni dolu gözleri, beyaz kırmızı uyumu içindeki genç kadının çekici vücudunda gezindi. "Onun kocana fena halde takıntılı olduğunu söylemeliyim."

Bunu zaten Aydan da biliyordu.

"Peki, madem geldin, ne istiyorsun söyle hadi!" dedi Aydan soğuk bir sesle.

Mert ona biraz daha sokuldu. Artık neredeyse göğüs göğüse duruyorlardı. Boyları aynı olduğu için gözleri de aynı hizadaydı. Aydan ondan yayılan sigara kokusunu algıladı. Mert elini kaldırmıştı. Parmak uçları, genç kadının yanağındaki saçlara dokundu. Hafifçe geriye itelerken, yanağının pürüzsüz dokusunda da gezinmişti.

"Seni çok özledim!" dedi artık farklı bir sesle.

Genç kadın onun dokunuşuna neden izin verdiğini bilmiyordu. Belki de ne kadar etkileneceğini anlamak içindi. Ona ne kadar kızsarsa kızsın, o sevmiş olduğu adamdı. Kalp atışları bunun bilinciyle artmıştı fakat dokunuşu sandığı kadar büyük bir etki yaratmamıştı.

"Bu muydu söyleyeceğin?"

"Senin için bir anlamı yok mu?"

"Özlenmek güzel ama artık fazla bir anlamı yok."

Mert'in parmakları çenesinin kenarında gezindi. "Hadi içeriye al beni! Konuşalım."

"Deli misin sen?" Biraz geriye çekti kendisini. Mert'in eli havada kalmıştı. "Salih gelir birazdan..."

"Gelsin!"

"Mert! Sen gerçekten ne dediğini bilmiyorsun! Yoksa hâlâ sarhoş musun?"

"İnan bana sarhoş değilim. Dün gece ne dediğimi de gayet iyi hatırlıyorum. İşte bu yüzden gelip Melike'yi görmek istedim. Onun her şeyden haberi vardır diye düşündüm. Ne de olsa senin en yakın arkadaşın. O bilmeyecek de kim bilecek?"

"Ne... Neyi bilecek?" diye kekelercesine sordu.

"Neden öyle acele evlendiğinizi! Israr edince her şeyi anlattı."

Aydan hafifçe beyazlamıştı. Güzel ışıltılı gözleri genç adamın yüzünde gezindi bir an. Sonra usulca sordu. "Her şeyi mi?"

"Her şeyi?"

"Neyi mesela?" Rahat olmaya çalışıyordu.

"Onunla hangi şartlarda evlenmiş olduğunu mesela..."

Aydan gülümsemeye çalıştı. Umursamaz gibi davranmak en iyisiydi. "Bu bir sır değil ki!" dedi rahatça. "Senden sonra beni seven bir erkek buldum ve bunu değerlendirdim. Bana değer veren ve sadece seks için benimle birlikte olmayan bir kocaya sahip olmak harika bir duygu!"

"Ancak, onu sevmiyorsun!" dedi genç adam kendinden emin bir şekilde.

"Yine de o beni seviyor!" dedi Aydan da.

Bu şekilde kendisini savunmak çok kolay gelmişti; ve gerçekçi! Düşünüyordu da ... bu galiba pek de yalan sayılmazdı. Salih ondan hoşlandığını söylemişti. Genç kadının en sert sözlerine rağmen gülümseyerek cevap vermesi, onu çocuğu ile kabul etmesi, çocuğun başkasından olduğunu düşünmesine rağmen bunu kabullenmesi başka neyin ispatı olabilirdi ki?

"O seni değil parayı seviyor!" dedi Mert biraz acımasızca. "Ona evlenmeniz için para vermedin mi? Ben de nasıl oldu da evlendiler diyordum."

Aydan onun pek çok şeyi bildiğini artık anlamıştı. Acaba Melike ona daha neler anlatmıştı?

Onun suskunluğu üzerine Mert devam etti.

"Onunla niye evlendin Aydan?" diye yumuşamış bir sesle sordu. "Söyle hadi bana! Ona ne diye o kadar büyük bir para

verdin? Sevmediğin bir adama! Bana âşıkken neden başka biri-
siyle jet hızında evlendin?"

"Melike onu da söylemedi mi?" diye sordu Aydan.

"Söyledi ... fakat senden de duymak istiyorum."

"Ne söylemiş olursa olsun saçmaladığına eminim." dedi Ay-
dan biraz kızgınlıkla. Kalbi deli gibi atıyordu. Melike acaba daha
neler anlatmıştı? Ona güvenmekle hata etmişti. Her şeyi anlatmış
olamazdı. Bebeği söylemiş olamazdı!

"Ben doğruyu söylediğini biliyorum onun!" diye ısrar etti Mert.
"Acil olarak birisiyle evlenmen gerekiyordu!" diye yumuşakça ek-
ledi. "Hemen bir koca bulmalıydın. En yakınında o vardı. Kâğıt
üzerinde kalacak bir evliliğe hayır demeyecek birisi olmalıydı. Pa-
rayla satın alınabilecek basit birisi! Aileni kandıracak kadar yakı-
şıklı olduğunu da kabul ediyorum ama sen asıl beni seviyordun,
değil mi? Bana söylemeye çalıştın. Hamile olduğunu anlatmaya
çalıştın ama ben inanmadım. Doğru olabileceğini düşündüğümde
de aldırmanı isteyecek kadar ahmakça davrandım!"

Aydan'ın gözleri sulanmıştı. Yeniden o günlerdeki korkula-
rını, endişelerini hatırlamıştı. Yaşadığı yalnızlığı ve korkuyu unu-
tamıyordu.

"Daha... Daha on dokuz yaşındayım!" dedi titrek bir sesle.
İnkâr etmenin artık hiçbir anlamı yoktu. "Sen beni bu yaşta bir
başma bıraktın!"

"Evet..." diye kabullendi Mert.

"Çocuğu aldırmanı istedin!"

"Çok üzgünüm!" Ona sarıldı şefkatle. Aydan karşı koymadı.
"Çok üzgünüm ... gerçekten. Kendimi nasıl affettirebileceğimi bil-
miyorum fakat çok korkmuştum!" Derin bir nefes aldı. Dudakları
saçlarına değdi. Mis gibi kokusunu içine çekti. "Sen haklıydın!
Bağlanmaya korkuyordum. Âşık olmaya korkuyordum. Kadınlara
sürekli daha fazla bir şey istediklerini biliyordum. Seni de on-
lardan zannettim."

"Ben sadece seninle mutlu olmak istiyordum!" dedi Aydan.
Birkaç damla gözyaşı yanağından aşağıya kaymıştı. "Tüm istedi-
ğim buydu!"

"Yine mutlu olabiliriz!" dedi Mert sevgiyle. Ona daha da sıkı sarıldı. Alnını alnına dayadı. "Çok geç değil. Ondan boşanırsın. Dün gece dediğim gibi yaparız. Önce nikâh kıyar, sonra yazın da düğün yaparız. Senin düğün yapmadığım da öğrendim. Çocuğumuz doğduktan sonra olur düğünümüz. O kadar güzel bir düğün yapacağım ki sana, millet kıskançlıktan deliye dönecek. Günlerce televizyonda gösterilecek. Basit bir mühendisin düğünü gibi ilkel olmayacak."

Bu kadar sözün içinde Aydan bir tanesine takılmıştı.

Çocuğumuz mu demişti Mert?

Onu saran kollar müşfikti ama nedense Aydan'ı başka kollarla olduğu gibi güvende hissettirmemişti. Belki de bu yaptığı'nın yanlış olduğunu bildiği içindi. Onun kollarından kurtulmalıydı. Hâlâ evli bir kadındı. Sırtını okşayan, saçlarını öpen bu eski sevgiliden uzaklaşmalıydı.

Asansörün kapısının açıldığını ikisi de fark etmedi.

Asansörden çıkıp koridora yönelen adamın gördüğü şey pek güzel bir manzara değildi. En azından karısına fazlasıyla değer veren bir adam için... Mert'in kollarındaki kadının ağladığını, gözleri karşılaştığında fark etti. Mert'in dudakları hâlâ Aydan'm simsiyah saçlarında geziniyordu. Bir eli de ince belindeydi...

Aydan, asansörün katta durma sesini çok sonra duyabilmişti. Mert'in omzu üzerinden, içinden çıkan kişiye baktı. Islak gözleri bulanık görse de Salih kolay fark edilmeyecek bir adam değildi. Kocaman cüssesi, asansörün önünde çakılıp kalmıştı. Genç kadın onun derin lacivert gözlerdeki keskinleşmeyi de görebiliyordu. Aydan'ın başından aşağıya bir kazan kaynar su dökülmüştü sanki. Gözlerindeki ifadenin değişmesi, korktuğunun başına geldiğini gösteriyordu.

Hani geç gelecekti? Ne işi vardı şimdi burada? Melike bu konuda da Mert'e yalan mı söylemişti? Salih'in geç geleceğini ona söyleyerek, karşılaşmalarını mı planlamıştı?

Aydan yavaşça Mert'i kendisinden uzaklaştırdı fakat geç kaldığını biliyordu. Durumu kocasına açıklayabilirdi elbette. Ancak,

açıklayıncaya kadar iki erkeğin birbirine girme ihtimali vardı. Salih'in sözlerini çok iyi hatırlıyordu.

"Seninle sevişirsek benim için her şey değişir. Seni sahiplenirim. Bir daha o Mert sersemimi senin yanına yaklaştırmam. İnan bana, yaklaşırsa da canını yakarım."

Mert de ne olduğunu kavramıştı. Başını çevirip Salih'i gördü. Sonra ona doğru döndü. Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Genç kadın ikisi arasında olası bir tartışmayı nasıl engelleyebileceğini düşünüyordu deli gibi... İnşallah Salih gereksiz yere bir erkeklik göstermezdi! İnşallah anlaşmalarını unutmaz, aralarında bir bağ olmadığını hatırlardı.

Kalbi deli gibi atarken, Salih sakın ama tehlikeli adımlarla yanaştı ikisine doğru. Gözleri kısılmıştı. Elinde bir deste kırmızı gül vardı. Bu demeti şimdi bir sopa tutar gibi tutuyordu. İkisinin yanına yanaştıktan sonra durdu. Bir iki saniye Aydan'ın yüzüne baktı. Bu gözyaşları mutlu olduğu için miydi? Yoksa bir süreliğine kocası geldiği ve sevgilisinden ayrılmak zorunda kaldığı için mi? Sonra Mert'e çevirdi bakışlarını... Kalın kaşları çatılmıştı iyice. Adamın yakışıklı yüzü ne istediğini bilen bir ifadeyle doluydu.

Salih, tüm öfkesine rağmen ne tür bir tepki vereceğini bilemiyordu. İçini saran kıskançlığa ve sızısına dayanmak çok zordu. Karısına sahip çıkacak kadar erkekti. Ancak Aydan'ın bunu istemeyeceği kesindi. Acaba ne kadar zamandır buluşuyorlardı? Kaç kere sevişmişlerdi? Bu komedi evlilik her ikisi için de iyi bir kamufraj mı olmuştu?

"Yanlış zamanda mı geldim?" diye sordu tehlikeli bir tonla. "Özel bir anı bölmedim ya?"

Mert her ne kadar cesur gibi dursa da Salih ile karşı karşıya olmak gerginleşmesine sebep olmuştu. Ondan en az on beş santim uzun olan bu adam sadece uzun olmakla kalmıyordu; oldukça iri yapılydı da... Her delikanlının onun karşısında dik durması zordu fakat Aydan'ın yanında olması, Mert'i olduğundan daha cesur yapmıştı. Sevddiği kadının yanında korkak bir erkek gibi davranamazdı.

Hem ortada bir şey yoktu ki! Salih de üzerine saldırmadığına göre, her şey konuşularak halledilebilirdi.

"Doğrusu böldün!" dedi cesur bir diklenme ile.

"Hiçbir şeyi bölmedin!" diye elinden geldiğince sakın bir tonla yalanladı Aydan. Elinin kenarı ile gözyaşlarını sildi. Sakın olmazsa her şeyin patlayacağından emindi; hem de kendi elinde patlayacaktı. "Mert öylesine uğramış. Şimdi de... gidiyordu!" diye ekledi.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" dedi Mert inatla. Bir Aydan'a bir Salih'e baktı. "Çocuğum hakkında konuşmadan bir yere gitmem!"

Salih'in duruşu biraz değişti. "Çocuğun mu?" diye sordu farkında olmadan. Mert alaycı bir bakışla ona dönmüştü.

"Evet ya! Ne sandın? Çocuğum tabii! Benim çocuğum! Aydan ile benim çocuğumuz! Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Üç beş kuruş paraya çocuğuma da sahip olabileceğini mi sandın?"

Genç adam dişlerini sıkırmıştı. Elindeki çiçeği bir kenara fırlatıp ona doğru bir adım attı. "İstemediğin çocuğundan mı bahsediyorsun? Canını şuracıkta almadan çekil git!" dedi dişlerinin arasından ama Aydan önce davranıp ikisinin arasına girmişti. Ellerini kocasının göğsüne yaslayıp daha fazla ilerlemesini engelledi.

"Salih!" dedi biraz sertçe. Ona sert davranmazsa durmayacağını hissediyordu. "Durur musun?" Sonra daha kontrollü bir sesle ekledi. "Dur lütfen!"

Genç adam bir an ona çevirdi kızgın bakışlarını. Durmuştu ama gözleri yanıyordu. Genç kadın o bakışlardaki güvensizliği hissetti. Neye karşı güvensizlikti ki bu? Genç adamın sözlerinin ardından, bu güvensizliğin sebebini hemen anladı.

"Bu sersem ile ne kadar zamandır buluşuyorsunuz?" diye sordu öfkeli bir sesle. "Beni ne kadar zamandır aldatıyorsunuz?"

"Ne?" Aydan da irkilmişti. Kocasının böyle bir şey düşüneceğini hiç tahmin etmemişti. Tamam, kötü bir pozisyonda yakalandıklarını biliyordu ama bu açıklanabilirdi! Yoksa Mert'in evden çıktığını mı zannetmişti? O yokken Mert ile buluştuklarını ve ... ve seviştiklerini mi sanmıştı?

Bu soru genç kadını kızdırmıştı. Salih ona bunu nasıl sorardı? Onu hiç aldatmamıştı ki! Aldatmazdı da... O kadar alçak bir kadın mıydı? Mert'i ne kadar severse sevsin, onun kocası o değil miydi? Salih'ten başkasına asla teslim olmazdı! Aşkından ölse bile bir kocası varken, bir başka erkeğe bedenini asla vermezdi. Mert'e bile...

Salih göğsündeki elleri bileklerinden yakaladı. Farkında olmadığı bir sertlikle tutup göğsünden uzaklaştırmıştı. "Demek sonunda amacına eriştin?" diye sordu suçlarcasına. "Ona her şeyi anlattın sanırım? Bu sefer sana inanması güzel olmuş. Çocuğunu sahiplenecek mi artık?"

Onun yerine Mert cevap verdi. "Tabii ki sahipleneceğim! Çok şey değişti. Aydan'ı seviyorum ve onu senin gibi çıkarıcı bir adama bırakamam. Ne kadar ödeme yapılacaksa yine alacaksın. Ondan boşanıp hayatımızdan çıkıp gideceksin. Aydan benimle evlenecek."

Salih gözünün ucuyla Mert'i süzdü. Sonra Aydan'a çevirdi gözlerini. "Demek öyle!" dedi yavaşça. "İkiniz adına sevindim. Sadece böyle olmasaydı keşke! Beni aldatmadan, dürüstçe yüzüme söyleseydin, buna saygı duyardım."

"Sa... Salih!" Onun düşüncelerine inanamıyordu. Bu sözler canını acıtıyordu. "Sen... Sen ne diyorsun?"

"Sonunda onun için o değerli çamaşırlarını giydin mi?"

Aydan dayanamadı. Öfkeli gözleri hâlâ nemliydi. Savurduğu tokat da oldukça can acıtıcıydı. Kendi avucu acımuşken, Salih'in yüzünü düşünemiyordu bile.

Oysa genç adam yerinden bile kıpırdamamıştı.

Genç kadın öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Bunu nasıl düşünürdü? Salih bu sözleri nasıl söylerdi? Bunu hak etmemişti ki! "Ben seni ald..." diye isyan eden cümlesine başladığı anda Mert öne atıldı.

"Demek sonunda neler olduğunu anladın!" dedi hakaret eder gibi. "Hiç değilse bu iyi! Senin Aydan ile işin kalmadı artık! Çekil git! Aramızdan çık!" Küçümseyen bakışları karşısında Salih'in yanak kasları oynadı. Aydan'a çevirdiği bakışları gerçekten kızgınlık ve daha da fazlası ... acı doluydu.

"Susar mısın Mert!" Genç kadın bir an ters ters Mert'e bakmıştı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Bu aptal Mert'e mi kızsaydı, yoksa kendisini resmen aldatmakla suçlayan kocasına mı saldırsaydı! "Salih!.." dedi sakın tutmaya çalıştığı bir sesle. O an ortam gerçekten çok gerilmişti. Üçü de barut fıçısı gibi dolmuştu. Patlama, minicik bir kıvılcıma bakardı. "İçeri geç de konuşalım. Bu durum kapı önünde ayaküstü konuşulacak bir konu değil!" dedi onu yönlendirmeye çalışarak.

"Aşk yuvanıza girmek istediğimi sanmıyorum!" dedi genç adam. Sesi tersti. O sevgi dolu bakışı, yumuşak ses tonu gitmişti.

"Aptalca konuşma lütfen!" dedi Aydan sinirle.

"Bence hemen defolup gitsen daha iyi olur!" dedi Mert yine araya girerek. "Bu sözde evliliğinizden kazandığın kadar kazanmışsın zaten! Kalanını yine de alacaksın! Belki fazlasını da veririm ama hepsi bu! Senin gibi fırsatçıları çok gördüm ben! Evli olarak Aydan'ın servetinden faydalanamayacaksın!"

Salih ani bir hareketle dönüp Mert'in yakasına yapıştı. İri elleri ile onun ayaklarını âdeta yerden kesmişti. İki yakışıklı yüz birbirine çok yaklaşmıştı artık. İki öfkeli ve çekici adamın bu duruşu Aydan'ı çok korkuttu.

"Hayır Salih!" dedi minik bir çığlıkla. Kocasının kalın kollarına asıldı bırakması için ama çabası boşunaydı. Çelik gibi kollar hem Aydan'ın çekiştirmesine hem de Mert'in direncine karşı koyacak kadar güçlüydü. Mert boşuna debeleniyordu.

"Seni ahlaksız böcek!" dedi genç adam kendisini zor tuttuğunu belli eden bir tonla. "Paranın her şeyi satın alabileceğini mi sanıyorsun?"

Mert çırpınmasını kesti. Salih'in bileklerini tutmuştu ama bir türlü yakasından ayıramıyordu. "Seni satın almış ya!" dedi tükürçesine. "Aslında sana minnettarım! Bu kadar zaman içinde çocuğumu sahiplenip Aydan'ın zor duruma düşmesini engelledin. O yüzden bunu ödüllendireceğim. Aydan'ın sana verdiği paranın aynısını ben de vereceğim! Tam bir milyon dolar!"

Salih yutkundu açıkça... Öfkeyle ve acıyla yutkunmuştu. Sonra tiksintiyle Mert'i itti. Âdeta geriye fırlatmıştı. Mert arkasındaki duvara çarpıp sekti. Dengesine zor kavuşmuştu. Yakasını düzeltmeye çalışırken, Aydan yine Salih'in önüne geçti.

"Salih! Yapma ne olur!"

Genç adam oldukça sakin bir bakışla onu süzdü. Kendisini toparlamış gibiydi ama yanak kaslarının oynaması, içindeki kaynayan yanardağı belli ediyordu.

"Ne senin ... ne de onun parasım istiyorum!" dedi keskin bir sesle. Gözleri karısının öfkeli, çaresiz gözlerinin içindeydi. "Ne zaman istersen boşanabiliriz! Söylemen yeterli! Senden haber bekleyeceğim!" Yan gözle, toparlanmasını sürdüren Mert'e baktı. "Umarım bu kendini beğenmiş züppe ile mutlu olursun!"

Mert irkilmmişti. O anda ne yaptığını bilemeden Salih'in önüne geçti. Aydan'ı hafifçe itirmişti. Sağ kolunu kaldırdı. Yaptığı sporların faydasını şimdi görmenin tam zamanıydı. Fizikine göre iri olan yumruğu Salih'in suratında patladı. "Züppe sensin!" diye bağırılmıştı bir yandan da! Ardından gerilip aynı yumruğu ile bir tane daha vurdu genç adamın suratına... Salih'in ilk şaşkınlıkla yediği iki yumruk, dudağının patlamasına sebep olmuştu. Ancak sadece iki adım gerilemişti. Koca bedeni durdu bir an gergince. Sonra masmavi gözleri kısıldı. Kanamış dudağı memnuniyetle kıvrıldı.

"Evet..." dedi yavaşça. "İşte bu iyi oldu!"

Mert daha ne olduğunu anlamadan Salih'in ilk yumruğu onu yine duvara yapıştırmıştı. Onun saldırdığına dikkat bile edememişti. O kadar hızlı ve sert bir yumruktu ki ... elleri havada kalmıştı. Çene kemiği dağılacak zannetti. Ağzının içindeki dişleri yanağını kesti. Ancak duvara çarpıp yine öne sendeleyince, açık ellerinin arasından önce karnına bir yumruk yedi. Midesi gırtlaktan çıkacak kadar acıyınca, acı dolu bir ses çıkardı. Ancak üçüncü yumruk tam burnunun üzerinde patladı. Burnunun çıtırdamasını, olayı dehşetle izleyen Aydan bile duymuştu. İrileşmiş gözlerle bakıyordu. Engel olamayacağı bir mücadele vardı ortada.

Mert yine duvara yapıştı. Perişan bedeni yere doğru kaymak üzereydi. Burnundan oluk oluk kan geliyordu. Yakışıklı yüzü kana boyanmıştı ama Salih'in onu bırakmaya niyeti yok gibiydi. Onu yakasından tuttuğu gibi yine ayağa kaldırdı. Koca yumruğu havaya kalktı. Bu vuruş her ikisi için de kötü olabilirdi! Mert neredeyse kendisinden geçmek üzereydi.

Aydan hızla atıldı!

"Salih! Yapma!" Onun havadaki kolunu yakalamıştı. "Hayır!" diye çığlık attı.

Kapı önündeki bu hareketliliğe kimse çıkmamıştı. Kat komşusunun evde olmadığını biliyordu zaten. Bu iki adamın mücadelesine engel olacak, Salih'in öfkesini dizginleyecek kendisinden başka kimse yoktu.

Salih duraklamıştı.

"Allah aşkına yapma!" dedi yine Aydan. Sevdiği adam için mi üzölsün, sevmediğini düşöndüğü bu adam için mi endişelensin karar veremiyordu. Salih, Mert'i bir yumrukta öldürecek kadar öfkeli gözüküyordu. Bu ne feci bir durumdu? Ne yapacaktı? "Lanet olsun sana!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun sen? Görmüyor musun o ne durumda?" Gözlerinden usul usul yaş aktığının farkında değildi. Genç adamın gözleri o yaşlarda gezindi bir saniye kadar.

Aydan'm sevdiği adam için ağladığını anladı. Bu rezil herif ne olursa olsun onun sevdiği adamdı. Nasıl da umutlanmıştı? Aydan'ın bir gün onu sevebileceğini, çocuğunun babası olabileceğini nasıl da düşünmüştü? Ne aptal bir herifti! Bir iki ayda Mert'e duyduğu aşk öölür müydü? Aydan aşkını hemen öldürecek kadar zayıf bir kadın mıydı?

Yine de keşke böyle olmasaydı... Söylemesi yeterliydi! Boşanmak istemesi yeterliydi. Ondan bunu dürüstçe söylemesini beklemek hakkı değil miydi? Aldatılmak yüreğini yakıyordu. Eski Salih değildi. Bu kadma sahip olduğunu sanmıştı. Onu sahiplenmişti. Başka birisinin kollarında da kendi kollarında olduğu gibi inlediğini düşünmek, öölümden beterdi!

İri eller bıraktığı anda, Mert yere yığıldı. Baygın değildi ama ayakta duracak gücü de kalmamıştı. Ellerini zorlukla burnuna götürmüştü. Akan kanı durdurması mümkün değildi. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken, Salih daha sakın bir halde geri adım attı. Bütün olanlar beynine dank etmişti artık. Gerçek olamayacak hayallere sahip olduğunu anlamıştı.

Aydan onu asla sevmeyecekti. Karnında taşıdığı çocuğunun babası hayatlarında olduğu sürece ... Salih'in hiçbir şansı yoktu.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu ağır ağır.

"Evet! Lanet olası! Evet, seviyorum!" dedi Aydan ağlayarak! Elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. Burnunu çektik çocuk gibi ama öfkesi hâlâ yerindeydi. Kendi canını acıttığı için o da Salih'in canını acıtmak istiyordu. Amacının çok üstünde sözler söylediğinin ise hiç farkında değildi. "Onu ömrümün sonuna kadar seveceğim! Kalbimden hiç çıkmayacak! Anlıyor musun? Bunu biliyordun! Bunu senden hiç gizlemedim! Sana hiçbir ümit vermedim! Aramızdaki her şey ... her şey bir anlaşma değil miydi zaten? Bir ilişkimiz olabilir diye birbirimize söylemedik mi? Evli olmamız bana sahiplenme hakkını vermiyor ki sana! Sen sadece parayla tuttuğum bir adamsın! Başkasına ait olan bir kadını geçici ödünç almış bir yabancısın!"

Genç adam birkaç saniye sessizce durdu. Beyazlamış yüzü artık oldukça ifadesizdi. Öfkesi yok olmuş gibiydi. Aydan'ın sözleri az önce savurduğu tokattan daha acıtıcıydı. Başı öne düştü. Durumu kabullenmiş gibiydi. Sonra kanlanmış dudağı yavaşça kıpırdandı.

"Bu kolayca halledilebilecek bir sorun!" dedi ağır ağır. Donuklaşmış gözleri karısının ıslak gözlerindeydi. "Telefonumu biliyor-sun!" dedi soğuk bir sesle. Bakışlarını kaçırdı. Yerde yatan Mert'e baktı öylesine. Sonra döndü. Asansöre doğru yöneldi. "Boşanmak istediğin zaman ararsın!"

Aydan öfkesi içinde onun ne dediğini iyi duyamadığını sandı. Ne demişti? Gözlerini kırpıştırdı şaşkınca. Yutkundu elinde olmadan.

Boşanmak mı?

Bunu istiyor muydu ki?

Kocasının ardından bakarken ... gözyaşlarının artık engellenemez bir şekilde yanaklarından kaymasma engel olamadı. Nereye gidiyordu? Neden böyle kolayca onu bırakıvermişti? Halletmeleri gereken şeyler vardı fakat boşanmak şu anda aklındaki en son şeydi!

Aptal adam!

Madem bir süre uzak kalmak istiyordu, kendisi bilirdi! Umurunda değildi! Onu önemsemediğini söyledi kendi kendisine... Önemseyecek ne vardı ki? Aralarındaki cinsel çekimin dışında neyi önemseyecekti? O güzel gülüşünü mü? Kendisine sarılırken hissettiği güveni mi? Mavi bakışlarındaki huzursuz edici cinselliği mi?

Kendisine prenses diye hitap edip de hakikaten öyleymiş gibi davranan bu adamın neresini özleyecekti?

Bakışları aşağıya kaydı. Yerde yatan Mert için hiçbir üzüntü duymaması ... ne kadar da garipti!

26. BÖLÜM

Genç kadın Mert'i bir hastaneye götürdü. Her yeri kan içindeydi. Kırık burnu için acilden girdiklerinde, hemen bir polis yanlarına gelmişti. Adli olay olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Aydan'ın uyarısı üzerine Mert merdivende kayıp düştüğünü söyledi. Kimse olay büyüsün istemiyordu. Mert'in burnuna küçük bir operasyon oldu. Kırılmış burun kemiği alındı. Dikkatli bir şekilde pansuman yapıldı. Birkaç kontrol ve iğneden sonra gece yarısına doğru hastaneden ayrılıp yola çıktılar. O ana kadar Aydan'la neredeyse hiç konuşmamışlardı. Mert başını çevirip, elleri direksiyonda dikkatle aracı süren genç kadına baktı.

"Ondan kurtulduğumuz iyi oldu!" dedi sırf konuşmuş olmak için.

Aydan nedense bu sözleri fazla arsızca bulmuştu. Gözünü yoldan ayırdı. Mert'in gözlerinin içi kızarmış, altları da hızla morarmıştı. Yakında simsiyah olacağı açıktı.

"Ondan kurtulduk derken?"

"Kurtulduk işte! Bir daha seni rahatsız etmez."

"O beni zaten rahatsız etmiyordu!" dedi Mert'e.

Adamın kızarmış gözleri anlamamış gibi bakıyordu. "O bir yabancı! Seninle evli olması bile bir rahatsızlık sebebi! Ondan boşanacaksın. Seninle ben evleneceğim. Çocuğumu da sahiplenemeyecek o şerefsiz."

"Kendine gel Mert! Salih her şey olabilir ama asla şerefsiz değildir!" Aydan'ın sesi elinde olmadan sert çıkmıştı. "Senin aksine benin şerefimi korumak için çok şerefli bir iş yaptım!"

"Saçmalama! Para için evlendi seninle!"

"Keşke sen de herhangi bir sebep için bile olsa benimle evlenmek isteseydin!"

"Ben zaten ne kadar suçlu olduğumu biliyorum Aydan!" dedi Mert. Burnu aniden sızlamış olmalıydı ki eli pansumanın üzerine gitti. Gözlerini acıyla kıstı. "Gerçekten özür dilerim, gerçekten! Her şeye baştan başlayabiliriz. Hiç geç değil. Bundan sonrası için güzel düşüncelerim var."

Genç kadın derin bir nefes aldı. Her şey için çok geç olduğunu onun o kalın kafasına nasıl sokacaktı? Hiçbir güzel düşünce şu anda içinde bulunduğu karmaşık durumu düzeltemezdi.

Onu evine bıraktı. Kendi evine dönerken nasıl olup da kaza yapmadığına şaşıyordu çünkü nasıl sürdüğünü, siteye kadar nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Melike'ye kızgındı. Otomobilini park edip dışarıya çıktığında, onun da hızlı adımlarla kendi apartmanından çıktığını gördü. Yanına doğru geliyordu. Gözleri endişeliydi.

"Sizi gördüm!" dedi Melike sıkıntılı bir sesle. "Seninle Mert'i yani... Ne oldu ona? Pek iyi görünmüyordu." Bakışları genç kadının beyaz pantolonuna da bulaşmış olan birkaç damla kana kaydı.

"Ne olmasını bekliyordun?" diye sordu Aydan sert bir sesle. "Senin boşboğazlığın yüzünden Mert ve Salih karşı karşıya geldiler."

"İnanmıyorum!" dedi Melike şaşkınca. "Senin evinde mi karıştılar?"

"Evet."

"Kavga mı ettiler?"

"Evet..."

Melike ona doğru bir adım attı. "Çok üzgünüm gerçekten. Karşılaşacaklarını düşünemedim. Salih'le konuştuğumda bir toplantıda olduğunu söylemişti. O sırada Mert bana gelmişti. Bir kahve içtik. Aklında bir sürü soru vardı. Beni âdeta zorladı. Aslında ben de anlatmakta pek sakınca görmedim. Senin bir adım atacağın yoktu!"

"Hangi konuda?"

"Boşanma konusunda tabii. Mert'i seviyorsun ama bir türlü cesaret edip ona söyleyemiyorsun. Onun yaptıklarından sonra sana hak veriyorum ama arkadaşın olarak sana yardım etmek istedim. Düşündüm ki Mert gerçeği bilirse her şey düzelir. Gelip senden af diler ve yine bir araya gelirsiniz. Son zamanlarda iyice perişan olmuştu. Aklından hiç çıkmıyordun. O seni gerçekten seviyor. Bunu görünce ben de her şeyi anlattım. Şoke oldu."

"Soluğu benim dairemde aldı!" dedi Aydan buz gibi bir öfkeyle.

"Engel olmaya çalıştım. Beni dinlemedi. Hem mutluydu hem kızgın... Gerçekten çocuğu olacağına senin tahmin edebileceğinden bile çok sevindi. Vicdan azabından kıvranıp duruyordu. Onu al-dırmadığın için çok mutlu oldu."

Aydan dişlerini sıktı. "Ona yalan söyledin!" dedi. "Çocuk Salih'indi! Bunu bile bile ona yalan söyledin!"

Melike omuz silktilti. Yüzü asılmıştı fakat rahat görünmeye çalışıyordu. "Ne fark eder ki? Bunu ne Salih biliyordu ne de Mert... Sadece biz biliyorduk. Sen sevdiğin adama kavuşacaktın ... ben de..."

Melike duraklamıştı. Aydan ise onun ne demek istediğini anlamıştı. Yine de sormaktan geri kalamadı.

"Sen de?" derken kaşlarını kaldırmıştı. Yutkunmuştu bir an için. Arkadaşının kocasını elde etmek için bu tür oyunlar yapacağına inanmak istemiyordu. Melike'nin ondan hoşlanması başka bir şeydi, arkadan kuyusunu kazıp elde etmeye çalışması başka bir şeydi. "Salih mi?" diye sordu.

Melike omuz silktilti birkaç saniye sonra. "Ona çok ilgi duyduğumu zaten biliyorsun. Aranızda bir şey olmadığını öğrenince, hâlâ bizim için de bir umut olduğunu düşünmeye başladım."

"Çıkarıcı, paragöz deyip duruyordun!"

"Öyle derken kendimi rahatlatıyordum." diye itiraf etti Melike. "Geçen aylarda, onu iki kere gördüm. Birisi buradaydı. Rastlantı eseri Kızılay'da karşılaştık. Malzeme almaya gelmişti söylediğine göre. Bir yerde çay içtik. Geçen hafta da ben gittim Kemer'e... Bir akrabamızın düğünü vardı. Onu buldum çalıştığı yerde. Çok yoğundu ama bana bir saat kadar zaman ayırdı! Hiç de yarım milyon doları olan bir adam gibi değildi. En azından para onu şımartmamıştı."

Aydan hissettiği garip duygunun etkisi ile iyice gerildi. Kocas... Melike ile mi görüşmüştü? Bundan haberi yoktu. Keskin bir öfke de hissetmişti kalbinde. Kaç saattir öfkeliydi zaten! Dört beş saat onu hastanede meşgul eden Mert'e öfkeliydi! Arkasına bakmadan çekip giden Salih'e öfkeliydi. İki adamı karşı karşıya getiren Melike'ye öfkeliydi. En son olarak da tabii ki Salih'in gözlerinin içine bakarak hâlâ Mert'i sevdiğini söyleyen aptal Aydan'a, yani kendisine öfkeliydi.

Mert'i itiraf ettiği anda Salih kasılıp kalmıştı. Diğer türlü Salih'i durduramazdı! Genç adam bir buldozer gibi Mert'i ezip geçecekti; hatta onu öldürmesinden bile korkmuştu. Bir yumrukla ölen insanların olduğunu duymuştu. O atletik bedeninin sahip olduğu gücü gayet iyi biliyordu. Salih'i engelleyemeseydi, onu durduramasaıydı ... belki her şey daha beter olacaktı.

"Salih'i elde etmek adına her şeyi mahvettin!" dedi arkadaşına.

"Peki ama niye? Salih gitti! Sen de Mert'le birlikte olabilirsiniz artık!"

"Saçmalama! Ben Mert için ölüp bitsem bile ... bizim için yeni bir şans olamaz. Onun iki güzel lafına hemen inanacak değilim. Beni gerçekten sevdiğine inanmış olsam bile şu an için Salih'ten boşanmam mümkün değil. Bu durumu ne aileme açıklayabilirim ne de çevremdeki insanlara..." Ona doğru bir adım attı. Konuştuğunda sesi tehdit eder gibi çıkmıştı "Sen de artık susacaksın! Daha fazla konuşmayacaksın. Anladın mı beni? Çocuğumu olaysız bir şekilde doğuracağım. Salih'le bir anlaşmamız var. Ben istediğim sürece o kocam olarak kalacak."

Melike iyice şaşkın gözükiyordu. Biraz da ürkmüştü.

"Artık benden uzak dur Melike!" dedi Aydan sinirli bir şekilde. Gecenin yarısında, buz gibi bir havanın altında duruyorlardı. "Seninle bir daha asla görüşmek istemiyorum. Üzgünüm ama bunu sen istedin." Gözleri yanıyordu artık. "... ve tabii ki kocamdan da uzak duracaksın! Boşanuncaya kadar o benim. Boşandıktan sonra nasıl isterse öyle davranır."

Onu ardında bırakıp dairesine çıktı. Kapısının önü hâlâ kanlıydı. Sabah kapıcı ne olduğunu anlamasa da bu kanları temizlerdi. Gözleri bir kenarda duran gül demetine kaydı. Kırmızı! Kırmızı aşk demek değil miydi? Eğilip onları yerden aldı. Farkında olmadan burnuna götürüp kokladı.

Eve girdiğinde, artık hafif bir şok yaşıyordu. Elleri, vücudu titriyordu... Ne yapacağını bilemeden sırtını kapıya yasladı. Birkaç saniye öylece durdu. Yaşadıklarına inanamıyordu. Bir rüya da mıydı yoksa? Az sonra uyanacak mıydı? Üzerine baktı. Ellerindeki kanları hastanede yıkamış olsa da kıyafetlerindeki bir şey yapamamıştı. Bu kanlar kötü bir rüyada olmadığını bağıırıyordu âdeta.

Banyoya gidip kanlı giysilerini çıkardı. Kendisini düşün altına bıraktı. Saçlarından sular süzülürken, gözlerinden de damlalar süzülüyordu. Aklmda Mert yerine Salih vardı. Onu araması gerektiğini biliyordu. Onu arayıp her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemeliydi fakat doğrusu biraz kırgındı da! Nasıl olup da onu aldattığını düşünebilmişti? Aydan'a hiç mi güveni yoktu?

Dudağının kenarını ısırđı sertçe. Nasıl güvensindi ki? Onu Mert'in kollarında görmüştü! Karısının sırtını okşadığını, saçlarını öptüğünü görmüştü. Aydan'ın hiç itiraz etmediğini de görmüştü. Dahası ... telefonda onun ismini hâlâ *Aşkım Mert* diye sakladığını da görmüştü!

Banyodan çıktığında ilk yaptığı şey telefonunu eline almak oldu. Bir arama var mıydı acaba? Hayır, yoktu. Telefonu cebine atıp evde dolaşıp durdu bir süre. Gülleri bir vazoya koymuştu. Gidip gelip yapraklarına dokunuyordu. Saat çok geç olmuştu. Salih neredeydi acaba şimdi? Onu araması için geç miydi?

Sonunda dayanamayıp telefonu cebinden çıkardı. Numarasını bulup arama düğmesine bastı. Tedirginlikle beklemeye başladı.

Salih'in telefonundan hiçbir ses gelmiyordu. Kapalı mıydı yoksa çekmiyor muydu?

Koltuğa uzandı. Merkezi sistem kaloriferler düşük ısıya alınmış olmalıydı. Ev soğumaya başlamıştı. Belki de kendi ruhu soğuyordu. Olayların ruhunda yarattığı cehennem ateşi yavaş yavaş bir durgunluğa dönüşüyordu.

Bir sürü şey geçiyordu aklımdan; Salih'le neler konuşacağı, ona neler anlatacağı... Onun gözlerindeki son ifade ise hiç aklımdan çıkmıyordu. İlk kez o gözlerde gerçek bir sertlik görmüştü. Gülümseyen gözler bir anda dönüşüm geçirmişti sanki!

Saat üçe gelirken, koltukta uyuyup kaldı. İki kere daha aramıştı Salih'i ama telefonu hâlâ kapalıydı. Neredeydi? Uçakta mıydı yoksa? Geri mi dönüyordu? Yoksa bir otelde mi kalıyordu? Bu düşünceler içinde yorgun bedeni dalıp gitmişti.

Sabaha karşı her yeri üşümüş bir halde uyandı. Koltuktan zorlukla kalktı. Telefonunda herhangi bir arama yoktu. Ayaklarını sü-rüyerek yatağına gitti. Örtünün altına girip ısınmaya çalıştı. Mert kapısına dayanmasaydı, şimdi Salih'e sarılıp ısınıyor olacağı aklımdan geçti.

Yeniden uyandığında, içindeki sıkıntı hâlâ devam ediyordu. Gece neler olduğunu hatırladı o an. Sıkıntısı daha da artarak doğruldu yatakta. Etrafına bakındı. Salih'in anahtarı vardı. Bir ihtimal eve gelmiş olabilir miydi? Hayır, hiç kimse yoktu. Zaten bu çok düşük bir ihtimaldi. Elini yüzünü yıkayıp pencereye gitti. Kar yağmaya başlamıştı. Bu güzel manzara bile içini mutlu etmemişti. Yeni yıla iki gün kala bu kavga olacak iş miydi?

Telefonunu eline alıp kocasını aradı. Dudağını kenarmı ısıırıyordu. Bu sefer nihayet telefonu çalıyordu fakat defalarca çalmasına rağmen açan olmadı. Büyük bir hayal kırıklığı ile telefonunu kapatıp koltuğa geri attı.

Gün içinde birkaç kere daha aramıştı Salih'i. En son yine aradığında hava kararmak üzereydi. İri parçalar halinde yağmaya

başlayan kar artık iyice etrafı kaplamıştı. Elinde telefonla cevap beklerken, gözleri sitenin bahçesinde oynayan çocuklarda gezindi. Yanan bahçe lambaları ışığı altında ailelerinin eşliğinde bağrışıp duruyorlardı. O esnada karşıdan telefon açılıverince, eli bir an titredi. Kalp atışları hızlandı. Artık açmayacağını düşünüp kapatmak üzereydi.

"Efendim?" demişti genç adam sakın bir tonla.

"Benim!" dedi heyecanını bastırmaya çalışarak. "Telefonu sakın kapatma tamam mı?"

"Niye kapatayım ki?"

"Aramalarına cevap vermedin. Geri de dönmedin..." dedi Aydan, üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak.

Salih aldırılmazca onaylamıştı. "Evet, işlerim vardı. Ayrıca cevap verirsem birbirimizi kırabilirdik."

Kendisini kastettiği açıktı. Demek hâlâ öfkeliydi. Hiç mi düşünmemişti? Hiç mi bir yanlış anlama olabileceği aklına gelmemişti?

"Ankara'da mısın?" diye sordu.

"Hayır! Gece uçağıyla döndüm."

"Neden? Konuşmamız gerekmez miydi?"

Salih kısa bir an durakladı. "Konuşacak fazla bir şey yok." Genç kadın onu görmese de sesinden pek çok şeyin ziyan olduğunu anlamıştı. "Ne konuşmak istiyorsun peki? Boşanmamızı mı?"

Aydan irkilmişti. "Salih!.."

"Sorun değil. İstedğin zaman mahkemeye verebilirsin. Ben imzalarım kâğıtları..."

Onun bu umursamaz hali o anda genç kadını çok yaralamıştı. Kızdırmıştı. Ona karşı hisleri o kadar karmaşıktı ki! Mert dâhil hiç kimseye göstermediği toleransı ona göstermişti. Bu adam bunun farkında değil miydi? Hem nasıl oluyordu da bir iki kelimesiyle onu böyle üzebiliyordu?

Yutkundu. Kaşları çatılmıştı. "Boşanmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum!" dedi kızgınca. "Ancak, ben de bunu çok istesem bile boşanamayız! Şu anda zamanlama uygun değil!"

"Ne zamanlaması?"

"Aileme böyle bir şeyi açıklayamam... Onları üzmem."

"Saçmalama! Onlara gerçeği açıklayacaksın. Kızmazlar bile! Çocuğunun gerçek babasıyla evleneceğine mutlu bile olurlar."

"Sana, yapamam dedim!" Sesi iyice kızgın çıkıyordu. "Yeni bir bunalıma girmek istemiyorum. Çocuğumu üzüntüden düşürürsem ne yaparım ben?"

Salih kısa bir an durup düşünmüştü. "Anladım!" dedi sonra alıdirmazca. "Sen bilirsin tabii! Nasılsa sevgilinle görüşmekte bir sıkıntı yaşamıyorsunuz!"

Aydan öfkeden yerinde sallandı. Parmakları telefonu sıktı. Yapmadığı bir şey için suçlanmak çok fena bir şeydi hakikaten. "Sen de Melike ile buluşmakta bir sıkıntı yaşamıyorsun nasılsa?" dedi öfkeyle.

"Melike mi?"

"Evet... Telefonla konuştuğunuzu, birkaç kere görüştüğünüzü biliyorum! Utanmadan karşıma çıkıp kendisi söyledi bana."

"Sadece iki kere görüştük!" dedi Salih onu ciddiye almayan bir sertlikle. "İkisi de rastlantıydı."

"Tabii! Eminim!" dedi Aydan öfkesini yenemedi. "Aman neyse! Bana ne! İstedğin kadınla görüşebilirsin! Ben sadece sana şunları söylemek için aradım. Öncelikle; boşanamayız. Hepimiz beklemek zorundayız. Seninle anlaşmamız bebek doğuncaya kadardı. Kalan parayı hak etmek istiyorsan, üzgünüm ama durum bu. Doğumdan sonra ise ne kadar uzatacağımız, o anki kararımıza bağlı. Karşılıklı konuşuruz. Ayrıca ben... Ben seni Mert'le hiç aldatmadım. Senin dün akşam gördüğün şey tamamen tesadüf eseri idi."

"Evet, eminim öyledir..."

Aydan dişlerini sıktı. "İster inan ister inanma... Karnımdaki çocuk hakkında da bir şey diyeceğim ama şimdi söylemek için yanlış zaman. Vakti gelince söylerim!"

"Ne söyleyeceksin?"

"Şimdi söyleyemem! Nasılsa inanmayacaksın!"

"Dene istersen!"

"İnanmayacaksınız!" diye inat etti Aydan. O kadar karışık bir konuyu telefonda nasıl anlatabilirdi ki? Onun ses tonuna bakılırsa inanmayacağı da kesin gibiydi. "Neyse! Bu konuyu geniş zamanda konuşuruz. Telefonda olmaz. Belli ki yılbaşını birlikte geçiremeyeceğiz. Daha sonra, yine geldiğinde konuşuruz..."

Bu aslında bir davetti. Onu yine görmek istediğini belli eden, hâlâ kocası kalmasını arzulayan genç bir kadının gizli davetiydi.

Saatler gibi geçen uzun birkaç saniye sonra Salih donukça cevap vermişti. "Bir daha gelmeyeceğim Aydan!"

27. BÖLÜM

Günümüz...

Aydan kapının ağzında bekleyen uzun boylu adama bakıyordu. Hatırladığından bile daha yakışıklıydı. Giymiş olduğu beyaz gömlek, esmer cildini daha da belirgin yapıyordu. Ten rengi, sabahtan akşama güneşte yanan turistlerinki gibi değildi. Daha tatlı ve kalıcı bir yanıktı. Koyu mavi gözleri tabii ki hiç değişmemişti. Siyah saçlarının şakaklarını süslemeye başlayan kırlar biraz artmıştı. Dökülmeye müsait olmayan gür saçları her zamanki gibi yandan ayrılmıştı. Gelirken otomobilin camlarını açmış olmalıydı. Kalın tellerden bir tutam saç alnına doğru dökülerek tutucu görünümünü biraz yumuşatmıştı.

"Baba!" diye sevinç dolu bir çığlık attı Nilay. Küçücük kollarını kaldırdı. Uzun zamandır görmediği sevgili babasının kucağına doğru atıldı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Babasma karşı duyduğu saf aşk o kadar belliydi ki!

Salih hemen eğildi. Kızının ani atılışını kolayca karşılamış ve yine hiç zorlanmadan onu kucağına alıvermişti. Yıllar içinde sertleşen yüz hatları, o anda yumuşamıştı. Küçük kollar boynuna dolanırken, o da kızını sevgiyle sardı. Bebeksi yanaklarını âdeta koklayarak öptü. Onun da Nilay'ı çok özlemiş olduğu belliydi.

Aydan belli etmeden genç adamı süzdü. Onu en son ne zaman böylesine yakından görmüştü? Uzun zaman olmuştu. Galiba altı ay önce... Artık onu ilk tanıdığı günlerden bile daha atletikti. Kendisine iyi baktığı açıktı. Eskisi gibi spor yapıyorsa eğer, bu çok normaldi. Yoğun iş temposu da kilo almasını engelliyor olabilirdi. Yıllar ona acımasız davranmamıştı hiç. Birkaç ay önce otuz beş yaşına girmişti. Aradan geçen o kötü yıllarda, bu ilgisiz kocanın daha da yakışıklı olması haksızlıktı!

Salih'in lacivert gözleri, kapının gerisinde kıpırdamadan duran karısına çevrildi. İçlerindeki ısı yavaşça yok oldu. Aydan böyle olmasını bekliyordu zaten. Onun sevgisiz, mesafeli bakışları yüreğini delip geçti âdeti.

"Merhaba!" dedi kocasına gülümseyerek. Kızlarının yanında medeni olmak zorundaydılar. Uyumlu bir karı koca gibi davranmalıydılar.

Genç adam da başını hafifçe eğerek onu selamladı. "Merhaba!" dedi o da. Aralarındaki soğukluğu kızma belli etmemeye çalışıyordu. "Hoş geldiniz. Kusura bakmayın, geciktim. Geldiğinizde burada olamadım."

"Sorun değil."

"Yolculuk nasıldı?"

"İyiymi!" Oda'nın ortasından kapıya doğru yürümüştü. Tam önlerinde durup eliyle odayı işaret etti. "İçeriye gelsene!"

Genç adam kesin bir şekilde reddetti. Odadan içeriye girmeye belli ki hiç niyeti yoktu. "Girmeyeyim." dedi ona. "Hazırsanız yemeğe inelim. Ataman aşağıda bizi bekliyor. Çok acıkmış."

"Aslında üstümü değiştirmek istiyorum. Sadece birkaç dakika sürer. Hadi gel içeriye..."

Genç adam kararsızca durakladı bir an. Sonra isteksizce içeriye doğru bir adım attı. Kapıyı ardından kapattı. Dudaklarını kucağındaki kızının yanağına dokundururken, bir yandan da onun bıcır bıcır konuşmalarını dinliyordu.

"Baba! Burayı öyle özledim ki! Atım Herkül'ü de özledim. İnşallah o da beni özlemiştir. Annem de geldi benimle. Sana sürpriz yapmak istedi!"

Genç adam kızına gülümsedi. Konuşmasını sabırla dinlemişti. "Sürpriz oldu gerçekten!" dedi onun anlamayacağı bir alayla.

Aydan huzursuzca duruyordu. Kucağındaki kızına karşı gülümsüyor olsa da genç adamın bu ziyaretten pek memnun olmadığı belliydi.

"Ata ne zaman binerim baba?"

Genç adam kızını yanağından bir kere daha öpüp yere indirdi. Ona, karısına baktığı gibi bakmıyordu. "Yarın olabilir!"

"Baba! Çok geç!" Kocaman mavi gözlerini tatlı bir şekilde açmıştı. Bu bakışa kimse dayanamazdı.

"Akşam oldu ve biraz az sonra yemek yiyeceğiz kızını!" dedi Aydan kocasını zor durumdan kurtarmak için.

Nilay bir babasına bir annesine baktı. "Hiç değilse Herkül'e bir merhaba deseydim!" dedi mahzun bir sesle. Her çocuk gibi saf bir inadı vardı.

Salih kızının saçlarını karıştırdı sevgiyle. "Peki, hadi git merhaba de. Ahırda duruyor. O da seni özlemiş sanırım. Tüm gün kişneyip, yeri tepeledi durdu. Sadece on dakikan var, tamam mı?"

"Sahi mi?" diye bağırdı çocuk. "Yaşasın! Cemil amca da orada mı?" Bahsettiği kişi atların seyisiydi.

"Evet, orada. Cemil amcan olmadan atlara sakın yaklaşma ve yanımıza gelmek için çok gecikme. Biz havuzun yanındaki bir masada olacağız."

"Tamam baba!" Nilay sevinçle onun bacaklarına sarıldı. Sonra saçlarını savurarak kapıya koştu. Geçen sene bindiği at maceralarını günlerce annesine anlatmıştı. Bu sene bir yaş daha büyüdüğü için her şeyin daha çok farkındaydı.

Küçük kız gidince, ikisi odada bir başlarına kalmışlardı artık. Genç adam duruşunu dikleştirdi. Geniş omuzları gerildi. Üzerindeki beyaz gömleğinin altından, genç kadının o çok iyi bildiği atletik göğsü belirginleşti. Soğuk bakışları karısının gülümseyen

yüzüne döndü. Kalın kaşları çatılmıştı. Bir iki saniye sessizce birbirlerini süzdüler. Sonunda genç adam merakla sordu.

"Buraya neden geldin?"

İşte bu, en önemli soruydu; neden gelmişti! Ne diyecekti ki? Aradan geçen yıllarda büyümüş olduğunu mu? Kocasını artık geri istediğini mi? Bir aile olmayı arzuladığını mı? Ne söylerse söyleyin yine de bu adam ona inanmayacaktı. Kendisine hiç inanmayan, güvenmeyen bir adama, "*seni seviyorum*" gibi özel bir cümle bile kursa, faydası olmayacaktı. Mert'e olan aşkının büyüklüğüne bizzat şahit olmuş olan birisini nasıl ikna edebilirdi ki?

"Bir tatile ihtiyacım vardı!" dedi yavaşça. "Kızım ile birlikte iki gün geçirmek istedim."

"Sürekli onunlasın zaten." dedi genç adam düz bir sesle.

O sert gözler ... tüm cesaretini kırıyordu. O gülmeyen gözler, geride durması için uyarıyordu fakat yeterince geride durmuştu. Daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Tamam, ona bazı şeyleri henüz söyleyemezdi. Bir anda söylenebilecek şeyler değildi bunlar. Konuşmak için yarını bekleyebilirdi. Acele etmemeliydi.

"Öyle ama tatilde değil. Uzun zamandır ilk kez birlikte tatile çıkıyoruz. Seni fazla rahatsız etmem, merak etme."

Salih sıkıntılı bir şekilde kıpırdandı. "Karımın geldiğini herkes duydu. İstemesen de rahatsız edeceksin. Herkes seninle ilgilenmemi bekleyecek."

Aydan dudağını ısırды. Bu sevgisiz sözler çok çan acıtıcıydı. "Üzgünüm!" diye fısıldadı. Göz pınarlarının dolmaması için elinden gelen çabayı gösteriyordu. "İşlerinle ilgilenirsin. Abim Ataman da var. Onunla iş yaptığınızı görecekleri için ... benimle ilgilenmemeni ... önemsemezler."

"Böyle küçük bir yerde mi?" Genç adamın alaycı sesi sertti. "Hadi giyin de çıkalım. Otel personeli karımı yakından görmek için ölüyor. Kemer'in en güzel kadını geldi diyorlar." İlgisiz bir şekilde odanın içinde gezinmeye başlamıştı. Bir patron edasıyla kendisine ait odanın konforunu incelemeye başladı.

"Sen ... sen bensiz git istersen." Sesi üzüntüyle titremiştii biraz. "Ben arkadan gelirim." Salih bunu fark etmedi. Sırtı karısına dö-nüktü. Kitaplığa gidip rafındaki bir iki kitaba baktı.

"Beklerim... Size özel masa donatmışlar... Hem de benden ha-bersiz." Sesi alaycıydı ve asla eski günlerdeki gibi neşeli değildi.

Aydan dönüp yatak odasına geçti. Salih de gezinerek etrafı in-celemeye devam ediyordu. Gözleri, odadaki bir iki kusuru gördü. Duvardaki hafif çatlak, mobilyalardan birinin üzerindeki derin çi-zik, duvardaki kitaplığın vidalarından kayıp yamuk durması ca-nını sıktı. Elini telefonuna atıp bir yeri aradı. Bu arada yatak oda-sının kapısına gelmişti. Gözleri içeride gezindi. Henüz aydınlıktı ve karısının ne yaptığı açıkça görünüyordu.

Aydan, yolculuk yaparken giymiş olduğu yarım kollu göm-leğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Kocasının eşikte durdu-ğunu fark ettiğinde, düğmeleri tamamen çözmüştü.

Genç adam telefonda konuştuğu kişiye odada gördüğü kusur-ları saymış, "Evet, bugün olmaz artık. Yarm hemen tamir edilme-sini istiyorum!" demişti sert bir sesle. Telefonunu kapatıp şortunun cebine attı. Konuştuğu sürece gözleri hep Aydan'ın üzerindeydi. "Ne bekliyorsun?" diye çatık kaşlarla sordu karısına.

Genç kadın yutkundu hafifçe. "Soyunuyorum..."

Salih'in bir kaşı hafifçe kalktı. "Eee?"

"İzleyecek misin?"

Salih'in gözlerinde şeytani bir parlama belirdi. "Tabii ki!" dedi yavaşça. "Karım değil misin?"

"Evet ama..."

"Kemer'in en güzel kadını çıplak görme şansını kaçırmam aptallık olmaz mı?"

"Deme şöyle!" Gözlerindeki utanç içtendi.

"Çıplak görme kısmını mı? Kocan olma kısmını mı?"

"En güzel kısmını!" dedi Aydan. Gömleğini iki yana açtı. Usulca omuzlarından sıyırdı. Henüz deniz görmemiş cildi be-yazdı. Genç kadının teni çok farklı bir beyazlığa sahipti. Berrak, canlı ve pürüzsüz...

"Ben demiyorum!" dedi genç adam dişlerini sıkarak. Gözleri açıkça üzerinde gezinmişti. Hâlâ genç bir kız gibi görünüyor olmasından hoşlanmamıştı. "Personel diyor."

"Güzel değilim. Ben ... ben yaşlandım!"

Salih omzunu odanın kapı çerçevesine yasladı. "Saçmalama!" dedi düz bir sesle. "Daha yirmi beş yaşındasın!" Gözleri beyaz sut-yeni üzerinde gezindi. "Eskisinden bile güzel görünüyorsun. Göbek hiç yok. Göğüslerin hatırladığımdan daha güzel görünüyor. Formundan hiçbir şey kaybetmemişsin. Söylesene! Şu seksi iç çamaşırlarını giydin mi sonunda? Sevgilin Mert onları beğendi mi? Üzerinde görünce heyecanlandı mı?"

Genç kadın kıpkırmızı oldu. Ne diyeceğini bilemeden durdu öylece. Gözlerini kırptırmıştı bu cümlelere inanamadan. Sonra çaresizce mırıldandı. "Senden sonra neler olduğunu hiç bilmiyorsun değil mi?" diye fısıldadı. "Benimle artık hiç ilgilenmiyorsun. Hiç umurunda değilim! Bana neler olduğunu hiç önemsemedin! Arada sırada görüştüğümüzde bile bir kere Mert'le ne olduğumuzu sormadın!"

"Sebep?"

"Hâlâ karınım..."

Salih umursamazca gülümsedi. "O kısım kâğıt üzerinde kaldı biliyorsun. Hem de uzun zaman önce. Ayrıca Mert'le ilgili önemli bir şey olsaydı bana söylerdin sanırım."

"Belki de söylemezdim!" dedi Aydan suçlarcasına. "Sen bana böyle kötü davrandıkça, belki de cesaret bulamazdım. Seninle aylardır görüşmüyoruz ve şimdi bana böyle kötü davranıyorsun!" Kırılmamak için elinden geleni yapıyordu. "Geldiğim için kızdığını biliyorum. Hoşlanmadığını da! Bunun için özür dilerim ama gelmeyi istedim işte. Bunalmıştım... Kızım ve abimle birlikte olurum hiç değilse dedim!" Derin bir nefes aldı. Usulca ekledi. "Kocam bana kötü davranırsa bile ... sevdiklerimle olmak istedim!"

"Sana niye kötü davranayım ki?" dedi genç adam aldırmaayan bir ses tonuyla. "Ben o aşamaları çoktan geçtim! Artık seninle bir ilişim yok. Tek bağımız kızımız."

Aydan'ın yüreği sıkıntıyla yanıyordu. Aklında aylardır var olan bir soruyu sordu çekinerek. "Başka bir kadın mı var?"

Genç adamın koyu mavi gözleri kısıldı. "Kimden başka?" diye karşı soru sordu.

"Benden ... başka!"

Erkeksi dudakları alayla kıvrıldı. "Güldürme beni. Sen hayatımda var mıydın ki?"

"Salih!" Acısını belli etmemeye çalışıyordu. Belli ki başka bir kadın vardı. Bunu hissetmişti.

"Seninle ayrıldığımızda birbirimize sadık kalacağız diye bir söz vermedik! Senin için zaten gerek de yoktu!" dedi genç adam sakince. Salih'in neyi kastettiği o kadar belliydi ki. "Paranla satın aldığın bir adam olduğum için, bana sadık kalma gibi küçük bir detayı önemsemeyeceğini düşünmeliydim."

Genç kadın utançla başını eğdi. Salih geldiğinde, Mert'in kendisine sarılmış olması gerçekten iyi olmamıştı. Daha da kötüsü, Mert'i hâlâ sevdiğini sandığı için onu uzaklaştırmakta aciz kalmıştı. "O... O gece yaptığım bir hataydı!"

"Kesinlikle!.." diye onayladı genç adam. "Bana söyleyebilirdin. Ben kolayca aranızdan çıkardım."

"Çıkmayacağını söylemiştin!" diye itiraz etti genç kadın. "Bana sahip olursan Mert'in çevremde dolaşmasına izin vermeyeceğini söylemiştin. Onun canını yakarım dedin! Bu yalan mıydı?"

Salih durup düşündü bir an. Sonra omuz silkti. "Uzun yıllar geçti. O kadar takılmıyorum artık."

"Madem bana hâlâ kızgınsın, o halde neden benden boşanmak istemedin?" diye minik bir isyanla sordu Aydan. "Benim sebebim belliydi. Ya sen? Doğumdan sonra sana istersen boşanabileceğimizi söylemiştim."

"Kızım için tabii ki!" dedi Salih. Gözleri iyice lacivert olmuştu. "Her ne kadar... Mert'in kızı olsa da..."

Mert'in kızı mı?

"O senin kızın!" dedi yavaşça.

"Bunu biliyorum. Kendi kızımдан ayırmadığımı sen de biliyorsun. Onu kendi kızım gibi seviyorum. Babası olmak hoşuma gidiyor ve o yüzden boşanmak için o kadar acele etmiyorum."

"Böyle ne değişiyor ki? Bizden ayrı yaşıyorsun. Nilay seni ayda bir bile göremiyor! Bazen iki ayda bir..."

Salih gözlerini kıstı. Sonra merakla sordu. "Boşanmak mı istiyorsun yani? Bunu mu anlamalıyım bu sözlerinden?"

Aydan başını eğdi üzgünce. Böyle bir şey tabii ki düşünmüyordu. "Hayır! Babam çok hasta! Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Şu anda boşanmamız onu çok kötü etkiler."

"Senin adına üzüldüm." dedi genç adam alaycı bir tonla. "Boşanamayacak olmana yani..."

Aydan duruşunu dikleştirdi. "Senin için de iyi bir durum sayılmaz. Belki ben olmasaydım ... çoktan daha iyi bir aile kurmuş ... ve mutlu olmuştun."

"Böyle de mutluyum belki?" Alaycılığı devam ediyordu. Gözleri onun yarı çıplak vücudunda gezindi. "Bu sayede evlilik meraklısı yapışkan kadınlardan uzak kalabiliyorum. Bir aile kurmaya o kadar hevesli değilim henüz. Son defasında, eş diye ödünç aldığım güzel kadın epey canımı sıktı çünkü."

Aydan onun bakışları ve sözlerindeki anlam karşısında kızarmıştı. Sırtını dönerek pantolonunun düğmesini çözdü. Minik bir duraklama ile onu aşağıya doğru sıyırdı. "Madem ikimiz de boşanmak istemiyoruz ... durumumuzu biraz daha iyileştiremez miyiz?"

Salih gözlerini onun sırtında, incecik belinde ve hâlâ çok çekici görünen kalçalarında gezdirdi. İç çamaşırları güzelliğini saklayamıyordu. "Ne gibi?" diye sordu gözlerini bir saniye bile çekmeden.

Aydan hafifçe ona döndü. "Bu sene neredeyse hiç görüşemedik seninle! Nilay'ı kapıdan alıp hemen gidiyorsun. O artık büyüyor ve ... haliyle merak ediyor."

"Neyi?"

Pantolonunu yerden alıp yatağın üstüne bıraktı. "Neden ikimizi bir arada göremediğini..." Daha önce kenara koymuş olduğu

elbisesine uzandı. Çiçeklerle dolu, rengârenk ve tek parça bir elbiseydi. Eteği dizlerinin hizasındaydı.

"Demek o yüzden sen de geldin? Nilay için..."

Aydan elbiseyi giydi. Yandaki düğmelerini ilikledi. Vücudunu tatlı bir şekilde sarmıştı elbisesi. Uzun boylu olduğu için normal bir kadından çok daha fazla yakışmıştı. Yirmi beş yaşının zarafeti olduğu gibi ortadaydı.

"Bu onun için önemli. Bizim ayrı olduğumuzu bilmiyor. Senin işlerin olduğunu sanıyor. Buraya birlikte gelince çok sevindi. Bu yatakta ... birlikte yatacağımızı sanıyor." Salih'in yüzü hiç değişmedi. Aydan ona doğru yürüdü. "Hazırım ben..." Uzun saçlarını eliyle öylesine düzeltmişti. "Nasıl olmuşum?"

Kocasının ifadesiz, sert bakışlarında biraz ilgi kııntısı arıyordu. Biraz beğeni olsa fena olmazdı. Eskiden olduğu gibi göğüslerini açıkça süzse, onların güzel olduğunu hissettirse ne güzel olurdu. Belki de vücudunu beğenmiyordu artık çünkü o bakışlarda ilginin zerre kadar bir kııntısı neredeyse yok gibiydi.

"Güzel olmuşsun!" dedi kocası kısaca.

"O kadar mı?"

Gözleri hafifçe kısıldı. "Anlamadım?"

Aydan yutkundü. Ne diyebilirdi ki? "Hiç..."

Genç adam yaslandığı kapı eşiğinden doğruldu. Onun güzelliğini görmezden gelmeyi tercih etmişti. "Peki, gidelim o halde."

"Salih!" diye seslendi Aydan.

"Efendim?" Kalın kaşları öylesine kalkmıştı.

"Bana... Bana iyi davranacak mısın?" diye sordu genç kadın tereddütle.

Salih şaşırılmıştı. Gözlerini kıstı. "Kötü davrandım mı ki?"

"Tabii! Farkında değil misin?"

"Hayır..."

"Yapma! Eğer kızımızın yanında da bana böyle nefretle bakacaksan?"

"Daha sevgiyle bakabileceğimi sanmıyorum." Dönüp kapıya doğru yürüdü. "Yine de dikkatli olmaya çalışacağım. Nilay'ın hatırı için..."

"Peki, benim hatırım kalmadı mı hiç?"

"Saçma sorular sorma Aydan!.." Dışarıya çıkan kapıyı açmadan önce duraklamıştı. Gözleri kısıldı. "Sende anlayamadığım bir gariplik var. Sen iyi misin?"

Genç kadın başını salladı. "Evet, iyiyim. Uzun bir süre sonra ilk kez tatile çıktım. Kocamla ve kızımınla birlikteyim. Daha ne olsun?"

"Pek mutlu görünmüyorsun ama?"

"Uzun zamandır mutlu değilim çünkü."

"Öyle mi? Ne oldu? Mert'le bir sorunun mu var?"

"Mert'ten daha önemli sorunlarım var."

Salih bir an düşünmüştü. Sonra onun ne demek istediğini anladığını sandı. "Babandan bahsediyorsun sanırım. Onun için gerçekten üzüldüm. Bir ara uğramak istiyorum."

"Çok sevinir." Genç adam elini yeniden kapı koluna uzatmıştı. "Sen söylemedin..." diye atıldı Aydan.

Salih durdu. Yine ona baktı. "Neyi?"

"Bir sevgilin olup olmadığını..."

"Neden seni ilgilendirmeyecek bir şeyi merak ediyorsun?"

"İlgilendiriyor. Onu kızımınla tanıştıracak mısın?"

Genç adam dudak büktü. "Demek mesele buydu?" dedi alaycı bir acımasızlıkla. "Merak etme. Evlenmeye niyetimin olmadığı bir kadını kızımınla tanıştıracak kadar şuursuz değilim. Tanıştıracığım kadın ancak evleneceğim kadın olur ve bu da şimdilik imkânsız. Senden sonra ikinci bir evlilik yapmayı hiç düşünmüyorum. Kafan rahat olsun. Madem geldin, burada eşim olarak hürmet göreceksin. Kızımız da çok eğlenecek. Sen de Ataman ile birlikte iyi vakit geçirirsin umarım."

Gülümsemesi yok olmuştu. Sözleri çok ciddiydi. Genç kadın onun yüzüne bakıp kalmıştı. Salih onlarla olmayacaktı demek! Belli ki Aydan'ın olduğu bir ortamda bulunmak istemiyordu. Yıllar içinde nasıl da değişmişti! Sert, duygusuz bir adam olup çıkmıştı.

O anda altı sene öncesine gitti aklı.

Onunla telefonda konuştuğunda artık Ankara'ya gelmeyeceğini söylemişti Salih. Gerçekten de bu sözünü kısmen tutmuştu. Doğuma kadar bir daha gelmemişti...

Genç kadın o yılbaşını yapayalnız bir şekilde evinde geçirmişti. Ailesini arayıp kar yağdığı için gelemeyeceğini söylemişti. Her yer kar içindeydi zaten. Kimse şaşırılmamıştı gelmemesine. Sonraki günlerde, haftalarda ve aylarda ise bir şeylerin değişmesini beklemişti. Tek değişiklik, karnının artık belli olacak şekilde irileşmesiydi. Bebeğin kız olduğu kesinleşmişti.

Salih'i sık sık arayıp gerçeği söylemek istemişti ama gururuna yenilmiş ve vazgeçmişti. Mesaj bile atamamıştı. Salih'in onu bir anda böyle silmesini yediremiyordu.

Arada sırada Yasemin Hanım'la telefonda konuşuyordu. Kadının iki gencin aralarında bir sorun olduğunu hissetmiş gibiydi. Aydan sormasa da o oğlundan haberleri veriyordu. Salih'in işlerine gömüldüğünü, kendisinin de onu pek göremediğini söylüyordu.

Doğum yaklaşınca kadar Salih'le olan ayrılıkları pek sorun olmamıştı aslında. Kendi ailesi ile ayrı şehirlerde olması iyi bir kamuflejdı. Sadece, ara yıl tatilinde, aile ziyaretini tek başına yapmak sıkıntı yaratmıştı. Özellikle ağabeyi şüphelenmişti bundan; Salih'e telefon açtığını da öğrenmişti. Anlaşılan bir şey öğrenememişti ki bu sefer Aydan'a sormuştu. Açıkça, bir sorun var mı demişti.

"Hiçbir sorun yok abi!" demişti Aydan gülümseyerek. *"Sadece Salih'in çok işi var..."*

Yıllar önce çok gençti. Çok tecrübesizdi. Kalbinin fısıltılarını tanıyamayacak kadar acemiydi. Üstelik kalbi bir karmaşa içindeydi. O gürültünün içinde filizlenen başka bir atış sesini duyamamıştı. Gururu vardı. Gençliği ve inadı vardı. Neden bilmiyordu ama ilk hareketi Salih'in yapmasını beklemişti. Sonra bunun mümkün olmadığını anlamıştı. Salih her sene kalınlaşan bir duvar örmüştü aralarına.

Geçmişin ağırlığı narın omuzlarına çökmüştü. Salih'in oda kapağını açıp dışarıya çıkışını izledi. Yüreğinin yalnızlığına, dışarıdan

gelen neşeli gülüşmelerin hiçbir faydası yoktu. O da kapıdan dışarıya adım attı. İnsan seslerine ek olarak az sayıdaki cırcır böceğinin inatçı sesi kulağına doldu. Kuşların çoğu yuvalarına çekilmiş ve sessizliğe bürünmüşlerdi.

Salih kapının ilerisinde durmuş onu bekliyordu. Gözleri karısının üzerindeydi. Esen hafif rüzgâr genç kadının siyah saçlarını dalgalandırdı. Cıvıl cıvıl elbisesinin içinde çok güzel ve olduğundan genç görünüyordu. Doğum yapmak fiziğini bozacağına, göğüslerinin biraz daha dolgun, bel ve kalça uyumunun daha seksi olmasını sağlamıştı. Gözlerini kaçırıp bu güzellikle ilgilenmemeye çalıştı. Aydan yıllar içinde çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Kendisine yaklaşan her erkeği yakacak kadar tehlikeli bir kadındı o.

"Seninle böyle güzel bir akşamda karşılaşmıştık!" dedi Aydan kapının önüne çıktığında. Hava kararmaya başlamıştı artık. Ağaçların verdiği serinlik çepeçevre her yeri sarmıştı. Çimlerin sulama sesleri de garip bir huzur veriyordu. Temiz havayı gencecik ciğerlerine çekti. "Neredeyse altı sene oldu!"

"Öyle mi?" dedi Salih düz bir sesle.

"Merdivenlerden koşarken kucağına düşmüştüm." diye hatırlatmaya çalıştı Aydan. Farkında olmadan kocasına gülümsüyordu. O çarpışma, hayatının özel anlarından birisiydi.

"O kadarını hatırlıyorum!" dedi genç adam donukça. "İkimiz de yuvarlanacaktık!"

"Sonra da maceramız başladı, değil mi?" Salih cevap verince devam etti. "Yakında evlilik yıldönümümüz geliyor." Gözleri onun lacivert gözlerindeydi. "Bu sefer gelirsin umarım... Çiçek göndermen de büyük nezaket ama gelmeni tercih ederim."

"Doğrusu seninle romantik bir yemek için pek hevesli değilim." Genç kadının kapıyı çekip kapatmasını bekliyordu.

"Nilay için..." dedi ona.

"Bir mazeret buluruz nasılsa." diye mırıldandı Salih umursamazca. "Kalkıp da bu saçma sapan, mutsuz evliliğimizi kutlayacak değiliz ya!"

Aydan kapıyı biraz sertçe çekti. Bu adama erişmek ne kadar da zordu! Onun inatçı birisi olduğunu biliyordu. Evlendiğinde bunun farkındaydı. Yasemin Hanım bile söylemişti oğlunun inatçılığını. Üstelik aradan geçen yıllarda, inatçılığına birebir şahit olmuştu. Karısından uzak durmak için elinden geleni yapan yabani bir kocası vardı. Başlarda bunu umursamamış, hatta memnun kalmıştı. Ancak yıllar geçtikçe ... her şey tersine dönmüştü.

Doğal taşlardan yapılmış merdivenlerden serin bahçeye doğru yan yana ilerliyorlardı. Birkaç çalışan onları selamladı.

"Otelin ... çok güzelmiş!" dedi genç kadın. Salih sesini çıkaramayınca, onun konuşmak istemediğini anladı. "Annen senin hayallerin olduğunu ve onları gerçekleştirmek için çaba harcadığını söylerdi. Aramızın bozulmasının iyi yanı ... senin hayallerine odaklanmış olman sanırım."

Salih'in bir kaşı kalktı. "Öyle mi?"

"Bence inanılmaz başarılı bir iş yapmışsın."

"Teşekkürler. Şansım yaver gitti diyelim."

"Şansla ilgisi olmadığını biliyorum. Evliliğimizin ilk aylarında, bu tatil köyünün inşasına başladığında, neler yapmak istediğini bana anlatmıştın, hatırlıyor musun? Görüyorum ki hayal ettiklerinin hepsini gerçekleştirmişsin; hatta daha fazlasını..."

"Hatırlamana şaşırdım doğrusu."

Genç kadın iç çekti. "Kırıcı olmaya çabalamasan olmaz mı? Sadece iki yetişkin gibi konuşmaya çabalıyorum."

"Hiç gerekli değil."

Aydan durdu. Salih de durmuştu mecburen. "Ben sözlerimde samimiyim. Otelini gerçekten çok sevdim. Sadece sevimli değil, huzur verici... İnsanın kötü ruh halini üzerinden alıp atıyor. O yüzden bu kadar kalabalık olmalı."

"Kazancı da fena değil..." dedi genç adam alaycı bir tonla. "İçin rahat olsun. Paranda sandığın kadar gözüm yok. Sana ait herhangi bir şeyi istediğimi sanmıyorum."

Aydan iyice gerilmişti. Bu gece hep böyle geçecekti anlaşılan; kocasının nefreti ile! Gülümsemeye çalıştı. "Hiç değilse birkaç saat

böyle acımasızca konuşmasan! Benden nefret etmeni anlıyorum ama artık düşündüğüm kadar umursamaz karşılayamıyorum.”

Bu sefer Salih yürümeyi kesip aniden durmuştu. Aydan dönüp kocasına baktı. Genç adamın gözleri kısılmıştı. Bir şey demeden önce, karşısındaki güzel kadım süzdü. Sonra biçimli dudakları kıpırdandı. “Senden nefret etmiyorum Aydan!..” dedi isteksiz bir şekilde. “Hiç etmedim...”

“Buna inanmak çok zor. Öyle gibi görünmüyorsun.”

“Yıllar her şeyi alıp götürüyor.”

“Kızgınlığını şu sözlerinde bile hissedebiliyorum.”

“Ben sadece kendime kızıyorum. Bana inan... Senin hiçbir suçun olmadığını, zaman geçtikçe daha çok anladım. En azından sen bana karşı hep dürüsttün. Benden ne istediğini, bana neler verebileceğini açıkça söyledin. İsteklerin içinde kalbim yoktu zaten. Verebileceklerin içinde kendi kalbin de yoktu. Senin kalbin bir başkasına aitti. Ben bunu bildiğim halde nasıl olup da unutabildiğime kızıyorum sadece... Nasıl o kadar aptal olabildiğime!”

“Salih!” dedi Aydan yavaşça. “O... O yıllar önceydi!”

“Ne yıllar önceydi?” diye sordu genç adam aldırmazca.

“Mert’e olan sevgim...” Salih bir süre onun dürüst yüzünü süzdü fakat bu itiraftan pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Biz Mert’le ayrılmış çok oldu.” Salih hâlâ sessizdi. “Ne zaman ayrıldınız diye sormayacak mısın?” diye mırıldandı genç kadın.

“Hayır...” dedi genç adam.

Birkaç müşteri yanlarından gülüşerek geçti. Salih’e selam vermişlerdi. Herkesin onu tanıyordu doğal olarak.

“Bu seni ilgilendirmiyor mu artık?”

“Ne zaman ayrıldığınız mı?”

“Evet ... ve ona olan sevgimin ne zaman bittiği!”

Salih omuz silkti. “Sevgi zamanla biten bir şey...” dedi. Sesi düz, bakışları dalgındı. Kendisini toparladı. “Hepimiz benzer aptallıklar yapıyoruz. Kendini suçlama. Hadi gidelim artık.” Yeniden yürümeye başladı.

Aydan yorulmuştu artık. Ona erişemeyeceğini, ilgisini çekemeyeceğini anlamıştı. Tıpkı yıllardır olduğu gibi. Birlikte yürürlerken artık ikisi de sessizdi. O sırada yanlarına doğru neşeyle koşan kızını gördü. Küçük kız saçlarını savura savura geliyordu. Ona elini uzattı. O da mutlulukla annesinin elini kapdı. Sonra da babasınınkini tuttu. İkisinin arasında keyifle yürürken, ata nasıl bindiğini anlatmaya başlamıştı. Oysa Aydan onu dinlemekten çok, babasının o küçük eli müşfikçe tutuşunu izlemişti.

Elinde olmadan gözleri sulandı. Geçmiş yine gözünde canlanmıştı.

28. BÖLÜM

Nilay ilk doğduğunda, siyah saçları ile öyle güzel bir bebektir ki! Doğumdan bir süre önce Salih'i aramıştı.

"Doğumda ... sen de bulunur musun?" demişti ona. İşlerini ayarlayabilmesi için önceden haber vermek istemişti. İşin doğrusu, sesini de duymak istemişti. Aylardır bir kelime bile telefonda konuşmamışlardı.

Genç adam duraklamıştı bir an karşıda. Sonra her zamanki düristlüğü ile sormuştu. "Neden?"

"Ailem için... Onlar için! Lütfen. Onlara bir şey belli etmek istemiyorum. Tek başıma mücadele etmekten yoruldum. Hiç değilse... Hiç değilse doğumda yanımda ol."

"Bunu sevgilinden istesen daha iyi değil mi?" Bu sözlerde zerre kadar bir iğneleme, genç kadını aşağılama yoktu. Açık bir ciddilikle sorulmuştu. "Çocuğunun babası o neticede!"

"Salih! Çocuğumun babası sensin!" demişti Aydan gözleri yaşarak. Hamileliğinin son zamanları onu olduğundan daha hassas yapmıştı. Öylesine yalnızdı ki... Kimsesi yoktu âdeta... Ailesi İstanbul'da iken o koca Ankara'da tek başınaydı. Koca evde bir başmaydı. Ne kocası vardı ne de sevdiği bir başkası... Artık arkadaşları ile de pek görüşemiyorlardı.

"Kâğıt üzerinde!" demişti yine Salih. "Bence aramızdaki durumu ailene anlatabilirsin artık. Onlar bu bebeği dört gözle bekliyorlar. Ataman

da dayı olacağı için çok heyecanlı. Yeni konuştum daha. Onlar için önemli olan bebeğin kendisi. Babası ben olmuşum, Mert olmuş, ailen için o kadar önemli değil."

"Anlatamam... Bunu yapamam henüz."

"Neden?"

Nedenini tam olarak sadece Aydan biliyordu tabii. Bebek Mert'in değildi ki! Neden böyle bir şey yapacaktı? Artık ona gerçeği söylemenin zamanıydı.

"Anlatamam işte! Bana kötü kadın gibi bakacaklar. Seni zaten çok seviyorlar. Ayrıca bu çocuğun babası gerçekten sensin! Anlıyor musun? Gerçek babası! Bana inanmadığını biliyorum ama bunu sana kolayca açıklayabilirim. Böyle telefonda olmaz. Doğuma gelebilirsen ... uzun uzun konuşuruz."

"Konuşacak bir şey kalmadı!" demişti Salih kızgınca. *"Oraya gelmem için böyle saçma sapan yalanlar atmama gerek yok. Ben senin dürüstlüğüne seviyordum. O yüzden can acıtıcı olsa da eskisi gibi olmanı tercih ederim. Gelip gelemeyeceğim konusunda şu anda bir şey diyemem. Ruh halime ve işlerime bağlı! Yine de ... gelmeye çalışacağım."*

"Teşekkür ederim!" demişti Aydan biraz rahatlayarak. Bu sözü elde etmek bile önemliydi.

"Senin için değil..." demişti Salih de acımasız bir sakinlikle. *"Ailen için. Ben de onları seviyorum. Kendi annemi de üzmem doğrusu."*

"Annen ne zaman bana gelecek?"

"Doğumdan bir iki hafta önce..."

Aslında beklenen doğum tarihi haziran ayının ortasıydı. Herkesin beklediği buydu. Evliliklerinin ilk haftasında hamile kaldığı sanılıyordu. Burada büyük bir çelişki vardı. Gerçekten de evliliklerinin ilk haftası Salih'in bebeğine hamile kalmıştı. Oysa evlendiklerinde karnında bir aylık bir bebek daha vardı. Bir aylık hamile olduğunu ise sadece iki kişi biliyordu. Annesi ve Salih... Onlar da mayıs ayının ortasını geçince doğum yapacağını sanıyorlardı.

"Her işte bir hayır vardır kızım!.. Bazen vücut sağlıksız bir cenine bakmaktansa düşük yapmayı tercih eder. Ayrıca ilk bebeği düşürmemiş olsaydın, işler ileride biraz kötüleşebilirdi!" Bunları söyleyen Doktor

Şermin'di. Mert'in bebeğinin düştüğü gece söylemişti ona. "İlk bebeğin gelişimini tamamladığında, ikizin de hayati tehlikesini önlemek için hamileliğini sonlandırmamız gerekecekti. Bu durumda diğer bebek de erken doğmak zorunda kalacaktı. Şimdi ise bu ikinci bebek, normal gelişimini tamamlayıncaya kadar karnında kalabilir. Normal bir doğumla dünyaya gözlerini açabilir."

Yani esas olarak herkesin beklediği doğum tarihi haziran ortalarıydı. O sıralarda Aydan'ın babasmda birtakım sağlık sorunları baş göstermişti. Kendi annesi onunla ilgilenmek zorunda kalınca, Salih'in annesi biraz daha erken gelmeyi önermişti. Tabii ki Aydan bu teklifi mutlulukla kabul etmişti. Gerçekten de Salih'in annesi mayıs ayının ortasında eli kolu hediyelerle dolu olarak geldi. Yapayalnız geçen günlerden sonra Yasemin Hanım'ın varlığı bir kurtuluştı âdetâ. O kadar iyi bir kadındı ki Aydan onun bu olgun ve iyi kişiliğinin oğluna miras kaldığının farkındaydı. Güler yüzlü ve düşünceliydi. Sürekli gülümsüyordu. Salih'in ona hiçbir şey anlatmadığı açıktı. Bebeğin babasının Mert olduğu gibi yanlış bir kaniya kapılırsa, yeterince de sert olabilecek bir kadındı.

O sıralarda Aydan'ın içini rahatlatan başka bir şey daha vardı. Doğum Salih'in düşündüğü gibi mayıs ayında değil de hazıranda olacağı için, zekâsı ortalamanın çok üstünde olan kocasının her şeyi hemen anlayacağını düşünüyordu. Bir bebeğin on aylık doğmasının imkânsız olacağını kabul ettiğinde, ona durumu izah etmek daha kolay olurdu. Yani doğan bebeğin kendi kızı olduğunu...

Oysa hiç de planladığı gibi olmamıştı. Daha Yasemin Hanım geleli birkaç gün olmuştu ki, sancıları başlamıştı. Öyle ki bebek dünyaya erken çıkmak için inatla diretiyordu. Sancıları bir iki gün içinde sıklaştınca, epeyce korkmuştu. Bir gece sancılara dayanamayıp Yasemin Hanım'la birlikte hastaneye gitmişlerdi. Doktor yalancı sancı olabilir demişti ama tedbir olarak da hastaneye yatırmıştı. O gece sabaha karşı sezaryen ile doğum yapması herkese sürpriz olmuştu. Kızı yirmi gün erken doğmuştu. Her şey ama her şey ... ona karşıydı âdetâ.

Çok şükür ki hiç değilse kızı sapasağlamdı... Yeterince gürbüz ve ciğerleri temizdi. Fena ağlıyordu. Annesinin kokusu ile tanışıp da ilk kez memesinden emmeye başladığında, ağlaması hemen kesilmişti.

Genç kadın doğuma giderken kocasını görememişti. Hastane odasına getirildikten on dakika sonra ise elinde çiçeklerle içeriye girmişti Salih. O kadar yolu ne çabuk gelmişti! Hastaneye yatırıldığı haberini duyar duymaz yola çıkmış olmalıydı. Sakalları uzamış olsa da yorgun görünse de çok yakışıklıydı. Upuzun boylu, güçlü ve güvenilirli... Kendi kocasıydı! Kucağında meme emen küçük mucizenin babasıydı! O anda daha fazla dayanamamıştı; hıçkıra hıçkıra ama ses çıkarmadan ağladığını hatırlıyordu. Kocasının gözlerindeki gizli soğukluğu görmemek mümkün değildi fakat ona muhtaçtı işte! Salih'e ihtiyacı vardı.

Genç kadın kayınvalidesinin uzattığı mendille gözlerini silerken, Salih elindeki çiçek yığınına annesine uzatmıştı. Gece boyunca araç sürdüğü anlaşılıyordu. Sabahın köründe bu kadar çiçeği nereden bulduğu da ayrı bir muammaydı elbette. Aydan ilk kez o sabah, o anda onu sevdiğini anlar gibi olmuştu. Kalbi sızlamıştı kocasma bakarken... Kızlarını ona tanıştırmıştı ağlayarak... Memesini ağzından çekerek hafifçe babasma çevirmişti. Yatağın yanına gelen genç adam ise onun ağlaması ile ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Belki annesi orada olduğu için öyle rol yapıyordu ama yine de güzel mavi gözlerini kızına çevrildiğinde inanılmaz bir şekilde yumuşamıştı. Uzun parmakları kızının sık saçlarında hafifçe gezinmişti. Memeyi kaybeden bebek huzursuzca mızıldansa da ağlamamıştı. Babasının dokunuşları ile rahatlamış gibiydi. Gözleri aralanmıştı hafifçe. Henüz tam seçilmese de renkli olduğu çok belliydi.

Kocası ile ne konuştuklarını tam hatırlamıyordu. Henüz bir miktar anestezinin etkisindeydi ama onun ilgili bir koca gibi göründüğünün farkındaydı. Hemen kontrolü eline almıştı. Hastane personeli, doktorlar, herkes onunla muhatap oluyor, önce ona bilgi veriyordu. Ağabeyi Ataman da gelmişti. Yanında babası ve annesini de getirmişti. Babaları Metin Bey biraz daha iyi görünüyordu.

O zamanlar yaşadığı rahatsızlığın nasıl bir sorundan kaynaklandığı bilinmiyordu.

Bir gün sonra hastaneden çıktılar. Tabii ki ev kalabalık olunca, Salih ile Aydan arasındaki sorun pek hissedilmemişti, hatta Salih'in bebeği acemice kucağına almasındaki sevgi açıkça görülmüştü. Genç adam ne kadar farkında olmasa da kendi çocuğuna elbette hemen kanı kaynamıştı.

O günden sonra Salih yine uzun bir süre ortadan kaybolmuştu. Zaten yaz tatili ile birlikte genç adamın işleri artmıştı. Devam eden projelerin haricinde, birkaç yeni projeye birden başlamıştı. Devam eden projelerden bir tanesi, hayalini kurduğu kendi tatil köyüydü. Aydan onun kazandığı her kuruşu oraya yatırdığını tahmin ediyordu. Arada sırada Ankara'ya geldiğinin de farkındaydı. Bunlardan sadece çok azında Aydan'a uğramıştı genç adam. Asla onun evinde kalmamıştı. Beş on dakikalık kısa ziyaretlerle kızını görüp gitmişti. Aydan'a karşı en ufak bir sıcaklık bile göstermemişti. Onun anlatmaya çalıştıklarını dinlemek gibi bir niyeti yoktu. Bebeğin erken doğmasına hiç şaşırmadığı için, Nilay'ın babası olabileceğine ihtimal bile vermiyordu. O böyle davrandıkça, Aydan da geri adım atmaya başlamıştı. İnciniyor ve gerçekleri açıklamaktaki isteği gittikçe yok oluyordu.

Zamanla kızının varlığı ona yeter olmuştu. O büyüdükçe, genç kadının tutunabileceği bir dal, yaşam sevinci olmaya başlamıştı. Kocasını unutmaya, onu aklına getirmemeye çalışıyordu. Tabii ki onların aralarındaki bu huzursuzluk zamanla diğerlerinin de dikkatini çekmeye başlamıştı. Aydan nihayetinde herkese aralarının çok iyi olmadığını açıklamak zorunda kalmıştı. Bahane olarak da onun işlerini ve kendi okulunu göstermişti. Salih bu konuda kimseye farklı bir açıklama yapmamıştı zaten. Oldukça ketum bir adamdı.

İç çekti...

Geçmiş hatırlamak sürekli yüreğini sızlatıyordu. Yıllar kaybetmişti. Yıllar önce, ona olan hislerini fark etseydi böyle olmazdı. Mert onun gözlerini iyi boyamıştı doğrusu. Şatafatlı hayatı, göz alıcı yakışıklılığıyla gözlerini kör etmişti. Öyle popüler bir erkeğe

sahip olmanın sarhoşluğunu, aşk ile karıştırmıştı. Şu andaki aklı olsa ve yüz kalbi bulunsa, birini bile ona vermezdi.

Oysa... oysa yüz kalbinin yüzünü birden Salih'e vermekten zerre kadar çekinmezdi.

Kızının elini çekiştirmesiyle kendisine geldi. O hâlâ atı Herkül'ü anlatıyordu. Kocasına baktı yan gözle. Salih'in yüzü yumuşamıştı yine. Kızını dinlerken yıllar önce Mert'in yumruğu ile patlayan du-dağı gülümseyerek kıvrılmıştı. Elbette o yarası çoktan iyileşmişti Salih'in ama kalbindeki yara ne zaman iyileşecekti hiç bilmiyordu.

Havuzun yanındaki masalardan birisinde, uzun boylu bir adam oturuyordu. Tek başınaydı. O da dalgın görünüyordu. Elindeki meyve suyu bardağını masanın üzerinde evirip çeviriyordu. Çevresindeki hareketliliğin farkında değil gibiydi. Özellikle yan masadaki turist kızların ona nasıl baktığının... Aydan, ağabeyi Ataman'ın o iki sarışını gözden kaçıracağını sanmıyordu. Aklını meşgul eden şey neydi ki? Daha önce de onun dalgınlığı dikkatini çekmişti. İşle ilgili bir sorun olduğunu sanmıyordu. Her şeyin yolunda gittiğini gayet iyi biliyordu. İş değilse ne olabilirdi? Belki babalarının git-tikçe ilerleyen hastalığı olabilirdi; ya da ... ya da bir kadın!

Onların geldiğini gören Ataman, oturuşunu hafifçe değiştirdi. Dalgınlığından kurtulup gülümsedi. Ender görülen gri gözleri yine eskisi gibi canlı olmuştu. Aydan onun kadar yakışıklı erkeği çok az görmüştü. İyi kesimli, gür saçları vardı. Kuzguni siyah saçlar, alnının sol kenarından iki yana hoş bir şekilde dökülüyordu. Köşeli çenesi, dümdüz kemikli burnu inatçılığının deliliydi. Kalın kaşlarının altındaki gözler genellikle keyifli olurdu. Giymiş olduğu spor pantolon ve bol gömlek, uzun vücudunun ne kadar atletik olduğunu kısmen gizliyordu. Ancak gömlek kollarını zorlayan kaslar, her sabah üşenmeden spor yapan bir adam olduğunu hatırlatıyordu.

"Nihayet..." dedi Ataman. "Nerede kaldınız?"

"Acıktın mı?" diye sordu Aydan. Kocasının için nazikçe bir sandalye çekince şaşırdı ama belli etmedi. Herhalde dışarıya karşı böyle nazik davranıyordu. Gülümseyerek sandalyeye oturdu. Nilay

hemen dayısının yanındaki boş sandalyeye yerleştiği için Salih de onun yanına oturmuştu.

"Hem de nasıl... Menüde ne varsa yiyeceğim." derken gülümseyordu Ataman.

"Açık büfe değil mi burası?"

"Açık büfe de var ama çok çeşit yaptırmıyorum." diye açıkladı. "Müşteriler ne yemek istiyorlarsa menüden kendileri seçiyorlar. Alakart gibi... Sadece ücret ödemiyorlar."

"İlk kez duyuyorum. Masraflı olmuyor mu?"

Salih gülümsedi. "Oda fiyatlarından yeterince kazanıyoruz. Bir insan en fazla ne yiyebilir ki? Açık büfede yiyeceklerin çoğu kalır. Zıyan olur. Böyle daha ekonomik oluyor."

Genç kadın yemek listesini eline almıştı. Menüye göz gezdirdi. Yanlarında hemencecik bir garson belirmişti.

"Ben tabii ki balık yerim." dedi Aydan. Menüde o kadar çok çeşit vardı ki karar vermek çok zordu. "Ne önerirsiniz?" diye sordu garsona. Genç garson şaşırmıştı. Gözleri biraz çekinikçe patronuna çevrildi. Patronun eşi ile muhatap olmak onu biraz huzursuz etmişti. Salih ise sessizce garsonun cevap vermesini bekliyordu.

"Şefin bugünkü tavsiyesi kılıç balığı, efendim!.." dedi delikanlı sonunda. "Çok taze..."

"Tamam, ondan olsun lütfen. O pişinceye kadar, önden çorba içebilirim."

"Mantar çorbamızı çok seveceksiniz." diye rahatlamış bir sesle öneri getirdi garson. Salih'in karışmaması bu güzel kadına karşı konuşma cesaretini arttırmıştı. "Bu çevrede daha iyisi yoktur. Kremalı balık çorbamız da iyidir."

"Balık olsun o halde. Mantar pek sevmiyorum."

Ataman da kendine aynı menüden istedi. Salih ise sadece çupra istemişti. Nilay'a ise ızgara köfte söylediler. Bir başka garson da masayı karides, nar gibi kızarmış kalamar ve fava, barbunya gibi çeşit çeşit mezelerle donatıyordu.

"Atım çok özlemiş beni!" dedi Nilay mutlulukla. Bunu belki de beşinci defa söylüyordu.

"Eminim özlemiştir." dedi Salih sabırla.

"Cemil amca bana yarın için söz verdi. Sabah erkenden yanına gidersem, Herkül'e bindirebileceğini söyledi. Gidebilir miyim baba? Erken yatarsam erken kalkabilirim."

"Güneş çok yükselmeden kalkarsan olabilir." diye onayladı Salih. "Erkenden gidip binebilirsin." O kadar doğal bir korumacılığı vardı ki içi burkuldu Aydan'ın. Gözlerinin yanmasına engel olamadı. Yıllar önce bu korumacılığı Aydan'a da göstermişti. Onun masasına oturmuş, derdini dinlemişti. Genç kadın onu kovduğu halde gitmemekte inat etmişti.

"Yaşasın!" dedi Nilay. Mavi gözleri dayısına çevrildi. "Dayı!" dedi heyecanla. "Atım Herkül bir sürü yarış kazanmış biliyor musun? En güzel at o. Beni hemen tanıdı. Üstüne binmem için başıyla bana sürtünüp durdu. Tabii karanlık diye binemedim."

"Demek sana sürtündü ha? Hiç şaşırmadım." dedi Ataman gülümseyerek. "İçgüdüsel olarak güzel bir kızdan anlıyor demek ki!"

Nilay neşeli bir şekilde kıkırdamıştı. "Dayı ya!.."

Aydan da gülmüştü. Hüznü kaybolmuştu. Çocuğunu böyle neşeli görmek ne güzeldi. Annesi ve babasının olduğu bir ortamda, mutlu olmayan çocuk olur muydu? Elbette ki o güzel gözlerindeki pırıltı normaldi. Onun babasından her zaman gurur duyduğunu biliyordu. Büyümeye başlayıp da babasının diğer erkeklerden daha yakışıklı, daha güçlü olduğunu fark ettiğinde, çocuk olarak ilk aşkına kavuşmuştu bile. Dayısı Ataman'ı bile onun yanında daha sönnük bulduğuna emindi. Babasının bir fotoğrafını sürekli okul çantasında taşırdı. Onu gururla herkese gösterirdi.

Gülümseyen gözlerini yan tarafa çevirdi. Salih'in duru bakışlarıyla karşılaştı. Genç adamın yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Ancak lacivert gözleri kızınunkinden daha çok, Aydan'ın neşeli yüzüne takılıp kalmıştı.

"Ben de ata binebilir miyim?" diye sordu Aydan biraz merakla.

"Beş tane atımız var!" dedi Salih rahat bir sesle. "Oteldeki tüm müşterilerimiz onlara binebilir. Sabah ve akşam serinliğini tercih ediyoruz genelde. Sabah en geç dokuza kadar, akşam da altıdan yemek saatine kadar..."

"Sen bana öğretir misin?"

Salih'in bir kaşı çok hafifçe kalktı. Aydan bu hareketin ne olduğunu anlamıştı. "Hayır" demekti bu...

"Benim uzmanlık alanım değil. Seyisimiz var iki tane. Sabah söylerim, onlardan birisi sana öğretir!" diye mırıldandı genç adam.

Aydan kimsenin beklemediği bir şey yaptı. "Seyis istemiyorum. Ben senin öğretmeni tercih ederim!"

Onun bu doğrudan cevabı Salih'i şaşırtmış olmalıydı ki bir an için durakladı. İkisi arasındaki sorunu uzun zamandır bilen Ataman ise bir kardeşine bir eniştesine bakmıştı. "Bence de sen öğret!" dedi Salih'e. "Kardeşimin emin ellerde olmasını isterim. Yanlış anlaşılmasın ama onu kendisinden yirmi santim kısa bir seyise emanet etmek istemiyorum."

Bu bir emir değil, bir çeşit ricaydı. Ataman'm, eniştesine duyduğu sevgi ve saygı her zaman hissedilirdi. Aydan ile aralarına uzun süreli bir ayrılık girdiği zaman bile Salih'e dostluk duy-maktan vazgeçmemişti. Sorunlarının zamanla hallolacağını umuyordu. Şu ana kadar boşanmadıklarına göre, hâlâ bir şeyler için umut vardı. Aralarındaki sorunun ne olduğunu hiç bilmiyordu. Sormuştu birkaç kere kardeşine fakat Aydan hiçbir şey söylememe konusunda kararlıydı.

"Sabah olsun, bakarız o halde..." dedi Salih. Atamanı kırmak istemiyordu. Bakışlarını karısından kaçırmıştı. "Kahvaltıdan önce olabilir..."

Aydan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Kazandığı minik zafer onu mutlu etmişti. Ataman ile bakıştılar. Keskin gri gözler, kardeşinin yüzündeki mutlu değişimi izliyordu. Sonra Ataman'm biçimli dudakları kıvrıldı. Kardeşine muzip bir şekilde göz kırptı. Eniştesini ne kadar severse sevsin, Aydan için canını verirdi.

Yemek boyunca garsonlar etraflarında pervane gibi gezinip durdular. Onlara diğer misafirlerden daha özel davranıldığı pek hissedilmiyordu. Yine de masaya yanaşan her çalışanın gözlerindeki ilgiyi görmemek mümkün değildi. Belli ki patronlarını çok seviyorlardı. Belli ki yıllar geçtikçe daha da yakışıklı olan adamın o pek bilinmeyen karısının nasıl biri olduğunu merak ediyorlardı.

Zaten çalışanların arasında onun ne kadar genç ve güzel olduğu hızla yayılmıştı. Sadece daha yakından görmek hevesiydi bu...

Yemekten sonra Nilay havuza girdi. Mayıs ayma göre hava sıcak ve havuzun suyu yeterince ılıktı. Üstelik havuza giren birkaç çift vardı. Otelde genelde yabancı turistlerin kaldığı anlaşıyordu. Alman ve Rus ağırlıklıydı... Aydan kızına yakın olmak istediği için, havuzun kenarındaki masada oturmaya devam ettiler. Çay içip yüzeysel konulardan konuştular. Havuzda eğlenen insanları seyretmek keyifliydi. Nilay neredeyse elli yaşında bir çifti kendisine arkadaş edinmişti. Balık gibi yüzdüğü için onlarla top oynayıp duruyor, neşeyle kıkırdıyordu. Sonradan sarışın bir erkek çocuğu daha ona eşlik edince keyfi iyice artmıştı.

Salih birkaç kere kalkıp gitmişti. İş için çağırılmıştı ama çok sürmeden geri gelmişti. Nilay ise havuzdan çıktıktan sonra havuz kenarında ılık su ile duş almıştı. On dakika sonra da sıkıca sarındığı havlusu ile babasının kucağında uyuklamaya başlamıştı bile.

"Yatıralım onu..." diye mırıldandı Aydan. "Alışık değil. Çok yüzüp yoruldu!" Ayağa kalkmıştı. Salih ise ne yapacağını bilemez gibi duraklamıştı. Genç kadın onun karar vermesine fırsat bırakmadı. "Getirir misin?" diye emredercesine sordu.

Salih sadece Aydan'ın anlayabileceği bir isteksizlikle ayağa kalktı. Başını geniş omzuna yaslayan kızının saçlarına yüzünü gömerken mavi gözleri karanlıkta kaldı fakat sevgi dolu öpücüğü kızının başına bir kelebek gibi konmuştu. Nilay babasına biraz daha sokularak bu yakınlığın keyfini çıkardı.

"Ben de biraz yürüyüp sonra yatacağım..." dedi Ataman. Ayağa kalkınca en az Salih kadar heybetli olan vücudu ortaya çıkmıştı. "Size iyi geceler!"

Genç kadın onun sıkıntısını merak ediyordu. Yarın mutlaka ağabeyi ile konuşmalıydı. Tahminleri doğruysa, neşeli ağabeyini böylesine durgun yapan bir kadından başkası olamazdı. Tıpkı kendisinin Salih'in yüzündeki sıcak gülümsemeleri tükettiği gibi...

Aydan, odasının kapısını kartla açıp içeri geçti. Girişteki yuvasına kartı sokup lambayı yaktı. Genç adam kucağındaki kızını

uyandırmamaya çalışarak odasına götürdü. Yumuşakça yatağına yatırdı. Geri kalan kısmı karışma bırakarak oradan ayrıldı. Aydan kızının ıslak mayosunu havuzdan çıktığında değiştirmişti zaten. Üzerindeki temiz şortu ve bluzunu çıkarmaya gerek görmedi. Serin odada üzerine ince bir örtü çekerek dışarıya çıktı. Kapıyı usulca ardından çekip kapattı. Nilay böyle yalnız yatmaya alıştı.

Salih balkona çıkmıştı. Genç kadın doğruca onun yanına gitti. Gözleri aynı onun gibi dışarıdaki sakin manzarada gezindi. Yeşil ağaçlar özel olarak aydınlatılmıştı. Cırcır böcekleri hâlâ ötüyordu. Bardan gelen hafif yabancı müziğin eşliğinde alçak sesli konuşmalar vardı. Başka da bir ses yoktu.

“Çalışanların ne diyecek?” diye sordu yavaşça.

Salih başını hafifçe ondan yana çevirdi. “Anlamadım?”

Genç kadın hafif bir nefes aldı. Onun erkeksi çekiciliğine bu kadar yakinken, sırm gibi vücudunun yaydığı elektriği yıllar sonra bile tüm içgüdülerıyla hissederken, başka şeyler düşünmek oldukça zordu. Peki ya Salih? O, yanında çekici, seilmeye hazır bir kadın olduğunun farkında mıydı?

“Ayrı odalarda yatmamız ... çalışanların dikkatini çekmeyecek mi?” diye sordu yavaşça.

Genç adam şinüdi tamamen ona dönmüştü. Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Olabilir!” dedi sakin bir sesle. Ne demek istediğini anlamaya çalışır gibiydi.

“Nilay da ... merak eder. Küçük değil artık. Her şeyin farkında! Hem ... hem sanırım Ataman da artık bizim barışacağımızı umuyor.”

Genç adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. İlk kez gözlerinde Aydan’a karşı keyifli bir ışık belirdi. “Olabilir. Ne öneriyorsun?” diye sordu alaycı bir tonla. “Hepsi mutlu olsun diye birlikte yatmamızı mı?”

Aydan onun gözlerinin içine dikti gözlerini. Bunu her şeyden fazla istediğini ona nasıl söyleyebilirdi ki? Yıllar içinde o kolların kendisine sarılmasını öyle çok özlemişti ki...

“Ben şaka yapmıyorum!” dedi genç kadın. Yutkundüğünü gizleyebilmesi iyi olmuştu. Ah! Böyle harika bir gecede, böyle harika

bir adamın yanında, romantik olmamak çok zordu. Ona sokulup kollarını boynuna dolasa ne yapardı acaba?

"Ben de yapmıyorum!" dedi genç adam.

"Yıllar sonra bile olsa ... hâlâ aynı yatakta ... yatabiliriz, değil mi?" diye fısıldadı Aydan. "Sırf çevremize karşı durumu kurtarmak için."

"Pek sanmıyorum. Ben böyle daha rahat olurum!" Gözleri karısının diri göğüslerinde, ince bedeninde gezindi açıkça. Kıyafeti o güzelliklerin hiçbirisini yeterince gizleyemiyordu. "Kemer'in en güzel kadını yanımdayken rahatça uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Onun bu itirafını destekleyen bakışı, Aydan'ı her zamanki gibi ürpertmişti. Yıllar geçtikçe bile o mavi bakışların kendi bedenindeki etkisi yok olmamıştı.

"O kadın ... hâlâ senin karın!" dedi yavaşça.

Salih onun gözlerine bakıyordu. "Eğer yanında yatmaktan başka bir şeyler yapmam için de izin veriyorsan, bak bunu düşünebilirim işte!" dedi biraz acımasızca. Belli ki Aydan'ı her bakımdan zorlayacaktı.

Aydan gözlerini kırıştırdı. Onun sözlerindeki anlam açıktı. Zaten ona aynı yatakta yatmayı teklif ederken bile kalbi deli gibi hızlanmıştı. Kalbindeki çarpıntıyı Salih duyuyor muydu acaba? Sağlıklı bir kadın olduğuna dua etti. Yoksa şu anda heyecandan kalbi patlayabilirdi.

Elinden geldiği kadar sakın olmaya çalıştı. Yine de sesi biraz titremişti sanki. "Böyle bir teklifi benim değil ... senin yapman gerekmez mi?"

Salih ona doğru bir adım attı. Dokunmadan duruyordu. "Bak sen..." dedi hafif alaycı bir tavırla. "Doğru mu anladım ben?" Bir kaşı hafifçe kalkmıştı. "Ben şimdi ... sevişmek istersem ... engel olmaz mısın?" Kısa bir an duraklayıp uyarırcasma ekledi. "Seninle?"

Aydan yavaşça düzeltilti. "Karınla..."

"Kâğıt üzerinde..." dedi Salih.

"Kâğıt üzerinde pek çok şeyin sahibisin!" dedi genç kadın da. "Bana ait olan her şeyin yarısı senin!"

"Bu yüzden mi boşanmıyorsun? Sana ait olan şeyleri alacağımı mı düşünüyorsun?" Sesi hâlâ alaycıydı. "Gittikçe zenginleşmişsin. Şirketleriniz çok büyüdü. Ataman büyük işler yaptı. Sen de artık şirkette çalışmaya başladın. Önemli bir hissen var. Fena fikir değil aslında..."

Aydan onun alaycılığına dikkat etmemeye çalıştı. "Bu... Bu tatil köyü ile uğraşacağına... İstanbul'a gelebilirsin. Şirkette sen de çalışabilirsin. Ağabeyimin sana böyle bir teklif yaptığını biliyorum. Ortak olmanı çok istiyor. Bu özel yerin birçok alıcısı olduğunu duydum. Hazır alıcısı da varken satıp İstanbul'a gelmeyi düşünebilirsin bence!"

"Neden?" diye sordu Salih azıcık kısılmış gözlerle. Gülümsemesi biraz azalmıştı. "Neden geleyim?"

"Kı... Kızına yakın olmak istemez misin?"

Genç adam yine gülümsedi. Söz konusu Nilay olunca Salih'in direnebileceği çok az şey vardı. "Onu görüyorum zaten. Yeterince yakınınız biz..." diye belirtti yine de.

"Yine de yeterince yanında değilsin. Her seferinde, sen onu bırakıp gittiğin her seferinde, seni daha çok özleyor."

İçinden usulca ekledi. "*Ben de!..*"

Salih onun sözlerini pek önemsememiş gibi bakıyordu. "Evet, ben de onu özleyorum ama ... böyle daha iyi!" dedi genç adam acımasızca. "Oraya gelirim bu komik evliliği gizlememiz zor olur."

"Gizleyecek bir şey yok ki!" diye mırıldandı genç kadın. "Herkes aramızda bir sorun olduğunu biliyor zaten. Yine de boşanmamış olmamız onlara bir ümit veriyor. Senin İstanbul'a gelmen herkesi mutlu eder. Babam çok hasta biliyorsun. Tıkalı beyin damarı yüzünden doktorlar çok fazla ömür biçemiyorlar. Hepimiz ona bir şey olacak diye çok korkuyoruz ama o inatla ameliyat olmak istemiyor."

"Biliyorum... Ben de konuştum ama kabul etmiyor!" dedi genç adam sesinde gizlemeye çalıştığı bir üzüntüyle. O asık suratlı adamı gerçekten çok severdi.

"Senin de gelmen ... belki onu biraz hayata bağlayabilir. Biz de belki yine bir aile oluruz."

"Biz hiç aile olmadık!" dedi Salih kuru bir sesle.

"Başlarda öyleydik!" diye üzgün bir sesle itiraz etti Aydan. "Senin eve gelişini dört gözle bekliyordum. Sen gelince mutlu oluyordum. Beni terk etmeseydin, yıllarımı seninle geçirmeye hazırdım. Artık beni sevmeni beklemiyorum ama yine eskisi gibi olmamızı çok isterdim."

Daha ne diyebilirdi ki? Onunla yaşlanmak istediğini, yıllarını onunla geçirmek istediğini daha başka nasıl söyleyebilirdi? Gururundan dolayı onu sevdiğini söyleyemiyordu. Gururu yüzünden her şeyi ona açıklayamıyordu. Onun kırlırlanlığının bu kadar yıl süreceğini hiç düşünmemişti. Ankara'da çekip gittikten sonra bile bir ümidi vardı. Ona olan hislerinin henüz farkında değildi ama gitmesine çok üzülmüştü. Hele aylar geçtikçe üzüntüsü daha da katlanmıştı...

Genç adam kısılmış gözlerle onu süzüyordu. Sonra başını salladı. "Üzgünüm! Babanın hatırı için bile olsa, ağabeyinin teklifini kabul edemem!" diye mırıldandı.

"Neden?" dedi Aydan âdeta küçük bir isyanla. "Daha çok kazanacaksın!.. Daha az yorulacaksın!.."

"Para benim umurumda değil!" dedi genç adam dişlerinin arasından. Belli ki o da yıllar önce Mert'in söylediklerini hatırlamıştı. "Yeterince kazandığımı söyledim sana!"

Aydan dudaklarını sıktı. Kocasının bu mesafeli tavrı ağlama isteğini su yüzüne çıkarıyordu. Göz pınarlarının dolmadığını umdu. Ah Salih! Ne olmuştu ona böyle? Kendi eseri olduğunu biliyordu ama yine de bu tavrı hak edecek bir şey yapmamıştı ki! Onu hiç aldatmamıştı.

"Peki, babam iyice fenalaşırsa da ... gelmez misin?" diye sordu zorlukla. "Şu anda yatağına bağlanıp kaldı. Doğru düzgün yürüyemiyor bile! Her an her şey olabilir!"

Genç adam düşünceli gibiydi. Kaşlarını çatmıştı. Yanak kasları oynadı bir an. Sonra hafif bir nefesle onayladı. "Bakarız..." dedi karısına. "Bir ara ... belki birkaç günlüğüne uğrarım."

Genç kadın gülümsemeye çalıştı. "Sevindim. Bilirsin seni çok sever. Şimdi aklındaki tek şey Ataman'ın evlenmesi... Onun evlendiğini görmeden ölecek diye çok korkuyor! Abim ise evlenmemek için inat edip duruyor."

"Ataman akıllılık yapıyor..." dedi Salih. Gülümseme nezaketini bile göstermemişti. "Zoraki evlilik mi olur?"

"Bizimki gibi mi?" diye sordu Aydan içindeki acıyla.

Salih kısa bir duraklamadan sonra onayladı. "Evet, bizimkisi gibi!" Kısılmış gözlerle bakıyordu. Sonra aniden birkaç soruyu peş peşe sordu. "Peki, söyle bakalım... Mert'le ne zaman ayrıldınız? Hâlâ görüşüyor musunuz? Arada sırada kızını görmeye geliyor mu?"

Aydan yutkundu. Onun bu ilgisizliği yüreğine bıçak gibi saplanıyordu. Bu sefer göz pınarlarındaki yaşları tutamamıştı. Birer damla yanaklarından süzüldü. Yeniden yutkundu.

"Bu soruyu sormanı altı yıldır bekliyordum!" dedi ona.

"Neden?" Genç adam sessizce duruyordu. Onun gözlerinden süzülen yaşlara bakmıştı dalgınca ama bu yaşların bile onun katılaşmış yüreğini yumuşatmayacağını biliyordu Aydan.

"Artık benimle hiç ilgilenmemen ... çok kötü!" dedi yavaşça. "Eğer benimle birazcık olsun ilgilenseydin ... her şeyi bilir ... her şeyi görürdün!"

Salih başını çevirip görmeyen gözlerle dışarıdaki manzaraya bakmıştı. İçinden bir şeyler mırıldandı. Büyük ihtimalle küfredmişti. "Seninle ilgilenecek kişi ben değilim!" dedi sonra sertçe. Gözlerini yeniden ona çevirdi. "Hiç değildim! Hiç de olmayacağım!"

"Peki ya ben ... ben senin olmanı istiyorsam artık?" dedi Aydan ağlamaklı bir sesle. "Salih! Ben yorulduğum artık! Tek başıma bir çocuk bakmak ne kadar zor biliyor musun? Babasını özleyen bir çocuğa sahip olmak... Beni çantada keklik gören erkeklerden kaçmak!.. Kocasız olmak..."

"Bunları benim çözebileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Salih. Sesi iyice ilgisizdi. "Beni bir daha ikna edebileceğini mi düşünüyorsun? Sana yıllar önceki gibi yardım edebilir miyim sanıyorsun? Çok şey istiyorsun! Peki diyelim ki kabul ettim! Bu sefer

ne öneriyorsun? Ailene ve çevrene iyi bir aile gibi gözükmemiz için ne verebilirsin? Daha çok para mı?"

"Salih!.." diye inledi Aydan.

Genç adam birden uzanıp onu kendisine çekti. Genç kadının incecik beli kıvrılıvermişti. Güçlü kolların içinde vücudu kaybolurken, Salih'in daha da gelişmiş vücuduna yapışmıştı. Genç adam dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Dokundurmadan öylece durdu. Kızgın gözleri, gözyaşları ile süslü yanaklarında gezindi bir an. Sonra da kırmızı, ruju bile olmayan çekici dudaklarında...

"Paraya ihtiyacım yok!" dedi Salih acıttıcı bir keskinlikle. "Başka ne verebilirsin Aydan? Söyle bana! Başka ne verebilirsin? Şu şahane vücudunu mu? Merak etme hiç heveslisi değilim! Çevremde çok var..."

Aydan'ın gözyaşları iyice akıyordu artık.

"Ne istersen..." dedi sonra zorlukla. Aklına o anda önerebileceği hiçbir şey gelmiyordu ve genç adamın dudaklarının bu kadar yakın olması kahredici bir cezaydı.

"Ne istersem mi?" diye alaycı bir kuşkuyla sordu Salih.

"Ne istersen..." diye onayladı genç kadın. Yenilmişti. Salih bunu anlasaydı ya artık! "Yeter ki artık bizden uzak olma!"

Genç adam onu biraz daha kendisine çekerken iri sağ avucu kalçasma kaydı. Dudakları birbirlerine o kadar yakındı ki... Tertemiz nefesini hissediyordu. Öfkeli mavi gözleri ışıldarken, biçimli dudakları kıpırdandı.

Tehlikeli bir sakinlikle sordu.

"Peki ya senden, sadece bana ait bir çocuk istersem?"

29. BÖLÜM

Aydan onun bu sorusunun şaka olup olmadığını anlayamadı. Kocaman açılmış nemli gözleriyle öylece bakıyordu. Kocasının koyu mavi gözlerinde ise en ufak bir şaka ifadesi yoktu. İçindeki pırıltılar hunzırlıktan çok uzaktı. Gerçekçi titreşimlerle doluydu. Yine de ... bu istek ... onun için bile çok uçtu!

Burnunu çekti çocuk gibi. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu titrek bir sesle.

Genç adamın eli onun kalçasında gezinmeye devam ediyordu. Diğer eli de belinin ince kavisinden tatlı bir güçle bastırıyordu. Genç kadın tüm vücudunda onun sert bedeninin ısınısını hissediyordu.

"Hayır!" dedi Salih yavaşça. Sesinde hâlâ gizemli bir sakinlik vardı. "Şaka değil! Bana bir çocuk verebilir misin? Belki sadece bu seçenek, yaptığım ve yapacağım fedakârlığa değerbilir!"

Aydan yutkundü. Gözleri ıslakken bile çok güzeldi. "Şimdi ini?"

Genç adam onun gözlerine bakmaya devam ediyordu. Hayatında gördüğü en güzel gözlerdi onlar. Genelde neşeli, havai gözlerdi. Grilerin karıştığı gölgeler onun sert kişiliğini, mücadelecilik kişiliğini kısmen belli ediyordu. Yeniden fark etmişti ki o gözlerin acıyla dolu olması, içini hiç rahatlatmıyordu. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi yüreğinde önemli bir tahribat yapıyordu. Aydan'a karşı bir savunma geliştirdiğini sanmıştı. Ancak belliydi ki savunması hâlâ pek çok açık barındırıyordu.

"Evet, şimdi!" dedi sertçe. "Neden bu gece olmasın?"

"Bu... Bunu yapamayız!" dedi genç kadın kekelercesine.

Aydan'ın cevabı aslında onu çok şaşırtmamıştı. Salih acımasızca gülümsedi. Ne bekliyordu ki? Onu rahatsız etmek için böyle bir şey istemişti gerçi ama ... yine de...

"Cevabını tahmin etmiştim zaten!" dedi. Gülümsemesine rağmen sesi soğuktu.

Genç kadın hafif bir nefes aldı. Bir an nefesini tuttu içinde. Sonra üzgünce geri bıraktı. "Salih! Lütfen! Anladığın gibi değil!"

Genç adamın bir kaşı kalktı. "Ne anlamışım ki ben?" diye sordu biraz kabaca.

"İkimiz de ne anladığınızı biliyoruz ama yemin ederim ki düşündüğün gibi değil. Ben sadece ... şu sıralarda ... çocuk yapmanızın mümkün olmayacağını söylemek istemişim!"

Genç adam kendi kızgınlığı içinde onun ne demek istediğini gerçekten anlayamıyordu. Mert sorunu halledilmemişken, bir beraberlikleri olması zaten mümkün değildi. Genç adamın içini en

çok acıtan şey ise, Aydan'ın kendisini aldattığını düşünmesine rağmen, hâlâ ondan uzaklaşacak bir adımı atamamış olmasıydı. Yıllar içinde ondan boşanmak için güç toplamaya çalışmıştı. Onunla hiç ilgilenmemek kolaydı ama düşünmemek ... zordu. Özellikle Nilay büyüdükçe, ayrılmak daha da zor gelmeye başlamıştı. Kendi kızı gibi sevdiği Nilay'a her bakışında yüreği titriyordu. Onu her öpüşünde cennet kokusu burnundan içeriye gırıyordu. Annesine olan benzerliği ise ayrı dertti. Nilay büyüdükçe genç adamın Aydan'ı unutması imkânsızlaşmaya başlamıştı.

"Neden mümkün değil?" diye sordu kısılmış gözlerle. "Mert yüzünden mi?"

Aydan yutkundu. Onun sesindeki acı ve kıskançlık titreşimlerini hissetmişti. İnşallah bu titreşimler kıskançlık titreşimleriydi! İnşallah öfke ve nefret değildi!

"Sana söyledim! Biz Mert'le ayrıldık." dedi yorgun bir sesle. "Zaten bir araya hiç gelmedik ki!" Kocasının inanmayan yüz ifadesi üzerine devam etti. "Yemin ederim... Onu en son üç yıl önce gördüm!"

"Yalan söyleme bana Aydan!"

"Yalan değil. Siz kavga ettikten sonra onu hastaneye götürdüm. Sonraki hafta bir kafede buluştuk. Ona benden uzak durmasını söyledim. Senden boşanmayacağımı söyledim. Hâlâ aptal gibi onu sevdiğimi sanıyordum ama inan ki bir arada olmak istemedim. Sen gidince... Sen gidince her şey değişti. Çok geçmeden onu hiç sevmediğimi anladım."

Çalmaya başlayan bir telefon, konuşmasının kesilmesine sebep oldu. Salih'in cep telefonuydu. Genç adam önce cevap vermeyecek gibi durdu. Gözleri hâlâ karısının üzerindeydi ama telefonunun ısrarla çalması üzerine karısını serbest bıraktı. Cebindeki telefonu çıkarıp ekranına baktı. Sonra bir iki adım uzaklaştı ondan.

"Efendim Bekir?" Dikkatle dinledi karşıdakini. Kaşları çatılmıştı. "Peki! Tamam, geliyorum şimdi." Telefonunu kapatıp yeniden onu merakla izleyen karısına döndü. Bir iki saniye baktılar. "Bu konu burada kapanmadı." dedi ağır ağır. "Otel servisi

müşterileri getirirken bir kaza olmuş. Önemli değil ama gidip bak-sam iyi olur."

"Tamam..." dedi genç kadın uysalca.

Salih gitmek istediği halde gidemiyordu. Onun uzun ıslak kir-piklerini, şahane gözlerini süzdü. Bu gece Aydan'a doğru neden bu kadar çekildiğini anlayamıyordu. Ona elini bile sürmek iste-mediyiğini defalarca kendi kendisine telkin etmişti. Başka bir erkeğe ait vücuda dokunmak midesini bulandırmalıydı. Oysa ... şu anda karşısında gördüğü masum bakışlı kadın ... tıpkı yıllar önceki gibi her şeye değer olarak gözükiyordu.

"Salih?" dedi Aydan ardından. Genç adam kapıya doğru yö-nelmişti o sırada. Aydan bir iki adımda ona doğru yaklaştı. Kapı-nın önünde duraklayan kocasının gözlerini içine baktı dürüstçe.

"Efendim?" dedi genç adam da huzursuzca. O üzgün gri ba-kışlar âdeta içini deliyordu.

"Şunu anla! Çocuk meselesine hayır dememin sebebi ... bunun bu gece imkânsız oluşudur!"

"Anladım zaten!"

Onun ters sesi üzerine Aydan iç çekti. "Hayır! Anlamadın!" dedi azarlar gibi. "İmkânsız çünkü matematiksel olarak mümkün değil!" dedi genç kadın biraz öfkeyle. Kocasî hâlâ öylece duru-yordu. Aydan onun zeki birisi olduğunu biliyordu ama böyle ap-talca bakmasının şu kaza ile ilgisi yoksa eğer, akli bir şekilde ciddi olarak karışmış demekti.

"Matematiksel mi?" diye dalgınca tekrar etti genç adam.

"Evet... Eminim sen de sevgililerle beraber olurken ... bu ma-tematiğe dikkat etmişsindir?" Usulca ekledi. "Benim yokluğumda seviştiğin ... diğer kadınlarla!"

Genç adam Aydan'ın içindeki kıskançlığın boyutunu tahmin bile edemezdi ama sonunda onun ne demek istediğini anlamış gi-biydi. "Bunu anladım da..." dedi yavaşça. "Öyle olmasaydı ne ya-pacaktın, onu anlamadım?"

Aydan omuz silkti. Nemli bakışlarına rağmen kararlı bir genç kadın gibiydi. "Dediğim gibi... Ben evliliğimi sürdürmek istiyorum.

Eğer benden bir bebek daha istiyorsan ... bunu sana vermeye hazırım. Kızımızın bir kardeşi olması hiç fena olmaz."

Genç adam iyice şaşırmış gibiydi. "Ciddi misin sen?" diye sordu bayağı sertçe.

Aydan başını yavaşça öne doğru eğdi. "Evet ... ama bir süre hamile kalmam imkânsız. On beş gün kadar... Bunun için ayrı çaba sarf etmen lazım."

Salih düşünceli bir şekilde duruyordu. Belki de aklından bir hesap yapıyordu. Belki de karısının sözlerine inanıp inanmamaya karar veremiyordu.

"Gitmem lazım..." dedi isteksizce. Döndü. Kapıyı açıp çıktı. Tam avluya iniş merdivenlerine yönelmişti ki Aydan arkasından seslendi yine alçak sesle.

"Salih!.." Genç adam durdu yine. Dönüp ona baktı. Bir şey demedi. Karısının ne diyeceğini merak eder gibiydi. "Bu durumda ... eminim ... birkaç gün içinde hastalanacağımı da anlamuşsındır?" Salih yine bir şey demeden bakıyordu. Genç kadın iç çekti. "Yarın gece de buradayız ama sonra gideceğiz!"

Allah'ım! Bu adam eskiden de bu kadar odun muydu? Yoksa anlamıştı da yalvarmasını mı bekliyordu? Onu neredeyse yatağına davet etmişti işte! Tüm dolambaçlı yolları denemişti. Daha açık olamıyordu ki! Hem utanıyordu hem de gurur yapıyordu. Sevişmek için bir kadının değil de bir erkeğin öncülük etmesi gerekmez miydi?

Yıllardır sevişmemişti. Öncekilerin sayısı bile sınırlıydı. Hepsi de kocasıyla. Bu kadar yıl içinde Salih'ten başka hiçbir erkek olmamıştı hayatında. Sadece Mert'e değil, tüm erkeklere karşı güvenini kaybetmişti; Salih hariç! Ona her zaman güvenebileceğini biliyordu. O, kızginken bile karısını koruyacak kadar yiğit bir adamdı. Öfkesi içinde bile onu sahiplenecek kadar koca gönüllüydü. Doğuma nasıl da koşarak gelmişti! Boşanmak için hiçbir talebi olmamıştı. Öyle Melike'nin ve Mert'in dedikleri gibi genç kadının zenginliğinden faydalanmak için hiçbir çabası da olmamıştı. Aldığı ilk çeki de ona kendisi vermişti zaten; devamında para talebinde de

bulunmamıştı. Kızı Nilay ile ilgili asla huzursuzluk çıkarmamıştı. Oysaki Mert öyle yapmamıştı...

O kavga olayından bir hafta sonra Mert'le buluşmuştu. Bir kafenin uzak köşesine oturmuşlardı. Bunu yapmak zorunda hissetmişti kendisini. O zamanlar Salih'e olan cinsel ilgisi ile sevgisini birbirine karıştırıyordu. Onu sevdiğinin farkında değildi. Kocasını çekici bulurken, kalbinin Mert'te olduğunu sanıyordu. Uzunca bir süre de öyle sanmıştı. Mert'le buluştuğunda yüreği kocasına olan özlemiyle yanıyordu.

"Bir daha aramızda bir şey olamaz Mert!" demişti ona. *"Sana bunu açıklamaya çalıştım."*

"Neden? Beni seviyorsun sen!" demişti Mert. Kırılan burnu yüzünden suratının morluğu hâlâ geçmemişti.

"Evet, belki..." demişti Aydan eski bir alışkanlıkla ama nedense bu itirafın çok yavan gelmesi onu da şaşırtmıştı. Onu seviyorsa neden hiç üzülmüyordu? Neden sevdiği adamın şu hali, içinde hiçbir acı bırakmıyordu? Neden aklı Salih'teydi?

Kocasına nasılsa her şeyi anlatabileceğinin rahatlığı ile çok acele etmiyordu aslında. Melike'nin, kendi kocasını elde etme planları yapacağını nereden bilebilirdi ki? Görüştükleri için her ikisine de kızacağını, kıskançlıktan çatlarken bunu sadece aldatılma öfkesi sanacağını bilemezdi.

"Tamam boşanma! Yine de görüşmeye devam edebiliriz, değil mi?" diye sormuştu Mert boğuk bir sesle.

"Anlamadım?" demişti Aydan. İçindeki bulanma hissi gerçekten çok güçlüydü. Mert'in görüntüsü mü, söylemek üzere olduğu sözleri mi bu bulantıyı gerçekleştiriyordu bilmiyordu ama kesinlikle karnındaki bebek değildi...

"Madem evlendin ... sorun değil. Nasılsa aranızda bir şey yok. Çoğu zaman yanında da değil. O yokken gelirim ben!"

Genç kadın gülmüştü. *"Bu mu yani? Bu kadar basit mi?"*

"Evet... Daha iyi bir fırsat olur mu? Çocuğumuz da büyür!"

"Midemi bulandırırıyorsun!" diye fısıldamıştı Aydan. "Böyle bir şeyi yapabileceğimi nasıl düşünürsün? Onun gibi bir adamı nasıl aldatabilirim ben? Hem de seninle! Hiç hak etmeyen birisiyle!"

"Eski defterleri açma istersem Aydan!.. Sana söylüyorum işte! Ne istersen öyle yapalım. Sensiz olamam ben! Boşan ondan! Evlenelim! Çocuğumuza bakarız birlikte..."

"Geç kaldın..." demişti birden. Yavaşça ama kararlı bir şekilde...

"Ne?"

"Ben bunu istemiyorum!" demişti inatçı bir burun kaldırmayla. "Ne ailemi ne de Salih'i utandırırım!.. Senin sevginden ölsem bile bunu yapmam... Kaldı ki..." Sustu bir an. Bakışları öfkeyle ışıldamıştı. Ah o zamanlar ne mücadeleci, inatçı bir kadındı... Salih her şey gibi bunu da yıllar içinde değiştirmişti. Kocasına yıllar içinde daha çok bağlanırken, ne bu inadından ne de vahşiliğinden eser kalmıştı.

"Aydan?"

"Kaldı ki..." diye devam etmişti. "Sevgim çok yara aldı sayende. Bana neredeyse zorla tecavüz ettin. Sevgimden faydalandın. Sonra da benimle evlenmek istemeyerek kendimi kötü bir kadın gibi hissetmemi sağladın. Şimdi de bu kötü zamanda bana el uzatabilen tek erkeği aldatabileceğimi mi sanıyorsun? Ondan boşanabileceğimi?"

"Saçmalama Aydan!"

"Saçmalamıyorum. Saçmalayan sensin. Senden tek istediğim artık benden uzak durman. Bir daha seni ne kapımda görmek istiyorum ne de çevremde. Yoksa emin ol bu sefer kocamın öfkesine engel olmam."

"Çocuğumuz var!"

"Senin çocuğun düştü! Düşük yaptım ben! Bunu sevgili casusun Melike'ne de sorabilirsin. Bu bebek Salih'in!"

"Güldürme beni!"

Genç kadın ayağa kalktı. Gitmeye hazırlanıyordu. "İster gül ister gülme... Sana ispat etmek zorunda değilim. Eğer bir şekilde çevremde gezinirsen, bebeğin adını ağzına alırsan, yemin ederim sana hayatı zindan ederim. Ağabeyimin öfkesini hatırlatmaya bile gerek duymuyorum..."

Mert bembeyaz olmuştu. Genç kadın oradan hızla uzaklaşmıştı.

Mert'i bir daha uzun süre yakınında görmemişti. Okulda arada sırada karşılaşsalar da bir araya gelmiyorlardı; tabii birkaç yıl için... Okulu bitince, kendi şirketlerinde işe başlamıştı. Yoğun çalışmak ona iyi geliyordu. Bebeği doğunca, Salih'i bir süre için unutmaması mümkün olmuştu fakat Mert'in cesaretini toplayıp bebek üzerinde hak iddia edeceğini hiç düşünmemişti.

Mert çıkıvermişti bir gün karşısına... Üç yıl kadar önceydi. Çocuklarla ilgili çalışan bir vakfın yardım kokteyline katılmıştı. Mert'in de orada olduğunu bilmiyordu.

Saçları dökülmüştü epeyce. Yaşadığı hızlı hayatın izleri çizgiler ve yorgunluk olarak yansımıştı yüzüne. Artık o kadar yakışıklı görünmüyordu. Epey de göbek bağlamıştı. Yaşından çok daha büyük görünüyordu.

"Çocuğumu istiyorum!" deyivermişti doğrudan ona.

Aydan önce şaşırmıştı. Sonra buz gibi gözlerle gülmüştü. "Çocuğunu mu?"

"Evet! Kızımı! Nilay'ı!"

Aydan onu önemsemez gibi bakmıştı. Demek kızının adını da öğrenmişti? Araştırma yaptırmış olmalıydı. "Komik olma!" demişti ona. "Nilay senin kızın değil. Daha önce de söyledim. O Salih'in kızı..."

"Yalan söylüyorsun! Çok düşündüm bu konuda!"

"Hayır!" demişti kuru bir soğuklukla. "Yalan değil."

Bir süre inat etmişti Mert. Sonunda genç kadın onunla muhatap olmamak için aklına gelen en kesin yöntemi söylemişti. "Bunu sana ispatlayacağım!" demişti. "Hem de asla inkâr edemeyeceğin bir yöntemle! DNA testi ile..."

Mert ikna olmuştu tabii buna. Testi yaptırmaları uzun sürmemişti. Para her şeyin yolunu açıyordu. Tabii Mert'in tanıdığı, güvendiği bir laboratuvarda olmuştu. Kızını gezdirme bahanesi ile evden çıkarmıştı Aydan. Mert ile bir yerde buluşmuştu. Her ikisinden alınan örneklerin sonuçlarını o da merakla beklemeye başlamıştı. Olur ya, bir sorun çıkar mı acaba diye ürkmüştü. Acaba o doktor bir yanlışlık yapmış olabilir miydi? Üstelik Nilay erken de doğmuştu! Doğrusu endişe etmemesi mümkün olmamıştı.

Nihayet sonuç alındığında içi rahatlamıştı.

Bebek kesinlikle Mert'e ait değildi. Genetik olarak imkânsızdı. Tatlı kızının babası Salih'ti elbette!

Geçmiş bir iki saniyede hatırlayan Aydan, kıpırdamadan duran kocasının bir tepki vermesini bekliyordu. *"Yarın gece de buradayız ama sonra gideceğiz!"* sözüne karşı Salih ona bakıp kalmıştı.

Karşısındaki iri yarı adam yıllar içinde Mert gibi çökmemişti. Saçları biraz kırlaşmıştı ama şimdi çok daha yakışıklı, çok daha karizmatik olmuştu. Geçen yıllar yüzünü daha yakışıklı hatlarla donatmıştı. Bu kadar çekici bir adamın kendisini beğenmemesi mümkündü tabii. Aradan geçen yıllarda bir sürü güzel kadınla karşılaşmış olmalıydı.

Melike ile de sevişmiş miydi acaba?

İçindeki kıskançlığa engel olamıyordu. Ona hissettiği sevgi, Mert'e duyduğu ile kıyaslanamazdı bile.

Salih hâlâ sessizce duruyordu. Onun ne demek istediğini kavramaya çalışıyordu. Aydan'ın sadece iki geceliğine geldiğini biliyordu elbette. Kabul etmeliydi ki onu burada görmek değişik bir sürpriz olmuştu. Memnun muydu, kızgın mıydı anlayamıyordu fakat bu gece kendisini eskisi kadar yalnız hissetmiyordu. Nedenise bir baba ve ... bir koca gibi hayatını dolmuş hissediyordu.

"Yani?" diye sordu emin olmak için.

"Çok kötüsün!" diye fısıldadı Aydan. "İtiraf ettirmek zorunda mısın?"

"Ne itiraf edeceğine bağlı..."

Genç kadın başını eğdi bir iki saniye. Onun bu itirafı yapması zordu tabii. Hâlâ içinde biraz inatçılık vardı; bir iki gurur kırıntısı da sürünüp duruyordu... Ancak çok istediği şeyler de vardı. Yapmayı çok istediği şeyler...

Yavaşça başını kaldırdı. "Eğer ... erken dönersen ... ve..." Sustu. Devam etmek gerçekten cesaret işiydi.

Genç adam merakla bekliyordu. "Ve?" dedi sadece

Aydan sonunda ne istediğini belli eden kelimeleri usulca dudaklarından serbest bıraktı. "Sana bu gece bir çocuk veremem ama ... belki biraz eğlenmeni sağlayabilirim." dedi yavaş yavaş.

Salih sessizce onu süzüyordu. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sonra belirsiz bir şekilde başını eğdi. Bir şey demeden döndü. Aydan onun arkasından öylece bakıp kalmıştı. İri gövdesinin merdivenlerden aşağıya doğru kaybolmasını izledi. Üzgün bir şekilde kapıyı kapattı. Yorgun gönlünü taşıyan bedenini kanepeye bıraktı. Gözlerini tavana dikerek yattı bir süre...

Bir şey dememişti! Kabul etmemişti! Gelmeyecekti!

İçinden bir ses de ona moral verip duruyordu.

"Hiç değilse 'hayır' demedi!"

Of! Bu Salih ne zor bir adamdı? Gerçekten de ona nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. Son silahı olan kadınlığını da kullanmıştı işte! Genç adamın umurunda bile olmamıştı. Tabii niye olsun ki? Çevresinde bir sürü kadın vardı. Hem zengin hem yakışıklıydı. Şu tatil köyünden kim bilir ne nefis kadınlar gelip geçmişti. Kim bilir bunlardan kaç Salih'e göz koymuştu ve kim bilir kaç o güçlü kollarda emeline erişmişti.

Kıskançlıkla yana döndü. Ayaklarını karnına doğru çekti. Püf! Keşke onu kandırsaydı! Keşke hamile kalabileceğini söyleseydi! Aptal kadın! Dürüstlüğüünün tutmasının sırası mıydı şimdi?

Mert ile üç yıl önceki son karşılaşmalarından sonra Salih'e gerçekleri açıklamaya karar vermişti. Elinde bir DNA raporu bile vardı nasılsa! Hikâyesi her ne kadar inanılmaz gibi olsa da bu rapor o gerçeği desteklerdi.

Cesaretini topladığı bir hafta sonu Salih'i aramıştı. Bayramdan birkaç gün öncesiydi. Bayramda gelmesi için onu İstanbul'a çağıracaktı. Bu bir bahaneydi elbette. Salih bir iki bayram İstanbul'a gelmişti. Ailesine karşı durumu kurtarmak adına ikisi arasında bir sorun yokmuş gibi davranmıştı. Tabii Aydan'a inat, onun yatağında değil, yatak odasına kapısı olan küçük bebek odasında kalıyordu. O odadaki üçlü kanepede yatarak kızı ile birlikte uyumayı tercih ediyordu. Orada olduğu süre içinde neredeyse Aydan ile hiç

yalnuz kalmayacağı ortamlar oluşturmuştu. Yatmaya bile geç geliyordu. Ataman ile konuşuyorlardı. Az uyumayı seven ağabeyi de eniştesinin varlığından değişik bir haz alıyor, bu sohbetlerden mutlu oluyordu.

Evet, sonunda ona her şeyi anlatabilecekti. Elinde telefonla kocasının açmasını beklerken, bunun heyecanını yaşıyordu. Çalma sesi kulağında yankılanıp duruyordu. Ancak genç adamın telefonu uzun uzun çaldıkça, heyecanı azaldı. Tam artık telefonu kapatacak ki sonunda karşı taraftan bir ses duydu. Tabii konuşanın bir kadın sesi olması tam bir sürprizdi.

"Alo?" demişti bir kadın. "Aydan?"

Aydan ilk anda tanıyamamıştı bu sesi. Hayır, Salih'in annesi değildi. Bunu fark etmişti ilk saniyede... İkinci saniyede ise kim olduğunu anlamıştı.

"Melike?" demişti biraz şaşkınca.

"Merhaba Aydan!" demişti arkadaşı. Tabii eski arkadaşı! O olaydan sonra onunla bir daha konuşmamıştı. Üniversitede ara sıra karşılaşırsalar da konuşmamaya özen göstermişti. Melike Kemer'de ne anyor olabilirdi? Hangi cüretle Salih'in telefonunu açabilirdi?

Genç kadın dişlerini sıkmıştı. Kalbini basan sıkıntı dayanılabilecek gibi değildi. "Salih'in telefonunu sen niye açıyorsun?" demişti biraz sertçe.

"Onun biraz işi vardı..." diye karşılık vermişti Melike doğal bir sesle.

Genç kadın saate bakmıştı. Gecenin on birinde Melike'nin orada olması ve Salih'in işinin olması ilginçti doğrusu. "Duşta mı yoksa?.." diye sormuştu hafif bir alayla. Alaycı konuşmasaydı eğer hissettiği acı sesinden anlaşılabilirdi.

"Hayır!" demişti Melike. "Duşta falan değil. Hep birlikte yemek yedik. Lokantadayız..."

"Hep birlikte derken?"

"Onun annesi de var yanımızda. Daha doğrusu vardı. Biraz rahatsızlandı. Salih eve götürmeyi teklif etti ama kabul etmedi. Kendisi gitmek istedi. Şimdi de Salih onu bir taksiye bindiriyor."

Genç kadın yutkunmamak için kendisini zor tutmuştu. Demek kaymvalidesi de artık Aydan'dan ümidi kesmişti? Demek o da artık Melike'ye doğru meyletmeye başlamıştı? Tıpkı Salih gibi...

"Salih ile aranızda ... bir şey var mı?" diye sormuştu yavaşça.

"Görüşüyoruz ara sıra!" demişti Melike. "Ben bayram için buraya geldim."

Neden orası? Nasıl görüşüyorlardı? "Görüşme manasında sormadım..." demişti biraz kızgınlıkla.

"Neyi sorduğunu biliyorum Aydan!.. Eğer merak ediyorsan onunla ilgili ciddi planlarım var. Evli olup olmaması beni ilgilendirmiyor. Ondan hoşlanıyorum ve o ne isterse yaparım. Ne kadar isterse yanında bulunurum. Ondan boşandığınızda belki evleniriz bile..."

"Boşanacağını mı söyledi?"

"Hayır ama nasılsa bir gün bu gerçekleşecek!"

"Ondan boşanmayacağım!" demişti Aydan öfkeyle.

"Benim için fark etmez. Nasılsa ayrısınız. Ben de buralarda bir iş bulurum. Babamın turizm şirketi var. Onda çalışırım. Ben Salih'i seviyorum ve o beni istediği sürece yanında olacağım!"

"Büyük fedakârlık!" demişti Aydan alaycı bir dudak kıvrımayla. Oysa gözlerinin içi gülmüyordu. "Seni istiyor mu peki?"

Kısa bir an duraklamıştı Melike. "Evet..."

"Peki, o halde size mutluluklar dilerim!"

"Onunla konuşmayacak mısın?"

"Gerek yok artık..." Telefonu öfkeyle kapatmıştı. Salih'in başka kadınlarla olan ilişkilerini kabullenebilirdi. Neticede anlaşmaları gereği birbirlerine karışmayacaklardı. Ancak, eskiden en yakın arkadaşısı olan kişi ile işi pişirmesi onu inanılmaz kızdırıyordu. Hem de her şeyin bozulmasına sebep olan kişi ile... Eğer Melike Mert'e cesaret vermeseydi, bebeğin ondan olmadığı gerçeğini gizlemeseydi, Salih ile öyle kötü bir karşılaşmaları olmayacaktı. O kötü kavga olmayacaktı... Diğer yandan, Mert'i artık sevmediğini de anlayamayacaktı belki.

Ne düşüneceğini bilemeden kapatmıştı telefonunu fakat beş dakika geçmemişti ki Salih aramıştı onu.

"Beni aramışsın..." demişti kuru bir sesle.

"Evet..."

"Bir sorun mu var?"

"Ne sorun olabilir ki?"

"Nilay?" diye sormuştu genç adam yavaşça.

"Ha, Nilay!" demişti genç kadın hafif bir öfke ile. "Meraklanma! Nilay iyi! Senin olmayan bir kız çocuğu için fazla endişeleniyorsun?"

"Üzgünüm!" demişti genç adam. Sesi sertleşmişti hemen. "Kendimi değiştiremem. Onu sormamdan hoşlanmadığını biliyorum ama..." Devam etmemişti. Sonra hafif bir nefes alır gibi olmuştu. "Neyse, iyi olduğunuza sevindim. Neden aramıştın peki?"

"Hiç! Öylesine aramıştım. Bayram için gelir misin diye soracaktım ama sanırım gelmezsin. Sevgilin ile geçirmek eminim daha keyifli olur."

Salih duraklamıştı bir an. "Sevgilim mi?"

"Evet, Melike. Mutlu musunuz bari?"

"Bu seni ilgilendiriyor mu gerçekten?"

Genç kadın sanki o görüyormuş gibi omuz silkmişti. "Hiç umurumda değil. İstedğin kadınla düşüp kalkabilirsin. Aramızda birbirimize sadık kalacağız diye bir anlaşma yok değil mi?"

"Evet, yok..." demişti Salih donukça. "Sen Mert ile mutlu musun bari?"

"Evet... Harika gidiyor. Melike'ye sormadın mı ikimiz ne kadar mutluyuz diye?" Sesi gittikçe öfkeli olmuştu. "O genelde her şeyi bilir de... Pek sever böyle şeyleri konuşmayı."

"Sormadım!" demişti Salih. Bir an duraklamıştı. "Aslında benim de pek umurumda değil!" diye eklemişti.

"Güzel. Gerçekten güzel. Size mutluluklar dilerim."

Telefonu yüzüne kapatmak da güzel gelmişti. Ancak, ardından neden ağladığını uzun süre çözememişti. Gidip kızına sarılmıştı. Küçük kız henüz annesinin ağlayışını değerlendirecek durumda değildi. Yine de küçücük elleri annesinin yanaklarında gezinmişti. Bir terslik olduğunu sezmiş gibiydi. Onun kokusunu içine çeken Aydan ağlamasına bir türlü engel olamıyordu. Salih'i

tamamen kaybettiğini anlamıştı artık. Bu kaybın verdiği acı ise tarifi edilecek bir şey değildi.

Yattığı yerde yine döndü. Otel müşterilerinin sesleri hâlâ açık balkondan içeriye süzülüyordu ama gittikçe azalmıştı. Gözlerini yumdu. Ah bir uyuyabilse!

Ne yazık ki bedeni buna hazır değildi. Garip bir gerginlikle doluydu. Salih'i gördüğü andan beri bu gerginlik sürekli artmıştı. Kalçalarında gezinen el, göğüslerine sürtünen sert göğüs genç kadını fazlasıyla etkilemişti. Eli farkında olmadan göğüslerine gitti. Uçları sertleşmişti. Kahretsin! Salih'i düşünmeyi bırakmalıydı. Gideli neredeyse iki saat olmuştu. Neden uyuyamıyordu ki? Belki de kanepeden kalkıp yatağına gitse iyi olurdu.

Salih gelmiş miydi acaba? Belki de uyumuştur bile?

Sonunda dayanamayıp kanepeden kalktı. Gidip kızına baktı. Nilay mışıl mışıl uyuyordu. Uzun yolculuktan sonra temiz hava ve havuzda yüzmek onu yormuş olmalıydı. Kapısını kapatıp yeniden odaya döndü. O sırada bir sesle durakladı.

Kapısı mı tıklandı?

Başını çevirdi. Durup dinledi bir an. Hiçbir ses yoktu fakat bir saniye sonra kapı yine tıklandı doğru duyduğunu anladı.

Kapıya doğru yaklaştı. "Kim o?" diye sordu alçak sesle.

"Benim, Salih..."

Aydan yutkundü. Kalbindeki heyecanı tarif etmek imkânsızdı. Eli yavaşça kapının koluna gitti. Açtığında karşısında gerçekten de Salih'i görmüştü. Gözlerini kırıştırdı. Kurumuş dudaklarını yaladı. İnanamıyordu...

"Gelsene..."

"Hayır, gelmeyeceğim..." dedi genç adam yavaşça. Gözleri genç kadının üzerinde gezindi. Hâlâ akşamki kıyafetleri vardı. "Işığını yanık görünce ... yarım kalan konuşmamızı sonuçlandırmak istedim."

"Ha... Hangi konuşmamızı?" diye kekeledi Aydan.

"Ben gitmeden önce olan..."

"Bebek mi?"

"Ondan sonraki..." diye mırıldandı genç adam. Sert bakışlı gözleri hiç yumuşamadan göğüslerine doğru inmişti. "Nilay uyanırsa korkar mı?" diye sordu sonra alakasız bir şekilde.

Aydan bu sefer açıkça yutkunmuştu. Kızı büyümüşü artık. Uyandığında çevresinde kimseyi görmese bile bir endişe duyacağını sanmıyordu. "Hayır..." dedi fısıltıyla. "Sabaha kadar deliksiz uyur zaten! Ne... Neden?"

Salih uzanıp onu bileğinden tuttu. "Yapmak istediğim şey için bu oda uygun değil!" dedi doğrudan. Karısını yumuşakça odadan dışarıya çekmişti. "Onun uyanıp bizi görmesini istemem! Eğer sevişirken hâlâ inliyorsan ... uyanacağı kesin!"

Aydan şaşkındı. Dışarıya çıkarılışına karşı koyamamıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Benim odama gidiyoruz!" diye kesin bir dille konuştu genç adam. "Çok yakın zaten." Kapının arkasındaki kilitleme diline dokunmuştu. Sonra da kapıyı çekti. Nilay'ın uyandığında korkmaması için lambayı yanık bırakmıştı. "Bende yedek anahtar var!" dedi kuru bir sesle.

"Salih!..."

"Şişşt!" diye onu susturdu genç adam. Kararlı bir şekilde koridorun sonuna doğru yöneltmişti karısını. Bileğinden tutan parmakları sıkıydı. Genç kadın ondan kurtulamayacak şekilde yakalandığının farkındaydı. Kurtulmak da istemiyordu aslında. Heyecandan kalbi gümbür gümbür atıyordu. Onlar Salih'in odasına doğru yürürken, merdivenlerden çıkan iki çalışan vardı. Ellerindeki servis tepsilerine bakılırsa, gecenin o saatinde oda servisine çıkmış olmalıydılar. Aydan onların ifadesiz bakışları içindeki gizli gülümsemeyi hissetti. Kıpırmızı oldu...

Kesin anlamışlardı!.. Kahretsin!

Bileğini kurtarmak imkânsızdı. Koridorun iyice sonuna doğru çekti Salih onu. O tarafta sadece bir oda kapısı vardı. Salih'in odası bu olmalıydı. Genç adam cebindeki kart anahtarı kullanarak odanın kilidini açtı. Kapıyı İttiriverdi.

Aydan odadan içeriye sokulduğunda, Salih lambayı diğer eliyle yakmıştı bile. Genç kadm gözlerini sade döşenmiş odada gezdirdi hızlıca. İçerisi daha çok bir eve benziyordu. Yerdeki halıdan duvardaki resimlere kadar her şey zevkli ve mütevazıydı. Oturma odası gibi olan kısımdaki her şey beyaz tonlarındaydı. Koltuklar çok zevkli ve rahat görünüyordu. Salih onun etrafı incelemesine pek müsaade etmedi. Yine âdeta sürükleyerek diğer tarafta görünen bir kapıya doğru götürdü. Aralık kapıyı itti.

Genç adamın yatak odasıydı. Bu kesindi. İçerisi tatil köyünün avlusuna bakıyor olmalıydı. Balkondan ve camlardan gelen ışıkla yeterince aydınlıktı. Krem tonlarındaki kocaman yatak düzgündü. Bu odanın da duvarlarında tablolar vardı. Deniz ve at resimleri... Bir duvar boydan boya giysi dolabıydı.

Salih onu yatağa doğru çekti. Kaba değildi ama kararlıydı... Bileğini bıraktıktan sonra bir an durdu. Aydan da onun gözlerine bakıyordu. Genç adam ellerini beline dayadı. Ne yapacağını bilemeyen karısının yüzüne baktı kısılmış gözlerle. Sonra mırıldandı. "Evet! Bekliyorum!"

Aydan'ın gözleri irileşti hafifçe. "Ne... Neyi bekliyorsun?" diye sordu zorlukla.

Genç adam hiç gülümsemeden duruyordu. Sonra dudakları acımasızca kıpırdandı. Kuru bir sesle açıkladı. "Beni eğlendireceğini söylemiştin!" dedi dik dik. Sonra ağır ağır ekledi. "Bakalım sözlerini ne kadar iyi tutabiliyorsun!"

Aydan onun ifadesiz gözlerinden ayıramıyordu bakışlarını. İçini yakıyordu o gözler... Acı veriyordu. Sevilmediğini bağırdı âdeta.

"Ciddi misin?" diye sordu titrek bir sesle.

Genç adamın gözlerindeki ifade değişmemişti. "Ben ciddiylim. Sen ciddi miydin peki?" diye sordu o da katı bir sesle.

"Salih!.." diye fısıldadı genç kadm. Gözleri sulanmasın diye elinden geleni yapıyordu. Böyle olmazdı! Böyle olamazdı... En azından onun kendisine yardımcı olması gerekmez miydi? Evliliklerinin ilk günlerindeki gibi olmasını beklemiyordu ama azıcık

da olsa çekici bir kadınmış gibi davransaydı ya! Ne bekliyordu ki kendisinden? Aydan'ın tecrübesi neydi ki? Hayatında başka hiçbir erkek olmamıştı ki! Tanıdığı tek erkek oydu! Bildiği tek vücut onunkiydi! Gerçi yıllar içinde bildiklerini de unutmuştu! O kadar uzun zaman geçmişti ki bir erkek tarafından öpülmeyeli... Bir erkeğin ihtiraslı ağırlığını hissetmeyeli!..

"Yalandı değil mi?" diye sordu genç adam.

Genç kadının gözlerine diktği bakışlarında sert bir irade vardı. Sanki hiç gülümsememeye, yumuşamamaya yemin etmiş gibiydi. Aydan yutkundu. "Her şeyi ben mi yapacağım?" diye sordu titrek bir sesle.

"Evet..." dedi Salih duraklamaksızın.

"Her şeyi mi?"

"Yapabilirsen..." dedi Salih.

"Sen ... yardım etmeyecek misin?"

"Beni ne kadar heyecanlandırabileceğine bağlı? Eminim yıllar içinde epeyce tecrübe kazanmışsındır?"

Bu tokat gibi lafla irkildi genç kadın. Gözleri acıyla doldu önce... Sonra da tertemiz gözyaşlarıyla... Dolu dolu bakışlarla duruyordu kocasının karşısında. Gereksiz yere azar iştmiş masum bir çocuk gibiydi. Çaresiz bir çocuk...

O halde öne doğru bir adım attı. Yutkunmuştu üzüntüyle... Sonra bir adım daha attı... Neredeyse gövdeleri birbirine değecekti. Ellerini kaldırdı yavaşça. İki elinin incecik parmakları genç adamın gömleğine doğru uzandı. Yazlık gömleğinin yakasındaki düğmeye dokundu. Titriyorlardı...

Salih onun gözlerindeki yaşları görmüştü elbette. Ağır bir laf ettiğini çoktan anlamıştı. Ancak içindeki öfke çok fazlaydı. Ondan artık hiç etkilenmemeyi ne kadar da çok isterdi! Etkilenmeyeceğini ummuştu hep. Onu bir daha çekici bulmayacağı konusunda kendisini hazırlamıştı. Oysa bu hiç kolay değildi çünkü yıllar önce engelleyemediği bir şekilde sevdiği kadın şimdi çok daha güzeldi. Çok daha çekiciydi...

Aydan'ın parmakları bir düğmeyi çözdü önce... Sonra bir düğmeyi daha...

Düğme sayısı kadar gözyaşı damlası, pürüzsüz yanaklarından aşağıya süzüldü usul usul...

Aslında yaptığına utanmıyordu. Yaptığı şeyden rahatsız olmuyordu. Ağlamasının sebebi başkaydı.. Eğer her şey normal olsaydı, onu soymaktan, onu tahrik etmekten ve üzerine tırmanıp tüm kadınlığını ona sunmaktan rahatsız olmazdı. Tabii ki her şey normal olsaydı. Şimdi kendisini sevmeyen bir adama bunu nasıl yapabilirdi? Gözleri böyle bakan bir adamı nasıl memnun edebilirdi? Salih'in işkence yaptığı açıktı. Yılların intikamını demek böyle alacaktı!

"Senden başka ... kimse olmadı!" dedi yavaşça. Gözyaşları henüz hızlanmamıştı.

Salih bir kaşını inanmamış gibi kaldırdı? "Öyle mi? Yani ben ve Mert'ten başka mı?"

Aydan'ın gözlerinden birkaç damla daha süzüldü. Parmakları pantolonunun kemerine yaklaştı. Acemi bir şekilde gömleğinin alt kısmını pantolondan dışarıya çıkırttı. Son düğmeyi de çözüncü kocasının geniş göğsü meydana çıkmıştı. "Senden başka..." diye fısıldadı zorlukla. Ağlarken titremeye başlayan dudakları o anda öyle güzel gözüküyordu ki... Tıpkı öpülecek gibi! "Salih! Lütfen bunu bana yapma! Böyle durma!" dedi acı ile.

"Neden? Eskiden bunu yapmayı severdin? En azından ben sevdiğini sanırdım." dedi Salih soğuk bir tonla.

Aydan durakladı. "... ama ... ama sen böyle değildin!"

Birkaç damla daha yaş kaydı yanaklarından. Salih'in dişleri sımsıkı kenetlendi. Yıllar sonra bile onun ağlaması kendisini rahatsız ediyordu. Aydan'ın sırf ağlayarak ona bir sürü bir şey yaptırabileceğini biliyordu. Onun ağlamasından hiç hoşlanmıyordu. Yıllar önce de hoşlanmamıştı şimdi de hoşlanmıyordu. O güzel gözlerin ne kadar cezbedici olabileceğini unutmuştu. Nasıl da kandırıcı bakabileceği aklından silinmişti. Kahretsin! Bu kadın onu hâlâ etkiliyordu! Hem de fena halde!

"Belki sayende biraz eğlenmeye başlarsam eski Salih'e benze-yebilirim!" Donuk sesini bakışları da destekliyordu.

Aydan çaresizdi. Sol elinin tersi ile tertemiz yaşlarını sildi. Bur-nunu çekti hafifçe. Sonra sağ elinin parmak uçlarıyla, kocasının sert, çıplak göğsüne dokundu; yavaşça üzerinde gezindi... Kaslarını, te-ninin sertliğini algıladı. Özlemişti bu kasları aslında... Bu tenin sı-caklığını... Burnuna kadar yayılan mis gibi kokusunu...

Parmakları genç adamın pantolonunun kemerine dokundu. Başka çaresi yoktu. Eğer Salih onu bu şekilde aşağılamak ve bi-razcık olsun rahatlamak istiyorsa ... buna izin verecekti. Hatalı ol-duğu yıllar vardı. Bu yıllarda kocasını unutmaya çalışmıştı. Asıl âşık olduğu erkeğin o olduğunu anlamamıştı ve büyük bir hata olarak onun çocuğunu ondan saklamıştı. Kendi aptalca gururu yüzünden, çocuksu inadı ve kararları yüzünden her şeyi mahvet-mişti. Bu onlara kaç yıla mal olmuştu! Kuşkusuz bu yılların aci-sını Salih'in hemen unutulması mümkün değildi.

Nilay'ın onun kızı olduğunu nasıl söyleyecekti? Asıl sorun buydu... Tamam elinde DNA testi vardı ama Salih kaybettiği yıllar için onu kesinlikle suçlayacaktı. Gerçi kendi kızı olsa ancak bu ka-dar severdi. Salih'in Nilay'a olan düşkünlüğünü bilmeyen yoktu. Genç adam bilmeden kendi kızını, başkasına ait sandığı kızını yıl-larca hep korumuştı. Hep sevmişti...

Peki ya artık Aydan'ı hiç sevmese?

Bunun acısı ile gözleri iyice doldu. Engel olmadığı yaşları ya-naklarından kısa aralıklarla süzülüyordu. Parmak uçları ise onun kemerinin tokasını çözmüştü. Pantolonunun düğmesini de çöz-dükten sonra fermuarına uzandı. Yavaş yavaş fermuarını indirir-ken, parmakları titremeye devam ediyordu.

Gözleri keşişti. Bu yaptığını daha evvel de yapmıştı ona... O zamanlar o erkeksi mavi gözlerde açık bir heyecan olurdu. Avucu onun iç çamaşırının içine doğru süzülürken, yine o gözlerde bi-razcık olsun heyecan belirtisi aradı. Diğer türlü kendisini gerçek-ten de kötü bir kadın gibi hissedecekti.

Avucu sıcak, heyecanlanmış bir sertlik ile buluştuğunda, içi birazcık olsun rahatladı. Hiç değilse genç adam bu tepkisine engel olamıyordu. Gözleri hâlâ katı bir bekleyişle karısının yüzüne dikilmiş olsa da avucundaki sertlik, yaptığı şeyle ilgilendiğini gösteriyordu.

Salih onun avucunun tatlı baskısına rağmen durumdan hiç memnun değildi. Genç kadının ellerinin, dudaklarının titrediğinin farkındaydı. İstemediği bir şeyi yaptığı o kadar açıktı ki... Kendi kendisine kızdı. Onu zorladığı için kendisine küfretti. Ona karşı yumuşak olmaya korkuyordu. Yine yumuşarsa yine acı çekmekten korkuyordu. Aydan'ı unutmaya zor olmuştu. Yıllarını almıştı fakat görünen oydu ki onu unutmaya hiç mümkün olmamıştı.

Kahretsin! Şu yaşlar başka birisi yüzünden akmış olsaydı eğer, buna sebep olan adamın canını çok kötü yakmış olurdu. Onu üzen herkesi karşısına alabilirdi. Aydan her zaman onun için özel bir yere sahip olmuştu. Ona kızdığı günlerde bile gizlice takip etmişti. Ataman'ı aramış, ağzından laf almıştı. Bir iki bayramda veya özel günde İstanbul'a giderek onun iyi olup olmadığını kontrol etmişti. Nedense ona karşı hep bir sorumluluk hissetmişti.

Hem küçük Nilay... Kendi kızı olsa ancak bu kadar sevebileceği o tatlı kız... Onu gerçekten seviyordu. Mert'in kızı olması önemli değildi. O Aydan'm kızıydı. Dolayısıyla kendi kızı! Onu her görüşünde daha da sevmişti. Sonunda onu daha sık görmek için çaba harcamaya başlamıştı. Bu çabanın içinde Aydan'ı görmek pek yoktu aslında. Ondan kurtulmaya çalışıyordu. Ataman'dan öğrendikleri yetiyordu ve gittikçe büyüyen ve her şeyi anlatan kızından da bir şeyler öğreniyordu.

Garipti! Nilay gerçekten de hiç Mert'ten bahsetmemişti! Buna şimdi dikkat ediyordu. Aydan'm dedikleri doğru olabilir miydi? Nilay ne Mert ismini biliyordu ne de öyle bir adamı.

Gözleri karısının ıslak gözlerinde gezindi. Bu gece onu ne kadar da çok ağlatmıştı! Şimdi niye ağladığı açıktı. Kuşkusuz istemediği bir şeyi zorla yapıyor olduğundan...

Ani bir kararla uzandı. Onun elini tutup iç çamaşırının içinden çıkardı. "Bu kadarı yeterli..." dedi karısına soğuk bir sesle. Sonra fermuarını geri çekip kemerini taktı. Aydan'ın ıslak gözleri şimdi şaşkınca bakıyordu.

Genç kadın sanki göğsüne bir bıçak yemiş gibi olmuştu. Oduğu yerde donup kalmıştı.

"Ne yeterli?" dedi zorlukla.

"İstemediğin bir şeyi yapmana gerek yok!" dedi Salih. Parmakları kalktı. Onun yanaklarındaki yaşları sildi bilinçsizce. Hassas tenini okşarcasına dolaşmıştı parmak uçları. Kaşları çatılmıştı iyice. "Özür dilerim..." dedi yavaşça. "Seni buna zorladığım için üzgünüm. Bana yapmak istemediğim şeyleri yapıyorsun!"

Aydan nefesini tutmuştu. Bir an için kocasının gözlerinde ılık bir ışık görmüştü sanki. "Beni istemiyor musun?" diye sordu yüreği acıyarak.

"Şu anda hayır..." dedi Salih. Elini geri çekmişti. Yüzü yine kalmıştı. "Halletmemiz gereken çok şey var."

"Bebek... Bebek de mi istemiyorsun?"

"Bu sonra konuşacağımız bir konu." dedi Salih. "Bu gece için gerçekten üzgünüm. Seni ağlatmak istemezdim!" Üzgün olduğu gerçekten belliydi. Mavi bakışlarını kaçırdığına ilk kez şahit olmuştu Aydan. Genç adam bir adım geriledi. "Seni odana bırakayım."

Aydan yüreğindeki sıkıntı ile boğuşup duruyordu. "Hayır!" dedi ona yavaşça. Salih biraz şaşkınca karısının yüzüne baktı. "Gitmek istemiyorum." dedi genç kadın.

"Ne dedin?"

"Gitmek istemiyorum. Burada, yanında kalmak istiyorum. Salih! O kadar yalnızım ki! Lütfen bu gece de beni yalnız bırakma!"

"Aydan!"

"Artık beni sevmediğini biliyorum ama ... lütfen bu gece seninle kalayım! Eskisi gibi yanında yatayım!" Gözyaşları akması diye çaba harcıyordu. Daha fazla ağlarsa kesin bir şekilde onu odasına yollayacağını düşünüyordu.

Genç adam kararsız bir şekilde ona bakıyordu. Dişlerini sık-mıştı. Onun ailesi vardı... Kızı Nilay vardı... Ne olursa olsun hiçbir zaman Salih kadar yalnız olamazdı! Derin bir nefes aldı. Şu anda oradan uzaklaşabilse hemen uzaklaşırdı. Yapamıyordu ne yazık ki!

"Sadece yatmak mı?" diye sordu ağır ağır.

"Sadece yatmak!" diye onayladı Aydan. "Bana yine eskisi gibi sarılırsan çok mutlu olacağım! İstemediğin hiçbir şey yapmazsın. Sarılısan yeter!" Salih sessizdi. Onun sessizliği üzerine son bir kere cesaretini topladı. "Eğer istersen ve sadece bana bırakmazsan ... se-vişebiliriz de!" diye ekledi. Kızarmıştı hafifçe. "Dediğim gibi, sen de istersen, ben hayır demem."

30. BÖLÜM

Salih'in başı hafifçe önüne düştü. Onu ne kadar istediğini Aydan asla bilemezdi. Geçmişte hiçbir şey yapmadan, sadece onun ko-kusunu çekerek, karısının ince bedenine sarılmış halde hiç uyu-madan yattığı nice saatleri vardı. Şimdi o bu kadar güzelleşmiş-ken yine ayrısını yapabilir miydi?

Başını kaldırdı. "Peki!" dedi yavaşça. "Sanırım bir gecelik buna dayanabilirim!" Aydan'ın irkildiğini görünce hafif bir özür ifade-siyle ekledi. "Düşündüğün manada söylemedim. Çekiciliğinden bahsediyorum."

Aydan'ın üzüntüyle gerilen yüzü yavaşça aydınlanmıştı. Gri gözleri bir mücevher kadar göz alıcı oldu. Dolgun ve öpülmeye hazır dudakları tatlı bir şekilde kıvrıldı.

"Gerçekten mi?" diye sordu safça. "Yani hâlâ çekici miyim se-nin için?"

"Kabul etmeliyim ki ... her sene daha da güzelleşiyorsun!"

Aydan mutlulukla yerinde kıpırdandı. Birkaç saniye önce ağ-layan kadının bir anda bu kadar değişivermesi ilginçti. Bir an ba-kıştılar. "O halde ... çok gecikmeyelim!" dedi kendi kendine ko-nuşur gibi. "Kocamın bana sarılmasını ... gerçekten çok özledim!"

Elini renkli elbisesinin yan tarafına attı. Düğmelerini çözüp tek parça elbiseyi yavaşça üzerinden sıyırdı. Bir kenara koyup

hiç utanmadan kocasının karşısında durdu. Salih onu ilgiyle süzüyordu. Seksi beyaz iç çamaşırları ile dayanılmayacak kadar çekici bir kadın duruyordu karşısında. İnce uzun bacakları, yuvarlak kalçası ortaya çıkmıştı. Sutyeninin altındaki diri göğüsleri ise fazlasıyla göz alıcıydı.

Genç kadın eliyle sutyenini işaret etti. "Bunu da ... çıkarayım mı?" diye çekinikçe sordu.

Salih elinde olmadan yutkundu. "Hayır demem..."

Genç kadın elini arkasına attı. Sutyenin kopçalarını çözüp yavaşça sıyırdı. Gergin göğüsleri genç adamın nefesini kesecek şekilde öne fırladı. Salih gözlerini bu diriliklerden ayıramıyordu. Acaba onun yanında kalmasını kabul ederek yanlış mı yapmıştı? Kesin! Sadece ona sarılarak nasıl yatacaktı? Tamam, eskiden yatığı olmuştu fakat şimdi ... şimdi her şey çok değişmişti.

Genç kadın yatağa girdi. Kocasının yanmaya başlayan mavi gözlerinin farkında değildi. Geriye yaslanıp başını yastığa dayadı. Bir iki saniye için çıplak göğüsleri meydana kalmıştı. Örtüyü hafifçe üzerine çekti. Fazla değil... Uçlarını örtecek kadar. Belki bilinçliydi belki de değil ... ama kadınsı bir fethanlıkla Salih'i huzursuz edecek kadar bir kısmını açıkta bırakmıştı işte.

"Geliyor musun?" diye sordu yavaşça. Hissettiği mutluluk yüzünden, gözyaşları kaybolmuştu. Sadece ıslanınca koyulaşmış kirpikleri kalmıştı.

"Dişlerimi ... fırçalamalıyım!" dedi Salih. Aklına oradan kaçmak için başka çare gelmemişti. Üzerinde sadece avuç kadar bir kumaş parçasıyla yatan seksi bir kadına nasıl dayanabilirdi? Üstelik de kendi karısına...

"Tamam... Bekliyorum!" dedi Aydan uysalca. Örtünün altından göğüs uçlarının semsert olmasını, kasıklarındaki gergin kıpırtıları fark etmemeye çalışıyordu. Özellikle yarı çıplakken bir erkeğe yakın olmak gerçekten fazla erotik bir his; ve zevkli!

Salih dişlerini fırçalamış bir halde geri geldiğinde, aradan çok zaman geçmemişti. Genç adam gömleğini sıyırıp atmıştı zaten. Pantolonunu çıkarınca, o da seksi bir iç çamaşırı ile kalmıştı. Aydan

gözlerini yummamak için zor tuttu kendisini... Ona baktıkça tüm bedeni kadınsı bir sızıyla dolup taşıyordu.

Salih uzun adımlarla yatağa yaklaştı. Örtünün altına girerken karışma dokunmamaya çalışıyordu. Heyecanlanmamak için elinden geleni yapıyordu. Boşa heyecanlanmak, sağlıklı bir erkek için sabaha kadar uykusuzluk demekti!

Bir an yan yana durdular. Sonra Aydan gözünün ucu ile ona baktı. "Ya sen bana sarıl..." diye başladı. "... ya da ben sana sarılmayı." Salih ona bakıyordu kararsızca. "İstersen ... eskiden sevdiğin gibi yat!" diye ekledi.

Salih derin bir nefes aldı. Eskiden nasıl yattığını gayet iyi hatırlıyordu. Kahretsin! Gerçekten de kahretsin! Dayanamıyordu bu kadma! Kendi bedeninin hiçbir hücresi onu dinlemiyordu. Tek söz dinleyen organı olan beyni bile itiraz ediyordu genç adama!

Karısına hafifçe sokuldu. Yan dönmüştü. Usulca örtüyü üzerinden sıyırdı. Loş ışıktaki, açıkta kalan beyaz göğüslerini süzdü bir saniye. Sonra... Sonra başını o tatlı sertliklerden birisine yasladı. Huzurla gözlerini yumdu. Bunu daha evvel yapmış olduğu geceler hiç aklından çıkmamıştı. Bir avucu kendiliğinden onun açıkta kalan diğer göğsünü sardı. Sertleşmiş ucunu hissetti avucunda. Bilinçsizce kıpırdattı avucunu... Diriliğini, baskısını hissetti...

Genç kadın da yaşadığı anın huzuru, sıcaklığı, doğallığı ile gözlerini yummuştu. Bu şekilde göğsünde yatmasını ne kadar da özlemişti! Göğsünde kıpırdamadan duran başma dokundu parmakları. Usulca saçlarının arasına daldı... Nilay'ı emzirdiği günlerde özellikle hatırlamıştı bu anları...

Salih kafasını kıpırdattı biraz. Karısının teninden gelen bu güzel koku!.. Ah bu cezbeden koku ve sıcaklık!.. Göğüs ucunun sert teması...

İmkânsızdı! Yapmak istediğini yapmamak ... imkânsızdı!

Dudakları kıpırdandı. Önce avucunda hapsediği göğsüne kayd. Aydan bir tepki vermemişti. Sert göğüs ucunda gezindi dudakları bir süre... Dilini neredeyse acemice dokundurdu... Dişleri ile sıkıştırdı usulca... Acıtmaktan korkar gibi...

Aydan'dan hiç ses gelmiyordu. Sadece usul usul kendi saçlarında geziniyordu parmakları. Bunun bir teşvik olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi genç adam. Yine de ürküyordu. Daha fazla ileri gidememekten ürküyordu.

Başını kaldırdı.

Aydan onun gözlerindeki arzuyu gördü. İçi sevinçle doldu. Kocasına ona böyle baktıkça ... genç kadın onun istediği her şeyi yapardı. Yeter ki böyle baksın! Yeter ki uzak ve mesafeli olmasın!

"Uyumak zorunda değiliz!" diye fısıldadı yavaşça. Kocasına değer veren bir kadının boyun eğiş ve çekiciliğiyle bakıyordu.

"Her şey ... daha da karışacak!" dedi Salih zorlukla. Avucunda tuttuğu diri kıvrımı bırakacak gücü yoktu. Onu okşamaya devam ederken, karısına direnmek de zordu.

"Senin için belki!" dedi Aydan. "Ben ise hayatımdaki karışıklıkları düzeltereğimi umuyorum!"

"Ne demek bu?" diye sordu Salih.

"Boş ver!" dedi Aydan. Hâlâ okşamaya devam ettiği saçlardan bastırıp onun dudaklarını göğsüne çekti. "Hadi devam et!" dedi ona. "Beni istiyorsan eğer ... lütfen devam et!"

İstemek mi? Onu istememek mümkün müydü? Genç adam engellenemez bir dürtüyle kavruluyordu. Ne olurdu ki? Karısıydı o! Öfke bile duysa, kendi karısıydı. Bu şahane vücut ona aitti. Bu lezzetli ten onundu. Avucunu gezdirmeye başladığı düz göbeğindeki ürperme onun içindi! Avucunun altında açılan pürüzsüz bacaklar onu çağırıyordu. Tıpkı eskisi gibi vericiydi Aydan... İstekli, uysal, hiçbir şeye itiraz etmeyen...

Bunun cesareti ile dudakları aşağıya indi. Örtü iyice sıyrılmıştı. Onu çekip yere attı. Öpmesine devam ediyordu. Sonra usul usul iç çamaşırını çekip aldı. Gözleri bir an karısının gözleri ile kesişti. Aydan yarı kapalı gözleri ile teslim olmuş bir haldeydi. Salih elinde olmadan gülümsedi. Peki! Madem öyle, bu gecenin sonuna kadar bu harika yaratıktan faydalanacaktı. Dudakları yavaşça bacaklarının kenarına dokundu. Oradan da özlemle hassas bölgesine kayd.

Kaybettiği yılların intikamını alamazdı belki ama en azından içindeki yaraya birazcık çare olurdu.

Aydan'ın önce nefesini tuttuğunu, sonra hafifçe inlediğini duyduğunda, intikam almak fikri çoktan aklından çıkmıştı.

Aydan için de olağanüstü bir gece olmuştu. Zaten çok geç başlamıştı ilk sevişmeleri... Yılların birikimi ile yaşadığı tatmin inanılmazdı. İkinci sevişmeleri ise neredeyse ölümcüldü. Kalbi duracak sanmıştı o son noktada... Salih'in hâlâ öfkeli olduğunu, hareketlerindeki sertlikten hissediyordu ama hoşuna gidiyordu bu sert baskı. İnemelerini serbest bırakmıştı. Çıkardığı o seslerin kocasını ne kadar teşvik ettiğini bilemezdi. Ölürcesine yaşadığı tatminden sonra uzun süre kocasına sarılı kalmıştı. Üzerinden çekilmesini, hissettiği tamamlanmışlık duygusunun yok olmasını istememişti. En azından hâlâ yaşadığına ve nefes alabildiğine emin oluncaya kadar...

Sonunda uyuyup kalmıştı genç kadın. Ne Salih'in kalktığını ne kendisini uzun süre seyrettiğini fark etmişti. Yüzünde memnun bir gülümseme ile uyumasına devam etmişti.

Uyandığında yanında kimse yoktu elbette. Gerinmişti mutlulukla. Vaktin henüz çok erken olduğunu da duvardaki pahalı saatten görmüştü. Egzotik Afrika temalı saat, sabahın henüz yedisi olduğunu gösteriyordu. Odanın içi aydınlıktı. Doğruldu yavaşça. Dağılmış uzun saçları yüzüne dökülmüştü. Onları geriye doğru atıp etrafına baktı.

Salih yoktu. Nereye gitmişti ki bu adam?

Örtüyü üzerinden atıp çıplak olarak yataktan kalktı. Banyoda da hiçbir ses yoktu. Onun odada olmadığını anlaması uzun sürmemişti.

Balkona doğru yürüdü. Kendisini göstermemeye çalışarak kenardan bakındı. Bu odadan havuz daha rahat görünüyordu. İçinde yüzen kimse yoktu tabii. Başında iki erkek durmuş konuşuyorlardı. Bir tanesi burada çalışanlardan birisiydi. Bu belliydi. Elinde tuttuğu bardaktaki sıvı şey de klor olmalıydı; havuza dökülmüştü. Diğer adam ise Salih'ti. Elleri şortunun cebinde, adamın işini yapmasını izliyordu. Gür saçları hafif rüzgârda oynaşp duruyordu.

Gülümseyerek geri çekildi.

Ona baktıkça içi sevgiyle doluyordu. Evet, o hâlâ öfkeli, o hâlâ kızgındı ama olsun... Ne yapıp edip onu artık hayatına geri kazandırmak istiyordu. Onsuz olmak, onsuz günler geçirmek istemiyordu. Cesaretini toplaması uzun zamanını almıştı. Cesaretini kaybetmeden de devam etmek istiyordu.

Keyifli bir şekilde banyosunu yaptı. Odasına dönmeliydi. Nilay'ın bu saatte uyanacağını zannetmiyordu fakat üstünü değiştirmeliydi. Masanın üzerinde oda anahtar kartını görünce, onu Salih'in bıraktığını anladı. Yedek kart olmalıydı. Elbisesini giydikten sonra kendi odasına geçti. Önce kızma baktı. Üzerini açan küçük kız, hissettiği serinlikle hâlâ keyifli keyifli uyuyordu. Banyoya geçip nemli saçlarını kuruttu hızlıca. Sonra odasında yeni kıyafetlerini giydi. Sarı tonlarında, ona çok yakışan bir şort ve bluzdu. Bu tatil köyündeki kadınların çok şık giyindiğini fark etmişti zaten.

Nilay da uyanmıştı o sırada... Ayaklarını sürüyerek odadan dışarıya çıkmıştı. Uykulu gözlerle baktığı annesi ne kadar da güzel olmuştu böyle? Emin olmak için gözlerini ovuşturdu. Onu fark edip de dönen ve "Günaydın tatlım!" diyen annesinin yüzü ışıldıyordu âdetâ. Çocuk kalbi ile onun mutlu olduğunu hissetti. Acaba annesi tatilde diye mi böyle mutluydu? Acaba o da kendisi gibi çok mu iyi uyumuştu? Çünkü annesinin uzun zamandır hiç iyi uyuyamadığını fark edecek kadar büyümüştü.

Aklına başka bir şey gelmişti. Belki de babası ile olduğu için mutluydu? Eğer annesi de kendisi gibi hissediyorsa, bu saçma bir şey değildi. Küçük kız babasını gerçekten çok seviyordu. Onun gibi uzun, yakışıklı ve güçlü bir babası olduğu için gurur duyuyordu. Tek sıkıntısı, kreşteki arkadaşlarına babasını bir türlü gösterememiş olmasıydı.

Annesinin keyifli hali üzerine Nilay da gülümsedi. Kollarını açan annesinin kucağına atladı. Uzun öpücüklerle süslenen yanağı, halinden çok memnundu. Sonunda başını geriye çekip annesinin yüzüne baktı. "Yeter artık!" dedi kıkırdarak. "Babama kalmadı!"

"Var var... İkimize de yetersin sen!" dedi genç kadın. Bu sefer kızının boynunu öpmüştü. Sonra onu yere indirip poposuna yumuşakça vurdu. "Hadi bakalım, doğru banyoya... Ata binmek istiyorsan acele et. Sonra çıkıp kahvaltımızı yapalım. Baban erkenden kalkmış bile!"

Nilay bir an yatağa baktı. Yatak örtüsü hiç bozulmamış gibiydi. "Babam burada yatmadı mı?"

"Hayır canım!" dedi genç kadın.

Nilay çocukça dudak büktü. "Öf! Neden anne? Siz evli değil misiniz?"

"Evliyiz tabii ki kızım!"

"Öyleyse neden burada yatmadı? Siz birbirinizi sevmiyor musunuz?"

Aydan gülümsedi. Kızı, bazı şeyleri fark edecek kadar büyümüştü artık. Yaşma göre pek çok yönden olgun ve gerçekten çok zeki bir kızdı. "Ben babanı seviyorum kızım!" dedi yavaşça. Bunu açıklamak onu hiç rahatsız etmemiştir. "Hem de tahmin bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Baban dün gece burada yatmadı çünkü ... çünkü dün gece ben onun odasında yattım. Mesele bu!"

"Gerçekten mi?" diye sordu küçük kız gözleri parlayarak. "Yaşasın!" diye bağırdı âdetâ. Sonra gözlerindeki ışıklar söndü. "Siz beni gece burada tek başıma mı bıraktınız?"

"Gayet güzel uyuyordun! Hem sen uyanmadan geldim bak!"

"İyi aman neyse! Korkmazdım zaten. Kocaman kız oldum ben!" Tavrı gerçekten büyük kızlar gibiydi.

"Biliyorum!" Aydan gülümsemişti yine sevgiyle.

"Şampuanımı getirdin mi anne?"

Hazırlanıp aşağıya inmeleri çok vakitlerini almamıştı. Nilay koşarak ahıra doğru gitti. Aydan onun birkaç dakika sonra seyisle ve iri bir atla ahırdan çıkışını izledi. Seyis ona selam verip Nilay'ı atın üstüne çıkardı. Ne yapacağı üzerine birkaç uyarıdan sonra çitle çevrili alanda gezdirmeye başladı. Küçük kız kendisinden emin bir şekilde atın üstünde duruyor ve aynı kendisine

gösterildiği gibi dizginleri çekiyordu. Seyis atı serbest bırakmıştı ama yine de yakınında duruyordu.

On dakika süren ata binme seansından sonra Nilay mutlulukla annesinin yanına koşmuştu.

"Anne! Anne! Beni gördün mü?"

"Hep buradaydım ya kızım!" dedi Aydan gülererek. "Bir sürü fotoğraf ve video da çektim."

"Çok güzel bindim değil mi?"

"Harikaydın."

Aynı anlarda bahçe tarafından iri yapılı bir adam yaklaştı. Ataman'dı bu. "Günaydın. Erkencisiniz!" dedi kardeşine.

"Sen de öyle! Nereden? Yüzmekten mi?"

Genç adam gülümsedi. Aydan onun gibi güzel gülümseyen çok az erkek görmüştü. Parlak gülen gözleri ile pek çok kadının hayaliydi.

"Evet, yüzmekten!" dedi Ataman. "Otelin motosikleti ile ile rideki bir koya gittim. Kimse yoktu. Çok serindi su... Güzeldi."

"Tek başına suya girip açılmandan hoşlanmıyorum!"

Ataman onun bu korumacı tavrı karşısında gülümsedi. "Meraklanma, bir şey olmaz." Eğilip yeğenini öptü. "Ne haber ufaklık?"

"İyiym dayı! Herkül'e bindim ben."

"Aferin. Eğlendin mi?"

"Çook..." dedi küçük kız uzatarak.

"Güzel." Bakışları yine kardeşine dönmüştü. "Şimdi kahvaltıya mı?"

"Evet..." Ataman'ın gür saçları motorda biraz dağılmış, alına doğru dökülmüştü. Genç kadın uzanıp o saçları geriye itti. Ağabeyini bir çocuk gibi sevmek hoşuna gidiyordu. Aslında pek çok yönden çocuksu bir kalbi vardı genç adamın. İyilik yapmayı seven, insanları kırmaktan hoşlanmayan bir yakışıklıydı. "O motor nasıl bir şeydi?" diye sordu sonra merakla. "Hurda, beyaz renkli bir şey miydi?"

"Aynen... Salih'inmiş. Ödünç almama izin verdi. Harika bir motordu. Biliyor musun onu?"

"Birkaç anım var!" dedi Aydan. "Doğrusu Salih'in onu satıp kurtulacağını ümit etmiştim!"

"Satarsa ben alırım."

"Hayatta olmaz! Hurda o hurda!" diye âdeta azarladı Aydan.

"Görünüşte öyle. Sürmesi inanılmaz keyifli. Neyse, çok acıktım ben. Siz bana da bir şeyler alıp oturun. Ben duş alıp on dakikaya gelirim. Bana tost da yapar mısın? Şu köşeye tost makinesi koymuşlar."

"Tamam!" dedi genç kadın.

"Dayı!" diye atıldı küçük Nilay. "Biliyor musun? Dün gece annemle babam, birlikte yattılar!" Bu söylediğinin önemini biliyormuş gibi sırtıyordu. Önden dökülmüş iki dişi ile gerçekten çok tatlıydı.

Ataman'ın bir kaşı hafifçe kalktı. Kıpırmızı olmuş kardeşinin yüzüne baktı. Özel hiçbir şey demedi. "Güzel..." dedi sadece. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Sonra yeğeninin saçlarını karıştırıp uzaklaştı. Aydan'ın yanından geçerken de "Bunun şerefine tostum bol peynirli olsun lütfen!" dedi keyifli bir sesle.

Aydan hafif bir nefes aldı. Kızına kızmaya gerek yoktu. Çocuk ne yaptığının bile farkında değildi. Boşuna çocuktan al haberi demiyorlardı. Zaten ona kızmaya vakit kalmadan Nilay çılgık atarak koşmaya başlamıştı. Biraz ileriden gelen babasını görmüştü. Genç kadın kızının ona olan sevgisini neredeyse kiskanacaktı. Ah! Neden Salih görmüyordu bunu? Nilay onun kıızıydı işte! Neden fark etmiyordu? Kaç kere söylemişti. Gerçi genç adamın dikkatinin dağınık olduğu kötü zamanlardaydı ama olsun. O zeki birisiydi. Neden anlamıyordu?

Kucağında kızı ile gelen Salih, keskin bakışları ile Aydan'ı süzdü. "Erkencisiniz!" dedi o da aynı Ataman gibi.

"Evet ... ama iyi dinlendim!" dedi genç kadın kızarması devam ederek. Belli ki geceki performansından sonra uzun süre uyuyacağını düşünmüştü. "Nilay da ata bindi."

Nilay iki eli ile babasının yüzünü tutmuştu. Meraklı bakışlarla onun mavi gözlerini süzdü. "Baba! Gece annemle mi yattınız?"

Salih bir saniye için sustu. Sonra onayladı. "Evet..."

Nilay düşündü bir saniye... "Hımm! Bebek de yapacak mısınız artık?" Sonra onun konuşmasına fırsat vermeden yalvardı. "Lütfen baba! Lütfen! Bir tane erkek kardeşim olsun. Ona çok iyi bakarım ben. Bebeklerimi veririm!"

"Erkek çocukları bebekle oynamaz..." dedi Aydan açık büfeye doğru yönelirken. En iyi çare oradan kaçmaktı. Mermerden yapılmış iki uzun ve sabit masanın üzeri kapaklı servis tepsileri ile donatılmıştı. Cam kapaklardan içleri gözüküyordu. Neredeyse yok yoktu. Arkasından gelen kocasma çevirdi gözlerini. "Ataman'a tost yapacağım. Sen de ister misin?"

Salih kararsız gibiydi. Kucağındaki kızını yere bıraktı. Nilay hemen eline bir tabak almıştı. Birkaç müşterinin arasından süzülüp kendisine ıvrır zıvrır doldurmak üzere uzaklaştı. Onu arkasından bir an için izleyen Salih sonunda onayladı. "Peki, olur. Ben de isterim o halde..."

Kısa süre sonra ellerinde kahvaltılık malzemelerle masaya oturmuşlardı. Büyükçe bir servis tabağında ise iki kocaman tost duruyordu. Erimiş peynirler tosttan dışarıya taşmıştı.

"Tost konusunda pek becerikli değilim sanırım!" dedi Aydan gülümsemeye çalışarak. "Bir keresinde Ankara'daki evimizde sana berbat bir tost yapmıştım. Hatırlıyor musun?"

Tostunu eline alıp bir ısırık atan Salih gözlerini karısına çevirmişti. "Evet..." dedi yavaşça. "Hatırlıyorum. O kadar da berbat değildi. Elini de yakmıştın!"

"Sen de elimin yanan yerini öpmüştün!" dedi genç kadın gülümseyerek.

"Babam romantik miydi anne?" diye sordu Nilay, sütlü mısır gevreği tabağına kaşığına daldırırken.

"Sadece gençtim..." diye biraz homurdanurcasma mırıldandı Salih. Başını çevirip etrafını izlemeye başlamıştı.

"Romantikti, kızım!" dedi Aydan da ona inat. "Baban odun gibi davranıp güzel huylarını gizlemeye çalışan tatlı bir erkektir!"

"Sen biliyordun ama öyle değil mi anne? Romantik olduğunu yani?"

"Biliyordum tabii ... ama romantik olmasa da önemli değildi. O benim kahramanımdı!"

"Gerçekten mi?" Küçük kız elinde kaşığı öylece kalakalmıştı. Salih de tostunu çiğnemeyi bırakıp başını karısına çevirdi. Nilay heyecanla devam etti. "Ne oldu ki? Seni kötü adamlardan mı kurtardı?"

Aydan gülümsedi. Eğer Salih içindeki karmaşayı durdurabilmiş olsaydı, onun gözlerinde açıkça ışıldayan sevgiyi görebilirdi. "Aynen öyle oldu, kızım!" dedi yavaşça. "Beni kötü adamlardan kurtardı ve seni verdi bana!"

Kimse bir şey söylemeye vakit bulamadı. Ataman uzun adımlarla yanlarına gelmiş ve konuşmayı bölmüştü. "Evdekilerle konuştum az önce!" dedi kardeşine sıkıntı ile. "Babam sabaha karşı bir kriz daha geçirmiş. Başındaki damar fena baskı yapıyor. Bu sene bu üçüncü oldu. Bir an önce ameliyat ettirmek lazım."

Aydan endişelenmişti. Babası gerçekten de inatçı bir adamdı. Bir türlü ameliyata yanaşmıyordu. Yapılacak bir beyin ameliyatı ile bitkisel hayata girmesi ihtimali çok yüksekti. Bunu göze alıp çocuklarına yük olmaktansa ölmeyi tercih ettiğini söylüyordu.

"Durumu nasıl peki şimdi?" diye sordu endişeli bir şekilde.

"İyiymiş... Hastanede yoğun bakımdaymış ama bilinci açılmış. Annem çok üzgün tabii..." Hafif bir nefes aldı. "Zamanımız azalıyor sanırım."

Salih sessizce iki kardeşi dinliyordu. "Gidecek misiniz?" diye sordu sonra.

"Ben gitmek istiyorum. Aydan ile Nilay kalsın burada." dedi Ataman.

"Ben de gelirim!" dedi genç kadın üzgünce. Üzüntüsü hem babasından dolayıcıydı hem de ... doyamadığı kocasından ayrılacağı içindi.

"Senin gelmene gerek yok. Bilinci açılmış dedim!"

"Geleceğim... Nilay yine gelir nasılsa babasının yanına..."

Salih de onaylamıştı. "Doğru... Gidip dedesini görsün. Moral olur ona. Vakit bulursam, ben de bu hafta gelmeye çalışırım."

"Peki!" dedi Ataman. Bir bardağa su koydu; bir dikişte bitirmişti. Düşünceli gözükiyordu. "Aslında babama neyin moral olacağını biliyorum!" dedi yavaşça. "Yıllardır benim evlenmemi bekliyordu. Sizin gibi benim de ona bir torun vermemi istiyordu. Sanırım onun istediğini yapacağım..."

"Anlamadım!" dedi Aydan meraklı bakışlarla.

Genç adam dalgın daldın kardeşini süzdü. "Sana söylemediğim bir şey var!" dedi sonra. Artık açıklama vakti geldiğini biliyormuş gibiydi. "Bir kız var..." diye devam etti ağır ağır. "Benim ilgilendiğim, hoşlandığım bir kız!

"Gerçekten mi?" diye sordu genç kadın ilgiyle. Demek tahminleri doğrudu? Demek ağabeyinin böyle dalgın olmasının sebebi bir kızdı?

"Evet." dedi genç adam. "Ben ona evlenme teklifi yaptım. Haftaya cevabını verecek bana. Şirketimizin kuruluş yıldönümünde..."

"İnanmıyorum sana!" dedi Aydan hayretle. "Nasıl sakladın bunu benden? Demek evlenme teklif ettin?"

"Evet ama işin aslı, bende ve evlilikte pek gönlü yok. Vahşi bir esmer... Çok genç... Adı..." Hafif bir nefes aldı. Sanki o kızı düşünmek ve adını söylemek acı veriyor gibiydi. "Adı Vildan..." diye ekledi.

"Vildan mı?" diye tekrarladı Aydan. "Ne güzel bir isim bu!"

"Kendisi daha güzel!" dedi Ataman sıkıntılı bir sesle.

"Sorun ne peki?"

Genç adam geniş omuzlarını silkti. "Sorun ... beni istediğim kadar sevmemesi!" dedi yavaşça. "Neyse! Annem aceleye gerek olmadığını söyledi. Şu kahvaltımızı edelim de sonra yola çıkalın. Sen bizi havaalanına bırakırsın değil mi Salih?"

Genç adam başını eğmişti. "Tabii..."

"İşin varsa eğer?"

"Hiçbir işini yok. Ben sizi bırakırım."

Salih'in gözleri karısının üzerindeydi ve Aydan'm gözleri de onun üzerinde! Genç kadın ondan ayrılacak olmasına çok üzülüyordu. Kocasını çok özlemişti. Şu kısacık saatlerde ona doyamamıştı.

Zaten ömür boyu doyacağını da sanmıyordu ama gitmek zorundaydı. Hayatının bir başka önemli erkeği daha zor durumdaydı.

Herkes iştahsızca kahvaltısını yaptı. Sadece Nilay durumun çok farkında değildi. Erken gideceklerine üzülmüştü ama babasının İstanbul'a gelme ihtimalini duyunca keyfi hemen yerine gelmişti çünkü babasını orada daha çok görebilecekti.

Havaalanına giderken Aydan ve Nilay arkadaydı. Ataman ve Salih önde, kendi aralarında konuşuyorlardı. Havaalanına gitmeden önce uçakta yer ayırtmayı unutmamışlardı. Neyse ki ülkenin en işlek havaalanında acil uçak bileti bulmak zor olmamıştı.

İlk kontrol noktasını geçtikten sonra Salih onlarla birlikte bekleme peronuna kadar geldi. Ataman küçük yeğenine elini uzatmış ve ona atıştırarak bir şeyler almayı teklif etmişti. Aslında amacı kız kardeşi ile Salih'i biraz yalnız bırakmaktı. Sanki aralarında konuşmaları gereken birkaç şey varmış gibi hissediyordu. En azından belki doğru düzgün vedalaşmak isterlerdi. Zaten uçağa alınmaları için on dakikaları kalmıştı.

İki genç yalnız kaldıklarında bir an için bakıştılar.

"Kurtuldun benden!" dedi Aydan tatlı bir iğneleme ile. Sesini pervasız yapmaya çalışmıştı; hatta şakacı...

Salih onu kolundan tutup daha sakın bir bölgeye çekti. Ortalıkta durup, gelen geçeni engellemek yersizdi. Sonra ellerini cebine sokup birkaç saniye dik dik karısını süzdü.

"Senden kurtulmak istediğimi de nereden çıkardın?" diye sordu yavaşça.

Genç kadın omuz silkti. "Öyle hissettim. Hem bana sabahtan beri bir kere bile gülümsemedin..."

Genç adamın gözleri kısıldı. "Anlamadım?"

"Anlamadığınızı biliyorum!" dedi Aydan. Aksine o gülümsüyordu. "Boş ver... Sanırım zamanla anlamayı sağlayacağım!"

Genç adamın bir kaşı hafifçe kalktı. "Yine anlamadım! Sen iyi misin?"

"Değilim tabii!" dedi Aydan umursamazca. "Dün gece uzun yıllardır yaşadığım en harika geceyi geçirdim. Seninle sevişmeyi

özlemişim. Sen ne kadar memnun kaldın bilmiyorum ama benim için çok güzeldi ve ... özeldi. Bu gece sana bir bebek veremeyecek olsam da yine sevişmeyi çok istiyordum. Bir dahaki sefere artık!"

Genç adam onun açık sözlülüğü ile neredeyse irkilmmişti. Gözleri bir an etrafında gezindi ama kendilerini duyacak pek kimse yoktu. Herkes bir yerlere doğru yürüyordu. Aydan'ın rahatlığı da bundandı.

"Sen bebek konusunda ciddi misin?" diye sordu genç adam. Yine de gülümsememişti.

"Ciddiyim tabii..." dedi genç kadın. "Sen değil misin?"

"Doğrusu ... korkup ... geri adım atacağını sanmıştım!" diye itiraf etti Salih.

"Yaşım ilerliyor kocacığım!.. İlk bebeğimizde çok gençtim. İkinci çocuğumuzda da fazla yaşlı olmak istemiyorum!"

Salih'in yüzü tepkisizdi. İfadesiz bir şekilde bakıyordu. Sonra biçimli keskin dudakları kıpırdandı. "Bunu sık tekrar etmeye başladın!"

"Neyi? Senden bebek istediğimi mi?"

"O da var. Bazı kelimelerin hep aklıma takılıyor!" dedi genç adam yavaşça. Sesi meraklıydı. "Dünden beri Nilay'dan bahsederken sürekli 'çocuğumuz' dedin!"

"Çocuğumuz çünkü!"

"Neden farklı bir vurguyla söyledin?"

"... çünkü ... çünkü gerçekten senin ve benim çocuğumuz olduğu için kocacığım!" dedi genç kadın. Gözleri bir an arkaya kaymıştı. Ataman ve Nilay ileride bir yere oturmuşlardı. Küçük kızın elinde bir içecek vardı. Diğer elinde de gofret tarzı bir şey...

Salih de dönüp baktı kızına...

O sırada Nilay da başını çevirdi. Öyle tatlı bir şekilde babasına ve annesine gülümsedi ki ... en kati kalpli insan bile bu sevgi dolu bakışlar karşısında yumuşardı. Salih'in de yüzü yumuşadı hemen. Kızına gülümsedi o da... Tıpkı Aydan gibi...

"Sana açıklamaya çalıştım!" dedi genç kadın ağır ağır. Şimdi yeniden birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

"Neyi açıklamaya çalıştın?"

"Nilay'ın kızımız olduğunu!" dedi Aydan aniden. "Senin ve benim kızımız olduğunu! Neden anlamamak için direniyorsun? Nilay'a bir baksana! Kendi çocuğun olduğunu hissedemiyor musun? Nilay Mert'in çocuğu değil! O senin ve benim çocuğumuz... Bana inan! Yemin ederim ki doğru söylüyorum!"

Genç adam inanmadan bakmaya devam ediyordu. Tam o anda duyulan bir anonsla ikisi de irkildiler. Bu kendi uçaklarıydı. İstanbul yolcularının ikinci kontrolden geçip ilgili kapıya gelmeleri çağrısı yapılıyordu. Fazla vakitleri kalmamıştı.

"Neden böyle aptalca bir konuda yemin ediyorsun ki?" diye sordu Salih.

"Aptalca gözükebilir ... ama gerçek! Nilay senin kızın. Doktor Tülin'e sorabilirsin!"

"Ona neyi soracağım ki?"

"Bir kadının aynı anda iki çocuğa hamile kalıp kalamayacağını sor! Süperfetasyonun ne olduğunu sor." Nilay ile Ataman'ın yerinden kalktığını görmüştü. Kendilerine doğru geliyorlardı. Acele ile cümlesini tamamlamaya çalıştı. "Bak! Aynı anda demek tam doğru olmadı. Ben ilk olarak Mert'den hamile kalmıştım. Tamam, bu doğru! Tülin Hanım bunu tespit etti zaten ve bu yüzden seninle evlendik fakat tam bir ay sonra da senden tekrar hamile kaldım ben!"

Salih ilk kez içtenlikle güldü. "Saçmalama!" dedi ona. Ancak Aydan'ın yüzündeki ciddiyeti görünce gülümsemesi dondu. "Sen gerçekten ciddi misin?"

"Sor..." dedi yavaşça. "Tülin Hanım'a sor. Ender de olsa durum bu. Evlendikten sonra bir kanama geçirdim. Senin yokluğunda Mert'in çocuğu düştü. ... Hayır! Suçlusu sen değilsin. Korkma! Gittiğim hastanedeki doktor, rahmimde ikinci bir kese daha olduğunu gördü. Bunun çok ender bir şey olduğunu söyledi ama imkânsız değilmiş."

"Buna inanacak kadar aptal mıyım ben? Çocuk tam vaktinde doğdu!"

"Hayır! Erken doğumdu!"

"Hiç de inanılacak bir hikâye değil bu!"

Aydan gülümsedi. Ağabeyi ile kızı yanlarına gelmişti neredeyse. Parmak uçlarında yükseldi. Kocasının dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Bazen çok aptal olduğunu kabul etmeliyim. Göremediğin pek çok şey var!" dedi ona. "Ancak ... ben seni böyle de seviyorum."

Salih iyice irkilmmişti. Küçük öpücüğün haricinde, acaba Aydan son söylediği sözcüklerin farkında mıydı? Hem de hâlâ gülümseyerek bakıyordu.

"Aklımı karıştırıyorsun!" dedi sıkkın bir sesle.

"Aklını karıştırmayı da seviyorum!"

"Aydan! Neden böyle konuşuyorsun?"

"Böyle konuşmayı da seviyorum. Artık sırlarımın olmasını istemiyorum. Bana kızacağını biliyorum ama saklamak istemiyorum artık. Nilay senin kızın! Her DNA'sında senin güzel genlerin bulunuyor. Şimdi ona bir bak! Sana ne kadar benzediğini görmüyor musun? Senin kadar sıcak! Senin kadar hayat dolu..." Bir an durakladı. Sonra iç çekti. "En azından altı sene önceki Salih öyleydi! Beni seven harika bir adamdı!"

Ataman yanlarına gelmişti. Nilay da babasının bacaklarına sarılmıştı. Genç adam eğilip kızını kucağına aldı. Yanağına bir öpücük kondurdu. Şu bir gerçektir ki kendi kızı olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Salih onu gerçekten de dopdolu bir sevgiyle seviyordu. Nilay'ın mavi gözleri babasının lacivert gözleri ile kesişti.

"Baba!" dedi çocukça. "İstanbul'a sen de geleceksin değil mi? Hem haftaya yaş günüm!"

"Gelmeye çalışacağım kızım!"

"Gel ne olur!" dedi kız. "Ben seni çok özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum!" dedi genç adam gülümseyerek. Bir anda gençleşmişti. "Yaz tatiline fazla bir şey kalmadı. Annen izin verirse buraya gelir, uzun süre kalırsın."

Nilay hemen annesine bakmıştı. "İzin verir misin anne?" diye sordu heyecanla.

"Tabii ki!" dedi Aydan. "Belki birlikte geliriz. Benim de iyi bir dinlenmeye ihtiyacım var!"

Salih kızını öpüp yere indirdi. Karısının vurgusunu duymazdan gelmişti. Yolcuların çoğu uçağa gitmek için kontrol kapısını geçmişti. Fazla kimse kalmamıştı. Birlikte onlar da kontrol noktasına doğru yürüdüler. Aydan, kocasına döndü. Ataman ile el sıkışan genç adam, kızını son kez öpüp ikisini de kapıdan içeriye yolcu etmişti. Sonra dönüp karısına baktı. Bir an bakiştılar.

"Bana inanmalısın!" dedi Aydan yavaşça.

"Sana inanırsam eğer ... benden çekeceğin var!" dedi Salih de. "Kızımı benden yıllarca saklamış olamazsın!"

"Önemli değil!" diye onayladı Aydan umursamaz bir tavırla. "Ben zaten yıllardır çekiyorum. Birkaç yıl daha fazla çeksem bir şey değişmez ama senin artık kızınla olmanı istiyorum. Benim için olmasa bile onun için bir araya gelmemiz lazım ... ve ... ve yeni beğimiz için! Oğlumuz için!"

"Oğlumuz mu?"

Aydan gülümseyerek onayladı. "Nilay öyle dedi ya!.. Erkek kardeş istiyormuş. Ben de ümitliyini. Bu sefer oğlumuz olacakmış gibi geliyor!"

Salih sessizce durdu bir an. Sonra hafif bir nefes aldı. "Cidden kafamı karıştırıyorsun!"

Genç kadın güldü. Geri geri kontrol kapısına doğru yürüdü. Sonra durdu. Aklına bir şey gelmiş gibi elini çantasına attı. İçinde bir şeyler arıyordu. Ardından, elinde, yıpranmış, katlanmış bir kâğıt gözüktü. Belli ki sıklıkla açılıp kapanmaktan ve çantanın içinde saklanmaktan, kat yerleri yırtılmak üzereydi.

Kocasının yanına geldi. Yine teklifsizce uzandı. Birkaç kişinin kendilerini izlemesine aldırmadan dudaklarına bir öpücük kondurdu. Salih'in dudakları hafifçe kıpırdamıştı. Aydan içinden gülmüsedti. Onu sonunda elde edecekti. Bir sürü silahı vardı. Hepsini sonuna kadar kullanacaktı. Bu yakışıklı adamı yine geri kazanacaktı.

Ondan uzaklaştığında, elindeki kâğıdı kocasının eline sıkıştırmıştı çabucak.

"Bunu oku!" dedi ona. "Bu kızımızın sana ait olduğunu ispatlıyor. En azından Mert'e ait olmadığını ispatlıyor. Başka da bir erkekle olmadığımı göre, sonucu sen tahmin edersin sanırım. Aptallık yapma yine..."

Genç adam bir elindeki kâğıda bir de karısına baktı. Aydan gülümsüyordu.

"Bu ne?" diye sordu.

"DNA testi raporu..."

Salih'in kaşları kalktı. "Niye yaptırdın?"

"Mert bana inanmamak konusunda senden daha aptaldı. Üç yıl önce gelip Nilay'm üzerinde hak iddia etmeye kalktı. Mecbur kalıp yaptırdım."

"Sonra?"

"Tabii ki yanılıyordu. Hayatımdan sonsuza kadar çıktı. Zaten hiç hayatımda değildi ama öyle sanıyordu. Sanırım ben de öyle sanıyordum."

"Sevdiğin adamdı!"

"Hiç sevmediğim birisiydi. Sevgi farklı bir şeymiş. Bunu çok sonra anladım."

"Ne anladın peki?" diye merakla mırıldandı genç adam.

Aydan başını salladı iki yana. "Hayır! Şimdi bunu konuşamayız. Burada olmaz ama benim de şimdi sana bir sorum var."

"Neymiş o?"

"Melike?"

"Melike mi?" diye şaşkınca sordu genç adam

"Evet... Ona ne oldu?"

"Bilmem!" dedi genç adam ilgisizce. "Birkaç kereden fazla görmedim. Kendisi gelip buldu beni. Merak ettiğin şey sevgili olup olmadığımızısa, onu öpmedim bile!"

Aydan mutlulukla gülümsedi. Ellerini aynı keyifle önünde birleştirmişti. Yerinde zıplayacaktı neredeyse. Son bir anons ile başını çevirdi. Bu kendi uçaklarıydı. Ataman ve Nilay hâlâ sabırla onu bekliyorlardı.

"Teşekkür ederim!" dedi ona. "Sana inanıyorum."

“Öyle mi?”

“Öyle!” dedi Aydan. “Evet, inanıyorum. Kışkandığımı gizleyemem... Hem de deli gibi kışkandını. Yine olsa yine kışkanırım.” Bir daha mutsuz olmak istemiyordu. Manyetik kapıya doğru yönelmeden önce, ciddi bir sesle ekledi. “Hayatında benden başka bir kadın olmasına izin veremem artık...”

Salih onun arkasından öylece bakıp kaldı. Zaten karışık olan kafası daha da karışmıştı. Manyetik kapıdan kolayca geçen Aydan, dönüp ona baktı. Sonra son bir kez el salladı. Kendisi gibi babasına el sallayan kızma uzattı elini. İki çekici dişi, güzel bir gülümseme ile oradan uzaklaştı. Ataman ise eniştesine muzip bir şekilde göz kırıp dönmüş ve kardeşi ile yeğenine yetişmişti.

Salih ne düşüneceğini bilemiyordu. Aydan’daki bu değişimi nasıl yorumlayacağını da bilemiyordu. Acaba ne gibi bir oyun oynuyordu karısı? Son söyledikleri, son yaptıkları ile ne yapmaya çalışıyordu?

Başını eğip avucundaki kâğıda baktı.

Sonra gözlerinin önünde kızının küçük, güzel yüzü canlandı. Annesine benzeyen tavrı, çocuksu sıcaklığı ile Salih için dünyadaki en önemli şeylerden birisiydi o kız. Kendi kızı olmuş olmamış hiç önemli değildi. Bu saçma kâğıda hiç ihtiyacı yoktu. Onu daha fazla sevemezdi. Onu kollarıyla daha sevgi dolu saramazdı. Kokusunu içine çekerken, gür saçlarını koklarken, mavi gözlerindeki sevgi ateşinde yanarken, başkasının çocuğu olduğunu hiç aklına getirmemişti çünkü o doğduğundan beri onun gözbebeğiymiş. Büyümeye başladığı andan itibaren de hayatındaki en değerli kadınların içinde yer almaya başlamıştı.

İç çekti. Gerçekten de içinde en ufak bir merak yoktu. Bu kâğıt bir şey ifade etmiyordu. Belki Aydan için önemli bir şey olabilirdi ama Salih için değildi. Garip ki karısının sözlerine inanıyordu. Düşündükçe daha da saçma gelen açıklamalarına yüreğindeki bir nokta hiç itiraz etmiyordu. Aydan’ın yalan söylemek için bir sebebi yoktu. Aydan böyle bir yalanı uydurabilecek kadar karaktersiz bir kadın değildi. Evet, gençliğinin heyecanı içinde

vahşi, boyun eğmez, deli dolu bir kişilikle donatılmıştı ama onun çok güçlü bir karaktere sahip olduğunu da her zaman kabul etmişti. Mert'e olan aşkı, ona olan sadakati her zaman Salih'i kıskandırmıştı. Böylesine özel bir kadının sevgisine sahip olmak, bir erkek için ne büyük bir mutluluktu!

Yine de aklında birkaç soru geziniyordu. Aydan neden bu kadar değişmişti? Neden şimdi bu kadar uysal, yumuşak görünüyordu? Bu bir oyun muydu? Ona inanırsa o esmer güzelinin kendisini yine kıracağını biliyordu. İhtimal ki bu tavrının ardında özel bir plan vardı. Çocuk muydu sebep? Gerçekten yine anne olmak mı istiyordu? Hiç itiraz etmemesinin ve ona böylesine sıcak davranmasının sebebi, yine anne olmak istemesi miydi? Yine de bu çok saçmaydı! Daha kaç yaşındaydı ki? Yirmi beş! Bir daha çocuğu olamayacağını düşünüp korkacağı bir yaşta değildi ki!

Dişlerini sıktı! Kahretsin! Bu kadın gerçekten aklını karıştırıyordu. Ah, o güzel gözleri yok muydu? Neden öyle bakmıştı ayrılırken? Bu nasıl bir plandı?

Ya Nilay? Madem Nilay kendi kızıydı, neden yıllarca saklamıştı? İçinde gittikçe yükselen öfke, gerçeğin güzelliğini örtüyordu. Nilay ile ilgili pek de umursamadığı bu gerçeğin hiç önemi yoktu. Önemli olan bunu ondan gizlemiş olmasıydı!

Elindeki kâğıdı cebine tıkıp döndü.

Aydan ile konuşacakları bir şeyler olduğu kesindi.

31. BÖLÜM

Genç kadın İstanbul'a vardıklarında biraz huzursuzdu. Salih'in elindeki DNA testini inceledikten sonra kızacağını tahmin edebiliyordu. Gerçeği yıllarca gizleme aptallığını yaptığı için ona hak vermeden de edemiyordu fakat kendisinin de sebepleri vardı. Belki çok mantıklı değildi ama birçok küçük olay silsilesi, bir araya gelerek gerçeği ona söylemesine bir türlü izin vermemişti. Bu ani ayrılık biraz iyi olmuştu aslında. Belki geçen birkaç gün onun kızgınlığını, öfkesini biraz törpülerdi. Belki Aydan'ın kendisini ona anlatabilmesi için küçük bir imkân sunardı.

Babalarını görmek için hastaneye gittiklerinde oldukça şaşır-mışlardı. Metin Bey bir tekerlekli sandalyedeydi. Anneleri de oda-dan çıkmak için hazırlanmış, unuttuğu bir şey var mı diye etrafına bakınıyordu. Hastaneden ayrılmaya çalışan babasına Ataman'ın pek alışkın olmadıkları bir şekilde öfkelenmesi bile durumu de-ğiştirmemişti.

"Öleceksem ... evimde ölmek istiyorum!" dedi Metin Bey. Solgun teni, yorgun gözleri ile her şeye boyun eğmiş, mücadeleyi bırak-muş bir hali vardı. Makbule Hanım ise belli etmese de göz pınar-larındaki yaşlarla kocasının isteğine boyun eğmişti.

Tabii ki iki kardeş de bu isteğe boyun eğmek zorunda kaldılar.

Eve gitmelerinin ardından geçen birkaç günlük süreçte ise Me-tin Bey'in durumu daha iyiye gitti. Evlerinin bahçelerinde aldığı te-miz hava, karısı ile geçirdiği uzun saatler, onu ömrünün son gün-lerinde daha mutlu ve sağlıklı gösteriyordu.

Aydan uygun bir fırsatta Salih'i aradı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Salih.

"Şimdilik çok iyi... Acısı yok. Başı o kadar ağrı-mıyor. Kendi başına yemek yiyebiliyor. Zorlarsa belli bir miktar yürüyebiliyor. En azından konuşup derdini anlatabiliyor. Çok şükür ki morali çok iyi... Durumu kabullenmiş bir halde. Ölüm-den korkmadığı çok açık! Bizim kadar korkmadığı kesin. Ayrıca şirketimizin ku-ruluş yıldönümü yüzünden epeyce heyecanlı... Kuşadası'nda dü-zenlenecek hafta sonu eğlencelerine katılamayacak olsa da orada olacakmış gibi mutlu. Ataman ile gurur duyuyor."

Salih sessiz kalmıştı bir an. "Ağabeyin harika birisi zaten!" dedi yavaşça. "Hafta sonu beni de davet etti!" diye ekledi sonra. "Sanırım bizi bir araya getirmeye çalışıyor!"

"Sen ne dedin?" Genç kadın nefesini tutmuştu.

"Düşüneceğimi söyledim..."

Aydan'ın omuzları çöktü. Bir gecelik güzel bir sevişmeden sonra Salih'in ona karşı hemen yumuşamayacağı belliydi. Özel-likle Nilay'la ilgili gerçeği öğrendikten sonra daha da öfkelenmiş olmalıydı.

"Neden?" diye sordu zorlukla. İçindeki kadın yine de bir çıkış noktası arıyordu. "Düşünecek ne var ki? Güzel bir hafta sonu olacak!

"*Şu anda böyle bir buluşmaya hazır değilim Aydan!*" dedi genç adam. "*Nilay ile ilgili söylediklerinden sonra ... sana gerçekten kızgı-
nım ve orada ... istemeden kalbini kırabilirim!*"

Genç kadın yutkundu. Gözünün kenarından bir damla yaş süzül-
dü. Belki Salih ne dediğinin, sözlerinin karısı üzerinde nasıl bir
etki bıraktığının farkında değildi ama o son kelimeler, Aydan için
çok önemliydi. Tüm kızgınlığına rağmen hâlâ genç adam tarafın-
dan önemsendiğinin küçükçük bir ifadesiydi.

"Kınılmaya razıyım ben. Sen gel yeter. Ataman çok sevinir."

"*Bakalım...*" diye mırıldandı genç adam.

"DNA... raporuna baktın mı?" diye sordu yavaşça.

"*Hayır!*" dedi Salih kesin bir sesle.

"Neden?" diye sordu genç kadın. "Bana inanmıyorsan eğer ...
ona da mı inanmıyorsunuz?"

"*Hayır!*" dedi Salih yine aynı tonla. "*Benim rapora falan ihtiya-
cım yok.*"

"İnanmıyor musun?"

"*Anlatamadım galiba!*" dedi genç adam duru bir sakinlikle. "*Be-
nim rapora ihtiyacım yok çünkü sana inanıyorum. Sana inandığım için
kızgınlım zaten. Nilay'ın benim kızım olduğunu gizlemen kabul edile-
mez; fakat düşündükçe kendince birtakım sebeplerin olabileceğini kabul-
leniyorum. Buna rağmen içimdeki öfkenin soğumasının daha iyi olaca-
ğını düşünüyorum!*"

Aydan hafif bir nefes aldı. "Olsun!" dedi yalvarırcasına. "Sa-
lih! Lütfen gel! Lütfen gel... Bana ne kadar kızgın olursan ol, lüt-
fen sen de gel. Artık bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor. Bana kız-
mana, bağırıp çağırmana razıyım. Yeter ki gel!"

"*Bilmiyorum Aydan!..*" dedi genç adam. "*Kesin söz veremem. Ba-
ban hastaneden çıktığı için sanırım oraya da gelemeyeceğim. Artık aile-
nin önünde rol yapmaktan yoruldum. Hele bu durumda daha fazla çaba
harcamamız gerekirdi ki ... bu ikimiz için de çok yorucu olurdu. Geçmiş
olsun dileklerimi ilet ona.*"

"Peki!"

"Onun konuşabilecek bir durumda olduğu zaman sen beni arar mısın? Konuşmayı da istiyorum."

"Tamam." Hafif bir nefes aldı. "Seni sıkmak istemiyorum ama lütfen Kuşadası'nı ciddi olarak düşün. Bu tür etkinliklerde yalnız olmaktan yoruldum. Kocamın yanımda olmasını istiyorum. Herkesin bizi bir arada görmesini istiyorum. Belki Ataman bizi sevdiği kızla da tanıştırır. Böyle bir ihtimal var. Belki ... biraz da eğlenebiliriz."

"Bakalım!" dedi genç adam. Konuşmadan önce birkaç saniye düşünmüştü. "Söz vermiyorum..."

Aydan yine de heyecanlıydı. O konuşmadan sonra günler geçmek bilmemişti âdeti. Kaç yaşına gelmiş, çocuk sahibi olmuş kocaman bir kadındı! Kuşadası'nda düzenlenen etkinlik yaklaştıkça bir çocuk gibi heyecanlı olmasını kendisi bile anlayamıyordu. Galiba Salih'i sandığından da çok seviyordu. Babasının hasta olmasının üzüntüsünü bile bastırabilecek bir şekilde yüreği kıpır kıpırdı.

Kuşadası'na kızını götürmemeye karar vermişti. Etkinlik, İzmir çevresindeki şirket çalışanlarını ilgilendiren iki günlük bir şeydi. Çalışanlar için düşünülmüş bir çeşit ödüldü. Tüm masraflar da şirket tarafından karşılanacaktı. Kalabalık olacağı kesindi ve o haliyle pek çocuklara uygun olmayacaktı.

Sonunda hafta sonu gelmişti. Uçak İzmir'e indikten sonra Ataman'ın ayarlamış olduğu bir otomobil, Aydan'ı Kuşadası'ndaki büyük otele götürdü. Şehir merkezine yakın koylardan birindeydi. Her taraf yeşillikti. Otelin kendisi de çok büyük ve modern di. Şirket organizasyonu için hazır görünüyordu. Ataman'ı iki gündür görmemişti. Onun İzmir'de bir işi olduğunu öğrenmişti. Büyük ihtimalle Vildan isimli gizemli kızla buluşacaktı.

Vildan'ın kim olduğunu da sonunda keşfetmişti. İsmi zaten hiç yabancı gelmemişti. Bir süre önce İzmir'e yat yapımı için özel bir şirkete gitmişlerdi. Ağabeyi onu da götürmüştü. Aydan, tersane sahibinin Vildan isimli bir kızı olduğunu ve üniversitede hukuk okuduğunu hatırlıyordu. Tabii ki kendisi bu kızı çalışma ortamında

görememişti fakat ağabeyinin bu kızı bir şekilde bir yerde görmüş olduğu anlaşılıyordu. Belki de Ataman'ı evlerine yemeğe davet etmişlerdi. Nasıl tanışmış olurlarsa olsun, sevimli bir çapkın olan ağabeyinin bu kıza fena halde tutkun olduğunu hissetmişti.

Otele yerleştikten sonra bir süre dinlendi. Akşama doğru odasının kapısı çalındı.

"Kim o?" diye sordu kapıya gidip.

"Benim, Ataman." Kapıyı açtığı anda, genç adam gülümseyerek ona doğru uzandı. Pürüzsüz yanaklarından öptü. Sonra içeriye girip ıslıklı gri gözlerini etrafta gezdirdi. "Nasıl? Beğendin mi odanı?" diye sordu.

"Çok güzel. Teşekkür ederim!" dedi ona. "Biraz fazla büyük gerçi..."

Ataman anlamlı bir şekilde gülümsemişti. "Belki Salih de gelir. Otelde başka oda kalmadı. Mecburen aynı odada kalacaksınız. Kocan olduğuna göre ... sorun olmaz değil mi?"

Aydan ne diyeceğini bilemeden durdu bir an. Salih ile bir daha görüşmemiştir. Eğer ağabeyi onun gelebileceğini söylüyorsa, bir bildiği var demekti. Gülümsedi biraz utanarak.

"Ne sakıncası olacak!" dedi yavaşça.

"Doğru!" dedi genç adam da. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Hiç değilse gece yarları başka odaya taşınmak zorunda kalmazsın!"

Aydan bu sefer kıpkırmızı olmuştu. Gülümsemesi hafifçe donsa da ağabeyine ılık bir sesle çıkmaktan geri kalmadı. "Çok kötüsün!"

Ataman ona aldırmadan etrafına bakınmaya devam ediyordu. "Aklıma gelmişken!.." dedi sonra. "Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Evet, tabii!"

"Vildan da geldi!" dedi genç adam "Odasında dinleniyor şimdi. Maalesef bir kötülük yapıp, onu okuldan aldığım gibi doğruca buraya getirdim. Sürpriz yapmak istemişim. Yani bu geceki yemek daveti için üzerinde giyebileceği güzel bir kıyafeti yok. Fizikleriniz birbirine çok benziyor. Seninkilerden bir tanesini ödünç verir

misin yoksa gidip şehir merkezinden ben bir şeyler bulmaya mı çalışayım?"

"Veririm..." dedi genç kadın hemen. "Ben zaten ne olur ne olmaz diye fazladan iki tane kıyafet getirmiştim."

"Güzel. Vereceksin yani?"

"Tabii ki... Sorun değil. Kırmızı gece elbisesine ne dersin? Bana zaten biraz dar geliyor. Şimdi düşündüm de eteği de evli bir kadın için biraz kısa gibi! Önün bacakları güzeldir umarım?"

Ataman keyifli bir şekilde sırttı. "Fena güzel hem de!" dedi. "Teşekkür ederim!" İç çekti. "Beni tebrik de edebilirsin bu arada!" Gri gözleri sanki daha bir parlamıştı.

"Edeyim mi? Neden?" Sonra sebebini anladı. Genç adamın sevimli dudakları daha kıpırdamadan o gerçeği hissetmişti. "Dur bir dakika! Yoksa? Yoksa seninle evlenmeyi kabul etti mi?"

Ataman başını salladı. "Evet. Geçen haftadan beri ben de onun cevabını merak ediyordum doğrusu. Sonunda cevabı olumlu oldu."

"Anlamıştım... Demek geçen hafta o yüzden öyle dalgın ve gergindin..."

"Öyle miydim?" bir kaşı hafifçe kalkmıştı.

"Evet."

"Sanırım ilk tanışmamız onun üzerinde olumlu olmadığı içindir." Gülümsemeye çalıştı. "Küçük bir sıkıntı yaşadık. Beni Turgut isminde farklı bir kişilik olarak algılamış. Hâlâ o etkiyi düzeltmeye çalışıyorum ama öyle inatçı ki bana hâlâ Turgut diyor."

"O da senin adın! Sana çok da yakışıyor. Teklifini kabul ettiğine göre bence o nahoş karşılaşma çoktan hoş bir karşılaşmaya dönüşmüş." Muzipçe gülümsüyordu. Ağabeyinin elini içtenlikle tuttu. "Gerçekten çok sevindim. Allah devamını getirsin inşallah. Annem ve babamın bundan haberi var mı?"

"Evet..." dedi genç adam. "Az önce arayıp haber verdim. Babama her türlü moral lazım biliyorsun."

"Eminim çok sevinmiştir!"

"Benimle telefonda konuşabildiğine göre öyle olmalı..."

Ataman'ın mutlu olduğu da belliydi. Ona dolabından çıkardığı gece elbisesini verdiğinde, genç adamın yüzünde hâlâ güzel bir gülümseme vardı. Gerçi o her zaman böyle keyifli bir adamdı ama bu sefer bariz bir şekilde mutluydu.

Ataman gittikten sonra aklına yeniden Salih düştü. Acaba gelecek miydi? Bu kocaman otelde aynı odada kalma olayını Ataman'ın özellikle ayarladığına emindi. Kardeşine olan sevgisi daha da artmıştı. Ancak Salih'in bu tuzağı fark etmemesi imkânsızdı. Öfkeli olduğu için daha da öfkelenebilir miydi? Bunun bir oyun olduğunu düşünebilir miydi?

Artık akşam olmuştu. Saat epeyce ilerlemişti. Güzelce hazırlandı. Kendisini daha uzun, daha ince gösteren gece mavisi kıyafetini giydi üzerine. Ağdalı takılar takmayı çok sevmezdi. Sade gerdanlığı ince boynunu meydana çıkarmıştı. Şirketin hissedarlarından birisi olarak herkesin gözü önünde olacaktı. O yüzden görünümüne ekstra dikkat etmişti. Parfümünü de sıktıktan sonra aynada kendisine son bir kere baktı. Hazırdı. Karşısında güzel, esmer bir anne, âşık olduğu gözlerinden belli olan bir kadın vardı. Eliyle dalgalı saçlarını geriye itirdi. Daha ayrıralı bir hafta olmuştu ama kocasını inanılmaz özlemişti.

Neyse ki bazı konularda şans kendisinden yanaydı. Kocasının tatil köyünden ayrıldığı gün âdet geçirmişti. Belki de yaşadığı strestendi. Bu sabah da kesin olarak iyileşmişti. Salih'e karşı kullanabileceği önemli bir silahı geri kazanmıştı. Düşündüklerinin hainlik ve hatta sinsilik olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Kocasını için hâlâ çekici bir vücudu olduğunu hissetmişti.

Bahçeye indi. Bir görevli onu aşağıda karşılamış ve şirket için ayrılan özel kısıma götürmüştü. Yeşillikler içinde pek çok masa kurulmuştu. Masalardan pek çoğu da tamamen dolmuştu. Bütün personel Kuşadası'ndaki bu güzel buluşmaya gelmiş gibiydi. Gerçekten de renkli ve hayat dolu bir görünüm vardı.

Ağabeyi onu oturduğu yerden ayağa kalkarak saygıyla karşıladı. Üzerinde siyah bir kumaş pantolon ile siyah bir gömlek vardı. Spor giyinişine rağmen, inanılmaz dikkat çekiciydi. Genç kadın bir

korsan kadar gösterişli olan kardeşi ile gurur duydu. Neyse ki hayatındaki tüm erkekler, görünümleriyle, kişilikleriyle parmak ısır-tacak kadar şahane insanlardı. Ah gençlik aptallığı! Nasıl olmuştu da Mert gibi bir karakteri sevdiğini zannetmişti?

Kardeşinin yanağını öperek ona olan sevgisini herkese açıkça gösterdi. Upuzun masa boyunca, şirketin üst düzey yöneticileri ve aileleri yerleşmişti. Birçoğunu tanıyordu. Kendisine yakın oturan kişi ise şirketin Ceo'su Sinan Bey'di. Yeni tanıştırıldığı birkaç kişiyi de selamladıktan sonra gözleri etrafında gezindi merakla. Onun sandalyesini tutarak oturmasına yardımcı olan Ataman gülümsedi.

"Eğer kocanı arıyorsan, biraz gecikecek tatlım ama mutlaka gelecek!" dedi keyifli bir tonla. "Yok eğer Vildan'ı arıyorsan, o da birkaç dakikaya kadar gelir. Yanından ayrıldığımda hazırlanıyordu."

"Elbiseyi beğendi mi?"

"Onu hazırlıksız buraya getirdiğim için bana biraz kızgın ve biraz da stresli. Buraya kot pantolon ve bluzla gelirse hiç şaşımam fakat olsun! O öyle bile giyinse, balonun en güzel kızlarından birisi olacaktır. Tıpkı senin gibi..."

Aydan gülümsedi. "Sana, âşık olmak yakışıyor. Sonunda böyle mutluluğu yakaladığın için çok seviniyorum!"

Ataman'ın gözleri belli belirsiz bulutlandı ama bir şey demedi. Vildan ile ilgili henüz çözmeleri gereken sorunları olduğunu kardeşine söyleyip onu üzme gereği yoktu.

"Teşekkürler. Umarım hepimiz sonunda mutluluğu yakalarız. İşin aslı kendimden önce sizin mutluluğu yakalamanızı çok isterim. Bunu hak ediyorsunuz. İnşallah Salih ile aranızda başlayan düzelme belirtileri en kısa zamanda annem ve babamı memnun edecek başka bir olaya dönüşür."

Aydan'ın cevap vermesine vakit kalmadan, genç adamın gözleri başka bir noktaya çevrilmişti. Ataman'ın baktığı yöne bakınca, kardeşinin neden bir kadın için böylesine heyecan duyduğunu anladı; anlamamak mümkün değildi ki. İleriden genç bir kız yavaş yavaş yaklaşıyordu. Ona yol gösteren görevliye teşekkür ettikten sonra o da bakışlarını Ataman'a kilitlemişti.

Ataman ayağa kalktı. Bahçedeki herkes gibi Aydan da gelen kırmızılı kızın güzelliğine hayran kalmıştı. Üzerindeki kırmızı elbiseyi neredeyse tanıyamayacaktı. Kendi kıyafeti olmasına rağmen, bu esmer güzeline inanılmaz yakışmış, inanılmaz dikkat çekici olmuştu. Upuzun beyaz bacakları, narin beyaz omuzları, incecik beli ve dik göğüsleri ile pek çok erkeğin canını acıtacak kadar güzeldi. Simsiyah saçlarını ensesinde şık bir şekilde topuz yapmıştı. Böylece gencecik, ince boynu da göz alıcı bir biçimde meydana çıkmıştı.

Aydan da ayağa kalktı. Kardeşinin herkesin içinde onu yanı-ğından öpmesi, Vildan'ın bulunduğu konumun diğer erkeklerle açıkça ilan edilmesinden başka bir şey değildi. O Turgut Ataman Çeliker'in sevgilisi, nişanlısı, müstakbel eşiydi... Hiçbir erkek, bu kırmızılı cazip genç kıza yan gözle bile bakamazdı artık!

Aydan gülümsedi. Kardeşi gerçekten de çok doğru bir seçim yapmıştı. Sebebinin bilmiyordu ama bu ateş gibi yakan genç kıza yüreğinden gelen bir sıcaklık hissedivermişti hemen.

"Sizi tanıştırayım!" dedi Ataman. O da sevimli bir şekilde gülümsüyordu. Kız kardeşi ile Vildan'ın ilk tanışma anından dolayı biraz endişeliydi aslında. Ya birbirlerinden hoşlanmazlarsa? "Aydan!" dedi kardeşine. "Bu güzel kadın, benim sözlüm, Vildan! Yusuf Bey'in kızı, biliyorsun!"

Aydan sıcak gülümsedi. "Evet, biliyorum ama tanışmak nasip olmamıştı!" Vildan sanki biraz çekinikçe duruyordu.

"Vildan, bu da benim kız kardeşim Aydan... Kendisine senden çok bahsettim."

Vildan biraz utangaçça gülümsedi. Sanki Ataman'ın kardeşi ile tanışmayı beklemiyor gibiydi. El tutuşup yanaklardan öpüştiler. "Ben..." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi genç kız. Sonra elbiseyi öne sürdü. "Elbise için çok teşekkürler." dedi Aydan'a.

"Sana benden çok yakışmış!" dedi Aydan samimi bir sesle. "Turgut çok güzel olduğunu söylemişti ama bence az bile söylemiş!"

"Sen de çok güzelsin!" dedi Vildan da. O da sizli bizli konuşmaya gerek görmeden tatlı bir samimilikle devam etmişti.

"Gerçekten..." diye de ekledi. Bakışları Aydan'ın üzerinde gezinmiş ve onu güzel bulduğunu açıkça belli etmişti.

Yemek sakın bir ortamda geçti. Arka planda çalan müzik eşliğinde nefis ve çeşitli yiyecekler servis yapıldı. İlk gece olarak hareketli bir parti düzenlenmemiştir. Yoldan yeni gelen yorgun şirket personelleri düşünülmüştü. Asıl eğlence yarın gece için tertip edilmişti. Genelde konuşmayla, bol gülüşmelerle geçen bir yemek olmuştu. Aydan dikkatini konuşmalara vermekte zorlanıyordu. Zaman geçtikçe kalp atışları hızlanıyordu. Nerede kalmıştı bu adam? Acaba daha ne kadar geç gelecekti? Belki de hiç gelmeyecekti.

Vildan'm da kendi yaşıtı kızlardan farklı olarak daha ağır olması, az konuşması ve gereksiz kahkahalar atmaması hoşuna gitmişti. O güzel gözlerde arada bir Ataman'a atılan kısa bakışlar vardı ki buna kıskançlık mı dese, delice bir sevgi mi dese karar veremiyordu. Gerçekten de gecenin en yakışıklı adamı olan Ataman pek çok genç kadının göz hapsindeydi. Vildan'ın varlığına rağmen bile...

Gece ilerlerken, Ataman onun kulağına fısıldadı. "Biz birazdan Kuşadası merkezine gitmeyi düşünüyoruz, değişiklik olsun diye. Biraz gezer bir yerde otururuz. Millet eğlenmesine devam etsin. Sen de bizimle gelir misin?"

"Hayır, istemem!" dedi Aydan. "Siz gidin. İkiniz birlikte vakit geçirin."

"Emin misin? Salih geç gelebilir ama?"

"Olsun. Ben onu beklemeyi tercih ederim. Dinleneceğim hem. Elime içeceğimi alıp deniz kenarına çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Peki..."

Kimse patronlarının biraz erken kalkmasını dikkate almamıştı. İki gencin birlikte yalnız kalmak istemesi doğal karşılanmıştı. Onların gitmesinin ardından Aydan bir süre daha oturdu; hatta yemeğin ortasında başlayan orkestranın teşvik edici müziği eşliğinde dans edenleri gülümseyerek seyretti. Sonlara doğru ise Şirketin Ceo'su Sinan Bey ile bir dans bile etti. Adam oldukça uzun ve zayıf birisiydi.

"Eşiniz de gelecek mi acaba?" diye sormuştu adam. Dansa başlayalı henüz bir iki dakika olmuştu.

"Sanırım..." dedi Aydan. Gelmeyecekse bile bunu adama belli etmek istememişti. "Siz onu tanıyor musunuz?"

"Evet, şahsen tanışmıştık. Son üç yıldır onun Kemer'deki tatil köyünde kalıyoruz. Çok güzel bir yere sahip."

"Evet, gerçekten öyle!"

"Sahip olduğu yer bu sene yılın tatil köyü seçilmiş. Tamamen hak ediyor. Kocanızın içindeki enerji ve mütevazılık, yaptığı işe de yansıyor. Personeli tarafından çok seviliyor. Çevresinde oluşturmuş olduğu ekip onun için canla başla her şeyi yapıyor."

"Ben de fark ettim."

"Personelden herkesin ailesi ile birebir ilgilendiğini ve yardım ettiğini birinci ağızlardan öğrendim. Pek belli etmiyor ama biraz da yumuşak kalpli galiba. Bence harika bir eşiniz var."

Aydan da içtenlikle gülümsedi. "Evet, öyledir gerçekten. Ben de onun yardımseverliği, iyi niyeti konusunda size katılıyorum."

"... ve cömert..."

"... ve cömert!" diye onayladı Aydan.

"Gerçekten cömert birisi!" diye ısrarla diretti adam. "Kim yarım milyon doları bir yardım vakfına gözünü kırpmadan bağışlar ki?"

Aydan gülümsemeye devam ediyordu. Sonra adamın sözleri tane tane aklına dank etti. Şaşkın bakışlarla dans etmeyi bıraktı. "Ha... hangi yarım milyon doları?" diye sordu neredeyse kekeleyerek.

"Salih Bey'in bağışladığı yarım milyon dolarlık çekten bahsediyorum tabii!" dedi adam onun şaşkınlığına dikkat etmeden. "Geçen senelerde bir aile toplantımız vardı. Bir düğün için Ankara'da bir araya gelmiştik. İki sene öncesiydi sanırım. Orada eşimin kardeşi de yaşar. Bir vakıfta üst düzey yöneticidir kendisi. Adı Dilek... Dilek ile konuşurken her nasılsa sizin mevzuunuz da geçti. Sanırım eşim sizi çok kıskanıyor. Yani kötü manada değil. İmreniyor diyelim. Hem kocanızın hem de babanız ve ağabeyinizin böyle dikkat çekici olması çok hoşuna gidiyor. Fırsat buldukça sizlerden övgüyle bahseder."

Aydan hâlâ bir şey anlamadan adamın yüzüne bakıyordu.

"Neyse, Dilek, kocanızın adını hemen hatırladı. Vakfa bu kadar büyük miktarda yardım yapan sayılı insan vardır tahmin edersiniz."

"Salih mi bağışlamış?" diye sordu ağır ağır. Yeniden dans etmeye başlamışlardı.

"Evet! Haberiniz yok mu? Sanırım beş veya altı sene önce olmuş bu olay! Siz o sıralarda evli değil miydiniz? Nilay kızıma bakarsak öyle olmalısınız!"

"Ben..." Yutkundü Aydan. "Hayal meyal ... hatırlıyorum öyle bir şey!" diye yalan attı.

Adam güldü. "Size ve ailenize bayılıyorum gerçekten. Paranın bozamadığı harika bir ailesiniz. Bir gün Salih Bey'e o parayı nasıl olup da bağışladığını sordum. Gerçekten de insanın eli titrer ama o, paranın çok önemli bir amaç için kazanıldığını ve yine önemli bir amaç için harcandığını söyledi." Bir an kaşlarını çatı adam hatırlamak ister gibi. "Evet, sanırım aynen böyle bir şeydi!"

Aydan yine dans etmeyi bırakmıştı. Gözlerinin içi dolmuştu. *Ah Salih!*

"Çok önemli bir amaç için mi dedi?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Evet! Paradan daha değerli bir şeye sahip olduğunu söylemişti."

Aydan ne diyeceğini bilemiyordu. "Bu... Bunu ne zaman söyledi?"

Adam bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Tam olarak iki sene önce..."

"İki sene önce biz ... biz ..." diye başladı Aydan. Adam yavaşça başını salladı. Babacan bir tavırla gülümsemeye devam ediyordu.

"Evet, biliyorum. Siz o zaman ayrı yaşıyordunuz!"

Genç kadın dudaklarını ısırды. Nemli gözleri çocuksu bir şekilde kırpışmıştı. "Sinan Bey!" dedi yavaşça.

"Aydan Hanım!.." dedi adam da ağır ağır. "Ben artık bu sırla daha fazla yaşayamam. Dilek'ten böyle bir bağışın olduğunu, kocanızın onur konuğu olarak çağrıldığı törene bile gitmek istemediğini duyduğumda tabii ki çok şaşırdım ama yine de o an bunu hiç önemsememiştim. Sonradan sizin ikinizin pek bir araya

gelemediğinizi fark ettim. Bir yaz sırf bunun için geniş bir araştırma yaptım. Kocanızın tatil köyünde fazladan bir hafta daha kaldım. Sonunda ayrı yaşadığınıza ve aranızda bir sorun olduğuna kanaat getirdim. Ancak kocanızdan sizin hakkınızda tek bir kötü söz bile duymadım. Hâlbuki sizden şikâyet edebilmesi için Nazi yöntemleri kullanarak bir sürü fırsat verdim ona."

Genç kadın dikkatle adamı dinliyordu. Sinan Bey başını eğdi. "İki sene boyunca bunu sır olarak sakladım çünkü kocanız bundan bahsetmemi asla istemedi. Söz verdirdi. Bu paranın ikiniz arasında küçük bir sorun yaratabileceğini söyledi. O yüzden ben de kendime sakladım."

Genç kadın yavaşça sordu. "Şimdi ... niye söylüyorsunuz?"

"Hiç!" dedi adam omuzlarını silkerken. "Bilin istedim. Çekin ait olduğu hesabı bile iyi hatırlıyordu Dilek. Sizin adınıza olduğunu öğrendim tabii ve aranızdaki sorunun belki bu para olabileceği aklıma geldi." Gözleri kısıldı anlayışla. "Eğer sorun bu ise ... kocanız bu parayı kendisine harcamadı. Bunu bilmeniz gerekiyordu!"

Aydan usulca fısıldadı. "Hayır! Sorun o çek değildi. Sorun para olsaydı keşke!" dedi ağır ağır. Sonra içi dolmuş ışıltılı gözlerle adama teşekkür etti. "Çok... Çok sağ olun! Çok teşekkür ederim. Bana kocamın ne kadar mükemmel bir adam olduğunu bir kere de siz ispat ettiniz!"

Sinan Bey gülümsedi.

Aydan duyduklarına inanmayabilirdi belki! Nedense hiç de şaşırtıcı gelmemişti. Ne Sinan Bey'in bu olaya ilgisi ne söyledikleri, ne de Salih'in parayı bir yere bağışlaması şaşırtıcı değildi. Demek böyle olmuştu ha? Yıllar önce bu parayı kendisi için harcadığını zannetmişti. Harcamış olsa bile önemli değildi çünkü bu para onun hakkıydı; fakat demek adam o parayı harcamamış, bir yarıdım vakfına bağışlamıştı?

Hem de ne diyerek?

"Çok önemli bir amaç için kazanıldı!" diyerek!

Neydi o önemli amaç?

Aydan mutlulukla gülümsedi. Acaba? Acaba Salih hâlâ onu seviyor olabilir miydi? Acaba o önemli amaç Aydan'ın kendisi olabilir miydi? Bunu iki sene önce söylemiş olması başka neyi ifade ederdi ki?

Müzik bir an için susmuştu. Sonra çok güzel, çok romantik bir şarkı daha çalmaya başladı.

Bryan Adams'tan;

"Everything I do, I do for you"

"Her şeyi yaparım, senin için yaparım."

Sözleri aklında ve ruhunda gezinip duruyordu...

Gözlerimin içine bak, göreceksin

Benim için ne ifade ettiğini

Kalbini araştır, ruhunu araştır

Ve beni bulduğunda orada,

Daha fazla aramayacaksın

Bana bunun denemeye değer olmadığını söyleme

Bana bunun ölmeye değer olmadığını söyleyemezsin

Biliyorsun ki bu doğru

Her şeyi yaparım, senin için yaparım

Kalbimin içine bak, bulacaksın

Orada saklayacak bir şey olmadığını

Beni olduğum gibi al, hayatımı al

Hepsini verirdim, feda ederdim...

Şarkı böyle devam ederken, Aydan çok içlenmişti. Sözleri tam da Salih'in yaptıklarını anlatıyordu! Ah Salih! Ah biricik aşkı! Ah eğilmez, ah gizemli, sırlı adam... Ah hayallerinin kahramanı! Ah onun için her şeyi yapabilecek fedakâr âşık!

O anda, onu böyle içtenlikle yanında hissetmeye ihtiyacı olduğu o anda, arkalarından kalm, pürüzsüz bir ses duyuldu.

"Sinan Bey! Bölmek istemem ama ... izin verirseniz ... bu güzel şarkı eşliğinde karımla ben dans edebilir miyim?"

Bu kadar olamazdı!.. Aydan kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığını fark etti. Kulakları uğulduyordu. Tek sorumlusu

müzik olamazdı. Dans etmeyi bıraktı ikisi de. Genç kadının bakışları arkasına doğru döndü.

Hayır! Doğruydu! Gerçekten de oydu. Bu uzun ve yakışıklı adam, Salih'ten başkası değildi. Bej rengi bir gömlek ile biraz daha koyu tonlarda pantolon giymişti. Yandan düzgünce taramış olduğu gür saçları hafifçe alınına dökülmüştü. Tebessüm eden yüzüyle Sinan Bey'e bakıyordu.

Adam da gülümsedi. Aydan'dan ayrıldı hemen. "Elbette!" dedi çabucak. Genç kadını nazik bir hareketle ona doğru yönlendirmişti. "Eşiniz sizindir efendim!"

Aydan bu düşünceli, iyi adama, "Teşekkür ederim!" dedi yavaşça. Adam ona neden teşekkür ettiğini anlamış olmalıydı.

Kocasının güçlü kollarına sığındığında, kendisini âdeta evinde gibi hissetmişti. Şimdi tüm vücudunu güven duygusu sarmıştı. Salih'ten başka bir erkeğe ait olamazdı. Ne kadar yıl geçerse geçsin, hayatının tek erkeği o olacaktı.

Bir süre sessizce güzel müziğin eşliğinde dans ettiler. Konuşmadan, sadece birbirlerinin varlıklarıyla yeterli bir halde dans ediyorlardı. Kendilerini süzen gözlerin farkında değil gibiydiler. Belki de umursamıyorlardı.

Bir süre sonra, "Geciktin!" dedi Aydan yavaşça.

Salih başını eğmişti. Dudakları karısının şakağına çok yakındı. "Öyle mi?" diye sordu kulağına doğru. "Geleceğimi biliyor muydun?"

"Umuyordum. Ataman geleceğini söyledi ama ... emin değildim tabii!"

"Son ana kadar gelmek niyetinde değildim!" Genç adamın sesi eskisi gibi sert değildi. Karısını biraz daha çekti kendisine. "Bu şarkıyı çok severim!"

"Biliyorum!" diye fısıldadı Aydan. O da çok severdi. Burnunda genç adamın erkeksi kokusu dolanıp duruyordu. Göğüslerinin arada sırada ona temas etmesi de çok güzeldi. "Peki niye geldin?"

"Gelmese miydin?" diye karşı soru sordu genç adam. "İstemiyor muydun gelmemi?"

Aydan iç çekti. "Saçmalama! İstemeseydim bu saate kadar burada gelmeni bekler miydin?"

"Beni mi bekliyordun?"

"Tabii ki! Ataman ve Vildan Kuşadası'na dolaşmaya çıktılar. Epey oldu ama ben gitmek istemedim. Seni bekleyeceğimi söyledim!"

"Neden?"

"Bekledim işte!" Gözlerini onun koyu lacivert gözlerine çevirdi. "Sen niye geldin peki?"

Genç adam ne diyeceği konusunda kararsız gibiydi. Sonra dudakları kıpırdandı. "Ataman bana nişanlanacağını söyledi. Bu hafta başı Vildan'ı istemeye gitmenin iyi olacağını da söyledi!"

"İstemek mi? Vildan'ı mı?"

Genç adam başını salladı. "Eski usul... Ailesinden! Tıpkı bizimkisi gibi!"

"Anladım!" dedi genç kadın.

"Babanız hasta olduğu için bu görevin bana ve sana ait olduğunu söyledi."

Genç kadının kaşları kalktı. "Biz mi isteyeceğiz Vildan'ı anne babasından?"

"Evet, öyle görünüyor!"

Aydan biraz hayal kırıklığı yaşıyordu. Çekinerek sordu. "Sen de bunun için mi geldin?"

Salih sesiz kaldı bir süre. Sonra yavaşça onayladı. "Evet! Bunun için geldim sayılır!"

Aydan üzgünce başını eğdi. Tüm cesareti yok olmuştu. Kocasını yeniden geri kazanabilmek için, onu yeniden elde edebilmek için her şeyi yapabilirdi ama Salih'in bu uzak, katı tavrı tüm kararlılığını baltalıyordu. Onun sevgisini yeniden kazanamayacağını düşünmek çok can acıtıcıydı.

Derin bir nefes aldı. Olsun! Geri dönmek yoktu. Mücadeleye devam edecekti. Salih mücadeleye değecek bir erkekti. Üstelik karşısında mücadele etmesini gerektirecek bir kadın da yoktu; avantajı çoktu. Onun karısıydı. Onun çocuğunun annesiydi. Vücudunu

hâlâ çekici bulduğu kadındı. Çirkin de değildi! Bunca yıl, her şeye rağmen boşanmayı düşünmeyen bir adam olması ise ayrı bir fırsattı.

"Buraya ... senin için gelmemi mi isterdin?" diye sordu Salih dikkatli bakışlarla.

32. BÖLÜM

Müzik susmuştu. Aydan gözlerini ona dikti. Dans etmeyi bırakmışlardı. Genç kadının gri benekli gözleri titriyordu usul usul. Bahçe lambaları kısa bir ara için tamamen açılınca, çevrelerinin loşluğu birden ortadan kalktı.

Aydan bu aydınlık ortamda üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak gülümsedi. "Önemli değil!" dedi yavaşça. "Önemli olan buraya gelmiş olman!"

"Evet!" dedi genç adam biraz acımasızca. "Kocanın yanında olmasını istiyordun. Herkesin bizi bir arada görmesini istiyordun. Bu isteğin de gerçekleşti işte."

"Teşekkür ederim!"

"Niye mutlu değilsin peki?"

Aydan yine gülümsemeye çalıştı. "Hayır! Mutluyum gerçekten. Gururumu kurtardığın için teşekkür ederim sana! Sen her zaman benim kahramanım oldun!"

"Kahraman ha?" Genç adam gülümsedi. Biraz kenara çekilerek onu pistin dışına doğru yönlendirdi. "Dolaşalım mı biraz? Hava çok güzel..."

Birlikte ağaçların arasından geçip gürültüden ve ışıktan biraz uzaklaştılar. Deniz hemen önlerindeydi. Kıyı boyunca devam eden uzun bir yürüme yolu vardı. Sağlı sollu ağaçların arasındaki bu yoldan yürüyüş yapmaya başladılar. Sol taraflarında ise dalgaların dinlendirici sesleri geliyordu. Bazı çiftler ise kuytulardaki gölgelere çekilerek yalnızlıklarının tadını çıkarıyorlardı.

"Eşyalarını ne yaptın?" diye sordu ona.

Genç adam alaycı bir tavırla dudak büktü. "Koca otelde tek bir boş oda yokmuş. Ataman senin odanda kalacağını söylemiş resepsiyona. Eşyalarım odana çıkarıldı. Senin için sorun olur mu?"

"Olmaz tabii! Senin için olur mu?"

Salih içtenlikle güldü. "Benim için niye sorun olsun? Otelin en güzel kadını ile yatacağım. Tabii sen bana kanepayı göstermezsen!"

Aydan da gülümsedi. "Saçmalama! Tabii ki benimle yatacağsın. Ben öyle olacağını biliyordum zaten."

"Öyle mi?"

"Tabii. Hem biliyorsun ki senin kollarında uyumayı hep sevdim. Sen de benim çıplak göğüslerimde yatmayı seversin."

"Evet..." diye isteksizce itiraf etti Salih. Onu süzdü bir an. "Ancak, son defasında göğüslerine yattığımda, uyumaktan başka şeyler de yaptım sana!" dedi yavaşça.

"Şikâyetçi oldum mu?"

"Bu konuda hakkını yiyemem! İlk evlendiğimizde bile bana haklarımı uysalca kullandırın." dedi genç adam. "Üstelik Mert'i deli gibi seviyordun."

"Sadece hakkın diye mi izin verdim sanıyorsun?"

"İlk gecemizde öyle demiştin."

"Hayır! İlk gecemin unutulmaz olmasını istediğimi söylemiştim. Kocamla ilk gecemizin özel olması gerektiğini söylemiştim. Öyle de oldu. Çok utanmazcaydı ama ..." Sustu bir an. İlk gecisini hâlâ çok iyi hatırlıyordu. "... ama çok güzeldi. İyi ki o konuda ısrar etmişim. Öyle davranmasaydım, belki Nilay'a hamile kalamayacaktım. O Allah'ın bize bir mucizesi..."

Salih onun güzel yüzünü, ışıldayan gözlerini süzüyordu. Aydan'ın söylediklerinde içten olduğu çok belliydi.

"Sana hâlâ kızgınım aslında..." dedi yavaşça. Gözleri kısıktı. "Nilay'ı gizlemenin kabullenmek çok zor!"

Genç kadın üzgünce bir nefes aldı. "Biliyorum. Özür dilerim. İsteyerek... İsteyerek olmadı. Başlarda, Mert'le olan o kavgadan önce söyleyip söylememe konusunda kararsızdım. Hem söylemek istiyordum hem de istemiyordum. Beni ... senin hakkında korkutan biri oldu. Senin benimle param için evlendiğini ve bu çocuğu bilersen ... bir daha hayatımdan çıkmak istemeyebileceğini, zenginliğimden faydalanmayı planlayacağını falan söyledi."

Genç adam sessizce duruyordu. "Mantıklı!" dedi sonra. "Seninle paran için evlendim..."

"Hayır! Hayır Salih! Lütfen böyle söyleme!"

"Neden? Sen de öyle olduğunu bilmiyor musun ki? Bana para önerdin ve bunun için evlendik! Hem sen de öyle düşünmeseydin, seni dolduran kişiye inanmazdın. Kimdi o? Melike mi?"

"Evet..." diye fısıldadı genç kadın. "O benim en yakın arkadaşım. Onan inanmam çok normaldi."

"Sanırım..." dedi genç adam tatsız bir sesle.

"Param için evlenmiş olsan bile ... ben buna hiç kızmadım ki!" diye açıklamaya çalıştı genç kadın. "Benimle evlenmeye, yardım etmeye karar vermen bile benim için olağanüstü bir iyilikti. Yeri doldurulamayacak bir kahramanlık! O parayı sonuna kadar hak etmiştin! Bense yine de... Yine de korktum işte. Seni çok iyi tanıyordum. Ben ... çok gençtim!" Son cümlesi pişmanlıklarla doluydu.

"Üstelik de âşıktın!" dedi Salih. Sesi kuruydu. "Seni anlıyorum. Açıklamana gerek yok!"

"Ben âşık olduğumu sanıyordum. Ona bağlılığım için beni suçlayamazsın. İlk kez yaşadığım şeylerdi. Onu hemen unutamayacağım çok normaldi!"

"Seni suçlamıyorum!"

"Fakat o zaman bile ... onu hiç istemedim! Senin düşündüğün gibi, onunla bir araya gelme ümidi hiç taşımadım. Seninle evlendiğim anda ... onunla işim bitmişti. Sanırım mantığımdan önce kalbim kabullenmişti bunu. Benim için hayatımdaki tek erkek sendin."

Genç adam gözlerini denize çevirmişti. Ciddi ve mutsuz bir yüzü vardı. Aydan onun kolay ikna olmayacağını anlamıştı. Son bir silahı vardı ama onu hemen kullanmayacaktı. Gerçekten de son silahıydı o. Çaresi kalmazsa, onu sevdiğini açıkça söyleyecekti. Onun da söylemesini veya onun zamanla kendisini sevmesini beklemeyecekti.

"Sen Ankara'ya geldiğin akşam ... gerçekten de yanımda kimse yoktu. Kapıyı açtığımda seni bekliyordum aslında. Mert'in geleceğini biliyordum. Melike'den bazı şeyleri öğrenmiş ve doğruca

bana gelmiş. Çok şaşırdım önce ama yemin ederim onunla birlikte olmadım. Eve bile girmedim. Hayatımda seviştiğim tek erkek sensin! En azından isteyerek seviştiğim tek erkeksin! En azından bana gerçekten sahip olan tek erkeksin!”

Genç adam sorgulayan ve kıskançlıkla süslü bakışlarını ona çevirmişti. “Onunla hiç sevişmediniz mi?” diye inanmaya hazır bir sesle sordu.

“Asla! Yemin ederim. O akşamki olay sadece kötü bir rastlantıydı. Bana sarılınca sesimi çıkarmadım çünkü hâlâ onu sevdiğimi sanıyordum. Onun sarılmasından ne kadar etkileneceğimi de merak ediyordum çünkü sen bana her sarılışında içim ürperiyordu; yani sorun sende mi, bende mi yoksa Mert’te mi acaba diye uzun zamandır düşünüp duruyordum. Sen gelmemiş olsaydın veya birkaç saniye sonra gelmiş olsaydın zaten ben onun kollarından kurtulacaktım. Sen bana inanmayınca ve ... ve o kavga olunca ... çok aptalca davrandım. Bunu kabul ediyorum fakat korkmuştum. Mert tam bir sersemdi. Sense bana güvenmediğin için ondan daha da sersemdin! O yüzden kırlıdım ve sana kızdım.”

Salih ona doğru yaklaştı iyice. Şimdi yüz yüze duruyorlardı. “Sersemdim değil mi?” diye sordu ağır ağır.

“Fazlasıyla... Haklı gibi görünsen de bana inanmanı isterdim. Kocam dediğim kişinin bana daha çok güvenmesini beklerdim.”

“Sana hep güvendim!” dedi Salih. “Mert özel bir durumdu. Telefonunda onun adını *aşkım* diye kaydetmiştin. Onun adı geçince heyecanlanıyordun. Onu koruyordun. Bir gün onun çıkıp çocuğunu isteyeceğini, seni isteyeceğini ve senin de onu tercih edeceğini biliyordum. Bu konuda seni özgür de bırakmıştım. Sadece bana söylemen yeterliydi!”

“Öyle bir şey olsaydı söylerdim kuşkusuz! O beni ve dolayısıyla bilmediği çocuğu reddettiği anda, beni o yaşta bir başıma bıraktığı anda, aslında onu sevmekten vazgeçmiştim. Aslında hayatımda artık sevebileceğim başka bir şey vardı.”

“Sevgini çocuğuna yönlendirmen çok normal!” dedi genç adam onun neyi kastettiğini anlamadan. Bahsettiği kişinin kendisi

olduğunu bilemezdi. "O bebeği kaybetmiş olmana gerçekten üzül-
düm! Onun için çok fedakârlık yapmıştın."

Aydan iç çekti. *Of! Bu adam!*

"Gerçekten de bazen çok aptal oluyorsun!" dedi azıcık kız-
gınca. Neden bu adam konu Aydan olunca bu kadar kör oluyordu?

"Neden?"

"Anlamadın daha değil mi?" diye çaresizce mırıldandı Aydan.
Genç adamın kaşları çatılmıştı. "Doğrusu anlamadım!"

"Peki, sence neden boşanmak istemedim hiç? Seninle boşanıp
Mert ile evlenebilirdim. Seninle evlendikten sonra gelip bunu ben-
den birkaç kere istedi çünkü!"

Salih düşünür gibiydi. Gözleri karısının güzel yüzünde, bir şey-
ler anlatmaya çalışan gözlerinde gezindi. Onun çekici kokusu bur-
nunun içeriye doldukça nasıl mantıklı düşünebilirdi ki?

"Bilemem!" dedi sıkıntılı bir şekilde. "Ailene ve çevrene karşı
açıklayamayacağını, utanmak istemediğini söylemiştin sanırım."

"Belki de daha mantıklı bir sebebi vardır?"

"Benimle oynama Aydan!" Salih'in sesi sabırsızdı. "Belki de
Nilay benim çocuğum olduğu için! Nereden bileyim ben! Anlattı-
ğın hikâye çok inanılmaz ama sana inanıyorum işte! Nilay'ın be-
nim kızım olduğunu kabul ediyorum. Senin böyle bir mucizeyi
yaşaman şaşırtıcı olsa da imkânsız değil sanırım."

"Tülin Hanım'a sordun mu?"

"Hayır!"

"Yine de bana inanıyorsun?"

Genç adam daha fazla dayanamadı. Elleri uzandı. Onu ince-
cik belinden yakaladı. Aydan da masumca ona sokulmuştu. "Sana
inanıyorum tabii!" dedi genç adam. "Sen benim inandığım pek çok
şeyi temsil ediyorsun!"

Sesindeki gizemi anlamamıştı Aydan. Kendisini savunma tela-
şındaydı. "Bunu Melike'ye de sorabilirsin! O da gerçeği biliyordu.
Düşük yaptığımda o da yanımdaydı!" dedi Aydan kendisini haklı
çıkarmak için. Elleri güçlü kollara dokundu. Dudakları ise farkında

olmadığı hevesle ona doğru kalkmıştı. Ona böyle yakın olmak çok güzeldi. Kalp atışları hızlanmıştı.

"Sana inanıyorum dedim!" diye mırıldandı Salih. "Melike'yi ne zamandır görmüyorum. Görmek niyetinde de değilim. Ondan hiçbir zaman kadın olarak hoşlanmadım. Neyse! Bunları şimdi konuşmak istemiyorum. Sonra konuşsak olmaz mı?"

"Sonra mı?"

Genç adam hafifçe başını eğdi. "Nilay konusunda sana hâlâ kızgınım ama ... bir şekilde yumuşayabilirim sanırım!" dedi gözünde parlayan bir pırıltıyla. "Ben onu her zaman kendi kızım gibi gördüğüm için benim açımdan çok şey değişmedi. Benim şu an merak ettiğim şey başka!"

Aydan dudaklarına çok yaklaşan dudakların etkisinde kalmıştı. Kalbi deli gibi atarken zorlukla mırıldandı. "Neymiş... o?"

Genç adam eski günlerdeki gibi, muzip bir sesle sordu. "Sadece iyileşip iyileşmediğini merak ediyorum!"

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ne?" Onun neyi kastettiğini ilk anda anlamamıştı.

"O kadar şaşırma! İyileştin mi iyileşmedin mi?" Gözleri ışıldamıştı. "Gelişimin hiç değilse bana da bir faydası olması iyi olurdu! Aklımdan çıkmıyorsun. Geçen hafta sana doyamadan kaçıp gittin."

"Salih! Ciddi misin?"

"Hem de çok ciddiym! Keşke bu gece bu kadar güzel olmasaydın." Hafif bir nefes aldı. Gözleri dudaklarındaydı. "Bu gece bu kadar güzel olmasaydın ne iyi olurdu! Nasıl beri böyle kendine çekebiliyorsun? Nasıl bu kadar aklıma karıştırabiliyorsun, hiç anlamıyorum." Sesi suçlar gibiydi. Dudakları hafifçe kırmızı dudaklarına dokundu. "... ve tadın bu kadar güzel olmasaydı, bu kadar güzel kokmasaydın ne güzel olurdu!"

Ellerinden biri kalçasına kaymıştı. İncecik kumaşın üzerinde gezinirken, dudakları da buluşmuştu. İlk birkaç saniyenin ardından Aydan kalçasındaki elini tutup okşamasını durdurdu. Dudaklarını isteksizce geri çekmişti. "Dur!" dedi kısık bir sesle. "Salih! Burada bizden başkaları da var!" diye fısıldadı. Başını yürüme

yoluna çevirdi. Çok yakın olmasalar da aynı kendileri gibi yürüyen birkaç çift daha vardı. Üstelik şu an durdukları yer yaramazlık yapmak için çok da karanlık değildi.

"Kimse aldırılmaz!" dedi Salih.

"Olmaz! Şirketten birileri olabilir. Fotoğraflarımı gazetelerde görmek istemem doğrusu!"

"Sen iyileştin mi iyileşmedin mi onu söyle!"

Genç kadın gülmemek için dudaklarını sıktı. O da sevimli bir yüz ifadesine kavuşmuştu. "İyileştim ama ya konuşacaklarımız?"

"O kadar yolu sadece konuşmak için geldiğim halde, şu anda canım bunu hiç istemiyor. Bu kadar seksi olmasaydın, belki konuşabilirdik. Ne yazık ki dikkatimi veremiyorum. Tüm sorunlarımıza rağmen konuşmak değil, başka bir şey yapmak istiyorum. Anladın mı?"

Anlamıştı Aydan... Onun ne yapmak istediği gözlerinden belliydi. Gülümsedi... Seksi bulunmak bir kadını daha da kendine güvenli yapıyordu. Geriye doğru bir adım attı. Bir eliyle onun elini tutmuştu yavaşça. Sonra çekti hafifçe.

"Peki! Tamam!" dedi kocasına. "Ne istiyorsan ben de fazlasını istiyorum; fakat yarın uzun uzun konuşacağız! Tamam mı? Artık her şeyi açıkça ortaya dökmek istiyorum. Sır yok!"

"Peki! Sır yok! Sabah erkenden İzmir'e gitmem lazım! Dönünce konuşuruz, söz!" diye mırıldandı Salih.

"Anlaştık!"

Otele kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Sanki birilerinden gizli bir şey yapacak çocuklar gibi sessizdiler. Ayıpları ortaya çıkmasın diye saklanacak gibiydiler. Aydan otelin bahçesine geldiğinde onun elini bıraktı. "Sen odaya git!" dedi ona yaramazca. "Ben beş dakikaya kadar gelirim. Oradaki insanlara veda etmem lazım. Çantam ve telefonum da orada kaldı!"

"Peki... Geç gelme!" dedi genç adam. "Şu anda senden başka bir şey düşünemiyorken çabucak gelsen iyi olur! Geçmişti tamamen aklımdan çıkarmışken hem de!"

Genç kadın gülümsedi. Parmak uçlarında yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hemen geleceğim, söz. Geçmişî tamamen aklımdan sileceğim."

Ondan istemeyerek ayrıldığında, kalbinin atışları biraz düzene girmişti. Çantasını masanın kenarında, bıraktığı yerde buldu. Çoğu kişi yemek bitmesine rağmen müzik eşliğinde bir şeyler içmeye, kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Sinan Bey de oradaydı. Adamın yüzünde meraklı bir gülümseme vardı.

Genç kadın çantasını alırken ona doğru hafifçe eğildi. "Tekrar teşekkür ederim!" diye kulağına fısıldadı. Ne için teşekkür ettiği belliydi. Adam sessiz kalmıştı. "Herkes iyi geceler!" dedi sonra masadakilere. Oradakiler de ona aynı şekilde karşılık verdiler.

Oradan ayrıldığında adımlarım hızlandırdı. Tam asansörün kapısında, dışarı çıkan ağabeyi ile karşılaştı.

"Ataman? Erken gelmişsiniz?" dedi ona.

Adam güldü. "Sen saatin farkında mısın? Epey geç oldu. Vildan'ı odasma bıraktım bile. Sen kocan gelince zamanın farkında olmuyorsun anlaşılan!"

Genç kadın gülümsedi. "Aklımda olsun, otelde boş yer olmadığı numarasına hiç inanmamış!" dedi ağabeyine.

"Hımm! Olsun. Bunun için suratıma bir yumruk yemeyeceğime eminim. Belki bir öpücük bile alırım."

Aydan güldü. "Onu bilemem ama..." Parmak uçlarında yükselip ağabeyinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben sana bir tane verebilirim!"

"Bu da olur!" dedi genç adam kendisinden memnun bir sesle. "Siz ne yaptınız bakayım?"

"Hiç! Konuştuk biraz!"

"Ne konuştunuz? Sorunlarınızı halledebildiniz mi?"

Genç kadının gözleri biraz bulutlandı. "Tam olarak değil! Of Ataman! Bu Salih kadar inatçı bir adam görmedim hayatımda! Seni inatçı sanırdım ama o senden de beter. Ne yapsam kendimi anlatamıyorum!"

Ataman sessizce durdu bir an. Sonra kişiliğinden çok daha farklı, olduğundan olgun bir duyguyla konuştu. "Ona sevdiğini söylemelisin belki de Aydan!" dedi yavaş yavaş. "Altı yıldan sonra bunu hak ediyor. Sevdiğini söyleyebilirsen belki pek çok şey önemi kaybeder. Sorunlarınız her ne ise, yok olup gider!"

Genç kadın sessiz kalmıştı bir an. Onun sesindeki titreşimi tam anlamamıştı. Acaba onun da Vildan'a olan aşkında bir pürüz mü vardı? Hiç sanmıyordu. Vildan'ın ağabeyine olan bakışlarındaki farklılığı bir kadın olarak kesinlikle algılayabiliyordu. O küçük esmer, Ataman'ı deli gibi seviyor olmalıydı. Bu kesindi.

Ataman'dan ayrıldıktan sonra, düşünceli bir şekilde odasına çıktı. Kapıyı sessizce açtı. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Giriş aydınlıktı. Süit odanın yatak odası olarak ayrılmış kısmından ise loş bir kırmızı ışık geliyordu.

Kapıyı kapattı. Derin bir nefes aldı. Kararlı adımlarla yatak odasına yürüdü. Aralık kapıdan içeriye girdi. Loş odanın girişindeki kırmızı lamba, romantik çiftler için tasarlanmış olmalıydı. Gözlerini alıştırmaya çalışarak kapıyı ardından kapattı.

"Salih!" dedi kararlı bir sesle. Yüzünü bir gülümseme kaplamıştı.

Genç adam sessizce yatağın içinde duruyordu. Yarı uzanmış bir haldeydi. Örtü göbeğine kadar çekilmişti. Çıplak göğsü cazip bir şekilde ortadaydı.

"Efendim?"

Genç kadın koşturarak yatağa gitti. Neşeli bir gülüşle üstüne zıpladı. "Ben sana çok önemli bir şey söylemeliyim!" dedi gözleri parlayarak.

Salih şaşırmıştı. "Anlamadım?"

Aydan onun üzerindeki örtüyü çekip aldı. Oradan da kocasının üzerine tırmandı. Elbisesinin eteğini sıyrarak onun kucasına oturmuştu. Şimdi yüz yüze duruyorlardı. Öne doğru uzanarak kollarını boynuna sarmıştı. Kasıklarında onun varlığını hissederken, memnuniyetle kıpırdandı. Kocaman eller de becerikli bir şekilde kalçasına kaymıştı. İncecik iç çamaşırı onun araştıran ellerinin sıcaklığını hiç engelleyemiyordu.

"Önemli bir şey söylemem lazım dedim." Elbisesinin sıyrılan kısmının kırışmasına aldırımıyordu. Bir süre bakıştılar öylece.

"Onu anladım. Neymiş peki? On dakika içinde ne oldu ki?"

Aydan gülümsemeye devam ediyordu. "On dakika içinde olmadı aslında!" dedi yavaşça. "Altı yıl kadar önce olduğunu söyleyebilirim." Kararlıydı! Ataman'ın önerisini uygulayacaktı. En önemli silahını kullanacaktı. Hedefin çevresinde dolaşıp durmaktan vazgeçmeliydi artık. "Ne zamandır bunu düşünüyordum ve sonunda sana ... itiraf etmeye karar verdim."

Salih'in kaşları çatıldı bir an. "Böyle konuştuğunda aklıma kötü şeyler geliyor doğrusu! Yoksa boşanmaya mı karar verdin?"

Aydan kıkırdadı. Kasıklarını daha da bastırdı. Kendini harika hissediyordu. Uzun zamandır yüreğinin bu kadar hür, bu kadar keyifli olduğunu hatırlamıyordu. O kadar ferahlık duyuyordu ki içini bu kocaman adamla memnuniyetle doldurabilirdi.

"Aptal!" dedi ona gülerek. "Sen gerçekten aptal bir şeysin! Boşanacak olsam şimdi kollarında ne işim var?"

Salih anlamadan bakıyordu hâlâ. "Evet, aptalım galiba!" dedi. Onun gülen yüzünü seyretiliyordu. "... çünkü inan ki hiçbir şey anlamadım!"

"Hiç mi?"

"Henüz bir şey demedin ki kızım! Ne anlamam lazım?" Kalçasını okşayan eli endişeyle duraklamıştı.

"*Seni sevdiğimi!*"

Pat diye söyleyivermişti işte. Gülen gözleri dürüsttü. Dudakları sevimlice kıvrılmıştı.

Salih onun ne dediğini kesinlikle anlamamış gibi bakıyordu. Çatık kaşlarının ardından karısının güzel gözlerine bakıyordu. Anlamaya çalışır gibi gözleri kırpışmıştı.

"Sen ne dedin?" diye sordu ağır ağır. Sesi âdeta tehdit eder gibi çıkmıştı.

"Hem aptal hem sağır olamazsın!" dedi Aydan gülümseyerek.

Rahatlamıştı işte şimdi. İçindeki sır meydana çıktığı için kendisini kuş gibi özgür hissediyordu. Uzanıp onun dudağına sevgi

dolu küçük bir öpücük kondurdu; sonra bir tane daha; ve sonra bir tane daha; ve bir tane daha... Onu nerdeyse binlerce öpücüğe boğmaya niyeti var gibiydi.

Şaşkın Salih sonunda kendisini toplamıştı. Her öpücükte biraz daha karısını kendisine çekmeye başlamıştı. Son öpücük yeterince uzundu. Aydan nefes almak için kendisini geri çekti. Alnının onun alnına dayadı.

"Salih!" diye fısıldadı.

Genç adamın parmakları onun sırtına kaymıştı. Oradan da omuzlarındaki askıya... Askıları yavaşça indirirken, "Efendim?" diye mırıldandı.

"Beni bir daha sevme ihtimalin var mı?" Sesi bunun ihtiyacı ile dolu olduğunu belli ediyordu.

"Bir daha mı?" Askıları kararlı bir şekilde aşağıya çekmeye devam ediyordu.

Genç kadın kollarını büzerek askılarının iyice sıyrılmasına, çıplak beyaz göğüslerinin ortaya çıkmasına yardımcı olmuştu. Çıplak olmanın serinletici etkisi vücudunun ürpermesine sebep olsa da asıl ürperten, gergin göğüslerini yakarak gezen mavi bakışlardı. İstekli uçlarını öne uzatırken, genç adamın aç dudakları bu ikramı memnuniyetle kabul etmişti. Her tepecik özlemle hapsedilirken, Aydan iç çekti.

"Evet..." dedi zorlukla. "Bir zamanlar beni sevdiğini biliyorum! Yalan söyleme sakın!"

"Nereden biliyorsun?" derken genç adam çok ciddi gözüküyordu. Dudaklarını bir an için geri çekmişti. Sonra göğüslerinin arasındaki pürüzsüz, mis kokulu oluğa kapadı. Kokusunu alarak öperken, kalçalarından da çekiştirerek kucağındaki en doğru noktaya yönlendirdi.

Aydan zaten farkında olmadığı bir doğallıkla kasıklarını o sert kısma yönlendirmişti bile. Baskının verdiği zevkle gözleri bir an için yumuldu.

"Biliyorum işte!" dedi fısıltıyla. Sonra gözlerini araladı biraz. Göğüsleriyle oynayan dudaklarını, düz burnunu, geniş alnını, kendi

elleri ile dağıtmış olduğu siyah saçları süzdü. İnce parmakları ile kalın telleri okşadı. "Beni sevmeseydin evlenmezdin, değil mi?"

Genç adam hafif bir nefes aldı.

"Para için..." dedi acımasız bir sakinlikle.

Genç kadın biraz pişman bir şekilde gülümsedi. Küçük bir zorlama ile onun dudaklarını göğsünden çekip yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Bu adama inanamıyordu. "Peki, söyle bakalım! Sana verdiğim parayı ne yaptın?"

Salih sıkıntılı bir şekilde gözlerini kaçırdı. Bu sık yaptığı bir şey değildi. "Bunları şimdi konuşmak zorunda mıyız?" dedi koldan uzaklaşmak için. "Şu anda yapmak istediğim en son şey konuşmak!"

"Gece uzun..." diye mırıldandı Aydan.

Genç adamın parmakları, elbisesinin fermuarına kaymıştı. "Ben yine de her saniyesini değerlendirmek istiyorum. Yanlış hatırlamıyorsam yarın konuşacağız demiştik?"

"Peki, sana itiraf ettiğim şeyi ... duydun mu?"

Salih'in parmakları yoluna devam ediyordu. Elbisenin fermuarı kolayca aşağıya indirirken, "Duydum!" dedi.

"Ciddiyim ben!"

Genç adam elbiseyi yukarıya doğru sıyrıp başının üstünden çıkardı. Bir kenara özensizce attı. Aydan şimdi alt tarafında minicik bir iç çamaşırı ile kalmıştı. İri avuçlar büyük bir özenle göğüslerini kavrarken, başparmakları da gergin uçlarında gezindi.

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?" diye sordu merakla.

"Artık bilmeni istiyorum. Başkasını değil, seni sevdiğimi bilerek seviş benimle! Senin beni yine sevmeni beklemiyorum ama yine eskisi gibi güzel bir beraberliğimiz olsun istiyorum. Evliliğimizin ilk günlerinde gerçekten çok mutluydum."

"Çocuğuna bir baba bulduğun içindi!"

"Evet ama o farklı bir histi. Seninle hissettiğim mutluluk daha da öte bir şeydi. Tarif edemediğim şeyler yaşamaya başlamıştım. Sen ortaya çıkınca Mert önemini kaybetti. Balayımız, Ankara'da birlikte oluşumuz, hepsi çok güzeldi."

"Evet, güzeldi..."

"Sen yokken yanımda oluşunu özliyordum. Özlediğim için de kendime kızıyordum. Bana bakarken bile beni heyecanlandıran, aklımı karıştıran, uzun boylu bir adamı düşünüp duruyordum."

"Kimmiş o?.." dedi Salih küçük bir ilgiyle... Asıl ilgisi dudaklarına hapsettiği pembe tepecikteydi.

"Mavi gözlü bir kahraman..." dedi Aydan heyecandan kısılmış bir sesle.

"Süpermen mi?"

Aydan gülümsedi. Ellerini onun geniş omuzlarında gezdirdi. Belini kıvrımış, onun kucağında farkında olmadan hareketlenmeye başlamıştı. "Daha kaslısı!" dedi yavaşça. "Daha yakışıklısı!"

Salih birden döndü. Sahte bir sertlikle onu gövdesi altında hapsetti. Bileklerini başının üstünde kavuşturunca, göğüsleri tüm ihtişamı ile genç adamı çağırır olmuştu.

"Kadınların sevişirken bu konuşma merakını hiç anlayamıyorum!" dedi dalga geçer gibi.

"İşine engel mi oluyorum?" diye muzipçe gülümsedi Aydan.

"Haliyle..." Dizleri üzerinde doğrulup onun iç çamaşırma uzandı. Açıkta kalan kısımlara aklıkla bakarken, bacaklarından sıyrıp attı. "O şeffaf iç çamaşırlarına hiç ihtiyacın yok, biliyor musun?" dedi hayranlıkla. "Hayal gücümün bile ötesinde bir güzelliği hiçbir şey daha gizemli ve çekici yapamaz!"

Salih yavaşça o güzelliği yudumlamaya başladı. Aşağıdan başlayıp en yukarıya kadar hiç acele etmeden öpüp okşadı. Dakikalarca sevdi onu. Gezdiği yerlerde yine gezdi. En son dudaklarına kapandığında, genç kadının açık bacakları arasına iri gövdesi ustaca kaymıştı. Baskısını tam doğru noktaya yaptığı için Aydan hazla gerildi.

Bu hissi seviyordu. Onun kollarındayken her zaman kendisini tamamlanmış gibi hissetmişti. Yatakta, böylesine ateşle kucaklandığında ise, kesinlikle tek parça gibiydi. Açık bacakları arasındaki güçlü baskı, içindeki sürtünme, pek hissetmediği o tatlı ağırlık kolayca vazgeçemeyeceği şeylerdi. Yıllarca ondan ayrı kalmak

aptallığını nasıl yaptığını anlayamıyordu. Neden aşkını bu kadar geç anlamıştı? Neden anladıktan sonra bu kadar beklemişti?

Cevabı belliydi! Salih'in onu yeniden sevmesini beklemişti. Salih'in onu anlamasını, ona güvenmesini istemişti. İlk hamleyi hep ondan bekleyerek geçirmişti yıllarını... Artık beklemeyecekti. Onu sevdiğini söylediği için hiç pişman değildi. Utanmamıştı bile! Garipti bu; hatta özgür hissetmişti kendisini.

O ise bir şey söylememişti...

Zaten söylemesini de beklemiyordu. Salih'in yeniden onu sevmesi için ne kadar zaman gerekiyordu bilmiyordu ama sonuna kadar mücadele edecekti. Deli gibi sevmesine gerek yoktu. Sadece bir eş, ilgi duyduğu bir kadın olarak değer versin yeterdi. Başka kadınlara göz dikmeyecek kadar ona ilgi duysun, akşamları eve dönmek için sıkıntı duymasın yeterdi. Ondan yine bir çocuk istesin yeterdi. Belki de iki çocuk!

Ev?

Ah evet! Bu konuyu da onunla konuşmalıydı! Bu şekilde ayrı kalamazlardı artık. Hem Nilay için hem de kendi mutlu geleceği için bir arada olmalarını istiyordu. Nasıl bir araya geleceklerini tam bilemiyordu ama aklında bir iki fikir vardı elbette.

Gözlerini zevkle yumdu...

Aklından geçen bu düşünceler de artık hayal olmaya başlamıştı. Düşünmesi imkânsızlaşmıştı. Bacaklarını kaldırıp iyice sardı genç adamın kalçalarını. Kolları ile koca gövdesine sarıldı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama artık dayanacak gücü kalmamıştı. "Salih!.." diye ismi çıktı inlemeleri arasından. Genç adam hiç duraklamadı. Onun hislerini anlamıştı. Daha fazla uzatmak kendisi için de imkânsız hale gelmişti. Kolları üzerinde doğruldu. Gözlerini karısının yüzüne dikti.

"Şimdi söyle!" dedi sert bir sesle. Aydan duraklayınca da kalçalarını aynı sertlikle bastırdı.

Aydan zevkle inledi. Onun ne demek istediğini o duyguların yoğunluğu içinde anlayamamıştı. "Ne... Neyi?.." dedi zorlukla.

"Az önce söylediğini!.." dedi genç adam.

Aydan'ın uzun kirpikli gözleri aralandı. Sonra o yanan lacivert gözlerdeki bakışı gördü. Altı yılın biriktirmiş olduğu acıyı, onun sevgisine olan muhtaçlığı gördü. Salih'in o sözlerle olan ihtiyacını anladı. Onları normal bir şekilde duymak genç adama yetmemişti. Ona yalan söyleyemeyeceği tek pozisyonunda duymak istiyordu.

Sert bir baskı ile yine inledi. Gözleri kapanıp açıldı. Dudakları yavaşça aralandı. Küçük elini kaldırıp yakışıklı yüzüne dokundurdu sevgiyle.

"Seni seviyorum!" dedi yavaşça. Salih cevap vermeden öylece bakıyordu ama tutkulu gözleri ışıldamıştı. "Seni çok seviyorum." diye tekrarladı. "Bunu anla artık!"

... ve devam etti Salih. Muzaffer bir komutan gibi sahiplendi karısını. Onu alıp zevk cennetinde daha da uzak yerlere götürdü. Daha önce hiç gitmedikleri yerlerdi. Yılların açlığı, öfkesi, üzüntüleri silininceye kadar uçtular o güzel dünyada...

33. BÖLÜM

Sabahın ışıkları gözükmeye başladığında, Aydan yeni uyuyabilmişti. Birçok defa sevişmişlerdi. Artık yorulmuştu. Ona verebileceği her şeyi vermeye çalışmıştı. Bundan sonrası ise Salih'e kalmıştı. Eli, göğsünde yatan adamın saçlarındayken, huzurlu bir uykuya dalıp gitmişti. Uyandığında hâlâ biraz yorgun olsa da huzuru devam ediyordu. Göğsünde artık yatan kimse yoktu. Başını çevirip baktı. Hayır, kocasını yanında değildi. Banyodan gelen sesleri duyunca rahatladı. Esneyerek gerindi. Saat kaç olmuştu acaba?

Bir dakika bile geçmemişti ki Salih banyonun kapısında gözüktü. Çoktan duşunu almış, giyinmişti bile. Saçları nemliydi ama düzgünce taranmıştı. Mavi gözleri esmer cildinde mücevher gibi parlıyordu. Otel işleten bir adam olarak o da epeyce denizin nimetlerinden faydalanyor olmalıydı çünkü sabaha karşı aydınlıkta görebildiği o güzel vücudu bile iyice esmerdi.

"Günaydın!" dedi genç adam. "Demek uyandın?"

Genç kadın vücudunu gizlemeye gerek görmeden doğruldu yataкта. Ellerini iki yana yaslayarak uykulu bir şekilde baktı kocasına.

Onun bu kadar yakışıklı olması büyük haksızlıktı! Hem hoşuna gidiyordu hem de kıskanıyordu. Rahat bir kot pantolon ile beyaz bir gömlek giymişti.

"Saat kaç oldu ki?" diye sordu gülümseyerek.

"Onu geçiriyor. Ataman aradı az önce. Onlar kahvaltıya iniyorlarmış!"

"İmm!" Yine esnedi çocuk gibi. "Duymadım telefonu. Biz de onlara katılacak mıyız?"

"Ataman şirket personeli için planlanan tura katılacaktı. Vildan gitmiyormuş onunla. Sanırım nişanlısının yalnız kalmasını istemiyor. Ben de İzmir'e gideceğime göre, belki iki kız birlikte eğlenirsiniz?"

"Ay çok güzel olur!" Yataktan aşağıya sarkıttı hemen ayaklarını. Bir an yüzünü buruşturdu. Uzun süre sonra bu kadar yoğun sevişmek acemi bedeni için belli ki biraz ağırlı olacaktı. "Ben de hemen duşumu alayım da çıkalım." derken ayağa kalktı. Eliyle saçlarını düzeltti. Çıplaklığından hiç utanmadan kocasına doğru yürüdü.

Salih ise açıkça onu seyrediyordu. Karısının dalgalı saçları omuzlarına ve göğüslerine dökülmüştü. Yuvarlak göğüslerinden birisini gizlemişti. Diğeri ise yine içinde kıpırtılar uyandıracak kadar meydandaydı. Dümdüz göbeği ve yuvarlak kalçaları ile tam seyirlik bir kadındı o. Nadide bir eserdi. Bunun farkındaydı. Gözleri açıklıkla küçücük kadınlığında, uzun bacaklarında gezindi.

"Bazen Mert'e hak veriyorum!" dedi yavaşça.

Aydan ona sokulmuştu iyice. Berelenmiş dudaklarını uzatıp onun gergin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Anlamadım?" dedi sonra. "Neden?"

Genç adam onun çıplak bedenini tutup kendisine çekti. Elleri kalçalarına kilitlenirken, dudakları alnına dokundu. Bir iki saniye sessizce durdu. Sonra hafif bir nefesle itiraf etti. "Senden vazgeçmek o kadar zor ki!"

Aydan onun ne demek istediğini tam anlayabilmek için gözlerini kaldırdı. Bakışları karşılaştı. "Sen ... bunu istedin mi?" diye sordu yavaşça.

"Elbette!" dedi genç adam dürüstçe. "Hem de her zaman! Bunu istemediğim tek bir günüm bile olmadı!"

"Ya... Ya neden vazgeçmedin?" diye sordu Aydan. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

Genç adam da eğilip onun dudaklarına küçük bir öpücük kondu. "Belki de zengin ve güzel olduğun içindir!" dedi hafif bir iğneleme ile.

Genç kadın biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Onun kendisini sevdiğini söylemesini pek beklemiyordu ama yine de ... yine de ümitlenmişti işte.

"Sen de zengin ve yakışıklısın!" dedi yavaşça. "Neredeyse sıfırdan buralara geldin. Eminim benden çok daha zengin ve güzel kadınlar da görmüşsündür."

Genç adam sessiz kaldı. Bir şey demeden baktı öylesine. "Hiç birisi çocuğumun annesi değildi." dedi sonra yavaşça.

"Sadece Nilay için mi?"

"Bunları sonra konuşalım!" dedi genç adam. "Ataman ve Vildan bizi beklemesinler. Hemen duşunu al da çıkalım!"

"Tamam..." diye kabullendi Aydan. Hafif bir nefes aldı. "On dakikada hazır olurum ben."

Önceki gecenin güzelliğine rağmen, içinin sıkılmasına, kalbinin üzüntüyle dolmasına engel olamıyordu. Her kadın gibi, kazandıkça, istekleri sürekli artıyordu. Önceden Salih'in kollarında olmak bile yeter diyordu. Genç adamın öfkesi azalsın istiyordu. Kızını öğrensın ve Aydan'a da daha iyi davransın! İşte bunların hepsi gerçekleşmiş sayılırdı ama doyumsuz yüreği, şimdi de kocasının onu sevmesini istiyordu. Onu sevdiğini söylemesine rağmen, genç adamın bu konuda tek bir kelime bile etmemiş olması onu üzüyordu.

Gerçekten de söz verdiği gibi, banyodan çıkması çok vaktini almamıştı. Beyaz yazlık eteği ve beyaz bluzunu giyerken kocasının kendisini seyretmesine izin verdi. Saçlarını bir genç kız gibi atkuyruğu yapmıştı. Çok hafif bir makyaj, berelenmiş dudaklarına iyi gelecekti.

Nihayet kahvaltı salonuna indiklerinde, birbirlerine gerçekten çok yakışan bir çift gibiydiler. Ataman ve Vildan uzun bir masanın cama bakan tarafında oturuyorlardı. Yanlarında boş yerler vardı. İçi dolu kahvaltı tabaklarıyla onların yanlarına yaklaştıklarında, Ataman'ın gülümseyişi ve Vildan'ın biraz meraklı bakışları ile karşılaştılar.

"Günaydın!" dedi Aydan gülümseyerek. Tabakları masaya bıraktılar. Genç kadın Salih'i işaret etti kibarca. "Bak Vildan!.. Seni eşimle tanıştırayım. Salih... Dün akşam siz dışarıdayken geldi. Salih, bu da Turgut'un güzel sözlüsü, Vildan..."

Salih doğal bir merakla genç kızı inceledi. Gerçekten de güzel olduğunu kabul etti. Ataman'ın hak edeceği, sevebileceği kadar güzel, zarif görümlü genç bir kızdı. Aydan'dan sadece birkaç yaş küçük görünüyordu. Uzun siyah saçları, beyaz teni, küçük kalkık burnu ile katalog çekimlerindeki genç mankenleri hatırlatıyordu.

Ataman'ın yüzündeki ifadeyi görünce, kayınbiraderinin mutluluğu adına daha çok sevindi. Ataman gerçekten mutluluğu hak edecek ender insanlardan birisiydi. Bu genç kızı ne kadar sevdiğini anlamamak için kör olmak lazımdı.

Vildan elini ona gülümseyerek uzatırken, "Memnun oldum..." demişti ağır bir şekilde. Yaşına göre olgun bir hali vardı. Bundan da hoşlandı Salih. Hem sesi güzeldi hem de ağır, vakur bir hali vardı.

"Ben de..." dedi içten bir gülümseme ile. İçi gerçekten rahatlamıştı. Ataman'ın hep mutlu olmasını diledi yürekten. Her ikisi de birbirlerine inanılmaz yaklaşıyorlardı. "Sizi tebrik ederim. Bu adamın evleneceğini hiç ummazdım. Ondan ümidi kesmiştim ama şimdi neden fikir değiştirdiğini anlıyorum!" dedi ciddi bir samimiyetle.

Ataman oturduğu koltukta kaykılmış, gülümseyen suratıyla, Vildan'ın kızaran yüzünü izliyordu.

Kahvaltılarını yaparken havadan sudan konuşuldu. Genelde erkekler konuşuyordu ve konu ağırlıklı olarak politika, spor ve işti. Vildan ve Aydan ise daha kadınca konuları tercih etmişlerse de arada erkekleri dinleyerek oturmayı sürdürmüşlerdi.

“Sen geziye gitmiyor musun?” diye sordu Aydan. İllikleşmiş çayından bir yudum almıştı. Gözleri Vildan’daydı. Genç kız başını iki yana salladı.

“Hayır...” dedi yavaşça. “Plajda uzanıp biraz dinlenmeyi düşünüyorum. Bu hafta biraz yorucuydu.”

Aydan onun üniversitede okuduğunu ve bu haftanın vize haftası olduğunu biliyordu. Kendi üniversite yılları aklında canlandı. Yalnız başına, bebeğini büyütmeyle çalışırken okuduğu yıllar... Bir sene uzamıştı aslında okulu. Bebeğine bakıcı tutmamakta inat etmişti. İyi ki Salih’in annesi sık sık gelip gitmişti. O tatlı kadın olmasa ne yapardı bilmiyordu.

“Sana takılabilir miyim?” diye sordu. Hiç değilse Salih’in yokluğunda bu güzel kız ona arkadaşlık ederdi. Yoksa akli hep Salih’teyken gün geçmez, akşam hiç olmazdı. “Salih’in bir süre için İzmir’e gitmesi gerekiyormuş. Akşam dönecek. Ben de yalnız kalmak istemiyorum.”

“Elbette!” dedi Vildan. “Harika olur. Konuşuruz...”

Kahvaltıdan sonra erkekler izin isteyerek onlardan ayrıldı. Kızlar da odalarına çıktılar. Plaja birlikte gitmek üzere lobide buluşmaya sözleşmişlerdi. Otelin yarısından fazlasını dolduran şirket personeli otobüslerle tura katılınca, plaj bomboş kalmıştı. Kolayca yer buldular. Güzelce bir şemsiyenin altına yerleşip şezlonglarına uzandılar. İkisnin de fazla güneşlenmeye niyeti yoktu. Aydan zaten gecedan dolayı epey yorgundu. Tatlı bir yorgunluktu bu gerçi ama gecenin üzerine vücudunu fazla zorlamaya gerek yoktu. Hem bu gece için ... belki yine enerji gerekirdi.

Tüm gün boyunca iki kere denize girdiler. Genelde konuşmayı veya kitap okumayı tercih etmişlerdi. Çevrelerinde gezinen çapkın erkeklerin hiç farkında olmadılar. Öğle yemeğine bile gitmediler. Kendilerine aldıkları soğuk içecekler ve birer tabak patates cipsi yetmişti.

Asıl parti bu gece olacaktı. Vakit epey ilerleyince, eşyalarını toplayıp odalarına çıktılar. Her iki kadın da birbirlerine kolayca

ıslanmıştı. Hem Aydan hem de Vildan bu güzel günden çok memnun olmuştu.

Davet başlamıştı artık. Güzel bir müzik duyuluyordu. Otelin büyük avlusunda düzenlenen özel bir gece olacaktı. Genç kadm telefonunun saatine baktı. Salih de nerede kalmıştı acaba?

Sonunda kapısı tıklandı. Nihayet gelebilmişti genç adam. Kapıyı açan Aydan bir şey demeden baktı. Salih ise onun güzelliği karşısında duraklamıştı bir an. Mavi gözleri, karısının yeşil tonlarındaki kıyafetine gizlenen çekici vücudunda gezindi. Serbestçe omuzlarına salınan uzun saçları ve belli bile olmayan hafif mak-yajı ile bir içim su olmuştu.

"Üzgünüm!" dedi yavaşça. "Geciktim..."

"Önemli değil" dedi genç kadm. Kenara çekilince Salih içeriye girmişti. "Nasılsa yerimiz belli. Sadece merak ettim. Endişelendim..."

"Öyle mi?" Genç adam Kapıyı kapatıp onu kendisine çekti. Elbisesini buruşturmamaya özen gösterirken, tepesinden kıvılcımlı gözlerle baktı. "Demek merak ettin?"

"Evet! Kızarmısın buna?"

"Neye? Merak etmene mi?"

"Evet! Sana düşkün, seni sürekli düşünen bir kadm seni sıkar mı?"

Genç adam onun masumca sorduğu soru üzerine hafifçe gülümsedi. "Henüz bilmiyorum! Bunu hiç yaşamadım!"

"Yalancı! Kim bilir kaç tane sevgilin olmuştur seni seven, seni merak eden..."

Genç adam başını salladı iki yana. "Sandığın kadar çok sevgilim olmadı Aydan Hanım! Her günümü ayrı bir güzelle geçirmedim. Sandığının aksine sana hep sadık kalmaya çalıştım! Genelde işlerim ile ilgilenmeyi tercih ettim."

"Gerçekten mi?" Aydan'ın gözleri mutlulukla ışıldamıştı.

"Bunları şimdi konuşamayız... Bir duş alıp hazırlanayım. Sana partiden sonra söylemek istediğim bir iki şey var."

Aydan gerilmişti. "Kö... Kötu bir şeyler mi?" diye kekeledi.

Genç adam hafif bir nefes aldı. "Bilmiyorum... Benim için iyi. Umarım senin için de iyi bir şeylerdir! Partiden sonra söyleyeceğim!"

"Meraktan ölürüm ama ben?"

"Bir şey olmaz. Aslında bir haber bekliyorum. O habere göre her şey belli olacak!"

"Salih! Korkutuyorsun beni!"

Genç adam eğilip onun dudaklarından öptü. Yumuşak, tatlı, uzun bir öpücüktü. Sonra başım geri çekti. "Korkma! Partiden sonra..." dedi kısaca.

"Benden intikam alıyorsun değil mi?" diye fısıldadı Aydan çocuksu bir dudak bükmeye.

Salih uzun yıllar sonra yine içten bir şekilde güldü. "Belki! Tüm gün seni düşündüm ve önemli bir konuda önemli bir sonuca vardım. Kesin bir sonuç için ise o haberi beklemeliyim. Sonra seninle ayrıntısı ile konuşup geleceğimize karar vereceğiz!"

"Geleceğimiz mi?" Bu heyecanlandırıcı ve aynı zamanda korkutucu bir cümleydi.

"Evet, şimdi gidip hazırlanayım. Sonra konuşacağız..."

Aydan'ın endişesi aşağıya indiklerinde de devam ediyordu. Her ne kadar Salih onu öpmüş, gözlerinde bir kıvılcım ile bakmış olsa da içi rahat değildi. Belki de birkaç sevişmeden sonra artık bu evliliğin süresinin yeterli olduğunu, boşanmanın daha iyi olacağını söyleyecekti?

Masaya oturduklarında neredeyse herkes gelmişti. Genç kadın, Sinan Bey ve ailesi ile selamlaştı. Salih de Sinan Bey ile konuşmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra Ataman ve Vildan da geldiler. Her ikisi de çok şık görünüyorlardı. Onların gelişi ile gece resmen başlamış olmuştuk.

İki ünlü sanatçı, geceyi şenlendirdi. Birisi ses sanatçısıydı. Diğeri de komedyen olarak bilinen ünlü bir sunucuydu. Gecenin son kısmında, gerçekten çok güldüler. Aydan endişesini kısa bir süre için unutmuştu. Özellikle, komedyenin yanlarına gelip önce yakışıklı enişte ile ve sonra da Ataman ile uğraşması komik olmuştu. Tabii her iki erkek de hiç altta kalmamıştı. Salih'in ciddi görünümü

altındaki esprili kişiliği ve neşesi, aynı Ataman'ınki gibi ortaya çıkıvermişti. Böylece orada bulunan herkes de bu adamların sadece karizmadan oluşan birer figür olmadığını ve doğal bir çekiciliğe sahip olduklarını görmüştü. Aydan içindeki merak yüzünden biraz gergindi fakat o bile içtenlikle gülmüştü.

Son kısımda Salih ile Aydan bir dansa başladılar. Gece boyunca yaptıkları ilk danstı. İkisi de sessizdi fakat gözleri birbirine kilitlenmişti. Konuşmadan yaptıkları romantik dansın sonlarına doğru bir telefon sesi, yoğun gürültüde bile duyuldu. Salih dansı kesti. Elini cebine attı. Ekranda yazan numaraya bakarken, Aydan'ın elinden tutarak onu da bir kenara çekti. Ağaçların arasmda sakın bir yer bulduklarında telefonunu açtı.

"Efendim?" dedi sakince. Bir süre konuşmayı dinledi. "Tamam Doğan Bey!.." dedi. "Bu durumda anlaştık o halde... Madem diğer ortaklarınızla görüştünüz, sorun yok demektir. ... Evet, Tahir Bey ile telefonda yine görüştüm ben. Sizin çalışanlar konuda sözlerinizi tutacağınızı o da söyledi. Size güveniyorum. Yoksa satmaya pek niyetim yoktu."

Gözleri Aydan'ın güzel yüzünde gezindi. Genç kadın ne olduğunu anlamamıştı. Aslında önce bu konuşmayla pek ilgilenmemişti ama konuşmanın içinde "satmak" kelimesi geçince ilgisini çekmişti. Salih neyi satıyordu ki?

"Tamam... Umarım hayırlı olur." diyerek konuşmasını bitirdi genç adam. Telefonunu kapattı. Sonra yeniden karısının güzel yüzüne dikti gözlerini. Aydan merakla bakıyordu ama bir şey sorup sormamaya karar verememiş gibiydi.

"Kimdi?" diye sordu sonunda. Kadınca merakıyla fazla dayanamamıştı.

Salih cevap vermeden önce onun elinden tuttu. Deniz kenarına, gürültüden ve kalabalıktan uzak bir yere doğru sürüklemeye başladı. "İzmirli bir yatırımcıydı!" dedi yolda giderken. Sonunda ağaçlıklı bir yer gözüne ilişti. Altındaki bank bomboştu ve serin havanın güzelliği karanlık ile birleşince fazla davetkâr olmuştu.

"Sen ... bir şey mi satıyorsun?" diye sordu Aydan üzgünce. Salih banka oturdu ve onu kucağına çekti. Yanlamasına onun dizlerine oturan Aydan, kollarını kocasının boynuna dolamıştı. Karanlığa alışan gözleri kocasının yakışıklı yüzündeydi. "Salih!" dedi içtenlikle. "Paraya mı ihtiyacın var?"

Genç adam hafif bir nefes çekti içine. O da karısını seyrediyordu. Hiç gülümsemeyen yüzü gayet ciddiydi. "Evet!" dedi sonra.

Aydan canı sıkkın bir şekilde yüzünü astı. Parmakları genç adamın ensesindeki saçları okşuyordu. "Ne zamandan beri? Salih! Neden bana söylemedin? Madem paraya ihtiyacın vardı, neden benden istemedin?"

"Senden isteyebileceğim bir rakam değildi bu!" dedi genç adam sakın bir tonla. "Yine de teşekkür ederim. Bunu söylemen bile güzel!"

"Salih! Ben senin karınım. Sen benim kocamsın! İyi günde, kötü günde diye birbirimize söz verdik! Sana ne kadar lazım? Lütfen söyle! Benim param yetmese bile ağabeyimden borç alırsın. O bir saniye bile düşünmez bunun için!"

"Borç mu?"

"Benimkisi asla borç olmaz. Her kuruşu senin... Ağabeyim de parasının peşine düşmez. Buna eminim!"

Genç adamın ciddi yüzü yavaşça yumuşadı. Kucağındaki kadının samimi olduğu, gerçekleri söylediği o kadar belliydi ki. "Benim için sahip olduğun her şeyi feda eder misin?" diye sordu ağır ağır.

Aydan kaşlarını çatı. "Her şeyimi hem de... Pazartesi hemen gidelim. Neye ne kadar lazımsa çekelim. Yetmezse arabamı bile satarım. Fazla mücevherim yok maalesef. Biliyorsun, mücevhere düşkünlüğüm hiç olamadı." Parmakları genç adamın yanağında gezindi sevgiyle. "Sevdiğim tek mücevher nedir biliyor musun?" diye sordu sonra yavaşça.

Genç adam gülümsedi. "Hayır! Neymiş o?"

"Gözlerin!" dedi genç kadın yavaşça. "Yanımda olduğun ve gözlerime baktığın sürece, bu güzel gözler benim için her şeyden daha değerli! Eşsiz bir mücevher onlar! Onlara bakmak çok güzel!"

"Bıkmaz mısın?"

"Bıkmak mı?" Eğilip onun gözlerinden birisinin üzerine dokundurdu dudaklarını. "Bıkmak mı? Asla..."

"Ömür boyu ama?"

Genç kadın dudaklarını geriye çekti. "Sen ne demek istiyorsun?"

"Hiç! Diyelim ki boşanmadık. Ben de ilişkimizin eskisi gibi olmasına çaba harcamaya başladım diyelim, hatta yine seni sevdiğimi söyledim."

"Sen daha önce de söylememiştin ki!" diye itiraz etti Aydan mahzun bir gülümseyişle.

"Neyse işte! Beni sevmeye sen de devam edecek misin?"

"Seni sevdiğime inanmıyor musun?"

Salih güldü. İçtendi. "İnanıyorum!" dedi ona. "Düne kadar inanmıyordum. Dün gece de ilk söylediğinde pek inanmadım. Sonra... Sonra inandım. Sevişirken söylediğin sırada..."

"Çok hainceydi! Çok kötüsün! Neyse, madem inandın, artık sorun değil. Mesele ne peki?"

Genç adam hafif bir nefes aldı. "Mesele ... benim seni ne kadar sevdiğimi ... sana nasıl ispatlayacağım!" dedi ağır ağır.

Aydan şaşırmişti. Öylece kalmıştı. Ne demişti bu adam? "An... Anlamadım!" diye kekeledi. "Ne dedin sen?" Salih sessiz kalınca, onun omuzlarını hafifçe sarstı. "Salih, ne dedin sen? Beni sevdiğini mi söyledin?"

"Dur şimdi! Daha söylemedim!" dedi genç adam muzipçe. "Daha güzel bir şekilde söylemeyi becerebilirim sanırım. Şimdi asıl mesele bu değil. Dikkatimi dağıtma. Geçen haftadan beri bir şey düşünüyorum." dedi genç adam. "Sen gittiğinden beri..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni tabii ki; ve bizi... Nilay'ı..."

"Salih? Bu üç şey eder!" dedi Aydan gülerek. Hâlâ aklında onun sevdiğiyle ilgili sözleri uçuşup duruyordu.

"Neyse işte! Geçen haftadan beri düşünüyorum. İşin aslı ondan önceleri de düşünüyordum ama bu sefer çok ciddiydim. Senden boşanmayı çok istememe rağmen bunu bir türlü yapamıyordum.

Sana söz verdiğimi söylüyordum kendi kendime... Sen isteyinceye kadar boşanmayacaktım."

"Ben hiç istemedim ki!" diye fısıldadı Aydan.

"Öyle mi? Hiç mi?"

"Asla! Mert varken, onu sevdiğimi sanırken bile!.. Yemin ederim... Melike bu konuda beni yönlendirmeye çalıştı... Mert'in üzgün olduğunu, pişman olduğunu söyledi. Mert gelip de senden boşanmamı ve onunla evlenmemi istediğinde bile, çocuksu bir tatmin duygusundan başka bir şey hissetmedim. Sen bile ona döneceğime emindin. Seni tercih edişimi kendim bile garip buldum ama yine de boşanmayı istemedim."

"Ailen ve çevren yüzünden demiştin!"

"Senin yüzünden aptal! Sana çarptığım o günden beri aklımdan çıkmadın! Melike'nin seninle oynaması hoşuma gitmiyordu. Aslında ben de Melike kadar fesattım sanırım."

"Göğüslerine baktım diye bana kızgındın."

"Evet, kızgındım ... fakat aksi şeyler de hissediyordum. Söylemeye utanıyorum ama daha o an seni cinsel olarak çekici bulmaya başlamıştım! Göğüs uçları nasıl sertleşmişti anlatamam. Gizleyeceğim diye canım çıktı!" Elini adamın kol kaslarında gezdirdi usul usul... Bir yandan da gülümsemeye çalışmıştı. "Seninle sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim bir saniyede... Ondan sonra korktum işte kendimden."

"Ben de çok kıskanmıştım!" diye itiraf etti Salih ağır ağır. "O şeffaf şeyleri başka bir erkek için giydiğini, onun sana dokunduğunu düşünmek çok kötü bir histi! Sonra da Mert geldi. Onu senin odanda görünce daha da kıskandım!"

Aydan iç çekti. "Hiçbir şey olmadı. Sabahın köründe beni uyardırdı ve kavga ettik zaten!"

"Sonra hamile olduğunu öğrendiğimde, senden uzak durmam gerektiğini anladım."

"O dönem hayatımın iyi ve kötü mucizelerle dolu olduğu bir dönemiydi!" dedi genç kadın. "Şimdi düşününce komik geliyor ama sanırım bunlar Allah'ın bir planı çerçevesinde oldu."

Onun ciddi sözleri üzerine Salih'in gözleri kısıldı. "Plan mı?"

O günleri düşünmek Aydan'ı biraz rahatlatmıştı. Zaten ne zaman üzülsün, ne zaman morali bozulsun, o günlerdeki rastlantıları düşünür ve yeniden ümitlenmesi için bir sebebi olurdu.

"Kesinlikle bir plan... Ah Salih! Anlasana! Eğer Mert bana o gece zorla sahip olmaya kalkmasaydı, ben onun hain yüzünü göremeyecektim! Tüm istediğinin vücudum olduğunu bilemeyecektim. Eğer o gece inanılmaz bir şekilde hamile kalmasaydım, onun aslında benimle evlenmek istemediğini anlayamayacaktım. Onu sevdiğimi sanmaya devam ederek, evlilikle ilgili hiçbir şey talep etmeden, hiç sevmediğim halde defalarca koynuna girecektim ve eğer hamile kalmamış olsaydım, seninle evlenmem mümkün olmayacaktı. O şımarık halimle pansiyonunuzdan çekip gidecektim."

Genç adam sessizce duruyordu. Düşünüyordu... Aydan'ın sözleri mantıklıydı. Birçok tesadüf onları bir araya getirmişti.

Aydan ona sarıldı. Kocaman adamı bir çocuk gibi sarmıştı. "Düşünsene! Tüm bu sıkıntılar arka arkaya olmasaydı eğer, sana o saçma evlilik teklifini yapamazdım. "

"Gerçekten de çok saçmaydı."

"Çok çaresizdim! Belki de o Sevgi Ağacı hayatımızın akışını değiştirdi. Belki de o ağaç gerçekten bilmediğimiz bir büyüyle hayatımızı birbirine düğümledi."

"Saçma! O bir efsaneden başka bir şey değildi!" dedi Salih gülümseyerek.

"Çok şükür ki efsane bile olsa benimle evlenmeyi kabul ettin!" dedi Aydan mutlu bir şekilde. "Hayatımın en güzel mucizesiydi. O zaman da biliyordum mucize olduğunu ... ama yıllar geçtikçe daha özel bir mucize olduğunu anladım. Her şey güzel rastlantılar, mucizeler yumağıydı. Seninle sevişmem, yeniden hamile kalmam, onun çocuğunu düşürmem..." Parmak uçları kalın saçları okşadı. "İnanılmaz şeylerdi ... fakat ben başlarda anlayamadım yine de... Allah'ın bana verdiği mesajları kavrayamadım. Anlamaya başlamam için Ankara'daki o kavganın olması gerekiyordu demek ki..."

"Bana kızmıştın!"

"Söyledim sana! Ona hâlâ âşık olduğumu sanıyordum! Sen ondan çok daha güçlüydün! Sanırım ... ben ona acımuştım da! Senin öyle kolayca çekip gideceğini hiç düşünmemiştim!"

"Kolayca olmadı! Hem başka şansım kalmamıştı!" dedi Salih. "Onu sevdiğini biliyordum. Yine ona döndüğünü düşündüm. Görevim bitmişti."

"Senin gerçekten gideceğini hiç düşünmemiştim. Öyle kötüsün ki! Doğuma bile gelmeyecektin değil mi?"

Salih sessiz durunca cevabım almıştı zaten. Onun o zamanlar ne kadar kırıldığını anlayabiliyordu.

Biraz ilerilerinden bir çift geçti. Onlar da el ele yürüyorlardı. Karanlıklar içinde oturan Aydan ve Salih'i fark etmemişlerdi. Zaten fark etseler bile kimsenin başka bir şeyle ilgilenmeyeceği kadar güzel, romantik bir geceydi.

"Ben ... sana bebeğimizi söylemeyi çok istedim." dedi ağır ağır. "Eğer Melike beni korkutmasaydı, belki daha da önce söyledim. Sonra yine söylemeye karar verdiğim bir gün oldu. Seni özlemiştim. Yalnızlıktan bunalmışım. Sana telefon açtım. Melike açtı senin telefonunu..."

"Öylesine bir akşam yemeği idi. Biz zaten annemle yemeğe çıkacaktık. Melike tam biz çıkarken geldi. Bayram için aile ziyaretine gelmiş. O da bizimle yemeğe katılsın diye annem öylesine davet etti."

"Hemen atlamıştır eminim!" dedi kızgınlıkla. "Ona inanamıyorum. Sözde benim en samimi arkadaşımdı. Sana olan ilgisi yüzünden hayatımızı mahvetti. Mert'e bebeğin ondan olmadığını söylememiş!.. Kendisinin sanmasına izin vermiş... Bebeği düşürdüğümü ve senin çocuğuna hamile olduğumu öğrendiğim gece, o da yanımdaydı halbuki. Senden de gizledi gerçeği! Nilay'ın senin çocuğun olduğunu söylemedi." Hafif ve üzgün bir nefes çekti içine. "Bir ümitle onun sana kızımız hakkındaki gerçeği söyleyeceğini ummuştum. Dostum olsa yapardı. Vicdana gelerek söylerdi. Ne kadar acı çektiğimi biliyordu. Ben gururumdan söyleyemiyordum ama o söyleyebilirdi. Sonra ben söylemeye karar verdim. Seni

sadece bayram için aramamıştım. Gerçeği söylemek için aramıştım. Olmadı işte! Söyleyemedim... Senin telefonunu o açınca çok kıskandım. Çok kızdım!"

"Kötü bir rastlantı olmuş!" diye mırıldandı genç adam.

"E sen de sonra arayıp ... öyle soğuk konuşunca ... iyice cesaretim kırıldı." O günleri düşünmek bile istemiyordu. Yaşadığı hayal kırıklığını, hissettiği üzüntüyü ve içini saran öfkeyi bugün gibi hatırlıyordu. "Ancak, o zamanlar en mutlu olduğum şey ... söyleyemesem bile, Nilay'ı kendi kızın gibi sevmendi. Hem de bunu bilmediğin halde!"

"Birisini sevmek için her zaman kan bağı gerekmez!" dedi genç adam ağır ağır. "Ben onun sana ait olmasını seviyordum. Onun için yaptığın fedakârlığı seviyordum. Bunca sene sana olan ilgimi köreltmeye uğraştım. Boşanabilmek için kendime güç vermeye çalıştım. Yine de bir gün seninle paran için evlenen adamdan boşanmak istersin diye çok korkuyordum!"

Aydan sevgiyle ona bakıyordu. Gözleri dolu doluydu. "Salih!.." diye fısıldadı. "Böyle konuşma! Sen hiç para lafı etmedin! O para işini ben önerdim sana! Seni ikna etmek için aklıma başka bir şey gelmemişti. O parayı hiç üzülmeden verdim sana. İşlerine kullanacağını umuyordum." Onu yumuşakça öptü. Tam gözünün üstünden... "Salih! O parayı niye kullanmadın?"

Genç adam irkilmişti. "Nasıl kullanmadım? Kullandım tabii... Hem de çok faydası oldu!"

Aydan nemli gözlerle bir kere daha öptü onu. Bu seferki dudaklarının kenarındandı. "Ben ... kendin için kullanmanı kastetmiştim. Ben onu hiç kullanmadığını, bir vakfa devrettiğini biliyorum!"

Salih aldırılmazca omuz silkti. "Dedim işte, iyi bir yerde kullandım." Sustu bir an. "Sen nasıl öğrendin?" Sesi azıcık sıkıntılıydı. Belli ki bu güzel davranışının öğrenilmesinden hoşlanmamıştı.

"Öğrendim işte! Aslında akıllı bir kadın olsaydım, ödemenin nereye yapıldığını yıllar önce takip edebilirdim. Eminim o vakfa gittiğini bulabilirdim ama para hiç umurumda değildi. Senin ne

yaptığın da umurumda değildi. Sadece seni bana bağlamış olması, evliliğimiz için bir zemin oluşturmuş olması önemliydi benim için!”

Son öpücük, genç adamın dudaklarına geldi. Salih de karşılık verdi bu öpücüğe... Birkaç mutlu ve zevkli saniyeydi.

Bir süre birbirlerine sarılmış bir halde sarmaş dolaş olarak oturdular. Genç kadın yanağını onun başına yaslamıştı. Küçük öpücüklerle taçlandırıyordu o yakışıklı başı. “Salih? Para ne için lazım?” diye sordu ona. “Aklıma Ankara’daki ev de geldi. O hâlâ duruyor. Onu da satarız!”

Genç adam gülümsedi. “Benim için her şeyini satmaya korkmuyor musun?” diye sordu gizemli bir şekilde.

“Elbette hayır!” dedi Aydan içten bir sesle. Her şeyim sana feda olsun! Yeter ki Salih!.. Lütfen!.. Lütfen bir daha benden uzaklaşma! Beni eskisi gibi sevmesen de bırak senin yanında olayım. Gelir senin yanına yerleşirim. Nilay da gelir... İstediyin çocuğu da yaparım. Senden bir bebeğim daha olsun ben de çok istiyorum!”

Genç adam başını kaldırıp onu süzdü ciddi bir ifadeyle. “Ya ailen?” diye sordu. “Annen ve baban çok üzülür oradan ayrılırsan...”

“Onlar benim mutluluğumu ister. Onlar seni sevdiğimi ve sadece seninle mutlu olacağımı biliyorlar. Hem Ataman da evlenecek. Sanırım birlikte yaşayacaklardır. Sorun olmaz yani!”

“Demek her şeyi bırakıp yanıma geleceksin?”

Aydan durakladı bir an. “İstiyorum...” dedi yavaşça. “Hem de çok. Senin yanında olayım yeter. Tabii sen de istersen!” Dudakları kocasının alınına dayanmıştı.

“İstiyorum!” diye onayladı genç adam. Başım geri çekip onun gözlerinin içine baktı. “İstiyorum fakat buna hakkım yok. Seni her şeyden koparamam... Ailenden bu zor zamanlarında uzaklaşmanı bekleyemem... Zaten ben başka bir yöntem buldum.”

“Başka bir yöntem mi? Ne için?”

“Sizinle birlikte olabilmeyi ne kadar çok istediğimi gösterebilmek ve seni ne kadar sevdiğimi ispat edebilmek için!”

Genç kadın şaşkınca gözlerini kırptırdı. Sonra yüzünü bir gülümseme kapladı. Kalbi mutlulukla atıyordu. Duyduklarına

inanamıyordu. Salih! Bu harika adam onu gerçekten seviyor muydu? Yine? "Sersem aşkım benim!" dedi yarı ağlayarak yarı gülererek. "Sadece söylemen yeterliydi. Ben senin yalan söylemeyeceğini biliyorum. Bunu bana ispat etmene gerek yoktu ki!"

"Aramızda hiç şüphe kalmamalıydı!" dedi genç adam. "Nilay'ın gerçek kızım olduğunu öğrendiğim için tavır değiştirdiğimi de düşünebilirdin. Ben de seni sevdiğimi ve sizin yanınızda olmayı istediğimi ispat edebilmek için bir yöntem aramaya başladım çünkü uzun yıllar sürecektir mutlu bir evliliğe adım atmak istiyordum. Tertemiz, kuşkların olmadığı bir evlilik olsun istiyordum. Böylece yapmam gereken en önemli şeyi yaptım!"

"Ne... Ne yaptın?"

Salih gülümseyerek onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Tahmin edemiyor musun?"

"Hayır! Hiç edemiyorum. Kumar falan oynamadın değil mi? Borcun onun yüzünden mi?"

Genç adam güldü. "Kumar mı? Borç mu? Ben sana hiç borçtan bahsettim mi ki?"

"Para... Para lazım dedin ya?"

"Doğru! Ancak borcum için değil. Çok şükür önemli bir para birikimim var. Otelim çok kâr ediyor. Yıllar içinde bazı taşınmaz birikimlerim de oldu."

"E o zaman ... para niye lazım ki?"

Genç adam gülümseyerek açıkladı. "Tabii ki sizin şirkete ortak olabilmek için!"

Genç kadın gözlerini kırıştırdı. "An... Anlamadım!" diye kekeledi.

"Ataman ne zamandır şirkete ortak olmamı istiyordu. Belki biliyordur? Baban rahatsızlanınca tek başına yorulmaya başladığını söyledi. Doğrusu ortaklık için benden para bile istemedi. Sadece gelip ortak olmamı, senin varlığından dolayı bana hisse vereceğini, zamanla hisselerimin artacağını söyledi. Bu doğru olmazdı tabii. Hem senin yüzünden bu teklifi hiç de cazip bulmuyordum. Sonra her şey değişti. Hiçbir şey yokken geçen hafta yine

hayatıma girdin. Değişmiştin! Bana karşı olan sözlerin, tavırların, her şeyin değişmişti. Beni çok şaşırttın!"

"... çünkü artık sensizliğe dayanamayacağımı anlamıştım. Gençliğimin en güzel yılları sensiz geçti." dedi Aydan üzgünce. "Hem artık senden bir hareket beklemekten bıkmıştım!"

"Beni istemediğini sanıyordum!"

"Yanılıyordun! Sen Nilay için eve her gelişinde kapıya koşuyordum ama senin sadece soğuk bir selamını alabiliyordum. Bana gülümsemişiyordun bile..."

"Her gün güzelleşen, sevmeye devam ettiğin bir kadına başka nasıl davranabilirsin ki?"

Birkaç saniye sessizce durdular. Otelden gelen hafif müzik sesleri ve inatçı cırcır böcekleri hariç etrafları çok sakindi.

"Peki, sen şimdi gerçekten bize ortak olmaya mı karar verdin?" diye sordu Aydan. "Bunun için mi para lazımdı? Benim zaten hissem var ki!"

"Olsun! Seni sevdiğime inandırabilmem için elle tutulur bir şey yapmam gerekiyordu. Tabii aileni de buna ikna edebilmem lazımdı. Altı sene içinde bana güvenlerini kaybettiler. Seni onlardan isterken verdiğim sözü tutamamıştım. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım!"

"Neyi?"

Genç adam hafif bir nefes aldı. Sonra dosdoğru bir şekilde açıkladı. "Ben de tatil köyünü satmaya karar verdim..."

"Ne? Ama?.. Ama?.." Gözleri irileşmişti. "Salih! Ciddi misin? Orası senin her şeyin! Yıllarca didinip durup kazandığın her şey!"

"Sizlerin yanında hiç önemi yok!" dedi genç adam ciddi bir sesle. "Önemli olan sizlerle birlikte olabilmem..."

"Biz de gelebiliriz oraya! Ben, her şeyi bırakabilirim!"

Genç adam gülümsedi onaylayarak. "Bunu biliyorum! Buna inanıyorum fakat doğrusu bu değil! Sen de şirkete çok emek verdin. Orada bir kariyerin var. Nilay var. Onun okulu ve arkadaşları da var. Desteğe ihtiyacı olan annen var, hasta baban var. Ayrıca gerçekten de yardıma ihtiyacı olan, vaktini sevdiği kadına

ayırmak isteyen Ataman var. Onu çok iyi anlıyorum çünkü tatil köyü işim devam ederse, siz gelseniz bile ben sizinle yeterince ilgilenemem. Gecem gündüzüm belli olmaz.”

Aydan sessiz kaldı. Onun düşünceleri mantıklı olduğu kadar, ne büyük bir yüce gönüllülüktü! Ne fedakârca düşüncelerdi!

“Bu sebeple...” diye devam etti genç adam. “Bu şirket organizasyonunu fırsat bilerek İzmir’de bir iş görüşmesi ayarladım. Birkaç kişiden oluşan bir grup, tatil köyünü almak istiyordu. Tahir Sertan diye bir yatırımcı tatil köyüme gelip kalmıştı ve çok beğenmişti. Konu konuyu açarken satabileceğimi söylemiştim. O da buna ilgi duydu ama otel işiyle İzmir’deki ortaklarının uğraştığını söyledi. Onları bilgilendireceğini söyledi. Ben de bugün atlayıp İzmir’e gittim. Doğan ve Tamer isimli iki iş adamı ile tanıştım.”

“Ne oldu peki?”

“Kafama yatmasa, yine de satmayacaktım. İkisi de ben yaşlarda, pozitif kişilikli adamlardı. Neyse, tatil köyünün vizyonunu ve hizmet prensiplerini devam ettireceklerine söz verdiler. Personeli de koruyup kollayacaklardı. Onlara inandım. Sadece rakam konusunda bir iki pürüz vardı. Sonunda onu da hallettik.”

“Yani?”

“Yani tatil köyünü sattım Aydan! Artık ağabeyine ortak olabilirim! Çok büyük bir paya sahip olamayacağım belki fakat sizin yanınızda kalabilmem için bir bahanem olacak işte! Artık İstanbul’a yerleşip sizin yanınızda bulunabilirim! Belki annem de gelir ileride.”

Genç kadın nefessiz kalmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sonra dolgun dudakları zorlukla kıpırdandı. “Bunların hepsi, benim için mi?” diye sordu. “Bana sevdiğini ispatlayabilmek için mi?”

“Nilay için, ailen için...” diye ağır ağır açıkladı Salih. “... ve tabii ki en çok da senin için! Artık senden uzak yaşamak istemiyorum Aydan!.. Sana yakın olmak istiyorum. Her gece kollarımda sıcak bir kadın olsun istiyorum. Herhangi bir kadın değil, sevdiğim, delicesine kıskandığım, âşık olduğum kadın olsun istiyorum. Çocuklarımmın annesi olsun istiyorum.”

“Salih!”

"Evet, artık bunu açıkça söyleyebilirim. Seni seviyorum!.. Söylerken korkmuyor değilim. Yine birbirimizi kıracak şeyler yapabiliriz. Sevgimiz yüzünden acı çekebiliriz ama eminim ki yine sevgimiz yüzünden birbirimizi affedip güzelce barışabiliriz! Ben buna inanıyorum! Ben yıllarca seni sevmekten vazgeçmedim! Yine biliyorum ki ... ömrümün sonuna kadar da vazgeçmeyeceğim!"

Genç kadın artık ağlıyordu. Tabii ki mutluluktan! Onun için gizli gizli ağladığı geceleri, haftaları olmuştu. Kocasına bir daha hiç kavuşamayacağını düşündüğü endişeli ayları olmuştu. Şimdi anlamıştı ki birazcık cesareti olsaydı, bu mutluluğa çok daha önce kavuşabilirdi. Keşke o cesaretini yıllar önce toplayabilmiş olsaydı. Keşke onu ne kadar sevdiğini yıllar önce anlayabilmiş olsaydı.

"Ben de seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim!" dedi söz verircesine. "Salih! Ne olursa olsun seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim. Mert'i unutmam dakikalarımı aldı. Seni ise yıllarca ... yıllarca aklımdan çıkaramadım. Sana olan sevgim hiçbir şeyle kıyaslanamaz!"

Salih bunu biliyordu artık. Onun fedakârca yaptığı öneriler hâlâ kulaklarında geziniyordu. Genç kadın ailesini bile terk edip onun yanına yerleşmeyi önermişti. Her şeyini satıp genç adama vermeyi önermişti. Kariyerinden, kazandığı her şeyden vazgeçmeyi önermişti... Sevgisini bundan başka daha nasıl ispat edebilirdi ki? Üstelik de ikram olarak bir bebeğe yeşil ışık yakmıştı. Nilay'a kalırsa erkek bir bebeğe... Gülümsedi. Erkek veya kız fark etmezdi. Yeter ki çocuğu bu güzel kadından olsundu. Onu her türlü severdi.

Dudaklarını uzattı. Sevgilerini mühürlemek çok zevkli olmuştu; ve uzun! Öpüşmelerinde pek çok duygu vardı. Sevgi, saygı, güven, fedakârlık, inanç; adını bile koyamayacakları şeyler... Geçmişin tüm acısı onlar öpüştükçe uçuşup gidiyordu. Zaten geriye pek bir şey kalmamıştı. Kalpleri birbirlerini çoktan affetmişti. Kafalarında ise hiçbir soru işareti bulunmuyordu artık.

Dudakları ayrıldı. Aydan olanlara inanamıyor gibiydi ama Salih'in pırıltılı gözleri, kendi yanaklarındaki mutluluk gözyaşları

ve kollarında bulunduğu bu kocaman adamın güven veren sarılışı, her şeyin gerçek olduğunu gösteriyordu.

“Öyle mutluyum ki! Hâlâ inanamıyorum!” diye itiraf etti genç kadın. “Bunun bir rüya olmasından öyle korkuyorum ki!”

Genç adam gülümsedi. O da yıllar önceki gibi görünüyordu artık. Belki biraz daha olgun, belki biraz daha yaşlıydı. Ancak keşinlikle çok daha fazla âşıktı. Bu kadın onun hayatının ışığıydı. Onun olduğu her yer Salih için bir cennetti.

“Korkma! Rüya ise eğer, ben uyanır uyanmaz sana yine sahip çıkacağım. Artık benden kaçışın yok prenses! Hayatının her anında, sabahında akşamında ben var olacağım. Belki seni sevdiğimi sık sık söyleyecek cesareti bulamam ama sen bunu hep bileceksin! Seni sevdiğimi her zaman anlayacaksın! Sana söz veriyorum!”

Aydan artık kuş gibi özgürdü. Bir kuş gibi mutluydu. Onun zaten Salih’in güzel sözlerine ihtiyacı yoktu. Hep böyle aşkla bakması, hep böyle güzelce öpmesi yeterliydi.

“Ben ise seni sevdiğimi her zaman söyleyeceğim!” dedi yavaşça kocasına. “Hiç bıkmayacağım! Seni seviyorum! İyi ki başıma o talihsizlikler gelmiş! İyi ki seni tanımışım! İyi ki hayatıma girmen için saçmalamışım! İyi ki geçen hafta dayanamayıp sana dönmek istemişim! Salih! Bir daha sensizliğe dayanamam. Beni kovalasan bile yine döner sana gelirim. Aşkına sahip çıkarım!”

Dudakları yeniden birbirine uzandı. Elleri sevgilerini aktarıyordu birbirlerine... Dudakları aşklarını mühürlüyordu. Müzik sesleri kesilmişti... Cırcır böcekleri de ötmüyordu sanki... Sadece ikisi vardı. Birbirlerini sevdiklerini kolayca ispat edebiliyorlardı.

Hayat böyleydi işte! Bir sevgiyi devam ettirebilmek için karmaşık şeyler yapmaya gerek yoktu. Gözlerin içindeki pırıltılar varken, sevgiyi sözlere dökmek de şart değildi. Aşk yaşatmak, ömür boyu devam ettirebilmek için biraz çaba harcamak ve bunu içtenlikle göstermek yeterliydi.

EK FİNAL

Bir sene sonra...

Nilay yemeğinin en başından beri, yaşından beklenmeyecek bir beceriyle bıçağını kullanıyordu. Çatalım batırdığı köfteyi kesip, ucundakini ağzına attı. Bu nezih lokantada pek çok yetişkinden daha düzgün bir şekilde yemeğini yediği kesindi.

"Nasılım anne?" diye sordu masum bir gururla. Babasınınkinden benzeyen gözleri ile çok tatlıydı.

Aydan, kızının yemek yiyişini gülümseyerek seyrediyordu. "Harikasın kızım!"

"Babaannem öğretti." dedi Nilay, köftesini çiğneyip yuttuktan sonra. "Beraber belgesel izliyorduk. Orada İngiliz kızlarına hanımefendilik dersleri veriyorlardı. Hangi yemekte hangi çatal kaşık kullanılacağını anlatıyorlardı. Hepsi farklıymış biliyor musun?"

Aydan bu sefer gözlerini kayınvalidesine çevirdi. Yasemin Hanım da gülümseyerek torununu izliyordu. Gözleri Aydan'a kayınca, muzipçe göz kırptı.

"Belki söylememişimdir. Ben Turizm ve Otelcilik mezunuyum."

"Beni her zaman şaşırtıyorsun zaten, anne!" dedi Aydan içtenlikle. "Çok özel birisin sen!"

Kadın biraz kızardı. Utanan gözlerini kaçırdı. Hemen konuyu kendisinden başka yöne kaydırды. "Ben de hep senin için öyle düşünürüm!" dedi yavaşça. "Pansiyonda seni ilk gördüğümünden beri hem de..."

Salih suyundan bir yudum alırken, ister istemez onayladı. "Ben buna şahidim. Pansiyonda ağladığın o gün, beni yanına göndermişti. *"Bence içlerinden en akli başında olan kız."* demişti. Seni üzmem için söz vermemi bile istemişti benden." dedi gülümseyerek.

Aydan sevgi dolu gözlerini önce kayınvalidesine, sonra kocasına çevirdi. "Söz verdin mi peki?" diye sordu gülümserken.

Anne oğul bakiştılar bir an. "Çok zaman geçti. Hatırlamıyorum..." dedi genç adam yalandan.

"Ben hatırlıyorum!" dedi Yasemin Hanım. "*Hayat ne gösterir bilemem fakat emin ol onu bilerek üzmem, demişti."*

Aydan tatlı bir şekilde gülümsedi. Sevgi dolu bakışları kocasının üzerindeydi. "Gerçekten de sözünü tutmuş o halde..." dedi. Yeniden bir araya gelişleri üzerinden aylar geçmişti. İstanbul'da bir ev almışlardı. Kendi anne ve babasının evine de çok yakındı. Sık sık gidip geliyorlardı. Geçen aylar içinde Aydan'ın yüzü bir kere bile kocası yüzünden asılmamıştı. Gülüşleri bir kere bile yarım kalmamıştı. Sevildiğini bilen bir kadının özgüvenine, geleceğe mutlulukla bakan bir kadının huzurlu yüzüne sahipti. Daha da güzelleşmişti.

"Kadınlardaki bu hafızaya şaşıyorum!" dedi Salih sahte bir homurdanmayla.

"Bizim için önemli olan şeyleri hiç unutmayız!" dedi Aydan keyifli bir sesle.

"Doğru!" dedi Yasemin Hanım başını sallayarak.

"Anne!" dedi Nilay o sırada. Son köftesini de yemişti. "Lavaboya gidebilir miyim?"

Gözler küçük kıza çevrildi. Sonra Yasemin Hanım yerinden doğruldu. "Gel ben götüreyim seni. Ellerini de yıkamak istiyorum."

Nilay'ın elinden tutup restoranın diğer ucundaki lüks lavaboya doğru yöneldiler. Aydan ve Salih karşılıklı oturuyorlardı. Bu şekilde birbirlerini daha iyi görebiliyorlardı. Bakışları yine birbirlerine kilitlenmişti.

"Annen iyi ki geldi!" dedi genç kadın. "Onu çok özlemiştim. İnşallah uzun bir süre bizimle kalır."

"O da seni çok özlemiş. Seni bu kadar sevmesi bazen kıskanmama sebep oluyor."

"Yalancı!" dedi Aydan neşeli bir gülüşle. "Ancak, inan bana senden ayrı kaldığım yıllarda onun desteği olmasaydı, çok daha perişan olurdu. O beni hiçbir şey için suçlamadı. Tek bir kere bile kalbimi kırmadı."

"Aramızın düzeleceğine dair inancı vardı sanırım. Benim bile yokken!.."

"Belki de ona verdiği söz'e güveniyordu." Uzanıp kocasının elini sevgiyle sarmıştı. "Sözlerini tutan bir kocam olduğu için çok memnunum."

Onlar birbirlerine sevgiyle bakarken, yanlarında birisi durdu. İkisi birden başlarını çevirdi. Ayakta dikilip onlara bakan kişi hiç de beklemedikleri birisiydi.

"Merhaba Aydan!" dedi Mert.

Genç kadın şaşırmıştı. Elini kocasının elinden çekip Mert'e baktı. Yıllar onu fena yaralamıştı. Saçları genç yaşına rağmen üst kısımdan tamamen dökülmüştü. Genç kadına bakan gözleri yorgun, biraz da üzgündü. Aynı gözler biraz çekinikçe Salih'e çevrildi. Sandalyesine yaslanan iri yapılı adamın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi.

"İyi akşamlar!" dedi Salih'e de. Dudaklarını huzursuzca sıktı. Yeniden Aydan'a çevirdi soluk mavi gözlerini. "Sizi görünce bir merhaba demek istedim. Biz de eşimle birlikte yemeğe gelmiştik."

Başıyla öylesine bir işaret yaptı. Genç kadın onun işaret ettiği yere bakınca, birkaç masa ileride oturmak üzere olan, zayıf, orta boylu bir kadın gördü. Kırmızı kıyafeti ile oldukça şık görünüyordu. Kısa kahverengi saçları ile güzel sayılırdı. Mert'in konuştuğu kişilere bir göz atmuş, sonra sandalyesine oturmuştu.

"Melike'yi duydun mu?" diye sordu Mert. Konu bulmaya çalırsı gibiydi.

"Hayır!" dedi Aydan. "Ne olmuş?"

"Evlenip boşandı. Boşandıktan iki ay sonra da MS hastası olduğu ortaya çıktı. Çok hızlı ilerlemiş. Birisinin yardımı olmadan zorlukla yürüyormuş; hatta doğru düzgün konuşamıyormuş bile..."

Aydan başını eğdi. Uzun saçları biraz yüzünü gizledi. Elinde değildi. Bu habere üzülmüştü. Melike'yle iyi kötü bir sürü anısı vardı.

"Üzüldüm!" dedi yavaşça.

"Evet, çok üzücü..." Gözleri Aydan'ın yüzündeydi. "Ben de iki sene önce babamın ısrarıyla evlendim. Seniha çok zengin bir ailenin kızı..."

"Size mutluluklar dilerim."

Mert çekinik bir bakış attı Salih'e. Sonra yine Aydan'a baktı. "Şey! Sizinki gibi aşkla dolu güzel bir evlilik değil ama yapacak bir şey yok. Aileler karar verdi, biz de uyguladık. Şirket evliliği anlayacağınız!"

Salih sessizce konuşmayı dinliyordu.

Mert biraz acı bir şekilde güldü. "Tabii her şey ters tepti. Eşimin çocuğu olmuyor. Gitmediğimiz doktor kalmadı. Hâlâ uğraşıyoruz ama pek ümit vermiyorlar." Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Bol gömleği ile gizlemeye çalışsa da epey göbek bağlamıştı. Yılların da Mert'e pek iyi davranmadığı açıktı.

"Çocuğunuz olur inşallah." dedi Aydan yavaşça. "Tıp sürekli geliyor."

"Pek sanmıyorum. Seniha'nın yumurtalarında sorun var." Derin bir nefes aldı. Biraz pişmanca devam etti. "Aslında buraya gelişindeki amaç, sizden özür dilemekti. Uzun zamandır aklımdaydınız. Sizi görünce dayanamadım. Zamanında çok büyük bir aptallık yaptığımı biliyorum. Seni kaybetmemle sonuçlanan bu hatanın, sizi bir araya getirmesi biraz içimi rahatlatırsa da gerçekten üzgünüm. İnşallah beni affedersiniz. Haftaya Amerika'ya gidiyoruz. Oraya yerleşip babamın mermer şirketinin başına geçeceğim. Bir daha da gelmeyiz gibi. Gitmeden önce sizi görmem gerçekten çok iyi oldu."

O sırada Nilay görüldü. Koşar adımlarla anne babasının masasına yönelmişti. Yasemin Hanım onun arkasından daha sakın adımlarla geliyordu. Küçük kız bir an ayakta duran adama baktı.

Mert de yumuşamış bir yüzle çocuğu süzüyordu. Yüreğini bir el sıkıştı sanki. Acıyla nefesini tuttu. Aptallık yapmasaydı eğer, kendi çocuğu belki yaşayabilirdi. Kendi kibri ve gençlik aptallığı içinde boğulmuştu. Kaybettiği her şeyi temsil eden bu küçük kız ne kadar da tatlıydı! Annesine o kadar benziyordu ki! Çok güzeldi... Bu kadar güzel bir çocuğun babası olmak ne gurur verici olurdu. Bu kadar güzel bir kadının kocası olmak ise bambaşka bir şey olmalıydı.

Aydan'ın yıllar içinde daha da güzelleşmesi inanılır gibi değildi. Salih de pek değişmemişti. Kabul etmeliydi ki onun olgunlaşan

yüzü daha yakışıklı olmuştu. Kendisi gibi çökmemişti. İkisinin arasındaki aşk ise gözle görülür bir haldeydi. Az önce onları el ele gördüğünde, Aydan'ı hâlâ delicesine sevdiğini ve kıskandığını anlamıştı fakat kader görevini yerine getirmişti. Aydan kendisini gerçekten seven ve koruyan bir erkeğe kalbini sonsuza kadar kaptırmıştı. Aydan'ın sevgisinden korkmasaydı, sevgisinin ateşine yüreğini koyabilseydi, şimdi bu güzel şeylere kendisi sahip olabilirdi. Ne yazık ki artık çok geçti!

"Merhaba!" dedi Nilay'a gülümseyerek.

"Merhaba!" dedi o da terbiyeli bir şekilde.

"Ben annen ve babanın eski bir arkadaşayım. Onların değerini iyi bil tamam mı? Onlar çok harika insanlar."

Nilay anlamamıştı pek. "Tamam!" dedi masum bir baş eğişle. Sonra sandalyesine oturdu.

Birkaç saniye Nilay'ı özlemle süzen Mert, gözlerini kaçırdı. "Ben gideyim!" dedi. Gözleri masada sessizce oturan karı kocaya dönmüştü. "Gerçekten özür dilerim. Umarım mutluluğunuz hiç bitmez. Umarım yıllar sonra bizi affedersiniz. Biz zaten hak ettiğimizi bulduk. Ancak ... yine de gönül sizlerin affetmesini istiyor."

"Bizim açımızdan affedecek bir şey yok!" dedi Salih. İlk kez konuşmuştu. "Bazı şeylerin yaşanması gerekiyordu ve yaşandı. Olanların hepsi geçmişte kaldı. Senin de dediğin gibi, bizi bir araya getiren sen oldun. O yüzden kalbin huzur bulsun. Umarım güzel çocukların olur."

Mert inanamıyormuş gibi bakıyordu Salih'e. İlk kez içten bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim!" dedi. Elini uzatmıştı. "Gençtim, aptaldım. Artık akıllandım. Emin olun her zaman iyiliğiniz için dua edeceğim."

Salih bir an o ele baktı. Aydan, kocasının ne yapacağını bil-mese de sevdiği adamın alçakgönüllülüğüne hayran kalmıştı. Onun asıllığındaki birisini sevmek kolaydı! O kadar zor bulunabilecek birisiydi ki; kaderin özel ve karmaşık yardımı olmasa böyle özel bir adamı asla bulamayacağını bilmek, böylesine özel bir sevgiyi asla yaşayamayacağını keşfetmek hâlâ ürkmesine sebep oluyordu.

Salih de elini uzattı. İki erkek el sıkıştılar. Geçmişin acıları avuçlarının içinden kısmen kayıp gitti.

"Kendinize iyi bakın!" dedi Mert üçüne birden. O sırada Yasemin Hanım da gelmişti. Ona da hafif bir selam veren Mert oradan yavaşça uzaklaştı. Kendi sandalyesine oturan Yasemin Hanım bir an şaşkınca adamın ardından baktı.

"Allah Allah!.." dedi merakla. "Kimdi o? Hiç yabancı gelmedi ama çıkaramadım."

"Senin eski müşterilerinden birisi!" dedi Salih gülümseyerek. Mavi gözleri karısının üzerindeydi. Onun üzülmüş olduğunu görebiliyordu.

"Cidden mi?" Kadın durup düşündü bir an. Sonra başım salladı. "Çıkaramadım. Demek ki çok eski. Seni mi tanımış, gelmiş?"

"Evet."

"Ne rastlantı ama değil mi?" Gülümsüyordu. Yıllar önce bir kere görmüş olduğu Mert'i çoktan unuttuğu belliydi.

Garsonlar boşalmış tabakları alırken, başgarson saygılı bir şekilde tatlı isteyip istemediklerini sordu. Fırında pişmiş kabak ve kaymaktan yapılma, bol Antep fıstıklı özel bir tatlıları olduğunu da hatırlatmıştı.

"Masaya almayalım!" dedi Salih. Karısı ile annesine bakmıştı. "Daha güzel bir fikrim var. Buradan paket yaptırıp sizinkilere gidelim, ne dersiniz?"

İki kadının da gözleri parlamıştı. "Harika olur!" dedi Aydan. "Bebek severiz hem! Çok özledim yeğenimi. Ne dersin anne?"

Kadın başını salladı memnun bir şekilde. "Ben de doğumdan beri görmedim. Özledim Volkan efendiyi..."

"Yaşasın!" diye yerinde zıplayıp duran ise Nilay'dı. Gözleri pırıl pırıldı. "Ben de özledim Volkan'ı!"

Karar verilmişti. Salih, başgarsondan kalabalık bir aileye yetecek kadar özel tatlılarından paket yapmalarını istedi.

Yarım saat sonra Aydan'ın uzun yıllar yaşadığı villanın girişindeydiler. Genç kadın hâlâ kapının kumandasını yanında taşıyordu.

yüzü daha yakışıklı olmuştu. Kendisi gibi çökmemişti. İkisinin arasındaki aşk ise gözle görülür bir haldeydi. Az önce onları el ele gördüğünde, Aydan'ı hâlâ delicesine sevdiğini ve kışkırdığını anlamıştı fakat kader görevini yerine getirmişti. Aydan kendisini gerçekten seven ve koruyan bir erkeğe kalbini sonsuza kadar kaptırmıştı. Aydan'ın sevgisinden korkmasaydı, sevgisinin ateşine yüreğini koyabilseydi, şimdi bu güzel şeylere kendisi sahip olabilirdi. Ne yazık ki artık çok geçti!

"Merhaba!" dedi Nilay'a gülümseyerek.

"Merhaba!" dedi o da terbiyeli bir şekilde.

"Ben annen ve babanın eski bir arkadaşım. Onların değerini iyi bil tamam mı? Onlar çok harika insanlar."

Nilay anlamamıştı pek. "Tamam!" dedi masum bir baş eğişle. Sonra sandalyesine oturdu.

Birkaç saniye Nilay'ı özlemle süzen Mert, gözlerini kaçırdı. "Ben gideyim!" dedi. Gözleri masada sessizce oturan karı kocaya dönmüştü. "Gerçekten özür dilerim. Umarım mutluluğunuz hiç bitmez. Umarım yıllar sonra bizi affedersiniz. Biz zaten hak ettiğimizi bulduk. Ancak ... yine de gönül sizlerin affetmesini istiyor."

"Bizim açımızdan affedecek bir şey yok!" dedi Salih. İlk kez konuşmuştu. "Bazı şeylerin yaşanması gerekiyordu ve yaşandı. Olanların hepsi geçmişte kaldı. Senin de dediğin gibi, bizi bir araya getiren sen oldun. O yüzden kalbin huzur bulsun. Umarım güzel çocukların olur."

Mert inanamıyormuş gibi bakıyordu Salih'e. İlk kez içten bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim!" dedi. Elini uzatmıştı. "Gençtim, aptaldım. Artık akılandım. Emin olun her zaman iyiliğiniz için dua edeceğim."

Salih bir an o ele baktı. Aydan, kocasının ne yapacağını bil-mese de sevdiği adamın alçakgönüllülüğüne hayran kalmıştı. Onun asilliğindeki birisini sevmek kolaydı! O kadar zor bulunabilecek birisiydi ki; kaderin özel ve karmaşık yardımı olmasa böyle özel bir adamı asla bulamayacağını bilmek, böylesine özel bir sevgiyi asla yaşayamayacağını keşfetmek hâlâ ürkmesine sebep oluyordu.

Salih de elini uzattı. İki erkek el sıkıştılar. Geçmişin acıları avuçlarının içinden kısmen kayıp gitti.

"Kendinize iyi bakın!" dedi Mert üçüne birden. O sırada Yasemin Hanım da gelmişti. Ona da hafif bir selam veren Mert oradan yavaşça uzaklaştı. Kendi sandalyesine oturan Yasemin Hanım bir an şaşkınca adamın ardından baktı.

"Allah Allah!.." dedi merakla. "Kimdi o? Hiç yabancı gelmedi ama çıkaramadım."

"Senin eski müşterilerinden birisi!" dedi Salih gülümseyerek. Mavi gözleri karısının üzerindeydi. Onun üzölmüş olduğunu görebiliyordu.

"Cidden mi?" Kadın durup düşündü bir an. Sonra başını salladı. "Çıkaramadım. Demek ki çok eski. Seni mi tanımış, gelmiş?"

"Evet."

"Ne rastlantı ama değil mi?" Gülümsüyordu. Yıllar önce bir kere görmüş olduğu Mert'i çoktan unuttuğu belliydi.

Garsonlar boşalmış tabakları alırken, başgarson saygılı bir şekilde tatlı isteyip istemediklerini sordu. Fırında pişmiş kabak ve kaymaktan yapıma, bol Antep fıstıklı özel bir tatlıları olduğunu da hatırlatmıştı.

"Masaya almayalım!" dedi Salih. Karısı ile annesine bakmıştı. "Daha güzel bir fikrim var. Buradan paket yaptırıp sizinkilere gidelim, ne dersiniz?"

İki kadının da gözleri parlamıştı. "Harika olur!" dedi Aydan. "Bebek severiz hem! Çok özledim yeğenimi. Ne dersin anne?"

Kadın başını salladı memnun bir şekilde. "Ben de doğumdan beri görmedim. Özledim Volkan efendiye..."

"Yaşasın!" diye yerinde zıplayıp duran ise Nilay'dı. Gözleri pırıl pırıldı. "Ben de özledim Volkan'ı!"

Karar verilmişti. Salih, başgarsondan kalabalık bir aileye yetecek kadar özel tatlılarından paket yapmalarını istedi.

Yarım saat sonra Aydan'ın uzun yıllar yaşadığı villanın girişindeydiler. Genç kadın hâlâ kapının kumandasını yanında taşıyordu.

Kapı açılıp da bahçeden içeriye girdiklerinde, hepsi de yapacakları sürprizin heyecanını yaşıyorlardı.

Kapının açılışı, bahçede oturan aile fertlerinin dikkatini çekmişti. Eylül ayı girmesine rağmen o akşam yaz ortası gibi sıcaktı. Elbette gelenlerin kim olabileceği hemen anlaşılmıştı. Başka kimse bahçe kapısından içeriye böyle rahatça giremezdi. Kucağında bebeğiyle oturan Vildan heyecanla yerinden kalktı. Makbule Hanım da elindeki örgü şişini ve yününe yana bırakıp sandalyesinden doğrulmuştu.

Otomobilden ilk atlayan Nilay'dı. "Biz geldik!" diye bağırdı o çocuksu neşesiyle. Sonra koşarak anneannesine sarıldı. Kadın da sevgiyle sarmıştı torununu.

Vildan kucağında oğluyla birlikte otomobile yaklaşmıştı. Dışarı çıkan Aydan'a neşeli bir şekilde yanaklarını uzattı. "Ne iyi ettiniz de geldiniz! Geleceğinizi zaten biliyordum ben!" dedi gülererek. "Turgut'a dedim ki, Salih'in annesi gelmiş. Bu gece mutlaka bizi ziyarete gelirler."

"Doğru!" dedi Ataman da. O da uzun boyuyla karısının arkasında gülen yüzüyle duruyordu. "İşin doğrusu sizi bekliyorduk. Bir sürü pasta aldım gelirsiniz diye!"

Salih elindeki kocaman paketi kaldırdı. "Ben de öyle!" dedi gülererek.

"Yaşasın!" dedi Vildan. Aydan'ın uzattığı ellerine kucağındaki bebeğini bırakmıştı. "Hepsini yeriz biz. Yemeği bile az yedim ben onların hayaliyle!"

Aydan yeğenini müşfikçe tutuyordu. Küçük Volkan gri gözlemini aralamış, annesi kadar güzel olan kadına merakla bakıyordu. Henüz altı aylık olmasına rağmen, gözleri büyümüş de küçülmüş gibi çok bilmiş bakıyordu.

"Halaam..." dedi Aydan biraz uzatarak. Sesini tatlı bir şekilde çocuklaştırmıştı. "Halamm! Sen ne kadar büyümüşsün bir haftada! Kocaman olmuşsun sen! Maşallah sana!"

Çocuğun çıplak, boğum boğum kolları havada sallandı. Sanki Aydan'ın yüzüne dokunmak istiyordu. Güldüğünde henüz çıkmaya başlamış iki dişi göründü.

"Hoş geldin dünürüm!" dedi Makbule Hanım yanlarına geleerek. Gözleri Yasemin Hanım'daydı. "Özlettin kendini. Sezon bitmeden gelmezsin dedim kendi kendime."

"Pansiyona bir müdür tuttum." dedi Yasemin Hanım. Yanak yanağa öpüşüp ellerini birbirlerinin ellerine bıraktılar. Zaman içinde iyi dost olmuşlardı. "Yeter artık, ben yorulдум. Biraz dinleneceğim. Azıcık o debelensin."

"İyi etmişsin. Tadilattan sonra pansiyon çok güzel olmuş gerçekten. Orada geçirdiğimiz bir haftada çok eğlendim."

"Sevindim. İyi okey arkadaşı olmuştuk seninle!"

"Aman sus! Metin hâlâ yenilgilerinin acısını duyuyor."

"Mahsustan yenilmediler, değil mi?"

"Daha neler! Alınımızın teriyle yendik biz onları!"

"Okey çalışıordunuz!" diye homurdandı Ataman yandan. "Senin kadar ustaca çalanını da görmedim Yasemin abla!"

Kadın keyifli bir şekilde güldü. "Yılların tecrübesi! Ne çakallar geldi pansiyona biliyor musun? Siz baba oğul olsa olsa kedi olursunuz."

O sırada evden uzun bir adam çıktı. Ciddi gözleri bir an bahçedeki kalabalıkta gezindi. Sonra gelenleri tanıyınca, yüzü hemen yumuşadı. "Dede!" diyerek kendisine koşan torununu kucaklayıp havaya kaldırdı. Yanaklarından öpüp kocaman kızı kolayca kucağında tuttu. Kimse bu hareketten dolayı bir endişe duymamıştı. Metin Bey geçirdiği ağır ameliyattan sonra hızlı bir şekilde iyileşmişti. Eskisinden bile dinç bir görünümü vardı. İki evladının da ona birer torun vermiş olmasını, dünyadaki en büyük zenginlik ve yaşam sebebi olarak görüyordu.

Herkes birbiriyle merhabalaştıktan sonra bahçedeki sandalyelere kuruldu. Evin emektar yardımcıları Melek Hanım ve Talip Bey de oradaydı. Masanın üzeri kısa sürede tatlılarla donatılmıştı. Çaylar da hazırды. Nilay ılık süt içerken, çevresindeki sevgi

dolu topluluğun keyfini çıkarıyordu. Zamanında anne ve babasının arasındaki huzursuzluğu anlamayacak kadar küçük olsa da artık küçücük yüreği bir sıkıntı olduğunu hissedirdi; çünkü onlar yeniden bir araya geldikten sonra sanki bambaşka bir kız olmuştu. Aynı annesi gibi, daha mutlu daha pozitif.

Gece çok güzel ilerliyordu. Erkekler kadınların yanında bir kere bile iş konuşmadılar. Bahsettikleri konular havadan sudan şeylerdi. Salih de bir ara küçük Volkan'ı kucağına alıp sevmiştir. Doğrusu babasına benzeyen güzel bir çocuktur. Siyah saçları pırıl pırıldı.

O güzel gecenin sonunda oradan ayrılıp kendi evlerine gittiklerinde, saat on bire geliyordu. Nilay sabah binicilik kursuna gideceği için erken ayrılmışlardı. Atları gerçekten çok seviyordu. Yaz tatili boyunca haftada beş gün gidiyordu. Her gün harcadığı yoğun efor yüzünden uyuklamaya başlamıştı bile. Evleri büyük bir sitenin en üst katıydı. Deniz gören ferah bir yerdi. Salih asansörde uyuklayan kızını kucağında tutarken, bir yandan da burununu saçlarına gömmüş, kokusunu içine çekiyordu. Aydan belli etmiyordu ama baba kızın bu yakınlığını duygusal olmadan izlemek çok zordu.

Eve girdiklerinde, "Ben de erken yatacağım!" dedi Yasemin Hanım. "Sizlere iyi geceler diliyorum." Gelininin yanağını öpmüştü. Salih sadece başıyla selamladı. Kadın bu sefer uyuklayan torunun yanağını öpüp geri çekildi. Nilay bu öpücüğü hissetmemiştir.

Aydan ve Salih, kızlarını odasına götürdüler. Tam bir genç kız odasıydı. Duvar kaplamaları desenli, dolapların üzeri ise küçüklü büyüklü çıkartma ve posterlerle doluydu. Oyuncak bebekleri de unutmamak lazımdı elbette. Salih kızını öpüp yatağa bırakırken, Aydan da onu yumuşakça uyandırdı. Geceliğini giydirdi. Tuvaletle götürdükten sonra yeniden yatağına yatırdı. Nilay uyuklu bir şekilde annesini öpmüş, sonra kıvrılıp uyumuştur.

Salih o sırada kendi yatak odalarına geçmişti. Aydan da yatak odasına girdiğinde, genç adam çoktan dişlerini fırçalamış, yatağına uzanmıştı bile. Genç kadın ona doğru gülümsedi.

"Çok güzel bir geceydi, değil mi?"

Genç adam da gülümseyerek onayladı. "Evet."

"Volkan bir haftada ne kadar da büyümüş! Şaşırdım kaldım."

"Öyle. Çok tatlı olmuş sıpa..."

Aydan iç çekti. Yatağa doğru yanaştı. Gözleri kocasının yatar-ken giydiği tişörtünü dolduran geniş göğsünde, biçimli omuzla-rında ve sonra da yakışıklı yüzünde gezindi.

"Bir sıpa da biz yapsak mı?" diye sordu gülümseyerek.

Salih'in yüzü değişti biraz. "Sen ciddi misin?" diye sordu me-rakla.

"Geçen yaz benden bir çocuk istemiştin, değil mi?"

"Evet ama sonra kendimize biraz zaman tanıyalım diye ko-nuşmuştuk."

"Doğru... Hayatımıza bir çocuk daha girerse, sana ilgi göstere-mekten, senin de benimle ilgilenemeyeceğinden çekinmiştim." Gülümsüyordu. Biraz mahzundu. Yatağın kenarına oturdu. Göz-leri kocasının dayanılmaz gözlerindeydi. O bakışlar bunca zaman sonra bile içini ürpertebiliyordu. "Hâlâ da sana doyduğumu söy-leyemem!" diye utangaç bir şekilde itiraf etti.

Salih onu süzüyordu. Sonra yattığı yerde doğruldu. Uzanıp karısının ince bedenini güçlü kolları arasma aldı. Dudakları saç-larına değdi. "Benim acelem yok Aydan!" dedi yavaşça. "Çocuk konusunda ben de seninle aynı fikirdeydim. Önümüzde uzun yıl-lar var. Eğer bana olan ilgin azalacaksa, gerçekten ben tek çocukla da yetinebilirim."

"Yine de... Volkan'a baktım da..." Sustu. Kocasının temiz ko-kusunu içine çekti. "Onu severken çok tatlı görünüyordun."

"Ben hep tatlıyım!" dedi genç adam dalga geçerek.

"Bir oğlun olursa daha da tatlı olur musun?"

"Belki de bir kızım olur. Benim için hiç fark etmez. Sağlıklı ol-sun ve senden olsun yeter."

Aydan kollarını onun boynuna doladı. Başım geriye atmuş, ko-casının içten ve sıcak görünen yakışıklı yüzünü süzüyordu.

"Sen gerçekten çok tatlısın biliyor musun?" dedi gülümseyerek.

"Erkeklerle böyle feminen yakıştırmalar yapmak doğru değil. Mesela seksi desen güzel olurdu. Çekici, dayanılmaz falan da diyebilirsin."

Aydan gülerек onun kollarından sıyrıldı. Ayağa kalktı. "Şımarık da olur mu?"

"Nereye?" dedi Salih kaşlarını kaldırarak. "Daha yeni ısınyordum."

"Dişlerimi fırçalamam, yüzümü yıkamam, saçlarımı toplamam ve geceliğimi giymem lazım."

"Gecelik kısmını es geçerek biraz daha hızlanabilirsin bence!"

Aydan yine güldü. Parlayan gözleri ile mutlu ve âşık bir kadın olduğu o kadar belliydi ki! "... ve çapkını da eklemeliyim bence lakaplarına."

"Çapkın olsaydım seni daha pansiyonda görür görmez peşine düşerdim." Kendisini yeniden sırtüstü yatağa atmıştı.

"Gözlerin öyle demiyordu ama?" Dolabına doğru yönelmişti. Çekmecesini açıp içinden yatarken giyineceklerini aldı. Yan gözle ona baktı. "Gerçekten ilk günler beni beğenmemiş miydin? Göğüslerime öyle bakman rastlantı mıydı?"

"Aslında..." Salih o günleri hatırlamak ister gibi gözlerini tavana dikmişti. "Aslında o ilk çarpıştığımız anda sana vurulmuş-tum ben..." diye itiraf etti. "Burnumun dibinde o kibirli burnunu, gözlerimin karşısında o ısıltılı gözlerini gördüğümde şoke olmuş-tum. Seni bırakmayı hiç istemedim. O yüzden ne Melike ne de diğer arkadaşların bana hiç çekici gelmedi."

Aydan kaşlarını kaldırdı. "Bak bunu bana ilk kez itiraf ediyorsun."

"Tamam. Aramızda kalsın ama..."

Genç kadın banyoya doğru yönelirken, yatağın önünde durakladı bir an. "Melike'ye çok üzıldüm." dedi sonra yavaşça. "Ona yeterince kızamıyorum. Sana âşık olduğu için onu suçlayamam; hatta aşkına benden daha güçlü bir şekilde sahip çıkmaya çalıştığı için ona saygı bile duyuyorum. Ben o yıllarda onun kadar akıllı değildim. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

"Haklı sebeplerin vardı."

"Kendimi böyle kandıramam. Hâlâ çok pişmanım. Bazı şeyleri anlamalıydım. Melike'nin seninle ilgilendiğini gördüğümde o kadar kıskanmıştım ki ... senin ona uygun olmadığını falan söyleyip ilişki kurmanızı engellemeye çalıştım. Aklımca arkadaşımı koruyordum. Oysa seninle evlenmeye dünden hazırdım. Sanırım ben de sana çarptığım o ilk anda âşık olmuştum. Mavi gözlerin bir türlü aklımdan çıkmıyordu!"

Salih alaycı bir şekilde dudak kıvrırdı. "Mert'in de mavi!"

"Seninkilerin yanında sönük bir mavi... Mert her şekilde senin yanında sönük kalırdı. Bu gece lokantada ikinize baktım da ... doğru adamı seçtiğimi bir kere daha anladım. Akıllı ve zevkli kadının vesselam ... fakat şirketteki kadınların sana baygın baygın bakmasından hiç hoşlanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle!" Kavisli kaşlarını kaldırdı. "O yüzden artık bir çocuk daha yapsak iyi olur diyorum. Belki hamileliğim onların moralini azıcık bozar. Belki ben de doğum izni alırım ve seni gözleriyle yediklerini görmemiş olurum!"

Salih şaşkınca güldü. "Biraz abartmıyor musun?"

"Sence?"

"Kıskanç olduğunu bilmiyordum!"

"Her kadın kadar!" dedi Aydan.

Sonra gülümseyerek banyoya doğru yöneldi. Salih öylece kalmıştı. Onun sözlerini düşünüyordu. Dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. Yattığı yerde kıpırdanıp yeniden baba olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Nilay'ı ilk doğduğu andan itibaren çok sevmişti. Kendi kızı olmadığını düşündüğü zamanlarda bile sevmişti onu. Aydan'dan bir parça olduğunu düşündüğü için sevmişti. Ancak şimdi daha bilinçli bir şekilde baba olma şansı veriyordu ona güzel karısı. Sözlerinde ciddi miydi acaba? Bu planı uygulamayı ne zaman için düşünüyordu?

Birkaç dakika sonra banyonun kapısında bir hareketlenme oldu. Salih yatmadan önce, telefonundan internete girmiş, günlük

haberlere bakıyordu. Karısı gelmeden, ona sarılmadan uyuduğu hiç olmamıştı. Kollarına bir ceylan gibi sığınan bu uzun ve zarif kadının varlığı daha keyifle uyumasını sağlıyordu.

"Ben geldim!" dedi Aydan.

Genç adam telefonunu kapatıp kenara koydu. Onun yatağa gelmeyip orada öylece durması birkaç saniye sonra dikkatini çekebilmişti. Meraklı bakışlarını ona çevirdi ve sonra ... ve sonra öylece kalakaldı.

Aydan bütün ihtişamı ile karşısında duruyordu.

Saçlarını toplamıştı. İncecik boynu meydandaydı. Üzerinde ise yıllar önce Kemer'de almış olduğu o incecik seksi iç çamaşırlarından kırmızı olanı vardı. Bunca yıllık evliliklerinde onları bir kere bile giymemişti.

Salih tuttuğu nefesini güçlkle geri bıraktı.

Bembeyaz vücudu, kırmızı renk ile daha da ortaya çıkmıştı. Göğüsleri şeffaf kumaş altında gizlenmiş gibi dursa da her ayrıntısı görülebiliyordu. Kocasının bakışları karşısında küçücük uçlarının sertleşmesine yine engel olamamıştı genç kadın.

"Bence artık bunları giymemin vakti gelmişti!" dedi Aydan heyecanla. "Çok para verdim. Bir işe yarasınlar."

Salih hâlâ karısına bakıyordu. Bu kadar güzel bir kadını hak edebilmesi için yıllar gerekmişti ama her saniyesine değmişti doğrusu. Gözleri dümdüz karnında, yuvarlacık kalçasını saran küçük kumaşta gezindi. Oradaki hafif kabarıklığın hiçbir ayrıntısı keskin gözlerinden kaçamazdı.

"Çok..." dedi yutkunarak. "Çok güzel olmuşsun!"

Aydan hafifçe bir tur attı onun önünde. Beyaz kalçasını yalnızca bir ip inceliğinde kumaş gizliyordu. O pürüzsüz kalçasını okşayıp öpmek Salih için her zaman bir zevk olmuştu.

"Sadece güzel mi?" diye sordu genç kadm.

"Seksi!" dedi Salih sayıklar gibi. Gözleri irileşmişti. Önden olduğu kadar, yandan ve arkadan da çok çekiciydi bu kadm! Hâlâ dümdüz bir midesi vardı. Uzun bacaklarında tek bir leke veya damar görünmüyordu.

"Yıllar önce seksi olmak için bunlara ihtiyacım olmadığını söylemiştin!" diye mırıldandı Aydan.

"Yanılmışım!" Sustu. Gözleri keyifle karısını yudumluyordu. "Seni böyle saatlerce seyredebilirim."

"Sadece seyredeceksen, demek ki o kadar seksi değilim!" Sesinde masum bir ton vardı.

Salih üzerindeki örtüyü çekip kenara attı. Oturduğu yerde doğrulmuştu. "Buraya geliniz Aydan Hanım!.." diye emretti ona. Gözleri parlıyordu. "Sonra seyretsenr de olur!"

"Hımm! Ne yapacaksın bana?"

"Kararsızım... Sen öncelikle buraya bir gel bakalım... Sonra doğaçlama bir şeyler düşünerüz."

Aydan yatağa doğru ağır ağır yaklaştı. Bir dizini koydu yavaşça. Sonra diğer dizini de koyup kocasına doğru ilerledi. Elleri geniş omuzlarına dokundu. İri eller beline kaydığında, içi yine ürpermışti.

"Çocuk konusunda ciddiydim ben!" dedi kocasına. "Bugünler bizim için tam uygun zamanı!"

"O yüzden mi bunları giydin?"

"Seni teşvik eder diye düşündüm!"

Salih keyifli bir şekilde güldü. "Sence teşvik edilmeye ihtiyacım var mı?"

"Bakmam lazım..." Genç kadının bir eli meraklı bir gezinmeyle göğsüne, oradan kaslı göbeğine, oradan da daha aşağıya indi. Aradığı şeyi bulduğunda gözleri parlarken, dudakları da memnun bir şekilde kıvrıldı. "Çocuğumda da bundan olsun istiyorum. Ona göre bir çalışma yaparsan sevinirim." dedi muzipçe. "Nilay'a erkek kardeş fena olmaz ... Kız olursa da yine deneriz. Memelerim sarkuncaya kadar uğraşırız. Sarkarlarsa da beni sever misin?"

Salih'in elleri o bahsettiği şeylere kaymıştı. Zaten seksi iç çamaşırının gizlediğinden fazlası ortadaydı. Ellerini kumaşın içlerine sokup tamamen ortaya çıkarması bir saniyesini almadı. Avuçları ile o dolgunlukları sararken memnun bir şekilde onayladı.

"Ben seni seviyorum hanımefendi, vücudunu değil... Tamam, bunlardan da hoşlanıyorum ama kalbimdeki sensin. Seni her türlü severim ben!"

"Emin misin?" Dudakları hafifçe kocasının dudaklarına yaklaştı. "Uzun yıllardan bahsediyorum."

"Ne kadar uzun?"

"Çok uzun!"

"Sorun yok. Ben de yerimde kalmayacağım ya!.. Ben de herkes gibi yaşıyorum... Bakalım sen prostatı olan bir ihtiyarı sevmeye devam edecek misin?"

"Ben mi?" Güldü inanmazca. Dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu. Kolları yavaşça boynuna dolandı. Kalm kollar da onu derin bir sevgiyle sardığında, hissettiği aşk yüreğinden taşacak gibiydi. Sevgilerini perçinleyen bir arzuyla öpüşürlerken, kötü olayların onları bir araya getirdiğini çoktan unutmuşlardı. Kaderin onlar için hazırladığı planlar yıllara yayılmış olsa da sonuçta pürüzsüz bir mutluluğu yakalamışlardı.

Aydan o gece hamile kalacağını biliyordu. İçine doğuyordu. Sevdği adama kız veya erkek olsun, güzel bir evlat vereceğini de biliyordu. Uzun yıllar mutlu yaşayacaklarından da emindi. Şu ana kadar yaşadıkları tüm belirtiler bunu gösteriyordu. Hayatının en büyük hatasının bir mucizeye dönüşmesi ne kadar da inanılmazdı!

"Seni her zaman seveceğim güzel adamım!.. Kahramanım!.. Bu kalp, ölünceye kadar seninle dopdolu olacak. Buna emin olabilirsin." diye fısıldadı gerçek bir aşkla.

Salih'in zaten bundan hiç şüphesi yoktu...